

Giới thiệu Sủng Vật Tình Nhân 999 Ngày

Hồ dữ còn không ăn thịt con, thế mà mẹ của cô chỉ vì tự lợi, lại đem cô bán cho tổng tài của Lục thị.

Lục Thiên Mặc, kẻ quán lý Lục thị, ôm trùm giới tài chính thế mà chấp nhận ra giá mười triệu Đài tệ để mua cô về.

Hắn nói: "Cô không có tư cách mạng thai con của tôi."

Nhiều lần cô chịu sự hành hạ từ hắn, tâm vọng nghĩ đã chết thì cô lại phát hiện mình có thai, đau khổ cùng bất lực, cô đã chọn cách bỏ đi. Đó cũng là lúc cô biết được, cô đã động tình với hắn.

Hắn cho người bắt cô lại, hành hạ cô tàn bạo làm cho đứa bé trong bụng chưa kịp hình thành kia chỉ còn lại một vũng máu.

Hắn nhìn cô đang ngồi bệt dưới sàn nhà từ trên cao xuống, nhần tâm phun ra lời nói cao ngạo: "Muốn bỏ đi, trước hết hãy đợi tôi chơi chết cô, còn không, cô tuyệt đối đừng nghĩ đến điều đó."

Khi dòng máu đỏ tươi từ chân cô chảy ra, kinh hoàng cùng căm hận, cô gào lên thảm thiết giữa màn đêm yên tĩnh.

"Cầm thú! Anh đã giết chết con của mình rồi anh có biết không?"

Hắn sụng người, nhìn vũng máu trên sàn, rồi lại bật cười...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Vật Tình Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Khởi đầu trò chơi

Đài Bắc.

Quán bar bậc nhất thành phố Đài Loan mang tên Thiên Đường cao sừng sững một màu huyền ảo, tiếng nhạc sập sinh bên trong tựa hồ bên ngoài có thể nghe thấy, một cô gái đứng trước cửa, đưa mắt nhìn đến tấm bảng hiệu được điêu khắc tinh xảo, thờ mệnh một cái rồi bước vào trong để xin việc làm.

Cô gái mặc trên người chiếc đầm bó sát màu đen, chân đi đôi giày cao gót mũi nhọn, mái tóc dài thẳng mượt tới thắt lưng tự ý buông lỏng, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp không chút son phấn, đôi mày là liễu thanh tú, mắt to, mũi cao thẳng cùng với đôi môi anh đào đỏ tự nhiên làm cô càng trở nên nổi bật.

Bộ váy màu đen cô đang mặc trên người dài tới đầu gối, không quá hở hang nhưng cũng đủ làm tôn lên đường cong trên cơ thể. Kiều Mạch Linh đứng trước mặt quán lý, chỉ biết cúi đầu.

Cô là tiểu thư của tập đoàn Kiều thị, hai tháng trước, công ty liên bị phá sản, nợ nần chồng chất, ba cô vì sốc mà trở nên tâm thần không được ổn định, lúc tỉnh lúc mê, mẹ thì cờ bạc suốt ngày, đứa em gái suốt ngày đua đòi, tiền trong thẻ đều nhanh chóng bị đóng băng, chỉ còn lại số tiền tiết kiệm của cô, đủ để lo cho Kiều gia trong hai tháng vừa qua, bây giờ số tiền còn lại không nhiều, Kiều Mạch Linh quyết định đến bar xin làm phục vụ, công việc không quá nặng nhọc mà cô còn nhận được tiền ngay.

Người quán lý nhìn cô từ trên xuống dưới, tay xoa xoa cằm, gật đầu: "Được, cô theo tôi đến phòng thay đồ, mau thay đồ rồi đến phục vụ phòng 302."

Kiều Mạch Linh đi theo quán lý đến phòng thay đồ, quán lý đưa cho cô một chiếc váy cúp ngực ngắn cũn màu đỏ lòe mắt, lạnh lùng nói: "Mau thay đi."

Cô cầm chiếc áo trong tay, lên tiếng hỏi: "Phục vụ phải mặc những thứ này sao?"

Người quán lý quay lại nhìn cô chằm chằm, lớn tiếng: "Ở đây là nơi để mọi người thác loạn, cô cũng không cần giả ngây thơ, con gái nhà lành gì chứ."

Kiều Mạch Linh nhìn theo bóng dáng quán lý bỏ đi, cô quay vào phòng thay đồ đóng cửa lại, vòng cánh tay ra sau lưng mở khóa áo.

Cô tuy được mệnh danh là tiểu thư Kiều gia nhưng cô chưa từng được sống sung sướng một ngày nào, cha mẹ không thương cô, đứa em gái kém cô hai tuổi cũng luôn muốn hại cô, sống ở cái gia đình đó, cô có cảm giác như mình không phải là con ruột của Kiều Sở Nghiện.

Thay xong đồ, cô theo hướng dẫn của nhân viên nữ mới được đưa tới, cùng cô ta đi đến phòng 302. Đứng trước cửa phòng, cô có chút lo sợ, không phải là cô không biết, những nơi như thế này luôn là chỗ để đàn ông thác loạn, là hang cop, nhưng cô bây giờ đã tiến thoái lưỡng nan*, chỉ còn công việc này để làm mà thôi.

*Tiến thoái lưỡng nan: tiến không được mà lùi cũng không xong.

Kiều Mạch Linh cô chỉ đến đây làm phục vụ rót rượu chứ không phải phục vụ trên giường, nhưng trong lòng vẫn còn rất lo lắng.

Cửa phòng mở ra, cô theo nhân viên nữ kia bước vào trong, bên trong phòng trần đầy mùi ám đục, ánh đèn mờ ảo lập loè trên trần nhà chiếu xuống sáng trên mặt bàn, lại hắt vào gương mặt của những người đàn ông ăn mặc sang trọng đang ngồi trên sofa, bên cạnh không thiếu nữ nhân đang uốn éo rên rĩ.

Nữ nhân viên kia tiến đến, trên khoe miệng lộ một nụ cười tươi, nói: "Chúng tôi đưa người mới đến để bồi rượu các tiền sinh, nếu có gì sơ suất, xin các ngài bỏ qua cho."

Ba người đàn ông kia chuyển tầm mắt đến phía Kiều Mạch Linh, trong mắt loé lên tia trảm dục.

"Được, cô ra ngoài đi."

Một trong số họ lên tiếng, nhân viên nữ kia nhìn Kiều Mạch Linh tỏ ý cười cười rồi nhanh chóng rời đi.

Ba người đàn ông kia hít mắt nhìn Kiều Mạch Linh, người ngồi phía ngoài sát gần chỗ cô đứng đưa bàn tay to lớn chạm vào đùi cô, lên tiếng trêu chọc: "Chỉ là bồi rượu, cô cần phải ăn mặc như thế này sao?"

Kiều Mạch Linh gạt mình tránh xa ra, trên gương mặt bỗng chốc thoáng phần sợ hãi, chỉ biết cúi đầu.

Những người đàn ông trong phòng này ăn mặc rất lịch sự, đáng vẻ cũng rất tử tế, thế nhưng lại có những hành động sắc loạn đến như vậy.

"Cô bị câm à?" Một người khác lên tiếng, vẻ mặt đã trở nên lạnh lùng. Quay đầu hôn lên quả đào hồng trắng nõn trên ngực người phụ nữ bên cạnh.

"A... Thân ái, ông làm cho người ta sắp chịu không nổi rồi!" Tiếng rên yêu kiều cùng hành động mập mờ kia làm cho Kiều Mạch Linh có không khỏi kinh tởm, cô gái kia để lộ nửa khuôn ngực căng đầy ra bên ngoài, chân đi lười dầy khiêu gợi ngang ngực vắt lên đùi người đàn ông họ Thân kia.

Kiều Mạch Linh cả người run rẩy, cô đứng trơ trơ ở đó, công việc của cô chỉ là bồi rượu mà thôi, nếu có gì quá mức xảy ra, cô tin quán lý sẽ ra mặt nói giúp, quán bar này đã có qui định, chỉ cần là nhân viên bồi rượu thì khách hàng không thể làm gì quá đáng.

Người đàn ông họ đặt chai rượu bên cạnh bàn về phía cô, phẩy tay: "Còn không mau rót rượu mời Lục tiên sinh."

Cô quan sát đến người đàn ông ngồi cùng cô gái non nớt khoảng mười bảy tuổi, cô gái có vẻ thẹn thùng, nghiêng người vuốt ve vòm ngực rắn chắc của người đàn ông ẩn hiện trong áo sơ mi trắng. Còn người đàn ông đó, hắn ta nhàn nhã ngồi trên ghế sofa đối diện, gương mặt bị nửa bóng tối che khuất phía trong cô nhìn không rõ, chỉ thấy phần còn lại ánh lên một tia băng lãnh cùng sự kiêu ngạo tuyệt tình.

Cô quý hai gối xuống cái tham hoa lót bàn hình chữ nhật dưới sàn, hai đùi khép lại, từ từ đưa tay đến chai rượu, mở nắp và rót vào ly cao chân. Người đàn ông trong bóng tối kia hơi nheo mắt, xoay mặt nhìn cô gái đang quý dưới thảm tình tế rót rượu, ánh đèn màu vàng mờ ảo trên cao chiếu nghiêng xuống mặt cô làm hàng lông mày dài cong vút phản ánh lên gương mặt điểm lệ như cánh quạt tơ mỏng manh.

Cô gái này, hắn nhìn lại có chút quen mặt.

Kiều Mạch Linh đặt chai rượu nhẹ nhàng xuống bàn, nâng ly rượu bằng thủy tinh cao chân lên nhích đến dưới chân người đàn ông cao lớn kia, hai tay cầm ly rượu đưa đến trước mặt hắn.

"Lục tiên sinh, mời ngài."

Lục Thiên Mặc phát tay, giọng nói âm trầm mang theo mùi phấn lạnh lẽo: "Các cô, mau rút ra ngoài."

Âm giọng lạnh như băng khiến cả người Kiều Mạch Linh bỗng chốc cứng ngắt, trên đỉnh đầu cảm nhận được hơi thở của hắn từng hồi lạnh lùng truyền đến.

Ba cô gái ăn mặc bốc lửa kia lập tức co rút người run lên, chân mềm nhũn theo mệnh lệnh người đàn ông kia lập tức bước ra khỏi phòng, trong lòng không khỏi tiếc nuối.

Đã vào đây làm gái, thì việc treo lên và nắm thót được người đàn ông giàu có là ước mơ của bọn họ, người đàn ông tên Lục Thiên Mặc kia là mục tiêu của biết bao nhiêu người phụ nữ hằng mong chinh phục được, nhưng rất tiếc, bọn họ còn chưa lên được giường với hắn thì đã bị một cước đá đi.

Kiều Mạch Linh khẽ run, hai tay vẫn dang cao ly rượu đến trước mặt hắn, hắn nhìn đến cô rồi cầm lấy.

Cô cả kinh, người này là Lục Thiên Mặc, là Tổng giám đốc tập đoàn Lục thị đang làm mưa làm gió mấy năm nay trên thị trường tài chính, gặp nhân vật lớn như thế này, nếu như cô phục vụ có gì không vừa ý hắn, rất nhanh cô liền bị đá ra khỏi đây, cơ hội mất việc là chắc chắn xảy ra.

Lục Thiên Mặc nhếch môi, đưa uống sạch ly rượu, hắn kẹp cái ly cao chân vào ngón trỏ và giữa đưa đến cho cô, một giây sau liền ngã người ra ghế.

Cô đỡ lấy ly rượu rồi rót tiếp, cũng không quên rót rượu mời hai người đàn ông bên kia, cô cứ liên tục quý gối nhích qua nhích lại.

Khi đưa ly rượu thứ hai cho hắn, cô mới dám ngẩng đầu lên nhìn, hắn mang theo một vẻ đẹp mê hoặc, gương mặt yêu nghiệt hoàn toàn không có khuyết điểm, ngũ quan hoàn hảo, ẩn dưới phần tóc trên trán rũ xuống là đôi mày kiếm vô cùng đẹp, đôi mắt chìm Ưng hợp dài màu đen sâu thẳm, ánh mắt sáng như sao băng nhưng lại u ám và lạnh lẽo đến đáng sợ, tựa hồ như ánh mắt ấy có thể nhìn thấu người đối diện, có thể giết chết người khác chỉ bằng một tia nhìn. Sống mũi thẳng tắp cùng với đôi môi mỏng khẽ cong lên tạo ra vẻ đẹp vương giả xa cách.

Hắn bắt chéo chân, châm một điếu thuốc, hướng hai người đàn ông phía đối diện: "Thần tổng, kế hoạch thu mua tập đoàn Kiều thị như thế nào?"

Người đàn ông họ Thần đưa tay nhận ly rượu từ tay Kiều Mạch Linh, ngửa đầu uống một hơi, tự tin nói: "Ngài yên tâm, tôi đã xử lý êm xuôi cả rồi, tập đoàn Kiều thị bây giờ đã thuộc quyền điều hành của anh. Còn việc xác nhập công ty cổ phần vào tập đoàn Lục thị tôi đã giao cho luật sư Nguyễn đây lo rồi."

Người ngồi bên cạnh Thần Tổng là luật sư Nguyễn, hắn ta cũng là loại luật sư có tiền thì theo dù đó là chuyện sai trái cỡ nào, chờ việc xác nhập công ty xong xuôi, Lục Thiên Mặc sẽ một tay giết chết hắn.

"Vâng, Lục tiên sinh cứ yên tâm, việc này đã có tôi lo liệu rồi." Luật sư Nguyễn cười tươi nịnh nọt, vươn tay đưa ly rượu sang kính Lục Thiên Mặc.

Lục Thiên Mặc chỉ gạt đầu, phun ra vài chữ: "Tốt nhất nên đưa Kiều Sở Nghiệm vào tù ăn cơm miễn phí suốt đời."

"Bịch"

Chai rượu đang cầm trên tay rơi xuống tấm thảm phát ra âm thanh rất nhỏ, gương mặt Mạch Linh chuyển sang sắc trắng, từng tảng mồ hôi ứa ra làm ướt đầm cả trán, bọn họ là người đã hại cả nhà cô sao? Chính là người đàn ông đang cao ngạo ngồi trước mặt. Trông mặt có hiện đây vẻ thế krong, tìm trong ngực như bị teo tóp lại, hắn muốn ba cô vào tù, hắn tịch thu toàn bộ Kiều thị, rốt cuộc thì gia đình cô đã gây thù chuốc oán gì với hắn?

Chai rượu bị ngã lăn lóc trên thảm, dòng chất lỏng màu đỏ óng ánh chảy ra thấm vào đầu gối, Mạch Linh sững sờ, nhìn người đàn ông trước mặt, trong mắt chỉ loé lên ý hận.

"Cô làm phục vụ kiểu gì vậy hả?" Người đàn ông họ Thần kia không hài lòng, sợ làm cho Lục Thiên Mặc nổi giận, lập tức quát tháo: "Mau lau dọn sạch sẽ đi."

Cắn chặt môi, cầm lấy khăn lau cúi xuống lau đi vũng nước kia, cũng may là rượu đỏ ra không nhiều, nên đã thấm vào thảm gần hết. Rất nhanh, sàn nhà đã trở nên khô thoáng.

Lục Thiên Mặc neho mặt, có chút khó hiểu nhìn Kiều Mạch Linh, móc ví tiền bằng da trong túi ra, tùy tiện ném một sấp tiền giấy lên người cô: "Cút."

Mạch Linh cả kinh, tay đón sấp tiền từ trên người rơi xuống, trong mắt mù mịt hơi nước nhìn hắn khinh thường. Cô thật muốn trả thù cho Kiều gia, nhưng bản thân không quyền không thế, ngay cả một sợi tóc của hắn cô căn bản cũng không có tư cách đụng vào.

Khẽ nhếch môi, cô nhặt sấp tiền đặt lại trên bàn, đứng lên: "Xin lỗi, là tôi bất cẩn, tôi không làm tốt công việc nên không thể nhận số tiền này." Nói xong cô lập tức xoay người rời đi.

Lục Thiên Mặc kinh ngạc nhìn cô khuất sau cánh cửa, trong lòng hắn nổi lên ý đùa bỡn, phụ nữ, có ai dám chệch tiền của hắn, người phụ nữ này lại không quan tâm như vậy, hắn nhất định phải chơi đùa một chút.

Mạch Linh bước trên hành lang tối, vài ánh đèn héo hắt phản chiếu ánh sáng trải dài bóng lưng cô trên sàn nhà, u ám, buồn tẻ.

Nhân viên nữ lúc này bụng một chiếc khai đựng rượu đi qua, vừa nhìn thấy Mạch Linh, cô ta đã vội vàng lên tiếng.

"Cô bị Lục tiên sinh đuổi ra ngoài rồi sao? Haizz anh ta là khách vip của Thiên Đường, chỉ cần cô chiều anh ta một chút, đừng làm anh ta nổi giận, cô có thể sẽ được anh ta liếc mắt đến."

Cô không trả lời, cô biết hắn là tổng tài cao cao tại thượng, là ông hoàng của thế giới, nhưng nếu có một cơ hội dễ trả thù, cô tuyệt đối không bỏ qua.

Khẽ cười: "Tôi phục vụ không tốt nên bị đuổi ra ngoài, thật xin lỗi."

"Đây cũng không phải chuyện lạ, mười người phục vụ Lục tiên sinh thì đã có chín người bị đuổi ra ngoài, cô đừng nói lại với quản lý là sẽ không sao, lần sau làm tốt một chút." Nhân viên nữ nói xong cất bước đến phòng 301 mở cửa bước vào.

Mạch Linh trở về Kiều gia, căn nhà này chỉ còn hai tuần nữa là sẽ có người đến niệm phong, thời gian ở đây không còn nhiều, cô chỉ có thể gấp rút kiếm tiền, chỉ mong mua được một căn nhà nhỏ mà cùng nhau sống.

Vừa bước vào nhà thì trước mặt cô bỗng tối sầm, đầu óc choáng váng lập tức ngã xuống sàn.

Kiều Sở Nghiệm lên cơn tâm thần, quăng đồ đạc bừa bãi, tách trà bay tới đâu cô rơi rơi xuống gạch vỡ nát. Kiều Mạch Linh hoảng hốt chạy đến ngăn cản cha, lớn tiếng hét lên.

"Mẹ, Nguyệt Cầm, hai người mau xuống đây đi."

"Mày buông tao ra, mẹ kiếp! Mày là thứ con hoang, đồ con hoang." Kiều Sở Nghiệm đẩy cô ra, hung hăng nắm tóc cô kéo mạnh, con điên làm ông ta nói năng thô lỗ, đập phá đồ đạc, phòng khách bây giờ đã trở thành bãi chiến trường.

Cảm giác đau đớn từ chân tóc truyền tới khiến thần kinh cô tê liệt, trong lòng bất an nặng nhọc, những lời ba cô nói lúc này, nói cô là con hoang, là như thế nào?

"Anh ơi, anh mau buông Mạch Linh ra, bây giờ nó là vàng, là vàng để cứu chúng ta đó." Thẩm Mạn Quyền từ trên lầu chạy xuống, bước đến kéo Kiều Sở Nghiệm ra khỏi tóc Mạch Linh.

"Ha ha ha..."

Kiều Sở Nghiệm cười ha ha, loạn choạng như người say rượu, bước đi lên lầu.

Thẩm Mạn Quyền nhìn theo bóng lưng chồng khuất khỏi, lại quay sang Mạch Linh khóc lóc thảm thiết: "Ba con cứ như vậy thì cả nhà ta phải làm sao đây? Tiền thì đã cạn rồi, ba con lại sắp bị khởi tố, Nguyệt Cầm thì mới mười sáu tuổi, làm sao bây giờ?..."

Nguyệt Cầm cũng từ trên lầu chạy xuống, làm vẻ mặt đáng thương: "Mẹ, chị, ba đập hết đồ đạc trong nhà rồi."

Mạch Linh khó thở lùi về sau vài bước, tay nắm chặt vật áo, cô vỗ vỗ ngực, lên tiếng: "Con đã tìm được việc làm rồi, hơn nữa tiền lương cũng rất cao, mọi chuyện từ từ con sẽ lo liệu, hai người không cần lo lắng."

"Con làm cái gì? Ở đâu?" Thẩm Mạn Quyền đưa mắt nhìn Nguyệt Cầm, rồi lại tỏ ra quan tâm hướng đến Mạch Linh.

"Con làm phục vụ ở bar Thiên Đường, mẹ yên tâm, con chỉ là phục vụ bởi rượu thôi, tuyệt đối không có gì xấu xa cả." Mạch Linh sợ mẹ la mắng nên nói hết sự thật, nếu như công việc ổn định, cộng với tiền khách boa hằng ngày, thì tháng sau cô có thể mua một căn nhà nhỏ.

Thẩm Mạn Quyền gạt đầu, nhìn cô nở một nụ cười khinh biệt, tiền bà đã giấu lại một số cũng đủ để sang nước ngoài một thời gian, chỉ có điều, bà muốn nhiều hơn nữa....

Thiên Đường hôm nay rất đông, lúc Mạch Linh ra về thì cũng đã hơn mười hai giờ, vừa bước ra khỏi cửa, có một người mặc đồ đen tiến đến phía cô, vẻ mặt âm trầm lên tiếng: "Xin hỏi, tiểu thư có phải là Kiều Mạch Linh không?"

Cô nhìn người đàn ông trước mặt, đáng vẻ cao quý, mặc trên người bộ đồ đắt tiền, mắt đeo một kính đen bản to.

Cô gật đầu: "Phải, xin hỏi anh là ai?"

"Tiểu thư, vậy xin đặc tội."

Người đàn ông đó búng hai đầu ngón tay vào nhau, lập tức bên trong chiếc xe ô tô đậu phía sau nhảy xuống hai tên vệ sĩ mặc đồ đen, kéo cô lên xe.

"Các người làm gì vậy, mau thả tôi ra."

Rất nhanh, cô chưa kịp kêu tới câu thứ hai thì đã bị tổng vào xe, cánh cửa được đóng sập lại, nhanh chóng có người khởi động xe, chiếc Cadillac lao nhanh vun vút ra đường quốc lộ.

Khoảng năm phút sau, xe dừng lại trước một khách sạn xa hoa lộng lẫy, người đàn ông lúc này không kiêng nể kéo Mạch Linh vào trong, đến trước cửa phòng 4201, người đằng sau đẩy mạnh cô vào phòng, cửa phòng nhanh chóng "Sập" một tiếng đóng lại.

"Thả tôi ra...các người mau thả tôi ra..."

"Âm âm"

Tiếng đập cửa phất lên rất nhiều lần nhưng bọn họ căn bản không nghe thấy, Mạch Linh đưa tay đến chốt vận cửa, mới biết là cửa đã bị khoá từ bên ngoài.

Cô xoay người, nhìn căn phòng một màu tối đen, trên trần treo một chiếc đèn chùm phát ra thứ ánh sáng mờ ảo, cô chỉ thấy, trước mặt là một chiếc giường màu trắng rất rộng, phía bên cửa sổ bằng kính trong suốt, tấm màn được mở toang, ánh sáng nhẹ nhàng của ánh trắng hắt vào phòng một mảng màu vàng nhạt, ở đó, có bóng lưng một người đàn ông cao lớn, toàn thân toát lên một vẻ lạnh lùng cao ngạo đang ngửa đầu uống cạn ly rượu trong tay.

Mạch Linh hoảng hốt lùi về sau vài bước, tấm lưng nhỏ bé của cô chạm vào cánh cửa lạnh buốt khiến cô khẽ run lên, cô nắm chặt lấy túi xách trong tay, giọng nói sợ hãi nhìn người đàn ông kia: "Anh...anh là ai?"

Hắn xoay người đi đến trước mặt cô, khí thế bức người cùng thân hình cao lớn làm cho cô run lên bần bật.

Cô nép sát vào cánh cửa, cố gắng tránh khỏi hơi thở lạnh lẽo của hắn, hắn chống một tay lên cánh cửa, giam cô lại trong vòng tay của mình: "Cô thật muốn biết tôi là ai?"

Giọng nói hân phát ra vẻ khàn khàn nhưng rất nổi lực, cô có thể nghe thấy, tiếng đập trong lồng ngực hắn rất mạnh mẽ, như loài xương rồng ngoằn ngoề sống trên sa mạc, đầy sức nóng, nhưng lại ẩn chứa sức ám thương mãnh liệt.*

*Âm thương (nôm na là nguy hiểm ngầm)

Mạch Linh không dám động đậy, toàn thân hắn đã che phủ toàn bộ ánh sáng trên trần nhà cùng với ánh trắng hắt vào khiến căn phòng càng trở nên tăm tối, cô nhìn hắn, chỉ thấy một đôi mắt chìm ung rất sáng, ánh mắt sâu thẳm mang theo đầy nguy hiểm

Cô giữ bản thân được bình tĩnh, cô ngẩng đầu nhìn hắn, nói: "Tôi và anh không quen nhau, tại sao anh lại bắt tôi đến đây?"

"Ha ha ha." Hắn bỗng dưng cười ha ha, ném chiếc ly thủy tinh kia xuống sàn nhà, mạnh bạo quăng Mạch Linh lên giường. Cô chưa kịp phản kháng, hắn đã đè chặt lấy thân thể gầy yếu của cô, "Xoạt" một tiếng, chiếc áo sơ mi mỏng manh trên người cô đã bị hắn xé rách, cúc áo văng ra rơi xuống sàn nhà tạo nên âm thanh lịch cách nhỏ nhoi.

"Anh...Ừm..." Mạch Linh chưa kịp nói thì đã cảm thấy có một chất lỏng chảy vào miệng, hắn bóp chặt cảm cơ, bắt có mở miệng, ngậm rượu trong miệng hắn lập tức được truyền sang cô gái dưới thân.

Hắn vươn tay bật đèn, cả căn phòng bỗng chốc sáng lên, bên trên chiếc giường rộng lớn có một đôi nam nữ đang ở chung một chỗ, ga trải giường đã sớm bị nhào nát.

Mạch Linh trợn mắt nhìn người đàn ông trước mặt, cô kinh ngạc đẩy hắn ra, hoảng hốt kéo chân che người, lùi về sau: "Lục Thiên Mặc."

Lục Thiên Mặc lạnh lùng nhìn người phụ nữ sợ sệt trước mặt, trông mắt lơ lên tia khinh thường: "Cuối cùng đã biết rồi sao?"

Cô nhìn hắn, hắn nhìn cô, ánh mắt sắc bén hiện lên rõ sự căm hận, hắn đứng dậy, xuống giường lấy một tờ giấy trên bàn, quăng thẳng vào mặt cô: "Xem cho kĩ."

Mạch Linh run rẩy co rút người trong chăn ngồi vào đầu giường, đưa tay cầm lấy tờ giấy, một lần đọc qua, người cô cả kinh, trong mắt bắt đầu có hơi nước, cô hoảng hốt gào lên.

"Không, đây không phải là mẹ tôi làm, là anh, là anh đã hại gia đình tôi, anh là đồ khốn nạn."

Cô gào lên thảm thiết, mẹ cô vì mười triệu mà kí giấy bán cô cho Lục Thiên Mặc, hơn nữa còn là chủ ý của bà ta, vì biết Lục Thiên Mặc thích chơi đùa, mà Kiều Mạch Linh cô lại còn là xử nữ, bà mặc kệ hắn có hại Kiều gia bao nhiêu, bây giờ chỉ cần có tiền, việc gì bà cũng có thể làm.

Lục Thiên Mặc cô bị áo đang mặc trên người, khuy một đầu gối lên giường, cúi người nâng cằm cô lên: "Cô hãy nhìn cho rõ, mẹ cô đã bán cô cho tôi, tiền đã nhận, hàng đã giao, kể từ bây giờ, cô tuyệt đối không được kháng cự."

Thật ra hắn cũng bắt ngờ khi Thẩm Mạn Quyên đưa ra đề nghị này với hắn, và càng không ngờ rằng cô gái trong hình bà ta đưa lại là cô gái phục vụ rượu hắn trong quán bar hôm qua.

Còn Kiều Mạch Linh, cô thật sự ngu ngốc nhìn tờ giấy trên tay, chỉ một tờ giấy tùy ý viết vài chữ, cô như món đồ chơi bị hắn mua về.

Cô cắn chặt môi, tay vò chặt tờ giấy, ánh mắt long lanh đã ướt nhoe nhìn chằm chằm người đối diện: "Anh hại Kiều gia chúng tôi còn chưa đủ sao, rốt cuộc chúng tôi đã gây thù gì với anh, tại sao anh hại gia đình tôi như vậy?"

Mặt Lục Thiên Mặc bỗng chốc tối sầm, ánh mắt hắn nhìn cô đầy lên tầng tầng thù hận.

"Kiều Sở Nghiên lái xe đụng chết em trai tôi, bây giờ cũng đã đến lúc ông ta phải trả giá, tôi muốn cho ông ta thấy, con gái của mình, sống không bằng chết." Bốn chữ cuối "Sống không bằng chết" từ miệng hắn phát ra được nhấn mạnh, âm điệu kéo dài, trong giọng nói có thể cảm nhận được thù hận rất sâu đậm.

Kiều Mạch Linh nhấp nháy môi không nói được lời nào, đây có phải là sự thật không? Là vì ba cô lái xe đụng chết em trai hắn, cho nên hắn mới trả thù gia đình cô, thu mua toàn bộ Kiều thị, còn muốn hành hạ cô sao?

Hắn nghiêng người, mạnh bạo như loài thú dữ tấn công bả vai Mạch Linh, cô đau đớn nhưng vẫn cắn chặt môi, trên tờ giấy đó có chữ kí lần đầu tay của mẹ cô, cô là con của bà ấy thì xem như tờ giấy kia được phép thi hành.

Hắn cắn mạnh một cái vào trước ngực Kiều Mạch Linh, nhìn cô quật cường nắm chặt ga giường, ánh mắt hắn càng trở nên tăm tối: "Ha, xem ra có chút thú vị, hành hạ con của kẻ thù thật cũng không tệ."

Hắn trầm luân nhìn cô gái nhỏ ở dưới thân, thân hình nhỏ nhắn nhưng chỗ cần đây vẫn rất đầy, gương mặt thanh tú xinh đẹp, làn da trắng nõn mịn màng, trên người cô còn mang theo mùi hương dịu nhẹ của hoa oải hương.

Kiều Mạch Linh cảm giác đau đớn từ ngực truyền đến tận tim, người Kiều gia có nợ hắn, bây giờ cô có thể trả lại cho hắn, nhưng rồi sau này, ba cô vẫn phải ở trong tù, tội giết người nếu nhẹ có thể lên tới mười mấy năm, còn nếu nặng có thể chung thân, với thế lực của Lục Thiên Mặc thì chỉ cần một câu nói của hắn, ba cô có thể đến mạng cho em trai hắn bất cứ lúc nào.

Lục Thiên Mặc vùi đầu vào tóc cô, giọng âm trầm hỏi: "Cô bao nhiêu tuổi?"

Kiều Mạch Linh nghiêng đầu né tránh, đẩy hắn ra, giọng nói có chút run rẩy: "Tôi...Tôi chưa vị thành niên, anh tốt nhất đừng đụng vào tôi."

"À." Lục Thiên Mặc lại xoay người, đè chặt cô dưới thân, tay cầm một cái thẻ màu xanh.

"Chứng minh thư này ghi cô đã đủ vị thành niên, Kiều Mạch Linh." Hắn nhếch môi, quăng chứng minh thư trên tay ra phía sau, điên cuồng săn tới tàn sát con mồi.

Kiều Mạch Linh chưa kịp hít thở thì đã bị Lục Thiên Mặc đè chặt cả người khiến lồng ngực bị chèn ép đến nỗi trút hết khí ra ngoài. Một đúi của hắn đè giữa hai chân cô, đối mặt với ánh mắt lạnh lẽo của hắn, cô chỉ cảm thấy trong lòng rất sợ, thật sự rất sợ.

Cô vươn tay đẩy hắn ra, lập tức hai cô tay đã bị một tay hắn nắm chặt đưa qua đỉnh đầu, cô hoảng sợ la hét: "Mau thả tôi ra, thả tôi ra."

"Cô còn muốn chạy?" Hắn đè chặt người cô, nhanh như cắt đã xé bỏ luôn chiếc váy dưới thân Kiều Mạch Linh, đưa tay ra sau lưng cô nhẹ nhàng búng một cái dĩa dễ dàng tháo đi khoá cài áo lót của cô.

"Không!" Kiều Mạc Linh hoảng hốt liên tục lắc đầu quầy quậy, cô rất sợ, người đàn ông này giống như một con sói, cô căn bản không có khả năng chống cự.

Dưới thân hình cao lớn của hân, Kiều Mạch Linh chỉ cảm thấy người đàn ông trước mặt là đã thú, pháp luật, đạo đức hay lí lẽ đối với hân hoàn toàn không có sức ảnh hưởng, cô đâu biết, những gì mà hân đã quyết định làm, dù có như thế nào hân cũng sẽ làm được.

Hân bỏ tiền ra mua đồ chơi, tất nhiên là phải chơi cho đến chán rồi mới vứt, hoặc đồ chơi chán rồi có thể đem đi cho người khác, họ còn tò ra biết ơ.

Lục Thiên Mặc đề chặt tay Kiều Mạch Linh trên đỉnh đầu, tách hai chân cô ra, không chút đạo đầu đã mạnh mẽ tiến vào cảm hoa.

"A...Không, mau dừng lại, không muốn, không muốn..." Cô đau đớn liều mạng gầy dựa, nhưng cả người không còn một chút sức lực nào, hân đâm sâu vào trong cô, phá rách tấm màn chắn mỏng manh.

Cảm giác đau đớn ở bụng dưới từ từ lan truyền đến bụng trên, từng tầng mồ hôi trên trán ướt đẫm, mái tóc đen dài thẳng mượt rơi tán loạn trên gương mặt nhợt nhạt dần dần trắng bệch của Kiều Mạch Linh, cô thờ hồn hên, cắn chặt răng chịu đựng đau đớn dầy vò.

Lục Thiên Mặc nhếch môi: "Rất tốt, cô quả nhiên là lần đầu tiên."

Cô nhũ chặt đôi mày thanh tú, vì đau đớn mà nước mắt liên tục chảy ra, đôi môi anh đào đỏ mọng đã trở nên trắng bệch, một dòng nước ấm từ giữa hai chân cô chảy ra, cô nhìn hân đầy sự căm hận.

"Anh thả tôi ra..."

Đối với phản ứng này của cô, Lục Thiên Mặc lại càng cao hứng, tiến vào cảm hoa lần nữa, mạnh mẽ, thô bạo....

Trong giây phút Kiều Mạch Linh nghĩ là mình sẽ ngất đi, thì người đàn ông trên người đã dừng lại hành động mãnh liệt đó, cả người cô sụi lơ không còn một chút sức lực, bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt lấy ga giường, gương mặt đã cắt không còn một giọt máu.

"Đây chỉ là mở đầu cho trò chơi của tôi thôi, cô cứ từ từ mà hưởng thụ cảm giác chết không được mà sống cũng không xong đi ha ha ha."

Lục Thiên Mặc ngửa đầu lên trần nhà phát ra một tràng cười đầy vẻ hài lòng, bước xuống giường đi vào phòng tắm.

Kiều Mạch Linh như con cá chết nằm trên thớt, cô không nhúc nhích, chỉ nằm yên tại chỗ, mặc kệ thân thể đang phơi bày trong không khí se se lạnh của gió đêm.

Cô đưa mắt nhìn lên chiếc đồng hồ lớn treo trên tường, cây kim ngắn đã điếm hai giờ sáng, cô đau đớn túm chân ngồi dậy, dựa vào đầu giường mà nhìn đến phía cửa phòng tắm.

Vốn dĩ không bao giờ cô nghĩ sự việc sẽ tồi tệ như thế này, cuộc sống của cô kể từ bây giờ phải phụ thuộc vào người đàn ông kia, Lục Thiên Mặc, tổng giám đốc tập đoàn Lục thị.

Bóng dáng Lục Thiên Mặc như ẩn như hiện ở sau cửa phòng tắm nhanh chóng được loà lờ ngay trước mắt cô, hân chỉ quần mỗi chiếc khăn trắng ngang thắt lưng để lộ một thân hình đẹp đẽ như tượng điêu khắc, vòm ngực màu đồng mạnh mẽ rắn chắc, từng múi cơ trên bụng hiện lên rõ ràng, hân ta đúng là giấc mơ của nhiều cô gái.

Kiều Mạch Linh nhìn hân không chút cảm xúc, cô ôm lấy cái chân, cuộn người vào thành giường, trong đầu trống rỗng, cô bây giờ như một con búp bê, tùy ý để cho hân sai khiến.

Hân mặc quần áo vào, đúng lúc rồi đi còn bỏ lại cho cô một câu: "Tốt nhất cô nên ở đây cho tôi."

"Rằm"

Cách cửa "rằm" một cái đóng lại, bóng dáng cao ngạo của Lục Thiên Mặc khuất hân khỏi căn phòng tràn đầy vẻ lạnh lẽo này.

Thế nhưng, tại sao vẫn còn lạnh?

Rất lạnh.

Kiều Mạch Linh liếc mắt đến mảng màu đỏ trên ga giường trắng kia, trông mắt bỗng loé lên sự kinh sợ, cô từ từ trượt xuống giường, nghiêng mặt nhìn đến cánh cửa sổ bằng kính kia, cố tìm một chút ánh sáng của trăng thế nhưng đã sớm bị mây che khuất.

Phòng vẫn sáng trưng, ánh trăng sau khi đâm mây bay khỏi cũng hắt sáng vào căn phòng, thế nhưng trong lòng cô lại âm u ảm sợ, cô vốn nghĩ gia đình là chỗ mà cô tin tưởng nhất, bởi vì dù sao thì họ cũng là người một nhà, vậy mà bây giờ mẹ lại đập đổ mọi sự tin tưởng của cô.

Ánh nắng buổi sáng chiếu xuyên ra cửa kính đập xuống gương mặt xinh đẹp của cô gái ngủ trong phòng, làn da trắng vẫn còn hân lên vài vết đỏ, hàng mi dài khê đung đưa, Kiều Mạch Linh mở mắt, nhìn xung quanh, nơi này tối qua cô đã bị Lục Thiên Mặc cướp đi sự trong sạch và một chút tự tôn còn lại của mình, cảm giác chua xót dâng lên cô hòng, cô thờ thân nhìn lên trần nhà.

"Cách"

Tiếng cửa phòng được mở, một người đàn ông ăn mặc lịch sự tiến đến đầu giường, đặt một bộ quần áo lên tủ rồi thấp giọng nói: "Kiều tiểu thư, tiền sinh đang đợi cô dưới xe, cô nhanh thay quần áo đi."

Kiều Mạch Linh không phản ứng nằm im tại chỗ, đã bắt đầu trò chơi sinh tồn này rồi, cô chỉ có thể làm theo mệnh lệnh của hân.

Người đàn ông đó bỏ ra ngoài và đóng cửa lại, cô ngồi dậy, cầm lấy bộ quần áo rồi bước vào phòng vệ sinh.

Nơi đó vẫn còn rất đau, dù đã giảm hơn nhiều so với ban đêm nhưng vẫn có cảm giác đau rất rất mạnh. Cô bước đến trước gương, nhìn bản thân trong đó, gương mặt thanh tú trắng hồng, mái tóc dù có làm rối cỡ nào vẫn cứ thẳng mượt, trên ngực còn có dấu cắn của Lục Thiên Mặc.

Kiều Mạch Linh bật cười, vốc nước hắt mạnh vào mặt mình, ra sức chà sát toàn thân, chẳng mấy chốc cả người cô đã loang lổ mảng đỏ hồng.

Nếu như hân hận gia đình cô như vậy, vậy thì bây giờ để cô từ từ trả cho hân, cô phải nghe lời, phải phục tùng hân, cô phải cứu cha.

Mặc xong quần áo, cô cầm lấy túi xách bước xuống lầu, xe của Lục Thiên Mặc đã chờ sẵn ở cửa, cô nhanh chóng mở cửa xe bước vào.

Người đàn ông ngồi bên cạnh không có nửa phần quan tâm, trên tay cầm một tờ báo, cúi đầu nhìn vào tờ báo kia, lên tiếng: "Chạy xe."

Lái xe nhanh chóng khởi động chiếc Lamborghini màu đen bóng loáng, ba giây sau đã chạy như bay trên đường cao tốc.

Lục Thiên Mặc quăng tờ báo sang Kiều Mạch Linh, giọng nói lạnh lẽo nhìn cô.

"Cô quả thật là có một người mẹ tốt."

Kiều Mạch Linh nhìn xuống tờ báo, hàng chữ to tướng đập vào mắt khiến cô không khỏi hoảng hốt.

"Phu nhân tập đoàn Kiều thị sau khi biết chồng phá sản đã bán con gái lấy mười triệu, cùng đưa con gái út trốn ra nước ngoài."

Tay Kiều Mạch Linh run rẩy, cô ngẩng mặt lên nhìn Lục Thiên Mặc, bắt gặp ánh mắt đầy vẻ khinh thường nhìn mình, trong lòng ngực bỗng dưng có chút khó thở.

"Tại sao bà ấy có thể làm như vậy, tại sao chứ?"

Lục Thiên Mặc ung dung ngồi ngửa ra sau ghế, nói: "Kiều gia các người đã đến hồi kết rồi, Kiều Mạch Linh."

Cô ngăn người, lục trong túi tìm đi động ắn số của Thẩm Mạn Quyên gọi điện. Nhưng rất lâu vẫn không thể liên lạc được, cô bắt lực, quay sang nói với Lục Thiên Mặc.

"Anh có thể tha cho ba tôi được không? Tôi sẽ làm bất cứ yêu cầu nào mà anh muốn."

Khoé môi Lục Thiên Mặc cong lên đầy vẻ trêu đùa: "Cô không có tư cách."

Rất ngắn gọn, năm chữ đó phát ra mang theo đầy vẻ lạnh lẽo, thân thể Kiều Mạch Linh khẽ run, cô nắm chặt lấy túi xách, mở miệng: "Chỉ cần anh tha cho ba tôi, tôi sẽ trả lại mạng cho em trai anh."

Người Lục Thiên Mặc có chút sửng sốt, nhưng một giây sau lại bình thường xem như chưa có chuyện gì xảy ra, hân phá lên cười một cách đầy nham hiểm.

Cô nghĩ mạng cô xứng đáng với mạng em trai anh sao? Đừng là nằm mơ giữa ban ngày.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Vật Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 2: Ràng buộc!

Xe của Lục Thiên Mặc đỗ trước cổng Kiều gia, bên trong có hàng chục người đang khuân vác đồ đạc ra ngoài, một chiếc vali nhỏ cũng được quăng đến dưới chân Kiều Mạch Linh.

"Các người đang làm gì vậy?"

"Ba cô đã bị toà khởi tố rồi, chúng tôi là chủ nợ, đến đến xiết đồ lấy nhà."

Kiều Mạch Linh sững sờ rồi lập tức chạy vào nhà, chạy lên tới cầu thang thì cô gặp hai cảnh sát viên dẫn Kiều Sở Nghiệm xuống.

"Ba!"

Mạch Linh tiến đến kéo lấy tay Kiều Sở Nghiệm, ông ta đang lúc lên con tam thần túm tóc Kiều Mạch Linh kéo mạnh ra sau. Giọng nói lớn còn đầy mùi rượu.

"Đồ đưa con gái hư hỏng, cút, cút đi!"

Mạch Linh chỉ có thể đứng trơ đó nhìn bọn họ dẫn ba mình đi, đây đều là do Lục Thiên Mặc sắp đặt, theo đúng trong đơn mà toà đưa ra thì hai tháng nữa họ mới có quyền tịch thu tài sản của gia đình và đưa ba cô rời đi.

Cô đứng bất động tại chỗ khá lâu, đến khi có tiếng nói ở sau lưng truyền đến, âm lãnh, khô khốc và mơ hồ có hàm ý châm chọc.

"Chỉ mới bắt đầu thôi, cô nên làm quen với những ngày tháng tăm tối sắp tới đi haha."

Lục Thiên Mặc quay lưng ra xe, hai tên vệ sĩ lập tức tổng Kiều Mạch Linh lên ghế sau rồi phóng xe vọt đi.

Thật không ngờ Lục Thiên Mặc lại đưa cô về nhà của hắn, những chiếc ô tô đậu chật hết đường đi. Kiều Mạch Linh ngơ ngác nhìn những chiếc ô tô số lượng có hạn trong gara, hóa ra Lục Thiên Mặc hẳn lại là người sở hữu 4 trong 5 chiếc siêu xe có duy nhất một phiên bản trên thế giới.

Cô nhìn quanh một lượt, căn biệt thự có kích thước rộng như toà thành, xung quanh có hàng rào chắc chắn, chưa kể đến ở khắp mọi góc ngách đầu đầu cũng có vệ sĩ canh gác, lại kể, nhìn thấy bên trong toàn đồ nội thất cao cấp bằng gỗ cây huỳnh dương và không ít những món đồ trang trí nhập khẩu của Ý. Cả căn biệt thự toát lên một vẻ quyền quý huy hoàng như cung điện của các vua chúa ngày xưa.

"Đã trở thành đồ vật của tôi thì cô tuyệt phải biết nghe lời." Lục Thiên Mặc bóp chặt cằm của Kiều Mạch Linh, hẳn cuối đầu nhìn xuống cô gái nhỏ bé trước mặt mình.

"Anh muốn tôi làm gì cũng được, xin anh hãy tha cho ba tôi có được không?" Kiều Mạch Linh cắn môi nhìn Lục Thiên Mặc, hẳn cung hai đầu ngón tay cái và trỏ lại búng nhẹ một cái đã phát ra âm thanh, một tên thuộc hạ lập tức chạy đến cung kính cúi người.

"Dem hẳn lên đây." Lục Thiên Mặc bỏ lại câu nói đó rồi trực tiếp bước vào phòng khách, hẳn nhàn nhã ngồi lên sofa, đưa mắt hướng về phía Mạch Linh đang đứng run rẩy.

"Ngồi xuống!"

Mạch Linh đứng trước con người này hoàn toàn sợ hãi, thể lực của hắn thật quá to lớn, trong gói làm ăn chưa một ai có thể đánh gục được hắn bao giờ.

Vài phút sau đó, tên thuộc hạ dẫn theo một người đàn ông vào trong phòng khách,đến trước mặt Lục Thiên Mặc, người đàn ông kia cúi sợ quý xuống van xin.

"Lão đại, xin anh hãy tha cho tôi lần này!"

Kiều Mạch Linh sững người, cô không ngờ Lục Thiên Mặc lại là người đứng đầu của Hắc Long, một băng hội lớn nhất Đài Loan lẫn Trung Quốc trong suốt 5 năm qua.

"Tha! Ông nên nhớ rằng, Lục Thiên Mặc tôi trước giờ chưa từng tha cho bất cứ ai có ý đồ tạo phản."

Lời nói vừa dứt, tiếng súng "Đoàng" một tiếng ghim thẳng viên đạn bạc vào giữa trán người đàn ông kia.

Sau đó, mấy tên thuộc hạ cúi xác người đàn ông đi, Mạch Linh từ đầu đến cuối chứng kiến tất cả, những gì cô thấy là giết người, là cướp đi một sinh mạng, hẳn ta - Lục Thiên Mặc, quả thật là vô tình.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Vật Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 3: Sóng gió công ty (1)

Báo ngày hôm nay đưa tin tức tập đoàn Kiều thị đã chính thức được chuyển nhượng cổ phần sang hết qua cho Lục gia hoàng thị, ngoài bán xứ án Kiều Sở Nghiệm ra thì toàn bộ tài sản đều hợp pháp được đem đi, tuy nhiên số nợ mà gia đình Kiều Mạch Linh nắc phải rất lớn, dù có bán hết cả gia sản cũng không đủ trả, ba cô vào tù, cô là người phải trực tiếp gánh vác và trả hết số nợ còn lại.

Mạch Linh đứng trước gương, chỉnh sửa một chút lại chiếc áo sơ mi đang mặc, trên tay cô cầm một bộ hồ sơ, cô phải đi làm, ít nhất thì cô cũng có bằng tốt nghiệp loại giỏi về kinh doanh, hơn thế nữa, cô còn có chứng chỉ loại A tại London.

Lục Thiên Mặc từ khi đưa cô về đây cũng đã được hơn 1 tuần, tuy nhiên từ hôm ấy đến nay vẫn không thấy mặt mũi hắn đâu, Mạch Linh suốt ngày cứ ở trong phòng, bất kể cô làm gì cũng có người dòm ngó, Lục Thiên Mặc còn đặc biệt cảnh cáo cô, nếu cô dám có ý định chạy trốn thì hắn sẽ một tay giết chết cả nhà cô. Đối với quyền lực của hắn, Mạch Linh chỉ biết nghe lời, cô hoàn toàn không có quyền lên tiếng.

Kiều Mạch Linh cảm lấy túi xách bước xuống cầu thang thì bất ngờ đụng mặt Lục Thiên Mặc, hẳn ta mặc một bộ vest màu đen, vẫn là gương mặt lạnh lùng với đôi mắt sâu thẳm như chim ưng nhìn chăm chăm vào cô.

"Đi đâu?"

Đối với câu hỏi này, Mạch Linh có chút run sợ, âm lượng hắn phát ra đủ để cô nghe thấy, nhưng vẫn mang một khí chất tra tấn người đối diện.

"Tôi...tôi muốn tìm việc."

"Muốn đi làm?"

Kiều Mạch Linh nhẹ nhàng gật đầu, Lục Thiên Mặc đưa mắt xuống nhìn một lượt cả người cô, rồi dừng lại tại bộ hồ sơ đang cầm, tùy tiện lật phăng đi.

Bộ hồ sơ gồm vài tờ giấy ghi rõ họ tên, bằng cấp, giấy khám sức khoẻ, tất cả đều rất rõ ràng, Mạch Linh cũng là sinh viên vừa mới ra trường, đối với công việc cô chưa từng được trải nghiệm qua.

Lục Thiên Mặc xem qua rồi trả lại hồ sơ cho cô, giọng lạnh lùng.

"Đến Lục gia Hoàng thị làm"

Không nói đến câu thứ hai hắn bỏ lên lầu, vài phút sau hắn đã thay bộ âu phục khác bước xuống cầu thang.

"Mau ra xe."

3 chữ như một mệnh lệnh ép Mạch Linh xem chút là tìm nhảy thọt ra ngoài, cô lùi thui đi theo sau lưng Lục Thiên Mặc ra chiếc Cadillac đang đỗ trước cổng.

Tập đoàn Lục gia Hoàng thị.

Trước đây cô không ít lần biết đến tập đoàn lớn nhất cả thành phố Đài Loan này, nhưng chưa một lần cô được đặt chân tới, nhân viên được tuyển vào làm đòi hỏi yêu cầu rất cao và rất khắc khe, và quả nhiên, cô được Lục Thiên Mặc xếp vào vị trí nhân viên phòng maketing.

Hắn không trực tiếp đi cùng với cô mà giao cô cho trợ lý của hắn, Khương Hàn Nhật dẫn cô đến phòng làm việc của mình, hướng dẫn một số quy tắc rồi lập tức rời đi.

Bởi vì cô là nhân viên mới, lại được tuyển thẳng vào công ty, nên vừa mới bước làm việc có người đã không vừa mắt cô rồi.

"Bộp!"

Một chồng tài liệu được quăng đến trên bàn, Tạ Phương Liên khoanh tay trước ngực nhìn Mạch Linh, giọng chua chất hướng đôi mắt đến đồng tài liệu kia.

"Người mới à, vậy thì làm cho xong đồng tài liệu này đi, kiểm tra và chỉnh sửa thật kĩ lưỡng, nghe chưa?"

Chẳng biết cô ta làm nhân sự gì ở đây mà lại mang giọng kênh kiệu đó, Mạch Linh nhìn đồng giấy tờ trên bàn, mỉm cười.

"Vâng, tôi sẽ làm ngay."

"Hừ." Tạ Phương Liên hừ lạnh một tiếng rồi quay lưng bỏ về chỗ làm việc của mình. Để xem cô ta làm việc được ở đây bao lâu, người mới trước giờ vào đây đều phải nể mặt trưởng phòng Tạ Phương Liên này.

Giờ ăn trưa ở căn tin dành cho nhân viên rất đông, tập đoàn của Lục Thiên Mặc rộng như thế nào khi số lượng nhân viên hơn 800 người, mỗi một mảng điều hành như vậy cũng có gần 50 người, Mạch Linh xếp hàng đứng đợi tới phần ăn của mình.

"Bịch."

Một cú va chạm mạnh làm Mạch Linh té nhào xuống sàn nhà, nhanh chóng có một cánh tay đưa ra và đỡ cô đứng dậy, người đàn ông mặc vest màu xám, cổ đeo caravat sang trọng, anh ta nhìn cô một lúc rồi lên tiếng.

"Xin lỗi, cô có sao không?"

Giọng nói rất nhẹ nhàng, gương mặt đẹp tựa như điêu khắc với ngũ quan tinh xảo, xem chừng anh ta chỉ thua Lục Thiên Mặc một vẻ mà thôi.

"À, tôi không sao."

Người đàn ông sau khi nghe Mạch Linh trả lời thì chỉ gật đầu rồi bỏ đi, cũng lúc tới lượt phần ăn của cô, cô trà tiền rồi mang thức ăn trưa đến một cái bàn trống gần đó.

"Tạ Phương Liên, cô làm cái gì vậy, 1 giờ chiều nay giám đốc phải đi kí hợp đồng, cô xem lại đồng tài liệu này xem, có cái gì gọi là một hợp đồng không hà?"

Bên kia có tiếng ồn ào truyền đến, Mạch Linh đưa mắt nhìn sang bàn ăn cách mình không xa, là người đàn ông lúc này vừa mới đụng phải cô và Tạ Phương Liên, nhìn hai người bọn họ đang rất căng thẳng a.

"Quản lí Khương, tôi...tôi sẽ làm lại ngay bây giờ."

"Làm lại, bây giờ chỉ còn 30 phút, cô nghĩ cô làm lại kịp sao?"

Tạ Phương Liên cúi mặt, cảm giác xấu hổ khi bị bề mặt trước đám đông làm cô ta muốn tìm một cái hố nào nó chui xuống ngay lập tức.

"Tất cả đều là do nhân viên mới vào phòng maketing sáng nay, chính cô ta đã hủy hoại đi đồng tài liệu này."

Giờ đây? Tạ Phương Liên lại còn muốn đổ lỗi cho cô sao, rõ ràng đồng tài liệu sáng nay cô ta đưa cho cô chỉ toàn là những tài liệu nhỏ, chẳng liên quan đến dự án hay một hợp đồng nào, bây giờ làm không tốt công việc, lại đổ lên đầu một người mới vào làm chưa nắm bắt được công việc công ty hay sao?

Tạ Phương Liên nhìn qua chỗ Mạch Linh đang ngồi, hùng hù hỏ hỏ bước qua kéo lấy cổ tay Mạch Linh bóp chặt.

"Là cô phải không? Chắc chắn là cô rồi, không có năng lực thì đừng có vào công ty phá chúng tôi, hiểu chưa?"

Cả khu nhà ăn ồn ào dữ dội, khối người bu đông nghẹt hết lối đi, từ trước đến nay không ít lần Tạ Phương Liên bị cấp trên chỉ tội, nhưng chẳng ai biết lí do gì mà cô ta vẫn chưa bị sa thải, giờ thì ngon rồi, cô ta đã có con mồi thay cô ta chịu tội.

"Sao? Có phải tôi nói đúng quá nên cô không còn gì chối tội nữa phải không? Tôi chẳng hiểu sao cô lại lọt vào được đây, từ đầu nhìn thấy cô là tôi đã biết cô chẳng làm nên được trò trống gì."

"Thôi đi." Khương Hàn Nhật tức giận quát mạnh: "Cô ấy vừa vào làm, hồ sơ lại được thực hiện từ tháng trước, người phụ trách lại là cô, bây giờ cô đổ lỗi cho người mới là như thế nào?"

Bị quản lí hỏi dồn, Tạ Phương Liên hết đường giải thích, cô ta đưa mắt liếc đến Kiều Mạch Linh một cách sắc lẹm.

Bạn đang đọc truyện *Sừng Vịt Tinh Nhân 999* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 4: Sóng gió công ty (2)

Đây đưa một buổi trời cuối cùng Tạ Phương Liên cũng chịu thừa nhận tác trách của mình, cúi đầu lí nhí vài câu trong miệng.

"Là lỗi của tôi, xin anh cho tôi một cơ hội nữa được không?"

Khương Hàn Nhật ngẫm nghĩ một lát, trong đầu lại bỗng hiện lên vài kí ức về bộ hồ sơ năm tháng trước bỗng nhiên bị lộ ra ngoài, mà lúc đó hồ sơ lại là Tạ Phương Liên phụ trách, anh đã có ý định điều tra đến cùng, nhưng chẳng hiểu sao Lục Thiên Mặc lại chẳng hoài quan tâm ra lệnh không được làm lớn chuyện ra ngoài.

"Tạ Phương Liên, những chuyện cô làm sau lưng Lục gia Hoàng thị không chỉ tôi mà chủ tịch cũng đã biết, tôi không hiểu lí do chủ tịch vẫn còn giữ cô lại, nhưng tôi cảnh cáo cô, hậu quả của việc bán đứng tập đoàn cô gánh không nổi đâu."

Khương Hàn Nhật xoay lưng bỏ đi, đám đông nhanh chóng cũng được giải tán, đã hết giờ ăn trưa thế nhưng phần cơm của Mạch Linh vẫn chưa vui đi được chút nào, cô thờ dãi rồi đóng hộp cơm lại, trực tiếp bước đến thang máy trở về phòng làm việc.

Hôm nay Lục Thiên Mặc về nhà, hắn đỗ xe vào gara rồi cất bước đi tiến đến sofa ngồi xuống, tay day day thái dương, đầu chân mảy khẽ chau lại, mắt nhắm hờ, có lẽ công việc hôm nay nhiều đến mức khiến hắn chẳng có thời gian để nghỉ ngơi.

Kiều Mạch Linh từ trên phòng bước xuống, vừa đến cầu thang đã thấy bóng dáng mặt mới của Lục Thiên Mặc lạnh lùng ngồi trên ghế nệm dày, cô bước đến nhà bếp, loay hoay một lát rồi trở ra với một chén nước trà gừng trên tay.

Cô tiến đến gần, tuy Lục Thiên Mặc không mở mắt, nhưng thính giác hắn rất nhạy bén, đúng lúc cô đang gọt tay ra định chạm vào người hắn thì hắn đã nhanh chóng bắt giữ cổ tay cô lại.

"Làm gì?"

Âm thanh khô khốc lạnh lẽo tuy có chút mặt mũi nhưng phát ra từ miệng của hắn lại mang đầy khí thế bức người. Mạch Linh vốn đã đoán được từ trước hắn sẽ không bao giờ nói chuyện nhẹ nhàng với cô cho nên trong lòng cũng

giảm đi lo sợ phần nào.

"Tôi có pha cho anh một ít trà gừng, nó rất tốt cho cơ thể khi trời lạnh."

Lục Thiên Mặc nhìn ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn một cái, trực tiếp cầm áo vest ngoài đi lên phòng, lúc hắn đứng dậy, vừa vận mặt đối mặt với cô, ánh mắt cao ngạo từ trên cao cúi xuống nhìn cô rồi tỏ ý khinh thường.

"Tôi nghĩ cô thích hợp uống nó hơn là tôi, bởi vì tôi nay, chắc cô sẽ rất mệt.Huh!"

Hắn hừ lạnh rồi trực tiếp sai bước lên lầu, Mạch Linh ngồi phịch lên ghế sofa, nhìn mấy lá gừng tươi nổi trên miệng chén rồi thờ dãi, cuộc sống đau khổ như thế này, cô phải gánh thay gia đình mình, bởi vì ba cô, vì mẹ và em gái cô!

Mà tất nhiên, cô có trả đến chết hắn cũng không buông tha cho cô.

Nửa đêm, cửa phòng rầm một tiếng được mở ra, Mạch Linh vừa chớp mắt được một chút thì đã bị làm phiền, cô đưa tay lên đầu giường bật đèn, nhưng chưa kịp thích nghi được với ánh sáng thì ngay lập tức cô bị cả thân hình cường tráng rắn chắc đè lên.

"Anh đang làm gì vậy?" Mạch Linh do không phòng ngừa đã bị Lục Thiên Mặc đè chặt dưới thân, đôi mắt hẹp dài liếc nhìn cơ thể bé nhỏ của cô đang từng hồi run lên.

"Làm gì? Tôi đang giúp cô thoải mái."

Thanh âm lạnh lẽo mang theo hàm ý bêu cợt, đôi mắt hiện lên sự thù hận, hắn đưa tay kéo áo ngủ cô xuống, bầu ngực tròn đầy trắng nõn lập tức phơi bày ra không khí, hắn nắm chặt cổ tay cô, trực tiếp cúi đầu cắn mạnh vào kẹp bông gòn thơm ngọt trước mắt.

"A...đừng!" Kiều Mạch Linh vì đau mà uốn mình ngược lên, cô muốn tránh né đầu lưỡi đang cố tình khiêu khích của hắn, nhưng cô càng làm vậy, bầu ngực lại được đẩy sâu vào miệng hắn hơn.

"Cô là đang có ý muốn tôi mạnh hơn nữa sao? Cô gái dám dăng?"

Khoẻ mũi Lục Thiên Mặc khẽ nhếch lên một nụ cười đầy khinh bỉ, hắn là muốn cô sống không bằng chết, hắn muốn cả nhà cô phải trả giá cho việc cướp đi đứa em trai mà hắn hết mực yêu thương.

"Rốt cuộc thì anh muốn như thế nào đây hả?" Cô cắn chặt môi, dời tầm mắt xuống ngực mình, nơi tròn đầy trắng mịn đã nổi lên một mảng màu hồng, nơi đó còn vương chút ẩm ướt.

"Những thứ tôi muốn, cô có trả đến chết cũng không đủ, biết đúng sai thì nên cảm ơn tôi đã không giết chết ba cô, ở đây mà làm cho tôi hài lòng đi."

Kiều Mạch Linh không nói câu nào, cô chỉ biết im lặng chịu đựng sự dằn vò của hắn, cô không có quyền cưỡng cầu hắn cho cô một con đường sống, chỉ cảm hắn đừng làm hại đến gia đình cô, để cho ba mẹ và em gái cô được bình yên thì cô có chịu đựng bao nhiêu cũng xứng đáng.

Kiều Mạch Linh cảm nhận được bàn tay thon dài của hắn đang lần lượt vào vẩy cô, nơi đó bị ngón tay hắn kích thích mà không ngừng ướt át, chỉ vài giây, đáy quần lót đã ướt đầm một mảng ẩm ẩm ướt ướt cả đầu ngón tay hắn.

"Có phải đang thấy rất dễ chịu hay không?" Giọng nói yêu nghiệt vang lên bên tay, cô vốn không muốn nghe những lời si nhục này, nhưng vừa định vui mắt xuống giường thì vành tai cô đã nhanh chóng bị bao phủ bởi hơi nóng phả ra từ miệng Lục Thiên Mặc.

"Ừm...đừng...dừng lại đi..."

Kiều Mạch Linh cô từ bé đến lớn chỗ nhạy cảm nhất chính là vành tai, nó đặc biệt hơn so với những nơi khác trên cơ thể, chỉ cần một kích thích nhẹ, mặt cô liền đỏ lên, cả người như mềm nhũn ra không còn một chút sức lực phản kháng nào.

Mà dường như Lục Thiên Mặc cũng cảm nhận ra được điều đó. Trong ánh mắt thoáng qua tia hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Sông Vọt Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Hắn là người làm chủ trò chơi

Lục Thiên Mặc không chút nương tay cứ thế từng bước từng bước đâm sâu vào cơ thể mềm mại yếu đuối của cô, không có màn dạo đầu, cũng không có một chút dịu dàng nào. Hắn giờ phút phát tiết vào người cô, dường như cũng muốn đem chính mình cùng cô mà nghiền nát.

Triền miên suốt đêm, đến khi cơ thể trắng nõn của Mạch Linh hiện lên chỉ chút những dấu hôn xanh đỏ, sắc mặt cô tái nhợt, đã sớm ngất xỉu trên giường.

Lục Thiên Mặc lúc này mới nhìn kĩ người con gái dưới thân, ánh mắt khẽ thoáng qua tia trầm đục.

Kiều Mạch Linh, chỉ là mới bắt đầu, cô đã chịu không nổi. Vậy thì ngày tháng sau này, cô hãy tập sống trong sự dằn vò cho đến khi tôi chán ghét cô đi.

Ánh nắng buổi sớm chiếu xuyên qua rèm cửa lựa màu kem lơ lửng sáng hồng gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô, Mạch Linh và người ế ẩm ngồi dậy khỏi giường, cô vén chăn, xò chân vào đôi dép lông mang trong nhà, nhưng khi vừa đứng lên, cả người cô đã ngã nhào xuống nền gạch.

Nơi cánh hoa xuân kia không phải lần đầu bị chơi đùa nhưng vẫn đau âm ỉ.

Cô đứng trước gương, nhìn bản thân mình trong đó, cả người cô bây giờ khắp nơi đều phản bội cô, nhắc cô nhớ lại trận triền miên tối hôm qua. Cô thờ dãi, kéo cao áo len cổ lọ, cảm túi xách đến công ty.

[...]

Cũng đã được một tháng có đến Lục Gia Hoàng Thị làm việc, có cô bạn đồng nghiệp dễ gần nào đó nhìn thấy Mạch Linh như bắt được vàng, vội vã chạy đến nắm lấy cánh tay cô kéo vào văn phòng.

"Mạch Linh, cô đã hay tin gì chưa?"

Mạch Linh lắc đầu: "Có chuyện gì sao?"

"Tạ Phương Liên vừa bị chủ tịch sa thải rồi." Vũ Thương vui mừng, nói: "Cả văn phòng này không ai ưa nổi cô ta!"

Mạch Linh hơi bất ngờ, nhưng cũng không quan tâm nhiều, đặt túi xách xuống ghế, tiện tay bật laptop trên bàn.

"Vậy bây giờ ai là trưởng phòng của chúng ta?"

"Là Dĩ Văn, anh chàng đẹp trai nhất phòng chúng ta đó."

E hèm, rõ là Vũ Thương mặt đã đỏ lên, chỉ thiếu điều muốn chạy tới ôm chặt lấy Dĩ Văn đang ngoài cửa bước vào.

Tầng 70, có tiếng ầm ĩ từ trong phòng chủ tịch, nhưng bên ngoài chung quy không thể nghe thấy gì, Lục Thiên Mặc ung dung ngồi bắt chéo chân trên ghế da sau bàn. Tạ Phương Liên ngồi xỏm dưới chân hắn, khóc lóc van xin.

"Mặc, em biết sai rồi, anh có thể bỏ qua cho em lần này có được không?"

Giọng nói ngọt ngào yêu kiều như con mèo con bị bỏ đói đang hờn dỗi đòi ăn của Tạ Phương Liên bất cứ người đàn ông nào cũng phải mềm đi vài phần, thế nhưng đối với Lục Thiên Mặc lại là một loại phiền phức.

"Tạ Phương Liên, cô nên nhớ, muốn là người phụ nữ lâu dài của tôi, cô cần phải khôn ngoan và biết nghe lời."

Lục Thiên Mặc đứng dậy, xoay người tiến đến quầy bar trước mặt, trực tiếp đổ đầy một ly vodka.

"Mặc, em hứa sẽ ngoan, sẽ ngoan mà!" Tạ Phương Liên vẫn ngồi bẹp trên sàn nhà lót đá hoa cương sáng chói màu kem nhu mà lê lết theo bước chân của hắn, hai bàn tay thon dài nắm lấy chân hắn không buông. Cô thừa biết, người đàn ông này một khi đã chộc giận, hắn sẽ trở nên tàn nhẫn, tàn nhẫn bao gồm đối với phụ nữ.

Mà hắn càng tỏ ra bình thản, chứng tỏ con giận dữ của hắn có thể phun trào bất cứ lúc nào.

"Tạ Phương Liên, cô có biết hậu quả của việc bán đứng Lục Thiên Mặc này là gì hay không?"

Giọng nói hân nghe qua mơ hồ không nhận ra được một chút tức giận nào, nhưng ánh mắt của hắn vừa lướt qua Tạ Phương Liên, cô đã nổi hết da gà.

"Em..."

"Phụ nữ, tôi không thiếu, tôi giữ lại cô bởi vì cô có năng lực, bây giờ..." hắn dừng lại, khẽ nhếch môi, giọng ra lệnh: "Mau vào đem cô ta ra ngoài."

Lập tức có hai tên vệ sĩ mặc đồ vest đen từ cửa bước vào, kéo Tạ Phương Liên ra ngoài, cô khóc lóc cầu xin, nhưng đều vô dụng, Lục Thiên Mặc giao cô làm thức ăn cho hai tẹ vệ sĩ kia lót dạ.

Bởi vì hắn là Lục Thiên Mặc, là lão đại của Hắc đạo, là chủ tịch của Lục gia Hoàng thị, hắn đẩy quyền lực trong tay, ở bên cạnh hắn như ở gần một trái bom, chỉ cần lơ chăm ngồi chộc giận hắn, hắn sẽ cho người đó phẩy thấy bất cứ lúc nào.

Hôm nay tài liệu và những dự án đầu thầu mới khá nhiều. Mạch Linh phải ở lại tầng ca, lúc làm xong thì cũng đã gần 11 giờ đêm. Bên ngoài lất phất những hạt mưa hắt vào cửa sổ sát đất trong suốt một lớp hơi nước dày. Đây là tầng 7,hệ thống công ty được thiết kế tròn khối theo lối kiến trúc phương Tây, các văn phòng làm việc bốn mặt đều có một mặt làm bằng cửa kính trong suốt hoàn toàn hướng ra đường quốc lộ. Mà loại kính thủy tinh này, chỉ có người bên trong mới nhìn thấy được bên ngoài, bên ngoài không thể nhìn thấy thứ gì bên kia lớp kính.

Lục gia Hoàng thị vẫn còn nhiều tên bảo vệ đi kiểm tra camera. Mạch Linh đóng lại laptop, thu xếp hồ sơ, rồi cầm lấy túi xách hướng thang máy xuống tầngd trệt.

Bên ngoài mưa rất lớn, giữa đêm khuya Mạch Linh không thể bắt taxi, đành cố gắng đứng đợi.

Hơn 30 phút trôi qua vẫn không có chiếc taxi nào chịu dừng lại, một cơn gió thổi qua đẩy theo những hạt mưa đá nặng trĩu tạt thẳng vào mặt cô đau rát. Cô lùi về phía sau vài ba bước, đứng núp dưới tán cây phong trước cửa tập đoàn, cả người đã sớm ướt đầm vì mưa, chiếc áo sơ mi trắng mỏng bằng lụa mềm mịn dán sát vào cơ thể cô lộ ra một mảng da thịt trắng hồng đầy đặn.

Điện thoại trong túi xách bỗng reo lên inh ỏi, Mạch Linh cầm lấy điện thoại, lập tức nhận máy.

"A lô."

"Mau về!" Một giọng nói ngang ngược mang theo tàn tàn hơi lạnh chán ghét vang lên bên tai cô, không chờ cô trả lời đã tự ý cúp máy.

Mạch Linh nhàu đôi lông mày lá liễu, cười khổ một tiếng, không bắt được xe, thì cô chỉ có thể đi bộ về.

Tập đoàn Lục gia nằm ngay trên mặt đường cao tốc, xe cộ tấp nập, hơn mười chiếc taxi chạy qua mà không chiếc nào dừng lại. Biệt thự nằm ở khá nơi này, nơi này là trung tâm, biệt thự Lục gia lại ở rìa ngoại ô.

Một vài chiếc ô tô chạy vượt qua hắt tung vũng nước lớn vào người cô rồi chạy mất. Mạch Linh vốn chiều giờ chưa ăn gì, lại dầm mưa suốt một giờ đồng hồ, về đến biệt thự Lục gia sắc mặt đã tím tái, bà quản gia chạy ra mở cổng, lo lắng điu cô vào nhà.

"Cô Kiều, cô không sao chứ?"

Mạch Linh vốn không còn chút sức lực nào để đáp lại, chỉ khẽ lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Sông Vọt Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Philadelphie

Mạch Linh tựa thành cầu thang mà bước từng bước nặng nhọc lên phòng. Cơ thể cô bây giờ rất mệt, không còn một chút hơi ấm nào, tựa hồ như cô vừa từ nơi lạnh lẽo nhất của âm ty trở về.

Vừa bước vào phòng, cô đã thấy Lục Thiên Mặc ung dung ngồi vắt chân lên sofa, tay đang đưa ly rượu đỏ, nhếch môi cười khi thấy bộ dạng tội nghiệp đáng thương của cô.

"Anh gọi tôi về gấp như vậy, có chuyện gì?"

Mạch Linh thả túi xách xuống bàn, hướng mặt về phía chỗ Lục Thiên Mặc, ánh mắt hơi mơ hồ.

Đã mười phút trôi qua thể nhiên hắn vẫn bình thản đồ rượu vào ly uống hết ly này tới ly khác, vẻ mặt hoàn toàn không có ý muốn trả lời cô.

"Nếu như anh không có gì muốn nói, vậy tôi đi tắm trước."

Mạch Linh nói xong xoay người đi đến tủ quần áo, kéo nhẹ ngăn tủ lấy một bộ đồ ngủ và một chiếc khăn bông, sau đó đi vào nhà tắm

Tiếng nước chảy nghe róc rách khiến cả căn phòng chìm vào tĩnh lặng, nước ấm được xả đầy bồn, Mạch Linh bước một chân vào, sau đó mới đem cả người ngâm vào làn nước ấm áp, cảm giác thật thoải mái, dường như mọi mệt mỏi trong người cô cũng tan biến đi được phần nào, cô cảm thấy khoẻ lên hẳn. Không biết là đã tắm bao lâu, đến khi bên tai Mạch Linh nghe thấy một tiếng hét lớn, thì cô mới giật mình mở mắt, hình ảnh Lục Thiên Mặc phóng to trước mắt nhìn của cô, vẻ mặt lạnh lẽo đến đáng sợ.

"Tôi chưa cho phép mà cô dám ngủ?"

Hoá ra là cô vì quá mệt mà ngủ quên trong bồn tắm, Lục Thiên Mặc bên ngoài sau khi uống hết chai rượu vang trên bàn mà thấy cô vẫn chưa ra nên đã mở cửa xông vào, cũng may hắn lòi cô lên kịp, nếu không cô đã sớm bị nước dìm chết.

"Tôi...tôi mệt quá!" Mạch Linh nhẹ nhàng đáp lại, cô không còn hơi để nói thêm một từ nào, sau khi được hắn đem ra khỏi phòng tắm, hắn vẫn luôn nhìn chăm chăm vào cơ thể cô, mà cô lúc này nằm trên giường loả thể không một mảnh vải che thân.

Ánh mắt Lục Thiên Mặc nhìn chăm chăm vào những vết bầm chi chít trên người cô, hắn không phải thương hại cô, mà là đang khinh thường cô, khinh thường sự rẻ mặt của gia đình cô.

"Dọn quần áo, sáng mai đi Pháp với tôi."

Lục Thiên Mặc liếc cô một cái lạnh lẽo rồi quay đi, hắn không một chút thương xót nào cho cô, lúc hắn bế cô từ bồn tắm đi ra, hắn đã biết cô đang bị sốt, thân nhiệt trở nên lúc nóng lúc lạnh, thể nhưng trên khoé miệng hắn vẫn treo một nụ cười khinh miệt.

Nhìn bóng lúm hún khuất khỏi cửa phòng, Mạch Linh chống hai tay lên giường, từ từ ngồi dậy mặc quần áo, cô đến góc tủ, kéo một cái vali nhỏ ra, đem vài bộ quần áo thường mặc bỏ vào, đem đó cô mất ngủ tới gần hai giờ sáng do cơn sốt phát tán, mãi cho đến gần sáng hắn cô mới chợp mắt được một chút.

Bà quản gia bước vào phòng, nhắc nhở cô chỉ còn hai mươi phút để chuẩn bị khởi hành, Lục Thiên Mặc đang ở dưới nhà chờ cô.

Mạch Linh vội trượt xuống giường, vào nhà vệ sinh rửa mặt đánh răng, thay xong bộ quần áo và chải lại mái tóc dài, cô tiện tay buộc gọn chúng lại phía sau.

Lục Thiên Mặc đang ăn sáng dưới lầu, lúc Mạch Lin bước xuống còn thấy có hai người đàn ông cùng ngồi ăn sáng chung với hắn, một trong hai người đó là người Mạch Linh quen biết.

"Cô Kiều, chào buổi sáng."

Khuong Hàn Nhật thấy cô bước xuống nở một nụ cười tươi rói, bà quản gia mang phần ăn ra đặt trên bàn cho cô, cô nhẹ nhàng kéo ghế ngồi xuống,

Đổi với lời chào của Khương Hàn Nhật, cô không trả lời mà chỉ gật đầu, tập trung ăn phần ăn của mình. Mà người đàn ông ngồi bên cạnh Khương Hàn Nhật cũng chẳng nói năng gì, bọn họ trầm mặc một lúc thì mới có người lên tiếng.

"Lão đại, bằng nhóm dưới tay Phong Liệt đang mở một bữa tiệc lớn 7 ngày 7 đêm ở Philadelphia để công bố quyền thống trị toàn châu Âu, xem ra bọn chúng không được cảnh cáo nên muốn làm loạn hắc đạo, đúng là không biết trời cao đất dày."

Người đàn ông mặc bộ vest màu đen buông đầu xuống, vẻ mặt lạnh lùng, hướng đến Lục Thiên Mặc nói tiếp: "Chúng ta có nên động thủ ngay bây giờ không?"

Lục Thiên Mặc này giờ vẫn im lặng, bỗngưng hần ngẩ người ra sau, tư thế nhàn nhai chặm một miếng thuốc.

"Cần dặn người chuẩn bị một món quà gửi cho bọn chúng ngay tối nay."

Lô Tấn gật đầu, nhìn sang Khương Hàn Nhật rồi cả hai lập tức rời đi, trên bàn ăn chỉ còn lại Mạch Linh và Lục Thiên Mặc, qua cuộc nói chuyện của ba người bọn họ thì cô cũng đoán ra được vài điều, bằng nhóm đối đầu với Lục Thiên Mặc đúng là chân sống rồi, tin tức của hắn ta truyền đi nhanh với tốc độ chóng mặt, dù cho có chạy đến chân trời góc bể, chỉ cần là người dám động đến hắn, hắn tuyệt đối không nương tay.

Mà hoá ra Khương Hàn Nhật ở công ty hoà đồng với nhân viên như vậy, lại là một bộ mặt khác, hắn ở bên cạnh Lục Thiên Mặc lại dứt khoát và nhanh gọn với kẻ thù như thế nào, lại nói đến Lô Tấn, hắn là một trong tứ đại sát thủ nổi tiếng máu lạnh dưới tay lão đại Lục Thiên Mặc, những kẻ nằm trong tầm ngắm của hắn, chỉ một phát súng liền không thể nhìn thấy mặt trời ngày mai.

Ấn sáng xong, Mạch Linh theo sau Lục Thiên Mặc ra xe, hắn định chọn cách đi xe ô tô từ Đài Loan sang Pháp sao, thật quá bá đạo rồi.

Trên đường đi, chẳng ai nói với ai câu nào, Lục Thiên Mặc dựa lưng vào ghế, ánh mắt nhắm hững hờ, lúc Mạch Linh quay sang định mở miệng nói gì đó, nhưng thấy hắn có vẻ mệt mỏi nên đành quay mặt ra hướng cửa sổ nhìn những chiếc xe lướt bên đường.

Tài xế nhìn qua kính chiếu hậu trong xe, cũng muốn lên tiếng hỏi gì đó nhưng lại thức thời cầm miệng lại.

"Trực tiếp đến sân bay của tôi."

Nhận được chỉ thị, tài xế thở phào nhẹ nhõm đánh tay lái thẳng đến sân bay tư nhân của Lục Thiên Mặc, hoá ra hắn cũng không diễn rò tới mức đánh xe ô tô sang Pháp đấy nhì!

Giờ sáng, máy bay riêng của Lục Thiên Mặc cất cánh khỏi đường băng bay vút lên trời xanh, trong máy bay rộng lớn có hàng trăm tên vệ sĩ mặc đồ đen, toàn thân họ toát lên mùi thuốc súng, đứng khắp nơi, trong số đó, Mạch Linh nhận ra có Lô Tấn đi theo, lúc này hắn rời đi trước là đến đây để chuẩn bị cho chuyến đi này hay sao, còn Khương Hàn Nhật bị bỏ lại để quản lý Lục gia Hoàng thị.

"Lão đại, Bạch Phụng báo tin đã chuẩn bị xong quà gửi cho Phong Liệt, bây giờ họ đang chờ lão đại sang sẽ trực tiếp tập kích."

Lục Thiên Mặc phẩy phẩy tay: "Tình hình của Đoàn Phi như thế nào?"

"Cô ấy vẫn đang thăm dò manh mối của tổ chức Mafia tại New York, nếu mọi chuyện không có gì thay đổi, chỉ còn 10 ngày nữa chúng ta có thể nắm được thị trường toàn bộ châu Âu và châu Mi."

"Được rồi, cậu lui đi."

Lô Tấn cúi người rời ra phía sau, Lục Thiên Mặc hần đúng là đã tâm không nhỏ, hắn làm chủ toàn bộ giới tài chính thương mại ở Đài Loan lẫn Trung Quốc, bây giờ lấn sang cả châu Âu và châu Mi để mua lại thị trường bất động sản, mới làm ăn này, có phải là quá hơi với hắn rồi hay không?

Mà điều đáng nói hơn, đó là tai mắt của hắn khắp nơi, bên cạnh hắn toàn là những người tài, bởi vì hắn là ông trùm hắc đạo, là thần thoại của bóng đêm, là người duy nhất có thể xưng bá thiên hạ.

Mạch Linh ở cạnh hắn cũng đã hơn 1 tháng, cô cũng từng nghe qua dưới tay hắn có tứ đại sát thủ khét tiếng đứng đầu là Rob, hắn là thuộc hạ có tốc độ làm việc đạt đến mức thượng thừa, một tay có máu mặt trong Mafia của Anh quốc, về sau hắn tình cờ được Lục Thiên Mặc cứu mạng mà theo phục tùng Lục Thiên Mặc cho đến bây giờ, xếp thứ nhì là Lô Tấn, kế tiếp là Đoàn Phi và cuối cùng là Bạch Phụng, bọn họ đều do một tay Lục Thiên Mặc đào tạo, về kiểu ngạo, tàn nhẫn và ra tay dứt khoát của họ chỉ bằng một của một phần mười khí thế bức người của hắn mà thôi.

Trưa, máy bay của Lục Thiên Mặc hạ cánh tại nơi an toàn, lập tức có 4 chiếc xe ô tô đậu xếp hàng lần lượt ở trước mặt, Lục Thiên Mặc nói gì đó với Lô Tấn rồi tiến đến chiếc xe màu vàng chói mắt mở cửa ngồi vào.

Mạch Linh dõi theo bóng dáng Lô Tấn biến mất sau cánh cửa chiếc xe màu xám bạc rời khỏi, trong lòng dâng lên một cảm xúc phức tạp.

"Đang nghĩ gì?"

Lục Thiên Mặc chặm một miếng thuốc, không quay đầu, nhưng cô biết rõ là hắn đang nói chuyện với mình.

"Anh đưa tôi tới đây để làm gì? Chuyện trong giới hắc đạo của anh, tôi không biết gì cả, tại sao lại kéo tôi theo?"

Mạch Linh có chút phức tạp, thực ra cô chỉ bịa ra một câu hỏi, mà câu hỏi có vừa nói, nó hoàn toàn buồn cười, cô là người của hắn, đi đâu làm gì là quyền của hắn, cô có tư cách chất vấn hắn sao?

"Tôi hỏi lại lần nữa, cô muốn nói gì?"

Quả thật không sai, không thể không tin vào con mắt nhìn người của Lục Thiên Mặc, hắn nhìn sơ qua đã biết cô nói dối, gương mặt cô bỗng chốc đỏ bừng, trong khẩu khí của hắn, có lẽ sắp mất kiên nhẫn với cô rồi.

"Trước đây tôi từng nghe đến tổ chức của Phong Liệt, lần này họ tổ chức tiệc mừng hoan náo như vậy, anh không sợ là mắc bẫy bọn họ sao?"

"Cô đang dạy tôi cách cảnh giác? Hử?"

Lục Thiên Mặc xoay đầu, nhìn cô với vẻ mặt đầy sự giễu cợt.

"Tôi...tôi không phải, chỉ là tôi thấy họ thông báo rộng rãi như vậy, ắt hẳn đã có chủ đích từ trước, hơn nữa đây là địa bàn của họ, dù sao ta nên cảnh giác."

"Ồ." Lục Thiên Mặc "ồ" một tiếng chặm biểm rồi tiện tay rút miếng thuốc đang hút dở ra ngoài cửa xe, ra lệnh cho tài xế lái xe rồi ung dung quay sang người bên cạnh.

"Cô là đang sợ chết?"

Một bàn tay lớn luồn ra sau gáy Mạch Linh, kéo mạnh cô về phía trước. Lúc mặt đối mặt với hắn, tim cô như ngừng đập, ở trước con người này, dù cho khí thế có to lớn cỡ nào cũng sẽ sớm bị hắn rút cho đến chết.

Mà cô bây giờ sống còn không bằng chết, nếu cho cô chết đi, ít ra cô cũng cam tâm tình nguyện mà đa tạ hắn.

"Trên đời này ai mà chẳng có sinh tử, tôi không sợ chết như anh nói, tôi cũng không phải là không biết cảm giác sợ chết như thế nào, nhưng anh nói xem, sống không bằng chết có phải đáng sợ hơn không?"

Tròng mắt Lục Thiên Mặc thoáng qua tia lạnh, hần cúi xuống cắn mạnh vào cổ cô, để lại một dấu vết đỏ xanh trên đó, chỉ một giây sau, chỗ bị cắn đã rơm rớm máu.

"Rất tốt, cô nên từ từ hưởng thụ cảm giác sống không bằng chết đó đi, cô trách, thì trách gia đình của cô, cô nên cảm ơn tôi vì tôi đã không lấy đi cái mạng chó của Kiều Sở Nghiệm."

Mạch Linh đau rất đư tay sờ lên cổ, cô nhũu chặt đầu lòng này, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía xa xăm.

Bạn đang đọc truyện *Súng Vết Tình Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Tập kích bất ngờ

Thủ đô của nước Pháp nổi tiếng về bất động sản hơn mấy trăm năm nay, trước đây toàn bộ chủ đất đầu tư vào những mẫu đất màu mỡ đều nằm trong tay của tổ chức Phong Liệt, tháng trước, hẳn cho người thu tóm tập đoàn của Tổng công ty Tristan khiến họ phải nhường lại toàn bộ cổ phần và buộc phải rút ra khỏi dự án thu mua lần này, một chiến thắng lớn như vậy, bọn chúng liền mở tiệc ăn mừng ở ngay thủ đô sầm uất của thành phố Philadelphie - nơi phồn hoa cũng chẳng kém thủ đô Paris là mấy.

Xe của Lục Thiên Mặc dừng trước một căn biệt thự to lớn sang trọng, đầu đầu cũng là vệ sĩ đứng canh gác, có người vừa thấy xe của hắn dừng lại, đã vội vàng chạy ra mở cửa, cung kính đưa tay mời hắn ra xe.

Mạch Linh theo hắn vào trong, nơi này nằm ngoài ô thành phố, vắng vẻ và yên tĩnh hơn rất nhiều, cũng là một trong những nơi đào tạo cộng sự của hắn trong nhiều năm nay.

Một người đàn ông tầm hai mươi ba hai mươi bốn tuổi mặc bộ đồ thoải mái đi đến, vừa bắt gặp ánh mắt của Lục Thiên Mặc, hắn ta lập tức cho hết vệ sĩ ra ngoài.

"Lão đại, mọi chuyện đã chuẩn bị xong, tối nay chúng ta sẽ có một trò vui để xem rồi."

Lục Thiên Mặc ngồi xuống chiếc sofa lót đệm dày, hướng đến người đàn ông ngồi đối diện, giọng nói lạnh lẽo không chút cảm xúc.

"Tiêu diệt tận gốc tổ chức của hắn, toàn bộ thị trường châu Âu phải đưa về tay Lục gia ngay trong hôm nay."

Mạch Linh chỉ đứng bên cạnh nghe, có mơ hồ cũng nhận ra hắn đang định làm gì, tuy nhiên, cô cũng chẳng mấy quan tâm, những chuyện hắn làm cũng đâu liên quan gì đến cô.

Bạch Phụng đưa mắt dò xét nhìn về phía Mạch Linh, rồi móc trong túi áo ra một vật nhỏ bằng đầu ngón tay, đưa cho Lục Thiên Mặc.

"Lão đại, tôi qua Phong Liệt cho người gửi cái này cho Phong Dương, trên đường đi đã bị chúng ta bắt về đây, anh xem."

Lục Thiên Mặc nhìn sơ qua một giây, rồi ấn mạnh cái nút nhỏ trên đó, lập tức trên màn hình rộng của tivi treo tường phát sáng, hiện ra một dòng chữ: "Th tối, tại khách sạn Vimper."

Trên khoé môi của Lục Thiên Mặc treo một nụ cười đầy dã tâm, kẹp vật nhỏ ấy giữa ngón trỏ và ngón giữa, xiết đến nát vụn.

Lúc này, Lô Tấn cũng đã quay trở về, hắn dường như vừa mới chuẩn bị một thứ gì đó rất quan trọng, lúc hắn bước vào có thì thầm với Lục Thiên Mặc vài câu, rồi lui ra ngồi cạnh Bạch Phụng.

Bọn họ cứ bàn bạc gì đó gần nửa tiếng đồng hồ, Mạch Linh vẫn đứng im bên cạnh, đưa mắt quan sát nét mặt của từng người, cô rất mới chân, cộng thêm sức khỏe cô còn yếu, lại ngủ không đủ giấc nên tinh thần mệt mỏi vô cùng, bên cạnh vẫn có ghế trống nhưng cô cũng không dám ngồi xuống.

Đang nhìn mặt nháu thì một bàn tay to lớn nắm lấy cổ tay cô kéo mạnh, theo đà đó cô ngã ngồi vào người Lục Thiên Mặc, hắn vuốt tóc cô, giọng nói đầy lạnh lẽo.

"Tối nay, đi theo tôi đến bữa tiệc, ngoan ngoan làm tôi hài lòng."

Mạch Linh cô không hiểu hắn đang nói gì, thế nhưng cô vẫn không thể cự tuyệt, cô bây giờ khác nào cá nằm trên thớt, nếu hắn vui thì cô được sống thêm vài giờ, còn nếu gậy dựa, một giây sau liền mất mạng.

"Bạch Phụng, đưa người đi chuẩn bị." Thanh âm Lục Thiên Mặc khàn khàn, đẩy Mạch Linh ra rồi đứng lên, kéo lại áo vest, cùng Lô Tấn rời khỏi.

Nhìn chiếc xe ô tô màu vàng chói mắt được khởi động rồi mất hút sau cánh cổng lớn đầy bão điện, Mạch Linh mới có cảm giác được hít thở không khí trong lành, cô tay cô lúc này bị Lục Thiên Mặc bóp chặt mà truyền đến một trận đau nhói.

Bạch Phụng quay sang cô nhìn kĩ từ trên xuống dưới, hắn cũng nghe Lô Tấn nói hơn tháng nay bên cạnh lão đại xuất hiện một người phụ nữ, về gia thế và hoàn cảnh cũng là một đại tiểu thư, hôm nay được thấy tận mắt, người phụ nữ này không giống như những gì hắn từng nghĩ, mà ngược lại, Mạch Linh thanh thuần, đơn giản, và có nét gì đó rất đặc biệt từ người cô toát lên.

"Cô là Kiều Mạch Linh?" Bạch Phụng cất giọng hỏi, tay cầm lấy ly rượu từ quầy bar uống cạn.

"Phải!"

Huh! Bạch Phụng nhếch môi nở một nụ cười rồi quay lưng đi thẳng ra gara.

"Đi theo tôi."

Buổi tiệc hoành tráng của tổ chức Phong Liệt được diễn ra ngay sảnh lớn của khách sạn Vimper cao sừng sững mang màu sắc theo lối châu Âu, ở đây, không ít những nhân vật có máu mặt trong giới xã hội đen mà còn có những người ưu tú nhất, đứng đầu của những công ty nổi tiếng trên toàn thị trường châu lục.

Người đàn ông chừng ba mươi tuổi với một gương mặt khá điển trai, hẳn ta mặc trên người một bộ comple màu đỏ, đang cầm ly rượu cao chân tiến đến phía một nhóm người mặc đồ đen, thành khẩn cúi chào.

"Phong lão đại, chúc mừng anh đã thu mua được thị trường bất động sản lần này, tôi kính anh một ly, nào!"

Người đàn ông mặc comple đỏ uống cạn ly rượu trên tay, về mặt tươi cười hướng đến đám người mặc đồ đen trước mặt.

"Vương thiếu, cũng nhờ cậu giúp đỡ, số phần trăm lợi nhuận lần này cậu sẽ được 10 phần trăm từ mình đất vàng mà tôi đã thu mua lại hai tuần qua."

Người đàn ông được gọi là Vương thiếu kia cười cười rồi xoay đầu bỏ đi, khoé môi nhếch lên một nụ cười đầy bí hiểm.

Tiếng nhạc bắt đầu nổi lên mạnh mẽ, khắp đại sảnh vang lên tiếng chát chát và lực ma sát do các ly rượu chạm vào nhau tạo ra một âm thanh hỗn độn, trong một góc phòng, có một người phụ nữ diện lên người bộ đầm dạ hội màu trắng, gương mặt thanh tú không một cảm xúc đứng ở đó chờ đợi mệnh lệnh của người phía sau.

Tai nghe bluetooth nhỏ như một chiếc hoa tai được trang bị sau lớp tóc đen dài mượt, bên kia có tiếng nói vang lên.

"Bắt đầu."

Mạch Linh xoay người đi đến cửa phòng 1901, một chân cô cong lên đạp nhẹ vào cánh cửa, đường xé dài của chiếc đầm lên tới tận đùi, để lộ đôi chân trắng nõn trên một đôi giày cao gót kim tuyến lộng lẫy.

Chiều nay, sau khi Bạch Phụng đưa cô đi mua vài đồ dùng cần thiết, hẳn đã giả mạo quản lí khách sạn để đưa Mạch Linh lọt vào đây qua sự giám sát của những tên vệ sĩ của tổ chức Phong Liệt, trước khi bữa tiệc, bọn chúng có cần dặn quản lí khách sạn chuẩn bị cho chúng 50 cô gái xinh đẹp để bồi rượu và cho khách khứa vui đùa, mà trước khi kế hoạch của Lục Thiên Mặc bắt đầu, Bạch Phụng đã điều ra rất kĩ, Vương Ân Sinh là một con người thác loạn, hẳn làm việc rất dứt khoát, cổ phần trong tay hắn được thừa kế lại bởi gia tộc Hoàng gia lớn nhất nhì của Pháp, đối với kế hoạch lần này, nếu kéo hắn về với tổ chức Hắc đạo của Lục Thiên Mặc, sẽ là một quyết định không tồi.

Mạch Linh đứng ngay cửa phòng, cô châm một điếu thuốc, nhìn thấy bóng dáng Vương Ân Sinh đi đến, cô khẽ nhếch môi, hít lấy một hơi từ điếu thuốc lá trên tay.

Vương Ân Sinh nhìn thấy cô gái xinh đẹp trước mắt, khoé miệng cười đều một cái, rồi tiến đến chống tay lên cửa ra vào bên vai trái của cô.

"Muốn vui về?"

Hắn mở miệng hỏi, cúi đầu ngửi lấy mùi hương trên cổ Mạch Linh, rồi nhe răng lấy lưỡi liếm môi của chính mình, về mặt đầy sự thác loạn dâm dăng.

"Vương thiếu, chúng ta vào phòng rồi nói tiếp."

Mạch Linh rất bình tĩnh, đối với nhiệm vụ mà Lục Thiên Mặc giao phó, cô không thể không làm, mà đã làm, thì cô tuyệt đối để xem cái chết nhẹ tựa lông hồng, nếu như cô có bị phát hiện, thì chết ở đây còn tốt hơn là chết trong tay kẻ thù đã hại gia đình cô tàn gia bại sản.

"Được thôi."

Vương Ân Sinh nhún vai, hẳn mở cửa bước vào phòng, ung dung thả mình xuống chiếc ghế nệm, bắt chéo chân khoanh tay nhìn Mạch Linh đang đứng trước mặt.

Cô ngồi tựa lên chiếc bàn trà, gương mặt vẫn không chút biểu cảm

"Tôi muốn thương lượng với anh một chuyện!"

Vương Ân Sinh nghe xong có vẻ ngạc nhiên, nhưng rất nhanh hấn lại làm ra vẻ mặt hết sức bình thường, chống tay dựa lên thành ghế nệm, nhếch môi: "Nói xem."

"Chuyên giao toàn bộ số cổ phần của anh cho tôi, tôi sẽ chia cho anh 20 phần trăm lợi nhuận và giúp anh ra khỏi chỗ này."

Hắn khá bất ngờ với cách nói chuyện của Mạch Linh, giọng nói đầy vẻ dứt khoát và bí ẩn, phụ nữ trước giờ trong mắt hắn chưa từng có ai dám đặt điều kiện thẳng thắn như thế, mà người trước mắt lại là một người vô cùng xa lạ.

Vương Ân Sinh đứng dậy tiến đến chỗ Mạch Linh, tay hắn đặt xuống bàn trà hai bên hông cô, cúi đầu.

"Tại sao tôi lại phải chuyển lại cổ phần cho cô? Hừm?"

Hắn dường như đã đoán ra được điều gì, vẻ mặt đùa cợt bỗng ròn đã không còn, hấn bỗng dưng nghiêm túc và lạnh lùng nhìn cô, đối với ánh mắt của hắn, Mạch Linh tuy không rét mà run, cô ở bên Lục Thiên Mặc lúc nào cũng bắt gặp một ánh mắt giết người, Vương Ân Sinh hấn tuy không đáng sợ bằng Lục Thiên Mặc, nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh cả xương sống.

Cô tay bỗng dưng bị bóp chặt, Mạch Linh đau đón nhũu mảy, trưa nay nơi đó đã từng bị Lục Thiên Mặc bóp đến mức xương tay sắp gãy ra rồi, bây giờ Vương Ân Sinh còn bóp mạnh thêm lần nữa, những tên đàn ông độc tài này lại có sở thích thô bạo như vậy hay sao?

"Nói, cô là người của tổ chức nào?"

Giọng Vương Ân Sinh đầy nghiêm, hấn nhìn cô chăm chăm bằng ánh mắt dò xét, tìm Mạch Linh đập tình thực như muốn rót ra ngoài, cô giật tay lại, đưa điều thuốc hít lấy một hơi để bình tĩnh hơn, thế nhưng mùi khói thuốc vừa sộc vào cổ họng thì cô đã ho sặc sụa.

"Không biết hút thì dùng có hút." Vương Ân Sinh với tay giật phẳng điều thuốc của cô, dùng mũi giấy chà mạnh cho đến khi nó tắt hấn và bị bẹp dí dưới sàn.

Hắn đã sớm phát hiện ra cô gái trước mặt hấn từ đầu đến cuối chỉ là giả vờ, cô đứng chờ sẵn hấn ở cửa phòng chắc chắn là có mục đích riêng, thế nhưng hấn vẫn muốn chờ xem cô giờ trò gì, đối với một người bước ra đời hơn hai mươi năm như hấn thì có loại phụ nữ nào mà hấn chưa từng gặp qua, chỉ có điều, người phụ nữ này lại có gì đó làm cho hấn cảm thấy bí ẩn và rất đặc biệt.

Mạch Linh đưa tay sờ cổ họng, sau một tràng ho khan thì cổ họng cô khá rất, cô ngược nhìn Vương Ân Sinh ở trước mặt, lạnh lùng nói.

"Bây giờ anh chỉ còn một con đường duy nhất là hợp tác với tôi, anh nghĩ Phong Liệt có thể dễ dàng buông tha cho anh sao, bọn chúng đã lên kế hoạch thu tóm châu Âu, ngay sau khi bán chuyển nhượng được kí, hấn sẽ lập tức cho người thủ tiêu anh, hợp tác với tôi, tôi đảm bảo anh sẽ được an toàn."

"Cố lấy gì để tôi tin cô?" Ánh mắt Vương Ân Sinh có chút phức tạp, thật ra cô gái này là ai, tại sao lại đột nhiên xuất hiện và cảnh cáo hấn như thế, mà nhìn qua thái độ nghiêm túc và chắc chắn của cô, hấn thừa biết đằng sau cô là một thế lực rất lớn.

"Tin hay không thì tùy anh. Một lát có xảy ra chuyện gì, đừng trách tôi không cảnh báo cho anh trước."

Mạch Linh trượt xuống khỏi bàn trà, quay lưng đi về phía cửa.

"Rầm" một tiếng, Vương Ân Sinh đẩy mạnh cô vào tường, thì thầm

"Khoan đã, nếu như tôi đồng ý hợp tác với cô, vậy thì có phải..." Hắn dừng lại, đưa mắt liếc đến khuôn ngực đầy đặn của Mạch Linh ẩn sau lớp áo màu trắng thanh mảnh, một tay hấn vòng ra sau lưng cô tìm đến khoá kéo: "Cô nên vui vẻ với tôi đêm nay hay không? Hừm?"

Mạch Linh hoảng sợ đưa tay đẩy hấn ra, lùi về sau một bước.

"Anh không có sự lựa chọn, tốt nhất đừng chạm vào tôi."

Huh! Đây là lần đầu tiên hấn bị một người phụ nữ cự tuyệt, cảm giác cũng thật sáng khoái đấy chứ.

"Được, tôi đồng ý hợp tác với cô, bây giờ thì nói cho tôi biết, cô là người của tổ chức nào?"

Mạch Linh không nói gì chỉ quăng lại cho hấn một tờ giấy cứng, rồi quay lưng bỏ đi.

Vương Ân Sinh đưa tay bắt lấy tờ giấy bay đến, đọc những gì viết trên đó, vẻ mặt thoáng qua tia trầm đục.

Bên ngoài đại sảnh, sự xuất hiện Lục Thiên Mặc đã làm mọi người dừng cuộc chơi, tiếng nhạc cũng tắt hấn, Phong Liệt đang nâng ly rượu lên cũng phải quay đầu xem là đại nhân vật nào tới mà khiến cho cả đại sảnh phải im thin thít, khi bắt gặp khí thế hiên ngang của Lục Thiên Mặc, hấn bỗng trở nên sa sầm mặt, có vẻ lo sợ.

"Lục lão đại, không ngờ anh lại tới đây, đúng là khách quý, đúng là khách quý."

Phong Liệt đưa ly rượu đến cho Lục Thiên Mặc với vẻ mặt cảnh giác, thuộc hạ của hấn ở phía sau cũng nhận ra điều đó, lập tức có một tên mặc đồ đen rời khỏi đại sảnh hướng ra sân sau.

Từ trước đến nay, không ít băng nhóm đối đầu với Lục Thiên Mặc, nhưng chẳng còn ai sống sót để thấy được mặt trời ngày mai, nếu may mắn thoát được, thì cũng chỉ còn lại nửa cái mạng. Phong Liệt vốn dĩ muốn thấu tóm mảnh đất vàng này là vì hấn nghĩ Lục Thiên Mặc chỉ quan tâm đến địa bàn của hấn ở Đài Loan và Trung Quốc mà thôi, hôm nay hấn xuất hiện ở đây, cũng là ngầm cảnh cáo Phong Liệt sắp có trận nổ súng.

"Để chúc mừng, lão đại của tôi có chuẩn bị một món quà nhỏ, mong sẽ làm cho Phong lão đại đây hài lòng."

Bạch Phụng ở sau lưng Lục Thiên Mặc lên tiếng, hấn búng tay một cái, cả đại sảnh đều tán ra, chỉ thấy một nụ cười nhếch môi của Lục Thiên Mặc, hấn phất tay quay lưng, trước khi rời khỏi còn bỏ lại câu nói.

"Chúc vui vẻ!"

"Bùm" một cái, cả khách sạn nổ tung trong biển lửa, các mảnh kính thủy tinh nát vụn bắn vào nhau tạo ra một trận hỗn loạn, tiếng la hét inh ỏi ở đại sảnh vang lên, hàng chục người chạy ra được bên ngoài nhưng cũng bị thương nặng.

Lục Thiên Mặc, hấn quả thật ra tay tàn nhẫn.

Tên thuộc hạ của Phong Liệt ra đến bãi giữ xe, lúc hấn chuẩn bị mở cửa xe bước vào thì đã bị Lô Tấn tặng cho một viên đạn ngay đầu, sau đó tiện tay lột hết quần áo của tên đó rồi đánh xe vòng ra cửa chính khách sạn.

Còn một vài tên thuộc hạ tuy bị thương nhưng may mắn thoát chết cùng Phong Liệt chạy ra khỏi sảnh, bọn chúng nhanh chóng lao lên xe, chiếc xe ô tô màu đen do Lô Tấn lái lập tức phóng đi.

"Mẹ kiếp, mau gọi Phong Dương, đuổi theo Lục Thiên Mặc." Phong Liệt quát tháo tên thuộc hạ bên cạnh, cả người hấn bây giờ toàn mùi máu tanh.

Lô Tấn ở phía trước lái xe, hấn đeo khẩu trang kín mặt, mặc bộ đồ đen mới lột được từ tên thuộc hạ của Phong Liệt, khẽ nhếch môi cười lạnh, một tay cầm vô lăng, tay còn lại bấm nút khởi động định vị.

Bên xe của Lục Thiên Mặc, Bạch Phụng ngồi vào ghế lái, thông qua kính chiếu hậu, hấn phát hiện ở phía sau có hơn hai mươi chiếc xe ô tô đang đuổi theo, thế nhưng vẻ mặt hấn vẫn bình thản như chưa có chuyện gì xảy ra, đưa mắt nhìn điện thoại tùy ý quăng bên ghế phụ, thấy dấu chấm đỏ hiện trên màn hình, hấn đã định vị được xe Lô Tấn chờ Phong Liệt đang ở ngay phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Súng Vết Tình Nhân 999* Ngày được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Bá chủ châu âu

Lục Thiên Mặc ngồi phía sau xe tiện tay cởi chiếc áo vest khoác bên ngoài quăng sang một bên, đưa tay nâng cằm người phụ nữ bên cạnh.

"Làm rất tốt, mang cô theo quả thật không phải vô dụng"

Mạch Linh đối với vẻ mặt của hắn lúc này hoàn toàn không có biểu cảm gì, cô chỉ biết là cả giới hắc đạo dưới tay Phong Liệt đang truy đuổi hắn ở ngay phía sau, mà hắn lại bình thản đến vậy. Lâm lão đại xem ra cũng nhàn rồi phải biết.

Mấy chiếc xe đuổi theo sát xao, Bạch Phụng đánh tay lái rẽ vào đường cao tốc, vận tốc tăng đến ba trăm ki lô mét trên giờ. Mà những chiếc xe phía sau thấy như vậy, cũng vội vàng tăng tốc đuổi theo.

Đến một đoạn cua lớn, xe của Lục Thiên Mặc bỗng "Kít" dừng lại, Bạch Phụng bước ra mở cửa xe cho Lục Thiên Mặc, Mạch Linh cũng theo đó bước xuống, đúng lúc xe của Lô Tấn cũng chạy đến, nhưng hắn hoàn toàn không có ý định giảm phanh, cứ nhắm vực sâu mà lao tới.

"Tên khốn, mày không nhìn thấy đoạn cua phía trước hả, mau dừng xe!"

Phong Liệt hốt hoảng la lớn, đến bây giờ mà hắn vẫn lầm tưởng Lô Tấn là tên thuộc hạ của hắn thì quả là hắn đã bị mù, uồn công làm lão đại mà thuộc hạ của mình cũng nhận không ra.

Lô Tấn đưa tay kéo khẩu trang xuống, nhìn qua kính chiếu hậu, lạnh giọng.

"Nhìn xem tôi là ai!"

"Lô Tấn, là cậu?" Phong Liệt thật sự bất ngờ, hoá ra là hắn đã bị lừa từ trước, hắn đã bị toàn bộ tổ chức của Lục Thiên Mặc bao vây, lần này có mà đi châu Diêm Vương.

Xe đến đoạn cua, ngay bên dưới là vực thẳm, Lục Thiên Mặc đã cho người đỡ bỏ hàng rào phân cách ở sát mé đường, ngay lúc tới đoạn cua chạy ngược lại, Lô Tấn xoay vô lăng ba trăm sáu mươi độ làm chiếc ô tô đen bóng loáng quay ngang, đồng thời nghiêng về bên phải, hắn đưa tay ấn nút trên xe, cửa xe lập tức mở ra, những người bên trong theo đà đó rơi ngay xuống vực, chỉ còn nghe thấy tiếng hét thất thanh ngày càng nhỏ dần được vang vọng trong gió.

Hai mươi chiếc xe đằng sau do Phong Dương - anh ruột của Phong Liệt cử tới cũng theo đuổi nhau chạy đến, còn cách xe của Lô Tấn hai trăm mét, Bạch Phụng đã bấm nút trên chiếc bút nhỏ, một hàng siêu xe phát nổ giữa rừng lửa sáng bùng, khung cảnh thật là diễm lệ.

Mạch Linh phát hoảng lùi về sau vài bước, vấp phải tà áo của chiếc đầm dạ hội, cô theo đà ngã về phía sau. Giây phút mà cô tưởng như mình đã ngã xuống đất thì có một cánh tay rắn chắc tóm chặt lấy eo mảnh khảnh của cô, đỡ cô dậy.

Gương mặt Lục Thiên Mặc phóng to trước mắt, cô lập tức quay mặt chỗ khác, lại bị bàn tay của hắn giữ chặt cằm.

"Sợ sao?"

Mạch Linh cắn môi, âm ừ.

"Có một chút."

Lô Tấn mở cửa xe bước xuống, nhìn đám cháy kinh hoàng ở trước mặt, đáy mắt loé lên một tia thoá mãn. Hắn là huyền thoại bất bại trong kỉ lục lái xe bên cạnh Lục Thiên Mặc, như tình huống vừa rồi hết sức nguy hiểm, bánh xe hắn chỉ còn 2cm nữa là vừa vịn rơi xuống vực, thế nhưng sau cú nghiêng xe để hất tung Phong Liệt và những tên thuộc hạ của hắn xuống thì chiếc xe lại chạm đất và trở về trạng thái bình thường, hắn thoát hiểm trong gang tấc.

Điện thoại trong túi Lục Thiên Mặc reo lên, chẳng biết đầu dây bên kia nói gì, khoé môi hắn cong lên một nụ cười đầy ma mị.

Với chiến sự ngày hôm nay, tinh thần Lục Thiên Mặc có vẻ cũng giãn mở ra được đôi chút, hắn ôm Mạch Linh lên xe, chạy hết đường cao tốc rồi dừng lại tại một quán bar cực kì sang trọng.

Lục Thiên Mặc dường như là khách VIP nơi đây, vừa thấy hắn bước vào, đã có người ra cúi đầu chào hỏi, mời hắn đến căn phòng riêng biệt ở tầng cao nhất, sau đó liền có người mang rượu đến đặt lên bàn.

Phục vụ vỗ tay một tiếng đã có ba cô gái ăn mặc bốc lửa đi vào, ngồi bên cạnh Lục Thiên Mặc, Lô Tấn và Bạch Phụng, bọn họ đưa mắt nhìn Mạch Linh với vẻ mặt đầy tự đắc.

"Lão đại, chúng ta đã tiêu diệt toàn bộ tổ chức Phong Liệt, Phong Dương cũng đã chết, toàn bộ thị trường châu Âu đã chính thức thuộc về chúng ta, bước tiếp theo ta nên làm gì?"

Bạch Phụng đưa tay nhận ly rượu của cô gái bên cạnh bồi tới, hướng ánh mắt về phía Lục Thiên Mặc.

"Mười ngày nữa thông báo Doãn Phi ra tay phá nát đường dây ma túy của băng nhóm Mafia ở New York, gọi cho Rob sang ứng cứu."

"Vâng."

Nghe cuộc đối thoại của họ, cô gái ngồi bên cạnh Lục Thiên Mặc khẽ nhếch môi cười, cô ta đưa tay đổ đầy ly rượu rồi đưa đến trước mặt Lục Thiên Mặc.

Hắn chỉ lạnh lùng cầm ly rượu rồi đưa lên miệng, nhưng đã bị Mạch Linh can lại.

"Lão đại, tôi khát quá, xin phép tôi uống ly rượu này nhé!" Mạch Linh đứng bên cạnh vội vàng nhảy lên ngồi lên đùi Lục Thiên Mặc, giật phăng ly rượu trên tay hắn uống cạn.

Lô Tấn và cả Bạch Phụng đều tỏ vẻ kinh ngạc, hôm nay cô gái này ăn phải gan hùm rồi hay sao mà dám có hành động điên rồ như thế trước mặt lão đại, thế nhưng, hắn vẫn vòng tay qua xiết chặt lấy eo Mạch Linh, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô uống cạn ly rượu.

Quả nhiên không sai, trong rượu có thuốc, mà hon nữa, thuốc lại rất mạnh, cô chỉ uống được một phút, cả cơ thể đã bắt đầu quay cuồng, trước lúc cô bất tỉnh nhân sự đã kịp kể vào tai Lục Thiên Mặc nói vài câu.

"Cô ta là người của Mafia, cẩn thận."

Lúc này cả ba người bọn họ đều hiểu ra mọi chuyện, ánh mắt sâu thẳm của Lục Thiên Mặc hướng đến cô gái ngồi bên cạnh, cô ta biết mình đã bị phát hiện, lập tức đứng lên, móc khẩu súng được nhét cẩn thận trong đôi bốt cao gót, lên nòng, nhắm thẳng đám người Lục Thiên Mặc.

"Chỉ dựa vào một mình cô?" Bạch Phụng nhếch mép cười lớn, vẻ mặt hoàn toàn bình thản.

Lục Thiên Mặc vẫn ngồi im uống rượu, cô gái trong trong đội Mafia khá bất ngờ với thái độ ung dung của bọn người Lục Thiên Mặc, nhưng cô là người đã qua đào tạo, chỉ vì lệnh cấp trên giao phó, cô đành theo dõi Lục Thiên Mặc qua tận Pháp, hôm nay là lúc cô phải trả thù lại cho ba mình, người đã bị hắn giết chết trong một cuộc nổ súng hai năm trước.

"Lục Thiên Mặc, hôm nay cho dù có chết, tôi cũng phải giết anh để trả thù cho ba tôi."

Cô nghiêng rặng nghiêng lợi nói ra, trong ánh mắt sâu hun hút hiện lên tia hận, hai năm trước, ba cô tham gia Mafia và giao một số vũ khí sang Pháp để đưa vào trại tập kích của tổ chức Mafia tại Pháp, tuy nhiên lúc ấy lại gặp Lục Thiên Mặc, tổ chức của hắn lúc đó đang trong giai đoạn ổn định, hắn đã triệt phá toàn bộ băng nhóm Mafia, trong trận nổ ngày hôm đó, ba cô đã chết không toàn thây cùng số vũ khí chưa kịp chuyển đến trụ sở chính của tổ chức bí mật này. Sau đó, cô đã gia nhập Mafia và chăm chỉ luyện tập để có được cơ hội trả thù, mấy ngày trước, tổ chức có phải cô bay sang Pháp để tìm lại một sát thủ trước đây từng theo người đứng đầu Mafia tại đây, do vậy, cô cũng tình cờ gặp được Lục Thiên Mặc và theo dõi hắn đến bây giờ.

Cô lên còi, hướng súng thẳng đến phía Lục Thiên Mặc, nhanh nhue một con gió, Lô Tấn đã chạy đến đá một cước vào cổ tay khiến cô gái buông súng xuống, cây súng lục màu bạc rơi tự do trong không trung, Lục Thiên Mặc đuổi chân, đá móc một cái, khẩu súng lập tức bay về phía hắn, một tay cầm lấy khẩu súng chia thắng vào đầu cô gái kia.

"Tổ chức huấn luyện cô kém thế này sao? Hừm?" Giọng nói của Lục Thiên Mặc đầy vẻ châm biếm, hắn đứng dậy, tiến thẳng đến cô gái trước mặt, đưa tay túm chặt tóc cô ta.

"Lục Thiên Mặc, nhất định anh sẽ gặp báo ứng." Cô ta bỏ qua tình thế nguy hiểm, bất chấp họng súng đang hướng về phía mình, nhào đến tung một đòn đá về phía Lục Thiên Mặc, hắn nhanh chóng chế ngự cô, bẻ chặt tay cô ra phía sau.

"Muốn giết tôi, cả tổ chức của cô họp lại cũng không giết nổi, cô nghĩ một con kiến như cô thì có thể lấy mạng tôi sao?"

Lục Thiên Mặc đá một cước vào bụng khiến cho cô ta phải nhỏ ra một ngụm máu, hắn giao người lại cho Lô Tấn và Bạch Phụng rồi bế Mạch Linh ra xe.

Trong đêm hôm đó, toàn thế giới đưa tin, tổng tài tập đoàn Lục gia Hoàng thị - Lục Thiên Mặc đã chính thức lên nắm ngôi vị thống trị toàn châu Âu, địa bàn của hắn trải dài trên toàn thế giới, tham vọng làm bá chủ của hắn sắp đạt đến mức độ thượng thừa.

Mạch Linh tỉnh dậy sau một cơn mê man khá dài, lúc cô ngồi dậy và bước xuống giường, cô mới biết là mình đã về lại biệt thự ở ngoại ô Philadelphia, đầu đau như búa bổ, cô vào nhà vệ sinh mở vòi nước, đưa tay hứng từng ngụm

vóc lên mặt, nhìn đầu tóc rối bời của mình trong gương.

Đã qua một ngày một đêm mà thuốc mê vẫn còn công dụng, cô lão đạo bước ra khỏi cửa phòng, định xuống lầu rót một ly nước lọc.

Vừa tới cầu thang thì cô va phải một người, Bạch Phụng xoay người đỡ lấy vai cô, rồi lên tiếng.

"Cô tỉnh rồi à, vậy thì cùng xuống lầu ăn sáng đi."

Mạch Linh giật đầu theo Bạch Phụng xuống ngồi vào bàn ăn, Lục Thiên Mặc thấy cô, cũng chẳng biểu cảm gì, bảo người làm đem đồ ăn sáng lên.

Hôm nay Lục Thiên Mặc ăn bận khá tùy ý, chỉ là một bộ quần áo thoải mái ở nhà, nhìn hắn có phần ôn nhu hơn một chút.

Mạch Linh nhìn đĩa đồ ăn trên bàn, cô thật sự rất đói, nên đã không kiêng nể ai đang có mặt ở đó mà ăn lấy ăn để.

"Ăn từ từ."

Lục Thiên Mặc đẩy cốc sữa sang cho Mạch Linh khi thấy cô bị mắc nghẹn, đây là lần đầu tiên hắn có hành động nhã nhặn như thế này, nhưng chính bản thân hắn cũng không biết là tại sao.

"À phải rồi, Mạch Linh, tại sao cô lại biết cô gái đó là người của Mafia?"

Lô Tấn vừa xé miếng thịt bỏ vừa hỏi, hắn vẫn luôn thắc mắc là tại sao một cô gái chưa từng ra giang hồ như cô lại biết được người của hắc đạo, hắn chỉ đợi cho cô tỉnh là sẽ hỏi liền.

Mạch Linh nhìn sang Lục Thiên Mặc, rồi lại nhìn sang ánh mắt mong chờ của Lô Tấn và Bạch Phụng, cô nuốt miếng trứng trong miệng rồi nói.

"Tôi nhìn thấy kí hiệu của tổ chức trên cổ cô ta."

"Kí hiệu?" Cả Lô Tấn và Bạch Phụng cùng đồng thanh hỏi lên, họ cũng đã từng nghe qua, mỗi tổ chức đều có một kí hiệu riêng để phân biệt, thế nhưng không kí hiệu nào giống kí hiệu nào, hơn nữa, những kí hiệu đó là do người đứng đầu của họ tự nghĩ ra, làm sao mà Mạch Linh có thể nhận biết được kí hiệu nhỏ như thế trên cổ?

"Đúng vậy, đó là hình một con nhện đen, trước đây tôi từng du học ở Anh, đã một lần tận mắt nhìn thấy vài người trong tổ chức Mafia bị FBI theo đuổi, cô gái hôm đó ở quán bar, là người mà tôi đã gặp trên đường lúc ấy."

Lục Thiên Mặc có vẻ trầm ngâm, hắn buông đĩa xuống bàn, lấy khăn lau lau khoé miệng, ngẩng người ra sau ghế châm một điếu thuốc.

"Cô cũng to gan thật, dám đoạt lấy rượu trên tay tôi?"

Mạch Linh nghe Lục Thiên Mặc nói xong tay chân liền run rẩy, cô nhớ lại lúc đó, cô nhào lên người hắn, tay còn ôm lấy cổ hắn, cướp ly rượu của hắn mà uống sạch. Nghĩ tới đây, bỗng dưng mồ hôi trên trán hiện ra lấm tấm. Bạch Phụng và Lô Tấn thấy thế đều bật cười, an ủi.

"Cô đừng sợ, lão đại không phải phạt cô, mà là đang thưởng."

Nhìn vẻ mặt ngốc nghếch của Mạch Linh, Lô Tấn nói tiếp: "Lúc cô ta bỏ thuốc vào rượu, chúng tôi đều nhìn thấy, chỉ là lão đại muốn biết xem cô ta định giờ trò gì, nhưng không ngờ cô lại nhảy ra uống hết ly rượu đó, nếu nhờ đó là thuốc độc, có phải là cô sẽ toi mạng rồi không?"

Mạch Linh nghe xong chỉ cười khêê, Lục Thiên Mặc đưa tay kéo mặt cô lại gần, hắn nhả một làn khói thuốc trước mặt cô, giọng thì thoà.

"Buổi tối hôm đó ở bữa tiệc, cô làm rất tốt, Vương Ân Sinh đã giao lại toàn bộ cổ phần, xem như cô có công, về Đài Loan, tôi sẽ thưởng."

"Thưởng?" Mạch Linh há hốc mồm kinh ngạc, loại người máu lạnh như hắn mà cũng biết thưởng công sao, thật làm cho người ta bất ngờ.

Buổi tối ở thành phố này thật là đẹp, những ánh đèn sáng rực ở rất xa của những toà nhà cao tầng lúc tắt lúc mở. Sân vườn trong khuôn viên biệt thự có một cái xích đu, Mạch Linh cô ra đó ngồi hóng gió trời một chút, đối với thành phố ồn ào hoa lệ, nơi đây bốn bề đều im ắng, đầu đầu cũng có vệ sĩ, trước mặt xích đu có ngồi có một hồ bơi, giờ đêm chốc chốc lại thổi qua làn gợn mấy lọn sóng trên mặt nước.

Lục Thiên Mặc từ trong nhà đi ra, chỉ mặc mỗi chiếc áo choàng tắm, hắn cầm ly rượu đỏ đi đến bên bể hồ bơi, rồi ngồi xuống đó.

"Lại đây!"

Mạch Linh nghe hắn gọi, cũng không muốn suy nghĩ xem hắn có ý gì, cô tụt xuống xích đu đi đến chỗ hắn, "Ừm" một tiếng, cả người cô đã bị Lục Thiên Mặc kéo chìm xuống làn nước mát lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Sông Vọt Tinh Nhân 999* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: New York

Mạch Linh vốn dĩ không biết bơi, lúc cô trượt xuống nước do quá hoảng hốt mà kéo chặt sợi dây thắt áo choàng của Lục Thiên Mặc, chiếc áo bây giờ không có gì ràng buộc đã bị kéo ra, để lộ một cơ ngực màu đồng rắn chắc, tấm mắt Lục Thiên Mặc dõi xuống người mình, rồi âm trầm nhìn Mạch Linh, găng gọng.

"Cô muốn chết sao?"

Mạch Linh hoảng hốt kéo lại áo cho hắn, cô định đẩy hắn lùi lại phía sau, nhưng khi vòng tay hắn vừa buông lỏng ra khỏi thắt lưng thì cô đã hụp ngay xuống nước.

Hồ bơi ở đây tuy là hồ bơi trong khuôn viên sân biệt thự nhưng nó rất sâu, lượng nước mỗi ngày hai lần được thay sạch và đầy mặt hồ, đối với chiều cao một mét sáu lăm của cô thì hoàn toàn có thể chạm chân xuống đáy, nhưng mặt nước cũng chạm đến hơn nửa khuôn mặt.

Lục Thiên Mặc nghiêng người, đưa tay kéo Mạch Linh về phía mình, cô loạng choạng nứu lấy cổ hắn, đầu tóc ướt rũ rui tán loạn lên vai.

"Cô không biết bơi?" Lục Thiên Mặc bình thản nhìn cô đang há miệng hít thở không thông, khoé môi nhếch lên cười nhẹ.

"Vâng."

Mạch Linh lúc nhỏ đã từng bị rơi xuống nước một lần, lúc ấy nếu không may mắn có người cứu kịp thời, chắc cô đã đi gặp tổ tiên lâu rồi.

Lục Thiên Mặc đẩy Mạch Linh và vào thành hồ bơi, tiện tay cô luôn chiếc áo choàng tắm trên người, hắn ép sát người cô, vẻ mặt có chút ôn nhu.

"Vương Ân Sinh hôm đó có chạm vào cô hay không?"

Mạch Linh đối với câu hỏi này hoàn toàn á khẩu, hắn là đang có ý gì, dụng chạm hay là va chạm, dù có nhìn vào mắt hắn cũng chẳng ai có thể nhận ra.

"Không có."

Lục Thiên Mặc nghiêng đầu về phía cổ cô, liếm vết thương mà hắn đã cắn cô hôm trước trên xe, thì thoà.

"Tốt nhất là không có, bằng không, tôi chặt tay hắn ra để làm đồ gây lưng."

Hả? Chặt tay người làm đồ gây lưng sao? Đây là lần đầu cô mới nghe nói đến.

Lục Thiên Mặc đứng trong hồ bơi hoàn toàn không mặc gì, mấy tên vệ sĩ đứng khắp nơi trong sân cũng không biết đã biến mất khi nào, vì bọn họ không có quyền được nhìn Lục Thiên Mặc loả thể.

Mạch Linh bấy giờ mới bình tĩnh lại, gương mặt cô bỗng chốc đỏ bừng, cô không dám nhìn hắn, ánh mắt cúi xuống nhìn bàn chân mình trong giày hồ.

Lúc này Mạch Linh chỉ mặc mỗi chiếc đầm voan mỏng, bên trong không có áo lót, thể nhưng bộ ngực trắng nõn của cô vẫn cứ tròn trịa và rất đầy, lớp vải mỏng bị ướt bám chặt vào da thịt khiến cô càng thêm vẻ quyến rũ.

Thế nhưng, Lục Thiên Mặc lại lấy đó làm điều chán ghét, hắn chưa bao giờ nương tay với kẻ thù, càng không bao giờ tha thứ cho những người trong gia đình của họ.

Hắn có thể một tay nhệ nhàng giết chết gia đình Mạch Linh, nhưng hắn không làm như vậy, bởi vì hắn muốn hành hạ cô, đối với hắn, việc lấy đi một mạng người rất dễ dàng, để cho họ chết thì quá là nhân từ rồi.

Lục Thiên Mặc xoay người đi lên bờ, cầm chiếc áo choàng tắm khoác lên người, quay lưng bỏ đi.

Một cơn gió mạnh thổi qua làm cho Mạch Linh gọn tóc gáy, cô run lên vài cái rồi bước lên bậc thang hồ bơi, khoanh hai tay ôm ngực rồi đi về phòng.

Đêm hôm đó Lục Thiên Mặc không đến phòng quấy rầy nên cô có được một giấc ngủ rất ngon, đã lâu lắm rồi cô chưa từng có lại được cảm giác này. Mà tâm tư của Lục Thiên Mặc lúc giông lúc tạnh, buồn vui khó lường, bất kể có chuyện gì, trên vè mặt ấy vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lẽo, không chút động lòng.

Buổi sáng, ánh nắng mặt trời chiếu xuyên qua tấm rèm cửa làm Mạch Linh thức giấc, cô vừa dậy đã thấy Lục Thiên Mặc ngồi trên sofa, đang nghe điện thoại.

"Chúng không khai thì giết, tôi không thích nuôi phế vật."

Mới sáng sớm mà hắn đã đòi chém giết, Mạch Linh nghe hắn nói xong cũng rung mình, làm lão đại là như thế này sao, tuy là có thể lực, có địa vị và danh tiếng, nhưng lắm kẻ thù, chết có ngày cũng không biết.

Lục Thiên Mặc cúp máy, quay sang nhìn Mạch Linh đang thần thờ nhìn mình, hắn gằn giọng.

"Cô có 10 phút để thay đồ."

"Chúng ta đi đâu sao?"

"Cô có quyền hỏi?"

Nhận lời cảnh cáo của hắn, Mạch Linh chỉ biết cúi đầu, cô trượt xuống giường, vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt rồi ra tủ lấy quần áo.

Tuy trước đây cô từng là tiểu thư Kiều gia, nhưng những thứ cô dùng lại quá sức giản dị, người cô toát lên một vẻ thuần khiết, thuần khiết đến tự làm bản thân thiết thời.

Mạch Linh cảm bộ quần áo trên tay định xoay người đi vào phòng tắm thay đồ thì lập tức bị cánh tay Lục Thiên Mặc cản lại.

"Ồ đây."

Thay đồ tại đây, tại trước mặt hắn.

Cô có vẻ ngập ngừng, nhưng vừa bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của hắn thì cô đã sợ chết khiếp, không còn sự lựa chọn nào khác, Mạch Linh đưa tay cởi chiếc đầm ngủ trên người xuống, rồi bắt đầu mặc quần áo vào.

Xe của Lục Thiên Mặc chạy thẳng đến sân bay tư nhân của hắn, lúc lên máy bay, cô chỉ nghe thấy hắn nói gì đó đại khái mấy từ: "Tra tấn, dụ dỗ, giết hết..." với người ở đầu dãy bên kia, giọng nói lạnh lẽo đến tận xương tủy.

Mạch Linh vốn tưởng là hắn sẽ trở về Đài Loan, nhưng khi máy bay hạ cánh thì cô mới biết mình đang ở New York, bọn Lô Tấn và Bạch Phụng cũng không biết đã biến đi đâu mất dạng từ tối qua đến bây giờ.

Khác với lần trước, lần này hắn không về biệt thự mà trực tiếp đến Tổng chính quân của tổng thống Mĩ, chiếc xe ô tô Maybach màu xám bạc dừng lại ở cửa chính quân đoàn, bên trong liền có người ra tiếp đón.

Đối với sự niềm nở của hai người đàn ông trung niên thì Lục Thiên Mặc chỉ hừ lạnh rồi ung dung bước vào trong, bản tổng thống đang làm việc cũng phải bỏ dở để chào đón đại nhân vật lớn này.

"Lục Tổng, hôm nay đến đây chẳng hay là có chuyện gì?" Về mặt từ tốn của ngài tổng thống hướng đến phía Mạch Linh và đám thuộc hạ của Lục Thiên Mặc theo phía sau, giọng trầm đều.

Từ lúc Lục Thiên Mặc lên làm lão đại, mấy năm nay hắn chưa từng quay lại New York, nhưng vì vài chuyện trước đó, vị tổng thống này cũng có cơ hội được tiếp xúc với hắn vài lần, hôm nay bỗng dưng hắn quay lại tìm ông, phải chăng là có chuyện gì quan trọng?

"Tôi có một thứ, muốn cho ông xem!" Lục Thiên Mặc tự do thả người rơi xuống chiếc ghế nệm, tên thuộc hạ theo sau hắn dẫn theo một cô gái vào, lúc này, Mạch Linh đứng bên cạnh mới nhận ra cô ta là cô gái hôm trước đã tấn công đám người Lục Thiên Mặc ở quán bar.

"Đây là..."

"Mafia."

Chưa nghe tổng thống nói hết câu thì Lục Thiên Mặc đã lạnh giọng trả lời, hắn không có nhiều thời gian, mục đích lần này đến New York là để thu tóm một lần tổ chức tội phạm Mafia lớn nhất ở đây, mà đường đường chính chính không phạm pháp.

"Tôi muốn ông hợp tác với tôi, trong nhiều năm nay, tổ chức của bọn chúng quá xem thường pháp luật, cơ hội lần này chỉ có một, ông có muốn hay không giữ vững ngôi vị tổng thống này của mình?"

Lục Thiên Mặc dựa lưng vào ghế nệm, vẻ mặt cao ngạo đầy áp bức. Tuy là hắn nói vậy, thế nhưng ngay từ đầu vị tổng thống kia đã không có lí do khước từ, nói đúng hơn là không thể khước từ.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Vật Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Casino

Nhận được lời hợp tác của Tổng thống, Lục Thiên Mặc giao người lại cho ông ta, rồi quay ra xe trở về biệt thự.

Làm lão đại kẻ ra cũng thoải mái đấy chứ, khắp nơi đều có nhà, có thuộc hạ đi theo kẻ kẻ, mà hắn lại còn có tập đoàn riêng phát triển ngày càng vững mạnh. Những ngày hắn rời đi xử lí công việc như thế này, Mạch Linh cũng chưa từng nhìn thấy hắn có một giấc ngủ ngon.

Buổi tối, Lục Thiên Mặc đưa cô tới một sông bạc nổi tiếng nhất ở New York, Mạch Linh cũng không hề biết hắn định làm gì, cô vẫn tự hỏi, người không thiếu tiền như hắn mà cũng đến Casino. Thật làm cho người ta tò mò.

Bên trong quán, hơn bốn mươi bàn đánh mặt cược, phía trên tầng hai là nơi để các ông chủ cao cấp đến chơi bi-đa, phía trên nữa có phòng massage, và cuối cùng được trang bị như là một chốn hoang lạc của những vị khách có yêu cầu giải toả dục vọng.

Bên trong tầng trệt không ít người có mặt mũi dữ tợn, bọn họ bu quanh bàn mặt cược, la hét kinh động khiến Mạch Linh cảm thấy vô cùng nhức đầu.

Mạch Linh đi theo phía sau Lục Thiên Mặc, vài người chen lấn mà đụng phải cô, lúc đứng lên thì đã không thấy bóng dáng hắn đâu. Bất giác, cô cảm thấy vô cùng sợ hãi, nơi này cô không quen không biết ai, mà lại toàn là người có máu mặt, cô bị lạc ở đây, ngay cả đường ra cũng không biết nó ở hướng nào.

Một người đàn ông cao to mặc đồ đen tiến đến gần Mạch Linh, đầu ông ta đội một chiếc mũ rộng vành màu đen, tay chống một cây gậy được đúc bằng vàng. Hắn bước đến gần cô, cười giễu cợt.

"Cô em, sao lại đứng đây, vui vẻ với anh không nào?"

Mạch Linh vừa nghe đã cảm thấy hoảng sợ, cô nhận ra hắn là người của Mafia, lúc này cô không biết phải nên làm gì, chỉ có thể lùi lại phía sau lưng.

Mạch Linh lùi về sau vấp phải bàn mặt cược mà ngã nửa người lên thành bàn, cô chưa kịp lấy lại thăng bằng thì người đàn ông kia đã lao đến đè chặt cô.

"A, hoá ra là em muốn chơi trò này với anh sao?"

Bàn tay hần chạm vào đùi Mạch Linh, từ từ đưa vào trong váy.

"Không, buông tôi ra..." Mạch Linh liếc mặđây hần ra, thế nhưng cả người hoàn toàn không có sức.

Cô la hét, cầu cứu những người ở đây, thế nhưng chẳng có ai quan tâm đến cô, mọi người đều im lặng chơi tiếp phần chơi của mình. Giống như những chuyện như thế này thường xuyên xảy ra ở chỗ này vậy.

Một bàn tay đặt lên vai người đàn ông đang định cúi xuống xé nát chiếc áo trên người Mạch Linh, người đàn ông đó bất ngờ xoay người lại, giọng hùng hổ.

"Mẹ kiếp, là ai dám phá chuyện của ông?"

Lục Thiên Mặc đưa tay kéo Mạch Linh về phía mình, hần đưa ánh mắt lạnh tựa như băng phóng về phía người đàn ông kia, đối với một tên Mafia như hần, khi đối diện với ánh mắt chết chóc của Lục Thiên Mặc cũng phải run lên một hồi.

"Người của tôi, ông cũng muốn động vào?"

Trước đây, hai băng nhóm từng đối đầu rất nhiều lần, nên vừa nhìn thấy Lục Thiên Mặc, người đàn ông kia đã nhận ra ngay hần là ai, ông ta lập tức lấy lại vẻ mặt bình thường, ngửa đầu lên trần nhà cười lớn.

"Hoá ra là mày, người của mày thì sao, người của mày thì tao càng muốn đụng đến."

"Nếu như ông có bản lĩnh." Lục Thiên Mặc bình thản thốt ra, xoay người ôm eo Mạch Linh hướng ra cửa chính.

"Đứng lại."

Người đàn ông kia cầm lấy một khẩu súng lục, hướng thẳng Lục Thiên Mặc, giọng nói đầy vẻ ngông cuồng.

"Mày nghĩ ở đây cũng như Đài Loan, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?"

Lục Thiên Mặc nhếch môi cười đều, xoay người lại, phun ra vài chữ.

"Không ai cản nổi Lục Thiên Mặc này."

Tiếng súng "Đoàng" một cái vang lên, người đàn ông phía sau lưng Lục Thiên Mặc và Mạch Linh bị viên đạn bắn xuyên qua người, chết ngổ tại chỗ.

"Lục Tổng, tôi đến muộn, anh có sao không?" Ngải Tổng thống thu lại súng, cho người mang xác tên đàn ông kia đi, quay sang đưa cho Lục Thiên Mặc một cuộn băng DVD.

"Tốt nhất ông nên xử lí xong trong vòng đêm nay, tôi không thích chờ đợi." Lục Thiên Mặc nói xong liền xoay người đưa Mạch Linh rời khỏi.

Biệt thự riêng của Lục Thiên Mặc.

Hần cầm ly rượu cao chân đứng gần cửa sổ bằng kính trong suốt, đưa mắt nhìn về đám cháy ở chỗ Casino, tiếp theo đó hàng nghìn tiếng xe cảnh sát, xe cứu hoả ào ạt nối đuôi nhau trên đường, tạo nên một tiếng ồn đinh tai nhức óc.

Mạch Linh từ phòng tắm bước ra, cô cầm lấy cái khăn bông định lau tóc. Vừa nhìn thấy Lục Thiên Mặc trong phòng mình, cô hoảng hốt lùi về phía sau.

Nghe tiếng động, hần quay lại, bất gặp gương mặt sợ hãi của cô, trên trán cô vẫn còn vài sợi tóc rơi xuống.

Hần tiến đến gần, đưa tay lột chiếc đầm ngủ trên người cô ra, quan sát một lượt.

"Anh làm gì vậy?" Mạch Linh bất giác đưa tay che ngực, lại bất gặp ánh mắt của Lục Thiên Mặc đang nhìn mình, khoé mắt hần híp lại lộ rõ vẻ âm u.

"Tắm cho thật sạch, tôi không muốn chạm vào thứ dơ bẩn mà hần ta để lại trên người cô."

Mạch Linh thoáng sững sờ, từ hòm hần chiếm đoạt cô đến giờ, hần chưa từng chạm vào cô lần nào nữa, hần không muốn người phụ nữ bên cạnh hần trở nên dơ bẩn bởi bàn tay người đàn ông khác, thế nhưng hần cũng chẳng đoái hoài gì đến cô, hần đang suy nghĩ cái gì, có khi ông trời còn không biết.

Một cuộc điện thoại gọi đến, Lục Thiên Mặc xoay người đi đến bàn trà cầm di động lên, chỉ một giây sau, cô đã thấy trên khoé môi hần nhếch lên một nụ cười vô cùng hài lòng.

"Rất tốt, cho người đẹp sạch toàn bộ tổ chức. Nên nhớ, đừng làm tôi thất vọng."

Lục Thiên Mặc nói xong liền đập máy, hần kéo một hơi hết ly rượu trên bàn, xoay người đi đến ngồi lên giường.

Trong đầu Mạch Linh thoáng qua một ý nghĩ có vẻ mơ hồ nhưng vô cùng thiết thực, vô duyên vô cớ hần đưa cô đến Casino để làm gì, để bày trò giết người cho cô xem hay sao.

"Lại đây." Lục Thiên Mặc lạnh lùng gọi. Mạch Linh đang đứng chôn chân ở cửa phòng tắm, nghe giọng hần truyền tới, cô bứt giác bước đến bên thành giường.

Lục Thiên Mặc đưa tay kéo cô lại gần, hít lấy mùi hương từ trên tóc cô.

"Anh muốn hần đụng vào tôi, để anh có có đường đường chính chính ép tổ chức của họ phải đầu hàng phải không?"

Mạch Linh chậm rãi nói, cô chột nhận ra rằng, bản thân cô chỉ là một con nọ, một ngày chưa trả được nợ, ngày đó cô vẫn còn nằn trong tầm kiểm soát của hần.

Mà cô thì không có đủ khả năng và quyền hạn để thoát ra.

Lục Thiên Mặc vùi đầu vào cô cổ, giọng phá ra một luồng hơi nóng hổi: "Cô chỉ nên nhớ rằng, cô không có tư cách hỏi tôi."

Mạch Linh cúi đầu im lặng, cô không có tư cách biết những chuyện hần làm, cô chỉ cần an phận nghe lời, thì mới mong được sống yên ổn.

Báo ngày hôm sau đưa tin, tổ chức tội phạm Mafia đã bị bắt, toàn bộ heroin đều bị nhà nước tịch thu, thủ lĩnh của chúng cũng đã bị tử hình. Lục Thiên Mặc hần cũng biết rằng, khi hần tung đòn chí mạng này, toàn bộ tổ chức của bọn chúng không cần hần trực tiếp ra tay cũng sẽ bị tiêu diệt. Mượn gió bẻ măng, mượn tay Tổng thống bắt một lượt hết bọn chúng, quả là một chiến lợi không tồi.

Cô gái được Lục Thiên Mặc đưa đến hôm qua đã bị uy hiếp bằng tính mạng của em gái mình, cô ta đã quay trở về tổ chức, ăn cắp toàn bộ hồ sơ phạm tội trình cho Tổng thống, tới qua giao dịch một lượng lớn heroin ở Casino liền bị người của toà chính quân ập vào bắt giữ, chưa bao giờ có một trận đấu nhẹ nhàng và đơn giản như thế xảy ra.

Đài Bắc.

Chiếc xe ô tô chạy thẳng vào gara biệt thự Lục gia, vệ sĩ đứng hai hàng xung quanh luôn cúi đầu bốn mươi lăm độ chào người ở trong xe bước ra, Lục Thiên Mặc một thân áo phục mặc tiền, tiến vào phòng khách.

Mọi chuyện ở New York đã giải quyết xong, hần mới về lại Đài Loan, lần này hần còn dự định lớn hơn, đó là thấu tóm toàn bộ mảnh đất đang gia công để xây dựng một khu đô thị mới.

Mạch Linh do đi đường dài mà mặt mũi vô cùng, cô ở bên hần lúc nào cũng mang cảm giác lo sợ và bức bách đến mức hít thở không thông, cô không sợ mình gặp nguy hiểm, bởi vì hần lúc nào cũng bảo vệ cô, mà cô chỉ sợ ánh mắt của hần, sợ làm hần không vừa ý, hần sẽ nhanh chóng giết hết gia đình cô.

Bốn người đang ngồi trong phòng khách vừa nhìn thấy xe của Lục Thiên Mặc dừng lại đã vội vàng đứng lên cúi chào.

"Lão đại."

Hắn cởi chiếc áo vest ngoài quăng thẳng lên sofa, thả người ngồi xuống. Ánh mắt lạnh lùng quét qua người Mạch Linh. Cô lập tức hiểu ý trót trà.

"Tất cả đã giải quyết xong chưa?" Lục Thiên Mặc đón lấy tách trà từ tay Mạch Linh, hớp một ngụm.

"Tôi đã xử lí ổn thỏa rồi, thưa lão đại."

Một người phụ nữ tầm hai mươi bốn tuổi lên tiếng, cô ta có mái tóc xoăn óng ả màu đỏ, mặc trên người bộ đồ da bóng màu đen bó sát, nét mặt xinh đẹp đầy vẻ sắc xảo.

"Còn cậu?"

Lục Thiên Mặc quay sang người đàn ông cao to đang ngồi, hẳn ta có nét không giống người bản địa, dường như là người Anh.

"Đã tiêu diệt sạch sẽ, bọn chúng có cánh cũng không bay lên được."

Lục Thiên Mặc phá lên cười lớn: "Rất tốt! Rob, Doãn Phi, lần này hai người làm rất tốt, muốn thưởng như thế nào?"

"Lão đại, tôi hiện tại không cần gì!" Người đàn ông tên Rob trả lời, uống cạn tách trà Mạch Linh vừa rót.

Doãn Phi từ ghế đối diện nhảy sang đúi Lục Thiên Mặc, cô đưa tay ôm lấy cổ hắn, giọng ngọt ngào.

"Tôi muốn đêm nay được phục vụ lão đại, vậy có được không?"

Mạch Linh nghe thấy liền ngẩng người, Lục Thiên Mặc trước giờ nổi tiếng là rất nhiều người phụ nữ được mơ ước lên giường với hắn, nhưng cô không ngờ rằng ngay cả thuộc hạ của mình mà hắn cũng có thể ngủ cùng được sao?

"Được!" Lục Thiên Mặc ôm lấy thắt lưng Doãn Phi, cô châm lửa, mời điếu thuốc hắn đang ngậm hờ hững trên khoé môi.

"Lão đại, còn tôi thì sao? Tôi cũng cần được thưởng à!" Lô Tấn này giờ ngồi đến lượt mình được thưởng nhưng không thấy Lục Thiên Mặc nói gì, liền không cam tâm lên tiếng.

"Đã thưởng cho cậu một chuyến đi Philadelphia rồi."

Lô Tấn nghe Lục Thiên Mặc nói như vậy lập tức á khẩu, vậy cũng gọi là thưởng sao, thật quá bất công.

Nhìn thấy vẻ mặt không cam tâm của Lô Tấn, Lục Thiên Mặc hướng Bạch Phụng, hỏi: "Cậu có hài lòng về phần thưởng?"

Bạch Phụng cười cười, nhìn Lô Tấn nhăn nhó mặt mày, vẻ mặt trong thật là tội nghiệp.

"Rất hài lòng."

Lô Tấn quay sang nhìn Bạch Phụng cũng á khẩu, lần này hai người được phân công đi chung, mà Bạch Phụng không có ý kiến gì, thì Lô Tấn hẳn cũng đành ngậm miệng.

Đúng là không thể đòi hỏi gì từ lão đại được cả, Lô Tấn hẳn cần giữ mạng trước hơn là muốn thưởng mà!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Vật Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thắc loạn trong thang máy (1)

Lục Thiên Mặc cùng Doãn Phi đi lên phòng, lúc này bọn người Lô Tấn mới chú ý đến sự có mặt của Mạch Linh, hẳn lên tiếng.

"Cô đứng bất ngờ, Doãn Phi từ trước đến nay luôn ở bên cạnh lão đại, tốt nhất là cô đừng thắc mắc nhiều, người chịu thiệt chỉ là bản thân cô thôi."

Mạch Linh nghe Lô Tấn nói xong cũng chỉ biết gật đầu, thế giới của bọn họ quá xa với thế giới của cô, mà ở Đài Loan này cô cũng không còn người thân, ngay cả cái quyền được tự do ra ngoài cô cũng không có, nhiều lần cô muốn đến thăm ba, nhưng làm sao Lục Thiên Mặc hẳn lại đồng ý để cô đi. Cô chỉ hai mươi tuổi, mà cuộc đời đã bị ràng buộc bởi hắn - người đàn ông lạnh lùng vô tình còn hơn cả ác ma.

"Cô lấy một tách cà phê đen mang lên cho lão đại đi." Người đàn ông tên Rob lên tiếng, hướng ánh mắt dò xét nhìn về phía Mạch Linh.

Cô này giờ vẫn quỳ gối trên tấm thảm trải bàn dưới sàn để rót trà, lúc nghe Rob bảo đi pha cà phê, Mạch Linh cố đứng lên, nhưng hai chân đã bị tê cứng.

"Tôi giúp cô." Rob đứng dậy chia tay về phía Mạch Linh, cô vúi vào cánh tay rắn chắc của hắn mới có thể đứng dậy được.

"Cám ơn."

Cô cúi đầu cám ơn rồi đi đến phòng bếp, tìm bột cà phê cho vào khay.

Rob dõi theo bóng lưng cô ở phía sau, hẳn xoay người, ngồi lại xuống ghế sofa, quay sang phía Bạch Phụng và Lô Tấn hỏi.

"Cô ấy là ai?"

Bạch Phụng nhìn Rob cười cười, hẳn đưa tay bấm vài cái trên laptop rồi xoay màn hình về phía trước mặt Rob. Trên màn hình là toàn bộ thông tin của Mạch Linh, Rob xem qua bỗng đứng lại có nhiều phần thương xót.

"Tôi thấy cô ấy quá thanh thuần, ở bên cạnh lão đại, cô ấy ắt sẽ phải chịu nhiều thiệt thòi."

Hon ai hết Rob là người hiểu rõ Lục Thiên Mặc nhất, từ nhỏ bọn người Rob, Lô Tấn, Doãn Phi và Bạch Phụng đều là cô nhi. Đến năm mười sáu tuổi, Rob bị một nhóm giang hồ rượt đánh, đúng lúc gặp Lục Thiên Mặc, hắn đã cứu Rob. May mắn Rob trốn thoát được, thế nhưng Lục Thiên Mặc lại bị thương. Cũng nhờ lần gặp mặt đó, Rob theo hẳn sang Đài Loan, cùng ba người bạn của mình đề cử Lục Thiên Mặc lên làm lão đại, thành lập một Hắc đạo trong thế giới xã hội đen. Lúc ấy Lục Thiên Mặc chỉ mới mười tám tuổi.

Đã mười năm trôi qua, bọn họ vẫn trung thành với Lục Thiên Mặc, hẳn đào tạo bốn người họ trở thành sát thủ khét tiếng nhất bóng đêm, cùng hắn từ từ làm chủ Hắc đạo.

Mạch Linh mang tách cà phê lên phòng, đến trước cửa phòng, cô đã nghe thấy tiếng rên rì từ phía bên trong.

Bỗng dưng lồng ngực cô vô cùng khó thở, cô cảm thấy rất ngột ngạt, cô không muốn đối mặt với hắn, đứng trước hắn, cô luôn cảm thấy mình thật nhỏ bé, đó là một loại cảm giác vô hình bức bách đến mức cô có lúc đã nghĩ là mình sẽ chết đi.

"Cốc cốc cốc."

Mạch Linh đưa tay gõ cửa, phía bên trong phát ra một âm thanh hỗn độn, cô tùy ý mở cửa bước vào. Hình ảnh trước mặt đập vào mắt khiến cô bỗng nổi da gà.

"Ư... Lão đại, mạnh thêm chút nữa...Ăn...Ừm...lão đại..."

Doãn Phi nằm dài trên giường, hai thân thể lão lờ quẩn lấy nhau như hai sợi dây thừng, đầu của Lục Thiên Mặc đã chôn sâu vào trước ngực của Doãn Phi.

Mạch Linh đặt tách trà lên bàn rồi xoay người bước ra ngoài. Cô không nói gì, cũng làm như không thấy gì, từ từ bước xuống cầu thang.

Giống như ở Đài Bắc mang theo một hơi lạnh thoáng run người, Mạch Linh sai bước ra khuôn viên biệt thự, tiến đến ngồi dựa vào chiếc xích đu hình tròn như một quả trứng. Cô đưa mắt nhìn lên bầu trời đêm bao la, vài ngôi sao lấp lánh nằm cách xa nhau mang theo một vẻ cô độc thể lương.

"Sao lại ngồi ở đây một mình?"

Mạch Linh giật mình quay lại, là Rob.

Hắn ta ngồi xuống bên cạnh cô, kéo bao thuốc từ trong túi ra, châm một điếu.

"Cô hút không?" Rob đưa thuốc cho Mạch Linh. Cô đưa tay nhận lấy.

"Cảm ơn anh."

Mạch Linh đưa điếu thuốc lá lên môi, cô chỉ hút một hơi khói, đã lập tức ho khan.

Đối với hành động này của cô, Rob bỗng dưng bật cười thành tiếng: "Không hút được sao còn muốn thử?"

Cô ngã người ra sau ghế, đôi mắt vẫn nhìn lên trời đen hun hút, giọng nói lộ rõ sự mệt mỏi: "Bởi vì tôi thấy bản thân mình giống như điếu thuốc này, rất nhanh sẽ rụi tàn."

Rob kéo một hơi dài, hơi nghiêng đầu về phía cô, giọng thốt ra trầm trầm

"Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi. Sao cô lại ngồi ở đây một mình?"

"Vậy anh bảo tôi phải ngồi đây với ai?"

Mạch Linh cười gượng, một nụ cười chứa đầy sự xót xa.

"Tôi đã nghe kể chuyện của cô, tôi hoàn toàn có thể đồng cảm. Nhưng có một điều tôi cần phải nói cho cô biết, lão đại trước giờ ra tay rất tuyệt tình, nếu như anh ấy không giết ba cô và cô, thì cô và ông ấy vẫn còn cơ hội để được tự do." Rob khẽ nói, tâm trạng khá suy tư, đôi mắt hẹp dài đẹp để khe hẹp lại.

Mạch Linh cười lạnh: "Huh! Sát thủ máu lạnh như anh thì làm sao hiểu được cuộc đời của tôi như thế nào."

"Tôi không lừa cô, những gì tôi nói hôm nay mong cô hãy nhớ lấy, đó không phải cảnh cáo, mà tôi đang nhắc nhở cô nên ngoan ngoãn để có thể bảo toàn mạng sống cho ba cô ở trong tù."

Mạch Linh nhìn tấm lưng lớn của Rob khuất hẳn sau cánh cửa, cô lại thở dài, cúi chân đẩy cho chiếc xích đu lắc lư.

"Không ngoan ngoãn thì mình còn có thể làm gì?"

Nửa đêm, bầu trời đã đen tĩnh mịch mà Mạch Linh vẫn còn ở ngoài sân, cô nằm trên xích đu, không biết đã ngủ quên từ bao giờ, trong đầu cô luôn có thứ để suy nghĩ, suy nghĩ đến mức ngủ quên cũng không hay.

Lục Thiên Mặc bước đến bên cạnh cô, cao ngạo từ trên nhìn xuống, tâm tư của hắn lúc này xen lẫn chút hỗn loạn, người phụ nữ này hắn cũng không muốn làm cô bị tổn thương, thế nhưng hắn là một lão đại, có thù phải trả, hắn không cho phép bản thân nương tay với kẻ thù. Hơn nữa, phụ nữ đối với hắn nhỏ như một hạt cát, loại người nào hắn cũng từng gặp qua, thế nhưng Mạch Linh cô lại là một người mà hắn cho là rất đặc biệt.

Con gió lạnh buốt thổi qua làm Mạch Linh tỉnh giấc, cô ngồi dậy kéo kín cổ áo choàng, ánh sáng mờ từ trong phòng khách hắt ra kéo dài bóng cô trên mặt đất.

Lúc này cô mới để ý là có người sau lưng, cô lập tức xoay người, đối mặt với ánh mắt lạnh lẽo của Lục Thiên Mặc, cô chỉ biết lặng im

"Tại sao ở đây?" Lục Thiên Mặc âm trầm nhìn cô, khoé miệng khẽ run lên.

"Xin lỗi, tôi sẽ lên phòng ngay."

Mạch Linh đưa tay ôm chặt lấy người mình, khi đối diện với hắn, cô không cách nào tìm được lối thoát ra.

"Ây da, lão đại à. Sao nửa đêm rồi mà anh còn xuống đây, lên phòng chơi với tôi đi a."

Đoãn Phi từ sau lưng bước tới, trên người cô chỉ mặc độc nhất một chiếc áo choàng ngủ rất mỏng, bộ ngực tròn trịa căng đầy ẩn hiện trong lớp vải để lộ cả một mảng da thịt trắng hồng.

Lục Thiên Mặc quay sang vùi đầu vào giữa ngực cô, giọng nói nhàn nhạt: "Xuống đây làm gì, mau lên phòng."

"Tôi xuống xem lão đại có cần sai bảo gì không cơ mà." Đoãn Phi ôm chặt lấy thắt lưng Lục Thiên Mặc, giọng nói đầy vẻ ma mị.

Từ trước đến nay, Đoãn Phi luôn là người làm cho Lục Thiên Mặc hài lòng nhất, cô ta biết rõ điểm dừng và giới hạn của mình. Làm đúng vai trò là một thuộc hạ bên cạnh hắn, làm người thoả mãn dục vọng của hắn, cô ta không có quyền được có tình cảm nào với hắn, nhất là tình cảm nam nữ. Do vậy, Đoãn Phi luôn biết vị trí của bản thân, cô chỉ cần nghe lời, còn lại không đến lượt cô can thiệp vào.

Di động trên tay Lục Thiên Mặc bỗng dưng vang lên, hắn nhìn đến dây số trên màn hình, quay lưng đi trở lên phòng. Đoãn Phi đứng bên cạnh thấy vậy, cô cũng định bước theo sau Lục Thiên Mặc, vừa đi được vài bước thì cô bỗng dưng quay lại, ngón tay thon dài được sơn một màu đỏ chói mắt đưa lên xoay xoay lộn tọc, cô nhếch môi khẽ cười.

"Cô là gì với lão đại tôi không quan tâm, nhưng tôi phải cảnh báo cô một điều, anh ấy chỉ xem cô như trò chơi, khi đồ chơi hết hạn thì vứt đi. Cô hiểu chứ?"

Mạch Linh đứng bất động nhìn cơ thể kiều diễm của Đoãn Phi bước vào trong. Cô bắt giác cười nhạt.

Mạch Linh trở lại tập toàn Lục gia Hoàng thị để tiếp tục làm việc, Vũ Thương thấy cô vừa bước vào phòng đã hôn hờ nào đến ôm chặt lấy cô, giọng riu riu.

"Mạch Linh à, cô đi đâu mà lâu thế, làm tôi nhớ cô phát điên lên được."

Mạch Linh nhìn thấy Vũ Thương thì rất vui mừng, ở đây cô chẳng có bạn, chỉ có một mình Vũ Thương xem còn là bạn tốt, nên cô cũng hôn hờ trả lời.

"Tôi chỉ đi đôi gió thôi, không có gì đâu mà."

Lục Thiên Mặc bước vào phòng từ lúc nào không hay, hắn đứng sau lưng hai người, lạnh giọng lên tiếng.

"Kiểu Mạch Linh, mau lên phòng giám đốc."

"Vâng."

Mạch Linh giật đầu đáp rồi xoay người đi theo sau Lục Thiên Mặc.

Đến trước cửa thang máy Tổng tài, Lục Thiên Mặc đưa tay ấn mở, tiện tay kéo Mạch Linh vào trong. Bên trong thang máy của Tổng tài khác hẳn so với thang máy dành cho nhân viên, bốn mặt ở đây đều lót đá hoa cương, loại đá đắt nhất được nhập từ Ấn Độ, đá ở đây có thể thay thế những chiếc gương phản chiếu khác, được điều khiển vô cùng tỉ mỉ.

Lục Thiên Mặc xoay người, ép lưng Mạch Linh vào vách tường, hắn cúi xuống, ngậm lấy đôi môi đỏ mọng của cô.

"Anh... Ừm..." Mạch Linh đưa tay định đẩy ngực hắn ra, nhưng cổ tay đã bị nắm chặt.

"Ng ngoan nghe lời."

Lục Thiên Mặc thốt ra vài chữ, nhanh chóng đưa tay đến ngực Mạch Linh, búng nhẹ một cái đã coi được mấy chiếc cúc áo.

Bạn đang đọc truyện *Sिंग Vật Tinh Nhân 999 Ngày* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Thác loạn trong thang máy (2)

Lục Thiên Mặc hung hăng ngấm lấy kẹp bông gòn đẩy dĩa trước ngực Mạch Linh, hần đưa lờ lững vòng quanh nơi nhạy cảm đó, rồi cắn mạnh.

"Á..." Mạch Linh bị đau mà la lên, cô nhũu chặt đôi lông mày thanh tú, cố gắng tránh né màn tấn công mãnh liệt của hần.

"Nếu cô muốn tất cả mọi người trong công ty đều nghe thấy thì cứ thoải mái la lên." Lục Thiên Mặc khẽ sát vành tai cô, há miệng ngấm lấy nút nhẹ, hần đưa bàn tay to lớn của mình đập nhẹ lên cửa thang máy, cánh cửa vừa được hở ra khoảng 1cm đã lập tức đóng lại.

Thang máy nhảy số đã lên tới tầng một trăm mười lăm, là phòng của Tổng giám đốc, nhưng Lục Thiên Mặc hoàn toàn không có ý định ra ngoài, hần chỉ cần ấn ngón tay vào để mở khoá thang máy, lập tức lớp nhựa bên ngoài liền thành một lớp kính thủy tinh, giống như là hần đang ở trong một khối hình vuông trong suốt, hoàn toàn có thể nhìn thấy khung cảnh bên ngoài.

Loại thiết kế đặc biệt này chỉ dành riêng cho thang máy tổng tài, mà Mạch Linh thì không hề biết được quy luật của nó, nên trong lòng luôn lo lắng sợ mọi người bên ngoài đi ngang sẽ thấy, cô đưa tay đẩy Lục Thiên Mặc về phía sau, cúi đầu.

"Đừng, xin anh đừng làm ở đây."

Cô không muốn ngày mai lại lên trang bìa của tạp chí chỉ vì có mối quan hệ bất chính với Lục Thiên Mặc a.

Ánh mắt Lục Thiên Mặc dõi đến cổ áo sơ mi của cô, hần nhếch môi.

"Không muốn làm ở đây, hay là cô muốn làm trong phòng giám đốc?"

"Tôi..." Mạch Linh lập tức á khẩu, cô đứng trước người đàn ông này hoàn toàn không có tiếng nói, hần muốn hành hạ cô sao cũng được, nhưng hần không nghĩ đến hậu quả khi mọi người nhìn thấy sao?

Lục Thiên Mặc đối với biểu cảm vô cùng bẽ tắc của cô bỗng dừng lại bật cười, hần không ngần ngại ép sát cô lên thành cửa, đưa tay luồn vào váy cô thăm dò.

Tiểu Vi, thư kí của Lục Thiên Mặc bỗng dừng đi tới, Mạch Linh nhìn thấy hốt hoảng cúi đầu nép vào ngực Lục Thiên Mặc, cô không muốn ai nhìn thấy mình đang ở cùng một chỗ với hần.

Chẳng lẽ cô nghĩ Lục Thiên Mặc hần lại dễ dàng để người khác nhìn thấy sao?

Tiểu Vi sai bước đi đến phòng làm việc của mình, có vẻ như cô ta hoàn toàn không thấy Mạch Linh và Lục Thiên Mặc ở bên trong thang máy. Thấy Tiểu Vi rời khỏi, Mạch Linh thở phào một hơi, vừa ngẩng mặt lên đã bất gặp ánh mắt của Lục Thiên Mặc đang nhìn cô từ trên cao xuống.

"Cô sợ người khác nhìn thấy?"

Mạch Linh chỉ nhẹ nhàng gạt đầu.

"Không ai có quyền nhìn thấy nếu như tôi không cho phép."

Lúc này, Mạch Linh chợt hiểu ra là vì sao lúc nãy rõ ràng Tiểu Vi dừng lại và nhìn về phía thang máy, nhưng cô ta lại xem như không có gì mà quay đi, hoá ra, mọi chuyện đều có nguyên do của nó.

Mạch Linh bỗng dừng giặt mình, nơi nhạy cảm của mình đã bị ngón tay của Lục Thiên Mặc đâm sâu vào trong, cô cảm thấy máu huyết không thể lưu thông, lập tức ngã người về phía trước.

Lục Thiên Mặc khẽ nhếch môi cười lạnh, đưa tay kéo luôn chiếc váy chữ A của cô xuống tận đầu gối, hần rút ngón tay ra, đưa lên trước mặt Mạch Linh.

"Nhìn đi, đây là thứ mà cơ thể cô chấp nhận tôi."

Trên đầu ngón tay hần óng ánh thứ chất lỏng màu trắng hơi đục, là dịch nhờn mà nơi mềm mại của cô tiết ra, hần lay lay ngón tay trước mặt cô, buộc cô phải nhìn nó.

Mạch Linh ngượng đến đỏ mặt, cô xấu hổ cúi đầu, nhưng đã bị Lục Thiên Mặc giữ chặt lấy cằm.

"Coi quần áo cho tôi."

Mạch Linh ngớ người, hần thật sự muốn phát tiết ngay tại đây sao? Tự dưng hần lại chen ép cô, chẳng phải là hần chán ghét thân thể cô, đêm qua còn ân ái với Doãn Phi, hôm nay lại lập tức thay đổi.

"Lục Tổng, xin anh đừng làm vậy, tôi...tôi còn phải về phòng làm việc."

Lục Thiên Mặc nghiêng người, nắm chặt cổ tay Mạch Linh, xiết chặt: "Cô dám chống đối? Hừm."

Mạch Linh cảm nhận được hơi thở đầm đầm sát khí của hần, cô biết mình không thể dùng lời nói để hần thay đổi ý định, đối với con người độc tài như Lục Thiên Mặc, thuận theo thì sống, nghịch lại thì chết, chỉ đơn giản như vậy.

Cô đưa tay cởi chiếc áo vest trên người Lục Thiên Mặc, bàn tay cô run rẩy chạm vào ngực hần, từ từ cởi những cúc áo trên chiếc sơ mi đất tiền phẳng phiu bên trong.

"Nhanh lên."

Lục Thiên Mặc nhấn mạnh giọng ra lệnh làm Mạch Linh khẽ giặt mình, cô tiến đến thắt lưng của hần, đưa tay rút thắt lưng ra khỏi lưng quần. Chiếc quần âu được cởi bỏ, lập tức vật to lớn nóng bỏng của hần xuất hiện trước mắt cô, chỉ cách sau lớp quần lót.

Mạch Linh vội rút tay lại, cô lùi về phía sau, lập tức bị Lục Thiên Mặc kéo lại, đem cả người cô đè xuống nền gạch hoa dưới chân. Hần nắm chặt hai tay cô đưa qua đỉnh đầu, đem vật to lớn chứa đầy dục vọng tiến sâu vào nơi mềm mại của cô.

Mạch Linh cắn môi, cô không kêu rên hay phát ra một tiếng động nào, trong lòng cô bay giờ thật sự rất khó chịu, cảm giác sợ hãi cùng bất lực cứ bao vây lấy cô, hần từng bước đâm vào người cô như muốn đem thể xác của cô nghiền nát.

Thấy đáng vẻ quật cường của Mạch Linh, Lục Thiên Mặc lại hung hần dùng lực mạnh hơn, hần muốn cô phải bật ra tiếng cầu xin hần.

"Cầu xin tôi, tôi sẽ bỏ qua cho cô."

Mạch Linh phải chịu sự dày vò dưới thân hần, cô không cảm thấy sung sướng hay hạnh phúc, mà ngược lại, cô chỉ thấy khắp cơ thể tràn đầy sự chua xót, dơ bẩn.

Hần cúi đầu ngấm lấy đôi môi đỏ mọng của cô, dùng lực tách hai hàm răng cô ra, nhanh chóng tiến vào khiêu khích đầu lưỡi ẩm ướt nhạy cảm của cô.

Mạch Linh thở dốc, hần vừa tấn công phía trên vừa tấn công phía dưới, chui vài giây sau cô đã cảm thấy hít thở không thông, khi hần dòi môi xuống giữa ngực cô, lúc này Mạch Linh mới lấp bắp lên tiếng.

"Xin anh...xin anh tha cho tôi đi."

Giọng nói của cô đứt quãng, tăng tăng mờ mờ hơi lạnh thấm đẫm đã trán, một cảm giác đau đớn từ hạ bộ truyền đến, khiến cô bất giác ôm bụng nhũu mày.

"Huh." Lục Thiên Mặc đối với biểu hiện của cô chỉ cười lạnh, hần mặc lại quần áo, nhìn cô đang chật vật dưới nền gạch, khẽ nhếch môi: "Mau mặc quần áo vào."

Hần bỏ lại câu nói đó rồi ấn tay lên cửa thang máy, cánh cửa lập tức được mở ra, hần quay người bước đến phòng giám đốc.

Buổi tối, Lục gia Hoàng thị đến dự lễ kí hợp đồng bất động sản ở khách sạn Yên Vân, đại diện cho Lục Thiên Mặc kí hợp đồng lần này là Khương Hàn Nhật, hần được Lục Thiên Mặc giao phó là dẫn Mạch Linh đi cùng.

8 giờ tối ở ngay sảnh lớn khách sạn, không ít người đã có mặt để chuẩn bị bắt đầu buổi lễ, bốn hàng dài những chiếc bàn được lót vải màu trắng trang nhã bên trên bày đủ loại bánh ngọt và đồ uống, một vài nhân viên chạy ra chạy vào thay đĩa trái cây đã hết trên bàn.

Mạch Linh cùng Khương Hàn Nhật tiến vào bên trong đại sảnh, cô chỉ mặc một chiếc đầm ngắn ngang gối màu xanh, tóc búi cao và dính vào tai một đôi khuyên nhỏ hình giọt nước. Tuy mọi thứ rất đơn giản nhưng trong cô có nét thanh nhã và sang trọng không thua kém những cô gái đang có mặt ở nơi này, khi thấy đại diện cho Lục gia Hoàng thị đã đến, buổi tiệc được chính thức bắt đầu bằng vài điệu nhảy, sau đó bên đối tác mới mời Khương Hàn Nhật bước lên sân khấu phía trên để đọc và kí hợp đồng.

Mạch Linh ngồi ở hàng ghế VIP dành cho khách mời, cô vô cùng ghét ồn ào, nhìn thấy buổi tiệc chỉ mới bắt đầu, cô đã lên lút bỏ đi.

Ngoài hành lang của sảnh tiệc, vì là lâu hai nên khá mát mẻ và dễ chịu, cách đi lộp của kính cách âm bên trong sảnh tiệc, cô cảm thấy nơi đây mới đúng là nơi dành riêng cho mình.

Lúc Khương Hàn Nhật kí xong hợp đồng cũng là lúc buổi tiệc chính thức bắt đầu, Mạch Linh bỗng dưng thấy khó hòng, cô xoay người muốn đi vào trong tìm thứ gì đó để uống vào thì vô tình va phải người phục vụ đang bê một bình rượu đi tới, lập tức, cả người cô bị rượu đỏ ướt đầy một mảng.

"Xin lỗi tiểu thư, cô có sao không?" Phục vụ vội vàng rút trong túi ra một chiếc khăn sạch, muốn lau giúp cô.

Mạch Linh xua xua tay: "Không có gì, cho hỏi phòng vệ sinh ở đâu?"

"Hướng này ạ"

Mạch Linh nhìn theo hướng tay mà phục vụ chỉ, cô gật đầu rồi xoay người đi đến phòng vệ sinh để rửa sạch vết rượu đỏ trên người mình.

Vừa đến cửa chính để vào phòng vệ sinh thì cô đụng phải một người đàn ông. Vì ở đây phải qua cửa chính thì mới đến được cả hai phòng vệ sinh nam và nữ, cho nên có lẽ người đàn ông này cũng vừa từ đó ra.

"Mỹ nhân, cô đi đâu đấy? A! Trông cô cũng không tệ, có muốn vui vẻ với tôi không?"

Người đàn ông đó đưa tay nâng cằm cô lên, giọng nói đầy giễu cợt.

"Không cần, xin anh tránh đường." Mạch Linh gạt tay hắn ra, lách người sang bên trái để đi vào trong.

"Ái chà chà, cô to gan thật, dám ăn nói với tôi như thế à, xem hôm nay tôi ăn cô như thế nào."

Nói xong hắn nhào lại để Mạch Linh vào tường, bắt đầu đưa tay sờ mó xuống mông cô.

"Buông tôi ra, cứu tôi với, có ai không?"

Một tiếng "Bịch" phát lên, người đàn ông kia ngã ngay xuống gạch, Mạch Linh lùi về phía sau, cô chỉ thấy bóng lưng người vừa cứu mình trông khá quen, nhưng cô không nhớ đã gặp hắn ta ở đâu rồi.

"Cường bức một cô gái, thật quá mất mặt." Người đàn ông mặc bộ vest xám cúi xuống vỗ vỗ vài cái vào mặt người đàn ông vừa bị đánh, khoẻ mỗi cong lên một nụ cười đầy châm chọc.

"Mấy nhơ mặt tao đấy." Người đàn ông kia lập tức đứng dậy chạy đi.

Khi người mặc đồ vest xám kia quay lại, Mạch Linh đã vô cùng ngạc nhiên, cô bắt gặp kêu lên.

"Vương Ân Sinh, sao anh lại ở đây?"

Vương Ân Sinh phui phui tay, hắn nghiêng mặt về phía cô, giọng đùa cợt: "Chỉ là muốn đến Đài Loan chơi thôi, không được sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Vật Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đến thời kì phát tiết

Mạch Linh tỏ ý cười cười, cô không ngờ lại gặp Vương Ân Sinh ở đây, quả thật là một sự trùng hợp.

Một cô gái có thân hình bốc lửa, diện trên người một chiếc váy xè tà ngắn cũn cỡn tiến đến quán lấy Vương Ân Sinh.

"Vương thiếu à, sao anh lại bỏ người ta ngoài kia mà trốn ở đây?"

Vương Ân Sinh đưa tay ôm lấy vòng eo thon gọn của cô ta, dúi tay xuống mông cô ta vỗ mạnh một cái: "Em lên phòng chờ tôi trước đi nào."

Cô gái gật đầu rồi xoay người đi, trước khi hình bóng cô ta khuất hẳn còn kịp gửi một nụ hôn gió đến phía Vương Ân Sinh đang đứng.

Mạch Linh nhìn thấy cảnh tượng đó cũng đủ hiểu, cuộc sống của những người đàn ông thành đạt này thì lúc nào cũng chỉ có thể ngủ với cô này cô khác, bọn họ vun tiền ra hay thậm chí là cho miễn phí, thì những cô gái cũng tự động muốn leo lên giường họ.

"Cô đang nghĩ gì thế?"

Mạch Linh gạt mình, theo quán tính lùi về phía sau, cô lúc này mới bắt kịp suy nghĩ của mình, vội lên tiếng.

"Tôi... Tôi chỉ là thấy anh vui chơi quá trớn, lo sợ anh sẽ bị bệnh mà chết."

"Cô dám trù ẻo tôi?"

Vương Ân Sinh nhảy bổ về phía tôi, hắn nhìn mặt nhu mảy, Mạch Linh có cảm giác như đầu hắn đang bốc khói.

"Haha, tôi có trù anh bao giờ. Đó là do anh tự nghĩ ra thôi." Mạch Linh nhìn bộ dạng của hắn lúc này vô cùng tức cười, vui chơi mà không nghĩ đến hậu quả, đúng là chỉ có mấy người như hắn dám làm.

Điện thoại di động trong tay Mạch Linh run lên, cô nhìn đến đây số hiện trên màn hình, lập tức ấn nút nghe.

"A lô."

"Cô đang ở đâu, mau ra xe." Khương Hàn Nhật ở đầu dây bên kia lên tiếng, giọng nói có vẻ rất gấp gáp.

"Được, tôi ra ngay."

Cô đập máy, hướng đến Vương Ân Sinh nói lời tạm biệt rồi đi thẳng ra cổng khách sạn. Xe của Khương Hàn Nhật đã đỗ sẵn ở đó, cô vừa lên xe thì tài xế đã nhanh khởi động động cơ. Chỉ mất vài giây, chiếc ô tô sang trọng đã chạy mata vút khỏi tầm nhìn của Vương Ân Sinh từ bên trong sảnh tiệc. Hắn khẽ nheo mắt, nhếch môi cười: "Cô gái, rồi tôi và cô sẽ còn gặp lại."

Mạch Linh về biệt thự, hôm nay Lục Thiên Mặc đã ra ngoài từ buổi chiều đến giờ vẫn chưa về, ngay cả đám người của Lô Tấn cũng không thấy đâu. Mạch Linh không quan tâm nhiều, cô lên phòng tắm rửa rồi leo lên giường, cô muốn ngủ một giấc thật sâu. Hai, ba hôm nay cô chưa từng được ngon giấc. Mạch Linh với tay bật cái đèn ngủ trên tủ đầu giường, từ từ đi vào giấc mơ đẹp.

Nửa đêm, phòng bên cạnh liên tục vọng đến những âm thanh thật khiến cho người ta then đến độ mất, Mạch Linh ngồi dậy, cô đưa tay kéo chăn ra khỏi người mình, mở cửa phòng đi đến phòng của Lục Thiên Mặc.

Cửa phòng hé mở, Mạch Linh có thể nhìn rõ những gì xảy ra bên trong. Trên chiếc giường lớn, có hai người phụ nữ đang quấn lấy một người đàn ông. Lục Thiên Mặc cúi đầu vào ngực người phụ nữ đang quý gối trên giường, hắn đưa lưỡi liếm vòng quanh khuôn ngực trắng ngần của cô ta khiến cô ta phải bật ra tiếng rên đầy sung sướng.

Mạch Linh đối với cảnh tượng này vô cùng bình thản, cô còn lạ gì cảnh này nữa, từ lúc về lại Đài Bắc. Lục Thiên Mặc dường như lúc nào cũng tìm phụ nữ để phát tiết, hôm nay hắn đem một lúc hai người về, chẳng lẽ hắn đến thời kì động dục rồi sao.

Ánh mắt Lục Thiên Mặc lướt qua bỗng dừng lại cả người cô lạnh toát, hắn đã phát hiện cô đứng ở cửa từ đầu, lại còn nhiệt tình triển miên với hai người phụ nữ kia.

Mạch Linh đối với ánh mắt áp bức của hắn, tuy là hắn chỉ liếc ngang qua người, nhưng cô vẫn run lên cảm cấp.

Cô xoay người đi về phòng, cả đêm bên tai cứ phát ra tiếng rên rĩ, cô nằm lăn lộn suốt mấy tiếng đồng hồ cũng không tài nào chọn mất được.

"Rầm" một tiếng, cửa phòng bị đá bật ra. Một giây sau, Mạch Linh đã hít thở không thông. Lục Thiên Mặc hung hăng đề lên người cô, hắn đưa tay giữ chặt cổ cô, đầu lưỡi tiến đến khoang miệng, hắn mút mạnh một cái, đưa lưỡi tiến vào bên trong miệng Mạch Linh tự ý thăm dò.

"Ừm..."

Cô hết sức gầy dựa nhưng bất lực, Lục Thiên Mặc đứng là đến thời kì phát tiết rồi, cả đêm ngủ với hai người phụ nữ kia còn chưa đủ, bây giờ lại sang quấy rầy giấc ngủ của cô.

Bàn tay to lớn của hắn tiến sâu vào váy ngủ trên người Mạch Linh, cô bỗng dưng ý thức điều gì đó, vội đưa tay kéo lấy váy, chặn hành động của hắn lại.

"Không được."

Lục Thiên Mặc vui mặt vào cổ cô, giọng thì thào: "Không được? Làm sao lại không được?"

Mạch Linh áp ứng: "Hôm nay... Tôi... Tôi đến ngày đèn đỏ."

"Hừm"

Lục Thiên Mặc khẽ nhếch môi, lập tức kéo chăn quăng sang một bên, vén váy cô lên kiểm tra.

Quả thật là Mạch Linh đến ngày đèn đỏ, ánh mắt Lục Thiên Mặc ánh lên vẻ âm trầm, nhưng rất nhanh sau đó hắn chẳng bận tâm kéo váy cô ra.

"Không sao, Lục Thiên Mặc tôi đối với thứ dơ bẩn này lại càng thích."

Mạch Linh bắt đầu đỏ mặt hỏi, hắn không ngại việc cô đến tháng mà vẫn muốn làm sao? Đầu phải hắn không biết, phụ nữ khi đến ngày cơ thể rất nhạy cảm và mệt mỏi, hôm nay lại đúng là ngày đầu chu kì của cô, cho nên từ sáng đến giờ cô cảm thấy khắp người đau ề ảm

Lục Thiên Mặc tìm đến cánh hoa xuân giữa hai chân cô, ngón tay hắn vừa chạm vào nơi nhạy cảm đó thì lập tức cô cảm nhận được có một dòng nước ấm chảy ra.

Lục Thiên Mặc đem vật to lớn tiến sâu vào người cô, phác giác nơi bụng dưới có nhói lên một trận, cảm giác đau đớn truyền đến khiến mặt cô cắt không còn một giọt máu.

Hôm sau, Mạch Linh thức dậy đã là tám giờ sáng. Cô xem đồng hồ rồi trượt xuống giường lúc vô tình quay đầu lại thì mặt cô bỗng đỏ lên như trái mận chín, một mảng ga giường nhuộm hẳn màu đỏ tươi, là chiến tích mà Lục Thiên Mặc và cô hôm qua để lại.

Cửa phòng bỗng dưng được mở ra, bà quản gia đem một tấm ga giường mới vào, vừa nhìn thấy Mạch Linh, bà ta tươi cười.

"Cô Kiều, cô cứ chuẩn bị đến công ty, ga giường tôi sẽ thay ngay bây giờ."

Mạch Linh ngượng đến muốn trốn đi cho xong, cô cũng không lạ gì bà quản gia này nữa, bà ta làm việc ở đây mấy chục năm, có chuyện gì xảy ra mà bà ta chẳng biết.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Vật Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Gặp cự lão đại

Mạch Linh đến công ty, hôm nay cô rất nhiều hồ sơ cần cô giải quyết, Vũ Thương bên cạnh cứ lải nhải về những tạp chí thời trang mà báo lá cải đã đăng sáng nay.

"Mạch Linh à! Có xem, nhân hàng thời trang Eva mới tung ra bộ sưu tập mùa đông mới này, chiều nay hết giờ làm cô cùng tôi đi shopping nhé?"

Mạch Linh gọi mọi người tay thon dài lên bàn phím máy tính, vừa liếc qua đồng tài liệu trên bàn, chỉ có thể vội vàng đồng ý với Vũ Thương rồi quay lại tập trung vào công việc.

Thời tiết đã bắt đầu sang đông nên khí trời khá lạnh, cô đưa tay bật nhỏ điều hoà xuống, kéo cao cổ áo lên lên, bây giờ trong văn phòng làm việc chỉ còn lại mình cô, mọi người đều đã đi ăn trưa cả rồi.

Khuong Hân Nhật từ ngoài cửa bước vào, ngón tay trò cong lại gõ lên bàn, giọng khàn khàn.

"Huh! Hồ sơ đã làm xong chưa?"

Mạch Linh gạt mình ngẩng đầu lên xem, Khuong Hân Nhật đứng dựa người vào bàn làm việc bên cạnh, vẻ mặt đắm chiêu nhìn cô.

"Sắp... Sắp xong rồi."

Cô gạt mồ hôi trên trán. Mặc dù trời khá lạnh, nhưng do tập trung cao độ trong thời gian dài khiến cô cảm thấy nóng bừng, mồ hôi đã thấm ướt mang áo len trên người cô.

"Mau chóng làm xong trước năm giờ chiều và mang lên phòng giám đốc, lão đại đang cần gấp."

"Vâng."

Khuong Hân Nhật xoay người đi ra cửa, lúc đến cửa thì bỗng dưng điện thoại hắn reo lên, chẳng biết bên kia nói gì, nhưng Mạch Linh nhìn thấy bộ dạng hắn có vẻ rất đặc ý.

"Ông muốn gặp lão đại của chúng tôi? Được, tôi sẽ sắp xếp cho ông. Nên nhớ, thời gian của lão đại rất quý báu..."

Mạch Linh chỉ nghe Khuong Hân Nhật thốt ra vài câu, cô cũng không quan tâm mấy. Quay lại tiếp tục công việc của mình.

Bốn giờ chiều, Mạch Linh mang toàn bộ hồ sơ đến phòng Tổng giám đốc. Lục Thiên Mặc đang ngồi trên ghế da xoay lưng về phía cửa chính, hắn hướng mắt ra tấm kính thủy tinh to lớn sát sàn gạch ngắm nhìn thành phố thu nhỏ bên dưới trong giờ cao điểm.

"Giám đốc, tôi mang hồ sơ đến cho anh."

Lục Thiên Mặc vẫn không xoay ghế da lại, khoé môi hắn nhếch lên một nụ cười đầy giễu cợt.

"Cô nghĩ sao về việc tôi để cô làm thư kí cho tôi? Hừm?"

Mạch Linh thoáng sửng sốt, không phải chứ? Nếu hắn đề cô làm thư kí cho hắn, vậy thì cô thư kí hiện tại phải làm sao?

"Giám đốc! Tôi nghĩ mình không thích hợp làm thư kí cho anh đâu ạ, tôi thấy tôi làm ở bộ phận hiện tại đang rất tốt."

Lục Thiên Mặc xoay ghế da lại, hai bàn tay đan vào nhau, hắn nở một nụ cười lạnh.

"Vị trí của cô tôi sẽ cho người vào làm, bắt đầu từ ngày mai. Cô chính thức trở thành thư kí riêng của tôi. Ra ngoài đi."

Lục Thiên Mặc nói xong đứng dậy cầm lấy áo vest xoay người bước ra cửa, Mạch Linh như chợt nhớ ra điều gì, cô nhanh chóng nắm lấy cánh tay Lục Thiên Mặc ở sau lưng, giọng nói áp úng

"Tôi... Tôi có thể xin anh một việc có được không?"

Chân mày Lục Thiên Mặc khẽ chau lại, lạnh giọng: "Nói"

"Lát nữa, tôi có thể đi ra ngoài với Vũ Thương có được hay không?"

Mạch Linh hơi cúi mặt, từ lúc cô đi theo bên cạnh hắn, chưa một phút nào cô được tự do, cô cũng không biết là hắn không cho cô đi, hay là vì cô quá sợ hắn mà không dám đi.

"Đi đâu?"

Lục Thiên Mặc nghiêng đầu, khẽ sát miệng qua vành tai cô, thở vào tai cô một hơi nóng rực.

Mạch Linh khẽ ngả người về phía sau tránh né sự tác động của hắn, cô nhẹ nhàng lên tiếng.

"Cô ấy muốn tôi đi shopping cùng."

"Shopping?" Lục Thiên Mặc có vẻ hơi bất ngờ, nhưng một giây sau hắn quay bước đến học tủ trên bàn, cầm một sấp tiền giấy quảng thẳng đến người Mạch Linh: "Cầm lấy và mua vài bộ đồ từ tể mặc vào, đừng suốt ngày mặc những bộ đồ nhảm chán của cô lướt đến mắt tôi, không có hứng thú."

Mạch Linh nhìn sấp tiền giấy mới toanh trên tay, nó rất dày, nếu như lúc trước mà cô có trong người số tiền này, cô lẽ cô đã cứu được cha khỏi bọn chủ nợ.

Đầu óc Mạch Linh chìm vào dòng suy nghĩ mơ hồ, đến lúc cô tỉnh lại hiện tại thì đã không thấy Lục Thiên Mặc đâu. Cô thở dài, xoay người về phòng làm việc tìm Vũ Thương.

Chưa bao giờ Mạch Linh cảm thấy thoải mái như bây giờ, cô có thể tự do đi dạo với một người mà cô hoàn toàn tin tưởng. Vũ Thương kéo tay Mạch Linh đến trước quầy quần áo trên tầng bảy của trung tâm thương mại, đứng trước mấy con ma-nơ-canh, Vũ Thương không ngừng tán thưởng.

"Đẹp quá! Mạch Linh, cô xem chiếc đầm này như thế nào?"

Vũ Thương kết ngón tay trên sào quần áo bên cạnh, dừng lại trước một chiếc đầm màu xanh coban, nhẹ nhàng kéo ra xem.

Mạch Linh trước giờ không am hiểu lắm về các hãng thời trang nên cô cũng tùy tiện gật đầu. Một cô gái phục vụ đi đến, hướng hai người tươi cười.

"Tiểu thư, đây là mẫu mới nhất của nhà thiết kế Evans, tiểu thư mặc vào sẽ rất hợp đó ạ."

"Thật sao?" Vũ Thương nghe xong mắt liền sáng lên, vội đi theo cô phục vụ vào phòng thử đồ. Mạch Linh cũng quay lại xem các mẫu trưng bày, cô lướt đến sào quần áo dành cho nam, bỗng dừng dừng lại trước chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt, trong có vẻ rất dịu mắt.

"Tiểu thư, cô muốn tặng quà sao? Chiếc áo này chỉ có một cái duy nhất, xin hỏi tiền sinh mà cô muốn tặng cao bao nhiêu ạ?"

Mạch Linh thoáng sửng sốt.

"Sao cơ? Chiều cao sao?"

Nữ nhân Viên nhoeen miệng cười tươi, gật đầu: "Vâng ạ, khi biết chiều cao, em có thể tư vấn size cho chị ạ?"

Thật ra thì Mạch Linh cũng không biết Lục Thiên Mặc cao bao nhiêu, cô mơ hồ đoán bừa, chắc là tương đối cũng được.

"Anh ấy cao khoảng một mét tám mươi lăm"

Nữ nhân viên cười tươi, tán dương: "Woa, anh ấy đẹp quá, chắc lại đẹp trai lắm. Nếu vậy, mặc chiếc áo này sẽ rất hợp đó."

Mạch Linh cười cười, đẹp thì Lục Thiên Mặc hẳn khỏi nói rồi, đường nét trên gương mặt hoàn hảo không một khuyết điểm, mà người đàn ông hoàng kim giữa hai giới xã hội đen và tài chính như hắn thì chỉ nên đứng ở xa mà ngắm, tuyệt đối không nên lại gần.

"Mạch Linh, cô xem có đẹp không?"

Vũ Thương mặc chiếc đầm lúc này đứng trước gương xoay xoay vài vòng, ngắm nghía mình phản chiếu lên tấm gương lớn.

"Đẹp, rất hợp với cô đó."

"Vậy tôi lấy cái này." Vũ Thương nói rồi quay sang nhân viên: "Gói lại giúp tôi."

Nữ nhân viên giúp Vũ Thương kéo rèm cửa thay đồ lại, quay sang hướng Mạch Linh.

"Tiểu thư, chiếc áo sơ mi này, tiểu thư có ý không ạ?"

"Phiền cô gói lại." Mạch Linh đưa chiếc áo cho nữ nhân viên. Đợi Vũ Thương thay đồ xong rồi ra tính tiền.

"Mạch Linh à, hôm nay thật là thoải mái quá đi, tiền lương của tôi đã tiêu hết vào đồng quần áo này rồi."

Vũ Thương có nét dịu xuống khi tiếc số tiền lương vừa bốc hơi, nhưng ngay sau đó cô ta liền tươi cười phấn chấn trở lại: "Nhưng không sao, mục đích sống của tôi là để shopping mà."

Mạch Linh cười cười, cô cầm điện thoại lên xem, đã hơn sáu giờ tối rồi, bây giờ có lẽ cô nên về biệt thự.

Mạch Linh vừa tắm xong thì đã thấy Rob và Khương Hàn Nhật đứng sẵn trước cửa phòng, bọn họ toàn thân mặc đồ đen, gương mặt xem ra rất vui vẻ.

"Hai người sao lại ở đây?" Mạch Linh đi đến cửa phòng, nhìn hai người họ với ánh mắt khó hiểu.

"Chuẩn bị đi cùng lão đại đến một nơi." Rob nói, hắn nghiêng người châm một điếu thuốc.

"Bây giờ sao?"

"Phải, cô có mười phút."

Hai người họ nói xong liền quay lưng xuống cầu thang, Mạch Linh quay vào phòng cầm lấy chiếc áo khoác lông cừu rồi đi theo sau bọn họ.

Chiếc xe ô tô sang trọng dừng lại tại một câu lạc bộ bí mật nằm ở ngoại ô thành phố, nơi này yên tĩnh và rất vắng người, hầu như là không có người nào lưu thông trên tuyến đường này, xung quanh có hàng ngàn tên vệ sĩ đứng canh gác.

Lục Thiên Mặc bước xuống xe, Mạch Linh cũng đi theo bên cạnh, lúc này Khương Hàn Nhật và Rob đang đi phía sau.

Bên trong có một chiếc bàn tròn, trên trần nhà treo chiếc đèn hình trái cá nà khá lớn, loại đèn neon này phát ra một thứ ánh sáng mờ ảo tựa như những bóng đèn của hộp đêm ở Macao.

Người đàn ông mặc đồ vest bạc đang ngồi trên ghế vừa thấy Lục Thiên Mặc bước vào đã lập tức đứng lên chào hỏi, sau khi thấy Lục Thiên Mặc ngồi xuống, ông ta mới lên tiếng.

"Lão đại, thật là quý hoá, hôm nay không ngờ có thể hẹn gặp được cậu."

Lục Thiên Mặc ngã người ra sau ghé da, chân bắt chéo, vẻ mặt lạnh tựa như băng.

"Ngô La Vĩ, ông có chuyện gì nói nhanh lên, tôi không có thời gian."

Về mặt của người đàn ông thoáng đen lại, ông ta từng là lão đại lớn nhất trong giới Hắc đạo, từng nắm vị trí cao đó trong vòng mười năm, mấy năm trước ông ta bị chính Lục Thiên Mặc lật đổ, nhưng trong giới Hắc đạo xưa giờ chẳng ai dám gọi cả tên lẫn họ ông ta, mọi người gặp ông ta cũng đều cung kính gọi ông ta là cựu lão đại.

"Nếu như cậu đã nói vậy thì tôi cũng vào thẳng vấn đề. Con gái ta hiện đang nằm trong tay cậu, mong cậu có thể tha mạng cho nó."

Lục Thiên Mặc nhếch môi cười điệu, hần nghiêng người đến gần Ngô La Vĩ, vẻ mặt đều cợt.

"Ông lấy gì để trao đổi?"

Ngô La Vĩ giờ tay ra lệnh cho thuộc hạ mang vào một chiếc hộp, ông ta lấy trong đó ra một sấp giấy tờ, đẩy đến trước mặt Lục Thiên Mặc.

"Đây là toàn bộ giấy tờ bàn giao chuyển nhượng mảnh đất vàng ở Ý, với số giấy tờ này, cậu hoàn toàn có thể hợp pháp quản lí hơn ba ngàn mét vuông ở phía tây đô thị."

"Ha ha ha." Lục Thiên Mặc phá lên cười lớn: "Quả là Ngô lão đại, ra tay thật hào phóng."

"Vây... Còn chuyện..."

"Ngô Huệ Tâm sẽ về nhà an toàn."

Lục Thiên Mặc nói xong liền đứng dậy bỏ ra xe, Rob cầm lấy sấp giấy tờ, quăng đến trước mặt Ngô La Vĩ một tấm thẻ, giọng mỉa mai.

"Xem như ông biết điều, tôi ăn trộm hồ sơ của lão đại mà con gái ông mắc phải lần này tôi mong là sẽ không lặp lại. Nếu không, thì ông tự biết hậu quả."

Ngô La Vĩ cầm tấm thẻ lên xem, đó là card cửa của nhà giam của Lục Thiên Mặc, chỉ cần có card, thuộc hạ của Lục Thiên Mặc sẽ thả người.

Bạn đang đọc truyện *Súng Vặt Tình Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Rơi vào ranh giới nguy hiểm

Ngô La Vĩ sau khi đưa được con gái ra ngoài, ông ta liền gọi điện thoại cho một người, vẻ mặt hiện lên tia âm u ác độc.

"Người phụ nữ bên cạnh Lục Thiên Mặc là ai?"

"..."

"Được, tôi đợi tin từ cậu."

Ông ta nói xong điện thoại liền cúp máy, bóp chặt di động trong tay, nghiêng răng nghiêng lợi.

"Lục Thiên Mặc, rồi mày sẽ phải trả giá những thứ mày cướp từ tay tao."

Lục Thiên Mặc ngồi dựa người trên giường trong phòng Mạch Linh. Cô tiến đến cái tủ nhỏ sát tường, mở ngăn kéo lấy ra một chiếc túi giấy, cô ngập ngừng đưa về phía Lục Thiên Mặc.

"Cái này... Tôi thấy rất hợp với anh."

"Hửm." Lục Thiên Mặc hơi nhíu mày, nhìn cái túi trước mắt, đưa tay mở ra xem.

Chiếc áo sơ mi mà Mạch Linh mua ở trong trung tâm thương mại được xếp gọn kĩ càng, đặt trong một cái hộp vuông sang trọng trong rất đẹp mắt. Lục Thiên Mặc ngắm nghía vài cái, lên tiếng hỏi.

"Cô nghĩ toa thích hợp với màu xanh?"

Mạch Linh hơi ngượng ngùng, từ trước đến giờ cô chỉ thấy hần mặc đồ đen trắng, chẳng bao giờ thấy hần mặc đồ màu khác, có lẽ màu xanh của cái áo này đối với hần thật điên khùng.

"Tôi chỉ là thấy nó hợp với anh, nếu như anh không thích thì cứ để tạm vào tủ cũng được."

Lục Thiên Mặc đứng lên, coi áo sơ mi đen trên người ra, hướng Mạch Linh nói: "Mau qua thay cho tôi."

Mạch Linh đi vòng qua chiếc giường lớn, cô đứng trước mặt hần, nhón chân để choàng chiếc áo sơ mi xanh qua người.

"Khá ngắn." Sau khi cài xong cúc áo, cô mới quan sát kĩ, tông màu này rất hợp với thân hình Lục Thiên Mặc, nhưng vạt áo lại khá ngắn.

"Là cô chọn size sao?" Lục Thiên Mặc nhìn xuống người mình, vẻ mặt âm trầm lạnh lẽo.

"Tôi...tôi nghĩ anh chỉ cao một mét tám lăm."

Lục Thiên Mặc khẽ nhếch môi: "Tôi cao một mét chín mươi."

Mạch Linh nghe xong lập tức á khẩu, cô đứng chỉ tới ngang tầm ngực hần, đoán cũng đoán không thể nào chính xác.

"Vây...vây còn chiếc áo này..."

Hần không nói gì, ngã người lên giường, đưa ngón trỏ ngoắc ngoắc cô.

"Lại đây."

Mạch Linh ngồi lên giường, đưa tấm card lại cho Lục Thiên Mặc, khẽ nói.

"Trả card lại cho anh."

Lục Thiên Mặc đưa tay cầm lấy card, rồi tiện tay nhét vào ngực Mạch Linh.

"Giữ lấy, tôi không thiếu tiền."

Mạch Linh ngượng ngùng cất tấm thẻ card vào ngăn tủ. Mà cũng kể từ khi hần cho cô ra ngoài với Vũ Thương thì hần cũng không cảm đoán việc đi lại của cô nữa, có thể nói bây giờ cô muốn đi đâu thì đi, nhưng tuyệt đối không được có ý định bỏ trốn.

Hôm nay không phải đi làm nên Mạch Linh muốn ra ngoài hít thở không khí một chút, trời đã sang đông, khung cảnh bên ngoài trở nên lạnh hơn, tin tức sáng nay báo rằng dự kiến hai hôm nữa trời sẽ có tuyết, nên cô cũng định sẽ mua vài cái áo bông, cơ thể cô từ nhỏ đã chịu lạnh rất kém

Đang sai bước trên bờ hồ gần công viên thì cô vô tình va phải một người, cô theo bản năng quay đầu lại.

"Xin lỗi, tôi không cố ý."

Đối phương không lên tiếng, Mạch Linh ngẩn mặt lên xem, cô vô cùng bất ngờ với người đàn ông trước mặt.

"Gặp tôi chứ có phải gặp ma đâu mà cô lại sợ như thế?" Người đàn ông thả hai tay vào túi quần, ung dung nhìn bộ dạng ngu ngốc của cô.

"Vương Ân Sinh."

Là cái tên đào hoa mà cô gặp chỉ hai lần, hôm nay sao không thấy cô gái nào đi cùng hắn nhỉ?

"Kiều Mạch Linh, hôm nay tôi đến tìm cô là có một chuyện cần nói, không biết là cô có hứng thú để nghe không?" Vương Ân Sinh khẽ nhếch môi, nở một nụ cười đều đặn.

Mạch Linh hơi ngẩn người: "Là chuyện gì?"

"Chuyện của mẹ và em gái cô."

Mạch Linh há hốc mồm kinh ngạc, chẳng phải mẹ và Nguyệt Cầm đã cao chạy xa bay sang nước ngoài sống sung sướng rồi hay sao. Mà hơn nữa, tại sao Vương Ân Sinh lại biết rõ gia thế Kiều gia như thế? Lẽ nào...họ đã xảy ra chuyện gì?

"Là chuyện gì, xin anh mau nói cho tôi biết đi."

Mạch Linh gấp gấp hỏi, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy cánh tay của Vương Ân Sinh, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

"Mẹ và em gái cô thiếu nợ gia đình tôi một con số khá lớn. Nếu như bây giờ không trả hết nợ. Tôi không đảm bảo là mạng của bọn họ có thể giữ được đến ngày mai."

Đối với vẻ lo lắng của cô thì Vương Ân Sinh lại nhàn nhai vô cùng, hắn nhìn bộ dạng của cô bây giờ, thật là có chút thương xót a.

"Không thể nào. Mẹ và Nguyệt Cầm đã có một số tiền lớn để sinh sống, sao lại thiếu nợ gia đình anh?"

Mạch Linh vội vàng hỏi lại, mười triệu dài tẻ mà ba ta lấy được từ chỗ Lục Thiên Mặc sau khi kí giấy bán cô đi cũng đủ cho bọn họ sống được mấy năm. Tại sao bây giờ lại nợ tiền Vương gia?

"Mẹ cô đến sông bạc của tôi chơi bài, đã nợ chỗ tôi ba mươi ngàn tệ euro Italy. Nếu cô không tin, có thể tự mình xem."

Vương Ân Sinh đưa di động về phía Mạch Linh, trên màn hình thấy rõ mẹ và em gái cô đang bị trói. Mạch Linh mặc dù biết họ đối xử không tốt với mình, nhưng mẹ và em gái của cô, làm sao cô có thể ngoảnh mặt nhìn họ rơi vào nguy hiểm.

"Vương Ân Sinh, tôi xin anh, anh tha cho họ một con đường sống. Số tiền họ nợ anh, tôi sẽ từ từ trả lại anh có được không?"

Vương Ân Sinh cười nhạt, hắn không nghĩ mình có thể dễ dàng lừa được một cô gái cẩn thận như thế này. Hắn đã cho người điều tra gia thế Kiều gia, biết được mẹ và em cô đang định cư ở Italy, nên đã sắp xếp để mẹ cô đến sông bạc của hắn mà chơi, sau đó để lại một số nợ khổng lồ như thế này.

"Ha ha ha, Kiều Mạch Linh, cô nghĩ cô có thể trả một con số lớn như thế cho mẹ cô không?"

Mạch Linh quý xuống chân Vương Ân Sinh, vẻ mặt đau khổ khẩn cầu.

"Tôi xin anh, anh tha cho họ đi, tôi sẽ làm mọi thứ anh muốn."

Hắn như đang đợi câu nói này từ lâu, lập tức đưa tay đỡ cô đứng dậy.

"Ây da! Tôi không phải kẻ ác độc, nên nếu cô muốn cứu họ, thì có một cách."

"Là cách gì?"

"Mang tất cả tài liệu của Lục Thiên Mặc đến giao cho tôi. Tôi đảm bảo mạng sống của mẹ và em gái cô sẽ được an toàn."

Mạch Linh ngơ người, hắn muốn cô phản bội Lục Thiên Mặc sao?

"Chẳng phải trước đây anh và anh ta đã cùng nhau hợp tác rồi hay sao?" Cô thật không hiểu, rõ ràng trong buổi tiệc hôm đó, Vương Ân Sinh và Lục Thiên Mặc đã hợp tác với nhau để tiêu diệt Kha Thúc, bây giờ sao hắn lại muốn lật đổ Lục Thiên Mặc?

"Cô không nên biết nhiều, tôi cho cô một ngày để suy nghĩ, tôi chờ câu trả lời của cô."

Vương Ân Sinh nói xong rồi đi, Mạch Linh nhìn theo bóng lưng hắn mà trong lòng đánh trống thành thịch, cô phải làm sao bây giờ, một bên là mẹ và em gái, một bên là lão đại của Hắc đạo. Cô bây giờ chẳng khác gì đứng giữa một ranh giới, chỉ cần chọn sai thì sẽ lập tức bị đẩy xuống vực sâu.

Vương Ân Sinh đi được một đoạn khá xa, hắn tiến đến chiếc ô tô đen bóng của mình, dựa người vào thành xe, cầm di động gọi đến một dãy số quen thuộc.

"Ngô lão đại, mọi chuyện đã xong. Ông yên tâm chờ tin mừng."

"Tốt lắm, lần này nếu thành công. Xem như Ngô La Vỹ tôi nợ cậu một ân tình." Đầu dây bên kia là Ngô La Vỹ, hai người hợp tác với nhau để lật đổ Lục Thiên Mặc, giành lại những mảnh đất đã bị hắn thu mua.

Bạn đang đọc truyện *Sống Vượt Tinh Nhân 999* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Thành giao thỏa thuận

Tâm trạng của Mạch Linh bây giờ hoàn toàn lộn xộn, cô không xác định được tiếp theo mình nên làm gì, Lục Thiên Mặc trước giờ mặc dù ngoài miệng nói cảm hận gia đình cô, nhưng hắn chưa bao giờ đối xử tệ với cô, cô không thể phản bội lại hắn, hơn nữa tính mạng gia đình cô không chỉ có mẹ và em gái, còn có ba cô. Ông ấy đang nằm trong lòng bàn tay Lục Thiên Mặc, giúp Vương Ân Sinh thì ba cô sẽ mất mạng, thậm chí tính mạng của bản thân cô cũng khó giữ lại được.

Cô nằm trên giường với một suy nghĩ hỗn độn. "Cách" một tiếng, cánh cửa phòng được mở ra, Lục Thiên Mặc châm một điếu thuốc, đứng tựa người vào tường, qua ánh sáng mờ ảo của chiếc đèn ngủ hắt vào bên phải gương mặt hắn. Cô thoáng thấy ánh mắt hắn ánh lên một tia phức tạp.

"Có...Có chuyện gì sao?"

Mạch Linh ngồi dậy, với tay bật đèn lên, hướng đến thân hình cao lớn nhưng không giấu nổi vẻ cô độc kia.

Lục Thiên Mặc phả ra làn khói trắng, giọng nói nhàn nhạt: "Tắt đèn, còi quần áo ra!"

Mạch Linh ngẩn người, nửa đêm nửa hôm hắn sang phòng cô với một tâm trạng phức tạp như thế này là chỉ để phát tiết thôi sao?

Hắn tiến đến bên giường cô rồi tự ý ngã người xuống bên cạnh. Mạch Linh đưa tay tắt đèn, quay sang nhìn hắn trong bóng tối mờ mờ của đèn ngủ, lên tiếng: "Hôm nay tôi thấy anh có vẻ rất mệt, có chuyện gì sao?"

Lục Thiên Mặc đưa tay kéo cô nằm vòng lòng mình, khẽ nói: "Mất ngủ nhiều đêm nên có chút không được khoẻ."

Ặc! Là do mất ngủ sao? Mà cũng đúng, công việc của Lục Thiên Mặc đăm đăm đề đề, hẳn vừa phải quản lí công ty vừa lo chuyện Hắc đạo, mấy hôm nay cô cũng chưa từng thấy Lục Thiên Mặc ngủ đủ giấc, hôm nay trông thần thái hẳn có vẻ mệt mỏi đi rất nhiều.

Mạch Linh không biết nên nói gì, chỉ ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn, giờ phút này cô thấy hắn thật ôn nhu, không còn cao ngạo như mọi khi nữa.

Đang suy nghĩ thì cô phát hiện ra bàn tay hắn luồn vào áo ngủ của mình, nhanh chóng bầu ngực tròn đã bị bàn tay to lớn của hắn phủ lên, tự do bóp nắn nhào trộn.

"Á...Anh làm gì vậy?"

Mạch Linh muốn đẩy hắn ra, nhưng cả người đã bị hắn kim chặt.

"Thư giãn một chút trước khi ngủ."

Lục Thiên Mặc nói xong, xoay người ngậm lấy đôi môi mềm mại của cô, hắn dỗi xuống cổ, mút mạnh một cái khiến Mạch Linh đau đốn hết lên.

"Aaaa. Đứng!"

"Ng Sloan."

Lục Thiên Mặc hôm nay không tức giận với phản ứng cự tuyệt của cô, mà hắn chỉ nhẹ nhàng vuốt lấy mái tóc suông mượt của cô đang xoã ra tán loạn trên gối nằm, trong giọng nói chứa đầy sự trầm ám

Vật to lớn được đặt giữa cửa hoa huy*t, hắn mạnh mẽ đẩy vào, rồi lại rút ra, chẳng mấy chốc, nơi hai chân cô đã tràn đầy dịch ướt.

Triền miên suốt đêm, đến gần hai giờ sáng thì Lục Thiên Mặc cũng đã ngủ say, riêng Mạch Linh thì vẫn còn thức, cô vẫn đang nhớ đến yêu cầu của Vương Ân Sinh, bây giờ cũng là lúc thích hợp để cô có thể trộm lấy tài liệu của Lục Thiên Mặc.

Mạch Linh mở di động. Nhận được một tin nhắn, là của Vương Ân Sinh, hẳn ta gửi tin nhắn cho cô vào lúc bảy giờ tối, mãi đến bảy giờ cô mới để ý, trong hộp thư đến, Vương Ân Sinh nói với cô rằng, nếu như kế hoạch thất bại, mẹ và em gái cô sẽ lập tức bị giết chết.

Tìm Mạch Linh run lên từng hồi, cô bây giờ đã không còn thời gian suy nghĩ nữa. Mẹ và em gái cô quan trọng, cô không thể bỏ mặc họ. Tắt điện thoại, cô khẽ quay đầu sang nhìn người đàn ông bên cạnh, thấy Lục Thiên Mặc đã ngủ say. Cô nhẹ nhàng kéo tay hắn ra khỏi eo mình, từ từ trượt xuống giường, khoác tạm chiếc áo ngủ lên người rồi rón rén mở cửa bước ra khỏi phòng.

Cô đứng trước thư phòng làm việc của Lục Thiên Mặc, hít thở sâu một hơi rồi bước vào, bên trong toàn là sách và rất nhiều giấy tờ khác nhau. Thứ mà Vương Ân Sinh bảo cô lấy trộm, đó là toàn bộ hồ sơ về những lần Lục Thiên Mặc thu mua cô phản và các mảnh đất ở châu Âu, chẳng biết là hắn để chúng ở đâu.

Cô mở đèn pin trong điện thoại lên, tiến đến bàn làm việc của Lục Thiên Mặc, nhìn đồng hồ vờ trên bàn, rồi tìm kiếm trong ngăn tủ, hơn hai mươi phút tìm kiếm khắp căn phòng, cuối cùng cô cũng tìm được sổ hồ sơ mà Vương Ân Sinh yêu cầu.

Cô xem qua một lượt rồi vội vàng mở cửa về phòng, nhưng vừa mở cửa cô đã giật thót người, lập tức làm rơi bộ hồ sơ.

"Anh..."

Lục Thiên Mặc đưa tay bật đèn, ánh mắt âm u nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống.

"Cô có gan dám phản bội tôi?"

Mạch Linh run rẩy lùi về sau vài bước, cô cắn chặt môi, trong lòng đang rất sợ, bị phát hiện rồi. Hắn sẽ giết chết cô, còn gia đình cô nữa, hắn sẽ không tha cho bất kì người nào.

Lục Thiên Mặc tiến đến gần cô, hung hãn đưa tay bóp chặt lấy cổ cô, nghiêng rặng phát ra từng chữ.

"Tôi nói cho cô biết, người của tôi mà muốn phản bội tôi. Kết cục chỉ có thể chết!"

Hắn nhấn mạnh từng chữ trong lời nói ấy, giờ phút này Mạch Linh cảm thấy hít thở không thông, cổ họng bị bàn tay của hắn bóp chặt mà đau rát, cô cắn môi, nước mắt ứa ra.

"Lục Thiên Mặc, xin anh tha cho tôi. Tôi...Tôi không có ý phản bội anh."

Lục Thiên Mặc vẫn không buông tay ra, hắn ép sát cô lên bàn làm việc, về mặt vô cùng giận dữ.

"Nói, cô có âm mưu gì?"

Mạch Linh không biết nên giải thích như thế nào, cô không hề đoán được nếu như hắn biết tất cả mọi chuyện, thì tiếp theo sẽ như thế nào, cô ấp úng vào phút, đến khi Lục Thiên Mặc đã vượt quá mức kiên nhẫn, hắn đẩy mạnh cô ngã xuống sàn, đưa tay kéo chặt tóc cô về phía sau, bàn tay tăng thêm lực.

"Tôi nói lại lần nữa, một là cô tự nói, hai là tôi lập tức giết chết cả nhà cô."

Cảm giác đau đốn truyền đến từ trên đỉnh đầu xuống tận tim làm cô run lên bần bật, về mặt Mạch Linh tái mét không còn một giọt máu. Hắn kéo tóc cô rất mạnh, tựa hồ như có thể lột tróc cả da đầu.

"Mẹ và em gái tôi...Nợ...Nợ một số tiền ở sông bạc của Vương Ân Sinh...Tôi muốn giúp họ gạt nợ nên đây..." Mạch Linh áp úng lên tiếng, cô có thể mất mạng, nhưng gia đình cô không thể xảy ra chuyện gì được.

"Nên cô hợp tác với hắn, phản bội tôi? Hừm?"

Lục Thiên Mặc nghe xong càng tỏ vẻ giận dữ hơn, kéo mạnh tóc cô ra phía sau, ánh mắt vô cùng sâu thẳm

Mạch Linh ứa nước mắt, cô nhắm mắt chịu đựng, trên đầu truyền đến cảm giác đau rát, nhưng toàn thân đã bị ngã đến mất hết cảm giác, hai tay cô bây giờ xụi lơ, hoàn toàn không thể cử động.

"Tốt." Lục Thiên Mặc buông tóc cô ra, hắn đứng dậy, cầm bộ hồ sơ trên tay, khoe môi nhếch lên một nụ cười nham hiểm "Cô mang toàn bộ hồ sơ đến cho Vương Ân Sinh, tôi sẽ trực tiếp lấy đầu của người đứng sau hắn."

Mạch Linh nửa ngồi nửa nằm trên sàn nhà, cơ thể cô đau nhức vì cú ngã lúc này, cô mơ màng có thể nhìn thấy con giận của Lục Thiên Mặc đã hạ xuống, hắn quỳ một chân xuống gạch đá, đưa tay vuốt lấy mặt cô.

"Hẹn hẳn sáng nay đến lấy hồ sơ, tiếp theo, tôi sẽ đảm bảo tính mạng gia đình cô được an toàn."

Bạn đang đọc truyện *Sùng Vật Tinh Nhân 999* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Cá mè một lứa

Lục Thiên Mặc xoay người bỏ đi, Mạch Linh bất động trên sàn nhà khá lâu, đến khi tay cô có lại được cảm giác, cô cầm lấy sấp hồ sơ, rồi tựa người vài bàn làm việc mà đứng lên, lúc này đã bốn giờ sáng, cô chỉ còn lại hai tiếng để ngủ trước khi đến giờ đến công ty làm việc.

"Reng reng"

Tiếng chuông thông báo có tin nhắn reo lên giữa phòng làm việc, Mạch Linh mở điện thoại lên xem, là của Vương Ân Sinh. Cô khẽ đưa mắt nhìn sang bàn làm việc của Lục Thiên Mặc, bởi vì bây giờ cô là thư kí của hắn, nên phải đi

theo hần mọi lúc mọi nơi, bàn làm việc cũng vì vậy mà được đặt ngay trong phòng của hần.

"Là Vương Ân Sinh nhần?"

Lục Thiên Mặc tuy đang cúi đầu kí hồ sơ, nhưng vẫn biết cô đang muốn nói gì, hần không ngẩng mặt lên, chỉ nhàn nhạt hỏi.

Mạch Linh gật đầu: "Vâng."

"Mẹ cô đã được an toàn, bây giờ thì theo ý tôi, đến gặp hần." Lục Thiên Mặc buông con dấu trên tay xuống, hần chống khuỷ tay lên thành ghế da xoay, hướng cô cười nửa miệng: "Cô có ba mươi phút để trở về."

Mạch Linh đem hồ sơ đi đến chỗ hẹn, nơi này là một câu lạc bộ tư nhân được mở ra mục đích là để đào tạo vệ sĩ. Cô đứng trước sân, ngó nghiêng xung quanh, rồi ấn vào màn hình điện thoại khởi động một phần mềm nào đó.

"Kiều tiểu thư, mời bên này."

Một tên vệ sĩ tiến đến cúi người mời cô đi theo hần. Lúc dừng lại, cô đã thấy Vương Ân Sinh và Ngô La Vỹ đang ngồi uống trà bên cạnh hồ bơi, xung quanh có hơn năm cô gái mặc bikini hai mảnh đang phục vụ.

"Hồ sơ tôi cần, đã đủ chưa?"

Vương Ân Sinh gặp cô liền tươi cười hỏi thẳng, nâng chén trà lên môi hớp một ngụm đầy.

"Đủ đủ rồi, đây là toàn bộ thứ anh cần." Mạch Linh đưa hồ sơ cho Vương Ân Sinh, ánh mắt có hướng qua phía Ngô La Vỹ đang ngồi đối diện ánh lên tia phức tạp.

"Kiều tiểu thư, có phải cô đang muốn biết quan hệ của tôi và Vương thiếu đây là gì phải không?"

Ngô La Vỹ thấy nét đỏ xết trên mặt cô, liền lên tiếng hỏi, thật ra thì Vương Ân Sinh và Ngô Huệ Tâm có quan hệ tình cảm với nhau, lúc Ngô La Vỹ còn là lão đại Hắc đạo, bọn họ đã hợp tác để thu tóm toàn bộ thị trường, nhưng không may bị Lục Thiên Mặc đập đổ chén com, ông ta ôm lòng thù hận, sai con gái là Ngô Huệ Tâm lên đến ăn trộm hồ sơ mật của Lục Thiên Mặc, nhưng không may lại bị phát hiện. Do vậy, lần này ông ta muốn chính tay Mạch Linh đem đồ đến, ông ta muốn dùng người của Lục Thiên Mặc phản bội lại Lục Thiên Mặc.

Ngô La Vỹ phẩy phẩy tay cho năm cô gái phục vụ lui ra rồi lên tiếng: "Trương lai Vương thiếu đây sẽ là rể của tôi, tôi biết cô ở bên cạnh Lục Thiên Mặc cũng là do ép buộc, nếu bây giờ cô hợp tác với tôi, tôi đảm bảo cô sẽ rời khỏi được hần."

"Cám ơn, tôi không cần."

Mạch Linh dứt khoát trả lời, không phải cô không biết, Lục Thiên Mặc tuy xem cô là kẻ thù, nhưng hần luôn là người bảo vệ cô, hơn nữa, tính mạng gia đình cô vẫn giữ được đến giờ là do hần nương tay, nếu không, cô nghĩ hần dễ dàng buông tha cô sao?

"Ngô lão đại, tiếp theo ta làm gì?" Vương Ân Sinh nhàn nhả ngồi trệ ghế, chân bắt chéo, đưa tay kéo một hơi dài trên điều thuốc.

"Chỉ cần tìm được điểm yếu của Lục Thiên Mặc, với toàn bộ hồ sơ phi Pháp này, cũng đủ để hần phải leo xuống cái ghế lão đại."

Ngô La Vỹ rít một hơi dài, thì ra hần và Vương Ân Sinh từ đầu đã là cá mè một lứa, chung tay để hồng lật đổ Lục Thiên Mặc.

Mạch Linh về lại công ty, vừa bước vào phòng làm việc đã nhìn thấy Lục Thiên Mặc đang nghe điện thoại, Mạch Linh nhẹ nhàng về chỗ bàn làm việc của mình, giọng nói của Lục Thiên Mặc truyền đến.

"Nếu hần không khai, cắt lưỡi rồi quăng xác về nhà cho vợ con hần lo liệu."

Mạch Linh nghe xong liền nổi da gà, tay cô gõ trên bàn phím laptop mà rìn cảm cập.

"Kiều Mạch Linh."

"Hả...Dạ...?"

Cô đang định trấn an tâm lí thì giọng của Lục Thiên Mặc lại vang lên, hần tiến đến bàn làm việc của cô, gõ gõ tay lên mép bàn.

"Kế hoạch như thế nào?"

Cô đưa tay vào túi xách lấy chiếc điện thoại ra, mở đoạn ghi âm lúc này đưa cho Lục Thiên Mặc.

Hần nghe xong, tâm trạng trở nên vô cùng mong chờ: "Ngô La Vỹ, muốn đổi đầu với tôi, vậy thì ông hãy chờ đến kiếp sau đi."

[...]

London.

Rob cầm trên tay một cây roi sắt, hần hướng đến người đàn ông mặt mày bặm trợn bị nhốt trong nhà lao, vung tay quát thẳng thanh roi vào người ông ta.

"Nói, ai sai ông đến đây?"

Người đàn ông vẫn không mở miệng, ngay lúc này, Lô Tấn cùng Đoàn Phi đi vào, trên tay họ đã chuẩn bị đầy đủ dụng cụ tra tấn.

"Không nói? Tốt lắm, vậy thì báo với vợ con ông hãy chờ mà nhặt xác ông về." Rob vẫy tay, hai tên thuộc hạ liền đi đến kéo lưỡi người đàn ông ra chúng móc vào đó một cái lưỡi cưa nhỏ giọng như là lưỡi câu cá, rồi kéo sợi dây cước dài ra cố định bằng một máy ép rất cứng, người đàn ông đau đớn rên la ú ớ trong miệng, nơi đầu lưỡi bị lưỡi câu móc vào đã rom rớm máu.

"Ra tay." Rob lên tiếng, Đoàn Phi đã cầm sẵn một cây kéo nhọn, cô ta tiến lại gần, một nhát cắt đứt lưỡi người đàn ông.

Máu tanh lập tức phun ra, cả khoang miệng của ông ta đều là những mụnj máu tươi đen nhòm, trong chẳng khác gì phim kinh dị.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Vật Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Người đàn ông bí ẩn

Hôm nay ngoài trời tuyết đã rơi lất phất, đường phố bây giờ trắng xóa bốn góc trời, các con sông cũng từ từ ngưng đọng nước.

Bên trong tập đoàn Lục gia Hoàng thị, Mạch Linh đang đưa hồ sơ cho Lục Thiên Mặc kí tên thì một người phụ nữ hốt hoảng chạy vào.

"Mặc, cứu em."

Một đám người cũng chạy theo sau. Dẫn đầu là một người đàn ông có vóc dáng cao lớn, gương mặt đẹp đẽ như tượng điêu khắc, đôi mắt hẹp dài sâu thẳm thăm từa hồ như một dải ngân hà mờnng.

"Hần thiếu xem tập đoàn này là một phim trường sao? Muốn diễn kịch? Ra chỗ khác diễn." Lục Thiên Mặc nhàn nhả ngồi trên ghế da xoay mặt về hướng người đàn ông nọ, Lục gia Hoàng thị không phải chỗ để ai muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

"Rất xin lỗi vì đã tự ý xông vào đây. Tôi chỉ muốn đưa Tạ Phương Liên đi."

Tạ Phương Liên hoảng sợ núp dưới chân Lục Thiên Mặc, hần khẽ liếc cô ta một cái, chăm chú thuốc trên môi.

"Cứ tự nhiên."

"Mặc, sao anh lại làm như vậy, cứu em với. Đừng..."

Tạ Phương Liên một trận là hét bên tai làm cho Lục Thiên Mặc cảm thấy bức mình, hần đá vào cánh tay Tạ Phương Liên để cô ta buông chân hần ra, lạnh giọng.

"Hần thiếu, cứ tùy ý mang cô ta đi."

Không để cho Tạ Phương Liên có cơ hội là hét nữa. Người đàn ông kia ra lệnh cho đám thuộc hạ bắt Tạ Phương Liên lại rồi kéo đi.

Mạch Linh chứng kiến mọi việc vẫn không hiểu gì, nhưng nhìn bộ dạng xộc xệch của Tạ Phương Liên cô cũng đoán tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, một bên mặt cô ta đã bị bầm tím, tay chân cũng hiện lên rất nhiều mảng đỏ đậm, dường như vừa trải qua một cuộc đánh đập dã man.

Mạch Linh điện cổ xuống dưới tầng mua ít đồ dùng cá nhân. Cô xoay người đuổi theo đám người của tên đàn ông nọ.

"Khoan đã."

Cô chạy theo muốn gây chân thì cũng bắt kịp bọn họ trước khi họ lên xe vọt đi. Người đàn ông thanh tú quay đầu lại, nhìn thấy Mạch Linh, gương mặt tỏ ra ý cười.

"Cô là ai? Không được đến gần Hàn thiếu."

Hai tên thuộc hạ của người đàn ông kia chặn người cô lại, về mặt cô cũng bậm trợn.

"Lui xuống."

Người đàn ông ra lệnh, hai tên thuộc hạ lập tức lui xuống. Mạch Linh tiến đến gần, lên tiếng.

"Tôi không biết các người là ai, nhưng anh muốn đưa cô ấy đi đâu?"

Hàn Ưng nhếch môi, cúi xuống sát người cô, thì thào: "Đó không phải là chuyện của cô."

Nói xong, hần xoay người định rời đi, nhưng đã bị cánh tay Mạch Linh giữ chặt.

"Anh đứng lại, anh không được đưa cô ấy đi."

Mạch Linh cô cũng không phải kẻ thù dài, cho nên dù trước kia Tạ Phương Liên có hãm hại cô thì giờ phút này biết cô ta sắp gặp nguy hiểm, Mạch Linh cô không thể đứng nhìn.

"Xem ra cô có vẻ thích lo chuyện của tôi như thế, vậy thì tôi có thể cho cô một cuộc hẹn." Hàn Ưng vỗ vào má cô, xem ra cô gái này có thể cho hần chút hứng thú.

"Cuộc hẹn?" Mạch Linh ngờ ngác hỏi lại, một cuộc hẹn với một tên lạ mặt như hần là có ý gì?

"Chẳng phải là cô đang tiếp cận tôi chỉ để muốn trèo lên được giường của tôi hay sao?"

Hàn Ưng nhếch môi cười đều đặn, phụ nữ đối với hần cũng không phải là khó kiếm, người như Tạ Phương Liên hôm nay dám rút trong túi khoản hần hai tỷ để bỏ trốn, làm sao hần có thể dễ dàng tha cho cô ta?

"Tôi không phải là người sống để dùng nữa thân dưới suy nghĩ như anh."

Hàn Ưng nghe qua thoáng sùng sờ. Đây là lần đầu tiên hần bị một người phụ nữ chửi thẳng mặt, thật là làm cho hần mất mặt quá đi a.

Hàn Ưng khẽ nhếch môi cười cười, vẫy tay cho đám thuộc hạ chặn cô lại, xoay người đi ra xe.

"Kiểu Mạch Linh, tất cả là do mày, tại mày mà tao bị Mặc sa thải, tại mày mà tao phải rơi vào tình cảnh như hôm nay, tao sẽ trả thù, tao sẽ trả thù."

Tạ Phương Liên trước khi bị tổng lên xe cũng không quên quay đầu lại cảnh cáo cô. Nếu như hôm nay cô ta may mắn thoát chết, thì Mạch Linh cô hãy chờ ngày trả lại hết những thứ mà cô đã lấy của cô ta.

Một buổi đầu giá bùng nổ. Đây là cơ hội lớn để các tập đoàn lớn trong giới tài chính tranh nhau hai mảnh đất lớn được đầu giá rất cao. Chiếc Lamborghini của Lục Thiên Mặc dừng lại trước cửa tập đoàn Hàn Ưng. Mạch Linh bước theo hần vào trong, nơi này vô cùng sang trọng, trên các bàn dài đã đặt đầy thức ăn và rượu Wicky.

"Lục tổng tài, rất hân hạnh được đón tiếp." Hàn Ưng không một chút thiện cảm cúi người chào rồi đưa tay ra.

"Buổi đầu giá khi nào bắt đầu?" Lục Thiên Mặc không thèm chào hỏi một câu, đưa tay ra bắt tay Hàn Ưng.

"Ba mươi phút nữa."

Lục Thiên Mặc gật đầu rồi xoay người đi chào hỏi đối tác, Mạch Linh không đi theo, cô đang kiểm thử gì đó để bỏ vào bụng.

Đang chiến đấu với những món ăn trên bàn thì một giọng nói nhạo báng từ đằng sau vang lên.

"Cô gái."

"Ừc... Khụ... Khụ..." Bất ngờ bị Hàn Ưng gọi như vậy. Mạch Linh hốt hoảng nuốt luôn miếng bánh mì ngọt vào cổ họng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Vật Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Đùa cợt

Hàn Ưng nhìn bộ dạng của Mạch Linh không khỏi nhin cười, dường dường là thư kí của Lục Thiên Mặc mà lại ăn uống như thế này sao? Thật quá mất mặt.

"Chúng ta lại gặp nhau rồi."

Mạch Linh đối với câu nói này hoàn toàn không biết phải nên trả lời thế nào. Từ lúc đi theo bên cạnh Lục Thiên Mặc, cô gặp qua không ít người có thể lực, cứ vài ngày xuất hiện một người, sớm muộn gì cô cũng phát điên lên mất.

"Anh... Anh đã làm gì Tạ Phương Liên rồi?"

Cô vốn cũng không có chuyện gì để nói với hần, mặc dù thừa biết hần bắt Tạ Phương Liên đi cũng không có ý gì tốt đẹp, nên mượn chuyện này để nói cũng tốt hơn.

"Tạ Phương Liên? Xác cô ta đang nằm dưới biển."

Hàn Ưng ung dung trả lời, hần nâng ly rượu Wicky trên bàn ngửa đầu uống cạn.

Mạch Linh chân đứng không xong, tim cô đập thình thịch trong lồng ngực, mặc dù cô không biết giữa hai người họ xảy ra chuyện gì, nhưng người đàn ông này ra tay cũng thủ đoạn và tàn độc không kém gì Lục Thiên Mặc.

Buổi đấu giá chính thức được bắt đầu, người đại diện cho tập đoàn trưng bày vật phẩm đấu giá tiến lên bục sân khấu, phát tay cho người mang một chiếc hộp gỗ lớn ra đặt trước mặt. Ông ta mở nắp hộp, lấy ra một sấp hồ sơ.

"Kính thưa toàn bộ quan khách có mặt tại đây ngày hôm nay, đây là toàn bộ giấy tờ hợp Pháp về mảnh đất lớn nhất ở Bali, giá khởi điểm là hai tỷ sáu trăm đô la."

"Ba tỷ." Một người đàn ông trung niên ngồi ở hàng ghế đầu tiên nhanh chóng lên tiếng.

"Ba tỷ năm trăm."

"Ba tỷ bảy trăm."

Rất nhiều Tổng tài của những công ty bất động sản đều ra giá tranh giành mảnh đất kia, riêng Lục Thiên Mặc vẫn nhàn nhai ngồi ở hàng ghế vip, vẻ mặt vô cùng bình thản.

"Lão đại, không định ra giá sao?"

Khuong Hàn Nhật ngồi bên cạnh quay sang hỏi, hẳn cũng không hiểu, một miếng đất màu mỡ như vậy, nếu như Lục Thiên Mặc chịu mở miệng ra giá, thì toàn bộ trên dưới trong giới tài chính bất động sản này có ai dám đứng ra tranh giành với hắn.

"Đó không phải thứ chúng ta nên đầu tư."

Khuong Hàn Nhật lập tức hiểu ý, liền không hỏi nữa, hẳn ta ổn định lại vị trí, tiếp tục dự buổi đấu giá.

"Sáu tỷ lần thứ nhất... Sáu tỷ lần thứ hai... Sáu tỷ lần thứ ba. Chốt." Người dẫn chương trình gõ chiếc cùi nhỏ lên bàn ba cái, nói tiếp: "Mảnh đất thuộc về nhà đầu tư Doanh Thê Lương với giá sáu tỷ."

Chiếc hộp được đóng lại, người dẫn chương trình khoá chặt cẩn thận rồi đem đến chỗ ngồi của Doanh Thê Lương, cúi người đưa đến.

"Tiếp theo..."

Mặc kệ không khí đang sôi nổi diễn ra bên trong hội trường như thế nào, phía trên tầng hai có một cô gái đã bị đánh cho ngất đi, đang an phận nằm trên giường.

"Hàn thiếu, chúng ta xử lí cô ta như thế nào?"

"Lui ra ngoài canh gác đi." Hàn Ứng ra lệnh cho thuộc hạ ra ngoài, hẳn quay đầu lại phía Mạch Linh đang nằm bất động trên giường, trông mắt thoáng qua tia trầm mặc.

"Mẹ kiếp! Cô đừng trách tôi, muốn trách là nên trách cô nghe được qua nhiều thứ từ Hàn gia."

Hàn Ứng ngồi lên giường, hẳn châm một điếu thuốc, nghiêng đầu phả vào mặt cô một điếu khói nồng nặc.

"Khụ... Khụ..." Mạch Linh vì chịu không nổi mà ho sặc sụa, cô mở mắt, nhìn thấy gương mặt của Hàn Ứng phóng đại trước mắt mình, cô lập tức trườn người về phía sau.

"Anh... Anh đang làm gì vậy?"

Hàn Ứng nghiêng sát mặt đến vành tai cô, thò thè: "Cô đã biết quá nhiều thứ từ Hàn thị, có phải cô nên tự kiểm điểm không? Hửm?"

Mạch Linh thoáng chốc nhớ ra, lúc này ở bên ngoài sau khi chạm mặt với Hàn Ứng xong thì cô có ý định muốn đi tìm đám người Lục Thiên Mặc. Nhưng bụng cô rất đói nên phải nán lại để ăn vài miếng sanwhick lót dạ, thì vô tình nghe được cuộc nói chuyện của Hàn Ứng và một người đàn ông lớn tuổi.

"Cuộc đấu giá lần này nhất định phải để Lục Thiên Mặc bỏ tiền ra thu mua, nó sẽ là một mối hời của chúng ta, mảnh đất đó đã bị niêm phong của Tổng tư lệnh Bali rồi, hẳn tuyệt đối không thể khai thác."

"Ba nghĩ hẳn dễ dàng mắc bẫy như vậy sao?"

Hàn Ứng nhàn nhai thả hai tay vào túi quần trả lời, Lục Thiên Mặc đã ra đời ít nhất cũng hơn mười năm, làm sao hẳn dễ dàng mắc bẫy cha con Hàn Ứng?

Bỗng dưng sau gáy nhói lên một cơn đau, Mạch Linh đang đứng phía sau cửa thang máy liền bị ai đó đánh lên. Trước khi có nết ý thức, cô đã thấy Hàn Ứng quay lại nhìn mình.

Mạch Linh ngó người, gương mặt của Hàn Ứng cứ thế tiến sát người cô, không phải hẳn đang muốn lấy mạng cô đó chứ.

"Anh... Anh... Anh đừng qua đây, tôi... Tôi chưa nghe thấy gì cả..."

Mạch Linh hỏi hộp muốn chết, trong vẻ mặt hẳn không có một tia giận dữ, vậy hẳn bắt cô vào đây để làm gì?

"Tốt nhất là cô không nghe thấy gì. Mà nếu như cô có nghe thấy, thì bây giờ cũng đã không còn tác dụng nữa rồi."

"Ý anh là như thế nào?" Mạch Linh không hiểu hỏi lại, chẳng lẽ Lục Thiên Mặc đã bỏ tiền ra đầu tư thu mua mảnh đất phi Pháp đó rồi sao.

"Buổi đấu giá sắp kết thúc, Lục Thiên Mặc đã thu mua tám trên mười phần trăm số hợp đồng ngày hôm nay."

Mạch Linh nghe xong vội vàng trượt xuống giường, cô phải nhanh chóng ra ngoài, nếu không sẽ bị bọn người Lục Thiên Mặc bỏ lại mất.

Cánh tay cô vừa chạm vào chốt cửa đã bị nắm chặt, Hàn Ứng kéo mạnh người cô ngã lên giường, hẳn để chặt lấy người cô ở phía dưới.

"Đã vào phòng tôi rồi, vậy thì có muốn vui vẻ một chút không?"

"Đồ biến thái! Mau buông tôi ra." Mạch Linh vùng vẫy hết sức, cô định cong đầu gối lên đá vào hạ bộ hẳn nhưng ý định đã thất bại hoàn toàn.

"Em thích tôi dùng bạo lực?" Hàn Ứng khẽ nhếch môi, hẳn cúi xuống ngậm lấy đôi môi đỏ mềm mại của cô, dùng lưỡi tách hai hàm răng cô ra, tự ý xông vào khoang miệng.

"Páp." một tiếng, khắp nơi trong khoang miệng hai người thoáng qua dư vị của mùi máu tanh.

"Mẹ kiếp! Cô dám cắn tôi?"

Về mặt của Hàn Ứng lúc này là tức giận thật sự, hẳn tát cô một cái, nơi má bị đánh đã lập tức hiện lên dấu ngón tay màu đỏ hồng.

"Cô muốn chết có phải không?"

Hàn Ứng giận dữ muốn xé rách áo trên người cô, nhưng tay vừa chạm đến ngực đã nghe thấy tiếng gỗ cửa từ bên ngoài.

"Ai."

Giọng nói lạnh lẽo âm u tựa như từ dưới vực sâu vọng lên của Hàn Ứng khiến cho tên thuộc hạ gõ cửa kia phải run cầm cập.

"Dạ... Thưa... Thưa Hàn thiếu, lão gia cho gọi ạ."

"Hử." Hàn Ứng hừ lạnh một tiếng, liếc nhìn Mạch Linh đang nằm dưới thân rồi đứng dậy chỉnh sửa lại âu phục, một mạch xoay ra ngoài.

Mạch Linh thấy hẳn đã đi, cô lập tức trượt xuống giường, mở cửa ngó nghiêng bên ngoài rồi hướng cửa chính sảnh tiệc mà chạy ra.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Vật Tinh Nhân 999 Ngày* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Bị bắt cóc

Mạch Linh chạy ra ngoài, vô tình va phải người Khương Hàn Nhật, hấn đỡ cô đứng dậy rồi hỏi.

"Cô chạy đi đâu vậy? Mau ra xe đi, buổi đầu giá kết thúc rồi."

"Tôi có chuyện muốn..."

"Cố gì thì ra xe rồi nói." Chưa để Mạch Linh nói hết câu thì Khương Hàn Nhật đã cắt lời, hấn cùng cô ra xe, lúc đã yên vị thì tài xế lập tức khởi động xe phóng đi.

Lục Thiên Mặc gác khuỷ tay lên cửa sổ xe ô tô được mờ toang, hấn nghiêng đầu, xem xét đóng tài liệu.

"Lục Thiên Mặc, tôi..." Mạch Linh vừa mở miệng đã bất gặp ánh mắt cảnh cáo của Khương Hàn Nhật phóng đến.

"Cô dám gọi cả tên lẫn họ lão đại?"

Lục Thiên Mặc lúc này mới hướng tầm mắt về phía cô, nhả giọng: "Không sao, cô muốn nói gì?"

Mạch Linh chỉ tay vào đóng giấy tờ mà Lục Thiên Mặc vừa mới đầu thầu được.

"Bọn họ lừa anh, hợp đồng là giả. Tất cả đều là bất hợp pháp."

Đối với thái độ lo lắng của cô thì Lục Thiên Mặc lại bật lên một nụ cười lớn.

"Tôi đã biết từ đầu."

Mạch Linh vô cùng khó hiểu, hấn biết là phi pháp mà vẫn bỏ một số tiền lớn ra mua, có phải hay không hấn dư tiền quá nên tìm đại một chỗ nào đó vun đi.

"Lão đại đã biết ngay từ lúc mảnh đất ma ở Bali được đem ra đấu giá rồi." Khương Hàn Nhật vừa cười vừa nói.

"Trước khi diễn ra buổi đấu giá, tôi đã cử Rob, Lô Tấn và Đoàn Phi sang Bali một chuyến để điều tra, còn mảnh đất cuối cùng ở London, hiện tại bọn họ vẫn đang tìm người trực tiếp nắm giữ."

Lục Thiên Mặc nhàn nhạt nói, ánh mắt sâu thẳm nhìn ra ngoài cửa sổ, khung cảnh bên đường lướt ngược qua tầm mắt chìm ung đẹp để hẹp dài.

Tên đàn ông hôm nọ ở London bị đám người Rob bắt giữ không ai khác là thủ hạ của tên trùm đang nắm giữ mảnh đất còn sót lại Anh. Hấn trốn rất kĩ, một phần cũng do đám người Lục Thiên Mặc chủ quan nên khi thấu tóm cả Anh quốc lại bỏ qua một nơi thâm sâu heo hút ở vùng núi như vậy.

Tổ chức Ngô La Vỹ.

"Cái gì, tất cả giấy tờ đều là giả?" Ngô La Vỹ phẫn nộ hét lớn, cả một đóng giấy tờ dày cộp như vậy nhưng chỉ là giả, thậm chí có một vài bản hợp đồng phạm pháp còn là bản sao được copy ra.

"Kiểu Mạch Linh, cô giỏi lắm. Đám lừa cả Vương Ân Sinh tôi." Vương Ân Sinh ngồi đối diện nắm chặt bàn tay thành nắm đấm, nghiêng rặng nghiêng lợi: "Ngô lão đại, chuyện này tôi sẽ giải quyết, tôi sẽ bắt cô ta phải đích thân mang hồ sơ thật đến đây."

"Mẹ kiếp! Cô ta dám thông đồng với Lục Thiên Mặc lừa chúng ta. Mau gọi đơn hồi lại cuộc họp nội bộ ngày mai. Chúng ta bây giờ không có đủ bằng chứng để lôi hấn xuống cái ghế lão đại." Ngô La Vỹ xé nát đóng giấy tờ trên bàn, ông ta quay sang đám thuộc hạ, lạnh giọng: "Mau làm đi."

"Dạ."

Đám thuộc hạ cung kính lui ra, cả Ngô La Vỹ và Vương Ân Sinh đều đang âm mưu cho kế hoạch tiếp theo.

[...]

Hôm nay Vũ Thương lại "sẵn" được một vài món phụ kiện mới, từ lúc Mạch Linh chuyển đến phòng tổng giám đốc làm thư kí cho Lục Thiên Mặc thì cô và Mạch Linh ít gặp nhau hấn, hôm nay cô ta có ý đứng chờ ở dưới cửa tập đoàn, đợi Mạch Linh tan ca.

Xong giờ làm việc, Mạch Linh vừa bước ra cửa định kêu taxi về thì bị Vũ Thương hù cho một cái đứng tim

"Hừ! Mạch Linh à, từ ngày mà cô chuyển lên phòng giám đốc thì tôi rất là buồn đó, cô có biết hay không?"

Vũ Thương nín lấy cánh tay Mạch Linh lắc qua lắc lại, về mặt vô cùng tội nghiệp.

"Vũ Thương, cũng đã lâu rồi không gặp cô."

Tuy hai người làm chung công ty, nhưng thời gian làm việc lại khác nhau, đối với nhân viên bình thường ở phòng Marketing như Vũ Thương thì xong việc có thể về, nhưng đối với Mạch Linh, với vị trí là thư kí giám đốc, thì khi giám đốc rời đi, cô mới có thể tan ca.

"Cô thấy tôi hôm nay có gì lạ không?" Vũ Thương xoay một vòng trước mặt Mạch Linh, về mặt vô cùng hớn hỏ.

Mạch Linh ngó nghiêng cũng không phát hiện ra gì, cô lắc đầu: "Không thấy gì cả."

Vũ Thương thất vọng nhún vai: "Xem cô kia, không tỉnh tề gì cả, hôm nay tôi mang túi xách mới này, nói cho cô biết nhé. Túi xách này về hàng lần này chỉ có hai chiếc, tôi phải đặt trước hai tháng mới sở hữu được đó." Vũ Thương luyên thuyên nói, cô giờ chiếc túi xách hiệu lên trước tầm mắt, xoay xoay vài vòng

Nó được làm bằng da rắn, màu sắc bóng loáng hường cổ điển một chút, với thời tiết lạnh giá của mùa đông này, chiếc túi rất hợp đi kèm với chiếc áo choàng lông cừu dài vừa chấm đầu gối.

"Mạch Linh, bây giờ hấn còn sớm. Nếu cô không bận gì thì đi ăn với tôi nhé."

Mạch Linh xem đồng hồ trên màn hình điện thoại, chỉ mới sáu giờ, bụng cô bây giờ cũng đã kêu ầm ĩ, nên cô đồng ý cùng đi ăn với cô bạn thân Vũ Thương kia.

Hai người đứng trước cửa quán ăn định bước vào thì bỗng có một chiếc xe ô tô màu đen dài hiệu Cadillac dừng lại cách hai người không xa, từ trên xe phóng xuống bốn tên bặm trợn mặt đồ đen, đeo vai che hết cả khuôn mặt chỉ để lộ ra cặp mắt hung tợn. Bọn chúng bắt ép đưa Mạch Linh lên xe. Vũ Thương hốt hoảng định hét lên thì đã bị hong súng chặn họng.

"Im, cô mà phát ra tiếng nào thì tôi bắn nát sọ cô."

Bị tên áo đen hăm dọa, Vũ Thương méo mào ngậm miệng lại, hấn thu súng nhảy vọt lên xe, cuộc bắt cóc người diễn ra nhanh như cắt, những người đi đường thậm chí nhìn cũng không dám nhìn.

Vũ Thương đứng chôn chân tại chỗ khá lâu, đến lúc cô lấy lại được tinh thần thì chân đã tê cứng, cô lập tức hoảng hồn, ba chân bốn cẳng chạy về tập đoàn Lục gia Hoàng thị.

Rất may là Khương Hàn Nhật còn chưa về, vai trò quản lí của hấn ta là phải quản lí tất cả nhân viên ở tập đoàn, một số bộ phận kĩ thuật vẫn còn làm việc, nên hấn phải ở lại giám sát.

Vũ Thương hót ha hót hải lao vào công ty, đụng phải người Khương Hàn Nhật. Cô như bất được vàng. Vừa thờ hớn hển vừa nói.

"Quán... Quán lí... Mạch... Mạch Linh... Cô ấy bị một đám người mặc đồ đen... Bắt... Bắt cóc... Rồi."

Khương Hàn Nhật nghe xong thoáng giật mình, Mạch Linh bị bắt cóc, lẽ nào là...

"Cô mau nói cho tôi biết, bọn chúng đưa Kiều Mạch Linh đi từ lúc nào?" Khương Hàn Nhật ghi chặt vai Vũ Thương lại, ép cho khí huyết trên người cô lưu thông.

"Khoảng ba mươi phút trước."

Nghe Vũ Thương nói xong, Khương Hàn Nhật lập tức rời khỏi công ty, hần cảm đi động, gọi đến một dãy số.

"Lão đại, mọi chuyện lộ rồi, bọn chúng đang bắt giữ Kiều Mạch Linh."

Bên kia, Lục Thiên Mặc xoay xoay quả cầu thủy tinh trong tay, khoé miệng nhếch lên một nụ cười thâm hiểm: "Cậu giải quyết êm đẹp cho tôi. Nhớ! Dạy cho chúng một bài học."

Lục Thiên Mặc tắt máy, ánh mắt sâu thẳm lấp lại, về mặt ngông cuồng tràn đầy mùi thuốc súng, hần đưa mắt nhìn xuống cả thành phố dưới bàn chân mình, nhân nhả tận hưởng không khí se lạnh của trời mùa đông trên sân thượng.

Bạn đang đọc truyện *Súng Vết Tình Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Khương Hàn Nhật Ra Tay

Mạch Linh bị tống vào một căn nhà hoang bị bỏ phế cách đây khoảng hơn ba năm ở ngay bìa rừng, từ đây mà để về lại thành phố thì phải mất hơn một giờ đồng hồ, mấy tên thuộc hạ đẩy cô vào căn nhà hoang đó rồi xoay người bỏ đi.

"Các người là ai, mau thả tôi ra." Mạch Linh vùng vẫy la hét, hai tay cô đã bị trói chặt, cô bị trói đến đau nhức cổ tay, tóc tai vã ra rũ rượi rơi tán loạn trên gương mặt thanh tú.

"Mau câm miệng lại, nếu tôi cắt lưỡi cô."

"Ấy ấy, ai dám cắt lưỡi người đẹp đây nào?"

"Vương thiếu." Hai tên thuộc hạ nhìn thấy Vương Ân Sinh đi vào liền cúi người chào hỏi, hất phất phất tat, hai tên thuộc hạ hiểu ý liền bước ra ngoài đóng cửa lại.

"Vương Ân Sinh, anh mau thả tôi ra."

Mạch Linh cố xoay mạnh hai cổ tay, nhưng sợi dây thừng quá chặt, cả tay cô bị siết đã rướm máu.

Vương Ân Sinh tiến đến trước mặt cô, hần ngồi chồm xuống, chống hai tay lên sàn gỗ, về mặt ngông cuồng phách lối hưởng cô nói khê.

"Người đẹp, tôi đối xử với cô cũng không tồi, vậy mà cô dám cá gan đưa hồ sơ giả cho tôi?"

"Anh nói cái gì? Hồ sơ giả? Tôi không biết chuyện đó." Mạch Linh lên tiếng, cái gì mà hồ sơ giả chứ, rõ ràng là cô lấy được trên bàn của Lục Thiên Mặc, làm sao lại là giả được. Hay là trong lúc hần đưa hồ sơ cho cô, đã tùy ý tráo đổi?

"Cô không biết thật, hay là giả vờ không biết? Hử?" Vương Ân Sinh đưa tay bóp cổ cô, năm ngón tay bắt đầu dùng lực.

"Tôi... Tôi hoàn toàn không biết chuyện này."

Mạch Linh bị bàn tay to lớn của hần chặn ở cổ họng, cô há hốc mồm ra để hít lấy không khí, cả khoang họng như muốn nổ tung.

Vương Ân Sinh hoàn toàn không có ý giết cô, hần thả tay ra khỏi cổ cô, nghiêm giọng nói.

"Tôi cho cô một cơ hội cuối, mang toàn bộ hồ sơ thật đến cho tôi. Nếu cô còn giờ trò, thì lo liệu cho mẹ và em gái cô chết mà không có đất để chôn."

Mạch Linh vốn không sợ những lời hăm dọa từ hần nữa, bởi vì bọn người Lục Thiên Mặc đã đưa mẹ và em gái cô đến nơi an toàn, và họ bảo đảm hai người không xảy ra chuyện gì. Cho nên, bây giờ cô không cần phải nghe theo lời sai khiến của hần.

"Tôi không làm, anh có đủ bản lĩnh thì đến gặp Lục Thiên Mặc mà lấy, tôi không muốn chết."

Vương Ân Sinh bắt đầu nổi điên, hần túm lấy tóc cô, kéo mạnh: "Cô nghĩ cô ở bên cạnh hần thì cô sẽ được sống sao, tôi nói cho cô biết, Lục Thiên Mặc hần từ trước đến giờ chưa từ một thủ đoạn nào để đạt được thứ mà hần muốn, ngay cả cô gái mà hần sắp lấy làm vợ cũng vì hần mà chết, cô nghĩ cô có thể sống bên cạnh hần cả đời sao?"

Mạch Linh cắn môi, da đầu là nơi cô rất nhạy cảm. Mỗi lần ai đó nắm tóc cô thì lại có một cảm giác đau đớn truyền đến, cảm giác đau đầu như có ai đó cầm cây búa đập vào, gương mặt cô bỗng dưng trở nên tái mét.

"Tôi không quan tâm Lục Thiên Mặc như thế nào, nhưng ít ra anh ta chưa bao giờ làm hại tôi." Mạch Linh cố chịu đau nghiền răng nói, đối với bọn chúng, cô theo ai cũng chết, chỉ bằng thì chết trong sạch một chút, may ra cũng không hổ thẹn.

"Hay lắm." Vương Ân Sinh đập đầu cô vào vách tường, hần buông tay ra khỏi tóc cô, nhìn cô từ từ trượt xuống sàn nhà. Chẳng mấy chốc, chỗ đó vết máu đã loang lổ từ trên tường gạch đến tấm gỗ sàn.

Mạch Linh rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Chẳng biết qua thời gian bao lâu, cô mở mắt tỉnh dậy, con đau từ trên đầu truyền đến dữ dội khiến cô phải xuýt xoa kêu khê một tiếng, bên ngoài cũng không có tiếng động, cô liếc nhìn xung quanh, phía dưới chân cô có một tấm thủy tinh vỡ cách đó khoảng sáu mươi sen-ti-mét.

Mạch Linh nhướng người, cô dùng miệng ngậm lấy miếng thủy tinh vì chân tay đã bị trói chặt, cô nghiêng má xuống sàn nhà, cố ngậm lấy miếng kính, chẳng may bị trượt một cái, từ khoé miệng đến má cô đã vạt qua một vết cắt khá sâu.

Con đau đầu lại thêm cảm giác rất rất truyền đến khiến tâm trí cô mê loạn, cô ngậm được miếng thủy tinh, dùng lực hất nó về phía tay mình, cô dùng bàn tay cầm lấy, cố gấp cổ tay lại để cửa vào sợi dây.

"Ừc." Sợi dây thừng trên tay cô bị cắt đứt, cô cúi cúi người cúi dây trói chân, nhẹ nhàng tiến đến cánh cửa, áp tai vào nghe động tĩnh bên ngoài.

Bên ngoài hoàn toàn im lặng, như nhớ được điều gì đó, cô lục tìm điện thoại trong túi sách, nhưng nó đã sém hết pin.

Mạch Linh khê than thẳm một câu, cô bỏ điện thoại lại vào túi xách, nhẹ nhàng mở cửa.

Bốn tên thuộc hạ bên ngoài đã ngủ say trên bàn mặt trước, Mạch Linh rón rén lách qua bọn chúng để ra ngoài, sắp đến cửa chính, cô vấp phải cây gậy bóng chày, gậy ngã xuống đập vào lon bia lăn lóc trên nền nhà cái "Bốp." Bốn tên thuộc hạ lập tức tỉnh giấc, vừa nhìn thấy cô đã nhanh chóng lên tiếng.

"Đứng lại, cô dám bỏ trốn à?"

Mạch Linh chạy thẳng vào rừng, bây giờ đã hơn tám giờ tối, cô không định hướng được là mình đang chạy hướng nào, mọi ý thức trong đầu cô đều trống rỗng, cô chỉ biết là hiện giờ mình phải chạy, chạy càng xa càng tốt. Nếu bị bắt lại, cô chết chắc mất.

Tuyết lại rơi, cô càng chạy càng thấy lạnh, mặc dù đã mặc chiếc áo len dài, nhưng thời tiết ở trong rừng bình thường đã lạnh, nay đã vào mùa đông, thời tiết còn lạnh hơn gấp mười lần.

Tuyết rơi trắng xóa cả lớp cây cỏ dưới chân, những hạt tuyết mềm mịn chạm vào má cô rồi nhanh chóng tan biến ra như chưa từng tồn tại. Mạch Linh mất dần ý thức, con đau càng lúc càng nhiều, cô nghe văng vẳng bên tai tiếng chân dẫm lên cây cỏ "Xoạt xoạt" cùng những tiếng "Đứng lại" của đám vệ sĩ, lúc cô định buông thả số phận thì cô bị kéo vào lòng một người đàn ông. Cũng may Khương Hàn Nhật để đèn pha ô tô chiếu thẳng đến bìa rừng mới nhìn thấy được cô.

Đám thuộc hạ đuổi theo tới nơi, nhìn thấy mặt mũi Khương Hàn Nhật tối đen khó coi, lập tức dè phòng.

"Chúng mày chán sống rồi phải không?"

Bốn tên áo đen không dám lên tiếng, chông thủ sẵn thế để tấn công, nhanh chóng, Khương Hàn Nhật xoay người tung một cú vào bụng tên trước mặt, một tay ôm Mạch Linh, một tay rút khẩu súng từ thắt lưng sau ra hướng thẳng ba tên còn lại rồi bóp cò.

Một tràng dài tiếng súng nổ lên giữa đêm khiến chim rừng bay tán loạn. Khương Hàn Nhật ôm Mạch Linh ra xe, lúc này cô đã hoàn toàn bất tỉnh nhân sự.

Bác sĩ riêng của Lục Thiên Mặc được mời đến để xem xét vết thương, ông ta quán một dải băng dài trên trán cô, dán một miếng băng y tế lên khoé miệng cô do ngâm thủy tinh mà đứt, xong xuôi mọi việc, ông ta quay sang Lục Thiên Mặc và Khương Hàn Nhật, từ tốn lên tiếng.

"Ông chủ, cô ấy không sao, chỉ cần tịnh dưỡng vài hôm là sẽ khỏi."

Lục Thiên Mặc phất phất tay, Doctor nhanh chóng hiểu ý lui ra ngoài. Thấy ông ta rời khỏi, Lục Thiên Mặc quay sang nói với Khương Hàn Nhật.

Cho người thủ tiêu lão già chết tiết đó, cùng cái tên Vương Ân Sinh không biết sống chết kia."

"Được, tôi đi làm ngay." Khương Hàn Nhật gật đầu, lập tức đập tất thuốc trên miệng, đứng dậy rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Vật Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chuẩn bị huấn luyện sát thủ

Trưa hôm sau, Mạch Linh tỉnh lại đã thấy mình ở trong căn phòng quen thuộc, trên đầu cũng đã đỡ đau hơn rất nhiều. Cô từ từ trườn xuống giường, muốn đi đến phòng vệ sinh để rửa mặt.

"Cạch." một tiếng. Cánh cửa phòng chính được mở ra, một người phụ nữ bê vào một chậu nước ấm, nhìn thấy Mạch Linh liền lên tiếng.

"Cô không được chạm vào nước lạnh."

Mạch Linh thoáng giật mình, cô dừng tay lại trên không trung trước khi chạm vào vò nước: "Doãn Phi, cô về rồi sao?"

Doãn Phi đặt chậu nước lên bàn, cô đưa tay ngoắc ngoắc.

"Mau đến đây, bác sĩ có dán vết thương trên mặt cô cần phải chăm sóc kỹ, nếu không sẽ để lại sẹo."

Mạch Linh tiến đến ngồi trên giường, ánh mắt khẽ liếc sang Doãn Phi. Cô ta đang vắt chiếc khăn bông nhỏ vào chậu nước ấm, đưa đến trước mặt Mạch Linh.

"Cô lau đi."

Mạch Linh gạt đầu cầm lấy chiếc khăn bông, cô đưa lên má mình, nhưng lập tức cô phải khẽ rên lên vì đau.

Doãn Phi thấy vậy liền đoạt lấy chiếc khăn, nhẹ nhàng lau qua vết thương trên mặt Mạch Linh, gương mặt cô ta nhìn gần trông rất tinh xảo, tựa như một viên kim cương óng ánh có giá trị cao.

"Cảm ơn cô."

Mạch Linh lên tiếng cảm ơn Doãn Phi, nhưng cô ta chỉ xua xua tay.

"Không cần, là phụ nữ, quan trọng nhất vẫn là nên giữ gìn nhan sắc." Doãn Phi bê chậu nước ra ngoài, trước khi khuất sau cánh cửa, cô ta quay lại phun ra vài câu: "Hai ngày nữa lão đại sẽ đưa cô sang London để bắt đầu tập luyện."

Mạch Linh nghe hết câu vẫn không hiểu gì, cô mới lên tiếng hỏi lại: "Tập luyện? Là tập luyện cái gì?"

"Rồi cô sẽ biết." Doãn Phi nhún vai, xoay người rời khỏi.

Ngô La Vỹ và Vương Ân Sinh sau khi bị bại lỵ đã có ý định bỏ trốn nhưng lại bất thành, Khương Hàn Nhật đã cho người chặn đường ở bến tàu để bắt sống hai người họ. Lục Thiên Mặc ngồi ở trên chiếc ghế da báo mắc tiền, trong căn hầm kín tối đen chỉ treo mỗi chiếc đèn màu vàng phát ra thứ ánh sáng buồn tẻ và u ám.

Ngô La Vỹ và Vương Ân Sinh bị trói tay chân, bị bắt quỳ sát xuống sàn nhà, Lục Thiên Mặc cao ngạo từ trên ghế nhìn xuống, lời nói ngông cuồng mang theo vài phần ám khí.

"Rượu mời không uống, lại muốn uống rượu phạt?"

Ngô La Vỹ biết một khi rơi vào tay của Lục Thiên Mặc thì sẽ không thể sống sót nổi, sở dĩ từ trước đây Lục Thiên Mặc không lấy mạng ông ta là vì giữa hai bên không có mối hiềm khích nào, nhưng bây giờ ông ta năm lần bảy lượt muốn hại Lục Thiên Mặc, nếu là các tổ chức trước kia theo phe ông ta thì bây giờ cũng chẳng có đủ lí do để đứng ra nói giúp.

"Muốn chém muốn giết, tùy mày. Lục Thiên Mặc, rồi mày sẽ phải trả giá."

Ngô La Vỹ nghiêng răng nghiêng lợi rít ra từng chữ. Về mặt ông ta vì tức giận mà nổi đầy gân xanh, giờ phút này ông ta biết dù sao cũng chết, chỉ bằng chọn cách chết mà không cần phải van xin tên cầm thú Lục Thiên Mặc kia.

"Ha ha ha. Lục Thiên Mặc này trước giờ cũng đang chờ hai chữ quả báo đây."

Lục Thiên Mặc phất lên cười lớn, hần "Hừ" lạnh một tiếng. Viên đạn từ họng súng trên tay Khương Hàn Nhật là ghim thẳng một phát ngay tim ông ta.

Vương Ân Sinh có phản sợ hãi, hần lét đến dưới chân Lục Thiên Mặc, lên tiếng cầu xin.

"Lão đại, xin hãy tha mạng cho tôi, mọi chuyện đều là do Ngô La Vỹ sắp đặt. Tôi... Tôi là bị ép buộc."

Lục Thiên Mặc đá chân ra khỏi tay Vương Ân Sinh, giọng nói lạnh lẽo truyền đến từ trên đỉnh đầu hần: "Đám làm người của tôi bị thương, xem ra là gan của cậu cũng không nhỏ."

"Lão đại, tôi biết sai rồi. Xin anh hãy tha cho tôi lần này... Lão đại."

Vương Ân Sinh quỳ rạp xuống sàn nhà cầu xin tha thiết, những tiếng rên ri chỏi tai làm Lục Thiên Mặc vô cùng khó chịu, hần không nói gì. Lập tức đứng lên hướng cửa chính rời đi.

Khương Hàn Nhật nhìn theo bóng lưng Lục Thiên Mặc như hiểu ý, lập tức cho một phát súng vào đỉnh đầu Vương Ân Sinh, rất nhanh, máu phun ra tràn đầy cả một khoảng sàn nhà bằng gỗ. Hần vẫy tay cho đám thuộc hạ của mình dọn dẹp sạch sẽ rồi cất bước đi theo Lục Thiên Mặc ra khỏi tầng hầm.

Lục Thiên Mặc trở về biệt thự Lục gia, còn Khương Hàn Nhật thì về lại tập đoàn, lúc vừa bước vào công ty, Vũ Thương như đã đứng chờ sẵn từ bao giờ, lập tức nhảy bỏ ra cản đường Khương Hàn Nhật.

"Quần li à, Mạch Linh có sao không? Hôm qua đến giờ tôi điện thoại cho cô ấy không được, làm tôi lo lắng chết đi mất."

Khương Hàn Nhật vỗ vỗ đầu. Ôi trời! Người phụ nữ này thật rắc rối mà, bây giờ không lo làm việc mà còn tụ tập ở đây với mấy cô đồng nghiệp khác để đón đường hần sao?

"Không sao! Cô ta bình yên về được nhà rồi."

Khung Hàn Nhật gạt đầu trả lời, hần đưa tay lên xem đồng hồ, sắp đến giờ phải họp. Hần nhanh chóng cất bước lên phòng làm việc, không để Vũ Thương hỏi đến câu thứ hai.

Lục Thiên Mặc ngồi trên ghế sofa đọc qua vài tờ báo, Doãn Phi từ trong bếp mang đến một tách trà gừng cho hần, giọng nói yếu ớt mang theo vài hương vị thoang thoảng của mùi sữa tắm trên cơ thể.

"Mặc! Dời mắt uống tách trà đi."

Lục Thiên Mặc bỏ tờ báo xuống, đưa tay cầm lấy tách trà, ngửa đầu uống ực một ngụm

Bỗng dưng trong đầu hần nhớ lại hình ảnh của Mạch Linh lúc trước cũng từng đem trà gừng đến cho hần, nhưng ngay cả nhìn hần cũng không thèm nhìn đến, trong lòng hần bỗng nhiên xẹt qua một tia trầm đục. Cảm giác này có nghĩa là gì? Hần đang hỏi tức điều gì sao?

"Kiểu Mạch Linh đã tỉnh chưa?"

Hần dán mắt vào tờ báo đang đọc dở, gương mặt giãn ra được vài phần. Vốn dĩ sau chuyện này, hần đã có ý định đem Mạch Linh đi đào tạo, biến cô trở thành sát thủ thứ năm của mình, hần đã chuẩn bị đưa cô sang London, trực tiếp để Rob huấn luyện bài bản cho cô.

"Cô ta tỉnh rồi, đang ở trong phòng."

Doãn Phi mỉm cười đáp, cô rất hiểu tính cách Lục Thiên Mặc, không phải tự nhiên hần lại có ý muốn đưa Mạch Linh sang Anh. Mà qua cuộc bắt cóc vừa rồi, Mạch Linh có thể tự thoát thân ra khỏi vòng vây của đám người ma cô đó, chứng tỏ cô thân thể nhanh nhẹn, hần tin rằng nếu như qua đào tạo, cô có thể trở thành một thuộc hạ giỏi trong tay hần, cộng với lần trước ở quán bar, cô có con mắt tinh tường đã phát hiện được kí hiệu nhỏ trên cổ người phụ nữ của tổ chức Mafia, qua thời gian đào tạo, rất có thể Mạch Linh sẽ là một người được việc trong những nhiệm vụ ác liệt của hần.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Vật Tinh Nhân 999* Ngày được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: London Và Mục Tiêu Mới Của Hàn Ứng

Lục Thiên Mặc đi lên phòng, hần thấy Mạch Linh đang ngồi bên bàn trà, cô đặt chiếc gương trước mặt, muốn tháo băng dán ra xem vết thương như thế nào.

"Cô đang làm gì vậy?"

Mạch Linh giật mình, tay cô vô tình đập vào chiếc gương làm nó rơi xuống sàn vỡ tan.

"Tôi... Tôi muốn xem vết thương đã khỏi chưa."

Lục Thiên Mặc nhíu mày, hần nhìn chăm chăm đóng thủy tinh vỡ trên sàn, gương mặt hoàn toàn không chút cảm xúc.

Mạch Linh lo lắng nhìn Lục Thiên Mặc, cô sợ hần sẽ nổi điên, nên lập tức quỳ gối xuống muốn thu nhặt mảnh vụn.

"Dừng lại." Lục Thiên Mặc nhấn mạnh giọng nói, hần lập tức kéo cổ tay cô đứng dậy, ần cô ngồi xuống giường: "Để đó tôi kêu người dọn."

Mạch Linh rất bất ngờ vì thái độ của Lục Thiên Mặc mấy hôm nay, từ lúc cô bị thương đến giờ hần không cho cô làm bất cứ gì, ngay cả kiểm tra vết thương đã lành chưa cũng không được.

Hần ngồi xuống, kiểm tra băng dán trên má cô, rồi tiếp theo lại xem vết thương ở sau đầu, xong xuôi mọi chuyện, hần mới lên tiếng.

"Vết thương này đối với tôi không có gì to tát, ngày mai chính thức sang Anh tập luyện đào tạo đi."

Mạch Linh vốn đã nghe qua ý định của hần. Hần muốn biến cô từ một cô gái hiền lành thành một sát thủ giết người không chớp mắt sao?

"Tôi..."

Mạch Linh chưa kịp mở miệng nói hết thì đã bị Lục Thiên Mặc ngắt lời: "Cô nên nhớ, cô không có quyền từ chối."

Lục Thiên Mặc đứng dậy thả hai tay vào túi quần, nhìn cô từ trên cao xuống rồi quay người rời đi.

[...]

"Hần thiếu, đây là tất cả thông tin về cô ta."

"Được, ra ngoài đi."

Hàn Ứng cầm lấy băng khai sơ yếu lí lịch lên xem, ánh mắt hần khẽ híp dài. Một tấm hình của người phụ nữ xinh đẹp tựa như điêu khắc với hàng chữ: "Kiểu Mạch Linh."

Hàn Ứng xem qua một lượt. Tất nhiên là đã biết rõ gia thế của cô như thế nào, hần ngấm điều thuốc trên môi, khoé miệng khẽ cong.

"Kiểu Mạch Linh, cô dám cần tôi, để xem tôi xử lí cô như thế nào."

Từ hôm bị Mạch Linh cắn vào đầu lưỡi đến giờ, Hàn Ứng ăn uống vô cùng khó khăn. Hần ôm hận trong lòng, cô gái đó, nhất định phải thuộc về hần.

Sở dĩ hần dám tuyên bố đối đầu với Lục Thiên Mặc là vì hần biết Lục Thiên Mặc sẽ không dám làm gì hần. Trước đây, ba hần đã từng cứu mạng Lục Thiên Mặc, suy cho cùng thì hần vẫn còn nợ gia đình Hàn Ứng một ân tình.

Tuy gọi là đối đầu, nhưng từ trước đến giờ hao bên không ai gây chuyện với ai, mà trên giang hồ, cái quan trọng nhất đó là chữ tín. Vì ân tình cứu mạng của Hàn gia, Lục Thiên Mặc nhất định sẽ không thể ra tay.

London.

Chuyến bay từ Đài Loan sang Anh hạ cánh an toàn. Lục Thiên Mặc lần này cùng Mạch Linh đi bằng máy bay của hãng, có thể ở lại Anh trong thời gian dài, nên đã để Doãn Phi hỗ trợ Khung Hàn Nhật trong việc quản lí tập đoàn.

Chiếc xe ô tô sang trọng của Lục Thiên Mặc dừng lại tại một trại tập huấn cao cấp ở phía trên dãy núi, từ trên đỉnh núi nhìn xuống, phía Đông có thể nhìn thấy cả thành phố London được thu nhỏ, phía Tây lại thấy một bờ biển dài sâu hun hút.

Rob, Lô Tấn và Bạch Phụng đang tập cho thuộc hạ bắn súng, vừa nhìn thấy Lục Thiên Mặc và Mạch Linh, bọn họ đều đồng loạt ngừng mọi hoạt động củi người lên tiếng.

"Lão đại."

Lục Thiên Mặc lướt nhìn tất cả thuộc hạ một lượt, rồi quay lại nói với đám người của Lô Tấn.

"Bắt đầu các bước cơ bản đề cao sức khoẻ để tiến hành bước vào bài tập chính thức."

"Được." Rob gạt đầu, ánh mắt hướng đến phía Mạch Linh: "Cô theo tôi vào trong thay quần áo, mặc quần áo này không thể nào luyện tập được."

Mạch Linh dù không muốn cũng phải đi theo Rob vào trong. Hần đưa cô một bộ đồ đen bóng bằng da bó sát. Lúc chuẩn bị trở lại chỗ tập. Rob vừa rút súng ở trong két sắt ra, vừa nói.

"Cô đứng thối mắc vì sao lão đại lại quyết định như vậy, từ đây cho đến khi cô chết, cô phải biết tự bảo vệ mình. Mặc dù ở bên cạnh lão đại rất an toàn nhưng không phải lúc nào cũng đảm bảo được không có người xâm phạm cô. Cô nên học một vài chiêu để tự vệ cho mình."

Trong mắt Mạch Linh, Rob là người mà cô cảm thấy ám áp nhất trong bọn người Lô Tấn, mọi chuyện từ miệng Rob nói ra đều khiến cô cảm thấy rất ảm lạnh. Tuy bọn họ là sát thủ, máu lạnh vô tình, nhưng bản chất của Rob là người Anh, hẳn vẫn có nét gì đó ôn nhu và đầy thiện cảm.

Mạch Linh suy nghĩ hồi lâu rồi gật đầu, ít nhất cô cũng nên biết tự bảo vệ mình, cô không để người khác bắt nạt nữa.

"Được, tôi hiểu rồi. Chúng ta đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Sिंग Vịt Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Buổi tập đầu tiên

Lục Thiên Mặc cùng bọn người Lô Tấn và Bạch Phụng xem xét một lượt ở trại tập, hẳn kiểm tra một số thuốc súng và vài thùng hàng cấm được chuyển từ Canada đến. Lúc thấy Mạch Linh cùng Rob đi đến, hẳn lạnh giọng lên tiếng.

"Bắt đầu đi."

Rob gật đầu, bắt Mạch Linh tập những bài khởi động, sau đó bọn thuộc hạ mang đến một con manocanh cao khoảng một mét tám đặt cách chỗ Mạch Linh khá xa cũng tầm bốn mét. Rob đưa cho cô một khẩu súng, hướng dẫn cô cho băng đạn vào.

Lục Thiên Mặc đứng một bên theo dõi đứng nhìn, điện thoại từ trong túi vang lên, hẳn nhìn đến dãy số trên màn hình, bắt máy:"Có chuyện gì?"

Đầu dây bên kia lên tiếng trả lời: "Lão đại, Kiều Sở Nghiến đã chết trong tù rồi, hiện giờ cảnh sát báo cần có người đến nhận xác, chuyện này..."

"Cho người đến xử lý đi, chuyện này để Kiều Mạch Linh về Đài Bắc rồi cậu hãy cho cô ta biết." Chưa kịp nghe Khương Hàn Nhật nói hết câu thì Lục Thiên Mặc đã cắt ngang.

Kiều Sở Nghiến làm sao lại chết ở trong tù, hay là còn có một âm mưu nào khác.

"Khoan đã." Lục Thiên Mặc suy nghĩ vài giây rồi nói tiếp: "Cho người điều tra cái chết của ông ta."

"Tôi biết rồi."

Hắn đập máy, quay đầu nhìn về phía Mạch Linh, bây giờ Kiều Sở Nghiến đã chết, cô chỉ còn mối bận tâm duy nhất là mẹ và em gái, liệu khi cô biết mẹ và người mà cô xem là em gái không phải mẹ ruột của mình, thì cô có còn quan tâm họ, chịu ở bên cạnh Lục Thiên Mặc hẳn nữa hay không?

Rốt cuộc là hẳn đang lo sợ điều gì, là sợ Mạch Linh rời khỏi hẳn sao?

"Bắt đi." Rob đẩy họng súng trên tay Mạch Linh nhắm thẳng hướng con manocanh, giọng nói hơi khàn khàn: "Nhắm thẳng ngực trái hoặc giữa trán là được."

Mạch Linh gật đầu, cô rất run khi cầm một khẩu súng thật có khả năng công phá lớn trên tay, tim cô đập thình thịch trong lồng ngực, cô nhắm cả hai mắt lấy hết dũng khí bóp cò.

"Pằng" một tiếng, trước sự ngỡ ngàng của bọn người Lô Tấn, Mạch Linh khẽ mở mắt ra, cô hoàn toàn không thể tin vào mắt mình, viên đạn đã đâm xuyên qua ngực trái con manocanh, ghim thẳng vào tấm bia phía sau.

"Không ngờ chỉ lần đầu mà cô lại nhắm trúng đích như vậy, quả là lão đại không nhìn nhầm người."

Rob vỗ tay tán thưởng, ngày xưa hẳn cũng từng trải qua bài tập này, nhưng rất nhiều lần hẳn không tài nào bắn trúng được mục tiêu. Mãi đến lần thứ năm mươi thì hẳn mới có thể bắn trúng được tim của đối thủ.

Đối với đào tạo sát thủ, chỉ cần một phát đạn vào điểm yếu là đã dễ dàng khiến đối phương chết ngay tại chỗ, những phát súng cảnh cáo thì chỉ bắn lướt qua vai, hoặc là bắn vào bắp đùi, nhưng đối với một sát thủ, chỉ nên dùng một phát đạn để kết thúc mọi chuyện nhanh gọn nhất có thể.

Lô Tấn khá bất ngờ, hẳn tiến đến gần Mạch Linh, nhìn cô chăm chăm: "Cô có thể thông thạo cách bắn súng nhanh như vậy, quả thật không tệ."

Mạch Linh cười cười gượng gạo, cô xu xua tay: "Tôi... Tôi chỉ là nhắm mắt bắn đại thôi, tôi thật sự rất sợ nghe tiếng súng."

"Ha ha ha." Lô Tấn phát lên một tràng cười, khẽ nói: "Rồi cô sẽ phát hiện ra bắn súng thú vị như thế nào!"

Lô Tấn nói xong theo Lục Thiên Mặc trở về biệt thự riêng để làm một số công việc, hiện tại ở nơi tập Mạch Linh phải hoàn toàn nghe theo lời chỉ dẫn của Rob và Bạch Phụng.

"Nào, tiếp vài phát nữa xem." Rob hướng Mạch Linh lên tiếng, hẳn đang chờ đợi cho buổi tập thả bom kích nổ tiếp theo.

Lục Thiên Mặc cùng Lô Tấn đang ngồi trên ghế sofa, thì một tên thuộc hạ chạy vào, lên tiếng: "Lão đại, có tin của cậu chủ Khương gửi đến ạ."

"Chuyện gì?" Lục Thiên Mặc khẽ nhàu mày, hẳn đặt tách cà phê xuống bàn, lạnh giọng hỏi.

Tên thuộc hạ dâng hai tay đưa đến trước mặt Lục Thiên Mặc một chiếc di động, hẳn cầm lấy rồi vẫy tay cho tên thuộc hạ kia lui xuống.

"Lô Tấn, cậu xem đi."

Lô Tấn gật đầu mở khóa di động, đưa lên xem, vài giây sao, hẳn bất ngờ lên tiếng.

"Kiều Sở Nghiến đã chết rồi sao?"

Lục Thiên Mặc lạnh lùng gật đầu: "Ừ, vốn dĩ tôi không có ý định để ông ta chết sớm như vậy, cái chết của hẳn không đơn giản là lên con diêm mà chết, cậu xe còn thông tin gì khác không?"

Lô Tấn kéo đến hàng cuối cùng, lập tức há hốc mồm: "Lão đại, là người của Hàn Ứng làm."

"Hàn Ứng?"

"Phải, trong nhà lao có một tên thuộc hạ của hẳn, chính ông ta đã ra tay."

Lục Thiên Mặc khẽ hí nhát, vẻ mặt hoàn toàn bình thản: "Xem ra hẳn đã bắt đầu điều tra Kiều Mạch Linh rồi, bảo Rob và Bạch Phụng nhanh chóng tập luyện cho cô ta, càng sớm càng tốt."

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Sिंग Vịt Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 25: Nguy hiểm núi tuyết

Hôm nay là ngày thứ hai Mạch Linh phải ra bãi tập, tuy nhiên địa điểm có dời đi khá xa. Đó là một doanh trại huấn luyện vệ sĩ trên một ngọn núi.

Trên đỉnh núi Penines, thuộc hạ của Lục Thiên Mặc xây dựng một trại tập súng tại đó, vì đây là núi đồi, vào mùa này lại trở thành một tấm trượt băng cao lớn đến hơn chín trăm mét, những người muốn ra ngoài nhất định phải mang giày da nặng có độ bám băng cao.

Hôm nay Mạch Linh tiếp tục luyện tập qua việc sử dụng vũ khí ném bom, hơn hai mươi quả bom khác nhau được Bạch Phụng và Rob mang đến quăng hết xuống dưới chân cô, Rob chỉ tay vào quả bom nhỏ nhất, lên tiếng.

"Đây là loại bom khói, bên trong có chứa một lượng ít chất độc gây tê liệt thần kinh."

Mạch Linh hiểu kì đưa quả bom lên xem, nó có rất nhiều màu, nhưng hình dạng thì chỉ một, bề ngoài nhìn giống hết quả cà chua.

"Nó có gây ảnh hưởng đến tính mạng không?"

"Haha." Rob nghe câu hỏi của cô xong liền phá lên cười: "Nó không lấy mạng người người trúng ngay lập tức, mà là khiến tất cả các dây thần kinh của hân ta bị tê liệt. Khi các dây thần kinh bị tê liệt, đồng nghĩa là não bộ cũng ngừng hoạt động. lúc đó hân chỉ còn cách là nằm chờ chết."

Mạch Linh nghe xong phát hoảng, cô không ngờ trên đồi này có loại vũ khí lợi hại như vậy, tất cả những loại vũ khí này bọn người Lục Thiên Mặc sở hữu không ít, nhất là súng lục chín chuỗi.

"Loại bom này là do các người tự chế tạo ra sao?" Mạch Linh cúi xuống nhặt quả bom khác lên xem, quả này trong hình thù khá kì quái, trên đầu còn có một sợi dây, tuy nhiên, nó không phải dùng để đốt, mà là dùng để làm kĩ hiệu.

"Không phải!" Bạch Phụng đứng bên cạnh lúc này mới lên tiếng: "Vũ khí chúng tôi lấy từ bọn người của Tần Phong*", lão đại có nhắc đến người này với cô chưa?"

"Tôi chưa nghe nhắc đến." Mạch Linh lắc đầu, nhưng trong tiềm thức cô vẫn thấy cái tên này khá quen.

Mối quan hệ của Lục Thiên Mặc và Tần Phong rất ít người biết, trước đây, bọn họ là anh em tốt với nhau khi còn là trẻ mồ côi, đến khi Lục Thiên Mặc thu nhận bọn người Lô Tấn, Tần Phong đã đi theo một người đàn ông lớn tuổi đến nơi khác, bọn họ mất liên lạc với nhau hơn ba năm. Lúc gặp lại, Tần Phong đã là lão đại có tiếng trong giới hắc đạo Trung Quốc, về sau thì sản xuất và buôn bán vũ khí, Lục Thiên Mặc luôn nhập hàng từ kho của Tần Phong để cho thuộc hạ tập luyện, hai thế lực này tuy song song và tồn tại bằng nhau, nhưng họ vẫn giữ tình chiến hữu tốt cho đến bây giờ.

Bạch Phụng đưa quả bom cho Mạch Linh, hất mặt về phía trước, giọng nhàn nhạt: "Ném hết sức có thể của cô vào giữa trung tâm của vòng tròn đỏ trên đồng tuyết kia."

Mạch Linh gật đầu, cô lùi về sau hai bước, khởi động cánh tay theo sự chỉ dạy của Bạch Phụng và Rob, cô xoay cổ tay, dùng lực hết sức để quăng vào chấm tròn đỏ ở giữa vòng tròn nằm trên mặt tuyết, ngay khi quả bom được đáp xuống, một đám nổ phát ra làm tuyết bay tung toé lên trên không trung.

"Thứ lại!" Rob nói, hân có khả năng quan sát rất chuẩn đường bay của bom đạn hoặc thậm chí là hướng bay của một con chim, cú ném vừa rồi, đã trật mục tiêu hai xen-ti-mét.

Mạch Linh ném đi ném lại rất nhiều lần, lúc này trời đã là buổi chiều, Bạch Phụng đứng bên cạnh mới lên tiếng.

"Muốn nghỉ ngơi chút không?"

"Không cần, tôi sắp thành công rồi, để tôi có thêm chút nữa." Mạch Linh xua xua tay, hướng Bạch Phụng nói tiếp: "Anh và Lô Tấn cứ vào trong trước đi, khi nào về thì cứ gọi tôi."

"Được."

Bạch Phụng gật đầu rồi xoay người đi vào doanh trại, đã qua bao lâu thời gian, tuyết ngoài trời lại bắt đầu rơi, các bông tuyết trắng xóa rải đầy đỉnh đầu Mạch Linh, tan chảy thành nước lạnh leo chảy vào da đầu làm cô bồng nổi da gà.

Mạch Linh kéo cái nón trên cổ áo khoác đeo lên đầu, tiếp tục tập luyện. Đến quả bom cuối cùng, cô ném trúng phải gốc cây dương xỉ nên đã bị dội ra và chạy xuống dưới theo sườn dốc của núi. Mạch Linh hoảng hốt đuổi theo, nếu như để nó chảy xuống chân núi, thì nhà dân ở dưới đó chắc nó tung mất.

Cô chạy nhanh theo hướng quả bom lăn xuống, từ chỗ cô đứng có thể thấy được nó đã bị vướng lại bởi một đồng băng tuyết khá to. Mạch Linh thở phào nhẹ nhõm, cô chạy đến định nhặt lại quả bom thì "Bùm" một tiếng, quả bom nổ tan tành, bắn trượt qua da thịt cô một mảng tuyết khá sâu.

Một vụ nổ khá lớn vang lên giữa nơi sâu thẳm trên núi tuyết, một đồng tuyết trắng dày đặc bị tác động của vụ nổ mà bay lên cao hơn sáu mét, cộng thêm tuyết từ trên trời rơi xuống, chẳng mấy chốc đã chôn cả người Mạch Linh sâu dưới lòng trắng xóa của đồng tuyết dày.

Ở phía doanh trại, Bạch Phụng và Rob nghe tiếng nổ lớn, tuy nhiên nó lại phát ra rất xa nơi bãi tập, với sức của Mạch Linh tập luyện lúc sáng mà họ biết, thì cô chỉ ném được tối đa là bốn mét, tiếng nổ lúc này phát ra tựa hồ cách nơi bãi tập hơn hai mươi mét, đó là tiếng nổ của quả bom M93, là quả bom duy nhất có tiếng nổ lên đến tận số cực đại.

Mạch Linh bị chôn vùi dưới đồng tuyết, cả người cô đã lạnh cóng, trời thì đã nhá nhem tối, cô kêu cứu rất lâu nhưng vẫn không nghe thấy động tĩnh gì, cũng may là trời bắt đầu mưa, lớp tuyết trên đầu của từ từ tan thành nước, cô rướn người dậy, ôm cánh tay bị thương tìm đường trở về doanh trại.

Bọn Rob và Bạch Phụng chạy đến chỗ Mạch Linh vừa bị thương, nhìn thấy vài mảng màu đỏ của máu còn chưa tan hết trong đồng tuyết, họ chia nhau ra cùng tìm, có lẽ Mạch Linh đã định vị sai hướng của doanh trại, chắc là lạc sâu vào rừng dương xỉ rồi.

Trời mùa đông ở Anh quốc rất mau tối, Mạch Linh không tìm được đường về doanh trại, trời đã tạnh mưa và tuyết cũng bắt đầu rơi lại, cả người cô bây giờ lạnh cóng, vết thương cũng đã sớm bị đóng cặn.

Cũng may trận nổ vừa rồi có đồng tuyết che cho cô, nếu không chắc cô cũng tan xác ở đó rồi.

Đám thuộc hạ của Rob và Bạch Phụng chia nhau ra khắp nơi để tìm. Trên dưới cũng hơn hai ngàn mét, bọn chúng lục soát toàn bộ mọi nơi, sợ cô đã bị rơi xuống vách núi.

"Kiểu Mạch Linh, cô đang ở đâu?" Bạch Phụng đưa đèn pin chiếu khắp nơi, vừa tìm kiếm vừa lớn tiếng gọi, trời càng ngày càngมืด mù tuyết rơi, nếu không sớm tìm được cô, chắc là phải nhờ cả đội cảnh sát hốt xác cô về.

Mạch Linh trong cơn mơ màng nghe tiếng gọi, cô như bắt được quý nhân, cố gắng hết sức hét lên.

"Tôi ở đây."

Bạch Phụng tựa hồ nghe thấy, hân xác định nơi vừa phát ra tiếng nói, đi thẳng vào phía Tây của bờ rừng.

Nhìn thấy Mạch Linh đang ngồi dưới gốc cây dương xỉ, về mặt tái nhợt. Bạch Phụng liền đi đến, đắp chiếc áo lông của mình lên người cô, lập tức bế cô quay về doanh trại.

"Cô thật là phiền phức, nếu như tôi và Rob không nghe thấy tiếng nổ mà đi tìm, thì qua đêm nay cô đã đi gặp tổ tiên của mình rồi."

Bạch Phụng vừa đi vừa nằng, nhưng không thấy Mạch Linh lên tiếng trả lời, hân nhìn xuống người phụ nữ hân đang bế trên tay, thì ra cô đã bất tỉnh nhân sự.

*Tần Phong: Ông trùm buôn bán vũ khí, cũng là Tần lão đại uy uy tại thượng, nam chính trong truyện Lười Tinh do Yến Tử sáng tác.

Bạn đang đọc truyện *Súng Vịt Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Phát dục không đúng lúc

Trên núi không có bác sĩ riêng, cho nên vết thương của Mạch Linh do đích thân Bạch Phụng xử lí, cũng may là vết thương chỉ xước qua cánh tay, dùng thuốc sát trùng rồi băng bó lại sẽ không sao.

Hôm nay Lục Thiên Mặc không đến doanh trại để nghiệm thi bài tập luyện của Mạch Linh. Hân cùng Lô Tấn đi xử lí một vụ hối lộ của tổ chức Lưu Huyết, trước nay, tổ chức này luôn là một phe đồng minh của Lục Thiên Mặc,

trong thời gian hần không tiện có mặt ở Anh, thủ lĩnh của Bersoon sẽ đứng ra thay hần giải quyết mọi vấn đề. Gần đây, trên dưới tổ chức xảy ra một vụ việc. Tên sát thủ vừa mới ra tù đã giết chết người của Bersoon, mọi chuyện trong đó đều có ẩn tình.

Xe của Lục Thiên Mặc dừng lại trước dinh thự của Garrick - người đàn ông có gia thế cực kì to lớn, là dòng dõi đời thứ bảy của quý tộc Anh.

Lục Thiên Mặc cùng Lô Tấn vào bên trong. Garrick đang ngồi trên ghế da, mặc chiếc áo sơ mi trắng bên trong kết hợp với quần âu, bên ngoài khoác thêm chiếc áo đuôi tôm màu hổ phách, gương mặt châu Âu cực kì điển trai với hàng lông mày màu nâu rậm, con ngươi ánh lên màu xanh nhạt vô cùng lạnh lẽo.

"Đại nhân, Lục lão đại đến rồi ạ?"

Một binh sĩ đi vào báo cáo, Garrick nghe vậy liền đứng lên, chỉnh trang lại âu phục, bước ra cửa đón tiếp.

"Lão đại." Garrick gật đầu chào hỏi Lục Thiên Mặc, hần đang đau đầu vì mấy sự việc lùm xùm mấy hôm nay, thì đột nhiên Lục Thiên Mặc lại sang London có việc, Garrick như bắt được vàng, sẵn ở đây nhờ Lục Thiên Mặc giải quyết một phen.

"Hần đâu?" Lục Thiên Mặc nhìn Garrick, lên tiếng hỏi.

"Đang ở tầng hầm."

Nếu không bỏ Garrick ra thì có lẽ dưới tay Lục Thiên Mặc đã có năm sát thủ khét tiếng, tuy nhiên do thân thế của Garrick không cho phép, xét theo Pháp luật Anh quốc, người có thân phận là hoàng gia dòng tộc, gia đình là công tước bảy đời, nếu như hần công khai đi theo Lục Thiên Mặc thì tội phản quốc là một, tru vi tam tộc là tội thứ hai. Cũng vì lí do đó mà bấy lâu nay Garrick luôn hoạt động bí mật, hần thành lập tổ chức Bersoon để âm thầm giúp đỡ Lục Thiên Mặc quản lí trên dưới xã hội đen.

Tầng hầm được mở ra, Lục Thiên Mặc tiến đến người đàn ông đang bị treo trên cọc, hai tay bị trói chặt sang hai bên, cả người đã bị đánh toi tã.

Lục Thiên Mặc tiến đến gần xem xét một lượt, rồi quay sang Garrick.

"Hần nhận hối lộ phản tổ chức?"

"Là hần." Garrick gật đầu, đôi mắt đẹp đẽ hip lại, phát tay gọi người đến."Mau mang đinh đóng đến đây!"

"Vâng!"

Thuộc hạ nghe lệnh mang đinh đóng và búa đến, chúng hai tay đưa đến trước mặt Garrick."Đại nhân, đồ đã chuẩn bị xong."

Garrick cầm lấy đồ chơi đưa cho Lục Thiên Mặc: "Lão đại, tùy ý ngài xử lí."

Lục Thiên Mặc khẽ nhìn qua đồ chơi trên tay Garrick, khoe môi treo một nụ cười.

"Garrick, không ngờ chỉ vài tháng không gặp, cậu đã trở nên tàn độc hơn xưa rất nhiều."

Garrick bật cười, giọng nói có phần ngả ngớn: "Tôi phải hoàn thành xuất sắc độ khó mà ngài đã dạy chứ!"

"Ha ha ha! Tốt! Tốt lắm! Tôi nay cùng đi uống với tôi vài chai." Lục Thiên Mặc nói xong tiến đến người đàn ông đã bất tỉnh treo trên cọc, hần đã bị lột sạch áo, chỉ mặc độc một chiếc quần lửng đến đầu gối, cả người trệ đã bị roi da quất chảy máu đến đen kịt lại.

Lục Thiên Mặc cho người tháo dây trói ra, trong lúc đám thuộc hạ vừa tháo dây vừa ngơ ngác muốn hỏi Lục Thiên Mặc là có ý định tha cho người đàn ông này có phải hay không thì hần đã đóng chặt cây đinh dài hơn ba mươi xen-ti-met lên người đàn ông kia, cây địn xuyên qua cánh tay người đàn ông ghim sâu vào tấm gỗ ở phía sau. Chỉ chưa đầy một phút, Lục Thiên Mặc đã cố định cả thân thể người đàn ông kia bằng bốn cây đinh được đóng chắc chắn lên thanh cọc.

Người đàn ông đau đớn rên lên từng tiếng kêu thảm thiết, ông ta mắt trợn trắng, khắp nơi máu phun ra như những con zombie vừa mới cắn người, trong cảnh tượng này chẳng khác gì là nơi chứa những thi thể đã bị lột da mọc mắt.

Garrick và Lô Tấn đang bàn tán gì đó ở phía sau, Lục Thiên Mặc bỗng nhiên quay đầu lại, lên tiếng.

"Hai người đang nói gì?"

Lô Tấn khẽ giật mình, gãi gãi đầu: "Lão đại, tôi..."

"Cậu ta muốn kiếm một em đào để giải trí đấy mà." Garrick chen ngang lời nói của Lô Tấn, gương mặt hần nở nụ cười méo xệch.

"Hừm! Lô Tấn, cậu từ bao giờ có hứng thú với mấy loại phụ nữ như vậy?" Lục Thiên Mặc vừa nói vừa ra hiệu cho thuộc hạ đem nước lạnh tạt cho người đàn ông kia tỉnh lại. Hần ta muoond chết, cũng phải đợi Lục Thiên Mặc tra hỏi xong đã.

"Lão đại à, anh có cần làm tôi mất mặt như thế không?" Lô Tấn rên rì trả lời, hần ta thật muốn độn thổ mà, giờ phút dục vọng nổi lên lại ngay ở đây, muốn tìm đào bồng, còn phải đợi cho Lục Thiên Mặc cho phép

Bạn đang đọc truyện *Sống Vượt Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chuyển bay đến thượng hải

Người đàn ông bị bọn thuộc hạ tạt nước lạnh thì lập tức tỉnh dậy, ông ta đưa đón khi phát hiện mình bị đóng cọc xuyên qua da thịt, nhưng vẫn cố gắng không chịu mò miệng nhận việc ăn hối lộ phản bộ tổ chức Bersoon, Lục Thiên Mặc lạnh lùng cầm cây dao sắc nhọn đã được đun trên ngọn lửa nóng, từng nhát từng nhát rạch lên da người đàn ông kia.

"Nói, là ai?"

Người đàn ông thà chết cũng không lên tiếng, Lục Thiên Mặc vốn là người không có kiên nhẫn, bắt người đàn ông này tuy nhiên lại không khai thác được gì, hần không nương tay đâm thẳng mũi dao nhọn vào ngay tim ông ta.

"Cho người điều tra người đứng sau, tập hợp thuộc hạ kiểm tra một lần nữa, phát hiện nội gián thì lập tức lấy mạng." Lục Thiên Mặc lạnh lùng phun ra vài dòng chữ, thân cận của Garrick lập tức rời đi làm nhiệm vụ, xác người đàn ông kia cũng được xử lí gọn gàng.

Hộp đêm sang trọng nằm trụ lạc ở giữa trung tâm Lodon, từ đây có thể nhìn thấy được cầu tháp Luân Đôn, bắc qua con sông Thames dài nhất ở Anh quốc, nơi đây về đêm vốn là một khu đô thị phồn hoa và náo nhiệt.

Phòng 273, Lục Thiên Mặc, Lô Tấn và Garrick đã an vị ngồi ở bên trong, phục vụ đưa vào một cốc gái rồi bỏ đi. Lô Tấn lúc này như được thoải mái, hần không ngần ngại ôm người phụ nữ bên cạnh đặt chặt dưới thân, cúi đầu ngắm lấy cảnh mới có ta.

"Lô Tấn! Cậu không ngại tôi và lão đại đang ở đây mà đi chỗ khác làm được hay sao?" Garrick nhìn Lô Tấn với vẻ mặt cực kì méo mó, cái tên này, động dục phát đến nơi rồi, rõ ràng là không thể cầm cự được nữa.

Lô Tấn nghe xong lập tức dừng lại hành động, nhìn nhìn Lục Thiên Mặc đã nổi lên ba gạch đen, hần vội xua xua tay.

"Được rồi được rồi, là lỗi của tôi." Lô Tấn nói xong quay mặt hướng ra cửa: "Quản lí"

Lập tức quản lí phòng bước vào, cúi người chào hỏi: "Xin hỏi ngài cần gì ạ?"

"Chuẩn bị phòng."

Quân li "Văng" một tiếng rồi mời Lô Tấn đi theo mình, hần vẫy tay chào Lục Thiên Mặc với Garrick rồi ôm người phụ nữ bên cạnh rồi đi.

Lục Thiên Mặc từ lúc vào phòng đến giờ vẫn chưa nói gì, sau khi Lô Tấn rời khỏi thì hần mới lên tiếng.

"Cút hết ra ngoài."

Mấy cô gái bồi rượu nghe thấy giọng nói lạnh lẽo tựa băng tuyết của Lục Thiên Mặc lập tức hoảng hốt lui ra.

Khi thấy bóng dáng mấy cô gái này, Lục Thiên Mặc lại nghĩ đến lần đầu gặp Mạch Linh, hần cũng không hiểu sao bản thân lại như vậy, chỉ cần thấy chuyện gì giống trong quá khứ hần đã trải qua, hần đều nhớ đến cô.

Garrick nhắm cạn ly rượu cao chân trên tay, ngã người ra sau ghế nệm, chắm một liều thuốc lá Lào.

"Lão đại, nguồn hàng của chúng ta sắp hết rồi, cần Tần Phong ứng cứu gấp."

Lục Thiên Mặc cúi người đập tắt liều thuốc của mình, hần nhả ra làn khói cuối cùng trong miệng, giọng nhàn nhạt.

"Được rồi, tôi cũng đang định sang Trung Quốc một chuyến, cũng có một số công việc cần thảo luận với cậu ta."

Mạch Linh theo Lục Thiên Mặc sang Anh cũng đã được một tháng, cô căn bản đã học được đầy đủ các cách sử dụng vũ khí, ra đòn và tránh né tấn công của đối thủ. Để luyện tập được chừng đó, cô đã trải qua không ít khó khăn, thậm chí là suýt mất mạng.

Hôm nay vốn dĩ là buổi tập cuối cùng của cô, nhưng đang chuẩn bị ra bãi tập thì Lục Thiên Mặc, Lô Tấn cùng Garrick đến nơi. Cũng đã một tháng nay hần không đến đây xem cô tập luyện như thế nào, cô hoàn toàn ở lại đây với Rob và Bạch Phụng.

"Luyện tập ra sao rồi?" Lục Thiên Mặc hướng đến phía Rob và Bạch Phụng hỏi, vẻ mặt vẫn điềm tĩnh và ung dung như thể cô tập được hay không cũng không quan trọng.

"Cô ấy luyện tập rất tốt, đã sử dụng được thành thạo các loại súng và bom, tôi nghĩ cô ấy có thể tiến hành thực hiện cho nhiệm vụ đầu tiên."

Rob trả lời, hần tự tin rằng Mạch Linh có thể không chế đối thủ và hạ gục mục tiêu rất nhanh, trong quá trình tập luyện, cô đã cố gắng rất nhiều. Mà ngay cả Mạch Linh cô cũng không ngờ là mình lại có thể làm được như vậy. Cô không muốn cam chịu và đầu hàng số phận, chỉ ít thì cô cũng nên tự bảo vệ mình, sau đó mới có thể bảo vệ cha, mẹ và em gái.

Lục Thiên Mặc hướng đến Mạch Linh, giọng âm trầm "Vào thu dọn quần áo, chúng ta sang Thượng Hải."

"Sang Thượng Hải?" Mạch Linh khá bất ngờ, sao Lục Thiên Mặc cứ bắt cô bay đi bay lại suốt như thế này, bay đến lúc cả người cô rã rời luôn rồi vẫn không thể được nghỉ ngơi.

"Nhanh."

Lục Thiên Mặc nhấn mạnh giọng nói, Mạch Linh giật mình một cái rồi lập tức quay vào trong thu dọn hành lý. Bạch Phụng lúc này mới lên tiếng.

"Có chuyện gì sao?"

Lục Thiên Mặc vỗ tay lên vai Bạch Phụng, giọng nhàn nhạt: "Cậu bàn giao lại kế hoạch cho Garrick đi, chúng ta sang Thượng Hải để nhập một số lượng lớn vũ khí từ Tần Phong về."

"Vâng." Bạch Phụng gật đầu rồi cùng Garrick đi xung quanh doanh trại để bàn giao lại thuộc hạ nơi đây lẫn số vũ khí còn lại trong tầng hầm. Số vũ khí đó mấy ngày nay đem đi cho Mạch Linh tập luyện cũng đã vơi đi rất nhiều.

Qua sự chỉ dẫn của Rob, Mạch Linh cũng biết cách thay đổi trang phục khi bắt đầu làm nhiệm vụ, cô được trang bị kỹ càng các chi tiết nhỏ nhất. Thậm chí là còn được Bạch Phụng dạy hoá trang.

Cô thu dọn hành lý xong, thay một bộ đồ da bóng bó sát để tiện di chuyển, cô đã được rèn luyện kỹ năng trèo tường và lẩn trốn đến nơi an toàn khi gặp kẻ địch, do vậy, những bộ trang phục bó sát sẽ thích hợp với cô hơn.

Thu xếp xong tất cả, cô cùng bọn người Lục Thiên Mặc bay sang Trung Quốc, hi vọng xong lần này cô sẽ được Lục Thiên Mặc cho về nhà nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, từ hôm luyện tập đến giờ, khắp người cô đều là vết thương.

Bạn đang đọc truyện *Súng Vết Tình Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Gặp Lại Tần Phong

Mạch Linh vừa đặt mông ngồi lên ghế trên máy bay đã ngủ say. Mấy hôm nay cô chưa được ngủ đủ giấc, vùng da dưới mí mắt đã bị chùn xuống khiến cô mở mắt không lên.

Lục Thiên Mặc cảm đi động trên tay, nhấn số gọi đi.

Qua vài tiếng reo thì có tín hiệu, vì đây là máy bay tư nhân của hần nên đã có trang trí sẵn thiết bị bắt sóng điện thoại từ trên cao, người ở đầu dãy bên kia lên tiếng hỏi.

"Thiên Mặc, có chuyện gì?"

Lục Thiên Mặc ngã người ra sau ghế dựa, đưa tay day day thái dương: "Tôi đang trên đường sang Thượng Hải, cậu hãy chuẩn bị giúp tôi vài thùng hàng lớn và cho người chuyển sang trụ sở của tổ chức Bersoon cho Garrick để tập luyện nhé?"

"Không thành vấn đề."

Đầu dãy bên kia nói xong liền đập máy, Lục Thiên Mặc cũng chớp mắt một lúc, hơn ai khác hần mới là người cần được ngủ nhiều hơn.

[...]

Bến Thượng Hải.

Vốn dĩ máy bay của Lục Thiên Mặc đã đáp lại tại tổ chức của Tần Phong, nhưng đám Lô Tấn và Bạch Phụng lại giữ trò muốn đi tham quan bờ sông Thượng Hải, đây cũng đầu phải là lần đầu bọn họ đến đây.

Đúng lúc, Tần Phong cũng đang trao đổi một số hàng chuyển vũ khí ở bến tàu, lúc này cũng đã hơn 9 giờ tối. Mạch Linh vẫn thấy được sự phồn hoa và náo nhiệt nơi đây.

"Tần Phong." Lục Thiên Mặc đi đến bên cạnh Tần Phong, đã lâu rồi bọn họ không gặp nhau, Lục Thiên Mặc cũng rất ít khi sang Trung Quốc.

"Thiên Mặc, cậu đến rồi à? Số hàng cần cậu tôi đã cho người chuyển đi rồi, hai thùng hàng gồm 1000 khẩu súng M93 và bảy trăm khẩu súng lục tám chuỗi đường đạn dài. Nếu như thiếu, tôi sẽ cho người gửi thêm." Tần Phong khẽ nhíu mày, người đàn ông dưới tàu đang vận chuyển một số vũ khí xuống sáu bên trong khoang tàu, xong xuôi, ông ta lập tức rời khỏi.

"Đủ rồi, cảm ơn cậu."

"Về chỗ tôi rồi nói chuyện."

Tần Phong nói xong hướng hai người đi cùng khởi động xe. Hai chiếc xe ô tô màu đen dài sang trọng lập tức lăn bánh, đi chuyển đến biệt thự của Tần Phong.

Căn biệt thự được bày trí vô cùng tinh xảo tựa hồ như một mê trận, xung quanh có đến hơn một nghìn vệ sĩ canh canh gác, hai chiếc xe chạy vào giữa sân thì dừng lại, bọn người Lục Thiên Mặc, Mạch Linh và Tần Phong xuống xe, để cho hai người đi cùng của Tần Phong đánh xe vào trong gara.

"Thiên Mặc, đã lâu không gặp. Tôi nghe nói cậu đang làm mưa làm gió ở thị trường châu Âu có phải không, nỗ phục nề phục."

Tần Phong ý nói xen lẫn chút đùa bỡn, hẳn cũng là một lão đại khét tiếng không thua gì Lục Thiên Mặc. Chỉ có điều, đối với nữ sắc hẳn chưa bao giờ thêm nhìn qua.

"Haha, tôi hay cậu thì có gì khác nhau, những người ở cả hai giới Hắc đạo và Bạch đạo ai lại không biết cậu, chúng ta là anh em tốt, không phải hay sao?"

Lục Thiên Mặc và Tần Phong nói chuyện với nhau hơn nửa ngày trời, Mạch Linh ngồi ở bên cạnh nghe mà ngủ gà ngủ gật, ánh mắt Tần Phong khẽ liếc ngang người cô, ánh mắt hẳn mang theo tia lạnh lùng cùng sự chết chóc phát giác làm cô giật mình.

Ánh mắt Tần Phong hướng đến thuộc hạ của mình, Long Kỳ thấy vậy liền lên tiếng: "Lục tổng, chẳng hay cậu có muốn ở lại một đêm rồi sáng mới bay về Đài Bắc hay không?"

Lục Thiên Mặc tuy rất mệt mỏi nhưng công việc ở Đài Loan còn rất nhiều, hẳn còn đang trong thời gian muốn lên làm trùm xã hội đen, nên việc ở lại chỉ làm mất thêm thời gian mà thôi.

Lục Thiên Mặc xoa tay: "Không cần, bây giờ tôi phải đi rồi." Hắn quay sang Tần Phong: "Người anh em, không định tiễn tôi sao?"

Tần Phong phát lên cười lớn, bọn họ thân với nhau từ nhỏ, lớn lên mỗi người mỗi nơi nên ít khi gặp nhau. Nhưng thân phận và quyền lực của họ bây giờ thật là rất khác biệt, hầu như một chút thời gian rảnh cũng không có. Đó là lí do mà Lục Thiên Mặc cứ bay đi bay về suốt ngày.

Bạn đang đọc truyện *Súng Vết Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Bùng nổ cơn thịnh nộ

Đài Bắc.

Đi một chuyến đường dài không được nghỉ ngơi, Mạch Linh đã hết khả năng chịu đựng nữa. Vừa đặt mông lên chiếc giường quen thuộc, cô đã ngủ say một giấc tới tận chiều.

Điện thoại trên đầu giường reo lên vài tiếng, Mạch Linh mắt nhắm mắt mở với tay lấy rồi ấn phím nghe.

"A lô."

"Mạch Linh à! Có về rồi sao, hôm nay sao cô không đến công ty, tôi nhớ cô chết mất."

Mạch Linh nghe qua đã biết ở đầu dây bên kia là ai, cô ngồi bật dậy, cười cười trả lời: "Tôi vừa về lúc sáng, hơi mệt nên tôi không đến công ty được, cô như thế nào, có khoẻ không?"

"Ày da, bạn trai tôi mới về nước, hôm nay tôi phải tự thân đi mua nguyên liệu về để nấu ăn, mà tôi thì nấu ăn dở tệ." Vũ Thương ngưng một chút rồi nói tiếp: "Hay là cô cùng đi chọn đồ với tôi nhé!"

"Nhưng mà..."

"Vậy nhé, ba mươi phút nữa tôi đợi cô ở siêu thị gần công ty đó."

Mạch Linh chưa kịp nói gì thì Vũ Thương đã tắt máy, nhưng cô cảm thấy rất vui vì Vũ Thương luôn là người tìm có đầu tiên khi cô đi theo Lục Thiên Mặc khắp nơi về. Tuy cô ta có hơi phiền phức một chút nhưng cũng không đáng quan ngại bao nhiêu.

Cô trèo xuống giường tắm rửa thay quần áo xong hết rồi cầm túi xách đi ra ngoài.

Từ xa đã thấy Vũ Thương chờ sẵn ở trước cửa siêu thị, Mạch Linh mỉm cười bước đến, chọc vào eo Vũ Thương đùa giỡn.

"Cậu không theo đuổi Dĩ Văn nữa hay sao?"

Từ lúc cô vào công ty thì Vũ Thương đã nói cho cô biết là cô ta thích anh chàng Dĩ Văn cùng bộ phận làm việc của mình, bây giờ dùng một cái cô ta lại có bạn trai, quả thật là rất nhanh a.

Vũ Thương nhún vai, bĩu môi: "Anh ấy đúng là mình đồng da sắt, tôi có làm cách nào anh ấy cũng không thêm quan tâm. Thậm chí tôi còn có suy nghĩ anh ấy không phải là đàn ông nữa cơ."

"Không phải đàn ông?" Mạch Linh muốn bật cười thành tiếng nhưng cô đã nhanh chóng chặn xuống, là đàn ông mà không có tí gì cảm xúc với phụ nữ thì đúng là nên xem lại giới tính của mình.

"Mạch Linh! Cô xem, tôi cũng đẹp mà có đúng không?"

Mạch Linh lướt ngang người Vũ Thương một lượt rồi gật đầu: "Thế bạn trai cô là ai?"

"Tôi quen anh ấy qua nick QQ, đã được hơn hai tháng rồi. Hôm nay anh ấy sang Đài Bắc để thăm tôi đấy."

Vũ Thương hớn hở trả lời, xem ra cô ta rất vui về khi vợ được anh chàng này. Vậy cũng tốt, nhìn thấy cô bạn đồng nghiệp có được tình yêu đích thực, Mạch Linh cũng vui mừng thay.

Hai người đi dọc theo mấy gian hàng bán nguyên liệu và dụng cụ làm bếp, Vũ Thương vốn ở một mình trong một khu chung cư đã cũ, bình thường cô ít khi vào bếp, chỉ hay ăn thức ăn nhanh bên ngoài, nên trình độ nấu ăn dở tệ.

Mạch Linh cũng Vũ Thương đang lựa vài hộp pa-tê thì có một người phụ nữ trung niên đi đến, vừa nhìn thấy Mạch Linh, bà ta nhanh chóng lên tiếng.

"Mạch Linh, là con phải không?"

Cô quay lại nhìn, ngay lập tức đã vui mừng nhận ra người phụ nữ kia.

"Cô Doãn, đã lâu rồi con không gặp cô."

Người phụ nữ tên Doãn kia là một hàng xóm tốt của gia đình cô từ lúc cô còn bé, cũng kể từ lúc ngôi nhà bị niêm phong, cô theo Lục Thiên Mặc rời đi thì đã lâu lắm rồi cô không gặp lại người quen, hôm nay vô tình gặp lại cô Doãn, Mạch Linh vui mừng đến sắp khóc.

"Con đi mất biệt mấy tháng nah vậy, ba con đã bị người ta giết chết ở trong tù rồi, con đã biết chưa?"

Mạch Linh nghe như sét đánh ngang tai, cô hét hoảng nắm lấy cánh tay cô Doãn, lập tức hỏi dồn.

"Cô Doãn, cô vừa nói gì? Ba con... Ba con bị sao hả cô Doãn?"

"Ba con bị người ta giết chết rồi, bên công an báo tin về gia đình nhưng không được, họ đã nhờ cô lên nhận xác ba con về."

"Không! Không thể nào! Không thể nào xảy ra chuyện đó được."

Mạch Linh bị xúc động mạnh, cô buông hộp pa-tê trên tay xuống, vội vàng xoay người chạy đi.

"Này, Mạch Linh! Chờ tôi với!" Vũ Thương cũng lập tức chạy theo sau, nhưng cô bị cánh cửa thang máy chặn lại, đành không cam lòng về một mình.

Mạch Linh xông vào phòng của Lục Thiên Mặc, vừa vận thấy hẳn vừa mới ở công ty về, cô tiến đến kéo lấy cánh tay hắn, hét lên: "Lục Thiên Mặc, anh đã làm gì ba tôi? Tại sao anh lại làm như vậy? Anh đã hứa với tôi là sẽ không làm hại người nhà tôi, tại sao anh lại giết ông ấy? Tại sao?"

Giờ phút này Mạch Linh như phát điên, cô đâm túi bụi vào ngực Lục Thiên Mặc, hẳn nhũn mảy, tất nhiên đối với hắn thì mấy cú đâm của cô chẳng nhằm nhò gì.

Hắn đẩy cô ngã xuống giường, tiến đến quỳ bar gần cửa sổ rót một ly Vodka.

Mạch Linh vẫn điên cuồng lao đến người Lục Thiên Mặc, cô hất đồ ly rượu trên tay hẳn, ly rượu cao chân rơi xuống sàn nhà phát ra tiếng "Xoảng" một cái, thứ chất lỏng óng ánh màu xanh nhạt chảy trên sàn thấm đến đầu ngón chân cô lạnh buốt.

"Chết" Một tiếng tát vang lên, gương mặt Mạch Linh đã nhanh chóng nổi lên dấu ngón tay ửng đỏ.

"Cô muốn chết sao? " Lục Thiên Mặc tiến đến bóp chặt lấy cổ cô, kéo cô đặt lên bàn trà, nghiêng răng phát ra từng chữ: "Ông ta chết, là đáng "

Mạch Linh lều mạt sống chết với hẳn, mặc dù cô đã bị bóp chặt đến đau rất không thôi, nhưng cô vẫn nhìn chăm chăm hẳn với một ánh mắt đầy lửa hận.

"Anh có giỏi thì giết chết tôi đi, đồ ác ma, anh không phải là con người."

Lục Thiên Mặc lúc này đã nổi trận lôi đình, hẳn lời cô vào phòng tắm, xả nước cho lấp đầy bồn, rồi dè chặt đầu cô vào trong làn nước lạnh lẽo giữa đêm mùa đông.

"Cô nói không sai, tôi không phải là con người. Nhưng tôi có thể sai khiến con người phải phục tùng tôi."

Hắn nhấn đầu cô vào trong nước rồi lại nắm tóc kéo cô lên, rồi lại nhấn vào, cứ như vậy suốt mười lăm phút, những giọt nước lạnh thì nhau chảy xuống mặt cô, cả mái tóc và quần áo đã ướt sũng.

Lục Thiên Mặc kéo cô xuống ra trước cửa phòng rồi xoay người đóng sầm cửa lại. Mạch Linh thống khổ ngã ngồi trên sàn, cô bò đến đập tay lên cửa phòng của hẳn, nhưng cửa đã bị khoá.

Bạn đang đọc truyện *Súng Vặt Tình Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Âm sát hàn ung

Mạch Linh gào thét khóc lóc trước cửa phòng Lục Thiên Mặc rất lâu, cô như muốn lập tức giết chết hẳn để trả thù cho ba, nhưng bản thân thừa biết muốn đòi cô cũng không làm được.

Đúng lúc Lô Tấn và Bạch Phụng đi công việc vừa về, thấy Mạch Linh ở trước phòng Lục Thiên Mặc làm loạn, bọn họ đã biết đã xảy ra chuyện, Lô Tấn chạy lên cầu thang, tiến đến gần cô, lên tiếng

"Xảy ra chuyện gì?"

Mạch Linh không trả lời, cô tựa hồ như không nghe thấy câu hỏi của Lô Tấn, bây giờ trong mắt cô ai liên quan đến Lục Thiên Mặc đều là kẻ thù.

Cô trườn người đến nắm chặt cổ áo Lô Tấn, nấc lên từng tiếng

"Các người... Các người tại sao lại đối xử với tôi như vậy? Tại sao... Huhu..."

Lô Tấn và Bạch Phụng sớm đoán là có chuyện nhưng họ không biết đã xảy chuyện gì, Lô Tấn kéo tay Mạch Linh ra khỏi cổ áo mình, hỏi lại: "Mau nói, là chuyện gì?"

"Ba tôi... Ba tôi là do các người giết có phải không? Đồ ác ma, đồ cầm thú, tôi giết các người."

Mạch Linh phát điên nhào đến người của Lô Tấn, nhưng đối với một sát thủ như hẳn thì cô chẳng đáng là gì, hẳn khẽ nghiêng người, Mạch Linh theo đã ngã xuống cầu thang.

Lúc cô rơi tự do nửa người trên trong không trung thì có một cánh tay đỡ lấy sau lưng rồi kéo cô đứng vững trở lại, Bạch Phụng trầm mặc, lúc này mới lên tiếng.

"Ba cô là do người của Hàn Ứng giết, không liên quan đến chúng tôi."

Mạch Linh nghe xong như bùng tỉnh. Hàn Ứng, cô làm sao có thể quên được hẳn, hôm đó hẳn đã có ý định cưỡng bức cô, còn dọa sẽ tìm cô tính sổ, giờ hẳn giết ba cô, nỗi hận này làm sao mà cô có thể bỏ qua.

"Tôi đi tìm anh ta." Bạch Linh xoay đi, cô muốn tìm Hàn Ứng hỏi cho ra lẽ, nếu như hẳn không cam tâm khi bị cô cản ngày hôm đó, thì cô sẽ trực tiếp tìm cô tính sổ, tại sao lại giết ba cô, một người đàn ông đang ở trong tù mà còn bị điện đại.

"Cô đi để nộp mạng sao?" Bạch Phụng giữ tay cô lại, Hàn Ứng không phải là người dễ đối phó, cô mà gây sự với hẳn thì chi thiệt cho bản thân mình mà thôi.

"Mặc kệ tôi."

Mạch Linh giằng co cổ tay ra khỏi lòng bàn tay Bạch Phụng, gương mặt cô nhợt nhạt đến mức rất khó coi.

"Cậu cứ để cô ta đi."

Lô Tấn nhìn đến Bạch Phụng, hẳn nghĩ nếu như cô muốn biết sáng tỏ mọi chuyện thì cũng nên để cô hỏi trực tiếp Hàn Ứng, trước nay Lục Thiên Mặc và Hàn Ứng không liên quan đến nhau, nay hẳn lại giết ba cô, chứng tỏ giữa cô và hẳn có vấn đề riêng gì đó.

Mạch Linh ngẩn đầu tóc xốc xếch rồi bồi lên hướng đến Lô Tấn, giọng thì thào: "Anh ta đang ở đâu?"

"Quán bar Thiên Đường."

Lô Tấn và Bạch Phụng nhìn theo bóng lưng Mạch Linh rời khỏi, trong lòng mỗi người lướt qua một tia cảm xúc vô cùng hỗn độn khác nhau.

Thiên Đường, Mạch Linh còn lạ gì chỗ này nữa, đây là nơi mà cô đã đặt chân đến làm nhân viên phục vụ, cũng là lần đầu cô gặp Lục Thiên Mặc, cũng bởi từ đó, số phận cô đã hoàn toàn bị thay đổi.

Vừa bước vào bên trong quán, cô nhìn xung quanh một vòng đã bắt gặp Hàn Ứng ngồi trên ghế nệm khuất sau quầy đựng rượu, hôm nay hẳn không vào phòng vip riêng của mình, mà lại thông thả ngồi ở đây xem vũ công uốn mình trên trụ cột.

Mạch Linh nhìn thấy hẳn liền kích động chạy nhào đến, cô cảm một con dao nhọn tiến đến chỗ hẳn, hét lớn.

"Hàn Ứng, hôm nay tôi sẽ giết anh."

Hai tên thuộc hạ đứng bên cạnh thấy vậy liền muốn động thủ, nhưng Hàn Ứng lại đưa tay lên ra dấu hiệu cho bọn họ đứng im, hai tên thuộc hạ đành gật đầu lui xuống.

Về mặt Hàn Ứng vô cùng bình tĩnh, ánh đèn màu lướt ngang mặt hẳn sáng lên như một vầng hào quang chói lọi, gương mặt người đàn ông này, quả thật là mê người.

Hắn không ra tay, cứ để mũi dao nhọn lạnh băng trên tay cô kề ngay cổ mình, trên khoé môi mỏng nhếch lên một nụ cười.

"Kiểu Mạch Linh, tôi vốn dĩ định dk tìm cô, nhưng không ngờ chưa tìm thì cô đã tự động chạy đến đây."

Mạch Linh vẫn kẻ dao vào cổ hẳn, cô điên tiết trả lời: "Anh đã giết ba tôi, tôi nhất định liều mạng với anh."

Tiếng nhạc đập thình thịch bên tai khiến giọng nói của cô trở nên nhỏ bé dần, Hàn Ứng nhìn thẳng vào mắt cô, đôi mắt trong veo với hàng mi dài cong vút, nhưng đã đỏ hoe lên vì khóc quá lâu.

Mà hình như hẳn nghe không nhầm thì Mạch Linh cô lại gán ghép cho hẳn cái tội giết người, mấy hôm nay Hàn Ứng thậm chí cảm sủng cũng chẳng thèm cảm đến.

Mạch Linh đã kẻ sát con dao vào cổ hẳn, cô điên tiết gơ tay định đâm xuống thì cánh tay cô đã bị nắm chặt, Hàn Ứng chỉ dùng một chút lực, cổ tay cô đã mất sức, con dao rơi tự do từ trên cao xuống.

Hàn Ứng cúi mũi chân đá con dao hướng về phía mình, ngay lúc mũi dao nhọn chỉ còn cách mặt Hàn Ứng khoảng ba đến bốn xen-ti-mét thì con dao đã được hai ngón tay trở và giữa của Hàn Ứng kẹp chặt.

Hắn tuy không phải xuất thân từ giới xã hội đen, nhưng thân thủ rất nhanh nhẹn, từ nhỏ cũng trải qua nhiều bài tập huấn luyện để tự vệ, do vậy mà ngay cả những băng nhóm có thể lực trong Hắc đạo khi nghe đến cái tên Hàn Ứng cũng phải nghiêng người nể trọng ba lần.

"Muốn giết tôi sao?" Hàn Ứng di chuyển ngón tay phóng thẳng con dao bay qua mặt nam nhân viên phục vụ, người phục vụ kia liền hốt hoảng đứng chôn chân tại chỗ, lại chuyển gì nữa đây, từ trước giờ quán bar này luôn thường xuyên xảy ra những tình huống bất ngờ như thế.

Người phục vụ quay nhìn về phía Hàn Ứng, thấy Hàn Ứng liếc liếc mắt về mình, anh ta liền hiểu ý gỡ cây dao đang cắm trên tường gỗ đem đi.

Mạch Linh vùng vẫy ra khỏi tay Hàn Ứng nhưng sức cùng lực tận, cô hoàn toàn không thể chống cự nổi sức mạnh của hắn, chỉ vài giây sau, Hàn Ứng đã kìm chặt người cô vào vách tường.

"Khốn nạn, anh mau thả tôi ra!"

Cô liều mạng giãy dụa, vốn có ý định đưa chân đá vào hạ bộ hắn, nhưng tư thế cô hiện giờ rất bất tiện, cô ngồi trên ghế nệm, hai chân đang dể dưới sàn, phần đùi trở lên trên đã bị người Hàn Ứng đè chặt.

Hắn cong miệng cười, nghiêng đầu sát đến mặt cô, giọng thì thào: "Mới học được chút bản lĩnh đã muốn giết người, cô có biết giết người là phạm pháp không?"

Mạch Linh nghe qua cũng hiểu là Hàn Ứng đang có ý trêu ghẹo cô, những tên Tổng tài như hắn thì biết gì đến pháp luật chứ. Hắn là người có quyền, đến cả pháp luật cũng không dám nhúng tay vào chuyện riêng của hắn.

"Phạm pháp? Vậy anh giết chết ba tôi thì không phải phạm pháp sao?" Mạch Linh cắn môi phẫn nộ, đừng nói đạo lý với cô khi chính hắn là người đã mắc phải tội giết người.

Hàn Ứng khẽ cúi đầu, hắn đưa tay nâng cằm cô lên, lướt ngón tay qua môi cô: "Tôi không giết ba cô."

Hắn nghĩ chỉ một câu nói không có là cô sẽ tin hắn sao?

"Tôi không tin."

"Hàn Ứng tôi tuy không phải người tốt lành gì, nhưng chuyện tôi có làm tôi nhất định sẽ thừa nhận."

Tâm trạng Mạch Linh có phần ổn định hơn lúc nãy, khi nói đến mấy lời này về mặt Hàn Ứng cũng khác đi. Trông hắn rất nghiêm túc, đáng về đùa cợt cũng biến mất.

(Yến Tử: Ôi sao tôi thích Hàn Ứng quá đi ~~~ hồng lè bô nam chính quá làm fans nam phụ ta, vừa playboy vừa lạnh lùng boy. Chịu gì nổi ~~~)

Bạn đang đọc truyện *Sủng Vật Tình Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Chi bằng em theo tôi đi

Mạch Linh đưa ánh mắt dò xét đến người Hàn Ứng, không phải lời nói hắn đáng tin. Chỉ là cô vẫn lấy rất có lý.

Hàn Ứng đứng lên, cúi xuống nhìn cô từ phía trên, giọng nói kiêu ngạo:"Không tin thì trực tiếp đến sở cảnh sát kiểm tra."

Mạch Linh nửa tin nửa ngờ nhưng cũng bước theo Hàn Ứng lên xe, chiếc BMW mùi trần sang trọng lao vọt đi thẳng đến trụ sở cảnh sát trung tâm.

Chưa đầy mười phút sau, chiếc ô tô đã dừng lại trước trụ sở, tài xế bước xuống mở cửa xe cho Hàn Ứng, cô cùng hắn tiến vào bên trong.

Ở nơi này, dường như Hàn Ứng đã tới rất nhiều lần, không biết là hắn đến đây để làm gì, nhưng xem ra Trung tướng ở đây không mấy nhiệt tình khi đón tiếp a.

"Hàn thiếu, chẳng hay cậu đến đây là có việc gì?"

Người đàn ông mặc quân phục cảnh sát, trong cổ về đã đứng tuổi, ông ta hướng đến Hàn Ứng lên tiếng hỏi, vẻ mặt rất khó chịu.

"Trung tướng, ông có cần bày ra thái độ này với tôi không?" Hàn Ứng bốn cợt thả tay vào túi quần âu sang trọng, hắn liếc xung quanh, đi đến cái ghế nệm tự ý ngồi xuống.

Người đàn ông phớt lờ mọi hành động vô lễ của Hàn Ứng, ông là bạn thân của Hàn Lâm - ba ruột của hắn, vậy mà cứ cách một ngày là trong danh sách xử phạt đều thấy tên hắn, cứ lập đi lập lại từ năm này qua tháng nọ, thật sự ông có muốn nương tay cũng không thể nào làm được.

"Hàn thiếu, hôm nay tôi không bắt cậu, thì cậu lại tự động đến đây sao?"

Hàn Ứng nghiêng người rót đầy một tách trà, nhắm lấy một ngụm.

"Thời gian đối với tôi rất quý báu, hôm nay đến đây là có việc." Hắn liếc mắt qua Mạch Linh rồi nói tiếp: "Tôi muốn biết nguyên nhân vì sao Kiều Sở Nghiện lại chết trong nhà giam?"

Trung tá trầm ngâm một lúc, cái tên thiếu gia này hôm nay lại rảnh rỗi chạy đến đây chỉ để hỏi về cái chết của một người chẳng liên quan đến mình sao? Thật là đáng kinh ngạc.

"Ông ta phát điên trong tù, tấn công người khác. Trong lúc phát điên đã lao đến đập đầu vào vách tường, chết ngay tại chỗ."

Mạch Linh đứng bên cạnh nghe rõ ràng nguyên nhân dẫn đến cái chết của ba, cô không ngờ rằng lại xảy ra cơ sự như vậy, cô đã hiểu lầm Lục Thiên Mặc và Hàn Ứng rồi sao?

"Bên giám định đã khám xét tử thi và đã có người mang xác về rồi. Thưa Hàn thiếu, như vậy đã đủ thông tin mà cậu cần chưa?"

Hàn Ứng vẻ mặt này giờ không dối, hắn cong đôi môi mỏng, tạo ra một nụ cười vô cùng bẽn lẽn.

"Cảm ơn cảm ơn."

Hàn Ứng nói xong lập tức đứng dậy kéo cánh tay Mạch Linh đi ra xe. Cô mặc kệ là chiếc ô tô đang chạy đi đâu, suốt đường đi cô vẫn không nói câu nào.

Cô đã hiểu lầm Lục Thiên Mặc, kón tiếng chửi bới hắn, lại còn cầm dao muốn giết Hàn Ứng, mà người đàn ông bên cạnh này ngồi này giờ cũng tuyệt nhiên không nói câu nào. Mạch Linh thoát ra đồng suy nghĩ trong đầu, cô như thu mình lại trước người ngồi bên cạnh, nhẹ giọng lên tiếng.

"Hàn Ứng! Tôi... Tôi xin lỗi, đã hiểu lầm anh rồi!"

Hàn Ứng đối với lời xin lỗi này của cô hoàn toàn không có cảm xúc, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy khá vui vì cô đã tin lời nói của mình.

"Xin lỗi không có thành ý."

Mạch Linh nghe xong cũng không biết là nên làm sao để hắn chấp nhận lời xin lỗi của mình, cô im lặng hơn nửa ngày trời, cuối cùng cô mới lên tiếng.

"Vậy tôi phải làm sao?"

Hàn Ứng ngửa đầu ra sau ghế, cong môi phun ra vài chữ: "Thành tâm hôn tôi một cái, tôi sẽ bỏ qua cho em."

Mạch Linh tái mặt, tâm trạng cô đang rất tệ thể mà cư nhiên hắn vẫn đùa giỡn được, cô hừ lạnh một tiếng, xoay mặt nhìn ra cửa xe.

"Em không hôn? Vậy thì đừng trách tôi không khách sáo!"

Lời nói của Hàn Ung vừa dứt thì môi cô đã bị phủ lấy, hần nghiêng người, để chặt cô vào cửa xe, nhướn tay qua người cô tiện tay khoá chặt cửa lại.

"Ừm..."

Mạch Linh dùng lực đánh vào ngực hần, liều mạng đẩy hần ra: "Biến thái, đừng chạm vào tôi."

"Ha ha ha."

Hàn Ung nhìn bộ dạng ngu ngốc của cô liền phá lên cười lớn, nhưng quả thật giấy tiếp theo hần đã buông cô ra, quay về ghế ngồi chỉnh tề, đưa tay vuốt lấy mấy nếp nhăn trên áo complet.

"Dù sao thì Kiều Sở Nghiệm cũng chêtà rồi, em cũng không còn nợ gì Lục Thiên Mặc nữa. Chỉ bằng em đi theo tôi, tôi sẽ không vì em từng là người phụ nữ của hần mà đối xử tệ với em"

Mạch Linh tức đến mặt đỏ tạt mang tai, cô đấm Hàn Ung vài cái, nghiêm giọng.

"Thần kinh, tôi mới không thêm đi theo anh."

Hàn Ung không biết đã đoạt đi di động cô từ lúc nào, hần bấm bấm vài cái rồi trả di động lại cho cô.

"Số điện thoại của tôi đã được lưu trong máy em, lúc nào nhớ tôi thì có thể trực tiếp gọi cho tôi."

Mạch Linh nhét lại di động vào túi xách, phía trước đã là biệt thự Lục Thiên Mặc, cô vội vàng kêu tài xế dừng xe.

Tài xế nhìn qua kính chiếu hậu trước mặt, thấy Hàn Ung gật đầu mới dám dừng xe lại ở lề đường. Mạch Linh mở cửa bước xuống xe, đi bộ vào biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Vực Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Đàn mà tôi chơi giỏi nhất là đàn bà

Mạch Linh vừa vào phòng khách thì đã thấy Lục Thiên Mặc đang đây đưa cùng một người phụ nữ, Mạch Linh tâm trạng vốn không tốt nên không muốn để tâm nhiều đến chuyện của hần, cô đi thẳng lên phòng của mình.

"A... Mặc... Nhẹ một chút a..." Doãn Phi nằm dưới thân của hần rên rĩ, cô có thể cảm nhận được Lục Thiên Mặc hôm nay rất lạ, hần ra vào không chút cảm xúc, dường như là đang rất tức giận.

Một tên thuộc hạ chạy vào, về mặt rất gấp gáp, hần vừa nhìn thấy hiện vật trước mặt đã lập tức bịt mắt lại: "Lão đại, có chuyện rất..."

"Ra ngoài." Lục Thiên Mặc không thèm nhìn đến một lần, nghiêm giọng trầm mặc ra lệnh.

Tên thuộc hạ sợ đề run rẩy cả người, lập tức cúi người lui ra.

Doãn Phi tuy đã đề ý từ lâu về thái độ kì lạ của Lục Thiên Mặc nhưng cô vẫn không hỏi gì. Đi theo hần hơn mười năm, cô chỉ có phận sự nghe lời chứ không có tư cách đề hỏi.

Hần ra vào người cô từng nhịp, hai thân thể lỏng lẻo trên ghế sofa ở phòng khách, cửa bên ngoài vẫn mở toang, chỉ có điều người khác muốn vào ngay lúc hần đang "làm trận" thì không phải là chuyện dễ dàng.

Từ hôm Mạch Linh nổi điên chửi bới Lục Thiên Mặc thì hần đã không xuất hiện trước mặt cô nữa, hơn hai tuần nay hần không về biệt thự, cô chỉ nhìn thấy Rob và Lô Tấn, còn Bạch Phụng và Doãn Phi cũng không thấy đâu.

Sau khi Mạch Linh tìm đến nhà cô hàng xóm để nhận lại tro cốt của bà, cô đã sắp xếp gọn gàng mọi chuyện, hủ tro cốt cô đem lên chùa để nhờ các sư thầy chăm lo coi quản.

Cô thay quần áo đến công ty, cả ngày hôm nay cũng không nhìn thấy Lục Thiên Mặc đến làm việc. Mạch Linh bỗng dưng cảm thấy có lỗi, cô còn chưa kịp xin lỗi Lục Thiên Mặc vì chuyện hôm trước.

Khuong Hàn Nhật ở bên ngoài gõ cửa rồi bước vào, trên tay cầm một bộ hồ sơ.

"Thư kí Kiều, phiên cô kí tên vào bản hợp đồng này, đối tác đang đợi ở dưới sảnh."

Mạch Linh nhìn qua bản hợp đồng, ngu ngốc hỏi: "Chỉ kĩ quan trọng như vậy, anh nên chờ giám đốc về, tôi không có quyền quyết định."

"Lão đại bảo cô thay anh ấy kí." Khuong Hàn Nhật cười cười đáp, thật ra hần biết rõ Lục Thiên Mặc đang bận rất nhiều chuyện trong giới Hắc đạo, mà luật của hần đưa ra từ trước đến nay là nếu giám đốc vắng mặt, thì thư kí sẽ trực tiếp đứng ra thay hần xử lí mọi việc, vì hơn ai khác, thư kí giám đốc là người luôn ở bên cạnh hần, mọi hợp đồng liên quan đến công ty đều phải qua tay thư kí trước rồi mới trình lên cấp trên phê duyệt qua.

Mạch Linh kí tên, đóng dấu đỏ vào mấy tờ giấy rồi trả lại cho Khuong Hàn Nhật. Cô rất muốn hỏi hần xem Lục Thiên Mặc đã đi đâu mà mất tích hơn nửa tháng nay, nhưng lời chưa kịp nói thì Khuong Hàn Nhật đã xoay người rồi đi.

[...]

Hết giờ làm việc, Mạch Linh đứng trước cửa công ty đón taxi, nhưng đã hơn ba mươi phút cô vẫn không đón được chiếc xe nào, bây giờ đã hơn bảy giờ tối, nếu như cô vẫn không đón được xe, chắc phải tự thân vận động đi bộ về mất.

Kiên nhẫn đợi thêm gần mười phút nữa nhưng vẫn không bắt được chiếc taxi nào, cô đành xoay người rồi đi. Buổi tối ở Đài Bắc rất nhộn nhịp, cô đi bộ ra khỏi trung tâm thành phố, biệt thự của Lục Thiên Mặc cách trung tâm hơn sáu ki-lô-mét, ánh đèn neon nhấp nháy dần dần khuất sau lưng Mạch Linh, xung quanh cô bây giờ chỉ còn thấy những bóng đèn đường màu vàng nhạt hắt ánh chiếu xuống con đường lớn không một bóng dáng xe chạy qua.

Cô đang sai bước đi thì bị một nhóm thanh niên chặn đường, cầm đầu là một người đàn ông tầm ba mươi tuổi đang tay ra không cho cô đi, hần nghiêng người lại gần cô, giọng nói vô cùng ngả ngớn.

"Người đẹp, em đi đâu lại có một mình thế này, hay để anh đưa em về có được hay không?"

"Tránh ra!" Mạch Linh lạnh lùng gạt tay hần ra, cô mới bước đi được vài bước thì đã bị kéo lại.

"À à. Cô em đây rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt sao?"

Mạch Linh dứt khoát giặt tay lại, cô cúi chân đá một phát vào hạ bộ hần tên đàn ông kia. Hần vốn dĩ nghĩ cô chỉ là một cô gái yếu đuối bình thường, nay lại bị tấn công bất ngờ, hần tức giận cho đàn em xông lên.

"Bắt lấy nó cho tao."

Tám chín người nhào đến phía Mạch Linh, cô chỉ mới học được vài chiêu võ để phòng thân, thời gian cô ở London chủ yếu là tập sử dụng vũ khí, bây giờ trên người cô dao không có, súng lại càng không. Nhóm thanh niên cao to xông vào bắt lấy cô, bẻ chặt tay cô ra sau lưng.

Tên đầu xỏ vừa ôm hạ bộ của mình vừa nhích người từng bước đến trước mặt cô, hần tức giận vùng tay tát cô một cái như trời giáng.

"Chát."

Tiếng chát vang lên thanh lãnh giữa đêm, khoé miệng cô bị xướt một đường dài, máu tươi lập tức chảy ra.

Ranh con, một chút võ mèo cào của mày muốn trốn tao à. Hôm nay mày dám đánh tao, tao nhất định sẽ chơi chết mày."

"Muốn chơi chết người của tao, là gan mày cũng lớn lắm!"

Giọng nói một người đàn ông truyền đến, Mạch Linh cảm thấy giọng nói này rất quen, cô thậm chí đã nghe rất nhiều lần, nhưng phút chốc cô lại không nhận ra.

"Mẹ kiếp, là đứ a nào dám phá chuyện của tao?" Người đàn ông tức giận quay lại phía sau, vừa vịn chạ m phải một ánh mắt lạnh lẽo như mũi dao nhọn.

Hàn Ứng nhếch môi cong lên một nụ cười, hất thà hai tay vào túi quần, ung dung tiến đến phía bọn chúng.

"Tao cho mày ba giây, không biến khỏi mắt tao thì báo với người nhà lập tức đến hết xác mày về."

Đến lúc Hàn Ứng đến gần, khi thế áp bức người khác lập tức bao trùm và lan toả khắp nơi xung quanh chỗ bọn họ đứng, hần tuy chỉ phun ra mấy lời, nhưng Mạch Linh nhận thấy vẻ mặt bọn gang hồ kia đã khiếp sợ.

"Đại... Đại ca... Là Hàn thiếu..."

Tên đầu xỏ nghe đàn em nói nhân vật trước mặt là Hàn thiếu, hần ta đã nhận ra ngay Hàn Ứng, trong giới gang hồ này, danh tiếng Hàn Ứng còn nổi tiếng hơn cả trùn Mafia Đài Loan huống gì bấy giờ hần đang đứng trước mặt, người đàn ông lập tức sợ hãi quỳ xuống trước mặt Hàn Ứng, lên giọng cầu xin.

"Hàn thiếu, tôi có mắt mà không thấy Thái Sơn, đã đắc tội rồi, đã đắc tội rồi."

"Tay nào?"

Hàn Ứng vứt điều thuốc tàn xuống chân, dùng mũi chân đi đến nát vụn dưới đường.

"Hà?"

Người đàn ông có ý không hiểu Hàn Ứng đang nói gì, nhưng chỉ vài giây sau hần đã nhận ra ý của Hàn Ứng là hỏi tay nào của hần vừa mới đánh Mạch Linh. Lúc này, tên đàn ông đã mặt mày tái xanh, lập tức cầu xin thảm thiết.

"Hàn thiếu, tôi biết sai rồi, xin hãy tha mạng."

Hàn Ứng không trả lời, hần giờ tay lên, tên vệ sĩ ở sau lưng liền tiến đến chặt lia bàn tay người đàn ông kia.

"Á á á á..." Tiếng rên đau đớn vang lên giữa đêm vắng, đám đàn em thấy tên đầu xỏ bị chặt tay sợ đến nỗi bỏ chạy tán loạn. Hàn Ứng hướng đến người đàn ông đang ông cánh tay bẻ bết máu của mình, lạnh giọng phun ra một câu: "Còn không mau cút."

Người đàn ông lập tức bỏ chạy, Hàn Ứng tiến đến nâng cằm Mạch Linh lên xem, vẻ mặt thoảng qua vài tia phức tạp.

"Tôi đưa em đến bệnh viện kiểm tra vết thương."

Mạch Linh không phản đối, cô khẽ gật đầu: "Cảm ơn anh."

Bác sĩ kiểm tra vết thương rồi đem thuốc sát trùng rửa sạch cho cô, xong xuôi hết Hàn Ứng mới cho ông ta bước ra khỏi phòng.

"Tôi chỉ bị trầy xước nhẹ, anh có cần phải tỏ vẻ nghiêm trọng như vậy không?"

Mạch Linh nhìn miếng băng dán trên khoe miệng, làm sao lại phải dán lên làm cô khó chịu thế này, chẳng phải rửa qua thuốc sát trùng là xong rồi hay sao?

"Tôi không muốn gương mặt này bị hủy hoại bởi một tên chẳng ra gì!"

Hàn Ứng bình thản trả lời, hần cũng không nghĩ rằng hần ở trong mắt Mạch Linh cũng là một tên đàn ông chẳng ra gì.

"Có muốn đi uống vài chai không?"

Dù sao thì hôm nay Mạch Linh cũng không vui, nên cô đã gật đầu đồng ý theo Hàn Ứng đến quán bar.

Hôm nay có một buổi hoà nhạc ở sân khấu quán bar Thiên Đường. Vũ công đang uốn dẻo trên thanh cột sắt, phía trên còn có một cây đàn đang bị trùm vải.

Mạch Linh từ nhỏ đã thích đánh đàn, nhưng cô vẫn chưa từng được thử qua, mà bây giờ, cô cũng không có hứng thú để học đàn nữa.

"Hàn Ứng, anh biết chơi đàn không?"

Hàn Ứng xoay người lại, kéo Mạch Linh đến một chiếc bàn dài, hần ngồi xuống ghế nệm, nghiêng người đưa lưỡi liếm xung quanh vành tai cô, giọng thì thào.

"Đàn mà tôi chơi giỏi nhất, chính là đàn bà!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Vật Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Bỏ đứ a bé đi

Mạch Linh ngó ngàng người, tên đàn ông này, những lời ỏi như vậy cũng nói được. Có hử lạnh một tiếng, gạt người hần ra, cô nhích mông sang chỗ ngồi xuống.

Hàn Ứng cười cười đưa tay ra hiệu cho nhân viên phục vụ, người phục vụ bần nhanh chóng tiến đến, cuối người cung kính hỏi: "Dạ, xin hỏi ngài và tiểu thư đây dùng thức uống gì ạ?"

Hàn Ứng nhếch môi, ngẩ người ra sau ghế: "Vodka."

Người phục vụ "Vâng" một tiếng rồi xoay người đi, Mạch Linh đưa mắt nhìn xung quanh, một loạt những hình ảnh bóng mắt chiếu đến tầm nhìn của cô, khiến mặt cô lập tức đỏ lên như quả cà chua chín.

"Em mà còn nhìn nữa là sẽ phát cuồng đấy."

Hàn Ứng chỉ liếc sơ qua đã biết tâm trạng cô như thế nào, không phải là Mạch Linh lần đầu nhìn thấy nấy cảnh ân ái trước bàn đàn thiên hạ như thế này. Ở nơi này, tiếng nhạc đập thành thạch bên tay, hoà với tiếng rên ri tạo nên một âm thanh vô cùng khó nghe.

Mạch Linh cảm thấy trong người thật buồn nôn, cảm giác khó thở bỗng dung truyền đến bên trong cổ họng.

"Hàn Ứng... Tôi..." Cô xoay người, đưa tay nủ lấy vạt áo Hàn Ứng, vẻ mặt rất khó coi.

Hần nhìn thấy bộ dạng cô như vậy không khỏi lo lắng, vội đỡ lấy người cô dựa vào ghế: "Cảm thấy thế nào?"

"Đưa tôi rời khỏi đây." Mạch Linh thừa biết, nếu như cô còn ở lại đây thêm một phút nào nữa, có lẽ cô sẽ bị hành hạ cho đến chết mất.

Hàn Ứng thấy cô khó chịu đến mức sắp không chịu nổi, lập tức đứng dậy đỡ cô ra khỏi bar, vừa ra khỏi cửa, Mạch Linh đã cảm thấy khỏe hơn hần. Cô cảm thấy mình thật là may mắn, nếu không đã ỏi mưa khắp nơi trong đó rồi.

"Em làm sao vậy?"

Mạch Linh nghe giọng nói Hàn Ứng mới chợt nhớ ra là hần đang đứng bệ cạnh, cô hướng mắt về hần, trông vẻ mặt lúc này y như vừa mới bị người ta huych tiền.

"Chỉ là nhìn thấy vài thứ kinh tởm nên muốn nôn, bây giờ thì khỏi rồi."

Hàn Ung đương nhiên nghe qua đã biết cô đã nhìn thấy gì, chính hắn cũng nhìn theo hướng mà Mạch Linh nhìn. Người đàn ông bên bàn đối diện cách đó khá xa đang cúi đầu vào giữa hai chân cô gái, một hành động lộ liễu và vô cùng khiếm nhã như vậy. Hàn Ung đã thấy rất nhiều lần.

Một người phụ nữ từ đằng xa tiến đến định tiến vào bên trong bar, vừa vận nhìn thấy Hàn Ung, cô ta như bắt được vàng, nhanh chóng tiến đến dính như sam trên người hắn.

"Hàn thiếu! Mấy hôm nay không thấy anh gọi cho người ta, có biết người ta nhớ anh lắm hay không?"

Hàn Ung khẽ nhàu mày, đẩy người phụ nữ đang ôm lấy cánh tay hắn ra, dò xét một chút.

"Hôm khác tôi sẽ liên lạc với em, còn hôm nay..." Hắn rút ra một sấp tiền giấy, nhét thẳng vào cổ áo khoét sâu của cô ta: "Tôi không có hứng thú."

Người phụ nữ vui vẻ kiễng chân hôn lên môi hắn một cái, khẽ gật đầu rồi xoay người cất bước vào trong.

Mạch Linh nhìn thấy đã nói đa già, cô đứng quan sát hai người họ từ nãy đến giờ mà cả người đã muốn nôn ọc.

"Hàn thiếu à, anh ăn chơi như vậy không sợ có ngày mắc bệnh chết bất đắc kì tử hay sao?"

Hàn Ung đối với lời nói mỉa mai của cô chỉ cười lớn, hắn khá là thoải mái khi Mạch Linh lên tiếng bốn cọt, lập tức kéo cô lên xe.

"Hàn Ung tôi ra ngoài chán rau cũng phải chọn rau sạch, những người phụ nữ đó đều tình nguyện tìm đến tôi, tất cả bọn họ đều là xử nữ."

Hắn cho tài xế đánh vô lăng khởi động xe. Quả thật không sai, những cô gái mới vào nghề này đều là xử nữ, mà yêu cầu của Hàn Ung phải là hàng sạch, đối với một người có địa vị như hắn, tìm gái để phát tiết quả thực dễ hơn hơn trở bàn tay.

Mạch Linh nghĩ đến đây thoáng chốc rung mình, cô bất giác đồng cảm với những cô gái làm cái nghề thấp kém này, bởi vì cô cũng giống họ, chỉ khác một điều rằng, cô chỉ phục vụ một người đàn ông. Là người nắm trong tay cái quyền cho gia đình cô sống hay chết.

Hàn Ung thừa biết Mạch Linh và Lục Thiên Mặc đã không ít lần làm chuyện đó, nhưng tại sao hắn vẫn có một cảm giác rất kì lạ khi ở bên cạnh cô, hắn có thể khẳng định thừa nhận rằng hắn lo lắng cho sự an toàn của cô và muốn cô rời xa Lục Thiên Mặc.

Xe của Hàn Ung đỗ gần biệt thự Lục gia, Mạch Linh bước xuống xe sai bước vào trong, ánh mắt Hàn Ung ở trong xe dõi theo cho đến khi bóng cô khuất sau cánh cổng lớn, hắn mới cho tài xế đánh xe rời đi.

Mạch Linh về phòng tắm rửa thay đồ xong thì leo lên giường. Cô nằm được khoảng năm phút thì nghe tiếng động xe ô tô chạy vào gara, tiếng xe này cô nghe qua đã biết là Lục Thiên Mặc đã về.

Cô muốn xuống nhà để gặp hắn nói câu xin lỗi, nhưng cô lại không đủ bản lĩnh để đối mặt với hắn, cô đã bước xuống giường, nhưng chân cứ dậm mãi tại chỗ.

Cô đứng chôn chân ở trong phòng gần mười phút, lúc đã lấy hết can đảm để sang phòng tìm hắn, thì cô lại vô tình nghe được câu chuyện bên trong.

"Mặc, tôi có thai rồi."

Lục Thiên Mặc ung dung nhìn Doãn Phi, hắn nhàn nhã tiến đến chiếc bàn cao chân sắt quần bar trong phòng, nghiêng người rót một ly rượu vang đỏ.

"Nên biết phải làm gì rồi chứ?"

Doãn Phi đưa tay mở ngăn kéo tủ ở sau lưng, lấy ra hai viên thuốc màu trắng, không do dự nuốt vào.

"Tôi tất nhiên biết làm gì, đây cũng không phải lần đầu tôi bỏ đứa bé."

Doãn Phi nói rất bình thản, dường như cô đã rất nhiều lần tự tay phá thai, tự tay giết chết đi con của mình, cô là người theo Lục Thiên Mặc lâu nhất, đã ngủ với hắn biết bao nhiêu lần. Thậm chí bây giờ cô biết, nếu như lần này cô còn phá thai, thì vĩnh viễn cô sẽ không thể nào mang thai được nữa.

"Rất tốt! Trên đời này, không ai có tư cách mang thai con của tôi."

Mạch Linh ở bên ngoài nghe thấy hết mọi chuyện, cô sững sốt chết đứng tại chỗ. Thì ra những người sống trong thế giới ngầm là như thế này sao, sẵn sàng bỏ đi đứa con của mình chỉ vì cái tôi quá lớn.

Cô lặng lẽ quay trở về phòng, Lục Thiên Mặc hắn nói chẳng ai có đủ tư cách mang thai con của hắn, vậy tại sao hắn còn ra ngoài chơi bời, phải chăng những người phụ nữ lỡ mang giọt máu đó, đều phải nhất định bỏ đứa bé đi sao?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Vật Tinh Nhân 999* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Chuyện xảy ra như ăn cơm bữa

Hôm nay đến công ty thì Mạch Linh mới nghe Khương Hàn Nhật nói rằng thời gian Lục Thiên Mặc rời đi là do phải giải quyết vấn đề liên quan đến mảnh đất mà hắn đã mua lại được trong buổi đấu thầu của Hàn Ung. Mảnh đất đó quả thật đã bị chính phủ Bali tịch thu, hoàn toàn không thể khai thác gì được, Lục Thiên Mặc tuy biết rõ chuyện đó nhưng vẫn chịu bỏ ra số tiền lớn để thu mua. Thì ra hắn dùng đó để làm một nơi bí mật để cho đám thuộc hạ tập luyện.

Thị trường thế giới đang được mở rộng, điều đó khiến cho không ít băng nhóm có thế lực dòm ngó, Lục Thiên Mặc tất nhiên cũng không ít kẻ thù, chỉ có điều là chẳng ai dám trực tiếp đối đầu với hắn.

Mạch Linh ngồi vào chỗ ngồi làm việc của mình, cô khẽ đưa mắt nhìn đến bàn làm việc của Lục Thiên Mặc, hắn đang cúi đầu phê duyệt những bộ hồ sơ còn thừa lại trong thời gian hắn rời Đài Loan. Mạch Linh mỉm môi, do dự một lúc rồi mới đứng lên, đi pha cho hắn một tách cà phê đen.

Cô đem tách cà phê đến đặt lên bàn, áp úng nói: "Lục Thiên Mặc, tôi...tôi xin lỗi. Tôi đã hiểu lầm anh rồi."

Hắn tựa hồ như không nghe thấy, sở dĩ hắn không muốn giải thích là bởi vì không cần thiết để hắn phải đứng ra giải thích mọi chuyện với cô. Hắn có thể lấy đi mạng sống của Kiều Sở Nghiệm bất cứ lúc nào, đâu cần phải đợi đến lúc cô sang London rồi hắn mới ra tay.

Mạch Linh thấy hắn không lên tiếng, vốn dĩ cô nghĩ là hắn sẽ không chấp nhận lời xin lỗi của cô, lúc cô định xoay người trở về bàn làm việc thì có giọng nói truyền đến từ phía sau.

"Cô có vẻ thân thiết với Hàn Ung quá nhỉ?" Lục Thiên Mặc ngồi người ra sau ghế da, hắn đan hai bàn tay vào nhau, hướng ánh mắt sâu thẳm hẹp dài đến phía cô.

Mạch Linh khẽ run, trước đây hắn đã từng nói cô chỉ là người phụ nữ của riêng hắn. Lần trước hắn còn có ý định muốn chặt tay Vương Ân Sinh khi hắn chạm vào cô, mấy hôm nay cô không ít lần gặp Hàn Ung, có phải hay không là hắn muốn giết cô giải hận không a.

"Tôi... Tôi không có!"

Lục Thiên Mặc đứng lên tiến đến trước mặt cô, hắn nghiêng mặt, nghiêng răng bên tai cô: "Cô tốt nhất nên biết mình đang ở đâu, đừng để tôi phải giết cô."

Mạch Linh đứng chết trân tại chỗ, nhìn hắn cảm áo vest đi ra khỏi phòng, cô lùi về phía sau dựa người vào thành bàn, về mặt vô cùng bất lực.

Có lẽ cô đã quên, mặc dù Kiều Sở Nghiệm đã chết, nhưng trong tay hắn vẫn còn tờ giấy bán thân mà mẹ cô đã kí, bây giờ nếu như cô không dựa vào hắn mà sống, thì chỉ có thể chết mà không có một chỗ chôn cất.

Mạch Linh đứng trước cửa tập đoàn Lục gia Hoàng thị muốn bắt taxi về, hằng ngày cô phải chờ rất lâu mới có xe tránh chạy qua, có nhiều lần lái xe nhìn thấy cô ăn mặc xấu xí chẳng ra làm sao, bọn họ nghĩ cô là người không có đủ

tiền để trả tiền xe cho họ, nên đã dừng xe thả cô giữa đường.

Một chiếc xe BMW màu đỏ chói mắt đỗ lại ngay chân cô, kính xe phía trước được hạ xuống, người trong xe nhàn nhã ngoắc tay về phía cô.

"Mau lên xe."

Mạch Linh vừa nhìn thấy Hàn Ung đã muốn tránh đi, Lục Thiên Mặc đã cảnh cáo cô rồi, cô không thể đến gần hắn được nữa.

Hàn Ung thấy cô vẫn đứng im tại chỗ, hần nhưn người qua cửa xe, lên tiếng: "Bây giờ em muốn tự lên hay để tôi bế em lên? Hửm?"

Cô nghe xong muốn đập đầu chết quách đi cho xong, cái tên đàn ông này, sao lại bá đạo như vậy. Mạch Linh nhún vai, khẽ thờ dài rồi mở cửa xe bước vào trong.

Hàn Ung mỉm cười đánh tay lái quay về hướng ngược lại, lúc chạy qua đoạn đường vắng tối hôm qua, nhìn trước kính xe Mạch Linh thấy một nhóm người bu kín, xe của Hàn Ung chạy qua, cô kịp nhìn thấy cảnh sát đã khoanh tròn một đường về dưới đường, một người mặc quần phục cảnh sát đeo găng tay cầm một vật gì đó ghé tóm bỏ vào túi ni-lông.

"Mẹ kiếp! Đám thuốc hạ này hôm nay tôi giết hết."

Hàn Ung chạy qua hơn mười mét thì tấp xe vào lề đường, hần đập tay lên vô lăng, tức giận chửi mắng.

Mạch Linh nghe qua không hiểu gì, cô quay sang thắc mắc hỏi: "Bọn họ đã làm gì sai sao?"

Hàn Ung định nói gì đó nhưng lời nói chưa kịp phát ra thì điện thoại di động trong túi đã reo lên.

"Tối rồi đấy, nhanh thật." Hần quay sang Mạch Linh cười cười rồi nhận điện thoại: "A lô."

"Hàn thiếu, cậu đang ở đâu? Mau đến trụ sở, tôi có chuyện cần lời khai của cậu!"

"Được được, đến ngay đây."

Hàn Ung đập máy, quay sang Mạch Linh đang ngồi bên cạnh, vẻ mặt tỏ ra vô cùng đáng thương.

"Em nghe rồi đó. Ông ta lại gọi điện đến tìm tôi, bây giờ thì cùng tôi đến sở cảnh sát nào."

Vì Hàn Ung bật loa ngoài cuộc gọi đến nên Mạch Linh đã nghe rõ ràng đầu dây bên kia đang nói gì, cô khẽ gắt đầu, gương mặt có vẻ rất lo lắng.

"Chuyện này có ảnh hưởng gì đến danh tiếng của anh không?"

Hàn Ung cười ha ha vài tiếng, nghiêng mặt sang đưa tay vỗ lấy đầu cô: "Em không cần lo cho tôi, mấy hôm nay không lên đó, tôi còn cảm thấy không quen."

Hàn Ung vừa nói xong thì điện thoại lại được gọi đến, hần hoàn toàn không muốn nghe, nhưng vẫn cắn răng nhận máy.

"Hàn Ung, con lại gây ra chuyện gì rồi hà? Con mau về nhà, ông nội đang rất tức giận, ta cho con hai mươi phút, không vác mặt về thì dọn đồ ra đường mà ở đi! Tút...tút...tút..."

Hàn Ung chưa kịp nói gì thì đầu dây bên kia đã tắt máy, hần nhếch môi tạo ra một nụ cười méo xệch.

"Xin lỗi anh, lần này vì tôi mà anh gặp chuyện rắc rối rồi."

Mạch Linh cảm thấy mình rất có lỗi, xem ra ba và ông nội Hàn Ung đang rất tức giận, không biết là họ sẽ giải quyết chuyện này ra sao.

"Ha ha ha, không sao đâu em yêu, những chuyện này ngày nào tôi cũng gặp qua, đã sớm quen rồi."

Bạn đang đọc truyện *Sùng Vật Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Anh ta cưỡng hiếp tôi

Hàn Ung đánh thẳng tay lái đến trụ sở cảnh sát, vừa lúc hai người bước xuống xe thì Mạch Linh và Hàn Ung đã bị một thiếu tướng chặn lại không cho vào.

"Xin Hàn thiếu đợi một chút, Trung tướng đang lấy lời khai của tội phạm bên trong."

Hàn Ung ung dung dựa lưng vào trước đầu xe ô tô, nói: "Người bên trong phạm tội gì?"

"Cường bức, chiếm đoạt và đe dọa tính mạng người khác."

Hàn Ung nghe xong phui phui tay ý bảo tên Thiếu tướng này hãy lui vào trong, người đàn ông xoay bước rồi đi, lúc này Mạch Linh mới kéo lấy cánh tay Hàn Ung, khẽ hỏi.

"Hàn Ung! Trước đây anh hay bị gọi đến đây là vì phạm phải tội gì?"

Hần quay sang, nghiêng người đến hộp tủ trong xe kể bên ghế lái, rút một điều thuốc trong bao ra, khẽ bật bật lửa, chỉ trong vài giây, mùi khói thuốc đã bay tán loạn xung quanh hai người.

"Đánh nhau, lái xe sai làn đường cho phép, dơ bỏ dây phanh cách lan đường dành cho người đi bộ, chống đối người thi hành công vụ..."

Mạch Linh nghe hần kể liên tiếp hàng ngàn lí do chẳng mấy tốt đẹp gì. Đường đường là Hàn thiếu của Hàn gia, tổng tài của Hàn thị, mà lại sống buông thả như vậy, chắc ở Đài Loan này, gia tộc Hàn gia sẽ tự hào về đứa con này lắm nhỉ?

"Tôi còn có chuyện không hiểu, anh là người có gia thế, tại sao khi ra tay xong lại không dọn dẹp sạch sẽ hiện trường đi, lại để cảnh sát điều tra ra?"

Hàn Ung hít một hơi thuốc, giọng nhàn nhạt nói: "Chẳng phải tôi đã nói với em rồi sao? Ngày nào tôi không có mặt ở đây thì tôi lại cảm thấy ngứa ngáy đấy! Chỉ có điều..." Hần ngừng vài giây rồi tiếp lời: "Lần này tôi không muốn lên hý đến em nên đã đặt biệt cán dặn thuốc hạ dọn dẹp hiện trường, mà bọn chúng chẳng làm nên trò trống gì. Mẹ kiếp!"

Mạch Linh nhìn về mặt Hàn Ung lúc này vô cùng buồn cười, cô khẽ châm chọc vài câu: "Chặt tay người khác là được gán ghép vào tội gì nhỉ?"

"Có ý gây thương tích."

"Anh biết như thế mà vẫn làm đấy thôi."

Hàn Ung bỗng dưng xoay người để chặt cô vào kính trước xe, đem cả thân hình to lớn của mình phủ lên người cô.

"Chẳng phải là tôi đang bảo vệ em đấy sao? Em nói xem, em có nên đền đáp cho tôi không?"

Tìm Mạch Linh bỗng dưng đập mạnh, cô cố gắng nghiêng đầu tránh né cái nhìn từ trên cao của hần, xoay mặt hướng vào phía cửa chính trụ sở cảnh sát cầu cứu.

"Đồ biến thái! Anh mau thả tôi ra."

Hàn Ung đối với hành động này của cô càng làm cho hần tăng thêm phần phần khích, hần đưa tay xuống chân cô, từ từ tiến lên trên đùi thăm dò.

"Khung cảnh lưng mạn như thế này, nếu bỏ qua thì tiếc quá. Em có muốn vui về với tôi một chút không?"

Mạch Linh hạ tay gạt bàn tay Hàn Ưng trên đùi cô ra, cô nắm mép chân váy cầm chặt: "Anh muốn vui về thì đi tìm người khác đi, đừng có đùa giỡn với tôi."

Hàn Ưng vốn dĩ muốn chọc ghẹo cô chứ không có ý định làm gì quá đáng. Thói quen của hắn từ trước đến nay không bao giờ ép buộc người khác lên giường với mình. Chính hắn cũng không thể hiểu nổi, tại sao hắn luôn dành sự quan tâm và nương tay với người phụ nữ này. Lần đầu gặp cô, hắn rất muốn dạy cho cô một bài học, nhưng lúc bắt được cô rồi thì trong thâm tâm hắn lại thoáng qua tia mềm lòng.

Một giọng nói từ bên hông hai người truyền đến mang theo vẻ hốt hoảng bất ngờ: "Hai người đang làm gì vậy?"

Mạch Linh giật mình đẩy Hàn Ưng ra, cô vội chỉnh sửa lại áo quần, nhìn đến người đàn ông trước mặt.

"Hàn thiếu, cậu lại không thể kìm chế được ở trước cửa chỗ làm việc của tôi sao?"

Hàn Ưng nhếch môi cười, hắn tiến đến ôm lấy vai Mạch Linh, ngả ngón trả lời: "Đang đói mà thức ăn ở ngay trước mặt, ngại nói xem làm sao tôi lại không ăn?"

Mạch Linh dùng cùi trỏ huých tay hắn ra, cô chạy đến chỗ người đàn ông, lên tiếng: "Trung tướng, anh ta vừa rồi muốn cưỡng hiếp tôi."

Trung tướng Tiêu vội hướng ánh mắt đến phía Hàn Ưng, trên trán hắn bây giờ đã nổi lên ba gach đen, vẻ mặt tối sầm lại.

"Kiều Mạch Linh, em dám chơi tôi?"

Mạch Linh không trả lời, trong mắt cô hiện lên ý cười, Trung tá Tiêu trầm mặc lên tiếng.

"Hàn thiếu, cậu có cưỡng hiếp cô gái này hay không?"

Hàn Ưng vô tội lắc đầu, xoè tay ra làm động tác vô tội: "Tất nhiên là không."

Vị Trung tướng kia liếc nhìn hắn một vài giây rồi lên tiếng báo hai người họ vào trong. Hàn Ưng ngồi trên ghế, một người mặc quân phục đem đến một vật được đựng trong túi ni-lông, đẩy đến trước mặt Hàn Ưng.

"Chúng tôi tìm thấy nó ở hiện trường cùng một con dao, trên con dao đó có dấu vân tay của cậu và một người vệ sĩ của cậu, nói đi, chuyện này có liên quan gì đến cậu không?"

Mạch Linh đưa mắt nhìn, thứ trong túi ni-lông kia là một bàn tay đầy máu, tuy nhiên qua thời gian khá lâu tiếp xúc với không khí nên máu đã bị đông đặc, cô có thể nhìn thấy lớp thịt phía bên trong và một mảnh xương bị chia lòi ra bên ngoài.

"Ây ya, chẳng qua là tôi thấy anh ta có ý định tự sát nên đã can thiệp, không ngờ anh ta vẫn tự cắt lìa bàn tay của mình a."

Hàn Ưng khoan thai gác chân lên ghế phía trước mặt, vẻ mặt vô cùng yêu nghiệt nhìn mẫu vật trên bàn, trong lòng thầm nguyên rủa lũ thuộc hạ vô dụng.

Cấp dưới của Trung tướng Tiêu bước vào báo rằng đã tìm được người bị hại, lúc dẫn vào, vừa nhìn thấy Hàn Ưng thì hắn đã bắt đầu run lên cầm cập.

"Mau nói, tay của cậu là do ai làm?" Trung tướng Tiêu hướng mắt đến người nạn nhân kia, nghiêm mặt hỏi.

Người đàn ông khẽ nhìn qua Hàn Ưng, vừa vận chạm phải ánh mắt như muốn giết người của hắn, người đàn ông kia lập tức lắc đầu: "Là tôi tự làm, không liên quan đến người khác."

Trung tướng Tiêu không tin cho lắm, ông hỏi cung hơn nửa ngày trời nhưng người bị hại kiên khẳng định rằng là do hắn tự làm, cuối cùng, cả trụ sở đành phải dựa vào lời khai của nạn nhân mà kết cho Hàn Ưng vô tội.

"Vậy là xong rồi có đúng hay không?"

"Đúng lại." Hàn Ưng vừa có ý định muốn ra về thì bị Trung tướng Tiêu gọi giật trở lại: "Còn vụ việc lúc này, cậu có hành vi cưỡng hiếp cô gái này, tôi vẫn chưa giải quyết."

Hàn Ưng khẽ vỗ vỗ đầu, Kiều Mạch Linh, em giỏi lắm, dám chơi tôi. Để xem tôi giải quyết em như thế nào.

Mạch Linh chỉ là tùy ý muốn chinh phục Hàn Ưng, không ngờ Trung tướng lại cho lời nói của cô là thật, cô xua xua tay, nộ nụ cười méo xệch lên tiếng.

"Xin lỗi, lúc này anh ta chưa làm gì tôi cả. Bây giờ mọi chuyện đã giải quyết xong rồi, tôi muốn về nhà nghỉ ngơi."

Trung tướng Tiêu nghe thấy thế đành gạt đầu để hai người rời đi, quả là phiền phức chết đi được.

[...]

Nửa đêm Mạch Linh đang ngủ thì cô cảm thấy cả người mình bỗng dưng rất nặng, nặng đến mức cô cảm thấy mình sắp bị ngạt thở mà chết mất, cô đưa tay lần mò đến chiếc đèn trên đầu giường "Bật" một tiếng mở lên.

Lục Thiên Mặc đang dề lên người Mạch Linh, hắn vùi đầu vào giữa ngực cô, khẽ đưa lưỡi liếm láp xung quanh.

"Lâu rồi không chạm đến cô, không ngờ cơ thể cô lại rất chịu phối hợp với tôi đấy."

Mạch Linh ngượng đến đỏ mặt, cô không dám cúi đầu nhìn xuống ngực mình. Đầu lưỡi ẩm ướt của Lục Thiên Mặc lướt qua làn da mềm mại của cô, từ từ đi chuyển xuống phần bụng của cô.

"A... Đừng chạm vào nơi đó."

Mạch Linh khó chịu ưỡn người, cô bị kích thích ngay phía bụng dưới, đó là nơi mà cô mới phát hiện ra là rất nhạy cảm, lúc hắn chạm vào, cả người cô như mềm nhũn ra.

Lục Thiên Mặc bỗng dưng dờn mục tiêu đến bờ môi căng mọng của cô, ép cô mở miệng, hắn tiến vào khoang miệng cô, tìm kiếm những thứ mật ngọt bên trong.

"Ừm..."

Mạch Linh vô cùng bất lực, hai tay cô đã bị Lục Thiên Mặc trói chặt trên đỉnh đầu, hắn đưa tay cởi bỏ lớp áo ngủ trên người cô, tìm đến hoa huy*т giữa hai chân, tự ý chơi đùa.

"Nhìn xem, cô đã ướt đến thế này rồi, cầu xin tôi. Tôi sẽ thỏa mãn cô." Tay hắn chạm vào đáy quần lót của Mạch Linh, chốc chốc lại ấn vào vài cái, làn nước ẩm ướt của huy*т thấm ra đáy quần lót làm ướt cả đầu ngón tay hắn.

Mạch Linh kiên quyết cắn môi, cô không dám bật ra tiếng kêu rên nào, mặc dù đã bị kích thích đến nổi cả người cô sắp nổ tung.

"Nói, mau cầu xin tôi." Lục Thiên Mặc đưa tay kéo mép quần lót cô xuống, tùy tiện cho hai ngón tay vào cửa hoa huy*т ẩm ướt kia.

"A... Đừng... Đừng lại..."

Mạch Linh khó chịu muốn tránh đi, nhưng cô lại phát hiện hai chân đã bị hắn dề lên, hắn dùng lực tay, đâm sâu vào bên trong, dòng dịch ẩm ướt cứ thế trào ra chảy xuống khắp bắp đùi cô.

Cảm giác xấu hổ bùng lên, mặt cô đã đỏ ửng, cô nhắm tít hai mắt không dám nhìn thẳng người đàn ông trước mặt, hai tay xoay mạnh lại bị dây trói trên đỉnh đầu xiết chặt hơn.

Lục Thiên Mặc không nghe được tiếng cầu xin của cô, hắn như nổi điên, lập tức đưa tay bóp lấy cổ cô, giọng chèn ép.

"Cô ngang nhiên dám qua mặt tôi, dây dưa với Hàn Ưng? Có phải hay không cơ muốn chính tay tôi tiễn cô xuống địa ngục? Há?"

Quả nhiên không nằm trong tầm suy nghĩ của cô, từ lúc Lục Thiên Mặc ở trong phòng cô đến giờ, cô cứ có cảm giác hắn rất kì lạ, bỗng dưng hôm nay lại trói cô lại, còn ung dung có màn dạo đầu. Thì ra là hắn đã theo dõi cô, hôm nay thì cô chết chắc thật rồi.

Mạch Linh cắn môi, lập tức lắc đầu: "Anh... Anh hiểu lầm rồi! Tôi và Hàn Ưng không có quan hệ gì cả!"

Lục Thiên Mặc khẽ cười lạnh, hắn đem vật to lớn nơi hạ bộ nhét sâu vào người cô, mạnh mẽ và đầy thô bạo.

"Tôi đã cảnh cáo cô rồi, mà cô lại dám xem lời nói của tôi chẳng ra gì. Hôm nay có lẽ tôi phải tự tay dạy dỗ lại cho cô."

Lục Thiên Mặc dậm rất mạnh vào người cô, còn th* t to lớn của hắn làm cô đau rất đến tận xương tủy, nơi đó vì chứa vật quá lớn mà bị rách da, vài giọt máu đỏ tươi hoà cùng với chất dịch đặc từ người cô tiết ra như một tờ giấy trắng bị nhuộm màu đỏ máu.

Giương mặt Mạch Linh lúc này đã trắng bệch, cô đau đến mức không còn cảm nhận được cảm giác gì nữa, Lục Thiên Mặc rút mạnh vật to lớn đó ra khỏi người cô, hắn kéo cô ngồi dậy, bắt cô quỳ gối xuống sàn, ép sát mặt cô đến hạ bộ của mình, mạnh tay bóp lấy miệng cô, đem còn th* t bỏ vào bên trong khoang miệng.

"Ừm... Ừmm..." Mạch Linh trợn tròn mắt, cảm giác thống khổ đi cùng với nhục nhã khiến cô muốn chết quách đi cho xong, Lục Thiên Mặc đứng trên cao nhìn xuống, một tay nắm chặt lấy gáy cô, ép đầu cô di chuyển theo cử động của còn th* t dưới thân.

Không biết đã qua bao lâu, những thứ chất lỏng từ hạ bộ hắn tiết ra trong miệng cô đều phải nuốt xuống cô họng, hắn nắm chặt cổ cô, đẩy mạnh vật to lớn sâu vào bên trong. Chỉ vài phút sau, một loạt chất dịch lỏng màu trắng đục ầm nóng tràn đầy khắp khoang miệng cô, lại còn tràn cả ra bên ngoài.

Lục Thiên Mặc nhìn người phụ nữ thống khổ dưới chân, hắn đẩy mạnh cô ngã xuống sàn, thích thú nhìn thứ tinh dịch từ miệng cô được nhả ra.

"Cảm giác thế nào? Chắc cô chưa thử với Hàn Ung đâu nhỉ?" Hắn ngồi xôm xuống bên cạnh cô, đưa tay bóp chặt cằm cô lên.

Vì khoang miệng bị bóp hướng lên trên nên Mạch Linh không thể nào nhả hết thứ tinh dịch kia ra ngoài, cô chỉ còn cách đó là nuốt vào.

"Anh hiểu lắm rồi. Tôi và anh ta không có gì cả."

Lục Thiên Mặc hẳn cần bản là không để lời giải thích của cô ở trong tai, hắn một tay ném cô lên giường, đem vật to lớn dâm vào người cô thêm vài lần, cho đến lúc cô chịu không nổi ngất xỉu ở dưới thân, Lục Thiên Mặc mới khinh bỉ rời đi.

(Yến Tử: Chap này mình diễn tả hơi ghê tí, viết xong không dám đọc lại luôn đó mọi người. Nam chính thật sự nổi giận rồi >)

Bạn đang đọc truyện *Sùng Vật Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chỉ cần có thể tránh mặt hắn

Suốt đêm đó Mạch Linh nằm hẳn trên sàn nhà, nơi hoa huy* t đau rất và có dấu hiệu sưng tấy, hơn nữa đêm gần sáng, cô thấy di động nhấp nháy sáng đèn nên đã cố trườn người tiến đến tủ đầu giường. Cầm di động lên xem

Hơn hai mươi cuộc gọi nhờ của Hàn Ung, lúc tối đưa cô về biệt thự, hắn đã nhìn thấy xe của Lục Thiên Mặc ở phía sau, trong lòng liền cảm thấy lo lắng cho cô, thế nào Lục Thiên Mặc cũng sẽ không bỏ qua, quả nhiên là từ lúc cô vào nhà đến giờ hắn đã điện thoại nhiều lần nhưng vẫn không được.

Mạch Linh ôm chặt lấy bụng dưới, khấp khểnh hai chân để mong giảm bớt cơn đau, cô cảm điện thoại trong tay cũng không thể nào giữ được lâu, bàn tay cô run rẩy buông rớt chiếc di động từ trên xuống.

"Tút... Tút.. Tút..."

Mất tín hiệu liên lạc, Hàn Ung chửi thề một câu rồi quăng mạnh di động xuống giường, hắn tiến đến cửa sổ to lớn trong phòng, nghiêng người nhìn xuống phía sân rộng.

"Thiếu gia, ông chủ cho gọi cậu xuống"

Ông quản gia ở trước cửa phòng lên tiếng gọi, Hàn Ung nhủ mày quay lại, phất tay cho ông ta lui, hắn xoay người bước ra khỏi phòng.

Hàn Lâm và một người đàn ông đầu tóc bạc phơ đang ngồi dưới phòng khách toát lên vẻ khí thế hùng hồn, vừa thấy Hàn Ung đặt mông ngồi xuống ghế, Hàn Lâm đã lên tiếng

"Chuyện lần này cũng may là được giải quyết êm đẹp, nếu không thì Hàn gia ta còn mặt mũi nào ra ngoài ngược mặt nhìn ai nữa."

Ông ta thừa biết mọi rắc rối đều do thằng con quý tử này gây ra, chỉ tiếc rằng ông không thể nào quản lý được hắn.

"Ba à, đây đâu phải là lần đầu. Thân phận của con cũng không phải thấp kém như những thằng đàn ông ngoài kia. Xảy ra một chút chuyện nhỏ như vậy, ba không cần phải lo lắng đâu."

Hàn Ung bắt chéo chân, gấp người ghim lấy miếng trái cây trên bàn cho vào miệng nhai ngon lành, người đàn ông râu tóc bạc phơ ngồi ở ghế đầu bàn, lúc mới mới lên tiếng.

"Đứa cháu nghịch từ này, bắt đầu từ ngày mai, ta không cho con ra ngoài ăn chơi nữa, mang trên người chức vụ giám đốc của Hàn thị, mà suốt ngày chỉ biết đi gây chuyện. Ngày mai đến công ty làm việc cho nghiêm túc vào. Tự mình kiểm điểm đi."

Hàn Ung đứng lên, nhún vai một cái rồi đáp: "Cháu luôn là đứa cháu hiếu thảo với ông nội đấy thôi. Thôi vậy, ngày mai cháu sẽ đến công ty theo ý muốn của người."

Hàn Ung xoay người đi lên phòng, trước khi rời khỏi đã kịp căn dặn thuộc hạ bám sát Mạch Linh, hắn vẫn rất lo lắng và cảm thấy bất an trong lòng.

Hàn Lâm thờ dãi nhìn Hàn Ung khuất sau cánh cửa phòng, ông quay lại phía ba mình, nhàn nhạt lên tiếng.

"Nó nằm nay cũng đã hai mươi bảy tuổi rồi, còn không lo làm ăn. Nếu cứ tiếp tục thế này sớm muộn gì gia tài của tộc họ Hàn ta cũng bị nó đốt thành tro tàn."

"Con yên tâm, nó rất nghe lời ta. Mọi chuyện cứ để ta lo liệu."

Mạch Linh nằm trên sàn đá lạnh như thể suốt đêm, đến khi cô mở mắt tỉnh dậy thì cũng đã hơn chín giờ sáng, nơi đó khi đi tiểu tiện vẫn cứ rất vô cùng.

Cô cố gắng tiến vào phòng tắm để tắm sạch người rồi thay quần áo, nơi hạ bộ đau đến mức mỗi lần khẽ chạm vào cô đều phải rơi nước mắt.

Mạch Linh ngồi trong phòng khám, bác sĩ từ ngoài cửa bước vào, mang theo một một khay dụng cụ y tế.

"Cô Kiều, mời cô vào bên trong để tôi kiểm tra."

Nữ bác sĩ hướng tay về phía bên trong phòng, Mạch Linh gật đầu đi theo. Cô theo hướng dẫn của bác sĩ cởi quần áo leo lên nằm trên giường, nữ bác sĩ xem xét qua một lượt, rồi mới ậm ừ lên tiếng.

"Cô bị chấn thương phần mềm vùng kín rồi, hạn chế quan hệ tình dục trong vòng hai tuần. Hai tuần sau quay lại kiểm tra lại, đây là thuốc sát trùng và dung dịch vệ sinh, cô cũng hạn chế mặc quần bó sát nhé!"

Nữ bác sĩ đưa cho Mạch Linh một túi thuốc to đùng, dặn dò đủ thứ, sau khi Mạch Linh nghe hiểu thì bà ta mới để cô về.

Lục Thiên Mặc ngồi ung dung trên ghế sofa, Lô Tấn ở bên cạnh chuyển đến một cuộn băng DVD, đẩy cái laptop bên cạnh sang.

"Lão đại, tổ chức Hắc Ám đang tăng cường quét lực lượng để thu tóm toàn bộ thị trường châu Mĩ, đây là tài liệu mà người của ta lấy được từ chỗ hắn."

Lục Thiên Mặc đưa đoạn băng vào laptop, sau khi xem qua một lượt, hắn ngã người ra sau ghế, hưởng ánh mắt sâu thẳm đến phía Bạch Phụng, Rob, Lô Tấn và Doãn Phi.

"Trong bốn người, ai đủ khả năng làm nhiệm vụ lần này?"

"Lão đại, để tôi đi." Bạch Phụng tự ứng cử sang Canada để làm nhiệm vụ lần này, lần này nếu như muốn thành công, có lẽ hắn phải nằm vùng vài tháng ở đó.

Canada là quốc gia lớn nhất ở khu vực Bắc Mĩ và đứng hàng thứ hai trên thế giới, một tổ chức lớn hùng mạnh ở nơi khác nhắm tới hồng muốn chiếm đoạt địa bàn nơi đây. Nhưng thật không may cho bọn chúng là đã động vào miếng

mỗi mà Lục Thiên Mặc đã nhắm đến. Sau khi thu tóm thị trường châu Âu, hắn đã nhắm sang cả khu vực châu Mỹ và trung tâm của ba mươi lăm quốc gia ở châu lục này.

Đúng lúc Mạch Linh vừa ở bệnh viện về, cô bước vào phòng khách đã thấy mọi người đang họp. Đối mặt với Lục Thiên Mặc, cô tuyệt nhiên lại không dám nhìn hắn, nỗi đau khổ và nhục nhã đã dần xát nát tâm can cô, cuộc sống sau này cô chẳng biết rồi sẽ như thế nào. Chỉ cảm thấy hiện tại cô đã dần vơi đi cảm xúc mà một con người bình thường phải có.

Cô nhìn thấy hắn, lại nghĩ đến tình cảnh của tôi hôm qua, cô ở tư thế không biết nhục nhã đó dùng miệng kích thích đến "em trai" của hắn, nghĩ đến đây thôi cô đã cảm thấy nổi da gà.

"Bạch Phụng, Rob. Nhiệm vụ lần này tôi giao cho hai người." Lục Thiên Mặc hướng đến phía Mạch Linh, lên tiếng nói tiếp: "Mang cô ta đi, kiểm tra trình độ sau một tháng tập luyện."

Bọn người Bạch Phụng quay nhìn về phía cô, Rob đứng lên hướng cô cười cười.

"Nhiệm vụ lần này rất quan trọng. Cô hãy chuẩn bị cho tốt, chúng ta sẽ rời khỏi đây một thời gian."

Mạch Linh không biết bọn họ đang nói chuyện gì, nhưng cũng gật đầu chấp nhận, chỉ cần cô có thể tránh mặt Lục Thiên Mặc thì cô sẵn sàng đồng ý rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Vật Tình Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Bước đầu gia nhập tổ chức hắc ám

Sáng hôm sau Mạch Linh cùng bọn người Bạch Phụng và Rob lên máy bay rời Đài Loan để sang Canada nằm vùng để làm nhiệm vụ, lần này Lục Thiên Mặc không đi cùng cô, nhưng hắn có thể sang để giám sát cô bất cứ lúc nào.

Canada lúc này đang rất hỗn loạn. Băng nhóm của tổ chức Hắc Ám đã lên sẵn kế hoạch để chuẩn bị lần áp thị trường toàn bộ khu vực Bắc Mỹ.

Mạch Linh cùng bọn người Bạch Phụng quay về biệt thự được thiết lập cách biệt riêng với trung tâm của thành phố Toronto. Cô vừa đặt vali lên giường để chuẩn bị sắp xếp quần áo vào tủ thì có điện thoại gọi đến.

Cô nhìn dây số cùng với ba chữ trên màn hình, cô chần chờ một chút, định đưa tay tắt máy thì có tin nhắn gửi đến nhảy lên thanh thông báo trên màn hình.

"Mau nghe máy, đừng để tôi điên lên."

Mạch Linh nhìn thấy dòng tin nhắn cảnh cáo đó, cô run run ngón tay, ấn đến phím nghe.

"A lô."

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói vô cùng tức giận: "Kiều Mạch Linh, em dám tắt điện thoại của tôi?"

Hân Ứng có vẻ đã mất hết kiên nhẫn, lời nói tựa hồ như nghiền ra từ kẽ răng. Cô không thể nào biết được từ hôm qua đến giờ hắn không thể nào lên lạc được với cô, cho người theo dõi thì thuộc hạ lại báo không còn thấy bóng dáng cô ở Đài Bắc nữa. Hân Ứng giận dữ đến mức đã muốn cho người đỡ tung.

"Tôi... Điện thoại tôi hết pin."

Mạch Linh áp ứng trả lời, cô không còn lí do nào khác để giải thích cho hắn, cô không thể nói rằng Lục Thiên Mặc muốn thao túng cô, không cho cô tiếp xúc với bất kì người đàn ông nào.

"Nói, em đang ở đâu?"

"Tôi đang ở Canada!"

Hân Ứng nhận được câu trả lời, dạn dò thêm vài câu rồi tắt máy, Lục Thiên Mặc muốn dùng cách này để đưa cô đi khỏi Đài Bắc, quả là được lắm.

Sáng hôm sau, Bạch Phụng mang một bộ quần áo đen bóng bó sát đến phòng cho cô, hắn đặt bộ quần áo lên bàn, hướng đến hướng Mạch Linh đang ngồi ở bàn trà tùy ý đọc vài tờ báo mới của thành phố Toronto.

"Cô thay quần áo đi, đến nơi Hắc Ám kí kết hợp đồng. Băng mọi giá để họ nhận cô vào tổ chức."

Để lấy được lòng tin của tổ chức Hắc Ám không phải chuyện đơn giản, Rob và Bạch Phụng là lo giải quyết những vấn đề về sơ yếu lí lịch và xuất thân của cô, tất cả đều được làm mới, nhiệm vụ lần này nếu như thất bại, thì không chỉ chiếm không được địa bàn, mà Mạch Linh còn nguy hiểm đến tính mạng.

Cô cầm lấy bộ quần áo đi vào phòng tắm. Sau khi thay xong, cô vén luôn mái tóc dài óng mượt của mình lên cho vào một chiếc mũ lưới trai, vẽ vài hình xăm lên người, rồi nhanh chóng tiến đến nơi giao dịch.

Thành phố Toronto nằm trên những ngọn đồi thoải dần xuống bờ bắc hồ Ontario. Nơi giao dịch cũng cách đó không xa.

Mạch Linh ở phía xa đã thấy một nhóm người mặc đồ đen, đeo kính râm đen, khí thế đậm sát khí, bọn họ đang giao dịch một thứ gì đó trông rất mờ ám, cô ở đằng sau quan sát một lúc, ấn điện thoại gọi cho Bạch Phụng.

"Tôi đã tìm được bọn chúng, tiếp theo ta nên làm gì?"

Bạch Phụng bên kia đầu dây vừa trang bị vất vả vào thất lưng, vừa lên tiếng nói: "Cô cứ tiếp tục theo dõi, thời cơ thích hợp cô hãy ra tay. Tránh bút dây động rừng."

Mạch Linh đập máy, cô chú ý quan sát đến đám người ở phía bên phải, dường như bọn họ là người của Hắc Ám, cô có thể thấy rõ một kí hiệu ngoằn ngoèo trên má phải bọn chúng.

Nhanh chóng sau đó hai bên hoàn thành xong giao dịch. Đám người của Hắc Ám lên xe rời đi. Mạch Linh nháy vội qua đám cây ở trước mặt mà cô đang trốn, hướng mắt nhìn theo chiếc xe ô tô vừa mới tung khói rời đi, cô lăm lăm nhắm đọc thăm dò số xe của bọn chúng.

Không biết Bạch Phụng làm cách nào mà đã nhanh chóng gia nhập được vào tổ chức, hắn đưa tin báo về là đã thành công lọt vào tổ chức, bây giờ chỉ còn chờ cô vào, hai người sẽ phối hợp để điều tra ra thông tin của bọn chúng. Rob sẽ ở bên ngoài hỗ trợ bọn họ khi cần thiết.

Mạch Linh đã theo dõi Hắc Mặc Châu hai ngày nay, cô thấy hắn còn có một người phụ nữ đi cùng, dường như là người mà hắn vô cùng yêu thương.

Cô chuyển đổi mục tiêu sang người phụ nữ kia, tăng cường găt gao theo dõi hai mươi bốn trên bảy.

Một nhóm người không biết sống chết từ đầu đến cướp giật túi xách của Khuê Lý, trong lúc Mạch Linh nghĩ rằng bà ta sẽ nhanh chóng tiến bọn chúng xuống âm tấu địa phủ thì hoàn toàn ngược lại. Người phụ nữ kia thậm chí không có nỗi một vũ khí phòng thân, mà còn bị đám côn đồ kia xô ngã.

Mạch Linh ở phía sau nhận thấy đây là cơ hội tốt, cô lao đến đá hai cước vào bụng tên đang cầm túi xách, nhanh chóng khoá tay hắn ra sau lưng.

"Shit! Con khốn! Đây không phải là chuyện của mày, khốn hồn thì bỏ tay ra."

Tên đàn ông hung hăng đe dọa, một tên ở phía sau tiến đến dùng một cây gậy bóng chày bằng gỗ đánh mạnh lên vai Mạch Linh khiến cô bỗng dưng khuỵu xuống.

Người đàn ông vốn không có ý định dừng lại, hắn định nhỏ nhào đến lấy mạng cô, thì một tiếng súng vang lên, viên đạn nhọn bay ra từ họng súng trên tay Mạch Linh đã xuyên qua cánh tay hắn.

"Cút." Mạch Linh lạnh giọng nhấn mạnh, cũng may cô có đem theo vũ khí phòng thân, chứ cô không hề giỏi võ.

Đám côn đồ nhận thấy không có thứ gì để chống trả, liền đỡ tên vừa bị bắn rồi đi. Mạch Linh cảm giác được con đau trên vai truyền tới, đau nhức đến mức muốn nổ tung từng mạch máu.

Cô cúi người nhặt chiếc túi xách lên đem đến trả lại cho Khuê Lý, bà ta vui mừng cảm ơn rồi rí, sau cùng mới lên tiếng hỏi.

"Cô có sao không? Tôi đưa cô tìm Doctor nhé?"

Mạch Linh lắc đầu: "Không cần."

"Hay là thế này, hôm nay cô giúp tôi. Sau này cô có khó khăn gì thì hãy tìm tôi. Tôi nhất định sẽ hết sức giúp đỡ."

Khuê Lý nhét một tấm danh thiếp vào tay Mạch Linh, giọng nói tỏ ra vô cùng thân thiện.

Cô nhận thấy đây là cơ hội tốt nhất để gia nhập vào tổ chức, liền lên tiếng trả lời.

"Chẳng giấu gì bà, tôi là người bán địa từ nơi xa đến đây để lập nghiệp. Hiện tại tôi không tìm được nơi nào để đi. Chẳng hay..."

Mạch Linh chưa nói hết câu thì Khuê Lý đã nhanh chóng xen vào: "Tất nhiên là được rồi. Tôi xem cô thân thủ tốt như vậy, chắc cũng là người đã qua đào tạo, chỉ bằng cô về đi theo bên cạnh Mộc Châu chồng tôi, tôi đảm bảo với cô từ nay cô sẽ được ăn sung mặc sướng."

Mạch Linh nở một nụ cười tươi, khẽ gật đầu: "Được, cảm ơn bà. Tôi nhất định sẽ trung thành với ông Châu."

Khuê Lý gật đầu dẫn Mạch Linh về chỗ ở của mình, kế hoạch của cô đã bước đầu thành công.

[...]

Lục Thiên Mặc ngồi ung dung trên ghế da sau bàn làm việc, bốn người Bạch Phụng rời đi lần này dự kiến sẽ diễn ra trong một thời gian khá lâu, sự vắng mặt của Mạch Linh sẽ một phần ảnh hưởng đến tài liệu công ty. Để thay Mạch Linh quản lý sổ sách khi Lục Thiên Mặc vắng mặt, hắn đã đưa Doãn Phi tạm ứng vào chiếc ghế thư kí kia.

Doãn Phi tùy ý nghịch điện thoại trệ tay, cô lướt qua một tin lá cái rồi dừng ngón tay lại ở đó.

Trên màn hình đưa tin một vụ giết hại chính con ruột của mình từ một bà mẹ vô cùng nhẫn tâm. Người phụ nữ ấy bế con mình lên sân thượng của bệnh viện đa khoa Vinh Dân Đài Bắc và ném đứa bé rơi tự do xuống đường. Đứa bé vừa rơi xuống thì một chiếc xe cấp cứu chạy vọt tới, nhanh chóng chiếc xe trắng kia đã bị nhuộm đỏ bởi màu máu tươi của đứa bé chưa đầy mười tuần tuổi.

Doãn Phi bất động vài phút, cô còn nhớ rõ ngày hôm đó khi ở bệnh viện, nữ bác sĩ đã nói với cô rằng.

"Cô Doãn, nếu cô cứ tiếp tục phá thai, thì cô sẽ vĩnh viễn mất khả năng làm mẹ."

Cô không nói gì, gương mặt không một chút cảm xúc, đây là lần thứ năm cô phá thai rồi, sẽ chẳng còn cơ hội nào để cô lại có thể mang thai được nữa.

Thấy Doãn Phi không nói gì, nữ bác sĩ đem đến cho cô một hộp thuốc, nhẹ nhàng căn dặn.

"Cô hãy suy nghĩ cho kĩ, đứa bé không có tội gì cả, cô hãy để nó được sinh ra và sống vui vẻ như những đứa trẻ khác. Đây là thuốc hủy hoại bào thai. Nếu cô vẫn kiên quyết bỏ nó, thì hãy dùng đến."

Doãn Phi đưa tay cầm lấy hộp thuốc, cô biết chắc rằng Lục Thiên Mặc sẽ bắt cô bỏ đứa bé đi, nhưng trong thâm tâm cô cũng không muốn như vậy.

Cô vốn dĩ có ý nghĩ rằng hắn sẽ mềm lòng để cô được sinh đứa bé ra. Nhưng hôm đó khi nghe tin cô nói có thai, thì Lục Thiên Mặc đã hờ hợt hỏi cô "Nên biết làm gì rồi chứ?" Lúc đó mọi hi vọng vừa nhen nhóm trong lòng đã vụt tắt, cô đã không ngần ngại mở hộp thuốc uống vào.

Cô nhìn dòng máu tươi chảy đều ở hai chân, khoẻ mỗi khe nở một nụ cười: "Ai bảo tôi là người của lão đại chứ, chỉ cần được đi theo hầu hạ anh. Tôi không ngại hi sinh bất cứ thứ gì."

Bạn đang đọc truyện *Súng Vết Tình Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Nhiệm vụ đầu tiên

Doãn Phi tắt di động trên tay, cô tiến đến bên bàn làm việc của Lục Thiên Mặc, yêu kiều đặt năm ngón tay thon dài lên khuôn ngực rắn chắc ẩn đằng sau lớp áo vest, khẽ vuốt ve.

"Lão đại, tôi muốn!"

Lục Thiên Mặc dời tầm mắt đến người Doãn Phi, cả bầu ngực tròn đầy của cô thấp thoáng phía trong chiếc áo sơ mi mỏng nhìn qua đã muốn bóng mắt.

Hắn dang tay ôm lấy eo Doãn Phi kéo cô ngồi lên đùi mình. Vẻ mặt cợt nhả lên tiếng.

"Không đợi đến tối được sao?"

"Không đợi được." Doãn Phi lập tức lắc đầu, cô ngồi lên đùi Lục Thiên Mặc, nũng nịu nói.

Hắn xoay người đè cô xuống bàn làm việc, tiện tay xé rách chiếc áo sơ mi trên người Doãn Phi xuống.

Lục Thiên Mặc hân tử trước đến giờ vốn rất hào phóng với cô, nhưng khi ở trên giường với Mạch Linh, hắn lại không thể nào đối xử dằn dặt với cô được.

Khuê Lý đưa Mạch Linh về trung tâm của tổ chức Hắc Ám. Người đàn ông mặt mày bặm trợn đang ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, vừa thấy Khuê Lý dẫn Mạch Linh bước vào, ông ta đã giận dữ lên tiếng.

"Đứng lại."

Khuê Lý rất hiểu rõ chồng mình, ông ta sẽ không bao giờ cho người lạ mặt nào bên ngoài tiến một bước chân vào nhà, vì bất cứ ai cũng có thể là người của FBI cài vào.

Mạch Linh gạt mình, cô đứng sững người lại tại chỗ. Khuê Lý tiến đến ngồi bên cạnh Hắc Mộc Châu, nhẹ nhàng lên tiếng.

"Anh à! Cô ấy là người đã giúp em thoát khỏi bọn du côn lúc này ở ngoài đường. Em đưa cô ấy đến đây là xin anh cho cô ấy đi theo giúp đỡ anh đó."

Hắc Mộc Châu ngẩng mặt nhìn đến phía Mạch Linh. Ông ta khẽ liếc mắt đến hai tên thuộc hạ đứng canh ở cửa, bọn họ như hiểu ý lập tức lên tiếng.

"Mời cô cho chúng tôi kiểm tra."

Mạch Linh phở i hóp giờ hai tay lên cho bọn chúng khám xét người. Sau vài phút kiểm tra thì một trong hai tên quay lại nói với Hắc Mộc Châu.

"Thưa lão già, an toàn."

Mạch Linh thờ phảo nhẹ nhõm, cũng may là lúc này trên đường đến đây, cô đã nhanh chóng quăng khẩu súng vào thùng rác ở lề đường, cô đã đoán được là ông ta sẽ cho người khám xét người cô mà.

"Được, để cô ta vào."

Mạch Linh tiến đến trước chỗ Hắc Mộc Châu, cúi người chào hỏi.

"Ông Châu, tôi là Mạch Linh, rất mong ông có thể cho tôi theo ông. Tôi nhất định sẽ trung thành."

Hắc Mộc Châu dò xét người cô hơn nửa ngày trời, cuối cùng mới lên tiếng.

"Nếu cô muốn vào tổ chức. Trước tiên hãy hoàn thành nhiệm vụ mà tôi đưa ra."

Mạch Linh lễ phép trả lời: "Được."

Hắc Mộc Châu dụi mắt nữa điều thuốc đang hút dở, nhàn nhạt nói.

"Cô hãy đem toàn bộ số hàng trắng này giao cho Quách Ngã vào tối hôm nay, nên nhớ, địa điểm giao dịch ở ngay bên cạnh cực kiểm hàng của hải quan. Nếu để cảnh sát bắt được, thì cô biết hậu quả như thế nào rồi đó."

Mạch Linh cười thầm trong miệng. Hắc Mộc Châu, ông giới làm. Lại cả gan giao dịch ở ngay bên cạnh cực hải quan. Ông là đang muốn làm khó tôi? Được, để tôi chơi với ông lần này.

Cô gật đầu, đồng ý nhận nhiệm vụ. Trước khi đi cô rời đi, Hắc Mộc Châu đã cho người đi theo cô, sắp xếp cho cô một chỗ ở trong một khu biệt thự gần tổ chức.

Hai tên thuộc hạ đưa cô vào phòng rồi rời đi. Mạch Linh đưa mắt nhìn xung quanh một lượt. Cô phát hiện trong phòng có camera giám sát, Hắc Mộc Châu quả thật không phải hạng người tầm thường. Mạch Linh khẽ nhếch môi cười, cô tìm đến vài bộ quần áo có sẵn ở trong phòng. Hướng đến cửa phòng tắm bước vào trong.

Cô quan sát kĩ trong phòng tắm. Nếu như nơi này mà Hắc Mộc Châu còn gắn camera nữa thì cô cũng bỏ tay, nhưng may mắn thay là trong phòng tắm không có. Cô rút điện thoại trong túi áo khoác bằng da ra, ấn gọi đến một cái tên.

Đầu dây bên kia lập tức truyền đến một giọng nói.

"Mọi chuyện diễn biến như thế nào?"

Mạch Linh kẹp di động vào giữa tai, nhướn vai lên để giữ chặt, cô tiện tay bật vòi nước xả vào bồn tắm.

"Rob! Tôi đã bước đầu thành công gia nhập vào tổ chức Hắc Ám, hẳn giao cho tôi một nhiệm vụ vào tối nay ở trụ sở hải quan, bây giờ tôi đang ở trong phòng tắm không tiện nói nhiều. Mười hai giờ khuya nay anh hãy tìm cách giữ chân cảnh sát hải quan, còn mọi chuyện tôi đã có cách giải quyết."

"Được, tôi sẽ lo liệu giúp cô. Nhất định phải cẩn thận."

Rob dập máy, nhanh chóng gọi điện cho Lục Thiên Mặc.

"Lão đầu, bên phía Hắc Ám quân li rất gắt gao về việc xuất hiện hai người Đài Loan ở tổ chức. Hiện tại Bạch Phụng và Kiều Mạch Linh đang bị theo dõi ở mọi lúc mọi nơi, không tiện báo từ về Hắc đạo, mọi chuyện nếu có diễn biến gì khác. Tôi sẽ gửi tin về ngay lập tức."

Lục Thiên Mặc nổ phát súng bắn chết tên thuộc hạ hạ dưới chân. Nhếch môi lên tiếng.

"Hoàn thành nhiệm vụ càng sớm càng tốt."

Lục Thiên Mặc tắt máy, thổi thổi họng súng cho lớp khói thuốc bay hoà tan vào không khí, khoé môi nhếch lên một nụ cười đầy thỏa mãn.

[...]

Mạch Linh cùng hai tên thuộc hạ của Hắc Mộc Châu có mặt ở cảng hải quan Canada. Chỉ vài phút sau, một nhóm người mặc đồ đen bị mặt kín hết xuất hiện trước mặt cô. Trên tay họ đem theo hai vali chứa đầy tiền mặt.

Cảnh sát đã tập kích bao vây khắp nơi bọn họ đứng và khu vực lân cận, đám người bên kia tiến đến đưa tay ra trước mặt Mạch Linh, người đàn ông mặc đồ đen kia lên tiếng.

"Cô là người đại diện cho Hắc Mộc Châu tới đây giao dịch đúng không?"

Mạch Linh mỉm cười, đưa tay ra bắt lại tay người đàn ông kia.

"Phải, là tôi."

Hai bên tiến hành giao dịch, một bên đưa tiền một bên đưa hàng. Ngay lúc cảnh sát định ập vào tóm gọn bọn người của Mạch Linh thì tin báo từ cơ quan là có một vụ khủng bố lớn đổ ngay trung tâm thành phố, lệnh tất cả mọi người phải nhanh chóng quay về. Đám người bên cảnh sát lập tức quay về trụ sở, buổi giao dịch của Mạch Linh và nhóm người bên kia diễn ra thành công.

Rob đứng trên sân thượng quan sát một lượt, lập tức nở một nụ cười. Hắn đã cho người điều tra, thì ra Hắc Mộc Châu là người đã báo cảnh sát, hẳn muốn thử Mạch Linh đây mà.

Còn nói về Mạch Linh, Rob phải thừa nhận rằng cô rất tiến bộ. Bây giờ cô dần trở nên nhanh nhẹn và nham hiểm rất nhiều. Tương lai sau này cô có thể sẽ thay thế chức vụ sát thủ đặc lực của bọn người Lô Tấn ở bên cạnh Lục Thiên Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Súng Vết Tinh Nhân 999* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Khoái cảm dẫn đến sai lầm

Buổi giao dịch diễn ra hoàn toàn như mong đợi của Mạch Linh, cô đã thành công gia nhập chính thức vào tổ chức Hắc Ám. Thế nhưng mấy hôm nay cô không gặp được Bạch Phụng, cô cũng chẳng có thông báo gì từ phía của Rob.

Bạch Phụng cầm trên tay chiếc chìa khoá xe ô tô đời mới nhất của hãng xe rất nổi tiếng trên thế giới mang thương hiệu Mecario, trên chiếc xe sang trọng đó là một cô gái tầm hai mươi hai, hai mươi ba tuổi. Cô ta là Hắc Tuệ Nghi, là con gái độc nhất của ông trùm Hắc Mộc Châu.

Cô ta nhướn người ra cửa xe, lên tiếng nói: "Còn đứng đó, mau đưa tôi về."

Bạch Phụng thoát ra mớ suy nghĩ trong đầu, hần vội vàng leo lên xe, tra chìa khóa vào, chiếc ô tô sang trọng nhanh chóng được phóng đi.

Biệt thự Hắc Mộc Châu cũng là trung tâm của Hắc Ám, bọn họ không chọn địa điểm nào khác mà chọn chính nơi ở của mình để bàn giao những kế hoạch bất hợp pháp trong thời gian muốn thu tóm toàn bộ thị trường châu Mỹ với nhau. Hắc Tuệ Nghi vừa bước xuống xe đã lao nhanh đến chỗ Hắc Mộc Châu đang ngồi, lên tiếng vui mừng.

"Ba!"

Hắc Mộc Châu đặt tách trà xuống bàn, hướng con gái xoa xoa đầu: "Sao nào, hôm nay đi chơi có vui không?"

"Rất vui, không ngờ Canada lại đẹp như vậy."

"Ha ha ha..." Hắc Trương Bá phá lên cười lớn: "Chỉ một thời gian ngắn nữa thôi, nó sẽ thuộc về chúng ta."

Bạch Phụng sau khi đem xe vào gara thì bước vào trong đứng cùng với hàng vệ sĩ của Hắc Mộc Châu, hẳn đã qua một thử thách lớn đó là chịu được ba cú đâm của Cổ Cơ - tên thuộc hạ trung thành nhất của ông ta, chỉ cần sau ba cú đâm đó mà Bạch Phụng không ngã xuống, thì sẽ được nhận vào tổ chức. Sau đó, Bạch Phụng đã trở thành người chỉ huy của đám vệ sĩ nọ.

Đúng lúc Mạch Linh cũng xuất hiện, cô đứng bên cạnh Khuê Lý phu nhân, vừa rót trà cho Hắc Mộc Châu vừa hướng mắt đến phía của Bạch Phụng.

Hắn vừa nhìn thấy ánh mắt của cô, đã đoán được là cô có chuyện cần nói, nhưng thân phận hai người bây giờ là không ai quen ai. Mạch Linh đi theo bên cạnh Khuê Lý và là thuộc hạ của Hắc Mộc Châu. Còn Bạch Phụng lại là vệ sĩ riêng của Hắc Tuệ Nghi, cả hai hoàn toàn không thể xảy ra sơ suất.

Trong thời gian Mạch Linh rời khỏi. Lục Thiên Mặc chỉ biết tìm Đoàn Phi để phát tiết, hẳn không ra ngoài tìm bắt kì một người phụ nữ nào khác, chỉ vì ngoài Mạch Linh ra thì chỉ có Đoàn Phi mới thoả mãn được hắn.

Đoàn Phi rên rĩ nằm dưới thân hần, cảm nhận được từng nhịp chuyển động ra vào nơi dưới hoa huy*t. Bởi vì cô vừa mới phá thai. Nơi đó vẫn còn trong giai đoạn cảm quan hệ tình dục, nhưng giờ phút mà Lục Thiên Mặc đã muốn. Cô không thể không đáp ứng.

Nơi hạ bộ truyền đến một cơn đau rất, Đoàn Phi cắn răng không để cho mình bật ra tiếng rên đau nào, cô chấp nhận mặc kệ bản thân để thỏa mãn Lục Thiên Mặc. Cô theo hần năm cô chín tuổi, đến năm mười tám tuổi cô nhận ra mình đã yêu hần, nhưng cũng may thay cô đã sớm thức tỉnh ra, trong giới Hắc đạo này không bao giờ có tình yêu, mà chỉ tồn tại sự thống trị, làm chủ và danh tiếng mà thôi.

Cô đơn phương hần hai năm, đến năm cô hai mươi tuổi thì hần sắp kết hôn, trong buổi sáng diễn ra lễ cưới, vì để cứu hần khỏi kẻ thù, cô đầu đã nhảy ra đỡ cho hần hai phát đạn, không thể giữ lại được tính mạng. Hơn nữa, cô ấy đang mang thai đứa con của Lục Thiên Mặc.

Và đó cũng là lý do vì sao sau này hần luôn nói rằng không ai có đủ tư cách mang thai con của hần. Bất kì ai!

Điện thoại trên giường được gọi đến, Lục Thiên Mặc rút côn th*t ra khỏi hoa huy*t của Đoàn Phi, nhận máy.

"Nói."

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói: "Lão đại, hiện tại tình hình của chúng tôi đang rất tốt, tiếp theo ta nên làm gì? Bên phía Hắc Ám đang bàn một kế hoạch gì đó nhưng hai người Bạch Phụng và Kiều Mạch Linh không thể nào tiếp cận được."

Lục Thiên Mặc vẫn nhàn nhã cuối đầu vào giữa hai bầu ngực to tròn của Đoàn Phi, nghiêng đầu cắn mạnh.

"A..."

Tiếng rên yêu kiều của Đoàn Phi bật lên khiến Rob ở đầu dây bên kia bỗng dưng đỏ mặt, hần vội vàng lên tiếng: "Lão đại, anh cứ tiếp tục. Tôi không làm phiền hai người nữa."

"Sáng mai tôi sẽ trực tiếp bay sang để giám sát bọn họ. Cậu không cần lo lắng."

Lục Thiên Mặc nói xong thì tắt máy, hần đưa tay xoa nắn bóp méo quae đảo bóng trắng xoá trước ngực Đoàn Phi, tự ý dùng đầu ngón tay chơi đùa.

"A... Lão đại... Tôi muốn..."

Đoàn Phi thống khổ ước ngờ cao lên về phía Lục Thiên Mặc, mặc dù phía dưới rất đau, nhưng nỗi đau hoá lẫn cùng sự khoái cảm khiến cô không thể nào cưỡng lại được.

Cô chỉ cần biết là cô được hần ôn nhu làm tình như thế nào, bấy nhiêu đó thôi cũng đủ làm cô thỏa mãn.

[...]

Máy bay tư nhân của Lục Thiên Mặc được hạ cánh an toàn ở sân bay riêng dành cho hần. Bất cứ nơi nào hần sắp đến cũng đều có người chuẩn bị kĩ càng mọi thứ, danh tiếng hần từ mấy năm nay đã bay vọng khắp các quốc gia trên thế giới, những băng nhóm đối đầu một là tự mình tan rã hoặc hai là bị người của Lục Thiên Mặc phá tung.

Hần từ trong cabin bước ra đã lập tức thấy bóng dáng của Rob đang đứng chờ. Bọn người Rob sang Canada nằm vùng cũng đã gần một tháng, trong một tháng tin tức của Hắc Ám không có gì nổi bật, cũng không có một chuyển hàng hay hành động bất thường nào. Điều đó cũng có thể cho rằng hần đang âm mưu để lên kế hoạch tiếp theo.

Lục Thiên Mặc cùng Rob đi vào trong, lúc này bên ngoài nhận được tin báo là tổ chức Hắc Ám sẽ mở một buổi đấu thầu để mua lại toàn bộ những mảnh đất ở Bắc Mỹ Canada với số lượng lớn, Hắc Mộc Châu vẫn nghĩ rằng Lục Thiên Mặc chưa biết chuyện hần chuyển sang Canada để thu giành những mảnh đất này nên cố ý để Lục Thiên Mặc xuất hiện. Và hần cũng thừa biết là những nơi phát tài như thế này cũng là mối mà Lục Thiên Mặc đang nhắm đến.

Hần thà người tự do rơi xuống ghế nệm, hướng đến Rob ngồi đối diện, nói: "Đẩy nhanh tiến độ, nếu bên hần vẫn không hành động, vậy thì chúng ta ra tay trước."

"Được. Tôi sẽ báo cho họ biết."

Bạch Phụng theo yêu cầu của Hắc Tuệ Nghi đưa cô ta đến quán bar nhậu nhẹt suốt đêm, trong ánh đèn mờ ảo từ trên trần nhà phát xuống, Bạch Phụng có thể nhìn thấy được nơi đây là chốn của những cô gái vừa mới lớn hay lu tới, bọn họ ăn mặc hở hang và đầy phóng túng, khác với những hộp đêm ở Đài Loan, quán bar ở đây luôn luôn có tiếp viên nam để sẵn sàng đáp ứng nhu cầu của các cô gái làng chơi có nhu cầu tình ái.

"Nào! Uống cùng tôi đi." Hắc Tuệ Nghi đưa ly rượu thấp để xuống đến trước mặt Bạch Phụng, giọng nói đã say khướt, cô ta dựa hần vào người hần, liên tục nói ra mấy lời kì quái.

"Anh không cảm nhận được là tôi thích anh sao?"

Bạch Phụng nghe qua thoáng sững người, cô ta vừa nói gì? Có phải là do hần nghe nhầm không?

Một cái choáng tay lên cô lập tức ập đến, Hắc Tuệ Nghi nhưn người đến ôm chặt lấy cổ Bạch Phụng, giọng cô yêu kiều là lướt bên tai Bạch Phụng: "Tôi thích anh."

Hần thấy cô đã say đến mức ăn nói lung tung rồi, lập tức kêu phục vụ tính tiền rồi đỡ Hắc Tuệ Nghi rồi đi, nhưng chưa kịp bước ra cửa quán thì hần đã bị cô đẩy mạnh về phía trong, tầm lưng của Bạch Phụng va vào vách tường thép mà vang lên một tiếng "Ầm" khá lớn.

Một giây sau, Hắc Tuệ Nghi nhảy đến hôn lên môi hần, một nụ hôn cháy bỏng cuồng nhiệt tựa hồ như cô đã kim nén nó rất lâu, đầy sức nóng bỏng và ướt át.

Bạch Phụng ôm cô đi vào phòng vip của quán bar, Hắc Tuệ Nghi ngã lên giường kéo theo cả người Bạch Phụng đè lên người cô, nửa bầu ngực trắng ngần vì bị sọc xệch quần áo mà lộ ra phơi bày trong không khí, Bạch Phụng không ngăn ngại cúi đầu cắn lên đỉnh tròn màu hồng trước ngực Hắc Tuệ Nghi một cái, làm cô ta phải rên rĩ bật lên thành tiếng.

"Phụng! Tôi thích anh. Tôi muốn anh. Mau lên, tôi sắp chịu không nổi rồi." Giọng nói mềm mại thướt tha của Hắc Tuệ Nghi vang lên làm cắt đứt bầu không khí đang thoáng đáng kia, Bạch Phụng đưa tay lần mò vào váy cô, một giây sau đã quăng hết đồ trên người cô xuống sàn.

Hần kéo khoá quần, vật nóng kia liền xuất hiện, Hắc Tuệ Nghi vừa nhìn thấy đã không ngăn ngại đưa tay cầm vào, khoái cảm lập tức dâng lên trong người cô.

"Thật là lớn a... Mau... Cho vào đi..."

Người ngoài không biết nhìn vào còn có thể nói là Hắc Tuệ Nghi đã bị đỉnh xuân được, nhưng chỉ có người trong cuộc như cô ta là biết do lâu quá không chạm vào người đàn ông nào, nên cô ta đã rất thèm khát. Lần này cô ta lại may mắn được ba sắp cho một tên vệ sĩ mới, vóc dáng cao to vạm vỡ, gương mặt lại vô cùng đẹp trai, lạ còn rất giỏi võ. Ngay từ đầu khi gặp Bạch Phụng, cô đã cảm thấy rất vừa ý.

Bạch Phụng tách hai chân cô ra đặt lên cổ mình, hần quý gối xuống giường, đem vật nóng tìm đến lối vào cửa hoa huy*t kia.

Vì cô ta thường xuyên ngủ với những người đàn ông khác nên Bạch Phụng khá là dễ để tiến vào bên trong, từng động tác ra vào nhịp nhàng hoà lẫn tiếng rên rĩ sung sướng của Hắc Tuệ Nghi tạo nên một âm thanh cực kì hoang ái.

Hàng loạt tiếng "Op ẹp" do hai nơi đó chạm vào nhau truyền đến, dòng nước ấm chứa đầy chất dịch nhờn làm cho cuộc vui càng thêm phần kích hơn bao giờ hết.

"A... Uhm... Sâu nữa..." Hắc Tuệ Nghi sung sướng rên rĩ dưới thân Bạch Phụng, hần cứ thế đâm mạnh vào, rồi lại rút ra. Làm cho cô cảm nhận được rằng mình đã sắp nuốt được cả thế giới nhưng lại để vuột mất khỏi tầm tay.

Bạch Phụng cứ thế ra vào nơi cửa hoa huy*t kia cho đến khi đưa Hắc Tuệ Nghi lên được đỉnh của khoái cảm. Hần cúi đầu mát mạnh lấy bầu ngực cô, thì thảo lên tiếng.

"Nếu em thích tôi như vậy, có thể giúp tôi một chuyện được không?"

Hắc Tuệ Nghi nghe xong lập tức trả lời: "Được! Anh muốn gì cũng được."

Bạch Phụng khẽ mỉm cười, cho hai ngón tay vào nơi mềm mại giữa hai chân cô: "Tôi muốn biết mật mã kết sắt của ba em"

Hắc Tuệ Nghi vì bị kích thích bởi hai ngón tay của Bạch Phụng đang làm loạn bên trong người mình, cô khoái cảm dang hai chân ra rộng hơn, đẩy mông về phía trước để ngón tay của Bạch Phụng đâm vào sâu hơn.

"Mật mã là ngày sinh của tôi. Hai năm một hai."

Bạch Phụng nhận được đáp án cần tìm. Hần rút hai ngón tay ra, tìm đến ngón kéo tú lẩy ra một thứ đồ chơi bằng cao su. Ấn nút một cái, thứ đồ chơi to dài trên tay Bạch Phụng được rút sâu vào bên trong hoa huy*t của Hắc Tuệ Nghi, cây gậy rung chuyển động rất nhanh bên trong, hần chỉ nghe được tiếng rên rĩ sung sướng của Hắc Tuệ Nghi ở trên giường.

Chương 40: Nội gián bại lộ

Bạch Phụng ấn một nút trên màn hình di động, những thông tin mà hắn thu nhập đều được gửi về nơi quản lí của Rob, Lục Thiên Mặc cũng nhận được tin tình báo. Hắn đóng lại di động trên bàn, hướng đến phía Rob lên tiếng.

"Đã nằm vùng hơn một tháng rồi mà vẫn chưa có tin tức gì, chủ động ra tay đi. Chúng ta không có nhiều thời gian."

Rob gật đầu, nói: "Theo thông tin của Bạch Phụng báo về thì cậu ấy đã lấy được mật mã kết sắt của Hắc Mộc Châu, hiện tại Kiều Mạch Linh là người sẽ trực tiếp đến phòng của Hắc Mộc Châu để lấy hồ sơ."

"Được, cậu theo giám sát họ. Khi cần, lập tức hỗ trợ."

"Vâng."

Rob cúi người lui ra, gửi tin báo đến phía Bạch Phụng. Bởi vì hắn là vệ sĩ của Hắc Tuệ Nghi, bây giờ nhận được sự tin tưởng của cô ta nên hắn có phần thoải mái hơn phía Mạch Linh. Việc nguy hiểm như lên vào phòng Hắc Mộc Châu được giao phó cho cô là cũng bởi vì cô là người thân cận nhất với Khuê Lý. Từ sau vụ cướp giết túi xách ở ngoài đường lần trước. Bà ta hoàn toàn xem Mạch Linh như quý nhân. Đặt trọn niềm tin vào cô gái này.

Mạch Linh nhận được mật mã kết sắt, tối hôm đó cô tìm đến phòng làm việc của Hắc Mộc Châu, cô đứng trước cửa phòng quan sát xung quanh, căn biệt thự này lúc nào cũng có người canh gác, nhưng cũng rất may mắn một điều là bọn họ chỉ canh giữ ở những cánh cổng dễ dẫn vào biệt thự, Mạch Linh nhẹ nhàng nắm chốt cửa được mạ vàng khẽ xoay. "Pực" một tiếng, cánh cửa được cô đẩy vào.

Trong bóng tối, Mạch Linh nhìn thấy một đốm sáng màu đỏ nhấp nháy phía trên góc tường ở trần nhà, cô thật quá sơ xuất, sao cô lại không nghĩ đến trong phòng có đặt camera. Mạch Linh leo lên chiếc ghế da sau bàn làm việc của Hắc Mộc Châu, cô kéo tấm rèm cửa, vung tay hất nó lên che trước mang hình bắt được của camera. Đốm ánh sáng đỏ bị khuất sau tấm rèm cửa dày đã hoàn toàn bị vô hiệu hoá.

Mạch Linh đặt hai bàn tay lên vách tường. Cô chưa bao giờ đi đến căn phòng này nên hoàn toàn không biết vị trí kết sắt nằm ở đâu, cô lần mò trong bóng tối, cánh tay vừa vận chạm phải một hình vường khá lớn ở gần cái tủ sách lớn. Cô khẽ mở màn hình điện thoại, lợi dụng chút ánh sáng của di động phát ra để xác định được mục tiêu. Cô không thể sử dụng đèn pin, ánh sáng của đèn pin sẽ dễ dàng bị nhận ra nếu như chẳng may làm nhiễu ánh sáng phòng ngủ ở bên cạnh.

Mạch Linh đưa tay đến cửa kết sắt. Cô mở cánh cửa ở bên ngoài ra, màn hình led lập tức sáng đèn. Mười nút tròn được khắc mười con số từ một đến chín rồi quay lại số không. Mạch Linh lăm lăm trong miệng nhớ đến dãy số mà Bạch Phụng đã gửi, cô dùng ngón tay tròn dài ấn đến số hai năm một hai.

Một tiếng "Kìng" nhỏ phát ra, mật mã kết sắt được mở, Mạch Linh vội vàng lấy toàn bộ hồ sơ ở bên trong ra, cô bật màn hình di động lên xem xét vài trang đầu, nhận thấy đúng là hồ sơ mật mà Lục Thiên Mặc đang cần. Cô vội vàng nhét nó vào túi áo khoác bằng da phía trong, đúng lúc cô định đứng dậy rồi đi thì chuông báo động trong phòng reo lên inh ỏi, nút tròn đỏ ở bên phải hộp kết sắt nhấp nháy phát ra hàng loạt tiếng hú dài, Mạch Linh biết bị đã bị phát hiện, cô nhanh chóng gọi điện đến một dãy số quen thuộc.

"Rob! Tôi gặp sự cố rồi. Cần người đến ứng cứu gấp."

Mạch Linh vào tắt máy thì bọn người của Hắc Mộc Châu xông vào, một người nào đó đập tay lên tường, chiếc đèn chùm trên trần nhà lập tức phát sáng. Mạch Linh có thể nhìn thấy Bạch Phụng cũng có mặt ở đây.

"Con khốn này, mày là nội gián sao? Mau nói, ai phái mày tới đây?" Hắc Tuệ Nghi hùng hổ lao đến nắm lấy tóc Mạch Linh, tức giận tra hỏi.

Mạch Linh không lên tiếng, cô biết rằng kế hoạch đã bị cô làm thất bại. Không những cô mà ngay cả Bạch Phụng cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ, kết sắt này khi cảm biến được mã vân tay không phải của chủ nhân nó cày vào, lập tức sẽ hệ thống tự cập nhật phản tích mã vạch của vân tay, nếu sai thì sẽ lập tức báo động.

"Cò...Cò dám phản bội chúng tôi?" Khuê Lý tức giận chỉ tay vào mặt Mạch Linh, bà ta không ngờ rằng người từng giúp đỡ mình lại là người của kẻ thù. Thật quá là thất vọng.

"Người đâu?" Hắc Mộc Châu ung dung tiến đến ngồi lên ghế da trong phòng, phát tay với mấy tên thuộc hạ: "Đánh cho đến khi cô ta chịu khai."

Bọn thuộc hạ vâng dạ tiến lên nắm chặt lấy hai cánh tay Mạch Linh, cô dùng chân đá vào hạ bộ hắn, cô lùi về sau vài bước, nghiêng lưng vào phía cửa sổ sát đất, nơi này là tầng hai, nếu như cô phá cửa sổ nhảy xuống thì sẽ có cơ hội trốn thoát, nhưng cánh cửa này được dùng kính thủy tinh dày đúc thành, với sức của người bình thường thì không thể nào phá vỡ được.

Nắm tên thuộc hạ tiến đến khoá tay cô ra phía sau, Hắc Mộc Châu hướng tên thuộc hạ Cố Cơ của mình. Hắn ta hiểu ý gật đầu tiến đến vun một tay bụi như trời giáng xuống mặt Mạch Linh, một giây sau hắn bóp chặt cổ cô, gầm gừ lên tiếng.

"Nói, ai sai cô đến đây?"

"Không ai báo tôi cả, các người muốn giết cứ giết." Mạch Linh quật cường giương mắt lên nhìn thì đàn ông hung hăng trước mặt, ánh mắt trong veo không để lộ một tia sợ hãi.

"Chát" một cái tát nữa giáng xuống bên má còn lại của Mạch Linh, Hắc Tuệ Nghi tiến đến nắm chặt lấy tóc cô kéo giật ra phía sau, cô ta kẻ hòng sủng vào thái dương của Mạch Linh, nghiêng rằng nghiêng lị.

"Mày mà còn ngoan cố thì đừng có trách tao."

"Tuệ Nghi, để tôi." Bạch Phụng thấy tình hình không ổn liền gạt lấy khẩu súng trệ tay Hắc Tuệ Nghi đang cầm, hắn đặt họng súng vào đầu Mạch Linh, nghiêng mặt về phía cô, giọng giọng.

"Ngao nào, mau nói cho tôi biết, ai phái cô đến đây."

Mạch Linh vẫn cứng miệng, cô tròn tròn mắt, lên tiếng: "Tôi đã nói rồi, không ai phái tôi đến cả. Bây giờ roi vào tay các người, muốn giết cứ giết."

"Mẹ kiếp!" Bạch Phụng đánh một nắm đấm vào giữa vai và cổ Mạch Linh làm cô lập tức khụy xuống sàn nhà, Bạch Phụng ngồi xồm xuống xóc cổ áo cô lên, kẻ môi nói khẽ.

"Hắc Tuệ Nghi..."

Mạch Linh lập tức hiểu ý đưa tay gạt lấy cày súng trên tay Bạch Phụng, cô hành động nhanh đến mức cả Hắc Mộc Châu cũng phải sửng sốt, Mạch Linh vội đứng lên bắt lấy Hắc Tuệ Nghi, kẻ hòng sủng vào dưới họng cô ta.

"Các người mà tiến lại một bước, tôi sẽ lập tức nổ súng."

Bọn người của Hắc Mộc Châu lập tức giãn ra, Mạch Linh kéo Hắc Tuệ Nghi từ từ nhích đến cửa phòng, kéo cô ta xuống phòng khách rồi đi thẳng ra cổng chính.

Một chiếc xe ô tô đỗ lại trước cổng.. Mạch Linh đẩy Hắc Tuệ Nghi lên xe, cô cũng nhanh chóng leo lên. Chiếc xe lập tức được khởi động chạy vọt đi.

"Shit! Mau cho người đuổi theo ngay. Bằng mọi cách phải đưa cô chủ về."

"Vâng! Lão gia."

Đám thuộc hạ của Hắc Mộc Châu được sự dẫn đầu của Cố Cơ lập tức đuổi theo xe của Rob. Đến ngã tư giáp bờ biển và khu ngoại ô của thành phố thì đám người Cố Cơ bị một nhóm thuộc hạ của Rob dàn cảnh một vụ tai nạn. Bọn họ bị mất đầu ngay khi sắp theo được đuôi xe của Rob chỉ chưa đầy hai mét.

Lục Thiên Mặc cũng có mặt ở trên xe. Hắn khẽ cầm một liều thuốc, quay mặt sang phía Hắc Tuệ Nghi: "Mau gọi cho Hắc Mộc Châu, bảo ông ta mang toàn bộ dữ liệu mật đến cho tôi."

Hắc Tuệ Nghi ngồi ở giữa Lục Thiên Mặc và Mạch Linh, cô ta biết rằng nhân vật lớn này là ai, lần này cô chạm mặt phải hắn thì chết chắc rồi.

Lục Thiên Mặc thấy cô ta không lên tiếng, sự kiên nhẫn vốn có giới hạn, hắn quay sang bóp mạnh lấy cổ cô, giọng nói vẫn nhàn nhạt phun ra.

"Muốn chết đến vậy rồi hay sao? Hừm?"

"Khụ...Khụ...Tôi gọi...Tôi gọi..." Hắc Tuệ Nghi khó thở dường như là sắp chết, cô ta lập tức gạt đầu, lấy di động trong túi ra gọi cho Hắc Mộc Châu.

"Con gái, bọn chúng bắt con đi đâu?" Hắc Mộc Châu lập tức nhận máy rồi lên tiếng hỏi.

"B...a...là người của Lục Thiên Mặc...Anh ta...Anh ta muốn ba đem tất cả dữ liệu mật của Hắc Ám đến giao cho anh ta...Nếu không...Con sẽ mất mạng." Hắc Tuệ Nghi vừa nói vừa run cầm cập. Người đàn ông này mang một vẻ khí thế hùng hùng hổ hổ, đầu phải là cô chưa từng nghe qua tên tuổi của hắn. Kẻ thù không may mắn rơi vào tay hắn thì không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng. Cô ta vẫn còn trẻ. Vẫn chưa muốn chết sớm vậy đâu a.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Vật Tinh Nhân 999* Ngày được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Thảm sát hết cả nhà

Hắc Mộc Châu nhận được điện thoại của Hắc Tuệ Nghi lập tức tỉnh người, ông ta không ngờ rằng Lục Thiên Mặc đã sớm nhận ra tài liệu trong kết sắt mà Mạch Linh vừa lấy mất đó là tài liệu giả, ông ta đã nghĩ ngờ Mạch Linh ngay từ đầu khi cô vừa gia nhập vào tổ chức Hắc Ám, nên đã cố tình để tài liệu giả vào trong kết sắt và dụ cô vào bẫy. Lại càng không ngờ hơn người đối đầu với ông lại chính là Lục Thiên Mặc, trùm lão đại của châu Á và đang có âm mưu thống lĩnh toàn thị trường châu Mỹ.

Mạch Linh cũng rất bất ngờ, Lục Thiên Mặc đã sớm nhận ra ông ta bẫy cô, vậy mà vẫn ung dung để cô bị bại lộ. Còn ăn đủ hai cái tát.

"Có đau không?"

Hắn bất ngờ quay sang hỏi cô, Mạch Linh sửng sốt trong vài phút, cô lắp bắp lên tiếng: "Hả...Tôi... Làm sao?"

"Bị đánh có đau không?" Lục Thiên Mặc nhìn đến mảng sưng đỏ hai bên má cô, ánh mắt sâu thẳm hẹp dài khe hẹp lại.

Mạch Linh lúc này mới giật mình đưa tay sờ lên má, cô khẽ xuyt xoa vì nóng rát truyền đến trên mặt.

"Có một chút."

"Hừ. Lần này xem như cũng không hắn thất bại, tôi không phạt cô, nhưng lần sau còn sơ xuất như vậy, thì cô phải chịu phạt nặng."

Mạch Linh "Vâng" một tiếng rồi im lặng nhìn ra ngoài hướng cửa sổ, hắn quả thật là vô li, làm sao cô biết được Hắc Mộc Châu cây bẫy khắp nơi, huống hồ gì cô còn là người mới được huấn luyện để đi theo hắn.

Hắc Mộc Châu theo địa chỉ của Lục Thiên Mặc mà tìm đến cầu lạc bộ của hắn, ông ta dẫn theo một đám vệ sĩ, vừa bước vào đã hùng hổ lên tiếng.

"Lục Thiên Mặc, mau thả con gái tao ra."

Bọn người Lục Thiên Mặc từ bên trong phòng bước ra, vừa nhìn thấy bọn người Hắc Mộc Châu. Lục Thiên Mặc chỉ nhàn nhả nhích môi tạo ra một nụ cười: "Hắc Mộc Châu, chú ý thái độ của ông."

Ông ta như dụ bót, lập tức đổi giọng.

"Dữ liệu cậu cần tôi đã mang đến, con gái tôi hiện đang ở đâu?"

Rob nhìn đến người đàn ông trước mặt, thay Lục Thiên Mặc trả lời.

"Nếu như ông giao đúng những thứ lão đại chúng tôi cần, Hắc đạo sẽ giữ lời hứa thả người."

Hắc Mộc Châu ra lệnh cho Cố Cơ giao cái USB trong tay ra cho bọn người Lục Thiên Mặc, Rob nhận lấy cái USB tra vào laptop, kiểm tra qua một lượt.

"Lão đại, là thật." Rob hướng Lục Thiên Mặc nói khẽ, rút cái USB ra đóng nắp lại.

"Tốt!" Lục Thiên Mặc nhích môi cười, hướng đến Hắc Mộc Châu nói tiếp: "Tôi sẽ giữ lời hứa, thả Hắc Tuệ Nghi ra."

Vừa dứt lời, người của Lục Thiên Mặc đã dẫn Hắc Tuệ Nghi ra, đẩy đến phía người của Hắc Mộc Châu.

"Ba!"

Ông ta ôm chặt con gái cưng trong tay, định xoay người rồi đi thì Bạch Phụng ở bên cạnh đã nhanh chóng lên đạn chĩa thẳng họng súng về phía hai người.

Bọn thuộc hạ của Hắc Mộc Châu thấy vậy cũng giờ súng hướng đến Bạch Phụng. Đối với tình huống này, hắn chỉ nhàn nhạt lên tiếng.

"Hắc Mộc Châu, ông nghĩ nơi này muốn đến là đến, muốn đi là đi sao?"

Hắc Tuệ Nghi sửng sốt người, cô ta yêu Bạch Phụng, kể từ đêm hôm đó cô ta đã nhận ra tình cảm của mình đã đặt ở nơi Bạch Phụng. Bây giờ hắn lại quay lại phản bội tổ chức, đối với vẻ mặt trầm mặc của ba và mọi người, Hắc Tuệ Nghi như phát điên lao đến hướng Bạch Phụng.

"Tại sao anh lại là người của Hắc đạo, thời gian qua là anh lừa tôi sao? Mau nói đi."

Hắc Tuệ Nghi lay lay cánh tay Bạch Phụng, nhưng vẻ mặt của hắn vẫn rất lạnh lùng, tựa hồ như lời nói của cô ta chẳng lọt vào tai một chữ nào.

Cô ta giật phăng khẩu súng trên tay tên vệ sĩ ở đằng sau. Lên nòng hướng thẳng đến ngực Bạch Phụng: "Nếu như mọi chuyện đã như vậy, thì tôi sẽ tự tay giết anh."

Lục Thiên Mặc ngồi ung dung bất chèo chân chiếc ghế nệm, khoé môi nhích lên một nụ cười cay độc: "Muốn giết Bạch Phụng? Điều đó chưa ai làm được."

Bạch Phụng cúi chân đá đến khuỷu chân ở đầu gối của Hắc Tuệ Nghi khiến cô ta lập tức khuỵu xuống, hắn cúi người, nâng cằm cô ta lên, khẽ lướt qua vành tai cô vài chữ: "Tôi có thể thỏa mãn em lần cuối trước khi tôi giết em."

Một nhóm thuộc hạ của Lục Thiên Mặc đưa Khuê Lý đi đến trước mặt. Vừa nhìn thấy mặt vợ, Hắc Mộc Châu đã vội vàng lên tiếng.

"Lục Thiên Mặc, mày muốn gì thì tìm tao, vợ và con gái tao không liên quan đến việc này."

"Bà ta có thể không liên quan..." Lục Thiên Mặc chỉ tay về hướng Khuê Lý, rồi đưa mắt liếc về phía Hắc Tuệ Nghi: "Nhưng cô ta thì có."

Hắc Tuệ Nghi lúc này đã hiểu rõ bố cục thế sự ở đây, cô ta bỗng dưng sợ hãi, giây phút Lục Thiên Mặc đứng lên khỏi ghế đã tiến đến trước mặt cô ta, trong lòng cô ta đã dâng lên một nỗi áp bức vô hình.

"Tôi...Tôi đã làm gì chứ?"

Lục Thiên Mặc ngồi xồm xuống bên cạnh cô ta, khoé môi phun ra vài lời.

"Cô có biết rằng ra tay đánh người phụ nữ của tôi, cái giá phải trả sẽ ra sao không?"

Hắc Tuệ Nghi như sững tỉnh ra. Tối hôm qua cô ta đã ra tay tát Mạch Linh, lại còn nắm lấy tóc cô mà kéo mạnh, Lục Thiên Mặc tuy không có mặt ở đó, nhưng hắn thừa khả năng để biết rõ sự tình.

Hắn không đợi cô ta trả lời, lập tức cho người đem cô ta đi.

"Cô ta, giao cho các người."

Đám thuộc hạ của Lục Thiên Mặc như bắt được vàng, lập tức vui mừng đem Hắc Tuệ Nghi vào trong, chỉ vài phút sau, tiếng xé rách của áo quần phát lên cùng tiếng la hét thống khổ của Hắc Tuệ Nghi vang vọng khắp cả cầu lạc bộ.

"Buồng tao ra, mấy thằng chó, mau buồng tao ra..."

"Chát!"

Đằng sau mỗi tiếng la hét của cô ta là những tiếng"Chát" đến chói tai. Bọn thuộc hạ của Lục Thiên Mặc đều là những người có thân hình cao to, bọn họ thay nhau cường hiếp Hắc Tuệ Nghi, đó có lẽ là một sự tra tấn dã man nhất đối với một cô gái.

"Đồ khốn! Mấy mau tha Nghi Nghi ra, đường đường là một lão đại mà hứa lại không giữ lời sao?" Hắc Mộc Châu định lao đến chỗ Lục Thiên Mặc nhưng đã bị hòng súng của Bạch Phụng giữ lại.

"Tôi nói sẽ đem người ra cho ông thấy, chứ không có nói sẽ để cô ta đi."

"Mày..."

Lục Thiên Mặc đắc ý cười lớn, nhìn người đàn ông trước mặt với ánh mắt vô cùng căm hận.

Ông ta là người đã truy sát Lục Thiên Mặc năm hần mười hai tuổi, lúc đó hần chỉ là một cậu bé, lại phải chịu hơn hai mươi nhát roi thừng vào người đến mức thập tử nhất sinh. Nhưng cũng may hần trốn thoát được, mỗi nhục đó đến suốt đời này Lục Thiên Mặc hần cũng sẽ không bao giờ quên.

Lục Thiên Mặc hướng đến phía Bạch Phụng, hần ta lập tức nổ hai phát súng lên trời. Đám thuộc hạ phía trong đang cường hiếp Hắc Tuệ Nghi lập tức dừng lại hành động, nhanh chóng lói cô ta ra.

Hắc Tuệ Nghi bị quăng dưới sàn nhà, quần áo đã rách nát, cô ta lúc này như điên dại, đầu tóc rối tung lên như một ổ quạ, chỉ biết ngồi ngẩn người ra sàn, phơi bày cả thân thể ra trước không khí.

Lục Thiên Mặc xoay người đi đến ngồi lại trên ghế nệm, hướng đám thuộc hạ: "Làm tiếp."

Đám thuộc hạ tuân lệnh dề người Hắc Tuệ Nghi xuống thay nhau ra vào người cô. Nhìn thấy con gái bị cường bức. Cả Hắc Mộc Châu và Khuê Lý đều thống khổ kêu lên.

"Lục Thiên Mặc, tôi xin cậu. Cậu tha cho con gái tôi đi." Khuê Lý quý gối xuống chân Lục Thiên Mặc lên tiếng cầu xin.

Hắc Tuệ Nghi bỗng dưng giật lên vài cái rồi nằm im trên sàn, hai mắt đã trợn trắng. Một tên thuộc hạ hướng đến Lục Thiên Mặc lên tiếng.

"Lão đại, cô ta chết rồi!"

"Mau đem quăng xuống biển."

Khue Lý nghe tin lập tức nổi điên, bà ta lại đến muốn đánh Lục Thiên Mặc.

"Đồ khốn, mày dám giết con gái tao. Tao liều mạng với mày."

Lục Thiên Mặc nhẹ người tránh sang một bên, Rob ở phía sau đã lên nòng bắn một phát súng vào giữa trán bà ta.

Cùng một lúc chứng kiến cả vợ và con gái đều chết trước mắt. Hắc Mộc Châu thống khổ quỳ xuống trên sàn, ông ta nghiêng chặt răng, tay đã cung thành nắm đấm.

Vài giây sau ông ta đột nhiên ngã người xuống sàn, nơi khoe miệng chảy ra một dòng máu tươi.

"Lão đại, ông ta cần lượt tự sát rồi." Bạch Phụng ngồi xổm xuống kiểm tra. Hần cắt khẩu súng vài thất lưng, cho người lói xác ba người bọn chúng quăng đi.

Trong đêm đó, Lục Thiên Mặc đã cho người phóng hoá thiêu rụi toàn bộ biệt thự của Hắc Mộc Châu sau khi đã đến lục soát và lấy đi vài thứ. Hần đã thành công dân dựng một vụ chấp điện và kết quả là cả gia đình Hắc Mộc Châu bị kẹt lại bên trong mà chết. Vụ việc làm chấn động toàn bộ cảnh sát ở Canada, nhưng do không điều tra được gì nên mọi chuyện cũng đã nhanh chóng chìm vào dĩ vãng.

Bạn đang đọc truyện *Sिंग Vạt Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Về chỗ tôi, tôi sẽ nuôi đứa bé

Đài Bắc.

"Mẹ kiếp! Chúng bây đúng là vô dụng, tao còn nuôi chúng bây làm gì nữa."

Hàn Ung tức giận quát tháo đám thuộc hạ đang cúi đầu ở trước mặt, hần đã sai không ít người lật tung Canada lên nhưng vẫn không tìm thấy Mạch Linh. Từ ngày cô rời khỏi Đài Loan đến nay cũng đã gần hai tháng, thế nhiên lại liên lạc được đúng một lần.

"Dạ...Thưa thiếu gia...Chúng tôi đã tìm kĩ hết mọi ngõ ngách nhưng vẫn không tìm được người. Xin thiếu gia bớt giận."

Hàn Ung bốp tay thành nắm đấm, đập mạnh lên bàn làm việc, chiếc ly thủy tinh được đặt ở cạnh bàn theo lực mà nảy lên rớt xuống sàn vỡ tan.

"Mau rút hết ra ngoài!"

Hàn Ung thật sự rất tức giận. Hần cũng không thể nào hiểu nổi bản thân tại sao mình lại như vậy, từ trước đến giờ hần không thiếu phụ nữ, lại ngang nhiên đi quan tâm một người phụ nữ chỉ mới gặp vài lần, mà lại là tình nhân của Lục Thiên Mặc.

"Cốc...Cốc...Cốc..."

Cửa phòng vang lên tiếng gõ, người bên ngoài được sự đồng ý của Hàn Ung mà bước vào, cúi người cung kính thưa.

"Giám đốc, cô Kiều đã về Đài Bắc rồi."

Hàn Ung lập tức đứng lên khỏi ghế da xoay, nghiêng người nắm lấy cổ áo trụ li của mình.

"Cậu thấy cô ấy ở đâu?"

Tên trụ li thấy Hàn Ung gấp gáp hỏi, liền nhanh chóng trả lời: "Ồ...Ở bệnh viện."

Hàn Ung nhận được câu trả lời lập tức cầm áo vest rời khỏi công ty. Mặc kệ đồng tài liệu chưa kí chất chồng ở trên bàn.

Bệnh viện Vinh Dân Đài Bắc.

Mạch Linh ngồi trong phòng chờ đến lượt mình vào khám. Lần trước bác sĩ hẹn cô ha tuần nữa đến để tái khám. Nhưng bây giờ lại trễ quá một tháng rưỡi, nơi đó của cô không còn đau rất nữa nhưng lại xuất hiện vài vết máu tươi, mặc dù ngày kinh nguyệt của cô còn rất lâu.

"Kiều Mạch Linh." Nữ bác sĩ cầm đến hồ sơ khám bệnh của cô rồi lên tiếng gọi lớn hướng ra cửa. Mạch Linh đã đến bệnh viện rất sớm nhưng vẫn phải xếp hàng chờ, vì số lượng bệnh nhân quá đông, đa phần là những cô gái làm tiếp viên ở quán rượu hoặc là gái bán hoa vào đây để xét nghiệm bệnh HIV mà thôi.

Mạch Linh vội rời khỏi ghế tiện vào phòng khám, cô nằm lên giường bệnh, nữ bác sĩ đi đến kéo váy cô lên kiểm tra một lát, gương mặt bà ta có vẻ trầm mặc đi.

"Bác sĩ, xảy ra chuyện gì thế ạ?" Mạch Linh nhìn đề vế mặt khó coi của bà ta, không khỏi thắc mắc hỏi.

Nữ bác sĩ khẽ lắc đầu: "Cô Kiều, tôi đã dặn cô là hai tuần sau quay lại tái khám. Vậy mà cô để gần hai tháng. Bấy giờ nếu như cô sinh đứa bé ra, nguy cơ cô không còn khả năng làm mẹ là rất cao."

Mạch Linh sững người, cô thật không tin vào tai mình, kích động hỏi lại: "Bác sĩ vừa nói gì? Tôi...Tôi có thai rồi sao?"

Nữ bác sĩ cầm cây kim tiêm trên tay, nhẹ nhàng cho thuốc vào bên trong phần ruột.

"Cô đã mang thai gần hai tháng rồi, nhưng vì sức khỏe cô rất kém, thêm triệu chứng bị viêm cổ tử cung, nếu như cô sinh đứa bé ra. Sẽ rất nguy hiểm."

Bà ta tiến đến thoa một chút thuốc lên tay Mạch Linh, khẽ mũi kim tiêm vào tay cô vài giây rồi rút ra: "Tôi đã tiêm cho cô một lần thuốc kháng sinh. Cô về suy nghĩ kĩ đi. Tôi khuyên cô nên bỏ đứa bé, sau này cô vẫn có thể mang thai đứa khác."

Mạch Linh thơ thẩn cầm kết quả siêu âm trên tay đi dọc theo hành lang bệnh viện. Có thai? Sao nó lại đến với cô lúc này, với một người mà đã hạ lời thề là sẽ không bao giờ cho phép ai mang thai con của hần ta.

Cô bắt lực đưa tay sờ lên chiếc bụng bằng phẳng của mình, gương mặt hốc hác không còn chút sức lực nào, cô xuống đến trước cổng bệnh viện, dựa lưng vào gốc cây trước đó hơn nửa ngày trời. Nhưng cô vẫn không nghĩ ra cách để giữ lại đứa bé. Nếu như để Lục Thiên Mặc biết, hẳn nhất định sẽ bắt cô bỏ nó đi.

Mạch Linh hít một hơi thật sâu, cô đứng lên định bắt taxi về lại biệt thự thì vô tình đụng phải một người, tờ giấy siêu âm trên tay cô rơi xuống trước chân người đàn ông trước mặt, cô hoảng hốt cúi xuống định nhặt lên nhưng đã quá trễ.

Hàn Ưng đọc qua một lượt, hẳn khá bất ngờ nhìn người phụ nữ trước mặt.

"Em có thai rồi sao?"

Mạch Linh giật lại tờ giấy trệt tay Hàn Ưng, cô nhanh chóng bỏ vào túi xách, cô đẩy Hàn Ưng sang một bên muốn rời đi nhưng đã bị hần kéo lại.

"Em muốn tránh mặt tôi?"

"Anh bỏ tay ra, chuyện của tôi không liên quan đến anh." Mạch Linh gắt lên như muốn khóc, tâm trạng cô bây giờ đang rất rối, cô cần thời gian để yên tĩnh một mình.

"Lục Thiên Mặc nhất định sẽ bắt em bỏ đứa bé, em không nên về đó."

Mạch Linh ngăn người đứng lại. Đứng vậy, Hàn Ưng nói không sai. Chuyện cô có thai thì sớm hay muộn Lục Thiên Mặc cũng sẽ phát hiện ra, nhưng không về biệt thự của hần thì cô còn biết đi đâu, huống hồ gì bản hợp đồng bán thân đã kí, cô làm sao thoát khỏi lòng bà tay hần.

"Tôi không còn chỗ để đi, anh hiểu không?" Cô gạt tay Hàn Ưng ra, bắt lại ngồi xuống băng ghế trước cổng bệnh viện, cô đưa tay xoa xoa bụng mình, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Hàn Ưng ngồi xuống bên cạnh cô trầm mặc lên tiếng: "Về chỗ tôi, con em tôi sẽ nuôi"

Mạch Linh nghe như sét đánh ngang tai, mà ngay cả Hàn Ưng cũng không ngờ những lời nói vừa rồi lại do chính miệng hần thốt ra.

"Ha ha ha, Hàn thiếu à! Anh là đang mỉa mai tôi có đúng hay không? Tôi không cần, tôi có thể tự lo nôi cho con tôi." Mạch Linh cười khổ, cô không còn lựa chọn nào hơn là cả đời này gắn liền số phận với Lục Thiên Mặc, đó là ý trời.

"Em cứ về suy nghĩ. Bất kể khi nào em đổi ý thì hãy gọi cho tôi. Tôi luôn chờ em. Bấy giờ tôi đưa em về."

"Không cần, tôi có thể tự về."

Hàn Ưng không cản cô, hần nhìn cô lên xe taxi rồi chạy xe của mình phía sau, cho đến khi taxi đưa cô về tới cổng biệt thự, hần mời yên tâm quay về.

Mạch Linh bước vào phòng, cô quăng túi xách lên giường rồi nằm dài xuống đó, đưa ánh mắt vô hồn hướng lên trần nhà. Cô không muốn nghĩ ngợi nữa, mọi chuyện cứ để diễn ra tự nhiên sẽ tốt hơn.

Hôm nay công ty diễn ra một buổi họp báo, Mạch Linh cùng Lục Thiên Mặc là người trực tiếp đến để dự buổi tiệc, cô khoác trên người chiếc đầm đuôi cá dài màu xanh nhạt, mái tóc dài tự ý buông lỏng, gương mặt tuy trang điểm rất mỏng nhưng vẫn toát lên được một vẻ đẹp cực kì sang trọng.

Lục Thiên Mặc tiến vào trong chào hỏi những cổ đông lớn của công ty. Còn Mạch Linh thì đi theo hần để mở rộng thêm mối quan hệ. Ở buổi tiệc hôm nay, không đơn giản chỉ có những người trong giới tài chính, mà còn có những thành viên của giới Hắc đạo. Sau khi qua đào tạo, thân phận của cô bây giờ cũng không đơn giản là thư kí giám đốc, mà còn là sát thủ chính thức ở bên cạnh Lục Thiên Mặc.

Ông chủ Trương đưa ly rượu cao chân về phía cô, tươi cười lên tiếng: "Cô Kiều, tôi nghe nói cô rất đẹp. Không ngờ hôm nay có dịp được gặp ở đây, đúng là một tuyệt sắc giai nhân a."

Mạch Linh mỉm cười, cô đưa tay cầm ly rượu chạm khẽ vào ly của ông ta, trả lời: "Cám ơn ông chủ Trương đã quá khen."

Buổi tiệc tối nay Mạch Linh bị ép uống khá nhiều, cô không thể nào uống thêm được nữa vì mình đang mang thai, nếu cứ tiếp tục ở lại đây, chắc cô sẽ chết mất.

"Lục Thiên Mặc, tôi...tôi có thể về nhà trước được không? Tôi thấy trong người rất khó chịu." Mạch Linh kéo lấy vạt áo của hần, mắt nhắm mắt mờ hỏi.

Lục Thiên Mặc không cảm xúc nhìn cô, phát tay cho đối tác rời đi, hần quay sang phía Mạch Linh, đưa tay nâng cằm cô lên.

"Nếu muốn làm một người giỏi bên cạnh tôi. Thì phải có khả năng tiếp rượu."

Mạch Linh hiểu ý hần nên đã cố nén ở lại, cô chạy đến quầy trái cây, tìm vài trái cây có vị chua để giải rượu.

Không biết đã qua bao lâu thì buổi tiệc cuối cùng cũng kết thúc, cô vừa về đến phòng đã nằm dài, cơ thể lúc này mệt mỏi đến mức cô chẳng muốn cử động. Hơn hai mươi phút sau cô mới trượt xuống giường, tiến đến chiếc tủ lớn

lấy ra một bộ quần áo rồi bước vào phòng tắm.

Cô cởi chiếc đầm sang trọng ra để lên chỗ móc đồ, đưa tay bật vòi nước ấm làm ướt mái tóc dài, cô nhìn mình trong gương, phản bụng bằng phẳng của cô vẫn chưa có dấu hiệu lớn lên.

"Con ơi. Mẹ phải làm sao đây?"

Mạch Linh lăm bắm một mình, cô đứng dưới vòi sen, tự do mặc cho nước ở trên đang xối xuống người cô, len lỏi qua từng chân lông kẻ tóc rồi rơi xuống sàn nhà vỡ tan.

Bạn đang đọc truyện *Sống Vượt Tình Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 43: Bỏ trốn

Hôm nay là buổi đầu tiên mà mình đất Lục Thiên Mặc lấy được từ tay Hắc Mộc Châu chính thức được hợp pháp đứng với tên của hần. Luật sư riêng mà hần gọi tới đã ngồi trong phòng giám đốc bàn giao một số giấy tờ quan trọng. Lục Thiên Mặc xoay người trên chiếc ghế da, hướng tới tên luật sư, trên khuôn mặt nở một nụ cười.

"Được rồi! Tất cả mọi giấy tờ tôi giao cho anh quản lý, anh về sắp xếp khi nào có thể chính thức chuyển toàn bộ số cổ phần của hần vào tên của tôi thì cứ đến công ty tìm tôi."

Mạch Linh ngồi ở bàn làm việc của mình, cô đã cố gắng tập trung để đọc văn kiện trên bàn nhưng hoàn toàn không đọc vào một chữ nào. Trong đầu cô bây giờ hoàn toàn là chuyện làm sao để giấu hần về chuyện cái thai, mà cô cũng không ngờ rằng người của Lục Thiên Mặc lại nhanh gọn như vậy. Sau cái chết của Hắc Mộc Châu, dường như mọi người quên mất một điều rằng đã để cho Cô Cơ chạy thoát. Theo như thông tin điều tra ban đầu khi mạch Linh còn ở bên cạnh Hắc Mộc Châu thì Cô Cơ là một thuộc hạ trung thành nhất của hần, cái chết của Hắc Mộc Châu có thể sẽ là mối nguy hiểm cho Lục Thiên Mặc sau này nếu như tên thuộc hạ kia còn sống.

Mạch Linh ngồi trên ghế thần thờ suy nghĩ, cô không biết Lục Thiên Mặc đã bước đến bên cạnh từ lúc nào. Hần cúi người xuống sát mặt cô, nghiêng đầu liếm qua vành tay cô rồi lên tiếng.

"Đã lâu không chạm vào cô. Hôm nay để xem cô đã tiến bộ được đến đâu rồi, mau cỡi quần áo ra."

Mạch Linh cả kinh, cô không thể làm theo yêu cầu của hắn bởi vì hiện giờ cô là một người phụ nữ đang có thai, hoàn toàn không thể nào làm chuyện đó được. Hơn nữa, cô đang trong giai đoạn điều trị bệnh tình, bác sĩ đã dặn là nên chờ khỏi hẳn mới được sinh hoạt lại bình thường. Mà đứng trước mặt người đàn ông này, cô không có cách nào để cho hắn tin lời cô nói và cũng chẳng có lý do gì khiến hắn có thể thay đổi được suy nghĩ của mình khi đã muốn thực hiện. Cô lại càng không thể nói cho hắn biết là mình đang có thai, nếu như hắn biết được, nhất định sẽ bắt của bỏ đứa bé đi.

Mạch Linh nghiêng người né tránh ánh mắt dốt xét của hắn, cô lắp bắp lên tiếng

"Không được...H...Hôm nay không được."

Lục Thiên Mặc khẽ bất ngờ trước thái độ của cô, kể từ khi nào cô lại có quyền cự tuyệt hắn? Ở đây hắn là giám đốc của cô. Còn ở nhà thì cô là một món đồ chơi mà hắn đã bỏ một số tiền lớn để mua về.

"Cô có tư cách để từ chối tôi sao?"

Mạch Linh á khẩu. Cô không biết nên trả lời thế nào, tình huống bây giờ của cô dường như là bế tắc. Ở Đài Bắc cô không còn người thân nào, bỗng dưng trong đầu chợt nhớ lại hôm trước Hàn Ứng đã nói với cô rằng, nếu như cô có ý định rời đi thì hãy đến tìm hắn. Nhưng làm sao cô thể tin được, hắn là con người như thế nào đâu phải cô không hiểu, phụ nữ đối với hắn không thiếu, tại sao hắn lại luôn muốn cô ở lại bên cạnh hắn? Hắn rốt cuộc là có mục đích gì?

Lục Thiên Mặc xoay người tới ôm cô đặt lên bàn làm việc. Bàn tay hắn luồn vào bên trong chân váy của cô, tự ý thăm dò.

"Để tôi nhắc cho cô nhớ. Cô là người phụ nữ của tôi."

"Á... Dừng...dừng mà...!"

"Cốc...Cốc...Cốc..."

Cửa phòng truyền đến một tiếng gõ cửa. Lục Thiên Mặc vẫn nhàn nhả không thay đổi tư thế liền cúi đầu vùi vào trước ngực Mạch Linh, hắn dùng miệng cỡi mấy chiếc cúc áo trên ngực cô, đưa lưỡi liếm láp xung quanh viền ren của áo lót.

"Vào đi."

Người bên ngoài đẩy cửa bước vào. Khương Hằng Nhật cảm trên tay một số tài liệu đến đặt lên bàn làm việc của Lục Thiên Mặc, hắn dò mắt không dám quay lại nhìn lao đại của mình đang "mây mưa" với cô. Áp úng lên tiếng.

"Đây là hồ sơ của Lưu Khải Uy, anh xem qua rồi cho xin ý kiến ạ."

Lục Thiên Mặc buông người Mạch Linh ra tiến đến bàn làm việc của mình, hắn đưa tay lật xem vài trang đầu, rồi nhẹ nhàng kí tên vào.

"Rất tốt, cậu mau đem đến đưa cho hắn, cái giá hợp tác sau khi giành được lợi nhuận là sáu mươi phần trăm."

Khương Hằng Nhật cười xoa xoa, sáu mươi phần trăm à. Cái giá khá cao nha.

"Lão đại, anh đúng là tiết luôn con đường sống của người khác mà."

Lục Thiên Mặc ngẩng người ra sau ghế da, dùng hai ngón tay kẹp chắc chiếc bút trên tay, xoay vòng tròn: "Ông ta không có quyền từ chối hợp đồng lần này của chúng ta. Để ông ta bốn mươi phần trăm còn lại là quá nhân nhượng rồi."

Khương Hằng Nhật gật đầu rồi xoay người bỏ đi. Mạch Linh thờ phào nhẹ nhõm, cảm ơn trời đất đã khiến Khương Hằng Nhật đến kịp thời.

Lục Thiên Mặc ung dung ngồi xuống ban ăn. Quán gia bẻ mấy đĩa thức ăn đặt lên bàn rồi cúi người lui ra.

Lô Tấn đã đói bụng từ chiều giờ, vừa thấy thức ăn mắt đã sáng lên, hắn không kiêng nể gì động đũa trước.

"Hứm?"

Lục Thiên Mặc nhíu mày nhìn đến phía Lô Tấn. Tên nào đó dường như nhận thức được hành động của mình. Lập tức buông đũa xuống, xoa xoa tay cười cười.

"Ăn đi."

Lục Thiên Mặc lạnh lùng lên tiếng, thấy hắn động đũa, mọi người trên bàn mới dám gấp thức ăn.

Bạch Phụng đưa tay đến ly nước trên bàn, khẽ hớp một ngụm rồi lên tiếng.

"Lão đại, Cố Cơ đã trốn thoát rồi. Chúng ta có cần truy sát hắn không?"

Lục Thiên Mặc mới ăn được vài miếng đã buông đũa, hắn đưa điều thuốc lên miệng. Đoàn Phi ngồi nghiêng bên cạnh đưa tay bật chiếc bật lửa lên mời thuốc cho hắn.

"Cứ để cho hắn trốn, đến lúc tôi sẽ đem mạng hắn về đây."

Rob và Lô Tấn không nói gì chỉ biết cúi đầu ăn lấy ăn để. Dường như thời gian bọn họ nằm vùng thiếu thốn rất nhiều thức ăn hay sao mà hai người ăn như đã bị đói vài tháng.

Mọi người đang chăm chú nói chuyện. Chỉ có Đoàn Phi từ này giờ vẫn chú ý quan sát biểu hiện của Mạch Linh. Cô ta hoạt nhiên đã nhận ra điều gì đó, hướng đến Mạch Linh lên tiếng.

"Cô bị sao vậy?"

Mạch Linh hoảng hốt xua tay, cô định mở miệng nói gì đó nhưng khoang miệng đã truyền đến một cảm giác rất buồn nôn.

Cô buông đũa chạy thẳng vào phòng vệ sinh nôn thốc nôn tháo nhưng vẫn không nôn ra được gì, món ăn hôm nay nào là cá ngừ, thịt bò tái, salad và một vài món ăn khác mà những bà bầu đều không thể nào ăn nổi. Mạch Linh đưa tay đến vòi nước, húng lấy một ngụm nước vốc lên mặt. Cô cảm thấy bữa ăn hôm nay vốn dĩ nuốt không trôi nên lặng lẽ quay về phòng.

Mọi chuyện dường như đã bại lộ rồi. Trong tâm can Mạch Linh mách báo có phải rồi đi. Nếu như cô còn ở lại, nhất định hắn sẽ không buông tha cho mẹ con cô.

Hơn nữa. Ánh mắt của Đoàn Phi lúc này nhìn chăm chăm cô, cô ta là người từng trải. Trước đây cũng từng mang thai, những biểu hiện của Mạch Linh vừa rồi đã không may bán đứng cô. Tổ cáo tội cô trước mọi người.

Mạch Linh nhanh chóng thu xếp quần áo vào chiếc vali nhỏ. Cô khẽ mở cửa phòng. Nhìn thấy bọn người Lục Thiên Mặc đã giải tán từ lúc nào, cũng may là Đoàn Phi chưa nói gì với Lục Thiên Mặc. Nếu không là cô tiêu đời rồi.

Cô cầm di động ấn gọi đến một dãy số, đầu dây bên kia lập tức trả lời.

"Hôm nay em lại chủ động gọi cho tôi. Có phải đã thay đổi ý định rồi không?"

Mạch Linh ngó nghiêng xung quanh, cô đã xuống được trước cổng biệt thự, bọn vệ sĩ chắc đã theo Lục Thiên Mặc xuống tầng hầm kiểm tra rồi.

"Hàn Ứng! Tôi...Có lẽ tôi bị phát hiện rồi. Anh cho người đón tôi ngay có được hay không?"

"Được, tôi lập tức đến đón em."

Bạn đang đọc truyện *Sùng Vật Tinh Nhân 999* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Mua chuộc cảnh sát

Xe của Hàn Ung ngay tức thời được chạy đến. Mạch Linh vừa rời khỏi biệt thự khoảng hai mươi mét thì cô đã được một chiếc xe ô tô sang trọng đón đi.

Hàn Ung ngồi bên ghế lái, hần tăng tốc chạy thẳng ra đường quốc lộ, trong lòng dâng lên một dự cảm bất an.

"Em làm sao rồi được khỏi đó?"

Mạch Linh thần thờ ngồi bên cạnh, vẻ mặt không chút cảm xúc trả lời: "Tôi không biết, bọn họ và cả vệ sĩ đều biến đi đâu mất."

Hàn Ung xoay vô lăng rẽ vào một con hẻm. Con hẻm này là đường tắt dẫn đến căn biệt thự mà hần vẫn ở những ngày không về lại Hàn gia. Nơi này tuy không có vệ sĩ canh gác nhưng rất an toàn. Căn biệt thự được nằm phía bên trong ngọn núi, bất kể ngày đêm hoàn toàn yên tĩnh.

Hần đánh xe vào gara, giúp Mạch Linh đem hành lý lên phòng, hần lo liệu mọi thứ giúp cô, căn dặn quản gia riêng chuẩn bị hầm cho cô một phần thuốc bổ.

"Em tạm thời ở đây đi. Tôi sẽ sắp xếp thời gian để đưa em sang Hà Lan sinh sống, đến khi nào em an toàn sinh đứa bé ra. Lúc đó, nếu em muốn về, tôi sẽ đưa em về."

Mạch Linh ngảnh đầu nhìn người đàn ông đang ung dung ngồi trên ghế sofa, khoẻ mắt cô dâng lên đầy hơi nước.

"Tại sao anh lại đối xử tốt với tôi. Chẳng phải lúc đầu anh còn muốn hãm hại tôi sao?"

Hàn Ung khẽ nhu mày, hần chỉ là muốn đùa giỡn với cô một chút, không ngờ lại để lại ấn tượng xấu xa như thế.

"Em đừng có mà vu khống tôi đấy nhé. Tôi hiện tại là đang giúp em cơ mà." Khoẻ môi của Hàn Ung khẽ cong, hướng đến cô mang theo một nẻ cười vô cùng yêu nghiệt.

Mạch Linh "Hử" lạnh một cái rồi tiến đến vali lấy quần áo, cả ngày hôm nay đã mệt rồi. Bây giờ cô muốn nghỉ ngơi một chút.

Hàn Ung cũng không ở lại làm phiền cô, hần bước xuống phòng bếp, căn dặn quản gia vài thứ rồi trở lại công ty để thu xếp một số giấy tờ. Lúc này khi thấy Mạch Linh gọi điện thoại đến, hần đã lập tức lái xe đến đón cô, mặc kệ còn biết bao nhiêu hồ sơ chưa phê duyệt.

Cô bước vào phòng tắm, hứng một ít sữa tắm mà Hàn Ung đã chuẩn bị sẵn đặt ở trên kệ cho vào lòng bàn tay, cô đánh bọt rồi thoa đều lên khắp cơ thể, tuy đang mang thai nhưng trong dáng vẻ của cô vẫn rất gầy, hình ảnh phản chiếu trong gương làm cô bỗng chốc sững sờ. Đôi mắt đẹp như ánh sao băng đã không còn chút sức sống nào.

Dòng nước ấm được xối lên cơ thể, cô đứng dưới vòi sen. Tùy ý ngắm mình đứng đó hồi lâu cho đến khi trong phòng truyền đến tiếng gõ cửa.

Quản gia bê vào một tô cháo, bà ta đặt lên bàn, cùng lúc Mạch Linh từ phòng tắm bước ra. Vừa thấy cô, bà ta đã vội vàng lên tiếng.

"Cô Kiều, tôi có chuẩn bị cháo cho cô, nhân lúc còn nóng, cô hãy ăn đi ạ!"

Mạch Linh đưa chiếc khăn bông lên xoa xoa tóc, khẽ gật đầu: "Cám ơn đi, đã làm phiền đến đi rồi."

Bà quản gia tươi cười rồi đi. Bà ta đã làm việc ở đây hơn hai mươi năm, Hàn Ung tất nhiên cũng đã dẫn không biết bao nhiêu người phụ nữ về đây để "Bao ở" thế nhiên bà chưa gặp ai giống như Mạch Linh, một cô gái vừa ngoan ngoãn lễ phép lại vừa táo lết sự thành thiện tạo nhà, mà cô gái này lại được Hàn Ung tận tình chăm sóc. Bà quản gia bước xuống cầu thang, không khỏi gật đầu ưng ý cô gái này.

Vốn dĩ chưa ăn gì, Mạch Linh nhìn đến tô cháo thơm nức ở trên bàn đang bốc khói nghi ngút, cô không kìm lòng được đi đến ngồi xuống ghế, dùng chiếc thìa khuấy khuấy những thứ ở bên trong rồi cho thử một muỗng vào miệng.

Cháo này rất ngon, trong đó cũng không có mùi vị cá tanh hay thịt sống, Mạch Linh ăn ngon lành tô cháo trước mặt. Có lẽ đây là món ăn ngon nhất mà đó giờ cô được ăn.

"Cô ta đâu?"

Lục Thiên Mặc tức giận nắm tay lên bàn, hần vừa rời đi một chút thì người phụ nữ không biết sống chết kia đã dám bỏ trốn, lần này mà để hần bắt được, xem cô còn trốn như thế nào.

"Dạ...Lúc này chúng tôi đã theo anh xuống tầng hầm điều tra hết. Nên...Nên không còn ai ở đây trông chừng cả."

Một tên thuộc hạ run rẩy lên tiếng, hần thừa biết hậu quả sẽ có kết cục gì, nhưng tình thế tiến thoái lưỡng nan, hần nghe một vụ nổ lớn ở tầng hầm. Lục Thiên Mặc lại ra lệnh cho tất cả mọi người cùng xuống kiểm tra, tất nhiên là bọn họ không thể không đi, cũng không ai ngờ rằng Mạch Linh lại bỏ trốn nhanh như vậy.

"Lão đại bớt giận, trong phòng khách có camera, chúng ta xem lại đi." Lô Tấn hướng đến chiếc camera treo trên trần nhà, hần lập tức mở laptop, toàn bộ màn hình đã được liên kết lại thành mười hai khung, tương đương với mười hai chiếc camera được đặt ở khắp nơi trong căn biệt thự này.

Bóng dáng nhỏ nhắn của Mạch Linh xuất hiện trên chiếc camera đầu tiên rồi chuyển sang chiếc thứ hai, cứ như thế cho đến chiếc cuối cùng. Lục Thiên Mặc đã thấy cô điện thoại cho một người, trong lòng hần đã lập tức đoán ra được là ai.

"Mẹ kiếp!"

Hần hoàn toàn tức giận, ánh mắt híp lại tạo ra một luồng không khí gò ép đến khó thở, tròng mắt đã nổi đầy tia máu.

Ngay cả Đoàn Phi cũng phát sợ vì nhìn thấy dáng vẻ này của Lục Thiên Mặc, nếu như để hần biết sự việc lần này có liên quan đến cô, có thể nào hần sẽ một tay bóp chết cô không.

"Lão đại, có phải là hần...?" Bạch Phụng ngập ngừng lên tiếng, tất cả mọi người đều đoán được người mà Mạch Linh gọi điện trước khi biến mất là ai.

Hàn Ung?

"Cho người đến công ty tìm hần, nhất định phải đem Kiều Mạch Linh về!"

"Vâng." Bạch Phụng cùng Lô Tấn nhanh chóng rời đi, họ không mang theo người, chỉ có duy nhất hai người họ leo lên xe hướng tay lái thẳng đến tập đoàn Hàn thị.

Hàn Ung từ bên trong bước ra khỏi cổng lớn đã bị Bạch Phụng và Lô Tấn cản lại, vẻ mặt hần thoáng qua tia châm chọc, khoẻ môi khẽ nhếch lên nở một nụ cười.

"Các người hôm nay lại có nhã hứng đến tìm tôi sao? Hửm?"

Lô Tấn đứng cản trước mặt Hàn Ung, nhìn hần với một ánh mắt có cùng lạnh lẽo.

"Hàn thiếu, xin anh hãy giao người."

Hàn Ung trung ra bộ mặt vô tội nhìn bọn người Lô Tấn, hần nhún vai, cười xoa xoa.

"Hai sát thủ tài giỏi của Lục lão đại à, tôi làm gì giữ người của các cậu. Các cậu muốn đến tìm người thì cũng nên xem xét tình hình trước đã, chỗ tôi không có người mà các cậu cần."

Bạch Phụng dường như mất hết kiên nhẫn, hần lao đến nắm xốc cổ áo Hàn Ung lên, giờ nắm đấm đe dọa.

"Nếu như anh còn ngoan cố, thì đừng trách chúng tôi."

Hàn Ung ung dung gạt tay Bạch Phụng ra, hần xoay người lại, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

"Hắc đạo của các người là làm việc như thế này sao? Không bằng không chừng muốn đến đe dọa tôi. Chuyện này mà lộ ra ngoài. Tôi e rằng các người khó mà trụ vững đó a."

"Anh..." Bạch Phụng tức giận nghiêng rặng. Đối với thái độ của Bạch Phụng thì Hàn Ứng lại rất thoải mái, từ trước đến nay giang hồ luôn có quy tắc của giang hồ. Nếu như muốn tìm người, thì nhất định phải có bằng chứng.

Bạch Phụng và Lô Tấn đánh đứng chôn chân nhìn Hàn Ứng lên xe rồi khởi, nhìn thái độ của hắn quả thật là có vấn đề. Mạch Linh chắc chắn đang còn ở trong thành phố.

[...]

Hàn Ứng mang về khá nhiều đồ, hắn ngồi lên giường Mạch Linh, nhân nhà châm thuốc trong khi chờ cô thay đồ ra.

Mạch Linh diện lên người một chiếc đầm suông màu trắng bằng vải lụa, mái tóc dài được buộc gọn lại phía sau, cô từ phòng tắm bước ra đã gạt náy người khi nhìn thấy Hàn Ứng ở trước mặt.

"Tên biến thái này, anh làm sao lại trong phòng tôi?"

Hàn Ứng kéo một hơi dài, phả ra một dòng khói trắng mờ ảo: "Đây là nhà tôi, tôi tất nhiên là vào được."

Cô á khẩu, nếu như không nhờ hắn thì cô bây giờ đã là mồi cho cá ăn rồi. Dù sao cũng nên cảm ơn hắn một tiếng nha.

"Chuẩn bị xong chưa?" Hàn Ứng nhìn đến vali đồ của cô ở trên giường, trong đó ước chừng cũng chỉ chứa được năm đến bảy bộ quần áo kèm một số đồ dùng cá nhân.

Mạch Linh gạt đầu: "Đã xong rồi."

Hàn Ứng bước xuống giường, kéo vali cô xuống lầu, Mạch Linh cũng lẳng lặng theo sau.

Hàn Ứng lái thẳng xe ra sân bay, hắn không sử dụng máy bay tư nhân mà trực tiếp đi máy bay quốc tế. Để tránh việc theo dõi của Lục Thiên Mặc, hắn đã âm thầm đặt mua hai vé sang Hà Lan vào một chuyến bay rất đông người.

"Kittttt..."

Đang trên đường đi thì Hàn Ứng buộc phải thẳng gấp vì phía trước có một vụ tai nạn xe. Cảnh sát đã cho niêm phong toàn bộ đoạn đường, chuyến bay chỉ còn năm phút nữa là cất cánh, bây giờ nếu như quay lại đường vòng kia để đến sân bay thì cũng phải mất gần hai mươi phút.

"Shit!" Hàn Ứng tức giận dậm tay lên vô lăng, nhanh chóng tháo dây an toàn, quay sang Mạch Linh nói khẽ.

"Em ở đây đợi tôi một chút, đảm cảnh sát này dám cản đường, để xem tôi xử lí bọn họ như thế nào."

"Được." Mạch Linh gạt đầu, hướng theo phía Hàn Ứng ở trước mặt, cô chỉ thấy được hắn nói gì đó với viên cảnh sát kia, rồi nhanh chóng nhét một sấp tiền vào tay người đàn ông đó.

Mạch Linh bật cười, cô còn nghĩ là hắn sẽ làm gì đó ghê gớm lắm. Hoá ra lại dám đem tiền mua chuộc cảnh sát giao thông.

Cửa xe bên phía cô bỗng dung được mở ra, chỉ với một cú đánh ở sau gáy, Mạch Linh đã bất tỉnh nhân sự. Một người đàn ông lập tức bế cô nhét vào chiếc ô tô đang đậu ở phía sau, nhanh chóng quay đầu xe rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Vật Tinh Nhân 999* Ngay được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Vỡn máu trên sàn nhà

Hàn Ứng quay đầu lại nhìn về phía xe của mình, vừa thấy chiếc xe kia rời đi hắn đã lập tức muốn đuổi theo, nhưng không may đã bị mất dấu.

"Mẹ kiếp! Lục Thiên Mặc, anh dám chơi tôi, còn cái đám cảnh sát này..." Hàn Ứng như sức nhớ ra điều gì đó, hắn quay đầu lại, nghiêm giọng lên tiếng: "Tụi bây dám cả gan lừa tao, giồi lắm!"

Bọn người bu đông trên đường lập tức bỏ chạy tán loạn, hai tên cảnh sát kia cũng vất chân lên cở bỏ trốn. Nếu như chúng mà còn ở lại thêm một giây phút nào nữa thì đã nằm im dưới họng súng Hàn Ứng rồi.

Mạch Linh tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài, từ gáy cô truyền đến một cơn đau nhức tựa hồ như có thể vận gãy được. Cô chớp chớp mắt, nhận thấy khung cảnh nơi này rất quen. Từng mảng kí ức trước lúc bị ngã đã được tua về trong bộ não. Mạch Linh sững sốt, cô là đang ở biệt thự của Lục Thiên Mặc, chẳng lẽ nào...

Hàng loạt sự nghĩ cứ chạy nhanh trong đầu. Cô lập tức bước xuống giường, chạy đến đưa tay lên chốt vận cửa xoay mạnh, cánh cửa phòng đã bị khoá chặt từ phía ngoài. Mạch Linh bắt đầu đổ mồ hôi hột, cô tìm đến túi xách của mình nhưng điện thoại trong túi cũng đã bị lấy đi.

Đã không còn nhiều thời gian nữa, trước khi Lục Thiên Mặc quay lại, cô nhất định phải rời khỏi đây. Mạch Linh tiến đến cánh cửa sổ sát đất nhìn xuống dưới sân, hơn năm mươi tên vệ sĩ mặc đồ đen đứng canh gác ở mọi nơi. Cô vỗ vỗ trán, bất lực dựa vào vách tường, thà người trượt tự do xuống.

Mạch Linh sờ lên bụng mình, con cô đang phát triển ở bên trong, là giọt máu của cô và hắn, giây phút cô biết mình có thai. Đường như trong thâm tâm cô cũng bảo rằng cô đã động tình với hắn, mặc dù hắn chưa bao giờ đối xử tốt với cô, nhưng ba mẹ và em gái cô hắn đã tha cho một mạng, suy đi tính lại là cô nợ hắn, cô làm sao có tư cách oán hận hắn đây?

Cô cũng không muốn đứa bé sinh ra mà không có cha. Nguy cơ cô sẽ vĩnh viễn mất đi khả năng làm mẹ là rất cao, nhưng đây là đứa con đầu tiên, cô không nhẫn tâm để bỏ nó.

Nấm cửa phòng khẽ xoay rồi "Pát" một tiếng mở ra. Lục Thiên Mặc bước vào, ung dung thà người ngồi lên ghế nệm sát bên tủ sách.

"Kiểu Mạch Linh! Tôi đối xử với cô không tồi, vậy mà cô lại ngang nhiên dám bỏ trốn? Hừm!"

Mạch Linh nhìn thấy hắn lập tức đứng dậy lùi lại phía sau, cô co rắp người run lẩy bẩy, giờ phút này khi cô đối diện với hắn, bỗng dung trong lòng cô dấy lên một nỗi sợ hãi mơ hồ, cùng với đó là một sự xa cách như chưa từng gặp gỡ.

Hắn đi đến trước mặt Mạch Linh, cúi đầu khẽ đưa tay nâng cằm cô lên, ép cô phải nhìn thẳng vào mắt mình.

"Mau trả lời, cô bị cầm rồi sao?"

Lục Thiên Mặc nghiêm giọng, lời nói phát ra chứa đầy sức ám thương. Hắn dường như đang bắt đầu nổi giận, bàn tay đang nâng cằm cô nhanh như cắt đã dời xuống cổ, hắn xiết tay lại bóp chặt lấy cổ Mạch Linh.

Ánh mắt hắn loé lên tia đỏ máu, hai đầu lông mày nhũu chặt lại, hắn tăng lực, dùng sức chặn lại hơi thở dưới cổ họng của cô.

"Nói, tại sao cô lại bỏ trốn?"

Mạch Linh bị hắn đẩy mạnh vào vách tường, cả tấm lưng vừa chạm vào đã lập tức lạnh toát, trán cô đỏ đầy mồ hôi hột khiến những sợi tóc rơi xuống bị ướt dính sát vào gương mặt thanh tú xinh đẹp không để lộ một chút khuyết điểm nào.

"Tôi...Tôi..." Mạch Linh đưa bàn tay nhỏ nhắn trắng ngần của mình đánh nhẹ lên tay hắn đang để trên cổ cô, đối với sự tra ép này từ hắn, cô hoàn toàn không có câu trả lời, bây giờ cô không thể làm gì hơn đó là chờ đợi một điều khủng khiếp sắp xảy tới.

Lục Thiên Mặc quăng mạnh cô lên giường, hắn nhào đến đè chặt lấy người cô dưới thân, ánh mắt vẫn rất lạnh lùng. Mạch Linh cảm thấy toàn thân cứng đờ, cô chưa bao giờ thấy hắn giận dữ như thế, lòng ngực cô cứ đập thình thịch, không biết tiếp theo sẽ như thế nào.

"Tôi đã cảnh cáo cô rồi. Vậy mà cô vẫn qua lại với Hàn Ứng. Còn thông đồng với hắn bán đứng tôi, cô chán sống rồi phải không? Hôm nay để tôi nhắc cho cô nhớ, cô vĩnh viễn chỉ là một sùng vật mà tôi đã mang về."

Hắn nói xong lập tức cúi đầu mài mạnh lấy vành tai cô, ép cô ở dưới thân hắn phải đáp trả, Mạch Linh cắn chặt môi không để cho mình phát ra một tiếng rên nào, cô muốn chống cự nhưng toàn thân đã bị đè chặt.

Lục Thiên Mặc xé nát chiếc trâm trắng trên người cô, hần đưa tay tiến đến phía hoa huy* t muốn còi đi chiếc quần lót, nhưng tay hần vừa chạm vào. Mạch Linh đã lập tức chống cự.

"Không được!"

Cô đẩy mạnh Lục Thiên Mặc ra rồi nhanh chóng chạy xuống giường, cô ép lưng vào cánh cửa phòng tắm, run rẩy nhìn hần từ từ bước qua.

"Anh đừng qua đây." Mạch Linh sợ hãi muốn lùi về phía sau thế nhưng chân cô đã chạm đáy cánh cửa, Lục Thiên Mặc giận dữ bóp lấy cổ cô rồi quăng thẳng hướng xuống sàn.

Mạch Linh theo đà rơi theo lực đẩy của hần, không may bụng cô động mạnh vào thành bàn trà, chỉ vài giây sau, nơi bụng dưới đã truyền đến một cơn đau dữ dội.

Cô đưa tay bầu chặt vào tấm thảm bông dưới sàn, cắn chặt môi để chịu đựng cơn đau đang kéo tới, mồ hôi trên trán đã tuôn ra như tắm, cơ thể cô bây giờ hoàn toàn không còn một chút cảm giác nào. Gương mặt đẹp đẽ đã sớm chuyển sang một màu trắng toát.

Hần nhìn cô đang ngồi bệt dưới sàn nhà từ trên cao xuống, nhần tâm phun ra lời nói cao ngạo: "Muốn bỏ đi, trước hết hãy đợi tôi chơi chết cô, bằng không, cô tuyệt đối đừng nghĩ đến điều đó."

Một dòng chất lỏng màu đỏ tươi từ giữa hai chân cô chảy ra mang theo một thứ cảm xúc mơ hồ khó tả, Lục Thiên Mặc nhìn thấy dòng máu đỏ chảy ra dọc theo đùi cô tạo thành những vệt hình vương dài, trong lòng hần bỗng dưng xẹt qua một tia trầm mặc.

Mạch Linh cảm nhận được từng tế bào của mình như bị bóp nát, cô nhìn dòng máu đỏ từ chân mình chảy ra, kinh hoàng cùng cảm hận, cô gào lên thảm thiết giữa màn đêm yên tĩnh.

"Cầm thú! Anh đã giết chết con của mình rồi anh có biết không?"

Hần sựng người, nhìn vũng máu trên sàn, rồi lại bật cười: "Con? Có không có tư cách mang thai con của tôi."

Mạch Linh bật khóc thành tiếng, cô nắm chặt nắm đấm tay, chỉ biết túm lấy thảm lông dưới sàn, cắn hận mím môi im lặng.

Không dừng ở đó, Lục Thiên Mặc tiến đến tú thuốc lấy ra hai viên thuốc màu trắng đục, hần ngồi xồm xuống trước mặt cô, đưa hai viên thuốc trong tay đến trước mặt cô.

"Mau uống vào!"

Mạch Linh hướng ánh mắt đau khổ lên nhìn người đàn ông lông lan dạ sỏi bên cạnh, cô xoay đầu, tránh né cái nhìn căm căo từ hần phát ra.

"Tôi không uống."

"Không uống?" Lục Thiên Mặc nhíech môi cười lạnh, hần bóp chặt miệng cô, nhét thẳng hai viên thuốc vào bên trong khoang miệng rồi giữ chặt để cô không thể phun ra, chờ cô nuốt vào.

Lục Thiên Mặc hài lòng nhìn cô chặt vật dưới sàn, hần đứng dậy xoay người lập tức rời đi.

Mạch Linh cảm nhận rất rõ từng trận đau nhói xoáy đến từ cung xô như muốn nổ tung, dòng chất lỏng đỏ tươi cứ thi nhau trào ra, hai viên thuốc mà hần vừa ép cô uống giống hệt như thuốc mà Doãn Phi cảm trên tay hôm trước. Đó là thuốc phá thai.

Cánh cửa phòng lại được mở ra, đó là một cô gái mặc trên người chiếc đầm ngủ bó sát màu đỏ nhưng để lộ cả tấm lưng trần và khuôn ngực đầy đặn.

Doãn Phi tiến đến bên cạnh Mạch Linh, cô ta lắc đầu nhìn khung cảnh bữa bọn trong phòng, đưa tay đỡ Mạch Linh vào phòng tắm giúp cô lau người sạch sẽ rồi mặc lại quần áo.

"Tôi vốn dĩ đã phát hiện ra cô có thai. Hôm đó sau khi cô chạy vào phòng vệ sinh, tôi đã cho người kích nổ một số bom ở dưới tầng hầm để bọn người Lão đại rời đi, tôi cứ nghĩ là cô đã thoát. Nhưng không ngờ..." Doãn Phi lắc đầu, chải lại mái tóc dài đã rối bẽ bết trước trán cho cô.

"Tại sao cô lại giúp tôi?"

Mạch Linh thần thờ hời lại, cô đã mất đi đứa con của mình rồi, chính cô đã giết mất đứa con của mình rồi.

"Đơn giản thôi. Vì tôi cũng là một người mẹ. Tôi không thể nhìn thấy một trường hợp giống như mình. Đứa bé chưa kịp chào đời đã bị phá đi."

Doãn Phi trầm mặc, cô cũng biết đau xót cho đứa con của mình. Nhưng đó là sự mệnh của cô, cô đã đi theo Lục Thiên Mặc, cô đã nguyện suốt đời trung thành với hần, cô cũng là một sát thủ máu lạnh, cũng chính vì những điều đó cô buộc phải hết lần này đến lần khác phá thai, mặc dù biết rõ mình sẽ không thể nào mang thai được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sống Vật Tình Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Cú sốc tâm lý

Doãn Phi đem đến cho Mạch Linh một viên thuốc giảm đau. Cô thần thờ nhìn đến, không do dự nuốt vào.

Nửa đêm, Mạch Linh nhìn thấy một đứa bé chạy đến dưới chân cô, nó đưa hai bàn tay nhỏ xíu lên lắc lắc, giọng nói tràn đầy sự oán hận.

"Mẹ! Sao mẹ lại bỏ con, sao mẹ lại bỏ con?"

Cô có thể nhìn thấy từ khoeá mắt nó chảy ra hai dòng máu đỏ, hốc mắt sâu hun hút nhìn chằm chằm vào mặt cô, nó khề nhe miệng ra cười lớn, đưa hai bàn tay dính đầy máu chạm vào cổ chân cô kéo đi.

"Không...Không!"

Mạch Linh hoảng tỉnh giấc, cô vừa trải qua một giấc mơ vô cùng kinh dị, đứa bé đến tìm cô là con cô sao? Có phải hay không là nó căm thù cô, muốn quay về để hỏi tội cô tại sao lại giết nó.

Mạch Linh ngồi trên giường ngẩn ngơ suốt đêm, trong đầu cô bây giờ toàn là hình ảnh của đứa nhỏ, cô cảm thấy một sự chua chất dâng lên khoeá miệng, chỉ trong một đêm, con của cô đã biến mất vĩnh viễn khỏi cõi đời này.

Cánh cửa phòng được mở ra, bà quản gia bê một bát cháo nóng đi vào theo lời dặn của Doãn Phi. Bà ta đặt tô cháo trên bàn, hướng đến phía Mạch Linh cúi người nói.

"Cô Kiều, cháo này vẫn còn nóng, cô ăn nhanh kéo nguội nhé?"

Mạch Linh vẫn ngẩn người ngồi trên giường. Cô đã ngồi như thế suốt tám tiếng đồng hồ, chẳng biết là tâm trạng cô có đang bất ổn hay không?

Bà quản gia tiến đến khề chạm vào người cô. Bất giác Mạch Linh xoay mặt lại, vừa nhìn thấy bà quản gia cô đã hét toáng lên.

"Tránh ra! Mau tránh ra! Đừng...Đừng giết con của tôi."

"Cô Kiều, cô bình tĩnh. Tôi không có ý làm hại cô." Bà quản gia khá sốc với thái độ kì lạ của cô, bà xoa xoa tay, cố mím cười trấn an: "Tôi có nấu cháo cho cô. Nào! Mau ăn đi."

Mạch Linh nhìn đến miếng cháo mà bà quản gia đưa tới, cô nhìn chằm chằm vào bên trong, trong mắt xẹt qua cái đầu đỏ hỏn của một đứa bé.

"Áaaaaaaaa..." Cô đưa tay hất đổ tô cháo trên tay bà quản gia, lập tức điên cuồng chạy ra khỏi phòng.

Vừa xuống cầu thang thì cô va phải một người, Bạch Phụng đỡ người cô đứng lên, nhìn thần thái hốc hác của cô bỗng dưng có một linh cảm không hay. Đúng lúc ba quản gia cũng chạy theo xuống, vừa gặp Bạch Phụng, bà ta đã vội vàng lên tiếng.

"Cô Kiều có lẽ bị san chấn tâm lí rồi, cô ấy cứ luôn miệng kêu đừng giết đứa bé, chuyện này..."

Bạch Phụng nhìn Mạch Linh điên điên khùng khùng chạy nhảy khắp phòng khách, hần híp mắt lại, quay sang bà quản gia: "Tôi sẽ báo lại cho lão đại. Cô ta cần phải có bác sĩ riêng để điều trị."

Hần nói xong liền móc điện thoại từ trong túi áo vets ra, tìm đến tên của Lục Thiên Mặc rồi ấn nút gọi đi.

"Nói." Lục Thiên Mặc thấy tên Bạch Phụng gọi tới, hần dờ mắt khỏi màn hình máy tính, ngẩ người ra sau ghế xoa xoay thái dương.

"Lão đại, Kiều Mạch Linh..."

"Cô ta như thế nào?"

Bạch Phụng liếc mắt đến bọn thuộc trông chừng Mạch Linh, rồi mới lên tiếng: "Cô ấy bị một chút vấn đề về tâm lý, bây giờ không nhận ra ai cả."

Lục Thiên Mặc hừ lạnh một tiếng rồi cúp máy, chuyện tối hôm qua cũng làm hần một phần bị ám ảnh. Người phụ nữ thống khổ nằm vật dưới sàn nhà, chứng kiến cảnh đứa con của mình bị phá đi một cách đầy đau đớn.

Hần đứng dậy khỏi ghế, tiến đến cửa sổ sát đất nhìn xuống vài giây, trong đầu chợt xẹt qua một ý nghĩ gì đó, hần bàn giao lại một số giấy tờ cho Khương Hàn Nhật rồi lập tức cầm áo vest rời đi.

Bác sĩ riêng được Lục Thiên Mặc mời đến vừa nhìn thấy Mạch Linh đã lắc đầu, cô gái trước mặt đã bị một cú sốc tâm lý lớn dẫn đến tâm trí điên dại. Ngoài những người cô tin tưởng ra thì cô không còn nhận ra bất cứ ai.

Lục Thiên Mặc ngồi ở trên ghế số pha, bà quản gia hon nửa ngày trời lên tiếng dụ dỗ thì mới đưa được cô xuống cầu thang. Mạch Linh vừa nhìn thấy Lục Thiên Mặc, cô đã sợ hãi lùi lại phía sau.

Hần đối với biểu hiện này của cô cũng không lấy làm lạ, hần bắt chéo chân ngồi lên ghế, xoay sang hướng của tên bác sĩ kia.

"Cô ta bị làm sao?"

Bác sĩ lắc đầu, đưa đến một số thông tin quan trọng có liên quan đến căn bệnh của cô đến trước bàn, Lục Thiên Mặc ngó nhanh qua, ánh mắt khẽ híp lại.

"Bây giờ, tôi cần vài người giữ cô ấy lại. Tôi phải khám kĩ thì mới đưa ra kết luận được."

Lục Thiên Mặc hướng đến phía Bạch Phụng và vài tên thuộc hạ, bọn họ cầm chặt cánh tay Mạch Linh lại, ép cô ngồi xuống ghế.

"Đừng giết con tôi...Đừng..."

Mạch Linh dùng hết sức gẩy dựa nhưng vẫn không phản kháng được gì, tên bác sĩ dùng một cái đèn pin chuyên dụng tiến đến trước mặt cô, đưa tay mở tròng mắt cô ra, soi kĩ giác mạc bên trong.

Sau gần hai mươi phút kiểm tra thì tên bác sĩ mới lên tiếng: "Lục tổng, cô ấy không mắc bệnh y khoa, mà đây là một tâm bệnh. Cô ấy bị một cú sốc lớn dẫn đến triệu chứng san chấn tâm lý dẫn đến dây thần kinh của não bộ nên không thể nhận ra ai, hơn nữa triệu chứng này cũng thường xuyên làm cho cô ấy bị ám ảnh và suy nghĩ những thứ không tốt."

Lục Thiên Mặc tiến đến chỗ cô, khẽ liếc nhìn qua người cô rồi lên tiếng hỏi: "Dùng thuốc hay làm cách nào đó cũng được, nhất định phải làm cho cô ta hồi phục."

"Chuyện này không hần là không có cách giải quyết. Chỉ có điều..." Tên bác sĩ ngập ngừng, vài giây sau mới đủ can đảm nói tiếp: "Để hồi phục hoàn toàn thì cần khá nhiều thời gian, hơn nữa hãy để cô ấy tự do đi đến nơi mà cô ấy muốn. Lục tổng, anh hãy cho người giám sát cô ấy, tránh những lúc kích động cô ấy có thể tự làm hại đến bản thân."

Thời gian gần đây Mạch Linh đều ở trong phòng, có lẽ đây là khoảng thời gian mà cô cảm thấy thoải mái nhất, không lo toan nghĩ ngợi điều gì, cuộc sống của cô hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài, hai tên vệ sĩ luôn đứng canh hai mươi bốn trên bảy trước phòng cô, bất kể bên trong xảy ra chuyện gì, thì bọn họ sẽ lập tức xông vào.

Đám người Bạch Phụng đã dùng hết mọi cách để khiến cô nhớ lại nhưng đều vô ích, mỗi khi bọn họ có ý định đến gần thì cô lại nổi điên, có lần cô còn chạy ra khỏi biệt thự.

Tâm trí Mạch Linh lúc tỉnh lúc mê, hoàn toàn không có biểu hiện hồi phục. Hôm nay cô lại chạy ra đường càn đầu một chiếc xe ô tô, nếu như người trong xe không nhanh chân đạp thắng gấp, có lẽ cô đã toi mạng rồi.

Hàn Ưng mở cửa xe bước xuống, hần nhanh chóng kéo Mạch Linh vào lề đường, nhìn cô với một vẻ mặt đăm chiêu.

"Em làm sao vậy?"

Hần nhìn qua đã biết cô không được bình thường, chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì đó sau khi Lục Thiên Mặc cho người bắt cô về.

Mạch Linh dường như nhận ra Hàn Ưng, cô không còn nổi đoá phát điên nữa, nhưng cũng không để mình phát ra một lời nào.

"Linh Linh! Có phải Lục Thiên Mặc đã làm gì em không?"

Nghe đến ba chữ ám ảnh này, khoẻ mắt cô bỗng dưng dâng đầy hơi nước, cô đau khổ khóc nức lên, đưa tay nắm cổ áo Hàn Ưng xóc mạnh.

"Trả con cho tôi... Trả con cho tôi!"

Khoé môi hần bỗng dưng không thể thốt ra được lời nói nào, mặc dù hần thừa biết là Lục Thiên Mặc sẽ không để cô sinh đứa bé ra, thế nhưng không ngờ rằng mọi chuyện lại xảy ra nhanh đến vậy.

Hần kéo cửa xe, lấy ra một con thú nhồi bông đưa cho Mạch Linh, đôi môi mông khẽ nở một nụ cười sáng tựa ánh ban mai: "Cho em"

Mạch Linh đưa mắt nhìn đến con gấu bông màu vàng trên tay Hàn Ưng, thích thú nhận lấy.

"Con tôi, con tôi nè!"

Hàn Ưng gật đầu, hần đưa tay vuốt vuốt tóc cô, nụ cười trên môi đang dần trở nên méo mó.

"Lão đại, cô Kiều đang ở cùng với Hàn thiếu."

Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói vô cùng lạnh lùng: "Tiếp tục theo dõi."

"Vâng." Tên thuộc hạ ở cách chỗ cô không xa, hần tắt máy rồi dờ mắt quan sát đến phía Mạch Linh và Hàn Ưng, không biết bọn họ nói gì nhưng trông vẻ mặt cô đã vui vẻ hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Vật Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Thay đổi

Hàn Ưng rất muốn đưa Mạch Linh về chỗ của mình, nhưng hần cũng biết rất rõ triệu chứng của cô chỉ được hồi phục khi cho cô thường xuyên tiếp xúc với những nơi quen thuộc. Hơn thế nữa, hần mà mang cô đi, hần hoàn toàn có thể nghĩ đến hậu quả khi Lục Thiên Mặc cho người bắt cô về, hần đâu thể ịch gì cho mình mà làm hại cô.

"Tôi đưa em về."

Mạch Linh ôm chặt con búp bê trong ngực, gương mặt ngây dại gật đầu chạy ở phía sau Hàn Ưng.

Hần mở cửa xe cho vào bước vào, nhào người qua thắt dây an toàn cho cô rồi mới khởi động xe xoay vô lăng phóng đi.

Không hiểu sao khi nhìn thấy cô như thế này hần lại có cảm giác đau lòng, hần thừa nhận rằng lúc đầu có ý muốn trêu đùa cô, nhưng thời gian sau hần lại có một cảm giác khác. Khi ở bên cạnh người phụ nữ này, hần không cần phải

để phòng bất cứ điều gì, lại càng không muốn rời đi.

Nhưng trong mặc định hẳn tự nói rằng đó không phải là yêu, Hân Ứng hẳn từ trước giờ không biết yêu là gì, hàng ngàn nữ nhân từng leo lên giường hẳn, có người sống chết vì hẳn thể nhưng lại chẳng khiến hẳn động lòng. Tuy không thừa nhận rằng bản thân yêu cô nhưng trong tiềm thức hẳn vẫn xem cô là một người vô cùng đặc biệt.

Xe của Hân Ứng dừng lại trước biệt thự Lục Thiên Mặc, hẳn mở cửa xe cho Mạch Linh nhưng cô không chịu vào. Cô rất sợ khi vào trong lại đối diện với gương mặt tàn nhẫn của Lục Thiên Mặc, với cô nơi này là địa ngục, có lẽ bây giờ ở Đài Loan này người mà cô hoàn toàn tin tưởng chính là Hân Ứng.

Hon ai hết chính hẳn cũng không muốn cô quay về đây, nhưng để hỗ trợ cho việc cô tìm lại được trí nhớ, hẳn đành phải đưa cô về lại nơi này, bởi vì ở đây chính là nơi mà cô đã gắn bó suốt nửa năm nay, người ta thường nói, mất đi kí ức ở nơi nào thì sẽ tìm lại được ở tại nơi đó.

Hân Ứng thở dài, xoa xoa đầu cô, dịu dàng lên tiếng: "Ngoan, mau vào nhà đi. Ngày mai tôi sẽ đến đưa em đi chơi."

Mạch Linh vừa nghe đến đi chơi mắt đã lập tức sáng rực, cô gật đầu lia lịa bước vào trong, cánh cổng được đóng lại sau lưng cô, Hân Ứng vẫn đứng đó đợi cô khuất hẳn rồi mới rời đi.

Đường như bản năng làm mẹ tự trong người Mạch Linh đã dần lấn áp, cô nhốt mình ở trong phòng chơi với con gấu bông mà Hân Ứng đã tặng, cô ôm nó trên tay, kể cho nó nghe về những câu chuyện mà trong tiềm thức cô vẫn còn nhớ.

"Mẹ sẽ kể cho con nghe, chuyện này con không được kể lại với ai đâu nhé..."

"Đậu Đậu ngoan!"

"..."

Hai tên thuộc hạ canh gác ngoài cửa phòng cũng sợ toát mồ hôi hột. Cứ cách vài phút bên trong phòng lại truyền đến một tiếng cười lớn, sau đó lại là những lời nói độc thoại cô tự nói một mình. Nếu như bọn họ không tận mắt nghe bác sĩ chuẩn đoán bệnh tình của cô, họ còn nghĩ là cô đã bị ma nhập a.

Đúng lúc Lục Thiên Mặc về, hẳn đứng sau lưng hai tên thuộc hạ đang nhiều chuyện áp tai vào cửa để nghe ngóng tình hình bên trong, bỗng dưng sau lưng truyền đến một cảm giác vô cùng lạnh lẽo, hai người bọn họ mới giật mình quay lại, vừa vận chạm phải ánh mắt lạnh tựa như băng.

"Lão...Lão đại!"

Lục Thiên Mặc nhú mày, hướng đề bọn họ nhàn nhạt lên tiếng: "Chuyện gì?"

"Dạ...Cô ấy..."

Hắn không đủ kiên nhẫn để nghe nữa, lập tức gạt hai tên thuộc hạ sang một bên, trực tiếp xoay nắm chốt cửa bước vào phòng.

Mạch Linh ngồi trên giường vừa thấy hẳn xuất hiện đã vội hét toáng lên:

"Đừng qua đây, đừng làm hại con tôi."

Ánh mắt hẳn khẽ híp lại, quả thật hẳn không bước đến bên cạnh cô, mà chỉ nhàn nhã thả người ngồi lên ghế sofa.

"Đậu Đậu ngoan, mẹ đưa con đi chơi nha."

Mạch Linh âu yếm con gấu bông trên tay, cô đưa ánh mắt sợ hãi đến phía Lục Thiên Mặc. Cô từ từ bước xuống giường, lách người sát vách tường nhích từng bước nhỏ đến cửa chính của phòng.

"Đi đâu?"

Bàn tay trắng nõn của cô vừa chạm vào chốt cửa đã bị Lục Thiên Mặc nắm chặt lại, cô sợ hãi lùi về phía sau, ôm chặt con gấu bông vào người, có ý muốn né tránh hẳn.

Lục Thiên Mặc nghiêng người nhìn con gấu bông màu vàng trong ngực cô, hẳn vươn tay ra, đoạt lấy về phía mình.

"Con...Trả con lại cho tôi." Mạch Linh hốt hoảng nhưn người tới muốn đoạt lại, Lục Thiên Mặc nhích sang một bên, tiện tay mở cửa phòng quăng con gấu bông ra ngoài.

"Có tốt nhất mau hồi phục, tôi không muốn nuôi một phế vật trong nhà." Hân nắm chặt cằm cô, giằng giọng ra lệnh.

Mạch Linh mặc sống chết đẩy hẳn ra, cô chạy ra ngoài cửa phòng ngó nghiêng xung quanh nhưng không thấy con gấu bông đâu. Bất ngờ dưới chân cô xuất hiện một đứm bẻ, cả người nó không một mảnh vải che thân, đôi mắt sâu hoắm đỏ lờm tuôn chảy vài dòng máu đỏ.

"Mẹ...Ồi...Con...Ồ...Đây...Này..."

"Á á á á á á á." Mạch Linh sợ hãi hét lên, cô chạy xuống cầu thang, đứm bé đó vẫn chạy theo cô, nó vừa chạy vừa nhoeo miệng cười khanh khách. Trong lúc hoảng loạn, Mạch Linh bước nhầm bậc thang, chân cô bị trượt trên sàn gạch đá, một giây tiếp theo cả người cô đã lăn nhanh xuống tầng trệt.

Hon ba mươi bậc thang đã khiến lực va chạm giữa đầu cô và gạch đá lót sàn càng thêm mạnh, đầu cô nhanh chóng chầy ra một vũng máu đỏ, đến lúc Lục Thiên Mặc chạy ra thì Mạch Linh đã bất tỉnh ngay tại chỗ.

Hắn tức giận tát hai tên thuộc hạ ở cửa, giằng giọng: "Bọn bây canh gác như vậy há? Sao lại để cô ta ngã cầu thang, bọn bây muốn chết phải không?"

Hai tên thuộc hạ định lên tiếng giải thích nhưng Lục Thiên Mặc đã phồng như bay xuống bệ Mạch Linh lên, hẳn nhanh chóng cho người gọi bác sĩ đến.

Đúng lúc bọn người của Lô Tấn vừa mới làm nhiệm vụ về, thấy cảnh tượng bê bối trước mặt, hẳn đã vội vàng lên tiếng.

"Xảy ra chuyện gì thế?"

Lục Thiên Mặc đặt Mạch Linh nằm lên giường, hẳn xoay người, châm một điếu thuốc: "Cô ta ngã cầu thang."

Bác sĩ được mời đến, ông ta nhanh chóng kiểm tra vết thương trên đầu cô, loay hoay vài phút thì đã sát trùng và băng bó xong.

"Lục tổng, cô Kiều hiện giờ đã không sao rồi, có điều nên để cô ấy tịnh dưỡng một thời gian, tình hình của cô ấy có thể sẽ chuyển biến xấu, tôi e rằng cô ấy sẽ bị điên loạn vĩnh viễn."

Lục Thiên Mặc nghe đến bốn chữ "Điên loạn vĩnh viễn" thì lập tức nổi đóa, hẳn nắm xốc cổ áo tên bác sĩ lên khỏi cằm, giọng nói vô cùng đanh thép.

"Anh vừa nói cái gì?"

Tên bác sĩ lúc này đã sợ đến muốn cắn lưỡi tự tử đi cho xong. Hắn lắp bắp, nói không thành lời.

"Nhưng mà...Cũng có thể sau khi cô ấy tỉnh lại...Sẽ...Sẽ trở lại bình thường. Nhưng khả năng đó rất thấp."

"Cút."

Lục Thiên Mặc gắt dữ đuổi tên bác sĩ ra ngoài, hẳn qua đầu nhìn Mạch Linh đang nằm mê man trên giường, về mặt thoáng qua tia phức tạp.

Bọn người Lô Tấn, Bạch Phụng, Rob và Doãn Phi cũng im lặng không nói một lời nào, bầu không khí trong phòng dần trở nên tưng tửu và ngột ngạt.

Ánh nắng buổi sáng chiếu xuyên qua rèm cửa đập xuống đầu trên gương mặt thanh tú điểm lệ của mỹ nhân đang nằm trên giường. Mạch Linh khẽ chớp chớp đôi mi cong vút, đôi mắt trong veo nhìn lên trần nhà, cô ngồi dậy trượt xuống giường rồi đưa tay đặt lên bụng mình, khoe môi nhếch lên một nụ cười đầy sắc sảo.

Cô bước đến kéo lấy cánh tay chọn lấy một chiếc đầm, cô quay người bước vào phòng tắm, tắm rửa thay đồ rồi buộc lại mái tóc dài của mình. Khoảng ba mươi phút sau, cô mới xoay nắm cửa bước ra khỏi phòng.

Hai tên vệ sĩ vừa nhìn thấy cô đã hết hồn đứng trợn mắt tại chỗ. Mạch Linh xoay mặt lại, lạnh lùng lên tiếng: "Hai người đi làm việc của mình đi."

Bọn họ vội vàng gật đầu rồi đi mà vẫn không biết tiếp theo mình nên làm gì, bởi vì công việc mà Lục Thiên Mặc giao phó đó là canh giữ trước phòng của Mạch Linh, bây giờ cô đã khỏi bệnh rồi, bọn họ lại chẳng có gì làm. Không khéo tháng này họ bị cắt lương mất.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Vật Tình Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Tổ chức bị ám sát khi vừa mới thành lập

"Lão đại, gần đây trong giới Hắc đạo xuất hiện một tổ chức mới, theo thông tin thì nó được thành lập đứng sau sự hoạt động trá hình của tập đoàn Tô Mã, bọn chúng đang lên một kế hoạch lớn để từng bước lấn chân sang thị trường của chúng ta." Rob đặt tách trà trên tay xuống mặt bàn bằng kính thủy tinh, vừa xoay xoay điện thoại vừa nói: "Hắn là đang có ý muốn đối đầu với ta, chuyện lần này, có nên ra tay trước hay là không?"

"Theo tôi nghĩ thì chúng ta nên để cho hắn thoải mái một vài hôm đi, cũng tiện đường để ta biết thêm chi tiết về kế hoạch của hắn."

Bạch Phụng ngồi ở bên cạnh khẽ gác chân lên ghế sofa, hắn luôn cho rằng hành động quá sớm là bất đắc dĩ động rừng, cho nên hắn luôn chờ đến khi thời gian chín muồi sẽ ra tay bắt trọn cả tổ chức.

"Đã điều tra được những gì?" Lục Thiên Mặc nhàn nhạt lên tiếng, hắn quả thật chẳng xem tổ chức kia ở trong mắt mình, nhưng thả là giết nhầm còn hơn bỏ sót.

"Lão đại của bọn chúng là Tô Mã, năm nay ba mươi hai tuổi. Ông ta là người dân bản địa Trung Quốc." Rob hướng đến phía Lục Thiên Mặc nói.

"Hử?" Lục Thiên Mặc hừ lạnh: "Lần này ai tự nguyện đi?"

"Đề tôi!"

Một giọng nói quen thuộc từ đằng sau lưng bọn người Lô Tấn truyền đến, mọi người đều nhất loạt quay đầu lại. Mạch Linh đứng ở sau ghế sofa, trên người mặc một chiếc đầm đỏ vô cùng gợi cảm.

Cô tiến đến ngồi bên cạnh Lục Thiên Mặc, khẽ cúi bàn tay thon dài trắng mịn ra vẽ vài vòng trên ngực hắn: "Lão đại à, chẳng hay anh có đồng ý không?"

Một trận bất ngờ cùng ngạc nhiên ủa tới, Lô Tấn, Bạch Phụng, Rob và Doãn Phi đều há hốc mồm nhìn đến Mạch Linh với một diện mạo vô cùng khác này. Chỉ riêng Lục Thiên Mặc là vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, hắn đang cố giấu vài tia nghi hoặc vào trong.

"Được." Hắn trầm mặc gật đầu, tùy ý để cho Mạch Linh trêu đùa trước ngực.

"Kiều Mạch Linh, cô đã hồi phục rồi sao?"

Đối với câu hỏi của Bạch Phụng, cô chỉ mỉm cười rồi im lặng. Kiều Mạch Linh của lúc trước đã chết rồi. Cô bây giờ chính là một phiên bản tốt hơn, lạnh lùng hơn và tàn độc hơn.

[...]

Buổi hội nghị của tổ chức Tô Mã được diễn ra với lí do là họp cổ đông của tập đoàn cùng tên. Lục Thiên Mặc hắn cũng được mời đến, nhưng nhiệm vụ lần này hắn đã giao cho Mạch Linh và Doãn Phi thực hiện.

Mạch Linh cầm trong tay một túi nhỏ chứa rất nhiều bộ mặt trắng đục. Cô khẽ cười, đưa tai nghe bluetooth lên, nói chuyện với người ở đầu dây bên kia.

"Tình hình như thế nào?"

Doãn Phi đang nép ở một góc, cô quan sát quan khách lần lượt xuất hiện ở sảnh tiệc, lên tiếng trả lời.

"Mục tiêu chưa xuất hiện, cô hãy chú ý tên mặc đồ vest xanh ở cửa, hắn ta là sát thủ số một bên cạnh Tô Mã."

"Được."

Mạch Linh quan sát xung quanh một lượt, cô xoay người, đi lên tầng ba của khách sạn, ở nơi này là chỗ dễ chuẩn bị đồ ăn thức uống cho khách khứa đến dự buổi họp ngày hôm nay, cô đi theo một cô gái vào WC, dùng chút lực đánh vào sau gáy cô ta một cái. Cô ta đã lập tức ngất xỉu.

Cô cởi quần áo trên người cô ta ra rồi mặc rồi, quay lại phòng bếp.

Bên phía Doãn Phi đã phát hiện con nòng, cô lập tức báo lại cho Mạch Linh. Mạch Linh gật đầu, bê đĩa thức ăn ra bàn cho khách đến, trong lúc đó cô đã bỏ hơn một kí thuốc độc vào thức ăn.

Mạch Linh xoay người đi vào WC thay quần áo, cô đại diện là tình nhân của Lục Thiên Mặc đến đây để tham dự buổi tiệc. Mặc trên người chiếc đầm ống ánh màu trắng đính đầy hạt ruby vô cùng sang trọng, thân dưới được xẻ một đường dài lên đến tận đùi, cô nhìn gương mặt diễm lệ trong gương, đính thêm một đôi hoa tai hồng ngọc cũng lấp lánh không kém.

Cô hướng đến người đàn ông tên Tô Mã đang ở phía sảnh, cô dịu dàng đi tới, đưa tay gạt lấy ly rượu trên tay của hắn.

"Tô tổng! Tôi là Kiều Mạch Linh, rất hạnh phúc gặp anh."

Người đàn ông thấy nữ nhân trước mặt liền quên đi con giận dữ khi cô đoạt lấy ly rượu trên tay mình. Ông ta mỉm cười, khẽ vỗ mông cô.

"Người đẹp, quả nhiên là người đẹp."

Mạch Linh tùy ý bám sát lấy người Tô Mã, cô đưa mắt nhìn đến cô gái đang ở phía bên bàn rượu, khẽ nháy mắt với Doãn Phi.

Doãn Phi nhìn thấy cô, dường như cả hai đều hiểu ý nhau nên cô ta lập tức gật đầu.

"Tô tổng! Hôm nay..." Mạch Linh dừng lại vài giây, cầm lấy ly rượu cao chân ngửa đầu uống cạn: "Chẳng hay anh có hứng thú với tôi không?"

Mắt Tô Mã lập tức sáng rỡ. Nữ nhân đẹp để trước mắt đã tự dâng đến miệng. Lẽ nào hắn lại bỏ qua cơ hội lần này.

"Được! Nào, mau lên phòng."

Tô Mã ôm Bạch Linh xoay người rồi đi, lúc này tên sát thủ bên cạnh hắn mới có ý đuổi theo. Mạch Linh khẽ liếc mắt đảo qua người hắn một vòng, lập tức nắm lấy cánh tay Tô Mã lay lay.

"Áy da! Vệ sĩ của Tô tổng cứ đi theo thế này, Mạch Linh cảm thấy rất sợ a."

Hắn nghe cô nói xong xoay người lại ra lệnh cho sát thủ của mình ở lại ngoài sảnh tiệc, rồi quay người ôm eo Mạch Linh đi đến thang máy.

Mạch Linh vừa rời khỏi thì Doãn Phi nhảy ra cản đường tên sát thủ mặc đồ vest xanh kia. Doãn Phi đưa tay xoay xoay lọn tóc óng ả của mình, cô nhẹ nhàng lên tiếng.

"Người của Tô Mã mà lại dễ dàng để một cô gái qua mặt hay sao?"

Tên sát thủ kia nghiêng mặt, hắn khoanh tay trước ngực nhìn Doãn Phi với mộ vẻ mặt khó hiểu.

"Ý cô là gì?"

"Ý của tôi là...Thế này."

"Đoảng" một tiếng vang lên, hòng súng từ tay cô bốc lên một dòng khói, viên đạn nhọn đã ghim chặt vào bắp đùi hắn ta lập tức khiến hắn xanh mặt.

"Cô...Cô là người của tổ chức nào?"

"Xuống Diêm Vương tự khắc anh sẽ biết!"

Đoãn Phi nào đến định bắn thêm phát nữa nhưng hắn ra đã nhanh chóng thoát khỏi, vì được huấn luyện bài bản nên hắn sẽ có cách chịu đau. Hắn tránh sang một bên, lấy khẩu súng từ phía sau thắt lưng ra, hắn vươn tay định hướng bắn Đoãn Phi nhưng rất tiếc súng đã hết đạn.

"Shit! Sao lại thế này?"

"Ha ha ha." Đoãn Phi bật cười thành tiếng, cô khoanh tay trước ngực, khoe môi đỏ mọng khẽ cong lên: "Thật là mắt mù tổ chức, một sát thủ như anh mà lại không hề biết rằng mình đã bị tráo mắt khẩu súng hay sao?"

"Cô..."

"Đoảng"

Tiếng súng lại được phát lên. Tên sát thủ kia đã ngã ngay xuống sàn, viên đạn chí mạng của Đoãn Phi đã ghim đúng ngay tim hắn.

Thiên hạ trên dưới Hắc đạo đều biết sát thủ của Lục Thiên Mặc chưa từng thất bại trong bất kì phi vụ nào, đối với Đoãn Phi. Phi vụ lần này thật là dễ như trở bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Vật Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Tập cưới ngựa

Trong căn phòng 1221 có một người đàn ông đang nằm trên giường. Cô gái cỡi xuống bộ váy lụa lấy của mình chỉ để lại duy nhất bộ đồ lót. Mạch Linh leo lên giường, quỳ hai đầu gối bên hông người Tô Mã, cất giọng nói vô cùng là lướt.

"Tô tổng, anh muốn chơi kiểu nào?"

Hắn gặm gù cổ nên ngọn lửa nóng bỏng trong người, vô vô mông Mạch Linh, nhàn nhạt lên tiếng.

"Còn phải chờ xem người đẹp đây chu đáo thế nào!"

Mạch Linh nói một nụ cười tươi, cô dùng lực để má sát nơi nhạy cảm giữa hai chân mình lên xuống hạ bộ của hắn, uyển chuyển cất giọng thông báo một tin có vẻ không được vui cho lắm.

"Tên sát thủ của anh, đã bị người của Lục Thiên Mặc ám sát rồi, anh nói xem, có phải là rất chu đáo không?"

Tô Mã nghe qua liền kinh động, ông ta thoát ra sự khoái cảm trên người mình, lập tức rút khẩu súng ra hướng thẳng đến người Mạch Linh.

"Cô là người của hắn?"

Mạch Linh khẽ mỉm cười, cô ép sát ngực mình vào hòng súng, cô nhướn người lên, đưa bàn tay thon dài vuốt ve mặt hắn.

"Nào, có cần phải mạnh động như vậy hay không. Tôi chẳng qua là muốn anh phải cảnh giác một chút. Tôi nghe nói lần này có tới hai người phụ nữ trực tiếp đến để ám sát anh đó a."

Hắn nghe xong toàn thân liền cứng đờ. Mạch Linh trượt xuống khỏi giường, cô tiến đến bàn trà tìm bật lửa châm một điếu thuốc, bóng dáng cô thanh thoát đứng tựa cửa sổ phản ánh một thứ ánh sáng huyền ảo đầy mê muội.

"Nói đi, rốt cuộc cô là ai?"

Tô Mã hắn từ trước đến giờ luôn có sát thủ ở bên để bảo vệ, hắn ta hoàn toàn là một kẻ vô dụng ham mê nữ sắc, bây giờ tên sát thủ trung thành duy nhất cũng bị ám sát, hắn có thể biết mục tiêu tiếp theo là ai.

"Là người có thể lấy đi mạng của anh bất cứ lúc nào!"

"Đoảng" một tiếng. Mạch Linh nhanh như cắt đoạt lấy khẩu súng trên tay ông ta, không di dự bóp cò.

"Cô...Cô..."

Tô Mã chỉ kịp nói thêm hai tiếng rồi tắt thở ngay tại chỗ. Nghe thấy tiếng súng nổ, người nào đó ở bên ngoài đã chân đứng không yên, lập tức tông cửa phòng chạy vào.

"Linh Linh, em có sao không?"

Mạch Linh vừa cúi đầu tìm con chip bảo mật trên người Tô Mã thì tự nhiên có một người đàn ông vội vã chạy vào. Vừa nhìn thấy hắn, cô đã lập tức nhủ mảy.

"Hân Ưng, anh làm gì ở đây?"

Hân Ưng khá bất ngờ khi nhìn thấy bộ dạng của cô bây giờ, đó là một bộ dạng hoàn toàn khác so với lúc đầu, mà dường như chính Mạch Linh muốn mình thay đổi như vậy, hiện tại đứng trước mặt hắn cô vẫn không chú trọng đến mình đang loà thế chỉ với một bộ đồ lót. Cô vẫn ung dung tìm lấy con chip trên túi áo người đàn ông kia.

"Tôi nghe thấy tiếng súng, nên vào xem em như thế nào! Em đã khỏi bệnh rồi sao?"

"Chẳng lẽ Hân thiếu không muốn tôi trở lại bình thường?"

Mạch Linh tìm được con chip, cô bỏ vào cái ví cầm tay của mình. Đi vòng qua giường nhặt chiếc đầm lên ném thẳng vào sọt rác, cô kéo trong ngăn tủ lấy một bộ quần áo khác tùy ý mặc vào trước mặt Hân Ưng.

Hắn thả người ngồi lên ghế quan sát cô, đáy mắt thoáng qua một tia phức tạp.

"Em quả thật là thay đổi rất nhiều."

Mạch Linh khẽ dừng lại động tác đang làm, nhưng chỉ vài giây sau khoe môi cô lại nhếch lên một nụ cười.

"Hân Ưng!" Cô tiến đến gần hắn, nhẹ nhàng ngồi vào cái ghế bên cạnh: "Nếu như tôi không phải là người phụ nữ của Lục Thiên Mặc, có lẽ tôi đã yêu anh rồi."

Mạch Linh đưa điếu thuốc lên môi hít một hơi dài, cô thừa biết Hân Ưng rất tốt với cô, cũng đã nhiều lần khiến cô động lòng. Thế nhưng mọi chuyện bây giờ đã không thể nào cứu vãn được nữa.

Hân Ưng quay đầu sang nhìn người phụ nữ bên cạnh, hắn đưa tay gạt lấy điếu thuốc trên tay cô, trầm mặc lên tiếng: "Em tốt nhất đừng chạm vào những thứ này!"

"Tại sao?" Mạch Linh nhún vai, đàn ông thì có thể, còn phụ nữ thì lại không ư? Vô lí!

Hân Ưng dụi tắt đầu thuốc dưới chân, khẽ thở dài: "Tôi không thể để em quay lại là con người như trước kia, nhưng dù em có là người như thế nào, tôi cũng không để em tự làm hại đến bản thân. Thuốc là rất độc, em đừng chạm vào nó nữa."

"Được thôi!"

Mạch Linh cảm bao thuốc còn đầy áp lên, dùng bật lửa đốt sạch, cô cũng tiện tay quăng thẳng vào sọt rác, đống lửa còn đang cháy bất qua chiếc đầm mà cô đã quăng đi lúc này làm nó cháy xém một mảng lớn.

"Có muốn đến nơi này với tôi không?"

Mặc dù cô không biết là hẳn muốn đưa mình đi đâu nhưng cô vẫn gật đầu. Hai người rời khỏi phòng, trước khi rời đi Hàn Ứng đã ấn chuông báo động khiến nó reo lên inh ỏi.

Lập tức quân lí và bảo vệ nhanh chóng chạy ủa lên, lát sau đã phát hiện được xác Tô Mã. Tuy nhiên bọn họ lại quy rằng là do hẳn ta tự sát, với vì trên khẩu súng chỉ có dấu vân tay của hẳn ta, và viên đạn được ghim trên người hẳn là đạn sản xuất độc quyền của tổ chức Tô Mã.

Hàn Ứng cùng Mạch Linh bước vào thang máy, thuận lợi rời khỏi khách sạn.

Mạch Linh bước xuống xe nhìn xung quanh một lượt, cô mới biết Hàn Ứng đưa cô đến trại huấn luyện ngựa. Đó là một trang trại được nuôi rất nhiều ngựa đua, hàng chục người cũng đang thi nhau để thuần phục được máy con tuần mã hung hăng đang cưỡi trên lưng.

"Anh cũng có thú vui này hay sao? Quả thật là bất ngờ lắm đó a."

Đối với thái độ mỉa mai của cô thì Hàn Ứng chỉ cười xoa xoa, nắm lấy tay cô kéo đi.

"Tôi nghĩ đây cũng là nơi để em giải toả nỗi buồn."

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc đã đến được chuồng ngựa giống của trang trại. Người quản lí vừa nhìn thấy Hàn Ứng đã lập tức chạy đến đón.

"Hàn thiếu, hôm nay cậu muốn chơi ở đâu để tôi cho người chuẩn bị."

"Ồ đây!"

Người quản lí chuồng ngựa tuy khá bất ngờ nhưng rồi lại nhanh chóng lui đi. Thường ngày Hàn Ứng hay đến đây và chọn những con tuần mã tốt nhất để mang ra sân đấu chơi. Hôm nay hẳn lại muốn chơi ở ngay trang trại này, quả thật là làm cho người ta có chút không quen nha.

Hàn Ứng chọn ra hai con ngựa đẹp nhất ở đây, hướng Mạch Linh cất tiếng: "Em muốn thử không?"

Cô mỉm cười cầm lấy dây cương, gật đầu: "Được!"

Hai người vào vị trí, Hàn Ứng đỡ cô bước lên lưng con tuần mã với bộ lông dài màu trắng muốt, đôi mắt ánh lên màu xanh lam đẹp để tựa như những chú ngựa trong truyện tiên giới, Mạch Linh vốn là người học hỏi nhanh, nên chẳng mấy chốc cô đã giữ được thăng bằng với độ cao hơn hai mét.

Hàn Ứng cũng lập tức leo lên lưng con ngựa của mình, hẳn chỉ có cách cầm dây cương, cách điều khiển hướng chạy và cách để cho bốn chân nó dừng lại. Chỉ mười phút sau, Mạch Linh đã thông thạo lướt như bay trên cánh đồng cỏ rộng với hơn hai nghìn chú ngựa được nhân giống tốt nhất để bán cho những hạng thương gia hay đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Sिंग Vật Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Xung đột ở quán bar

Nơi cuối ngựa đứng là một nơi lí tưởng để Mạch Linh lui tới giải trí cuối tuần. Cô đã tìm hiểu thuộc tính và các cách sinh hoạt của chúng, qua lời Hàn Ứng giới thiệu, thì cô có thể đến đây bất cứ lúc nào và nhận được quyền ưu tiên hàng đầu mà không cần phải đặt lịch trước.

Bây giờ cũng đã hơn tám giờ tối, cô họng cô đã khá rât vì suốt nhiều giờ liền không động đến một giọt nước nào, Mạch Linh trả ngựa lại cho người chăm coi. Huých huých cùi trỏ vào cánh tay người đàn ông nào đó bên cạnh còn đang hun hít lấy con tuần mã yêu dấu của mình.

"Có muốn uống một chút gì đó không?"

Hàn Ứng lúc này mới dời khỏi con ngựa đẹp đẻ của mình, hẳn giờ chìa khóa xe lên, nhún vai.

"Lúc này giật dây cương nên tay tôi bị thương rồi. Hay là, em lái xe nhé?"

Mạch Linh nhủ mảy, cái tên biến thái này lại giờ trò gì nữa đây, một người cưỡi ngựa chuyên nghiệp như hẳn mà lại dễ dàng bị thương sao? Đúng là một lời nói dối.

Cô giật lấy chìa khóa trên tay hẳn, không nói không rằng đi thẳng ra xe. Hàn Ứng vội đuổi theo cô, trưng ra một vẻ mặt hết sức tội nghiệp.

"Em giận tôi sao? Thôi mà, tôi chỉ đùa thôi, em muốn đi đâu, tôi đưa em đi nhé!"

Mạch Linh lúc này đã ngồi yên vị trong xe, cô xoay người, quăng chìa khoá đến trước mặt hẳn, ung dung ngã lưng ra đằng sau chiếc ghế da.

"Đến bar đi, tôi muốn uống một chút rượu."

"Được!" Hàn Ứng bắt lấy chìa khoá, hẳn quay người ổn định lại vị trí ngồi, chiếc xe lập tức được khởi động phóng vội như bay trên đường với vận tốc hơn hai trăm ki-lô-mét trên giờ, Hàn Ứng đưa tay nhấn một cái nút nhỏ gần màn hình vô tuyến trong xe, trần xe lập tức chuyển động, chỉ vài giây sau, chiếc xe đã hoàn toàn biến thành xe mui trần, làn gió mát thổi ngược làm mái tóc dài thơm ngát của Mạch Linh bay lên khiến người đi đường phải trầm trồ khen khi nhìn thấy vẻ đẹp của người phụ nữ đang ngồi ở trong xe.

Chỉ khoảng mười phút sau, xe của Hàn Ứng đã đỗ lại trước cửa của một quán bar khá sầm uất, nơi này không thuộc địa bàn quản lí của Hàn Ứng, thế nhưng hẳn vẫn thường xuyên đến đây để nghe ngóng tình hình trong giới Hắc đạo. Đúng là lưu manh giả danh trí thức!

Người bồi bàn bê chai rượu đến đặt trên bàn, hẳn vỗ vỗ tay vài cái, lập tức có hai cô gái đến ngồi hẳn lên đùi Hàn Ứng, giọng nói vô cùng yếu điệu.

"Ây da, Hàn thiếu, hôm nay em lại được vinh hạnh phục vụ cho anh a. Không biết là anh muốn làm ở đâu?"

Hàn Ứng xoay đầu cười cười khê liếc mắt qua phía Mạch Linh, thấy cô vẫn bình thản ung dung uống rượu, Hàn Ứng lập tức mất hứng, hẳn phất phất tay ý bảo hai cô gái rời đi.

"Mấy nói cái gì hà con khốn, mày có tin là ông giết mày ngay lập tức không?"

Bàn bên cạnh truyền đến một trận xung đột gay gắt, người đàn ông xem chừng hơn ba mươi lăm tuổi đang hùng hổ nhào đến nắm tóc cô gái đập xuống bàn, quản lí quán bar ở bên cạnh ra sức can ngăn nhưng tuyệt nhiên không dám nhảy vào can thiệp vì sợ vạ lây vào thân.

"Ông chủ Tà, cô ấy là người mới nên phục vụ còn rất nhiều sai sót, mong ông rộng lượng bỏ qua cho cô ấy lần này, hôm nay xem như là Dạ Lãm mời ông châu này để xin lỗi, ông thấy như vậy có được hay là không?"

Người đàn ông họ Tà kia vẫn kiên quyết nắm lấy tóc cô gái mặc dù người quản lí hết lòng van xin. Cô gái thống khổ bị đập đầu dẫn đến máu me bê bết vẫn mím môi chịu đựng, cô ta không phát ra bất kì tiếng rên rì nào, cam chịu bị hành hạ.

Mạch Linh ngửa đầu uống cạn ly rượu trong tay, hướng đến Hàn Ứng lên tiếng.

"Hắn ta là ai?"

"Tà Chương Thị, đang là một ông chủ của vài sòng bạc ở Đài Loan, hẳn ta lúc này cũng đến đây để vui chơi thác loạn, những chuyện như thế này cũng không phải chuyện lạ mới xảy ra."

Mạch Linh khẽ mỉm cười, coi xoay xoay ly rượu đỏ óng ánh trên tay, khoé môi đẹp để nhếch lên: "Vây...Anh nghĩ như thế nào khi tôi muốn cho hẳn ta một bài học?"

Hàn Ung khá bất ngờ, vì đây không phải địa bàn của hắn nên hắn không muốn làm lớn chuyện, Hàn Ung hẳn tuy không phải là người tốt lành gì, nhưng hắn cũng chưa từng ra tay đánh đập phụ nữ như vậy, nếu có thì chỉ cần một phát súng là đủ rồi. Tuy nhiên với Mạch Linh thì có thể, vì cô là người của Lục Thiên Mặc, tổ chức Hắc đạo của Lục Thiên Mặc nằm trong tay toàn bộ địa bàn ở châu Âu lẫn cả châu Mỹ, nếu bây giờ cô muốn ra tay, hay thậm chí là tiết lộ luôn đường sống của cả gia đình hắn thì cũng là một chuyện vô cùng còn con.

Người đàn ông họ Tạ vẫn tiếp tục những trận hành hạ lên người cô gái kia, tên quân li cũng bị vài người thuộc hạ của hắn giữ lại, hắn dè dặt đầu cô gái xuống bàn, dùng tay còn lại cầm ly rượu đổ ập thẳng xuống đầu cô ta.

Hắn nắm tóc cô lại, bắt cô đối diện với hắn, giọng nói phát ra đầy danh thép: "Mày có chịu cúi xuống liếm hết rượu đổ trên giày tao không?"

Cô gái kia mặt mày đã bầm xanh do vừa trải qua một trận hành hung đầy man rợ, cô ta mím môi, quật cường đến mức trông mắt toát lên mười phần tia lửa hận.

"Tôi chỉ là sợ ý làm rơi rượu xuống sàn, tôi đã lau cho ngài rồi, tôi cũng đã thành thật nhận lỗi, ngài lại còn vô lý đến mức ép tôi phải quỳ xuống liếm sạch hay sao?"

"A! Thì ra là mày bảo tao vô lý nên không phục đúng không? Vậy thì để tao cho mày tâm phục khẩu phục."

Tạ Chương Thị vung bàn tay lên hướng đến mặt cô gái tội nghiệp kia giáng xuống một bạt tay. Nhưng nhắm mắt khá lâu mà vẫn chưa thấy gì xảy ra, cô gái khẽ mở mắt ra xem, bàn tay của người đàn ông đã bị Mạch Linh giữ chặt, cô không kiêng nể gì tiến tay bẻ quặt lại ra ngoài.

Tiếng "Rắc" vang lên khiến cả đám thuộc hạ cùng Tạ Chương Thị kinh động. Con đầu truyền đến, hắn ta mặt mày tái mét hướng phía Mạch Linh mắng chửi.

"Ranh con, mày là đứa nào lại dám ra tay với ông, có phải mày đã chán sống rồi không?"

Mạch Linh nhếch môi nở một nụ cười đầy khinh bỉ, cô kéo cô gái kia xoay người đi về phía bàn của Hàn Ung, nhưng vừa đi được vài bước thì một bàn tay được đặt "Bộp" một cái tên vai cô. Mạch Linh khẽ nhủ mày, cô định xoay người cho hắn một bài học nhưng đã có người đàn ông nào đó đã tức giận ra tay.

"Đừng chạm bàn tay dơ bẩn của ông vào người cô ấy."

Hàn Ung lướt qua người Mạch Linh như một cơn gió, hắn bẻ chặt cổ tay Tạ Chương Thị về phía sau, ông ta bôi vài đau đòn mà rút lên từng hơi dài.

"Hàn Ung, tôi và cậu trước giờ nước sông không phạm nước giếng, hôm nay cậu lại vì một con điểm mà đối đầu với tôi sao?"

Hàn Ung khẽ cong môi, nở một nụ cười trào phúng: "Chắc ông nhầm rồi, với thân phận của ông. Hai chữ "Đối đầu" Ông! Mãi mãi cũng không có tư cách để nói."

Mấy tên thuộc hạ của hắn thấy vậy liền muốn động thủ, Mạch Linh nhanh chóng lao đến chế ngự bọn chúng lùi về sau, cô đập mạnh chai bia trên bàn vào đầu một trong bốn người bọn chúng, chai bia với độ dày hơn một xen-ti-mét sau khi va chạm đầu của hắn cũng vỡ ra làm hai, máu tươi lập tức phun ra như mưa, bắn vài giọt vào cổ áo của cô khiến đôi lông mày lá liễu kia khó chịu nhíu lại. Hành động vừa rồi đã khiến những tên còn lại run sợ hoảng về sau chờ sẵn cơ hội để động thủ.

Mạch Linh đã quá chán nản với cái lũ nhây dơ này, cô ném mạnh chai bia đã vỡ làm đôi xuống sàn, xoay người rút khẩu súng lục ở sau thắt lưng ra. Không nói một lời liền nổ súng.

Tiếng "Đoàng" vang lên đã tiễn một tên thuộc hạ không biết sống chết xuống âm tào địa phủ. Hai tên còn lại sợ hãi lập tức bỏ chạy thụt mạng. Lúc này, Mạch Linh mới xoay đầu lại, vừa nhìn thấy ánh mắt sắc bén của cô, Tạ Chương Thị đã run rẩy lên tiếng.

"Cô... Cô là người của Lục lão đại sao? Tôi đúng là đã mạo phạm rồi, xin cô tha tội."

Sở dĩ hắn biết Mạch Linh là người của Hắc đạo vì khẩu súng mà cô đang cầm trên đó có kí hiệu đặc thù của tổ chức, mà loại súng này lại được sản xuất từ trung tâm của Tần Phong. Những người có quan hệ thân thiết với Tần Phong thì chỉ có duy nhất Lục Thiên Mặc. Nếu như hôm nay người của tổ chức thật sự muốn đến đây gây sự, Tạ Chương Thị hẳn có mười cái mạng cũng không chết đủ.

Mạch Linh thả người lên ghế, hướng ánh mắt lạnh lùng đến cô gái vừa bị đánh đập kia: "Cô muốn hắn làm gì, cứ tùy ý sai khiến."

Cô gái kia lập tức ngơ người, cô không thể ngờ rằng hai người nam thanh nữ tú ở trước mặt không chỉ giỏi võ mà còn tốt bụng, cô ta đưa tay bưng mặt, khẽ lắc đầu.

"Cô không cần sợ, cô cứ đưa ra yêu cầu, hoặc là giết hắn, hoặc là để hắn tự kết liễu mạng sống của mình."

"Tôi... Tôi chỉ cần ông ta xin lỗi tôi..."

Hàn Ung bẻ chặt tay ông ta, nghiêng rằng: "Còn không mau xin lỗi!"

"Xin... Xin lỗi, là tôi sai rồi, xin hãy bỏ qua cho tôi..." Tạ Chương Thị lập tức đập đầu đập cổ xin lỗi, trước mắt ông ta chỉ cần giữ lấy mạng sống, mọi chuyện sau này rồi sẽ có cách giải quyết riêng.

Mạch Linh nháy mắt với Hàn Ung, hắn liền cầm lấy một cọc tiền giấy dày cộp từ túi áo Tạ Chương Thị lên tay, đẩy hắn về phía trước, giọng nói vô cùng mang sức ép: "Cút."

Tạ Chương Thị mừng quýnh vội vàng chạy đi, Hàn Ung giao lại sấp tiền trên tay cho Mạch Linh, cô tiến đến phía cô gái kia, chia sấp tiền giấy ra trước mặt.

"Cầm lấy."

Cô gái có vẻ rất ngượng ngùng, lập tức lắc đầu: "Không được, cảm ơn hai người đã cứu tôi, nhưng là trong chuyện này là do tôi làm sai trước, tôi không thể cầm số tiền này được."

Hàn Ung khẽ híp mắt, đặt móng ngồi xuống chiếc ghế niệm ban đầu, nhàn nhạt lên tiếng.

"Cô cứ cầm lấy mà lo liệu vết thương. Bắt đầu từ ngày mai, cô không cần phải đến đây làm phục vụ nữa."

"Không làm nữa? Vậy... Vậy tôi sẽ chết mất, mẹ tôi ở nhà đang bệnh nặng, tôi không thể đứng nhìn bà ấy ngày một nặng hơn. Tôi... Tôi." Cô gái kia nói tới đây thì đã mếu máo khóc, quả thật là mẹ cô đang bệnh rất nặng, cũng cần một số tiền lớn để chữa trị, nếu như không phẫu thuật kịp lúc thì tính mạng rất khó để giữ lại.

"Cô yên tâm đi. Hàn thiếu đây sẽ ưu ái cô, nhận cô vào công ty của anh ra làm việc."

Hàn Ung nghe qua như sét đánh ngang tai, cái gì mà ưu ái nhận vào làm việc chứ, Mạch Linh! Em dám chơi khăm tôi!

"Có thật không? Vậy thì tốt quá, cảm ơn hai người rất nhiều, ân tình này đến suốt cuộc đời Hiếu Đồng sẽ không bao giờ quên."

Nhìn thấy nét mặt hớn hở của cô gái vừa xưng là Hiếu Đồng kia thật khiến Hàn Ung cảm thấy xót xa a. Gương mặt hắn méo mó nhìn Mạch Linh đang đắc ý cười nhoeo miệng, hắn kéo cô ngồi xuống ghế, nghiêng rằng nghiêng lợi bên tai cô.

"Ai nói với em là tôi cần tuyển người hả?"

Mạch Linh ung dung ngồi bắt chéo chân vào nhau, cô mỉm cười, lắc lắc thứ chất lỏng trong chiếc ly thủy tinh.

"Đã giúp người thì nên giúp cho chót chứ, Hàn thiếu anh chắc không phải loại người ích kỉ như thế chứ a?"

"Hừm!" Hàn Ung liếc có một cái rồi quay mặt đi, lát sau hắn móc ra một cái card visit, đưa đến trước mặt Hiếu Đồng: "Ngày mai cứ đến Hàn thị tìm tôi, tôi sẽ sắp xếp việc làm cho cô. Còn bây giờ..." Hắn xoay sang tên quân li, lạnh lùng lên tiếng: "Chẳng hay cậu có ý kiến gì khi cô ta thôi việc hay không?"

Tên quân li lập tức xua tay, giọng cười méo mó: "Không... Không thành vấn đề, không thành vấn đề."

"Tách tách!"

Ở một góc nào đó phát lên vài tiếng của máy chụp hình, một bóng đen nhếch môi mỉm cười rồi lập tức rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sिंग Vặt Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 51: Ý loạn tình mê

Báo ngày hôm sau đưa tin, toàn bộ trên dưới giới Hắc đạo đều xôn xao vấn đề người của Lục Thiên Mặc chỉ vì cứu một con điểm mà gây sự với khách ở quán bar Dạ Lâm, thông tin xuất hiện trên trang đầu của tạp chí đã làm chấn động không ít người có thù oán với Lục Thiên Mặc. Hắn cầm tờ báo trên tay, vẻ mặt lướt qua tia trầm mặc.

"Lão đại, chuyện này sẽ ảnh hưởng đến hoạt động của Hắc đạo một thời gian, bởi vì từ xưa đến giờ những chuyện còn con như cứu người không phải là chuyện của chúng ta, hai ranh giới không đụng chạm vào nhau mà hoạt động. Chỉ trừ phi bên phía địch muốn đổi đầu. Lần này, chúng ta nên giải quyết như thế nào?"

Lục Thiên Mặc quăng tờ báo xuống trước mặt Lô Tấn, hắn xoay xoay đi động trong tay, lạnh lùng lên tiếng: "Vậy thì ra lệnh phía giới, hủy bỏ quy định nước sông nước giếng gì đó đi. Nếu có người cản đường, lập tức giết!"

Lô Tấn khá bất ngờ về quyết định này, mà nó cũng làm toàn bộ giới Hắc đạo lung lay, tuy nhiên tất cả bọn họ đều không có ai dám phản đối, lệnh của Lục Thiên Mặc đã đưa ra, chẳng ai có quyền phản đối.

Mạch Linh buồn chán ngồi gõ cây bút lên bàn làm việc, cô hướng đến phía Lục Thiên Mặc đang cúi đầu vào máy hồ sơ trên bàn, đôi môi mông khê cong lên.

"Lão đại, anh không định nghỉ ngơi một chút hay sao?"

Hắn nhàu mày, đẩy chiếc ghế da có bánh xe ra phía sau, khẽ xoay đầu liếc đến bàn Mạch Linh, cất tiếng: "Cô rốt cuộc làm chuyện bao đồng gì, lại ngang nhiên đi nhúng tay vào chi vì một con điểm?"

Mạch Linh rời khỏi bàn làm việc đi đến nhích mông đặt lên cạnh bàn Lục Thiên Mặc, cô nghiêng người, chống một khuỷu tay lên đùi, thanh âm trong trẻo được phát lên.

"Tôi chỉ là thấy chương mắt. Điểm cũng có cái giá của điểm, cũng phải cần vùng tiền ra thì mới có thể tùy ý sai khiến. Chẳng phải anh cũng ra giá để mua tôi về làm ấm giường cho anh đấy có đúng hay là không?"

Về mặt Lục Thiên Mặc bỗng trầm xuống, hắn không thể không bất ngờ vì Mạch Linh đã thay đổi rất nhiều, cô không còn rụt rè và nhút nhát như trước kia. Bây giờ ở trước mặt hắn cô như là một con người khác, cần dịu dàng có dịu dàng, cần sắc sảo có sắc sảo. Đây cũng chẳng phải là tiêu chí đầu tiên mà sát thủ của hắn phải có hay sao?

"Xem như cô lợi hại. Tôi cảnh cáo cô, tốt nhất nên an phận làm tròn trách nhiệm của mình. Tôi không thích xài chun phụ nữ với người khác."

Khoé mắt Mạch Linh thoáng qua vài tia phức tạp, cô cũng chẳng khác gì một con điểm, cũng được người đàn ông hào phóng nào đó mang về.

"Chuyện này đương nhiên là tôi biết chứ. Anh yên tâm, tôi chưa ngu với Hàn Ưng đâu."

Mạch Linh vốn có ý định muốn chọc tức Lục Thiên Mặc nhưng kế hoạch lại bất thành, cô ngồi hằn lên đùi hắn, đưa tay cời từng cúc áo sơ mi trên người hắn ra.

"Cẩn thận lời nói của mình."

Lục Thiên Mặc nghiêm giọng hăm dọa, trong thâm tâm Mạch Linh cũng rất sợ hắn sẽ nổi điên lên mà giết cô, nhưng về bề ngoài cô lại làm như chẳng có gì.

"Được!"

Hắn xoay người ôm eo Mạch Linh đặt ngay trên bệ cửa sổ bằng kính trong suốt, hai tay cô ôm lấy cổ hắn, tùy ý để hắn vùi đầu vào giữa khe ngực tròn đầy dả của mình.

"Cô quả thật cũng học được cách quyến rũ người khác." Lục Thiên Mặc nhàn nhạt nói, ngón tay hắn khẽ cong đã dễ dàng mở được khoá cài áo lót của cô.

"Quyến rũ được lão đại đây, thì xem như tôi quá lợi hại rồi."

Mạch Linh dựa hẳn lưng vào tấm kính thủy tinh trong suốt. Cô quay đầu nhìn xuống phía dưới, có một vài người thợ xây đang trèo dây cáp sửa chữa các tầng nhà bị hỏng, ánh mắt của họ cứ dôi về phía cô khiến mặt cô lập tức đỏ ửng lên.

"Có sợ?"

Mạch Linh nghe giọng nói của Lục Thiên Mặc truyền đến bên tai lập tức lấy lại được tinh thần, nhưng trong giọng nói vẫn còn áp a áp ứng.

"Không...Không có."

"Hửm?"

Lục Thiên Mặc đưa tay đến mép quần lót của cô nhẹ nhàng kéo xuống, hắn nhìn ngắm vài giây rồi đứng lên hướng đến cánh tủ trước mặt lấy trong đó ra một món đồ chơi.

Mạch Linh đang lo lắng muốn chết đi được. Cô hoàn toàn không có ý định làm chuyện này, chỉ là cô muốn hắn nhận ra sự thay đổi của mình. Sống trong cái thế giới nồng nặc toàn mùi máu tanh này, điều mà duy nhất cô có thể làm, đó là tự bảo vệ lấy bản thân, chỉ có như thế thì cô mới có đủ khả năng để sinh tồn.

Mà hơn thế, bây giờ cô đang rất lo lắng người làm công trình ở bên kia có thể nhìn thấy bộ dạng lơ lờ của cô như thế này, lúc Lục Thiên Mặc xoay người lại, cô đã mếu máo lên tiếng.

"Anh...Anh có thể kéo rèm cửa lại hay không?"

Hắn nghiêng mặt, nhìn mấy người ở phía ngoài cửa kính, giọng nói vô cùng bình thản: "Bọn chúng không nhìn thấy được những thứ bên trong."

Nghe đến đây thì Mạch Linh mới chợt nhận ra, loại kính này chỉ có thể nhìn từ ở trong ra ngoài, còn người ở bên ngoài tuyệt đối không thể nhìn xuyên thấu qua được những gì ở bên trong.

Mạch Linh vừa thờ phào ra nhẹ nhõm thì dưới hoa huy*t đã truyền đến một cảm giác nóng cứng cùng với một trận rung mạnh. Cô giật mình đưa mắt nhìn xuống, trên tay Lục Thiên Mặc là một thứ đồ chơi, hắn cầm cây gậy rung cho sâu vào hạ bộ cô, ấn nút khởi động cao nhất khiến toàn thân cô run lên. Cô phải đưa tay nắm chặt kệ cửa sổ, nếu không cô sẽ rơi xuống sàn mất.

"Á...Anh...Anh đang làm gì vậy?"

Mạch Linh tuy cảm thấy trong người có chút khó chịu nhưng khoái cảm đã lập tức dâng lên, chất dịch nhờn ẩm ướt nóng bỏng từ nơi mềm mại kia chảy ra rơi đầy trên tấm thảm lót sàn, chảy dài xuống đôi chân thon thả của cô đang xụi lỳ trong không trung.

Lục Thiên Mặc vỗ vỗ má cô, khẽ đưa lưỡi liếm xung quanh xương quai xanh rồi dời vị trí xuống ngực. Cảm giác tê tê đại đại cùng với sự kích thích mạnh mẽ dữ dội từ hoa huy*t truyền đến đã khiến Mạch Linh phải bật ra tiếng rên rỉ nhục nhả kia.

"Bây giờ tôi sẽ để thứ đồ vật này chơi với cô, tôi có một cuộc họp phải đi ngay bây giờ, tôi mong rằng lúc tôi quay lại, cô vẫn còn tỉnh táo để nhận ra."

Lục Thiên Mặc vươn người trôi hai cổ tay cô vào khe hở của mành rèm cửa trên đầu, hắn bật chế độ rung tự động được thiết lập trên thứ đồ chơi kia, rồi quay người lập tức bỏ đi.

"Lục...Thiên...Mặc...Anh...Không được đi."

Mạch Linh ở phía sau cố gắng gọi với theo nhưng cuối cùng cũng vô ích, cây gậy to lớn cứng cáp kia vẫn bị kẹt chặt ở giữa hai chân cô, vẫn không có cách nào lấy ra, cũng không có cách nào cho nó ngừng chuyển động.

Chẳng biết thời gian đã qua bao lâu. Mạch Linh bắt đầu thấy sợ, cô lại nhớ đến cái đêm mà hắn điên cuồng chiếm đoạt cô, rồi đêm hắn cũng điên cuồng giết đi đứa con của mình, trong vô thức đó, nước mắt cô chợt chảy dài, hai đùi vô thức kẹp chặt lại. Nhưng cây gậy kia vẫn cứ rung, càng lúc càng mạnh, càng lúc càng nhanh.

"Á..." Một trận khoái cảm được truyền đến lập tức bao trọn cả cơ thể cô, thứ đồ chơi kia đã dẫn hết sức lực Mạch Linh khiến cô uốn éo người rất kịch liệt nhưng vẫn không thể nào tránh khỏi, cổ tay vì bị cô giết mạnh đã bị xiết chặt hơn bây giờ hoàn toàn đau nhức. Cô đưa mắt nhìn xuống chân mình, từng giọt dịch lỏng óng ánh dưới ánh đèn không ngừng tuôn chảy ra ướt át và đầy chất kích thích.

Không biết có đã trải qua bao nhiêu lần khoái cảm, đến lúc hai mắt cô lờ mờ như muốn sắp nhắm đi, mặc dù máy lạnh đang để ở chế độ cao nhưng cơ thể của Mạch Linh đã đổ đầy mồ hôi, cô cảm nhận được từng cơn khuấy động, rung chuyển trong người mình, cùng với một cảm giác cực kì khó tả.

Cửa phòng "Cạch" một tiếng lập tức được mở ra. Mạch Linh một mặt cũng chẳng thèm nhìn xem là ai vừa vào phòng, mái tóc dài của cô rũ rượi ở trước mặt, hai mắt cô bây giờ chỉ muốn nhắm lại để trấn an tinh thần một chút.

"Chỉ mới một tiếng rưỡi mà cô đã không chịu nổi rồi sao? Xem ra cô cần phải dạy dỗ lại một lần."

Lục Thiên Mặc tiến đến vuốt vuốt tóc cô, hần đưa tay cầm vào cây gậy rung đang cầm trong người cô, sẵn tay rút ra.

"A..." Mạch Linh như được giải phóng khỏi một sự tra tấn tàn nhẫn, cô ngảnh đầu lên nhìn người đàn ông đối diện, đôi mắt mê man hầu như đã mất dần toàn bộ ý thức.

"Lục... Thiên Mặc...Anh mau thả tôi xuống!"

Hắn nhếch môi cười, nhìn đến nơi ẩm ướt của cô, tùy tiện cho mấy ngón tay vào thăm dò.

"Úm..."

Mạch Linh không kìm chế được cơn kích thích mà bật ra tiếng rên rỉ yếu đuối quỵên rũ, Lục Thiên Mặc cúi người ngấm lấy đỉnh màu hồng trên ngực cô, đưa lưỡi chọc ghẹo nơi nhạy cảm đó.

"Cơ thể cô xem ra rất thích như thế này. Có phải cô chơi với thứ đó rất vui hay không?"

Lục Thiên Mặc cất sợi dây đang trôi tay cô xuống, hần ôm Mạch Linh xuống bệ cửa sổ, lại mạnh mẽ ném cô lên chiếc ghế sofa to lớn ở trong phòng.

Cô vốn định muốn ngồi dậy chạy đi nhưng đã lập tức bị Lục Thiên Mặc đè chặt, hần tách hai chân cô ra, cho khởi động mức độ rung cao nhất của thứ đồ chơi kia, mạnh mẽ đâm vào người cô rồi rút ra, cứ như thế lặp đi lặp lại trên dưới hai mươi lần.

Mạch Linh thống khổ nằm xụi lơ trên ghế, bàn tay cô bấu chặt vào lớp da dây trên ghế sofa khiến nó bị trầy xước một cách vô cùng đáng thương.

Lục Thiên Mặc tựa hồ như cũng chịu không nổi. Hắn cỡi quần áo trên người mình ném sang một bên, lách người vào giữa hai chân cô. Cổ ý dụng chạm cây gậy rung kia cho nó đâm vào sâu hơn.

"A...Đừng...Mau dừng lại đi."

Mạch Linh hết sức lên tiếng cầu xin hắn, cô hoàn toàn đã hết hơi để nói chuyện, lúc đầu cô vốn muốn đùa bỡn hắn một chút, nhưng không thể ngờ là hắn đã sớm nhìn ra.

"Kiểu Mạch Linh, dù cô có thay đổi như thế nào, thì cô suốt đời vẫn là một sủng vật làm ấm giường của tôi. Có nghe rõ chưa?"

Hoá ra là hắn đang cảnh cáo cô, dù cô có là người ra sao, thì số mệnh cô đã nguyện gắn với hắn, mãi mãi cũng không có cách nào thoát khỏi.

Lục Thiên Mặc rút mạnh cây gậy rung trong người cô ra, hần đặt vật to lớn của mình đến trước hoa huy*t của cô, thô lỗ đâm sâu vào.

Nói doi của cô vẫn rất khít, nó dường như là muốn bóp chết Lục Thiên Mặc, hần há miệng thở dốc, lên xuống mạnh mẽ đề trên người cô để đưa cơn khoái cảm dục vọng của mình được thăng hoa.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Vật Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Bị ám sát bởi một tổ chức lạ

Triền miên suốt đêm, hai con người quấn chặt vào nhau không hề hờ một tia ánh sáng nào, trong cơn dục vọng của Lục Thiên Mặc, Mạch Linh không khác nào một món đồ chơi càng chơi càng kích thích.

Đêm đó bọn họ không rời khỏi công ty dù chỉ một bước, buổi sáng hôm sau, nhân lúc nhân viên còn chưa đến làm. Mạch Linh đã trốn về để tắm rửa và thay lại quần áo.

"Kiểu Mạch Linh, tôi có một số vũ khí mới muốn cho cô xem, cô có hai mươi phút để chuẩn bị. Tôi chờ cô dưới xe."

Vừa bước đến cầu thang thì Mạch Linh đã gặp Rob và Bạch Phụng, hôm nay bọn họ ăn mặc tùy ý như ở trong nhà, trông phong cách khá là thoải mái.

Cô gạt đầu rồi xoay nắm cửa phòng bước vào, tiến đến tủ quần áo lấy ra một bộ đồ bằng da bó sát, cô xoay người hướng phòng tắm đi vào.

Trong phòng tắm được treo một cái gương rất lớn, cô có thể nhìn thấy bản thân mình trong đó toàn thân đầu đuôi cũng là những dấu hôn xanh đỏ. Mạch Linh thở dài, hoá ra muốn làm một cô gái mạnh mẽ cũng phải trải qua một cái giá rất lớn.

Cô tắm xong mặc lại quần áo, mái tóc dài hôm nay được cô vén lên gọn gàng ở phía sau, Mạch Linh đưa tay đeo cặp kính râm bản to vào, xoay người đi xuống gara.

Xe của Rob và Bạch Phụng lập tức được khởi động thẳng hướng một nhà kính mở rộng nằm ngang nhiên sau ngọn hải đăng mà phóng đến. Thông thường số vũ khí mà Tần Phong chuyển đến đều được kiểm tra qua trung tâm giám sát ở đây rồi mới chuyển đến các trại tập huấn khác. Rob vừa lái xe vừa châm một điếu thuốc, nhàn nhạt lên tiếng.

"Lão đại đã ra lệnh phá vỡ toàn bộ quy tắc trong Hắc đạo rồi, cho nên bây giờ chúng ta rất có thể sẽ là mục tiêu cho những tổ chức thù địch đồng loạt tấn công. Bọn chúng là người lợi dụng thời cơ để mượn gió bẻ măng, cách duy nhất là cô nên cẩn thận khi ra ngoài một mình."

Mạch Linh ngồi dựa lưng ra sau ghế, trầm ổn trả lời: "Tôi biết rồi, chuyện này cũng là do tôi gây ra, tôi nhất định sẽ không làm ảnh hưởng đến tổ chức."

Xe dừng lại tại trung tâm giám sát nhận vũ khí của Lục Thiên Mặc. Ở đây được canh giữ cực kì nghiêm ngặt. Ngay cả khi người của Tần Phong vận chuyển hàng đến họ cũng phải khám xét để phòng tránh nộ gián cài vào.

Rob và Bạch Phụng dẫn Mạch Linh vào trong kho để xem xét qua một vài số vũ khí mới. Hơn hai trăm thùng hàng đã được chất gọn gàng trong kho. Mạch Linh đi xung quanh mở nắp ra nghiên cứu vài thứ, cô đưa tay cầm đến khẩu súng ngắm mini có một màu sắc cực kì bắt mắt.

"Đây là loại súng gì?" Mạch Linh xoay xoay khẩu súng màu đỏ trong tay, kích thước của nó hoàn chỉnh mười lăm xen-ti-mét, băng đạn có thể chứa đến hơn năm mươi lăm viên.

"Đó là súng ngắm xa có tên gọi là EV-85, nó là một trong số những khẩu súng mà người của Tần Phong vừa nghiên cứu và đã chế tạo thành."

Rob xoay đầu, phất tay cho người canh gác kho rời đi, hần trực tiếp cùng Bạch Phụng mở một thùng hàng, đem ra hơn hai mươi loại vũ khí tối tân.

"Nhưng tại sao nó lại có màu đỏ rực như thế này?" Mạch Linh vẫn còn đang ngắm nghía khẩu súng kia, cô khá ấn tượng vì hình dạng và thiết kế của nó, trên thân súng có một hàng chữ được khắc ắn, cô hướng khẩu súng vào chỗ khuất của bóng đèn, hàng chữ trên đó lập tức nổi lên: "Death."

Bạch Phụng khẽ nhếch môi cười, hần cúi người xuống thùng hàng, cầm lấy một khẩu súng khác tương tự.

"Death có nghĩa là tử, khẩu súng này được sinh ra là để giết người, mà sắc của nó sẽ mất dần trong điều kiện thiếu ánh sáng, nguyên lí làm việc của nó cũng giống như các loại súng lục khác, cô cứ từ từ tìm hiểu."

Mạch Linh nghe hiểu xong tự động tìm hiểu, cô để mặc Bạch Phụng và Rob đang nói chuyện gì đó với nhau.

"Rob, dạo gần đây anh có tin tức gì từ mafia Anh quốc không?"

"Bọn chúng đã tạm ngừng hoạt động do bị một lệnh cấm của quốc gia, hiện tại Hắc đạo của chúng ta đã hoạt động công khai toàn thị trường châu Mi rồi, bọn họ cũng sẽ không thể nào làm gì được ta."

Mạch Linh tìm mở một vài thùng hàng, cô xem xung quanh các bộ phận của cây súng ngắm, có một vài người đi theo sau cô phụ trách giới thiệu những vũ khí mới đến cô.

"Đừng dừng!"

Tiếng súng nổ từ bên ngoài truyền đến, Mạch Linh tiện tay cầm luôn khẩu súng trong tay cùng bọn người Rob và Bạch Phụng cùng chạy ra xem tình hình ở bên ngoài như thế nào. Ở ngoài cửa có đến hơn mười tên sát thủ mặc đồ đen và trùm kín mặt mũi, bọn chúng đang nổ súng đề phá vòng cản của đám thuộc hạ đang canh gác ngoài cửa.

"Bọn bây là ai?" Bạch Phụng hướng súng đến phía bọn chúng, giọng nói vô cùng lạnh lẽo phát lên.

Đám người mặc đồ đen kia không ai lên tiếng, lập tức đưa tay bóp cò.

Bọn người Bạch Phụng và Rob chia nhau ra chống đối, Mạch Linh hướng cây súng nhắm trong tay đến tên to cao nhất đám sát thủ nổ súng, hần nhanh chóng né được viên đạn đó, lập tức bắn trả lại cô.

Mạch Linh lách người qua thanh trụ sát trước mặt. Viên đạn bị bắn vào lại dội ngược ra, cô xoay người, đưa tay hướng đến tên người đàn ông kia bắn một phát, viên đạn trong lúc bắn vội vạy mà đã đâm xướt qua một bên cánh tay hần.

Tên sát thủ kia dường như là muốn ám sát hết tất cả người bên cạnh Lục Thiên Mặc, hần hung hăng bắn tia liên hồi về phía cô, máu tanh lập tức bắn lên, phía trên ngực phải cô đã bị trúng đạn.

Bạch Phụng thấy Mạch Linh bị thương liền nhảy qua ứng cứu, hơn mười tên sát thủ đã lần lượt bị Rob và Bạch Phụng hạ gục, hiện tại chỉ còn lại sáu người, nhưng lại thiếu mất sự trợ giúp của Mạch Linh, bọn thuộc hạ canh gác cũng nhanh chóng bắn tia lung tung, bọn người kia cũng chẳng có ý dừng, chúng liên tục tấn công đến phía Bạch Phụng.

Mạch Linh cắn chặt môi, cô đưa tay chặn mạnh lên ngực mình, cô nghiêng người quay lại, điên tiết bắn phát súng thẳng đến tên đàn ông kia.

Một vũng máu tươi tủa ra như mưa, người đàn ông sát thủ kia lập tức khụy chân xuống. Đám người Bạch Phụng và Rob xír lí những tên còn lại ở phía sau. Một tiếng "Kít" vang lên, chiếc xe Lamborghini màu vàng sang trọng từ từ xuất hiện sau đám sương mù, người ở trên xe bước xuống, tiếp thêm một phát đạn vào đầu tên sát thủ kia.

Rob nổ súng, cổ tay người đàn ông kia đã xệ lơ, hần buông khẩu súng trên tay xuống. Rob tiện tay nổ thêm vài phát nữa khiến hần chết ngay tại chỗ.

Người đàn ông vừa rời từ trên xe bước xuống vươn cánh tay kéo lấy eo Mạch Linh về phía mình. Hần nhét cổ lên xe, lập tức rời đi.

"Hàn Ưng, bọn họ còn ở lại!"

Mạch Linh nhủ mảy xoay đầu lại phía sau nhìn qua kính chiếu hậu, thấy Bạch Phụng và Rob còn đang chìm trong bão khói của súng đạn, thật làm cho cô lo lắng chết đi được.

Hàn Ưng lúc này chỉ lo lắng cho vết thương của cô, hần đưa tay đặt lên vết thương để mong cầm lại được máu.

"Em yên tâm đi, chỉ còn lại hai tên sát thủ, bọn người Bạch Phụng dư sức đối đầu rồi, em nên lo cho bản thân của mình trước đã."

"Nhưng mà..."

Không để cô nói hết câu, Hàn Ưng đã cắt ngang: "Gloan ngoan một chút kéo vết thương lại nặng hơn đấy."

Hần gấp gáp cho tài xế lái nhanh về biệt thự của mình, lúc xe vừa dừng lại. Hàn Ưng đã đỡ Mạch Linh lên phòng, về mặt vô cùng lo lắng. Mà thần thái của cô bây giờ đã trở nên nhợt nhạt, trán đã đổ đầy mồ hôi.

"Mau gọi bác sĩ đến đây."

Quần gia đang đứng ở cửa phòng lập tức hú vía gất đầu rồi lật dập chạy đi, Mạch Linh dường như là đau quá sức chịu đựng, cô đưa tay lên gần chỗ bị thương bấu chặt ngón tay vào để mong làm nơi đó bị tê đi vài phút.

Hàn Ưng cầm chặt lại lấy cổ tay cô, thấy cô đã sắp không chịu được, hần đánh phải dùng lực xé rách một miếng vải ở chỗ bị thương để xem xét vết thương ở bên trong. Tuy hần không phải xuất thân từ giang hồ thế nhưng đã không ít lần bị trúng đạn, cách sơ cứu khi bị đánh bắn hần ít nhiều cũng đã được học qua.

"Linh Linh, bây giờ tôi giúp em gấp viên đạn ra để cầm máu, phần còn lại em cố gắng đợi bác sĩ đến nhé?"

Mạch Linh đau đớn chỉ biết cắn chặt môi, người cô bỗng dưng truyền đến một cảm giác rất lạnh, lạnh đến mức mà cô có thể nghe thấy hai hàm răng của mình va vào nhau phát ra tiếng kêu lộp bộp.

Hàn Ưng tìm đến bộ dụng cụ y tế ở trong phòng, hần cầm lấy một cây gắp và miếng bông gòn rất to tiến đến trước mặt cô, chỗ bị thương nằm ở phía dưới xương quai xanh và cũng gần mép áo lót, Hàn Ưng đưa tay xé lớp vải trên áo rộng thêm một chút, hần cúi đầu chăm chú tìm đến miếng vết thương.

Người phụ nữ trước mặt quả là có sức quyến rũ mê người, nếu như lúc này cô không bị thương thì có lẽ Hàn Ưng hần đã không thể kìm chế được sự kích thích trong người mình.

Loay hoay vài phút thì hần cũng đã gắp được viên đạn ra, Mạch Linh vốn dĩ đau có thể chịu được nhưng bị Hàn Ưng quấy rối một hồi đã làm cô đau đến mức ngất lịm đi.

"Này, em làm sao vậy? Mau tỉnh lại đi."

"Trời ơi, Hàn thiếu! Cậu...Cậu đã làm gì rồi?" Tên bác sĩ vừa được gọi tới vừa bước vào đã thấy cảnh tượng nhem nhúa kia đã lập tức đứng chôn chân tại chỗ.

Hàn Ưng nhíu mày, lên tiếng: "Vừa mới lấy viên đạn ra, ông mau đến xem xét vết thương đi. Nhớ là tuyệt đối không được nhìn lung tung."

Tên bác sĩ cười méo mó. Trời ạ, ông ta là bác sĩ, chẳng lẽ người khác bị thương ở những nơi khá nhạy cảm như thế thì liền bỏ mặt người đó sao. Thật là không thể nào hiểu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Sिंग Vật Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 53: Truy sát đến cùng

Hàn Ưng đứng chăm chú xem tên bác sĩ xử lí vết thương cho Mạch Linh, vết thương có vẻ không bắn vào nội tạng nhưng lại chảy máu rất nhiều, người phụ nữ kia cũng mê man bất tỉnh, quả thật Hàn Ưng không biết nên làm như thế nào.

Trải qua gần ba mươi phút thì tên bác sĩ kia mới sát trùng và băng bó vết thương xong. Hần ta đã khâu bảy mũi để kéo miệng vết thương lại, xong xuôi mọi việc, hần ta đứng lên nói vài lời với Hàn Ưng rồi rời đi.

"Cậu cứ yên tâm, có ấy ngủ một giấc là sẽ tỉnh lại ngay. Vết thương tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng vì quá sâu cho nên cần hãy dặn cô ấy đừng đụng vào nước nhé, bây giờ tôi có việc bận, tôi phải đi đây."

Hàn Ưng găt đầu, phát tay để bà quản gia tiễn tên bác sĩ kia ra ngoài, hần đi đến bên cạnh cô, khẽ đưa tay vuốt mấy sợi tóc còn rơi vương vài trên trán.

"Em đứng là cái đó đầu đất, khi đã bước chân vào giới Hắc đạo rồi thì bất kể ai cũng là kẻ thù, nếu lúc đó tôi không kéo em đi, thì có phải bây giờ em đã đi toi cái mạng này rồi không?"

Hàn Ưng đã cho người điều tra nguồn gốc của bọn sát thủ kia, chúng ngang nhiên muốn đối đầu với cả Lục Thiên Mặc và hần, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà.

"Mẹ kiếp! Bọn chúng dám!"

Lục Thiên Mặc tức giận nắm mạnh tay lên bàn, mấy chiếc tách trà được đặt trên mặt bàn gỗ theo lực đập bay lên rồi rơi xuống ngã sòng soài.

Rob quăng một sấp hình ảnh xuống bàn, hướng mọi người đang ngồi trên bàn lên tiếng.

"Nghieu Thần Hiền, hần ta có tình bày ra trò hề hèn này để buộc Hắc đạo phải nhúng tay vào, sau đó mượn đà về lệnh phá giới của ta để tấn công vào trụ sở kiểm sát vũ khí. Mục đích cuối cùng của chúng là muốn khiêu chiến với chúng ta."

"Chuyện này tôi đã sớm nhận ra rồi, nhưng hấn dám công kích người của ta ở tại địa bàn của ta, chuyện lần này, Hắc đạo nhất định sẽ không bỏ qua." Lục Thiên Mặc nghiêng rằng nói: "Kiều Mạch Linh, cô ta như thế nào?"

"Cô ấy được Hàn Ứng cứu đi rồi. Lão đại! Có lẽ nào hấn cũng có liên quan trong chuyện này không?" Bạch Phụng bỗng dưng nghiêm mặt lên tiếng, cũng có rất nhiều lí do có thể khẳng định rằng Hàn Ứng có dính dáng đến vụ đột kích lần này, từ vụ việc ở quán bar cho đến sự việc ngày hôm nay, hấn luôn xuất hiện đúng lúc để cứu Mạch Linh khỏi vòng nguy hiểm.

Lục Thiên Mặc đưa tay nhận lấy ly rượu mà Doãn Phi đưa tới, nhàn nhạt trả lời: "Hấn nhất định sẽ không làm ra những chuyện như thế này, con người Hàn Ứng tôi có thể hiểu rõ, chuyện này chắc chắn là do một nhóm thù địch của Hắc đạo gây trò."

"Vậy bây giờ chúng ta nên xử lí ra sao?"

"Tôi tự có cách lo liệu, các người mau đi làm việc của mình đi." Ánh mắt Lục Thiên Mặc híp dài, trông mắt ẩn chứa một kế hoạch cực kì thâm sâu.

[...]

Mạch Linh chớp chớp mắt, khung cảnh xung quanh dần dần hiện ra trước mặt cô, Hàn Ứng từ ngoài cửa bước vào, vừa thấy cô tỉnh lại đã vui mừng lên tiếng.

"Em tỉnh rồi sao? Vết thương có còn đau nữa không?"

Mạch Linh nhìn đến đáng vẻ hốt hoảng của hấn thật không thể nhịn cười, cô xua xua tay muốn trượt xuống giường.

"Em định đi đâu, nằm xuống nghỉ ngơi đã."

Cô chưa kịp đặt chân xuống sàn thì đã bị hấn kéo lại, cô nhún vai, gỡ tay hấn ra khỏi cánh tay mình: "Tôi muốn đi vệ sinh, chẳng lẽ việc này cũng không được sao?"

Hàn Ứng lập tức nhún mày, có lẽ hấn đã quan tâm khá nhiều rồi. Vết thương này nếu như là hấn gặp phải thì chắc chắn là một vết thương rất nhỏ, nhưng đối với một cô gái nhỏ nhắn mỏng manh như Mạch Linh thì lại khác đi.

"Reng...reng..."

Chuông điện thoại báo có cuộc gọi đến, Hàn Ứng thả người ngồi lên giường, đưa tay cầm di động trong túi áo ra.

"Nói."

Đầu dây bên kia lập tức truyền đến tiếng trả lời: "Giám đốc, chiều nay chúng ta có cuộc họp quan trọng, chẳng hay..."

"Thông báo với các cô đồng là dời lại vào ngày mai đi." Chưa nghe quản lí nói xong thì Hàn Ứng đã lên tiếng chặn đứng, hấn cũng không thể nào an tâm khi đến cuộc họp khi vương phải người phụ nữ này.

"Anh cứ đến công ty đi, tôi không sao rồi, bây giờ tôi cũng phải về." Mạch Linh từ trong phòng vệ sinh bước ra, cô hoàn toàn rất khỏe, cô không muốn vì mình mà làm ảnh hưởng đến công việc của Hàn Ứng, hấn đã năm lần bảy lượt cứu cô, cô không thể làm phiền hấn thêm nữa.

"Được rồi, cậu chuẩn bị báo cáo đi, ba mươi phút nữa tôi sẽ đến công ty."

"Vâng vâng." Người quản lí thăm cảm ơn cô gái bên kia đã nói vào vào câu, hấn tuy là quản lí của giám đốc, phải làm theo lệnh cấp trên, nhưng dạo gần đây Hàn Ứng thường xuyên khôn đến công ty, nên mọi chuyện đều dễ mẽ mẽ mình hấn ôm gọn, hôm nay mà hủy cuộc họp, chắc chắn hấn sẽ bị chủ tịch khiển trách mất.

Hàn Ứng tắt điện thoại, xoay đầu nhìn Mạch Linh một lượt từ trên xuống dưới, hấn cầm áo vest đứng dậy hướng đến phía Mạch Linh.

"Tôi đưa em về."

Cô khẽ gật đầu, cùng Hàn Ứng bước ra cửa phòng. Hấn quả thật đối xử rất tốt với cô, nhiều lúc cô cũng muốn hỏi hấn có tình cảm với mình hay không nhưng lời nói vừa muốn thốt ra lại phải nuốt ngược vào bụng. Tuy hấn nổi tiếng lãng nhãng, nhưng chưa bao giờ làm chuyện gì xấu. Lần trước chuyện của Tạ Phương Liên cũng vậy. Là do cô ta lấy mất hồ sơ quan trọng của Hàn Ứng để bán lại cho công ty đối thủ, cho đến mãi sau này Mạch Linh mới biết được, nếu như cô gặp Hàn Ứng sớm hơn, thì có lẽ cuộc đời cô sẽ không phải bề tắc như thế này.

Xe của Hàn Ứng không dừng ở ngay cửa biệt thự Lục Thiên Mặc. Mặc dù biết rằng tình thế hiện tại thì Lục Thiên Mặc đã không còn mặt sát Mạch Linh khi cô đi cùng với Hàn Ứng nữa, do vậy mối quan hệ này giữa ba người xem như là vô cùng bình thường, thế nhưng Mạch Linh lại cảm thấy ngột ngạt vô cùng, do vết thương còn chưa khỏi và bất tỉnh trong suốt sáu tiếng đồng hồ nên bây giờ cô muốn đi dạo một chút, Hàn Ứng dừng xe lại trước một cửa hàng tiện lợi theo yêu cầu của cô, hấn đánh vô lăng quay xe lại về tập đoàn Hấn thị.

Mạch Linh hít một hơi thật sâu, cô bước vào cửa hàng mua một số đồ dùng cá nhân, cô đang đi dọc theo các kệ hàng hoá thì từ phía xa có vài người hét toáng lên rồi đổ xô nhau chạy ra cửa. Mạch Linh quay đầu nhìn lại, có bốn tên áo đen đang chạy về phía cô, mà nếu như không nhầm, bọn chúng chính là người trong tổ chức ám sát bọn người của Mạch Linh sáng hôm nay.

Hiện tại trong người cô không có súng, cũng chẳng có vũ khí gì phòng thân bởi bộ đồ da đã được Hàn Ứng thay ra và đem xuống ở nơi vô xình nào đó rồi, Mạch Linh vội chạy lách vào một kẹt cửa nhỏ, cô chạy đến giật lấy chiếc áo khoác được bày bán trên quầy hàng, bay thẳng vào phòng vệ sinh.

Bốn tên áo đen kéo nhau lướt qua để tìm cô nhưng không thấy, bọn chúng đứng lảng vảng ở trước cửa chính của cả hai dãy vệ sinh cho nam và nữ. Mạch Linh từ bên trong hé cửa ra nhìn, hiện tại cô không thể nào bước ra bên ngoài, tổ chức của bọn chúng là đang muốn truy sát bọn cô đến cùng, chờ đợi thời cơ để ám sát luôn Lục Thiên Mặc.

Mạch Linh đưa tay cầm lấy di động muốn gọi người cầu cứu, điện thoại di động trên tay cô lại lạnh lỏi với một màn hình tối đen, cô đã ấn mạnh nút nguồn nhưng lại không thể nào mở lên được.

"Sập nguồn rồi!"

Cô cắn chặt môi, quan sát trần nhà một lúc, ở buồng vệ sinh cuối cùng có một lỗ thông gió khá lớn, Mạch Linh cũng không còn thời gian nghĩ là nó sẽ dẫn đi đâu, cô chỉ biết là mục đích duy nhất mình phải thoát khỏi chỗ này. Cô leo lên bồn cầu, đập một chân lên vách tường, đưa tay tháo miếng nhựa chặn cửa thông gió ra, cô dùng hết sức dồn vài hai cánh tay để nâng cả người lên. Chẳng mấy chốc cô đã thuận lợi trèo ra được phía bên ngoài.

"Phập" Cú chạm đất từ độ cao mười mét đã làm Mạch Linh lăn tròn mấy vòng trên đất, bọn người áo đen nghe tiếng liền huy động toàn bộ chạy đến, Mạch Linh vội vàng bò chạy, trong lúc chạy ra được tới cửa, cô va phải một cô gái đội nón rộng vành màu đen, cả người cô ta cũng mặc một bộ đồ da bó màu đen, gương mặt được che lại bởi cặp kính râm to đùng. Mạch Linh chỉ thấy duy nhất được đôi mắt màu đỏ rực nhếch lên đầy quyền rũ.

"Doãn Phi."

"Suyt." Doãn Phi nghe tiếng kêu của Mạch Linh liền đặt ngón trỏ lên môi ra hiệu im lặng, cô ta kéo Mạch Linh núp vào một góc, quăng đến cho Mạch Linh khẩu súng của mình, cất tiếng.

"Bọn chúng là người của Nghiêu Thần Hiến, chính bọn chúng cũng là người tung tin đồn về cô và Hàn Ứng trong quán bar lần trước."

Mạch Linh cầm lấy khẩu súng, cô tra băng đạn vào: "Nghiêu Thần Hiến? Tôi đã từng nghe qua cái tên này."

"Không còn nhiều thời gian nữa, bọn chúng đã đuổi đến rồi, lần này là cả tổ chức. Chúng ta không chống cự nổi đâu, tốt nhất là ta mau rời khỏi đây."

Doãn Phi đứng dậy kéo Mạch Linh hướng phía sau cửa hàng tiện lợi để chạy, bọn người áo đen nhìn thấy cô, liền hô toáng lên.

"Cô ta ở bên kia!"

Cả tổ chức được huy động có hơn bốn tên sát thủ và hàng chục tên vệ sĩ lập tức đuổi đến. Doãn Phi bỗng dưng quay lại, cô ném hai quả bom về phía bọn chúng, "Bùm" một tiếng, cả đám thuộc hạ đầu đã đầy máu nằm la liệt dưới đất, lúc này Mạch Linh lên cô, hướng thẳng đến phía mấy tên sát thủ kia bắn ta liên hồi. Trong đêm tối hóm đỏ, chỉ với ánh đèn mờ ảo từ bên trong cửa hàng hắt ra, Mạch Linh đã thấy Doãn Phi bị thương do một tên đánh lên ở sau lưng. Cô lập tức chạy đến đỡ lấy cô ta, gấp gấp lên tiếng.

"Cô có làm sao không? May đứng dậy, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây."

Doãn Phi ôm lấy bắp đùi đã nhuộm đỏ máu của mình, gương mặt thoáng qua nét vô cùng lạnh lẽo: "Tôi sẽ cản chân bọn chúng, cô mau chạy về thông báo với lão đại đi. Nhanh lên."

"Không! Tôi không thể bỏ mặt cô được."

Thấy Mạch Linh nhất quyết không chịu đi, Doãn Phi đánh kéo cô vào bụi cây ở bên cạnh để tránh bọn áo đen kia lại đuổi đến, cô thì thảo lên tiếng.

"Tôi là sát thủ chuyên nghiệp, tôi sẽ không để mình phải toi mạng. Ngược lại là cô, cô mau quay về tổ chức tìm người đến cứu tôi, chúng ta không thể bị bắt hết cả hai, cô hiểu không?"

"Nhưng mà..."

"Không nhưng nhị gì cả, cô mau đi đi. Chúng ta không có nhiều thời gian."

Tiếng chân đuổi đến, Doãn Phi cảm lấy băng đạn cuối cùng cho vào khẩu súng, cô xé rách lớp vải trên người quấn chặt vào chỗ bị thương. Lập tức nháy ra dẫn dụ bọn chúng đến một chỗ khác.

Mạch Linh cắn chặt môi, Doãn Phi nói quả thật không sai, nếu như có hai người đều bị bắt, có phải là làm mất mặt tổ chức lắm hay không. Cô xoay người, chạy nhanh về biệt thự. Hôm nay cô nợ Doãn Phi một ân tình, sau này cô nhất định sẽ trả.

Bạn đang đọc truyện *Sिंग Vật Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Dễ dàng bị mắc bẫy

Mạch Linh hồi hả chạy về biệt thự Lục gia, vừa mới vào phòng khách thì cô đã thấy Lô Tấn đang kiểm tra vài thứ đồ dùng cùng với Bạch Phụng, thấy Mạch Linh có vẻ gấp gáp, Lô Tấn lúc này mới lên tiếng hỏi.

"Đã xảy ra chuyện gì sao. Mà vết thương sáng nay, cô không bị làm sao đấy chứ?"

Cô phát phát tay, từ cửa hàng tiện lợi chạy về đến đây cũng khá xa, trước tiên cô nghĩ mình cần uống một ly nước.

"Tôi...Rót giúp tôi cốc nước với."

Bạch Phụng đi đến đồ đầy ly nước đem đến cho cô, nhìn cô gấp gáp uống.

"Uống từ từ thôi."

Mạch Linh nốc một hơi hết ly nước, cô vội vàng chạy lên phòng, lấy khẩu súng lục vắt vào thắt lưng, hướng bọn người Bạch Phụng lên tiếng.

"Chúng ta đi thôi. Doãn Phi đang gặp nguy hiểm."

Bạch Phụng sững sờ tại chỗ, lập tức hỏi lại: "Sao lại như thế?"

"Tôi bị bọn người lúc sáng tấn công. Doãn Phi đã xuất hiện cản chân bọn chúng nên đã ở lại cản đường bọn chúng rồi. Chúng ta mau đến đó đi. Nhanh lên."

Ba người bọn họ không nói thêm gì nữa lập tức leo lên xe phóng vọt đến cửa hàng tiện lợi. Mạch Linh dẫn Bạch Phụng và Lô Tấn ra phía cửa sau để tìm, nhưng hoàn toàn không có tin tức gì.

"Không hay rồi. Có thể Doãn Phi đã bị bọn chúng dẫn đi rồi!" Mạch Linh cắn chặt môi, cô tức giận đá mạnh vào đám cỏ trước mặt, đưa mắt tìm kiếm xung quanh dưới chân.

Bạch Phụng vội cảm đi động ra hướng đến một dãy số quen thuộc gọi đi, nhưng đáp lại hẳn chỉ là tiếng trả lời lạnh lẽo của máy móc.

"Điện thoại mất liên lạc."

"Cậu mau thông báo với lão đại đi, chuyện ở đây cứ để tôi lo."

Bạch Phụng gạt đầu giao lại mọi việc cho Lô Tấn cùng Mạch Linh xử lý rồi lập tức lái xe đến trụ sở vệ sĩ của Lục Thiên Mặc để tìm hân. Trên đường đi, Bạch Phụng vẫn liên tục gọi điện thoại cho hân nhưng vẫn không thể nào kết nối được.

Chiếc xe ô tô được tân tiến hiện đại được Bạch Phụng lái như bay trên đường. Chiều nay Lục Thiên Mặc đã cùng Rob đến trụ sở tập huấn quân sĩ ở trên ngọn núi Ngọc Sơn, mà cũng có thể do ở nơi núi cao nên sóng điện thoại yếu dần, di động không thể liên lạc được.

Phía bên trong khu tập huấn. Lục Thiên Mặc đang cùng Rob đi kiểm tra khả năng huấn luyện của một vài người, đúng lúc thuộc hạ bên ngoài chạy vào, hân gấp cúi đầu lên tiếng.

"Lão đại, cậu chủ Bạch đến tìm ạ!"

Lục Thiên Mặc phát tay cho tên thuộc hạ lui ra, hân xoay người dứt hai tay vào túi quần, cùng Rob quay về phòng khách.

Bạch Phụng vừa nhìn thấy Lục Thiên Mặc đã vội vàng cất tiếng: "Lão đại, Doãn Phi bị bắt rồi!"

Về mặt Lục Thiên Mặc bỗng chốc tối sầm, hân có thể phá bỏ mọi luật lệ ở Hắc đạo nhưng tuyệt đối sẽ không bao giờ bỏ qua cho bất cứ ai dám đụng vào người của tổ chức, hân nhất định sẽ san bằng lãnh địa của chúng.

"Lại là bọn người Nghiêu Thần Hiền?"

"Là bọn chúng." Bạch Phụng gạt đầu, đám người này quả thật là không biết sống chết, nếu như lần đến đến Lục Thiên Mặc chính thức ra tay thì tổ tiên ba đời nhà chúng cũng không ngóc đầu lên nổi.

Lục Thiên Mặc vẫn ung dung ngã người lên ghế sofa, phui phui tay vuốt lại nếp áo vest bên ngoài của mình. Hướng Bạch Phụng lên tiếng.

"Cậu về trước đi, sáng mai chúng ta trực tiếp đến lấy mạng chúng."

"Lão đại, nhưng mà..."

"Cậu nên nghe theo lời lão đại đi, đừng gấp quá mà để xảy ra sai lầm." Rob vội cắt ngang lời nói của Bạch Phụng, hân biết rằng bất cứ ai trong tổ chức cũng lo lắng cho sự an toàn của Doãn Phi, nhưng hành xử tuyệt đối phải cần trọng, mọi chuyện nhất nhất phải nghe theo sự sắp xếp của Lục Thiên Mặc để tránh khỏi những chuyện không mong muốn.

Bạch Phụng nghe theo lệnh của Lục Thiên Mặc mà quay về, sau khi Bạch Phụng rời khỏi, Rob và Lục Thiên Mặc nán lại thêm vài phút rồi cũng lên xe quay về biệt thự của mình.

Về phía Mạch Linh và Lô Tấn, bọn họ tìm được sợi dây chuyền của Doãn Phi bị đứt và rơi ở trên thảm cỏ, sợi dây chuyền này Mạch Linh đã nhìn thấy cô ta đeo nó khi cô vừa về bên cạnh Lục Thiên Mặc, mặt dây chuyền là viên hồng ngọc sáng long lanh màu tím nhạt, có thể nó rất quan trọng với cô ta. Mạch Linh cất nó vào túi áo khoác da của mình, cùng Lô Tấn quay trở về biệt thự.

Cả đêm hôm đó, cả bọn người Lục Thiên Mặc thức cả đêm để xem xét toàn bộ hệ thống phòng thủ và các cơ quan trọng điểm của khu biệt thự Nghiêu gia. Theo như thông tin ban đầu Bạch Phụng thu thập được, con trai của Nghiêu Thần Hiền mới từ Hà Lan về, hân đang tiếp tay cho ba hân để thực hiện các kế hoạch của gia tộc. Trên màn hình cảm biến được chiếu từ máy thiết bị hiện đại rada lan toả khắp bức tường tạo thành một màn hình rộng hơn ba trăm inch hiển thị toàn bộ hệ thống bẫy chứa điện và những người canh gác bên trong. Bạch Phụng làm động tác phát tay trong không trung, màn hình lập tức được chuyển đổi sang một nơi khác trong căn nhà, những chấm đỏ tròn nhỏ chớp tắt liên tục được chụm lại một nơi, đó là phòng chứa vũ khí.

"Đây là toàn bộ các lối vào và lối ra của căn biệt thự kia. Mạch Linh, cô phải nắm rõ địa bàn vì chỉ còn duy nhất mình cô là chưa từng đến đó."

Mạch Linh nghiền cứu qua một vòng, rất nhanh cô đã gật đầu: "Tôi đã ghi nhớ rất kĩ."

Lục Thiên Mặc ung dung ngửa đầu uống sạch ly rượu trên tay, khoé môi hân khẽ nhếch lên, nhìn đến đám người đang lo lắng trước mặt.

"Mọi người cứ yên tâm, bọn chúng tuyệt đối sẽ không giết chết Doãn Phi, vì con trai của hân đang ở chỗ chúng ta."

Rob, Bạch Phụng, Lô Tấn và Mạch Linh đều đồng loạt gạt mình, mọi người nhìn theo hướng mà ánh mắt Lục Thiên Mặc đang nhìn trên camera, Lô Tấn bỗng đứng reo lên.

"Nghiêu Quân Sơ, tại sao hân ta lại ở đây?"

Lục Thiên Mặc đứng dậy, tùy ý thả hai tay vào túi quần, lập tức xoay người rời đi. Bọn người Mạch Linh cũng tò mò đi theo, vị trí mà camera hiển thị trên màn hình đó là lối cửa sau của căn biệt thự, mà chính nơi đó lại là cánh cửa

để đi xuống nhà giam tù nhân.

Nghiêu Quân Sở đã nằm gọn trong nhà giam với vài tên thuộc hạ của Lục Thiên Mặc canh giữ. Vừa nhìn thấy bọn người Lục Thiên Mặc, hắn đã lập tức kích động.

"Shit! Thi ra là bọn mày chơi tao, đồ hèn."

Lục Thiên Mặc tiến đến, một giây trước còn tươi cười, một giây sau liền thay đổi sắc mặt, giọng nói vô cùng khắt nghiệt.

"Hay lắm, hay lắm. Ha ha ha..." Lục Thiên Mặc phá lên cười lớn, hắn nắm chặt lấy tóc trên đầu Nghiêu Quân Sở, giật mạnh về phía sau: "Nếu nói về độ hèn nhất thì làm sao tao qua mặt được cha con bọn mày."

"Mẹ kiếp! Ba tao nhất định sẽ không tha cho chúng bây."

Nghiêu Quân Sở nghiến răng nghiến lợi rít lên. Chính hắn cũng không ngờ rằng mình lại mắc bẫy của người phụ nữ kia, Doãn Phi chỉ tùy ý nói vài câu với thái độ giả vờ hợp tác, chỉ một vài hướng dẫn chỉ hắn cách đột nhập biệt thự của Lục Thiên Mặc thì hắn đã tin sái cổ, đã lập tức tự ý đến đây hòng mong lấy được thông tin mật thiết của Hắc đạo để về lập công với ba mình. Nhưng rất tiếc cho hắn là hắn đã bị mắc lừa. Doãn Phi không phải là người dễ bị những lời nói của hắn mà phân bội lại tổ chức, đó quả thật là một suy nghĩ ngông cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Vật Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 55: Sát Thủ Bắn Tia Tuyệt Đỉnh Là Lục Thiên Mặc

Tám giờ sáng hôm sau, xe của Mạch Linh và Lô Tấn đã dừng lại ở trên đỉnh đồi. Hôm nay bọn người Lục Thiên Mặc không đi chung. Hắn tùy ý lái xe một mình đến biệt thự Nghiêu gia, hai tên thuộc hạ đứng canh cổng mở cửa để xe của Lục Thiên Mặc chạy vào trong sân, Nghiêu Thần Hiến bên trong cũng đang sốt sắng lo cho con trai của mình, nhưng khi vừa thấy Lục Thiên Mặc đến một mình, ông ta đã lập tức giờ súng lên thủ sẵn.

"Lục Thiên Mặc, người của mày đang ở trong tay tao, tốt nhất là mày đừng có giờ trò."

Lục Thiên Mặc tự ý như đây là nhà của mình, hắn thông thả ngồi xuống ghế salon, giọng nói mang theo đầy vẻ bòn cọt.

"Ông nên chú ý thái độ của mình. Thuộc hạ thì tôi không thiếu, nhưng con trai quý tử của ông thì chỉ có một, trước khi hành xử việc gì, cũng nên xem qua là mình đang đứng ở đâu."

Mạch Linh cầm ống nhòm từ trên đỉnh đồi quan sát phía bên dưới, ngôi biệt thự vô cùng sang trọng được thiết kế theo lối kiến trúc châu Âu cổ. Trên sân thượng có một hồ bơi, bốn phía đều có vệ sĩ canh gác, bên phía Lô Tấn, Bạch Phụng và Rob đã đột nhập vào trong thành công, nhận được tin báo truyền về từ phía điện thoại. Mạch Linh vòng lại còn đường mòn đi dọc xuống núi, lên vào nhà bằng đường cửa sau.

Cô đã trang bị sẵn súng giảm thanh, loại súng mới này được Tần Phong gởi đến vào lỗ hàng sáng hôm qua, Mạch Linh có vẫn chưa thử sử dụng bao giờ bởi vì cô cũng nghe Rob nói qua là nó rất khó sử dụng. Thế nhưng nếu muốn đột nhập vào đây để cứu người, cô không thể dùng súng bình thường được, tiếng súng nổ ra sẽ làm kinh động đám đông, điều đó là hoàn toàn bất lợi.

Mạch Linh ép sát lưng vào vách tường, cô thủ sẵn súng trên tay, nhurôn người ra xem tên lính canh ở cửa sau hướng ra bãi biển, cô từ từ tiến đến đánh một cú mạnh vào gáy đã làm hắn bất tỉnh nhân sự.

Bạch Phụng từ xa nhắm bắn tên đứng canh ở cầu thang dẫn lên sân thượng. Do loại súng này được trang bị ống giảm thanh tốt nên hầu như là không thể nghe thấy được tiếng súng, hắn tiến nhanh đến phía cầu thang bên hông căn biệt thự lập tức tiến lên trên bằng lối đi thang bộ.

Mạch Linh lên đến căn nhà kho cũ kĩ ở sau nhà, cô nhìn thấy khoảng sáu tên vệ sĩ đang đứng chụm lại hút thuốc lá, cô dùng ống nhòm quan sát từ xa, điều chỉnh cự li gần và phóng to lên, thông qua khe hở lớn trên cánh cửa gỗ cũ kĩ, cô nhìn thấy Doãn Phi đang nằm sấp trên đất và bộ quần áo đầy máu me, dường như là cô ta vừa trải qua một trận tra tấn man rợ.

Cô khẽ tiến đến gần sau mấy chậu cây cảnh trong sân vườn thì mới nhìn thấy, bọn vệ sĩ không phải là hút thuốc lá bình thường mà thứ bọn chúng đang cầm trên tay là heroin. Có thể là chúng đã lấy ở đâu ra số hàng trắng này và lên lút sử dụng khi Nghiêu Thần Hiến không có mặt, Mạch Linh như mở cờ trong bụng. Lợi dụng lúc bọn chúng phê thuốc mà tiến gần đến căn nhà kho, đánh ngất từng tên vệ sĩ một.

Mạch Linh bước qua xác của mấy tên đàn ông to con đó mở cửa đi vào bên trong, cô tiến đến đỡ Doãn Phi ngồi dậy, nhanh chóng cắt dây trói cho cô ta.

"Doãn Phi! Có mau tỉnh lại đi Doãn Phi."

Cô vỗ vỗ má cô ta vài cái. Doãn Phi mơ màng mở mắt ra, vừa thấy Mạch Linh, cô ta đã lên tiếng.

"Có đến rồi sao? Tôi đợi các người khá lâu rồi đó."

Mạch Linh thật sự cũng rất tr trách, nếu như hôm qua cô không vào cửa hàng tiện lợi thì sẽ không có chuyện gì xảy ra, cô quả thật không ngờ rằng bọn người này cũng thật là có lá gan không nhỏ lại dám truy sát lão đại và sát thủ của Hắc đạo, hắn quả thật là đã muốn rời xa cõi đời này rồi.

"Xin lỗi cô, do tôi mà cô mới bị bắt đến đây."

Doãn Phi nghe xong liền bật cười: "Làm sát thủ, tôi luôn nghĩ đến lợi ích của cả tổ chức. Tôi không phải là cứu cô, mà tôi thật sự không muốn lão đại mất đi một thuộc hạ giỏi."

Mạch Linh nghe xong liền sững sờ vài giây, sau đó lại tự mỉm cười. Hoá ra trong mắt một sát thủ chuyên nghiệp thì Mạch Linh cô đã trở thành một người thuộc hạ giỏi rồi sao, điều này đúng là đáng để ăn mừng.

"Chúng ta mau đi tìm bọn người của Rob đi."

Mạch Linh mới xong liền đỡ Doãn Phi đứng lên nhưng cô lại vô tình chạm phải vết thương của cô, vết thương tuy không còn chảy máu nữa đã gây thương tích khá nghiêm trọng đến cơ thể. Doãn Phi bị xót mà khẽ rên lên vài tiếng đau đớn.

"Cô không sao chứ?"

Doãn Phi xoay đầu lại phía Mạch Linh, lắc đầu: "Không sao, chỉ là cá người ề ảm một chút. Lát nữa về biệt thự ngủ một giấc là sẽ khoẻ ngay."

Mạch Linh nghe Doãn Phi nói mà đôi mày lá liễu thanh tú của cô khẽ chau lại, vết thương ở chân hôm qua của Doãn Phi không nhẹ, cộng thêm mấy vết roi da quất mạnh vào người cô còn in hằn lên da thịt trắng nõn kia, lượng máu chảy ra bết bết khắp sân nhà vậy mà cô ta lại mạnh mẽ nói là không sao. Có phải chẳng muốn làm một sát thủ chuyên nghiệp là phải gạt nỗi đau đớn sang một bên và luôn một lòng muốn hoàn thành nhiệm vụ hay không?

Mạch Linh khẽ thở dài, cô dịu Doãn Phi đi được vài bước ra ngoài thì bọn người Bạch Phụng đã chạy đến, cô giúp Doãn Phi leo lên lưng hắn, giục hai người mau rời đi.

"Cô ấy bị thương rất nghiêm trọng, anh quay về trước chữa trị đi. Chúng ta vẫn còn con tinh trong tay, với lại lão đại cũng đang có mặt ở đây, anh cứ yên tâm giao mọi chuyện lại cho chúng tôi xử lý."

Bạch Phụng gật đầu đồng ý, lập tức cõng Doãn Phi theo lối đường mòn quay lại đỉnh đồi để lấy xe, còn Mạch Linh, Lô Tấn và Bạch Phụng quay lại cửa chính.

Lục Thiên Mặc nhủ mảy, về một vô cùng bình tĩnh trước họng súng của Nghiêu Thần Hiến, giọng nói của hắn chứa đầy sự chết chóc.

"Con trai của ông? Cũng chẳng biết là thuộc hạ của tôi đã chặt xác và quăng ở đâu rồi, nhưng nếu ông muốn, tôi có thể chỉ cho ông chỗ để đem đầu hắn về."

"Mày... Mày dám!"

Nghiêu Thần Hiến kích động trợn tròn mắt, cặp đồng tử mắt chứa đầy tia đỏ máu như sắp lòi ra ngoài, hắn đưa tay bóp cò.

"Pằng" một tiếng, Lục Thiên Mặc đã nhanh chóng cúi mũi chân đá mạnh vào cổ tay ông ta khiến ông ta lập tức buông súng, viên đạn từ khẩu súng bắn ra xuyên hằn hả tấm kính thủy tinh ở sau lưng Lục Thiên Mặc. Nghiêu Thần Hiến nhanh như cắt cúi xuống nhặt lấy khẩu súng nhưng đã bị Lục Thiên Mặc đã văng vào đây một chiếc tù vô cùng đẹp mắt.

Lúc này bên ngoài một trận tiếng súng nổ lên đã làm kinh động đến bọn thuộc hạ của Nghiêu Thần Hiến, người đàn ông cao to vạm vỡ ở trên sân thượng ngắm súng bắn đến bọn người Mạch Linh dưới sân. Lại một tiếng "Pằng" từ phòng khách truyền đến, viên đạn nhọt từ khẩu súng của Lục Thiên Mặc đã ghim thẳng vào giữa trán người đàn ông không biết sống chết kia. Chỉ duy nhất một phát súng, Nghiêu Thần Hiến đã nằm sõng soài trên sân gạch gỗ.

Người đàn ông trên sân thượng kia hướng tầm ngắm từ khẩu súng trường bắn tia PSG1 thẳng đến đám người của Mạch Linh nhưng sau khi thấy Lục Thiên Mặc đi ra thì hắn đã chuyển tầm ngắm.

Trong lúc mọi người đang nói vài chuyện với nhau thì Mạch Linh đã nhìn thấy tên sát thủ kia, cũng cùng lúc hắn bóp cò.

"Cẩn thận, có sát thủ trên sân thượng."

Lục Thiên Mặc nhanh như cắt xoay người, hướng khẩu súng đang cầm trên tay và nổ một phát, mọi người xung quanh chỉ nghe tiếng vút một cái, viên đạn đã cắm "Phập" vào ngực trái người tên sát thủ bắn tia trên sân thượng kia.

Trong lúc mọi người đang tò mò và cho người chạy lên sân thượng kiểm tra xem tên sát thủ kia là ai thì Mạch Linh lại chìm đắm trong sự nể phục của mình. Giây phút mà cô là lên là có sát nhân thì Lục Thiên Mặc đã nhẹ nhàng nghiêng người né tránh viên đạn từ trên kia bay xuống, hơn thế nữa hắn còn có thể dễ dàng xác định vị trí chí mạng của mục tiêu mà ra tay. Lúc Lục Thiên Mặc bóp cò, Mạch Linh có thể nhìn thấy là hắn còn không có đến một giây để canh chuẩn xác kẻ địch nhưng quả thật không ngờ, viên đạn đã giết chết đi tên sát thủ kia mà chính bản thân Lục Thiên Mặc là không mất mát một thứ gì.

Lại nói đến khẩu súng lục trong tay Lục Thiên Mặc. Tuy nó không phải là súng ngắm bắn tia nhưng nó có khả năng rất đặc biệt đó là bắn đi rất xa, khoảng cách xa nhất mà nó có thể bắn đi đó là tám trăm mét, khẩu súng này có thiết kế rất nhỏ gọn được đúc bằng hợp kim nguyên chất và có khả năng lắp đặt ống nhòm, về việc gắn ống ngắm thanh có thể làm giảm lửa chớp đầu nòng. Việc này đối với các sát thủ khác, chỉ cần muốn bắn mục tiêu ở xa cũng phải cần nằm đến mười phút để trang bị ống nhòm và phóng to để xác định mục tiêu. Nhưng với Lục Thiên Mặc thì những thứ đó đều được bỏ qua. Chỉ với một giây, hắn đã bắn chuẩn sát con mồi với khoảng cách hai trăm mét chỉ với một cặp mắt thường. Quả không hổ danh là lão đại của giới Hắc đạo a.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Vật Tinh Nhân 999* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Rước họa vào thân

Lần này Đoàn Phi bị thương có lẽ người lo lắng nhất là Bạch Phụng, mối quan hệ của bọn họ từ trước đến giờ Mạch Linh luôn nghĩ chỉ là mối quan hệ đồng môn, hoá ra Đoàn Phi lại là người mà Bạch Phụng bấy lâu nay thầm thương trộm nhớ.

Lục Thiên Mặc sau khi về lại biệt thự đã hạ lệnh khủng tuyên chiến với những tổ chức nào đang có âm mưu lật đổ hắn, nhưng sau trận tàn sát gia tộc Nghiêu gia thì chẳng còn một băng nhóm nào dám cả gan đứng lên đòi hắn trả lại công bằng.

"Lão đại, hắn ta là Cổ Cờ!"

Rob từ ngoài cửa bước vào, hắn đã đi khám xét khắp sân toàn bộ biệt thự của Nghiêu Thần Hiên và cả tên sát thủ bắn tia ở sân thượng. Hắn ta là tên thuộc hạ đã chạy thoát trong trận tập kích giết Hắc Mộc Châu, quả nhiên là sau khi chạy thoát hắn đã đang đầu quân cho Nghiêu gia, nhưng thật không may cho hắn là chưa kịp trả thù thì mạng đã bị quăng đi cho quạ ăn mất.

"Được rồi, các người mau đi làm việc của mình đi."

Lục Thiên Mặc day day thái dương, hắn đã nhiều ngày liền mất ngủ, tổ chức thì càng lúc lại xuất hiện nhiều tổ chức khác nhau. Lần này hắn hạ lệnh tuyên chiến công khai thì bọn chúng lại như rùa rụt cổ, đúng là một lũ hèn nhát.

Lô Tấn cùng Rob tuân lệnh xoay đầu rồi đi, Bạch Phụng thì đang ở trên phòng chăm sóc cho Đoàn Phi. Phòng khách bây giờ chỉ còn lại Mạch Linh và Lục Thiên Mặc, cô đưa mắt nhìn đến người đàn ông quyền lực trước mặt khẽ thở dài, hoá ra làm lão đại không giống như những gì cô từng nghĩ, ngoại trừ tiền bạc đẩy người thì lúc nào hắn cũng bị kẻ thù rình rập, mà sống trong môi trường này, điều cần nhất có lẽ chính là sự tàn độc.

Cô bỏ đi vào phòng bếp vài phút rồi quay lại với một tách trà nóng trên tay, cô chìa đến trước mặt hắn, nhàn nhạt lên tiếng.

"Trông anh có vẻ rất mệt mỏi. Uống một chút trà gừng đi."

Lục Thiên Mặc xoay mặt nhìn cô, đưa tay nhận lấy: "Sau này ra đường phải cẩn thận, bọn chúng đã bước đầu ra tay rồi, cô liệu mà tự bảo vệ lấy mạng của mình."

"Tôi biết rồi." Mạch Linh khẽ gật đầu, tuy hắn luôn miệng cảnh báo có nhưng lúc nào hắn cũng là người bảo vệ cô, cũng chính vì lí do này mà nhiều lần cô có suy nghĩ rằng cô đã yêu hắn, mặc cho số phận sau này có như thế nào, cuộc đời cô đã gắn chặt với cái tên Lục Thiên Mặc.

Tập đoàn Hàn thị.

"Hàn thiếu...Hàn thiếu à, chờ tôi với."

"Cô là ai vậy, cô chạy theo tôi làm gì?"

Hàn Ưng quả thật là đau đầu chết đi được, tự dung có một cô gái từ đâu chạy đến chờ hắn ở trước cửa tập đoàn, cô ta lồi lõm kéo kéo hắn trông chẳng khác gì là một cặp nhân tình đang cãi nhau.

"Anh quên tôi rồi sao, tôi là Hiểu Đồng, người hôm trước được anh cứu ở quán bar đó."

Hiểu Đồng chặn trước mặt Hàn Ưng không cho hắn đi, nếu như bình thường thì hắn đã cho người lôi cô ta quăng vào một xô nào đó rồi, nhưng hôm nay may mắn cho cô là tâm tình hắn đang rất tốt, nếu không thì cô nghĩ cô có thể cần nói bước chân của hắn sao?

Hàn Ưng nhàu mày, hắn làm nhảm vài câu trong miệng rồi lên tiếng: "Đúng là tự rước họa vào thân mà, thôi được rồi, cô về đi. Ngày mai đến đây tôi sẽ sắp xếp công việc cho cô."

"Được, vậy tôi về trước nhé. Anh nhất định phải giữ lời đấy."

Hiểu Đồng vui vẻ rồi đi, Hàn Ưng hẳn đầu thế nào hiểu được cô đã tìm đến tập đoàn này khó khăn như thế nào, hơn nữa khi đến được đây rồi thì bảo vệ lại không cho cô vào trong, thế nên cô đã đứng đợi ở cổng suốt hai ngày nay cũng chỉ vì muốn đích thân gặp giám đốc quyền lực của cái tập đoàn này.

Lại nói đến Hàn Ưng, hẳn bị Mạch Linh chơi cho một vỏ đầu đòn vào lưng để gió rước thêm người phụ nữ phiền phức Hiểu Đồng này nữa. Cuộc đời hắn sao lại gặp nhiều rắc rối không mong muốn như thế này chứ a.

Điện thoại di động từ trong túi bỗng rung reo lên, Hàn Ưng một tay mở cửa chiếc xe ô tô Lamborghini Veneno màu xanh rêu bóng loáng của mình, tay còn lại ấn đến nút nghe.

"A.....lôôôôô!!!" Hàn Ưng nhìn thấy dãy số trên màn hình lập tức mỉm cười, thái độ trở nên vô cùng cợt nhả.

Giọng nói bên kia truyền đến dường như có vẻ khá khó chịu: "Anh có bận không? Tôi có chuyện muốn gặp anh?"

"Không bận! Tôi đến đón em."

Hắn dập máy, thả người vào con siêu xe của mình rồi phóng thẳng đến tập đoàn Lục gia Hoàng thị. Chiếc xe đã nhanh chóng chuyển bánh quay ngược lại đường cao tốc sau khi một cô gái vô cùng xinh đẹp đã bước lên.

"Người đẹp, em muốn đi đâu?"

Mạch Linh nghiêng người đưa tay đánh nhẹ lên người Hàn Ưng, cô tru môi, kéo dài từng chữ.

"Đi đâu cũng đượccccccc..."

Hàn Ưng bật cười, người phụ này quả nhiên rất thú vị, một giây trước còn tỏ ra thái độ khó chịu với hắn. Một giây sau liền dùng chính thái độ đó để quay lại mà mai hắn.

Mà nói đi cũng phải nói lại, hôm nay Mạch Linh chủ động hẹn gặp hắn, lẽ nào lại đơn giản là không có chuyện gì hay sao?

"Em được lắm, xem như tôi thua em."

Hàn Ung nhếch môi mỉm cười, hần đánh tay lái đến một nhà hàng Pháp gần đó, hần đưa mắt nhìn lên phía đồng hồ ở đầu xe, bây giờ chỉ mới hơn sáu giờ, cũng đã thích hợp để ăn tối.

Xe của Hàn Ung đỗ ở trước cửa một nhà hàng cao cấp chuyên phục vụ các món ăn Pháp nổi tiếng. Hần bước xuống xe mở cửa cho cô, cùng cô bước vào nhà hàng.

"Thưa hai vị, chẳng hay hai vị đã đặt bàn trước chưa ạ?"

Người quản lý vừa nhìn thấy hai người đã lập tức bước đến chào đón, cúi người mời Hàn Ung cùng Mạch Linh vào trong.

"Tôi không đặt bàn thì các người dám không phục vụ?"

Hàn Ung lạnh lùng trả lời, người quản lý vừa nghe xong đã nổi da gà, lập tức cúi đầu: "Tất... Tất nhiên là không rồi. Nào! Xin mời hai vị."

Mạch Linh huych cúi trò tay vào người Hàn Ung, cô khẽ mời đến tại hần, cất tiếng.

"Anh đúng thật là bá đạo, cũng may là người ta không đuổi anh ra khỏi đây."

Hàn Ung cốc nhẹ đầu cô: "Người nào dám đuổi tôi thì xem ra họ cũng tới số rồi."

Mạch Linh lắc đầu, quả thật là không còn gì để nói.

Hai người đi đến một cái bàn dài gần cửa sổ, Hàn Ung kéo ghế giúp cô ngồi xuống rồi hần mới yên vị vào chỗ ngồi. Người phục vụ đem một tập menu lên bàn truyền đến trước mặt Hàn Ung, cúi đầu cung kính hỏi.

"Mời hai vị gọi món ạ!"

Hàn Ung đẩy tập menu về phía Mạch Linh, nhàn nhạt lên tiếng: "Em gọi đi."

Cô nhếch đôi môi đỏ mọng của mình lên khẽ mỉm cười, hướng đến người phục vụ: "Dem tất cả các món ngon nhất của nhà hàng các người lên đây đi."

Người phục vụ há hốc mồm kinh ngạc, về mặt Hàn Ung lúc này cũng trở nên méo mó, hần thừa biết là Mạch Linh không thể nào ăn hết, mục đích của cô rõ ràng là muốn chinh hần đấy mà.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Vật Tinh Nhân 999* Ngay được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Thâm mạn quyền và nguyệt cầm quay về

Hàn Ung ngồi bắt chéo chân trên ghế, hướng ánh mắt vô cùng đắm chiều về phía Mạch Linh, nhàn nhạt phát ra giọng nói: "Nói đi, hôm nay em hẹn tôi ra đây là có chuyện gì?"

Đúng lúc phục vụ bàn đem thức ăn ra, Mạch Linh lau lau mấy cái nĩa trên tay, cô tru môi nhìn hần: "Mau trả đồ lại cho tôi."

"Hửm?"

Đồ à? Mạch Linh tìm Hàn Ung để đòi hần trả lại đồ. Ôi trời ạ, Hàn Ung hần mà lại có lúc nợ đồ người khác sao? Quả là một chuyện lạ đời mà.

Mạch Linh vốn đã rất đói bụng, cô mặc kệ người đàn ông biến thái trước mặt. Tự ý gấp vài miếng thịt bò cho vào miệng nhai nhোan nhোan: "Khẩu súng M38 và bộ quần áo của tôi."

Hôm đó là do cô bị thương mà Hàn Ung đã nhờ bà quản gia giúp cô thay bộ quần áo da đen đó ra, hần vẫn còn nhớ là lúc dọn dẹp hần đã nhất luôn nó vào thùng rác rồi, còn khẩu súng lục kia hần cũng đã quăng ở đâu đó mất dạng, hôm nay bỗng dưng người phụ nữ này lại đến đòi, hần lấy đầu ra ngay mà trả cho cô a.

"Không ngờ đầu óc em lại nhớ dai như vậy. Tôi đã quăng đi hết rồi, làm sao trả lại cho em đây."

Mạch Linh nhuu mấy, cô nhào đến nắm xốc lấy cổ áo hần, nghiêng rặng hăm dọa: "Anh tốt nhất là tìm lại trả cho tôi, nếu không tôi quăng anh cho cá mập ăn đấy."

"Ha ha ha!" Hàn Ung nhìn đến về mặt cô rõ buồn cười, hành động và thái độ như thế này, trên thế giới này chỉ duy nhất Mạch Linh là dám làm với hần.

Cô nghiêm mặt, tròn tròn mắt nhìn hần: "Anh cười cái gì?"

"Được được! Tôi sẽ trả lại cho em, nhưng không phải là hôm nay. Nào! Mau ăn đi."

Hàn Ung hần quả là rất giỏi đánh trống lảng a, hần gấp liền hỏi những món mà Mạch Linh gọi ra, gấp đến nỗi bát cô đã đầy vun lên.

"Này, anh nghĩ tôi là heo sao mà gấp cả đống như thế này?"

Hần nhe răng cười nghịch ngợm, lập tức nĩa người ra sau ghế da, bưng mặt cười lớn: "Chẳng phải những món này đều là do em gọi ra sao, đều là những món đặc biệt đó nha."

"Anh..."

Mạch Linh tức tốc trừng mắt nhìn hần hơn nửa ngày trời, cuối cùng bụng đã biểu tình kêu đói, cô mới tạm bó qua cho Hàn Ung mà cúi đầu ăn lấy đống thức ăn trên bàn.

Ở một bàn ăn cách đó không xa có hai cặp mắt vẫn dõi theo Hàn Ung và Mạch Linh từ lúc họ vừa mới bước vào nhà hàng. Thâm Mạn Quyền chăm chú nhìn cô gái ngồi bên cạnh Hàn Ung, lẩm nhẩm: "Đó có phải là Kiều Mạch Linh không? Tại sao chỉ hơn mười tháng không gặp mà nó lại thay đổi như thế? Còn người đàn ông lịch lãm ngồi bên cạnh nó là ai?"

Cô gái ngồi đối diện với Thâm Mạn Quyền vừa uống xong ly rượu trên tay, đã ngảnh đầu nhìn sang bàn phía bên kia.

"Anh ta không phải là Lục Thiên Mặc hay sao?"

Thâm Mạn Quyền đưa tay mở điện thoại, dấy di động về phía Nguyệt Cầm.

"Đây là Lục Thiên Mặc, người đàn ông đứng đầu của giới tài chính, cũng là ông trùm của Hắc đạo. Con đó, suốt ngày cứ lo ăn chơi nhây nhót, chẳng bao giờ xem thông tin báo chí gì cả, cậu ta cứ cách hai ngày là xuất hiện trên trang đầu của báo truyền thông. Con mau mà tìm lấy một người đàn ông thành đạt giống như cậu ta mà dựa dẫm đi."

Nguyệt Cầm chăm chú nhìn người đàn ông trên màn hình di động, ánh mắt của cô ta đã sớm trở nên đầy mê đắm.

"Mẹ à! Không ngờ là anh ấy lại ưu tú đến như vậy a. Nếu lúc đầu thay vì mẹ không bán chị ta cho anh ấy mà thay vào đó là đưa con vào, thì có phải bây giờ con đã sung sướng rồi hay không?"

Hàn Ung cùng Mạch Linh đã ăn xong bữa tối và cùng nhau rời khỏi nhà hàng. Hai mẹ con Thâm Mạn Quyền cùng dõi theo cô cho đến khi cô khuất bóng vào chiếc xe Lamborghini số lượng có hạn kia, hai mẹ con Thâm Mạn Quyền không khỏi há hốc mồm kinh ngạc. Bà ta xoay xoay chiếc điện thoại trong tay, bày mưu tính kế cho con gái mình tiếp cận Hàn Ung.

"Nguyệt Cầm, lúc này hai người họ đi ngang qua, mẹ đã nhìn được mặt người đàn ông kia, cậu ta Hàn Ung, thiếu gia của gia tộc Hàn thị và hiện cũng là tổng giám đốc của một tập đoàn lớn. Nếu con tạo được mối quan hệ tốt với anh ta thì con đường sau này con không phải lo chuyện tiền nong nữa rồi, mà hơn nữa, mẹ cũng được hưởng phước lấy đó nha."

Nguyệt Cầm chép môi, đưa tay chống lên cằm: "Nhưng làm sao mà con có thể tiếp cận được anh ta chứ?"

Thâm Mạn Quyền nhোan miệng bật ra một nụ cười vô cùng nham hiểm, đôi mắt sâu thẳm của bà ta híp lại thành một đường dài: "Con cứ yên tâm, mọi chuyện mẹ đã có cách lo liệu." Bà ta bóp chặt điện thoại di động trong tay, nghiêng rặng ken két: "Kiều Mạch Linh! May đã có được Lục Thiên Mặc rồi, còn Hàn Ung phải may cũng muốn giành luôn hay sao? May cũng nên nhớ rằng, may được như ngày hôm nay cũng là do tao ban cho. Cuộc đời may, một người đàn ông là quá đủ rồi!"

Mạch Linh vừa tắm xong thì đã thấy Lục Thiên Mặc đang chờ cô ở trên giường. Hôm nay hẳn đặc biệt về sớm là để tắm rửa rồi sang phòng cô muốn thoa mỡ hay sao? Trên người hẳn chỉ quấn mỗi chiếc khăn trắng ngang hông, Mạch Linh vừa từ cửa phòng tắm ra thấy hẳn đã lập tức dỗi lại.

"Á...!"

Lục Thiên Mặc nghe tiếng hét toáng của cô liền nhào đến đỡ lấy người Mạch Linh, cô bị trượt vũng nước trên nhà nên bị ngã về sau, cánh tay trắng nõn của cô huơ loạn xạ trong không trung, vừa vịn chạm được thắt lưng của Lục Thiên Mặc, cô theo đà kéo hẳn chiếc khăn trắng dưới hạ bộ hẳn ra.

"Hửm!"

Lục Thiên Mặc nhủ chặt đầu lông mày nhìn người phụ nữ trước mặt, hẳn vồng cánh tay qua eo Mạch Linh kéo cô đứng dậy, cả thân thể lơ lửng của hẳn được phơi bày trong không khí, Lục Thiên Mặc xoay người kéo Mạch Linh quàng xuống giường, một giây sau liền không chế cô ở dưới thân.

"Hoá ra là cô còn nòn nóng hơn tôi sao?"

Hắn nhếch môi cười, cung ngón tay trở ló từ đuôi mắt cô xuống cằm, cuối cùng cả bàn tay được dừng lại ở giữa ngực cô.

Mạch Linh đỏ mặt, cô còn âm ảnh cái lần mà hẳn dùng thứ đồ chơi kia để vào người cô, cảm giác lúc đó đến bây giờ cô cũng không thể nào quên được, mà lúc này tay hẳn chạm vào người cô lại mang theo một hơi lạnh toát lập tức khiến cả người cô đều run lên.

Cô nín thở, đưa tay đẩy đẩy người hẳn: "Lục...Lục Thiên Mặc, tôi vừa mới tắm xong. Hiện tại tóc vẫn còn ướt a..."

Lục Thiên Mặc đưa mắt nhìn về mái tóc mềm mượt của cô đang xoã rộng trên giường, hẳn luôn nắm ngón tay vào da đầu, cố định đầu cô ngảnh thẳng để nhìn hẳn.

"Tóc ướt hay khô, có liên quan đến thân thể của em đang rất muốn được tôi cưng chiều hay không?"

Mạch Linh tức á khẩu với câu hỏi của hẳn, cô đúng là ngốc quá đi thôi, tại sao lại nghĩ ra được một cái lí do ngớ ngẩn như thế này. Mà hơn ai khác chính cô cũng hiểu rằng, mặc dù có đưa ra bất kì lí do gì thì cũng chỉ có thể kéo dài thời gian chứ tuyệt nhiên không thể làm cho hẳn thay đổi ý định.

Đôi mắt mong tìm đến nơi ẩm ướt trong khoang miệng Mạch Linh mà tùy ý thăm dò, Lục Thiên Mặc mút chặt lấy đầu lưỡi nhỏ của cô, dạo chơi vài vòng để tìm kiếm dư vị ngọt ngào mà chỉ có duy nhất mình cô có thể mang lại cho hẳn.

"Um...um..."

Mạch Linh thờ dốt, mỗi lần cô phải chịu áp lực từ người đàn ông này thì cô đều có cảm giác như mình sắp chết, hẳn bá đạo luôn mấy đầu ngón tay lạnh toát vào da thịt nóng bỏng của cô, từ từ duy chuyển đến phía trên phần ngực, gây nhẹ ngón tay nơi đỉnh núi, tốc độ nhanh chóng tăng dần, hẳn phủ cả lồng bàn tay lên quá đảo bóng trước ngực cô, tùy ý nhào nặn.

Chiếc váy ngủ lập tức được xốc lên, Lục Thiên Mặc dường như đã chịu đựng hết nỗi nữa, hẳn đặt vật to lớn của mình ở cửa hoa huy*t kia, không màn dạo đầu lập tức đâm vào.

"Aaa..." Mạch Linh tuy là không muốn nhưng cảm giác thoải mái đã khiến cô không thể nào kìm chế được tiếng rên của mình, nơi đó đã được lấp đầy bằng một vật nóng bỏng quen thuộc. Hơn thế nữa, Lục Thiên Mặc cũng cảm nhận được cơ thể cô cũng đang đáp trả lại mình. Hẳn nâng mông cô lên, từ từ đẩy vào rút ra, động tác và tốc độ càng ngày càng mạnh khiến cho những tiếng động giữa hai nơi chạm vào nhau phát ra thật là khiến cho người nghe phải đỏ mặt.

Mạch Linh xoay người ôm lấy cổ Lục Thiên Mặc cùng hẳn phối hợp, giây phút đó trái tim cô bỗng rung rung mạnh lên rồi đập thình thịch như muốn rớt ra ngoài. Có lẽ cô đã thật sự yêu hẳn, người mà cả đời này cô đã nghĩ là sẽ không chạm đến được. Từng mở suy nghĩ cứ hiện ra rồi dấy vò trong tâm trí cô. Lục Thiên Mặc nâng người cô lên, hẳn quỳ gối trên giường nệm, chuyển đổi một tư thế mới, nơi cửa hoa huy*т vì bị tác động mà không ngừng trào ra dịch âm. Cô biết! Đêm nay lại là một đêm mất ngủ!

[...]

Hàn Ung ngồi nhàn nhả trên chiếc ghế nệm dày, hẳn đang thong thả cầm ly rượu đỏ trên tay, hướng mắt đến người đàn ông ngồi đối diện.

"Hợp đồng lần này đã được kí thành công, ông có thể về rồi."

"Vậy được rồi, tôi xin phép rời đi trước." Người đàn ông mặc bộ comple màu xám lập tức đứng lên rồi xoay người rời đi, Hàn Ung đưa mắt nhìn đến bàn hợp đồng trước mặt, hướng mắt cho thuộc hạ đem đi.

Tiếng nhạc sập sinh trong quán bar này thật khiến cho người ta phải đình tai như ốc. Hàn Ung dời mắt đến cô gái đang uốn dẻo trên chiếc cột giữa sân khấu kia, lập tức trong đầu hẳn xẹt ngang một ý định muốn chơi đùa.

Nguyệt Cẩm quần đôi chân dài của mình lên thanh xà đơn dựng đứng trước sân khấu, ánh mắt cô luôn nhìn về phía của Hàn Ung không ngừng theo dõi từng cử chỉ của hẳn. Trên người cô ta chỉ mặc duy nhất một chiếc đầm bó sát ngắn cùn, những động tác uốn dẻo này thật quá dễ dàng để cho người khác thấy được nội thất bên trong.

Hàn Ung bước đến vùng một sắp tiền cho người quản lí sân nhảy, lạnh lẽo cất tiếng: "Đem cô ta lên phòng cho tôi."

Người quản lí lập tức gạt đầu cầm lấy sắp tiền, đưa tay ngoác ngoác Nguyệt Cẩm, giọng nói vui mừng khôn tả: "Cô quá là may mắn đấy, ngày đầu đến làm mà đã được hẳn thiếu để mắt đến, cô lo liệu mà phục vụ anh ấy cho tốt nghe chưa?"

Nguyệt Cẩm lập tức gạt đầu: "Tôi biết rồi, tôi nhất định sẽ chăm sóc hẳn thiếu chu đáo."

Cô ta được người phục vụ dẫn đến trước cửa phòng VIP mà Hàn Ung hay dùng, Nguyệt Cẩm hít sâu lấy một hơi dài, liền gõ tay lên gõ cửa.

"Cốc...Cốc...Cốc..."

Ba tiếng gõ vang lên nhưng tuyệt nhiên bên trong không có tiếng trả lời, Nguyệt Cẩm tự ý cầm lấy chốt tay cầm xoay nhẹ, cánh cửa đã lập tức bật chốt mở ra.

Hoá ra là Hàn Ung đang trong phòng tắm, Nguyệt Cẩm vào được phòng của hẳn xem như là đã may mắn không ít, cô cầm đi động lên gửi về cho Thẩm Mạn Quyên một tin nhắn báo thành công. Cô ta lập tức tắt luôn nguồn đi động để tránh bị phát hiện, lập tức cởi đồ trèo lên giường.

"Cạch" một tiếng, Hàn Ung cầm chiếc khăn bông lau tóc bước ra khỏi phòng tắm, vài sợi tóc còn ướt rơm rơm rơi xuống trước trán càng làm cho gương mặt hẳn trở nên yêu nghiệt hơn.

Người đàn ông này, nhìn đầu cũng thấy toàn sự hoàn hảo. Dù cho người khác có cố gắng nhìn kĩ đi chăng nữa, thì cũng không thể phủ nhận ra tất cả mọi đường nét và góc cạnh trên gương mặt hẳn đều đẹp đẽ như một bức tượng điêu khắc có thể thử thách được nếu như có ai đó có thể tìm ra được một khuyết điểm nhỏ nhoi.

Nguyệt Cẩm say đắm trước vẻ đẹp yêu nghiệt của Hàn Ung mà quên mất bản thân nên làm gì. Hẳn đi đến trước mặt cô, đưa tay nâng cằm cô lên, khoe môi miệng khẽ nhếch lên tạo ra một khuôn miệng vô cùng bồn rồn.

"Cô bao nhiêu tuổi?"

Nguyệt Cẩm nhớ lời của Thẩm Mạn Quyên dặn trước khi đến đây, cô ta lập tức lên tiếng trả lời: "Mười tám ạ!"

"Hửm!" Hàn Ung cũng không thêm quan tâm nhiều đến lời nói của Nguyệt Cẩm, trực tiếp đưa tay đến hai chân cô ta kiểm tra: "Nếu như để tôi phát hiện cô không còn là xử nữ, thì hậu quả có tự mình gánh lấy."

Nguyệt Cẩm nghe qua thoáng chút run sợ, nhưng ngay lập tức đã bình tĩnh trở lại, dịu dàng ôm lấy thắt lưng Hàn Ung.

"Hắn thiếu, anh yên tâm. Em đây là lần đầu đó a."

Quả thật lúc hẳn tiến vào người cô thì cô ra vẫn còn là xử nữ, Hàn Ung không để tâm nhiều, trực tiếp tìm đến thân thể kia để giải toả dục vọng

Bạn đang đọc truyện *Sủng Vật Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Khủng bố đường đua - trận nổ súng liên hoàn (1)

Trái qua một đêm điên cuồng, Nguyệt Cẩm quay về căn hộ mà mẹ cô đã thuê để ở tạm. Hai mẹ con cô ta sau khi ôm trọn mười triệu Đài tệ trốn sang nước ngoài thì bắt đầu lao vào cò bạc để lại một số nợ chồng chất. Tình tình Nguyệt Cẩm thì ham chơi nhây nhót, cô ta đã lên giường với không ít người có tiếng tăm trong giới thượng lưu trong giới chính trị. Nhiều lần khách yêu cầu cô gái đưa đến nhất định phải là rau sạch. Cô ta đã theo lời Thẩm Mạn Quyên năm lần bảy lượt đến bệnh viện để vá lại màn trình.

Lần này cũng không ngoại lệ. Ở Đài Bắc này danh tiếng Hàn Ung đi đến đâu cũng nghe người ta nhắc đến. Do vậy, bà ta không khó khăn để tìm đủ thông tin về gia thế, thú vui của hần. Thẩm Mạn Quyên đã phải chờ hai ngày nay để biết được Hàn Ung có một hợp đồng được kí ở quán bar và sắp xếp để con gái mình vào trong làm vũ công múa cột.

Thật không thể tin được, với một đứa con gái mười sáu tuổi mà đã năm lần phá thai, nói về chuyện làm ấm giường, Nguyệt Cẩm có thể tự tin cô có thể trôi chân được người mà cô muốn. Lần này Thẩm Mạn Quyên đưa Nguyệt Cẩm về đây là cô chủ đích muốn tìm Mạch Linh để xin tiền, bà ta phải trốn nấp con nợ để quay về đây, nhưng thật không ngờ lại bắt gặp Hàn Ung. Lần này thì không cần phải lo lắng gì nữa rồi.

Nguyệt Cẩm đặt túi xách lên ghế salon, cô ta ngồi dúi chân đặt lên bàn, xoa bàn tay được sơn một màu đỏ lên ngắm nghía.

"Con gái, mọi chuyện ra sao?"

Thẩm Mạn Quyên từ bên trong đi tới, bà ta trông có vẻ rất phấn khích, tối hôm qua Nguyệt Cẩm nhận tin báo đã thành công trèo lên giường Hàn Ung đã làm cho bà ta vui vẻ không thôi.

"Mẹ xem. Anh ấy rất hào phóng a. Ngủ một đêm, anh ấy liền cho con một triệu, mẹ xem chiếc nhẫn này có đẹp hay không?" Nguyệt Cẩm xoè bàn tay ra trước mặt, ngón tay giữa cô đang đeo một chiếc nhẫn kim cương sáng chói được đính một viên hồng ngọc lấp lánh. Sáng nay khi cô ta thức dậy thì Hàn Ung đã rời đi, cô ta chỉ thấy một sấp tiền giấy được quăng trên giường, đếm sơ qua thì cũng phải hơn một triệu a.

Thẩm Mạn Quyên trưng ra bộ mặt trách hờn con gái nhưng cũng không giấu nổi sự vui mừng.

"Con đó. Không biết dùng tiền tiết kiệm một chút đi, chúng ta còn đang lẩn trốn đây."

"Còn không phải tại mẹ sao? Con đã đem tiền về đưa mẹ nhưng trả mãi vẫn trả không hết nợ." Nguyệt Cẩm bĩu môi, cô tin rằng chỉ cần cô làm tròn vai diễn vũ công múa cột ở quán bar thì cô sẽ còn gấp lại Hàn Ung, chắc chắn là như thế.

Thẩm Mạn Quyên nhiu mày, đưa tách cà phê lên môi hộp một ngụm: "Thôi được rồi, con vào nghỉ ngơi đi. Tiếp theo, mẹ sẽ có cách."

Tập đoàn Lục gia Hoàng thị.

Mạch Linh ngồi chăm chú dán mắt vào đồng tài liệu trên bàn, hôm nay Lục Thiên Mặc lại bỏ đi đâu mất khiến đồng tài liệu này dồn hết lên đầu cô. Hần xem cô là gì chứ, cô chỉ là một thư kí nhỏ nhoi thôi. Những hồ sơ này mang giá trị lên đến vài chục tỷ đồng, trong khi đó thì Khương Hàn Nhật cũng biến đây mất dạng.

Cô ngả người ra sau ghế đưa tay day day thái dương thì điện thoại trên bàn lập tức rung lên, Mạch Linh một môi đưa ánh mắt nhìn đến dãy số trên bàn hình, lập tức nhận cuộc gọi.

"Mau xuống công."

Chỉ với ba chữ ngắn gọn nhưng lại mang theo đầy phần áp bức khiến cho người nghe không khỏi rùng mình. Nhưng cũng chẳng có gì làm lạ vì đó chính là tác phong của hần mà.

Mạch Linh thu xếp lại đồng hồ sơ trên bàn rồi cầm túi xách rời đi. Cửa thang máy vừa mở thì cô đã thấy Vũ Thương chạy đến, trông bộ dáng cô ta như muốn rù Mạch Linh đi shopping hay là đi chơi ở đâu đó đây mà.

"Mạch Linh... Tôi!"

Mạch Linh không đợi cho Vũ Thương nói hết câu thì cô đã lên tiếng trước: "Hôm nay tôi có việc rồi. Hẹn cô hôm khác nhé, tôi đi trước đây."

"Này... Tôi chưa nói xong mà."

Vũ Thương nhún vai gọi với theo, quay nhìn theo hướng Mạch Linh leo lên chiếc Ferrari sang trọng đỗ tại cửa rồi nhanh chóng mất hút trên đường cao tốc.

Lục Thiên Mặc đánh tay lái đến một cuộc đua xe đang tổ chức tại tuyến đường ở vùng ngoại ô Đài Nam. Theo như thông tin mấy năm nay Mạch Linh từng nghe nhắc đến thì những cuộc đua xe như thế này ba năm chỉ diễn ra một lần. Người đứng đầu bảng xếp hạng vua tốc độ là Uyển Kì, thành viên củ tổ chức Giáo hội ở Đài Nam.

Mạch Linh ngồi trong xe hướng mắt ra bên ngoài, đoạn đường từ thành phố sang phía Nam Đài Loan khá xa, cuộc đua thì còn ba mươi phút nữa được bắt đầu, Lục Thiên Mặc hôm nay lại có nhã hứng đưa cô đi xem đua xe, quả là một chuyện lạ à nhà.

"Lục Thiên Mặc. Tôi thấy anh cũng là một tay lái xe chuyên nghiệp đấy chứ. Hôm nay anh có phải hay không lại muốn tham gia vào cuộc đua này?"

Lục Thiên Mặc bỗng đứng thẳng gập làm Mạch Linh cúi đầu về phía trước, đầu cô lúc chỉ còn cách tấm kính xe chừng hai xen-ti-mét thì đã may mắn được Lục Thiên Mặc kéo lại.

"Những trò chơi nhảm nhí như thế này không đáng để tôi bận tâm. Chỉ có điều..." Hần nói rồi dừng lại cầm điện thoại di động lên ấn đến một dãy số: "Chuẩn bị súng ngắm, ba mươi phút nữa lập tức ra tay."

Mạch Linh nghe được đoạn nói chuyện của hần và Lô Tấn lập tức tua mở hội thoại. Cô cắn cắn môi, hít một hơi thật sâu: "Anh muốn khủng bố đoạn đường đua xe sao?"

Hần trầm mặc đập chân ga, chiếc xe ô tô mũi trắn lập tức chuyển hướng chạy đi, về mặt của Lục Thiên Mặc vô cùng tự đắc: "Nếu như bọn họ không chịu tuyên chiến với chúng ta, thì chúng ta đành ra tay trước. Cô nói xem đó có phải là một án huệ hay không?"

Đầu phải cô không biết trong trận đua xe này có biết bao nhiêu là người, trong đó còn có cả người đi xem vô tội. Các băng nhóm thủ địch của giới Hắc đạo không chỉ ở Đài Loan mà còn có những quốc gia khác hôm nay đều có mặt tại đây để tranh giành ngôi vị cao nhất của đường đua. Chiếc xe Ferrari đen bóng sang trọng của Lục Thiên Mặc đã nhanh chóng đỗ tại chân ngọn đồi trải dài nhưng băng gòn và dày vài bạc với những ổ vuông ca-rô màu đen trắng. Cả đoạn đường dài hơn bốn nghìn ki-lô-mét kéo dài và bọc quanh cả đỉnh ngon đồi bây giờ đã tràn đầy tiếng hô hoán và cổ vũ, trọng tài ở phía trên cao đúng sát đường đua cầm một cây cờ lớn và trên miệng ngậm một chiếc còi trọng tài đứng sau cái micro để chuẩn bị cho hai phút tiếp theo để bắt đầu trận đua.

Mười hai chiếc xe ô tô của từng nhãn hiệu khác nhau đã vào vị trí xuất phát, trọng tâm là chiếc xe thể thao McLaren P1 GTR màu vàng sậm và có những đường da báo màu đen trên thân xe. Chủ nhân của nó không ai khác đó chính là Uyển Kì, người đã đứng vị trí đầu của đường đua suốt năm mùa liên tiếp.

"Lần đua thứ nhất, bắt đầu." Trọng tài cầm micro lớn tiếng nói, tay ông ta phất láy là cờ trong tay. Mười hai chiếc siêu xe lập tức bay vọt trên đường đua trông chẳng khác gì một trận chiến tốc độ với gió.

Từ phía bên hàng khách đến để trực tiếp xem cuộc đua nhiều năm có một này, Thẩm Mạn Quyên đã nhận ra nơi mà bọn người Mạch Linh đang đứng, bà ta hướng mắt về phía cô rồi xoay đầu sang nói với con gái.

"Nguyệt...Nguyệt Cẩm..."

Nguyệt Cẩm đang mải mê chăm chú dõi theo anh chàng điển trai đang ở dưới đường đua thì bị Thẩm Mạn Quyên làm phiền, cô ta lập tức gạt phất tay mẹ mình đi, lên tiếng lái nhai.

"Chuyện gì thế mẹ?"

Thẩm Mạn Quyên vừa run lấy bảy vừa lên tiếng: "Kiều...Kiều Mạch Linh...Cô ta..."

"Chị ta làm sao?"

Nguyệt Cẩm đã mất hết kiên nhẫn xoay người lại định hỏi thì tiếng súng đã lập tức nổ lên khiến cho cả đường đua cuồng cuồng náo loạn. Phía bên dưới đường đua, chủ nhân của mười hai chiếc xe kia hoảng hốt tách khỏi đường đua mà tìm được chạy trốn. Bây giờ trận đấu súng nổ ra còn đưa cái gì nữa chứ, bọn họ còn không biết là tính mạng có còn giữ lại được hay không?

"Mau chạy đi."

"Lối này."

"Gọi cảnh sát đến ngay."

Hàng loạt tiếng hô toáng vang lên inh ỏi, Thẩm Mạn Quyền cũng Nguyệt Cầm cũng kéo nhau bỏ chạy. Trên đỉnh đồi cao, Lô Tấn hướng mắt vào ống nhòm của khẩu súng ngắm trước mặt mình, thấy xà trường đua vẫn còn xuất hiện những bộ mặt của kẻ thù. Hắn đã khôn ngoan ngại ra tay.

Tiếng súng từ trên cao vọng lên đã làm nổ một khoảng lớn dưới ngọn đồi. Mọi người kéo nhau bỏ chạy nhưng khắp cả đường đua đều được người của Lục Thiên Mặc bao vây, bọn chúng sẽ cho những người dân vô tội rời đi, đó cũng là chủ ý của Mạch Linh.

Lục Thiên Mặc cảm đi động, hướng đôi mắt mong của mình phun ra vài lời.

"Bất sống bọn chúng."

Bên kia tuân lệnh lập tức hạ súng, ra lệnh cho thuộc hạ bao vây mọi ngõ ngách trên núi này, tìm và bắt sống lấy mấy tên đầu sỏ của Hắc đạo.

Thẩm Mạn Quyền kéo Nguyệt Cầm chạy về thành phố, bọn họ đã đến nơi an toàn nhưng bà ta vẫn còn phát hoảng. Nguyệt Cầm thấy mẹ bị sốc quá mức nên đã cố sức trấn an lại tâm lý của bà ta, sau cùng mới lên tiếng.

"Mẹ, rốt cuộc thì mẹ đã nhìn thấy gì?"

Thẩm Mạn Quyền nốc vội cốc nước trên bàn, giọng nói có vẻ đã bình tĩnh hơn: "Người nổ súng lúc này. Là...Là Kiều Mạch Linh."

"Cái gì? Sao...Sao lại là chị ta?"

Nguyệt Cầm nghe xong cũng không khỏi bất ngờ, đầu phải cô không biết con người của Mạch Linh ra sao. Từ nhỏ cho đến lúc lớn lên Mạch Linh luôn là người nhu mì và hiền lành, tại sao chỉ một thời gian chưa đầy một năm mà chị ta lại thay đổi chóng mặt như thế, chắc chắn là mẹ đã nhìn nhầm. Tuyệt đối không phải là chị ta!

"Mẹ! Mẹ có phải là nhìn nhầm hay không? Tại sao lại có chuyện như thế được?"

Thẩm Mạn Quyền trừng mắt, giọng nói chắc nịch: "Chắc chắn mẹ không nhìn nhầm, chính nó đã cầm súng và xả vào đám người dưới đường đua."

Nguyệt Cầm nghiêm mặt dõi đi, chuyện này, cô phải tìm hiểu kĩ càng mới được.

Mạch Linh đứng trên sườn dốc của ngọn đồi tung hoả mù làm cho bọn người kia lập tức mất phương hướng, cô cầm lấy khẩu súng ngắm bắn tỉa, canh chuẩn sát con mồi, nhưng viên đạn không tước đi mạng sống của hắn mà chỉ ghim vào chân, khiến hắn không còn cách nào chạy thoát.

Lục Thiên Mặc cùng Rob cho chặn đầu xe của tên cầm đầu ở Đài Nam, hắn ta thừa biết sức lực của mình không đủ nhưng vẫn cố gắng ngoan cố leo lên xe và tăng hết tốc lực vọt đi. Lục Thiên Mặc đuổi theo bằng chiếc xe ô tô tấn tiến của mình ở phía sau, chỉ trong vài giây đầu xe của hắn đã đâm mạnh vào đuôi xe của tên đầu xỏ kia khiến xe của hắn ta bị bật ra khá xa. Chiếc Murcielago của hắn ta vị va mạnh vào gốc cây mà lật ngược, bốn bánh xe xoay tròn trên không trung theo động cơ đã bị tắt từ từ dừng lại.

Lục Thiên Mặc bước xuống xe, Cú va chạm vừa rồi phải nói là rất mạnh mẽ nhưng xe của hắn không bị xi nhê một chút nào, vì đây là con xe đã được Lục Thiên Mặc đem đi tân tiến và có lớp kính chống đạn, hơn nữa mà lực và tốc độ của nó hiện tại đang đứng số một trên toàn thế giới, nếu nói về trình độ lái xe thì Lục Thiên Mặc hắn đã dư khả năng chiếm gọn đường đua.

Bạn đang đọc truyện *Sिंग Vật Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Khủng bố đường đua - trận nổ súng liên hoành (2)

Lục Thiên Mặc bước đến mở cửa xe lôi cổ áo người đàn ông kia ra khỏi xe, hắn nghiêng mặt nhìn người đang run rẩy trên tay mình, đôi mắt mong khê nhếch lên.

"Còn muốn chạy?"

Mạch Linh nhìn thấy người đàn ông kia có ý định muốn chạy, cô đã nhanh chóng nổ súng, viên đạn nhỏ nhưng cực kì sắc bén kia đã lập tức đâm xuyên vào chân hắn ta khiến cho hắn ta không còn cách nào có thể tháo chạy.

"Lục tổng, tôi và anh trước nay chưa từng xảy ra bất kì một mối hiềm khích nào, tại sao anh lại ám sát người của của tôi?"

Người đàn ông kia tầm hai mươi bảy tuổi hai mươi tám tuổi cổ nhìn đến gương mặt lạnh lẽo của Lục Thiên Mặc mà hỏi, hắn ta vốn có ý định muốn đánh úp Hắc đạo nhưng đó chỉ mới là ý nghĩ mà hắn chưa kịp thực hiện. Giờ phút này hắn rơi vào tay Lục Thiên Mặc thì chỉ có một con đường chết.

Lục Thiên Mặc hừ lạnh hắn một tiếng rồi xoay người quay lại xe. Bọn người Lô Tấn nghe theo lệnh của hắn mà chạy đến kéo một sợi dây cước thép từ đuôi xe ô tô ra buộc chặt vào người tên đàn ông kia cùng với một vài tên cầm đầu khác mà Bạch Phụng và Lô Tấn vừa bắt được. Mọi chuyện xong xuôi hết, Mạch Linh theo lệnh của Lục Thiên Mặc leo lên xe, chiếc Ferrari được tân tiến tối thượng nhất được bảo đại của Hắc đạo phóng vọt đi trên đường đua với một vận tốc mà vua tốc độ từ trước đến nay chưa từng có: Bốn trăm ki-lô-mét trên giờ.

Bốn tên đàn ông tham thương bị kéo theo phía sau chỉ cần hai đến ba phút đã không còn nhận ra được hình dạng, cả đoạn đường đua bây giờ đều bị người của Lục Thiên Mặc phong toả, Rob ở trên đỉnh đồi nhìn xuống có thể dùng mắt thường dễ thấy được vết máu dài được kéo lê trên đường đua.

Mạch Linh ngồi bên cạnh Lục Thiên Mặc mà cả người run lên, cô không ngờ hắn lại ra tay một cách đây đã thú như thế, mặc dù cô biết từ trước đến nay hắn ra tay chưa từng nghĩ đến hậu quả ra sao nhưng lần này thì thật là độc ác, những người xấu số kia không may chọc nhầm người, đến lúc chết cũng không được toàn thây.

Lục Thiên Mặc lái xe ra khỏi vùng ngoại ô rồi tiến thẳng vào thành phố, những sợi dây ở phía sau đuôi xe đó là dây tự động, chỉ cần người điều khiển ấn cái nút màu đỏ trên màn hình ti vi của xe thì sợi dây sẽ lập tức được thu hồi.

Thông tin về cuộc đua xe lập tức được đưa lên trang đầu của báo đài, người cầm máy quay lại toàn cảnh đường đua cũng bị nẩy viên đạn của Bạch Phụng mà bỏ chạy bán sống bán chết, sở cảnh sát đã nhanh chóng cho người đến điều tra hiện trường, lại bắt nhầm ai đó đem đi.

Bọn người Lục Thiên Mặc thoát cái đã về đến biệt thự ở gần bờ biển Đài Bắc, hắn đồ xe lại trong gara rồi thông thả bước vào trong. Đúng lúc xe của Rob, Lô Tấn, Bạch Phụng cùng Doãn Phi chạy đến, bọn họ mới cho người lập tức phong toả xung quanh.

"Tại sao lại phong toả chỗ này?"

Mạch Linh không hiểu nên lên tiếng hỏi, nơi này nằm ngay bờ biển cũng cách thành phố hơn hai trăm cây số, với lại nơi này làm gì có người qua lại, cô rõ ràng thấy là không cần thiết cho người đi tuần tra a.

Rob chống tay lên cầm nhìn chăm chăm Mạch Linh, khoe miệng tò ý cười: "Cảnh sát đã vào cuộc rồi, tôi đoán không lầm thì bọn họ sẽ lập tức đến đây!"

"Anh nói cái gì? Cảnh sát?" Mạch Linh khá bất ngờ về tính nghiêm trọng của sự việc lần này. Nhưng chung quy thì không có gì có thể lấy làm lạ vì trận nổ súng này gây ảnh hưởng đến một con số khổng lồ, tính xung quanh hiện trường đã có hơn vài chục người vô tội chết oan, hơn nữa hành động của Lục Thiên Mặc vừa rồi có khác nào là đang dùng cực hình làm người ta ngủ mê phanh thấy đau cơ chứ.

Doãn Phi lướt ngang người Mạch Linh, trước khi cô ta xoay người đi vào trong thì cũng kịp phun ra vài lời: "Chuyện gây náo động cả thành phố như thế này thì đến tai cảnh sát là chuyện đương nhiên."

Mạch Linh nghe qua thoáng sựng người, dù sao thì cô cũng đã đi vào con đường sát thủ này rồi thì chuyện sống chết chỉ là chuyện sớm muộn.

Cô khẽ mỉm cười, đưa hai tay ôm lấy người mình, hướng đến phía bọn người Lô Tấn mĩa mai.

"Từ trước đến nay tôi thấy các người không sợ trời không sợ đất, vậy mà bây giờ lại sợ cảnh sát sao?"

Lô Tấn nhìn cô nhủ mảy, gương mặt bỗng dưng tối hẳn đi: "Bọn chúng sẽ không làm gì được chúng ta. Chỉ có điều, nếu muốn giải quyết mọi chuyện êm xuôi thì chúng ta ần phải thương lượng với bọn chúng một số chuyện."

"Là chuyện gì?"

"Một là xem như không thấy gì. Hai là bọn chúng về mà thu xếp chuyện xuống lòng đất ở."

Mạch Linh há hốc mồm hơn nửa ngày trời, cuối cùng cô mới thốt ra được vài chữ: "Các người muốn tập kích sở cảnh sát hay sao?"

Rob bên cạnh lúc này kéo kéo vai Mạch Linh lôi cô đi vào trong, trên khoé môi hắn treo đùng đĩnh một nụ cười sáng chói: "Không chỉ là tập kích sở cảnh sát, mà lão đại còn có ý định phá nát trụ sở của chính phủ, phá bỏ hết toàn bộ thể lực cản đường đấy."

"Ồ." Mạch Linh bất lực gật gật đầu, quả là những con người này còn rất nhiều thứ cô chưa biết đó nha.

"Này, các người lấy bằng chứng gì mà nói tôi khủng bố cuộc đua?"

Hàn Ung ngồi bất chéo chân trên ghế nệm dày ở trong phòng tra khảo để lấy lời khai tội phạm, bọn người không biết lí lẽ này lại đột nhiên xông đến bắt hắn về đây hỏi cung là như thế nào?

"Hàn thiếu, chúng tôi nghi ngờ cậu có liên quan đến vụ việc lần này, mời cậu hợp tác điều tra." Người đàn ông mặc bộ đồ quân phục cảnh sát tiến đến đối diện với Hàn Ung, ông ta khom người đứng bên ngoài, hai cánh tay chống thẳng xuống chiếc bàn nghiêm giọng hỏi.

Hàn Ung vốn dĩ rất nhàm chán với việc đến đây hằng ngày rồi. Sáng nay chỉ là hắn muốn đến để xem cuộc đua xe diễn ra như thế nào nhưng lại bận một số công việc ở công ty nên đã đến muộn. Đúng lúc thuộc hạ của Lục Thiên Mặc nổ súng khắp nơi, hắn chỉ là muốn phòng thân mà rút khẩu súng đang sau thắt lưng ra thủ sẵn trong tay thì đã bị cảnh sát ập đến bắt giữ.

Hàn chửi rủa vài câu trong miệng rồi đánh bất lực gật đầu: "Được được. Trung tướng à, ngài muốn hỏi gì thì mau hỏi nhanh đi, tôi còn phải về nghỉ ngơi nữa a."

Trung tướng Tiểu ngồi xuống chiếc ghế đối diện, lên tiếng hỏi câu hỏi đầu tiên: "Trong lúc xảy ra vụ việc thì cậu đang cầm súng, cậu có biết tàng trữ vũ khí bất hợp pháp cũng là nguồn cơ để gây án hay không?"

"Biết!"

"Vậy cậu đã nổ súng vào những ai đang có mặt tại hiện trường?"

Hàn Ung ngã người ra sau ghế, hắn đập mạnh một cái lên thành bàn, chiếc ghế nệm xoay đã bị bật về phía sau, hắn ung dung cầm lên vài bộ hồ sơ tội phạm của quản lí tổ điều tra, tự ý lật ra xem.

"Tôi cầm súng để tránh trường hợp có kẻ ngu ngốc nào đó muốn ám sát mình mà phòng thân đấy thôi. Nếu chẳng may tôi mà bị mất một sợi tóc nào, thì Đài Loan này lại mất đi một người vừa đẹp trai lại vừa tài giỏi như tôi rồi, ngài nói xem có đúng hay là không?"

Trước những lời nói móc mỉa của Hàn Ung thì trung tá Tiểu cũng phải gợn tay đầu hàng, sau khi ông ta cho người kiểm tra khẩu súng thì đúng là súng chưa được bắn đi viên đạn nào nên ông ta đã cho Hàn Ung rời đi. Tuy nhiên những vũ khí có tính sát thương cao như súng và dao nhọn thì đã bị bên cảnh sát thu hồi.

Hàn Ung vừa bước ra khỏi cửa trụ sở cảnh sát thì đã thấy bóng dáng một cô gái chạy đến, cô ta tay xước rách mang hàng loạt đồ dùng cá nhân, vừa thấy Hàn Ung đã lập tức vui mừng lên tiếng: "A! Giám đốc, anh không phải đã bị cảnh sát bắt đi rồi hay sao?"

Hàn Ung nháu mày nhìn cô ta, khoé môi mòng khê nhếch lên một cách vô cùng phớt lờ: "Cô có vẻ rất mong muốn tôi bị bắt đi nhỉ?"

"Còn phải hỏi, tôi đã chuẩn bị sẵn cho anh nào là khăn tắm, quần áo, dao cạo râu, sữa rửa mặt..." Hiểu Đồng liệt kê ra hơn vài chục món đồ được đựng trong chiếc túi lớn đang cầm trên tay, vừa nghe tin Hàn Ung bị cảnh sát đưa đi là cô ta đã bỏ ngay hết công việc đang làm để chạy đến siêu thị mua hết những thứ này đem đến đây.

"Cô về viết đơn xin nghỉ việc đi. Ngày mai tôi ki!"

Hàn Ung lạnh lùng mở cửa xe định ngồi vào trong thì đã lập tức bị người phụ nữ kia lôi kéo: "Khoan đã, tôi chỉ là có lòng tốt lo nghĩ cho anh thôi mà. Anh không định về mà bỏ tôi ở lại đó chứ?"

Hắn đưa mắt nhìn đồng hồ trên xe, ngoài trời đã hơn chín giờ rồi. Ở công ty vẫn còn một số việc quan trọng mà hắn chưa giải quyết xong. Hàn Ung hướng về phía Hiểu Đồng, đánh đề cô ta lên xe.

"Mau lên xe đi."

Hiểu Đồng lập tức gật đầu vòng qua bên kia mở cửa leo lên xe. Chiếc ô tô sang trọng lập tức được khởi động rồi phóng vọt đi.

Đây là lần đầu tiên mà Hiểu Đồng được ngồi trên một con xe phải nói là có một không hai trên thế giới này, cô phấn khích nhìn ngắm xung quanh, ngay cả đến tấm nệm lót ghế mà cũng rất êm nha, có thể nói là còn êm hơn cả chiếc giường ở nhà cô nữa.

"Woa! Đây là lần đầu tôi được ngồi lên một chiếc siêu xe đó, cảm giác quả thật là rất thoải mái."

Hàn Ung liếc nhìn người phụ nữ nghịch ngợm bên cạnh rồi vẫn ung dung lái xe đi tiếp, sau một hồi chạy xe trên đường mà Hiểu Đồng vẫn chưa biết là hắn định đưa cô đi đâu, lúc này cô mới lên tiếng hỏi: "Giám đốc, anh đưa tôi đi đâu thế?"

"Đem cô đi bán cho bọn gang hồ để đổi lấy một số tiền, cộng với năm mươi phần trăm mức lương của cô đã bị tôi trừ đi thì cũng đủ để tôi đi ăn nhà hàng suốt một tuần đấy."

Hàn Ung bất ngờ xoay vô lăng rẽ vào một con hẻm nhỏ tối đen, lúc này Hiểu Đồng đã cảm thấy lạnh người, cô lập tức khóc lóc van xin.

"Tôi...Tôi đâu có làm gì mà giám đốc lại trừ lương tôi, tôi xin anh đó, tôi còn phải kiếm tiền cho mẹ tôi chữa bệnh nữa. Huhu."

Hàn Ung vốn dĩ ứng nhất là nước mắt đàn bà, vừa nhìn thấy Hiểu Đồng khóc lóc thì hắn đã lập tức đập thẳng dừng xe lại ngay.

"Dừng có dừng những giọt nước mắt đó của cô mà van xin tôi. Tôi rất ghét nước mắt đàn bà."

Hiểu Đồng nghe những lời này của hắn liền đưa tay quẹt nước mắt giữa trên mặt mình, cô nắm lấy cánh tay Hàn Ung lay lay.

"Được, tôi sẽ không khóc nữa. Nhưng anh phải hứa với tôi là sẽ không trừ lương tôi đấy nhé, hơn nữa đừng đem tôi đi bán cho bọn gang hồ kia, tôi không muốn trở thành một miếng thịt khô khi bị chúng hành hạ đâu a."

Hắn nhìn bộ dạng này của cô trông thật buồn cười, chính hắn cũng không hiểu sao khi nhìn Hiểu Đồng thì hắn lại thấy cô ta có nét gì đó rất giống Mạch Linh, đó cũng là lí do duy nhất để hắn không ra tay với cô, nếu như đối lại là người phụ nữ khác thì hắn đã đem xác quăng xuống biển từ lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Vật Tinh Nhân 999* Ngay được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Sự thật dần hé mở

Hàn Ung thoát ra mở suy nghĩ trong đầu. Dù sao thì Mạch Linh là Mạch Linh, Hiểu Đồng là Hiểu Đồng, làm sao mà có chuyện giống nhau được chứ. Hắn nghiêm mặt, làm bộ đáng vô tội vạ cho những giọt nước mắt kia.

"Tôi trừ lương cô là bởi vì cô dám tự ý bỏ công việc ở công ty mà chạy đến đây, đó là hình phạt quá nương tay rồi."

"Tôi..."

"Á..." Một tiếng hét vang lên trong ngõ cụt cuối đường hẻm truyền đến khiến Hàn Ung và Hiểu Đồng lập tức im bật câu chuyện, hắn neho mắt, một giây sau liền bước xuống xe.

Hiểu Đồng thấy vậy cũng không dám ở lại một mình nên cũng đi theo sau Hàn Ung, hai người vừa đi đến cuối đường đã nhìn thấy một đám gang hồ đang thay nhau cường bức một cô gái. Hàn Ung đen mặt xoay người định quay đi nhưng lập tức đã bị Hiểu Đồng cản lại.

"Nam tử hán đại trượng phu. Chẳng lẽ anh thấy chết mà không cứu sao?"

Hàn Ung liếc nhìn cô một lượt, hắn đưa tay rút bao thuốc trong túi áo ra, châm một điếu thuốc rồi rít mạnh: "Đó không phải chuyện của tôi."

Hắn trực tiếp quay về xe, Hiểu Đồng vốn dĩ rất nhất gan nên cô cũng lạT đặt chạy theo hắn, chiếc xe lập tức sáng đèn chạy rẽ vào một con hẻm khác để tìm đường ra quốc lộ.

"Nhà cô ở đâu?"

Hiểu Đồng đang ngồi lừ lừ theo độ chuyển động của xe mà tâm trí đã để đầu mất, đến khi Hàn Ứng đã bắt đầu nổi loá thì cô mới hoàn hồn nhìn lại xung quanh thì đã đến ngay khu nhà ở chật hẹp của mình. Nhưng đường hẻm dẫn vào nhà còn khá xa, hơn nữa xe ô tô thì lại không vào được. Hiểu Đồng vốn còn sợ chuyện lúc này vừa chứng kiến nên đã mặt dày ăn vạ Hàn Ứng.

"Giám đốc tốt bụng, chẳng hay anh có thể cùng tôi vào trong có được hay không? Anh xem đó, bây giờ đã hơn mười một giờ khuya rồi, đường thì tối đen, tôi thật sự không dám vào..."

Hàn Ứng vỗ vỗ trán. Hắn thật sự chẳng còn từ nào để nói về người phụ nữ này, hắn đường đường là một thiếu gia có kẻ hầu người hạ mà cư nhiên bây giờ lại phải theo hộ tống người phụ nữ phiền phức này hay sao?

Hắn vừa bước xuống xe thì đã thấy một bóng dáng quen thuộc từ trong cửa hàng hai mươi bốn giờ bước ra. Hắn quay sang Hiểu Đồng đang đứng bên cạnh, vội vàng lên tiếng: "Cô đứng yên ở đây đợi tôi." Hắn nói xong lập tức chạy đi.

Mạch Linh đã kêu được một chiếc taxi chạy ngang, cô vừa chạm tay vào nắm cửa thì đã bị một cánh tay khác chặn lại.

Mạch Linh ngẩng đầu lên nhìn, cô tuy có chút bất ngờ nhưng rất nhanh đã mỉm cười lên tiếng: "Hàn Ứng! Là anh sao?"

Hắn phất phất tay cho tài xế chạy đi, sau đó mới quay lại kéo Mạch Linh đi đến phía xe ô tô của mình.

"Chẳng phải nhờ em mà tôi mới dính vào con nợ như cô ta hay là không?"

Hàn Ứng vừa nói vừa chỉ tay về hướng Hiểu Đồng đang đứng. Mạch Linh nhìn theo bóng dáng của cô gái kia đột nhiên bật cười, cô nhàn nhạt cất tiếng: "Anh nên cảm thấy may mắn đi. Như không lại với được một cô gái xinh đẹp như thế thì còn gì bằng nữa."

"Hừ." Hắn liếc mắt hăm dọa cô vài cái thì hai người đã đến nơi. Hiểu Đồng vừa nhìn thấy Mạch Linh đã mừng rỡ như bắt được vàng.

"Cô có phải là người hôm trước đã cứu tôi ở quán bar không? Thật là may quá, tôi còn không biết tìm cô như thế nào để cảm ơn cho chu đáo nữa đó a."

Mạch Linh mỉm cười, xua tay: "Không cần đâu, cô ở đây làm gì? Đang định đi đâu hay sao?"

"Nhà tôi ở trong kia!" Hiểu Đồng chỉ tay về phía đoạn đường tối đen kia, chỉ thấy lờ mờ được vài ánh sáng của đèn đường lọt qua những tán cây dương xỉ lớn hai bên đường mà hắt xuống, đó là một con hẻm tối tăm gồm rất nhiều nhà cửa. Nơi này trong mắt Hàn Ứng cũng chẳng hơn ô chuột là bao.

Mạch Linh huých lấy cánh tay Hàn Ứng: "Còn không mau đưa cô ấy vào trong đi."

"Còn em thì sao?"

"Tôi ở đây chờ anh."

Hắn nghe cô nói xong thì lập tức phản đối kịch liệt, mặc dù hắn biết cô có thể tự bảo vệ bản thân, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không cho phép bất kì tên du côn nào có thể tùy ý trêu ghẹo.

Đổi chất hơn nửa ngày trời thì cuối cùng cô cũng đành phải cùng hai người họ đi vào trong. Nơi ở của Hiểu Đồng đúng là thật đáng thương, một căn nhà nhỏ lụp xụp nằm chen chúc nhau trong cái xóm tối tăm tối mịt. Ở trong nhà vừa nghe tiếng động, một người phụ nữ trung niên đã nhanh chóng đi tới, chậm rãi lên tiếng.

"Hiểu Đồng, con về rồi sao?"

Hiểu Đồng lập tức đặt túi xách của mình xuống bàn, vội đỡ lấy mẹ mình ngồi xuống.

"Mẹ, hôm nay nhà chúng ta có khách đấy!"

Người đàn bà kia lúc này mới để ý sự có mặt của Hàn Ứng và Mạch Linh, bà đã nhanh chóng đứng lên để chào hỏi.

"Hai vị là bạn của Hiểu Đồng nhà tôi sao? Thật là quý hoá quá, nhà chúng tôi như thế này chỉ sợ làm bẩn quần áo của hai vị đây!"

Mạch Linh tiến đến đỡ lấy bà ta ngồi xuống ghế, giọng nói vô cùng nhỏ nhẹ: "Bác đừng nói thế, cháu đã nghe Hiểu Đồng nói về bệnh tình của bác, chẳng hay bác thấy trong người như thế nào?"

Bà ta thờ dài, cầm lấy tờ giấy xét nghiệm trên bàn đưa đến trước mặt Mạch Linh: "Tôi bị ung thư máu đã đến giai đoạn thứ hai rồi. Haizz! Tuổi già mà, sống nay chết mai, tôi chỉ lo cho con bé Hiểu Đồng còn nhỏ nghịch ngợm và bông bột không thể tự chăm sóc bản thân, còn phận già này tôi có đáng là bao!"

Mạch Linh hướng mắt đến phía Hàn Ứng, hắn bất lực lắc đầu, từ lúc bước vào nhà này hắn đã chú ý duy nhất đến bức ảnh lớn được treo ở giữa nhà, mà người đàn ông trong bức ảnh đó...Lại là...!

Trò chuyện được một lúc thì mẹ củ Hiểu Đồng đã uống thuốc và đi vào trong để nghỉ ngơi. Lúc này Hàn Ứng mới lên tiếng hỏi: "Tại sao tôi lại chưa từng nghe cô nhắc đến bà của mình?"

"Ba?" Hiểu Đồng trầm ngâm vài phút, rất lâu sau đó cô mới lên tiếng: "Ông ta đã đuổi mẹ con tôi ra khỏi nhà từ lúc tôi còn nằm trong bụng mẹ, cho đến bây giờ tôi vẫn không hề biết mặt ông ấy ra sao. Ngoại trừ..."

"Ngoại trừ cái gì?" Mạch Linh nhìn thấy thái độ ập úng của Hiểu Đồng thật khiến cô hồi hộp chết đi được.

Hiểu Đồng xoay người bước đến chỉ tay lên bức ảnh treo trên tường: "Đây là mẹ tôi, còn người đàn ông kia là chồng bà ấy và cũng là ba tôi. Bức ảnh này mẹ tôi đã giữ nó từ rất lâu."

Mạch Linh tiến đến gần, cô bỗng đứng thấy đầu óc choáng váng một cách kì lạ. Người trên bức ảnh kia là Kiều Sớ Nghiện, lại chính là ba cô. Vậy lẽ nào Hiểu Đồng lại là...

Trước mắt bỗng tối sầm, cô có cảm giác mình đã ngã vào một vòng tay rắn chắc, trong ý thức mơ màng còn lại, cô đã bất giác gọi lên một tiếng "Ba."

Cũng trong đêm hôm đó Hiểu Đồng đã hỏi mẹ mình về người cha mà cô chưa từng gặp, trước sự kiên định của cô, bà đã kể lại toàn bộ câu chuyện cuộc đời mình cho cô nghe.

"Con còn một người chị gái, lúc mẹ sinh chị con thì bà con hoàn toàn khôn biết nó là con của người đàn ông khác, năm nó được hai tuổi thì bà con biết nó không phải là con ruột của ông ấy nên đã điên cuồng đuổi mẹ ra khỏi nhà, tuy nhiên lì do mà ông ấy giữ lại và nuôi nấng nó thì cho đến bây giờ mẹ vẫn không thể biết được." Lam Ân Tĩnh dừng lại vài phút để kìm chế cơn xúc động của mình, bà ta nắm chặt lấy tay Hiểu Đồng, tiếp tục: "Sau khi rời đi thì mẹ phát hiện mình đã có thai và sau đó sinh ra con, đã mười tám năm nay mẹ chẳng còn liên lạc gì với ba con nữa..."

Hiểu Đồng trầm mặc rất lâu, đến phút cuối cùng cô chỉ hỏi duy nhất một câu, giọng nói vô cùng lạnh lẽo: "Chị con, chị ấy như thế nào?"

Lam Ân Tĩnh nuốt nước mắt, dường như cảm xúc đã vỡ òa, bà ôm lấy ngực mình, khuôn miệng phát ra được vài chữ trước khi ngắt đi: "Nó...Có một cái bốt nhỏ hình ngôi sao màu đỏ ở gáy."

Sau đêm hôm đó, Mạch Linh vừa tỉnh lại đã lập tức muốn đến nhà Hiểu Đồng để hỏi rõ mọi chuyện. Từ lúc Hàn Ứng nhìn thấy bức ảnh thì hắn đã có suy nghĩ không mấy khả quan về vấn đề rắc rối này rồi, hắn vốn là có ý định muốn điều tra kĩ càng mọi chuyện mới nói cho Mạch Linh biết nhưng không ngờ sau khi nhìn thấy bức ảnh thì cô lại xúc động mạnh như vậy. Đứng trước quyết định này của cô, Hàn Ứng không còn cách nào hơn là đồng ý đưa cô đến gặp mẹ con Hiểu Đình.

Ngôi nhà nhỏ nằm trong hẻm lụp xụp kia đã đóng chặt cửa, Hàn Ứng núp lại và người hàng xóm xung quanh, hỏi thăm: "Có có nhìn thấy mẹ con ngôi nhà này đi đâu hay không?"

Người đàn bà kia lập tức trả lời: "Ý cậu nói là mẹ con Lam Ân Tĩnh sao? Tối hôm qua tôi thấy con gái bà ấy vội vàng đưa bà ấy vào bệnh viện rồi, cậu vào đó tìm đi."

Mạch Linh nghe xong lập tức kéo lấy tay Hàn Ứng, vội vàng ra xe.

Bạn đang đọc truyện *Sững Vật Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 61: Tìm được con sau mười tám năm

Xe vừa dừng ở trước cổng bệnh viện thì Mạch Linh đã lập tức chạy vào trong. Cô thật sự rất muốn biết sự thật về gia đình mình, sau hai mươi năm chung sống với gia đình nhưng bà cô mỗi khi uống rượu say lại chửi mắng cô là đồ con hoang. Còn mẹ và em gái thì luôn đối xử tệ bạc với cô, nhiều lần cô cũng tự hỏi rằng không biết mình có phải là máu mủ ruột rà của bọn họ hay không.

"Bác sĩ, làm ơn cho tôi hỏi bệnh nhân Lam Ân Tình đang ở đâu?" Mạch Linh vội lấy người bác sĩ đang đi ngang, vội vàng lên tiếng hỏi.

Ông bác sĩ đang đẩy chiếc băng ca lướt qua cũng gấp gáp trả lời vài câu rồi nhanh chóng đẩy bệnh nhân vào phòng bệnh: "Đây hai phòng một trăm mười tám."

Mạch Linh đi đến thang máy, cô đứng chờ vài giây thì Hàn Ung đã gửi xe xong và quay lại tìm cô. Đúng lúc cửa thang máy mở ra, Hiểu Đồng từ bên trong vừa nhìn thấy Mạch Linh và Hàn Ung cũng khá bất ngờ, cô ta vội vàng nhích sang một bên để hai người bước vào.

"Tại sao hai người lại ở đây?"

Hàn Ung dứt hai tay vào túi quần, hướng ánh mắt đến phía Mạch Linh, nhàn nhạt lên tiếng: "Cô ấy cứ khăng khăng muốn đến đây!"

Mạch Linh xoay người Hiểu Đồng để cô ta đối diện với mình, trong giọng nói đã không kìm chế được cảm xúc: "Hiểu Đồng, cô nói cho tôi biết đi, bà cô tên là gì?"

Hiểu Đồng bị Mạch Linh dồn ép khiến cô phải ngã mạnh vào thành thang máy, thái độ của Mạch Linh lúc này thật là làm cho người ta sợ hãi, Hàn Ung thấy thế liền nhảy vào ngăn cản.

"Linh Linh, em bình tĩnh lại đi. Em xem em làm cho cô ta sợ đến mức không thốt nên lời rồi kìa."

Hàn Ung ôm chặt lấy cô, kéo cô ra khỏi người Hiểu Đồng, nếu như hấn không ngăn cản kịp thời thì chắc vài phút nữa lại có áng mạng mất.

Cửa thang máy vừa mở, Hiểu Đồng bước ra trước, cô xoay người lại, nhẹ nhàng lên tiếng nói: "Mọi chuyện như thế nào, tôi nghĩ hai người nên trực tiếp hỏi mẹ tôi."

Mạch Linh tiến đến cửa phòng, cô nhìn qua cửa sổ đã nhìn thấy Lam Ân Tình đang ngồi trên giường, bà ta nghiêng người muốn lấy cốc nước trên bàn, Hiểu Đồng vội vàng định mở cửa chạy vào thì đã bị Mạch Linh ngăn cản: "Đề tôi."

Cô mở cửa tiến vào trong cầm lấy cốc nước đưa đến trước mặt Lam Ân Tình, cô nhẹ nhàng giúp bà ta uống nước.

"Là cô sao? Sao cô biết tôi đang ở đây? Còn Hiểu Đồng đi đâu rồi?"

Mạch Linh vỗ vỗ lưng bà ta trấn an: "Bác đừng lo, Hiểu Đồng đang ở ngoài. Hôm nay cháu đến đây là có chuyện muốn hỏi bác."

Lam Ân Tình tròn tròn mắt nhìn Mạch Linh, cô gái này từ khi gặp lần đầu thì bà đã cảm thấy có một cảm giác rất quen thuộc, bà ta không thể phủ nhận rằng cô rất giống bà ta lúc trẻ, cũng xinh đẹp và thanh thoát như vậy.

"Có chuyện gì?"

Mạch Linh mở di động của mình rồi chìa đến trước mặt Lam Ân Tình: "Bác có nhận ra người này không?"

Lam Ân Tình đưa mắt nhìn đến bức ảnh trước mặt, một tiếng "Dùng" phát lên bên tai, người đàn ông này làm sao mà bà có thể quên được, ông ấy là người mà suốt cuộc đời này bà cũng không bao giờ có thể quên.

"Sở Nghiện."

Bà nhìn chằm chằm bức ảnh trên màn hình điện thoại mà nước mắt ứa trào, hàng ngàn câu hỏi cứ hiện lên trong đầu, tại sao Mạch Linh lại có được bức ảnh này, tại sao cô lại trực tiếp đến đây chỉ để hỏi bà về người đàn ông mà suốt mười tám năm nay cũng chưa một lần đi tìm bà khi bà mang nặng đẻ đau đứa con ruột của ông ấy?

Mạch Linh nghe đến hai chữ "Sở Nghiện" đã lập tức há hốc mồm tại chỗ, bà ta quả nhiên là biết bà cô. Chẳng lẽ những gì mà cô suy đoán là đúng hay sao? Bà ta chính là mẹ ruột của cô, người mà bấy lâu nay bà có luôn một mực nói rằng bà ấy đã chết.

"Bác biết ông ấy?"

Lam Ân Tình xúc động nắm chặt điện thoại trong tay, bà ta nhìn Mạch Linh với một cặp mắt đã ngấn đỏ.

"Tại sao cô lại hỏi tôi về ông ấy, rốt cuộc cô có quan hệ như thế nào với Kiều gia?"

"Cô ấy là con gái lớn của Kiều Sở Nghiện."

Hàn Ung từ đằng sau tiến vào cùng với Hiểu Đồng, vừa nghe thấy cái tên quen thuộc này được thốt ra từ một người vô cùng xa lạ đã khiến Lam Ân Tình xúc động không thôi, bà ta ôm lấy ngực mình, cảm giác khó thở đã lập tức truyền đến. Hiểu Đồng vừa nhìn thấy biểu hiện lạ của mẹ vội vàng chạy đến đỡ lấy bà ta, lo lắng cất tiếng.

"Mẹ, mẹ làm sao vậy? Con đi gọi bác sĩ ngay."

"Đừng đi. Hiểu Đồng..." Lam Ân Tình đặt bàn tay run rẩy của mình lên mu bàn tay cô, nhẹ nhàng lên tiếng: "Mẹ có chuyện rất quan trọng muốn nói với con."

Hiểu Đồng dù rất lo lắng cho tình trạng sức khỏe của mẹ nhưng cô vẫn nán lại vài phút để nghe chuyện mà mẹ có sắp nói, nhìn thấy thái độ của bà, cô đã nhận ra là chuyện bà muốn nói rất quan trọng, hoặc hay đó cũng là thứ mà cô đang muốn biết từ tối hôm qua đến giờ.

"Là chuyện gì vậy mẹ?"

Lam Ân Tình đưa tay ôm chặt ngực mình, cổ nén cơn đau nhói từ lồng ngực truyền đến, bà đưa tay nắm lấy tay Mạch Linh và Hiểu Đồng, ngắt quãng nói: "Hai đứa...Là chị em với nhau..."

Chuyện này vốn không nằm ngoài tầm dự đoán của Hàn Ung, hần vừa nghe những lời này từ miệng của bà ta thì đã khẳng định một trăm phần trăm rằng Hiểu Đồng chính là em ruột của Mạch Linh, huống hồ từ lúc tiếp xúc với Hiểu Đồng thì hần đã tìm được rất nhiều điểm trên người cô ta rất giống với Mạch Linh.

Tin tức nghe qua như sét đánh ngang tai, Mạch Linh và Hiểu Đồng đưa mắt nhìn nhau, sự thật này quả nhiên đã khiến hai người không có cách nào chấp nhận được.

Lam Ân Tình im lặng một lúc để dần nén cơn đau, bà đưa tay lên cổ Hiểu Đồng kéo ra một sợi dây chuyền đã giấu sâu trong lớp áo dày, đưa đến trước mặt Mạch Linh.

"Có phải con cũng có một sợi dây chuyền giống hệt như thế này không?"

Mạch Linh ngăn người sở lên cổ mình, cô quả thật có một sợi dây chuyền như vậy, một sợi dây bằng bạc trắng được đính một viên ngọc bích màu xanh thắm, phía sau còn có khắc một kí hiệu rất đặc biệt.

"Đây là..." Hiểu Đồng nhìn kĩ hai sợi dây chuyền với nhau một lúc rất lâu và cô hoàn toàn bất lực khi chẳng tìm ra được điểm gì khác nhau, cô nhìn trân trân Mạch Linh, lát sau mới ấp úng lên tiếng: "Chị...Chị có thể cho em xem sau gáy của chị một lát có được hay không?"

Mạch Linh gạt đầu, cô xoay người về phía sau nhẹ nhàng vén mái tóc dài sang một bên tùy ý để cho Hiểu Đồng xem xét.

Hiểu Đồng run rẩy đưa tay đến cổ áo của Mạch Linh, cô không dám kéo xuống để kiểm tra, vì nếu như những gì cô thấy là sự thật thì cô phải nên đối diện thế nào?

Loay hoay hơn nửa ngày trời thì Hiểu Đồng mới dám kéo cổ áo của Mạch Linh xuống xem. Vết bớt hình ngôi sao màu đỏ quả thật đang hiện rõ ở sau gáy cô, Hiểu Đồng bất ngờ chết trân tại chỗ. Mạch Linh quả thật là chị ruột của cô.

Lam Ân Tình nghẹn giọng: "Vết bớt đó...Con đúng là con của mẹ rồi. Nào lại đây, để mẹ ôm con một cái."

Mạch Linh ngồi ngơ ngác trên ghế, cô không ngờ rằng ngoài Nguyệt Cẩm ra thì cô còn một đứa em gái khác, Mạch Linh không một phản ứng gì cứ ngồi đơ người ra đó, đến lúc Hàn Ung nhận thấy không khí trầm xuống một cách nặng nề, hần mới vỗ vỗ má cô, âm trầm nói.

"Linh Linh! Em..."

"Tôi không sao đâu, chỉ là bất ngờ một chút." Mạch Linh gật đầu tỏ vẻ bản thân rất ổn, cô xoay người lại phía Lam Ân Tình, nhẹ nhàng cầm lấy tay bà: "Mẹ!"

Trên khoe mỗi bà lập tức nở một nụ cười hiền dịu, bà đã chờ đợi ngày này đã rất lâu. Sau khi bà bị đuổi ra khỏi biệt thự Kiều gia, cuộc sống sau đó của bà khôn đốn vô cùng, bà phải một mình nuôi nấng Hiếu Đồng, đến năm cô lên mười tuổi thì bà muốn quay về Đài Bắc để tìm lại Mạch Linh và người chồng mà bà từng yêu rất nhiều, nhưng chẳng may bà lại mắc phải căn bệnh ác tính này. Đã tám năm trôi qua, Hiếu Đồng bây giờ cũng tròn mười tám tuổi, bà cũng không ngờ rằng trước lúc bà chết đi vẫn tìm lại được đứa con gái này.

"Con...Ba của con..."

Mạch Linh bỗng dưng im lặng hồi lâu, cô có gắng kìm chế cảm xúc của mình, cô nắm chặt tay Lam Ân Tình cùng Hiếu Đồng, chậm rãi lên tiếng: "Ông ấy đã mất rồi!"

"Mất...Làm sao lại như vậy?"

Mạch Linh khẽ thở dài: "Chuyện kể ra dài dòng lắm, khi nào mẹ khoẻ hơn con sẽ nói cho hai người nghe."

Lam Ân Tình thật sự không thể tin được người đàn ông mà mình rất mực yêu thương lại chết đi mà chính bà cũng không thể nào gặp mặt lần cuối. Bà xúc động đến mức khiến tâm tình trở nên bị xáo trộn, trong lúc cảm xúc bị vỡ oà, bà lại lên cơn khó thở khiến máu huyết không chạy lưu thông, trong cơn kích động dữ dội đó, Lam Ân Tình đã ngã ngay xuống giường bất tỉnh.

"Mẹ...Mẹ làm sao vậy? Mẹ hãy mau tỉnh lại đi." Mạch Linh và Hiếu Đồng vô cùng hoảng hốt, cô gấp gap đỡ lấy bà trên tay, hét lớn lên nhưng bà vẫn hôn mê không có dấu hiệu tỉnh lại, máy đo nhịp tim bỗng dưng chỉ còn một đường sáng thẳng tắp.

"Mau gọi bác sĩ đi."

Hàn Ứng lập tức chạy ra khỏi phòng, nhanh chóng tìm bác sĩ đang ở bên ngoài để đưa Lam Ân Tình vào phòng cấp cứu. Sau hơn hai tiếng đồng hồ cấp cứu, bác sĩ mới từ trong phòng bước ra, ông ta chưa kịp gạt mồ hôi trên trán thì Mạch Linh đã nhanh chóng tiến đến níu lấy tay ông ta gấp gáp hỏi.

"Bác sĩ, mẹ tôi như thế nào rồi?"

"Người thân hãy bình tĩnh, bệnh tình bà ấy hiện tại đã chuyển biến xấu. Cần phải tìm một nhóm máu thích hợp để truyền gấp, nếu không e rằng bà ấy sẽ không cảm cự được quá bảy ngày."

Hiếu Đồng vốn hiểu rõ nhóm máu của mẹ rất hiếm, đó là loại máu AB âm tính, rất ít người trên thế giới này tồn tại được nhóm máu đó, hơn nữa từ lúc cô phát hiện mẹ mình mắc phải căn bệnh ung thư máu này thì cô đã đi xét nghiệm ở nhiều nơi. Nhưng bác sĩ lại bảo rằng máu của cô là một loại máu pha lai trộn giữa mẹ và cha nên hoàn toàn là không phù hợp. Bây giờ mọi hi vọng chỉ còn trông chờ vào Mạch Linh mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Vật Tình Nhân 999* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 62: Nguyệt cảm có thai

Mạch Linh theo hướng dẫn của bác sĩ mà chạy đi xét nghiệm máu, cô ngồi ngoài phòng chờ khá lâu, trong lúc tâm trạng có rối loạn như thế này thì Hàn Ứng luôn có mặt bên cạnh để an ủi và chia sẻ, điều đó đã làm cho cô vô cùng cảm động.

"Linh Linh! Sẽ không sao đâu, nếu như máu của em cũng không phù hợp. Vậy thì tôi sẽ lật tung cái thành phố này để tìm người thích hợp cứu mẹ em."

Cô bật khóc ôm chặt lấy Hàn Ứng, tại sao mọi chuyện lại liên tục ập đến như thế này, tương lai của cô còn không biết ra sao vậy làm sao mà cô lo lắng cho mẹ và em gái của mình đây? Mạch Linh níu chặt năm ngón tay vào áo của Hàn Ứng, đầu lòng bầu mạnh, lúc cô buông tay ra thì nơi vạt áo đã sẫm bị nhấn đẫm lại.

Bác sĩ cầm tờ giấy xét nghiệm máu trong tay đi đến chỗ hai người, trên vè mặt ông ta thoát qua tia vui mừng.

"Cô Kiều, máu của cô hoàn toàn phù hợp với bệnh nhân, mời cô vào trong đến tiến hành lấy máu."

"Phù hợp rồi. Anh có nghe gì không, phù hợp rồi. Mẹ tôi được cứu rồi." Mạch Linh vui mừng nhảy cẫ lên, cô kích động nắm chặt cánh tay Hàn Ứng, cũng thật là may mắn, mẹ cô sẽ tỉnh lại nhanh thôi.

"Em vào trong đi, tôi sẽ luôn ở bên cạnh em cho đến khi sức khỏe của mẹ em hồi phục." Hàn Ứng xoa xoa đầu cô, hẳn không thể phủ nhận rằng trông cô như thế này đáng yêu rất nhiều so với lúc cô cố tình muốn thay đổi thành con người khác, nhưng Hàn Ứng hẳn đã nói, dù cô có như thế nào thì hẳn vẫn muốn bên cạnh và bảo vệ cô, mặc cho sau này cô không thuộc về hẳn..

Hắn cũng sẽ sẵn sàng đổi theo từng bước chân cô đi...!

Biệt thự.

Bọn người Lục Thiên Mặc đang bàn bạc một số kế hoạch công kích mới vào thời gian tới. Sau vụ khủng bố xã sủng ở đường đua hôm trước thì hẳn đã chắc chắn một điều rằng mình đã tiêu diệt sạch sẽ bọn cán chân ở Đài Loan này, mục tiêu tiếp theo hẳn vẫn chưa xác định được. Tuy nhiên sắp tới hẳn sẽ có một chuyện đi khảo sát châu Mỹ, dạo gần đây hẳn đã nghe tin trình báo về rằng bọn người không biết sống chết kia đang gây náo loạn ở địa bàn mà hẳn đang quản lý, về sự vắng mặt của Mạch Linh từ hôm qua đến giờ, hẳn vẫn cho người đi điều tra.

"Lão đại, anh định khi nào thì chúng ta rồi khỏi?" Rob chăm chú dán mắt vào màn hình laptop để nghiên cứu một thứ gì đó, hẳn không ngảnh mặt lên, nhưng cũng thừa biết là Lục Thiên Mặc đang thả hồn vào một nơi nào đó rồi.

"Lão đại!"

Lô Tấn ngồi bên cạnh đưa tay lay lay cánh tay Lục Thiên Mặc, vài giây sau hẳn mới lên tiếng trả lời.

"Các người không cần bận tâm đến chuyện này, tự tôi có cách sắp xếp."

Hắn nói xong lập tức đứng dậy rồi đi, dường như Lô Tấn muốn nói gì đó nhưng đã bị Doãn Phi cản lại.

"Anh đừng đi theo làm gì, tôi biết lão đại muốn đi đâu."

"Ý cô là đến bệnh viện?"

Doãn Phi nhoeén miệng cười, cô đưa tay nâng ly rượu đỏ lên miệng hớp lấy một ngụm.

Lục Thiên Mặc lái xe một mạch đến bệnh viện nơi mà mẹ Mạch Linh đang nằm viện. Hắn vừa đỗ xe vào bãi giữ đã nhìn thấy bóng dáng của Thẩm Mạn Quyên và Nguyệt Cẩm, hai người bọn họ đang lên la lên lút đường như là muốn thực hiện một kế hoạch nào đó.

Hắn còn lạ gì ha mẹ con à, con gái của mình bà ta còn dám bán thì chẳng có gì bà ta lại không dám làm, hẳn thấy hoải nghi nên đã lên theo sau. Thẩm Mạn Quyên cùng Nguyệt Cẩm đi vào bệnh viện, cả hai đều đeo một cặp kính râm bản to, vừa gặp một cô y tá đi tới đã lập tức lên tiếng hỏi.

"Cô ơi, Hàn thiếu chẳng hay đang ở đâu?"

Nữ y ta đảo mắt suy nghĩ, bệnh viện này làm gì có bệnh nhân nào tên Hàn thiếu a.

"Xin lỗi hai vị, nhưng mà chúng tôi không có người mà hai vị cần."

Thẩm Mạn Quyên cười cười quay đi, bà ta kéo Nguyệt Cẩm vào một góc, thì thầm: "Rõ ràng là mẹ đã nhìn thấy Hàn Ứng bước vào đây, từ hôm qua đến giờ vẫn không thấy cậu ta rồi đi. Tại sao lại không có được nhỉ?"

Nguyệt Cầm âm ừ nhún vai "Mẹ có chắc hay là không, y tá cũng bảo là không có ai như vậy rồi mà."

"Chính mắt mẹ đã thấy cậu ta bước vào đây, con xem nếu như bây giờ con đến chăm sóc cho cậu ta thì có phải con đã có thể nhanh chóng chiếm được cảm tình với cậu ta rồi hay không?"

Hai mẹ con Thẩm Mạn Quyên đành đi từng phòng để tìm, bọn họ vừa bước ra khỏi thang máy tầng bảy thì đã thấy Hàn Uý đang ngồi ở hàng ghế bên ngoài phòng cấp cứu, vừa nhìn thấy hẳn thì Nguyệt Cầm đã vội vã chạy đến.

"Khoan đã."

Thẩm Mạn Quyên kéo tay con gái lại, nhét vào tay cô ta một tờ giấy.

Nguyệt Cầm gạt đầu rồi chỉnh sửa lại quần áo đầu tóc của mình, bước đến gần Hàn Uý phát ra một giọng nói vô cùng ủy mị.

"Hàn thiếu, sao anh lại ở đây?"

Hàn Uý ngẩng mặt nhìn người phụ nữ trước mắt, trong tiềm thức của hẳn người phụ nữ này hoàn toàn không có một chút ấn tượng nào ngoài việc có lẽ cô ta đã trèo lên giường hẳn được vài lần. Hàn Uý ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, hẳn nhếch môi phun ra vài chữ.

"Mau cút đi."

Nguyệt Cầm sững người vài giây nhưng cũng rất cương quyết ngồi xuống bên cạnh Hàn Uý. "Người ta đến đây là có việc mà, vô tình gặp anh ở đây, anh nói xem có phải là chúng ta rất có duyên hay là không?"

"Cạch."

Cửa phòng cấp cứu được mở ra, Mạch Linh chạm miêng bóng gòn vào giữa cánh tay mình, đó là nơi bác sĩ vừa mới lấy máu, Hàn Uý vội vàng đứng lên đỡ lấy cô, trông vẻ mặt của cô bây giờ vô cùng nhợt nhạt.

"Linh Linh, em không sao chứ?"

"Tôi..." Mạch Linh định nói là mình không sao thì ánh mắt lại vô tình nhìn đến cô gái trước mắt, sau nửa ngày bất động, cô vui mừng reo lên: "Nguyệt Cầm! Em về rồi sao?"

Hàn Uý cũng khá bất ngờ, hoá ra cô ta là Kiều Nguyệt Cầm, là người mà trước đây Mạch Linh đã liều mạng đến ám sát hẳn để muốn cứu cô ta. Chuyện này có vẻ khá thú vị với hẳn đó nha.

"Thì ra cô ta là em gái của em sao?"

Nguyệt Cầm không để Mạch Linh trả lời, cô ta liền nhảy đến níu lấy tay Hàn Uý, chìa ra trước mặt hẳn một tờ giấy. "Anh xem đi."

"Có thai?" Bốn chữ "Chuẩn đoán mang thai" đập thẳng vào mắt cô, Mạch Linh há hốc mồm đứng nhìn Nguyệt Cầm với Hàn Uý, cô đẩy Hàn Uý ra khỏi người mình, hét lên: "Hàn Uý, anh ăn chơi như thế nào tôi khôn quan tâm, nhưng nó là em gái tôi, hơn nữa nó mới tròn mười sáu tuổi. Tại sao anh lại có thể làm nó mang thai hả?"

"Mười sáu tuổi? Shít! Có dám chơi tôi?" Hẳn tức giận nắm chặt cổ tay Nguyệt Cầm, hẳn đã hoài nghi độ tuổi của cô ta trong đêm đầu tiên mà cô ta trèo lên giường hẳn, thế nhiên do thân thể cô ta nở nang hơn những cô gái mười sáu tuổi khác rất nhiều nên hẳn cũng chẳng thêm quan tâm. Bây giờ cô ta lại chạy đến và quảng cho hẳn một tờ giấy xét nghiệm đã mang thai. Hàn Uý ời là Hàn Uý, đường đường là thiếu gia của một gia tộc lớn mà bây giờ lại để một đứa con gái chưa vị thành niên lừa gạt hay sao?

"Hàn thiếu, em..." Nguyệt Cầm nhìn thấy thái độ tức giận của hẳn thì đã vô cùng sợ hãi, cô ta tiến đến níu lấy ta hẳn, giọng nói trở nên vô cùng mềm mại tựa như sắp vỡ ra: "Em biết em sai rồi, anh có thể bỏ qua cho em hay không? Bây giờ em đã có thai rồi, anh không định phải bỏ trách nhiệm đó chứ?"

Hàn Uý gạt phắt tay cô ta ra, nghiêm mặt: "Cô đã trèo lên giường những người đàn ông nào, làm sao tôi có thể tin nó là con tôi?"

Mạch Linh bỗng dưng thấy choáng váng, cô dựa vào cánh cửa phòng cấp cứu từ từ trượt xuống, Hàn Uý nhìn thấy lập tức tiến đến muốn đỡ cô lên nhưng đã bị cô gạt phắt tay đi.

"Anh đã làm cho Nguyệt Cầm có thai rồi, anh hãy chịu trách nhiệm với nó đi, đừng để sau này chúng ta ngay cả nhìn mặt nhau cũng không thể."

Mạch Linh xoay người đi đến phía dãy phòng cuối cùng, cô rẽ vào hướng thang bộ để đi xuống dưới của bệnh viện, trước mặt bỗng dưng đảo ngược, đôi mắt đỏ mọng của cô bây giờ đã trắng bệch. Lượng máu cô đã hiến mất đi đã khiến cô trở nên vô cùng mệt mỏi, chân cô vừa bước xuống bậc thang đã lập tức bị trượt, cả người cô theo quán tính lao xuống một vòng tay vô cùng ảm áp.

Cô xoay đầu nhìn người đàn ông đang ôm chặt mình, giọng nói mệt mỏi khê vang lên: "Sao anh lại ở đây?"

Lục Thiên Mặc chau chặt hai đầu chân mày, nhàn nhạt trả lời: "Tôi đưa em về."

"Nhưng còn mẹ tôi..."

"Tôi sẽ cho người chăm sóc bà ấy."

Hắn nói xong liền ôm cô xoay người đến phía thang máy xuống thẳng đến bãi giữ xe, chiếc xe ô tô kia lập tức được khởi động rồi phóng đi.

[...]

"Lô Tấn, cậu mau điều tra người phụ nữ có tên là Lam Ân Tĩnh cho tôi."

"Được! Tôi đi liền đây."

Lục Thiên Mặc quay đầu nhìn Mạch Linh đang ngủ say trên giường, trong lòng hẳn thoáng chạy qua một tia phức tạp, chuyện này chắc chắn vẫn còn rất nhiều uẩn khúc, mà cũng vì chính hẳn trước đây đã không điều tra kỹ càng lại để thù hận của lập lý trí, nếu như sự thật quả đúng như những gì hẳn đang nghĩ trong đầu, vậy thì bấy lâu nay hẳn đã hiểu lầm Mạch Linh hay sao?

Lô Tấn cho người điều tra mọi thông tin của người phụ nữ kia đã rất nhanh đã lập tức quay lại. Hẳn tiến vào phòng đưa sấp hồ sơ cho Lục Thiên Mặc, cất tiếng: "Toàn bộ thông tin đều được thu nhập ở trong hồ sơ này. Lão đại...Còn một chuyện..."

Lục Thiên Mặc nhíu mày, hướng đến Lô Tấn, hỏi: "Chuyện gì?"

"Tôi vừa nghe được cuộc trò chuyện giữa Thẩm Mạn Quyên và người đàn bà tên Lam Ân Tĩnh kia."

Lô Tấn rút đi động từ túi áo ngoài ra đưa đến trước mặt Lục Thiên Mặc, đưa tay mở lên một đoạn ghi âm.

Giọng nói của Thẩm Mạn Quyên lập tức phát ra: "Lam Ân Tĩnh, tôi cứ tưởng là cô đã chết ở một xô xình nào đó rồi. Không ngờ là cô vẫn còn sống a."

Sau khi Mạch Linh rời khỏi, băng ca đẩy Lam Ân Tĩnh về lại phòng hồi sức, Thẩm Mạn Quyên vốn dĩ muốn đi theo sau để xem tình hình của Nguyệt Cầm như thế nào thế nhưng bà ta lại bắt gặp Lam Ân Tĩnh. Nhân lúc Hiểu Đồng bỏ đi mua thức ăn nhanh thì bà ta đã len vào, đúng lúc Lô Tấn cũng đang có mặt ở bệnh viện để điều tra thông tin thì đã nghe được cuộc nói chuyện kia.

Lam Ân Tĩnh gặp lại Thẩm Mạn Quyên lại vô cùng bất ngờ, đứng trước lời nói của bà ta, Lam Ân Tĩnh chỉ có thể nhàn nhạt trả lời.

"Những gì cô muốn không phải là tài sản của Kiều gia hay sao. Năm đó nếu không nhờ phần phước của cô ban cho thì mẹ con tôi cũng không phải ra khỏi nhà."

Thẩm Mạn Quyên bắt chéo chân ngồi trên ghế, giọng nói vô cùng cay nghiệt: "Là do cô không có bản lĩnh giữ chồng. Hơn nữa Kiều Mạch Linh con gái cô cũng chẳng phải là con ruột của Sở Nghiên. Cây kim trong bọc giấu lâu ngày cũng sẽ lòi ra, thế thì tôi giúp cô một tay để sự thật sớm phơi bày rồi còn không phải tốt hơn hay sao?"

"Cô..."

Thẩm Mạn Quyên xua xua tay, nhoen miệng cười: "Mục đích hôm nay tôi đến đây không phải để nhiều lời với cô, cô nên tự lo cho bản thân của mình thì hơn, chúc cô sớm khỏi bệnh nhé ha ha ha."

Lam Ân Tĩnh trừng mắt nhìn bóng dáng Thẩm Mạn Quyên khuất sau cánh cửa, có lẽ bà ta là người mà suốt cuộc đời này Lam Ân Tĩnh không muốn gặp lại nhất.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Vật Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 63: Bồng dung thay đổi - hàn ung lấy vợ?

Lục Thiên Mặc nắm chặt điện thoại trong tay, hân đưa mắt nhìn người phụ nữ đang nằm trên giường, trong mắt ánh lên vài tia trầm mặc.

"Được rồi, cậu ra ngoài đi."

Lô Tấn cúi người lui ra, trong phòng bây giờ chỉ còn Lục Thiên Mặc và Mạch Linh, cô vẫn nằm trên giường ngủ say như một con thỏ nhỏ, ánh nắng buổi chiều nhẹ nhàng xuyên qua khe cửa sổ đáp lại trên má cô tạo nên một bức tranh vô cùng tuyệt mỹ.

Lục Thiên Mặc đưa tay vuốt lấy vài sợi tóc trước trán cô, hân cất giọng trầm trầm.

"Nếu như em không phải là con ruột của Kiều Sở Nghiệm, vậy thì mối hận thù này sẽ được xóa bỏ kể từ đây." Hân trầm ngâm hồi lâu, hân đã hiểu lầm cô suốt mười hai tháng, mới đó mà đã thấm thoát một năm rồi, có lẽ những sự hành hạ mà cô đã chịu đã quá đủ, trong những đêm loạn lạc với người phụ nữ khác, hình bóng của Mạch Linh vẫn luôn ám ảnh hân, đó là một nỗi ám ảnh mơ hồ dường như là đang bắt hân phải xác định rõ mối quan hệ giữa hai người. Có thể hân đã động lòng với người phụ nữ này từ lâu, nhưng vì nỗi thù mà hân căm hận đến tận xương tủy kia đã không cho hân có cơ hội để bày tỏ.

Buổi tối ở thành phố Đài Bắc vô cùng nhộn nhịp, Mạch Linh tựa mình thức dậy sau một giấc ngủ dài, cô lập tức đưa tay tìm điện thoại, đã hơn sáu tiếng đồng hồ trôi qua rồi không biết là tình hình của mẹ cô như thế nào. Cô bật nút nguồn điện thoại, màn hình hiển thị bốn mươi ba cuộc gọi nhỡ, trong đó có hai cuộc của Hiểu Đồng, còn lại đều được gọi đến của Hân Ứng.

Mạch Linh vỗ vỗ đầu, cô ấn số gọi lại: "Hiểu Đồng, mẹ bây giờ như thế nào rồi?"

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói nhẹ nhàng của Hiểu Đồng: "Mẹ đã tỉnh lại rồi, chị đừng lo lắng nhé. Sức khỏe của chị bây giờ đã ổn chưa?"

"Chị không sao! Bây giờ chị lập tức đến bệnh viện ngay."

Mạch Linh trượt xuống giường, chân cô vừa chạm vào đôi dép lông đi trong nhà thì đã lập tức bị nhấc bổng lên.

"Á...Anh làm gì vậy? Mau bỏ tôi xuống!"

Lục Thiên Mặc khẽ kể những lời nói lầm nhảm của cô bên tay, hân trực tiếp bế cô đặt vào bồn tắm. Tựa tay đưa đến bên lấy vòi nước ấm để xả vào bên trong.

"Muốn đến bệnh viện thì trước hết em nên tắm rửa sạch sẽ và ăn no đã."

Mạch Linh tròn tròn mắt nhìn người đàn ông trước mặt, cô vỗ vỗ má mình để cảm nhận được cảm giác đau rất truyền đến mới biết bản thân không phải là đang nằm mơ a.

"Em không cần phải nhìn tôi bằng ánh mắt đó." Lục Thiên Mặc cho ngón tay vào dòng nước để thử độ ấm, hân đưa tay về phía cô, cởi bỏ vài chiếc cúc áo trên chiếc áo sơ mi mà cô đang mặc.

"Anh làm gì vậy?" Mạch Linh nhìn người tránh né sự đụng chạm của hân, cô đưa hai tay ôm lấy cổ áo mình, cái tên lão đạo ác ma này hôm nay lại ăn trộm cái thứ gì, sao lại tự dưng đối tốt với cô? Chẳng thả hân cứ lạnh lùng như thường ngày còn làm cho Mạch Linh cảm thấy thoải mái hơn nữa.

Lục Thiên Mặc kéo tay cô xuống, trực tiếp cởi luôn bộ quần áo trên người cô quăng thẳng vào sọt đồ: "Không cởi đồ thì làm sao tắm! Và lại trên người em còn chỗ nào mà tôi chưa từng chạm vào."

Mạch Linh đỏ mặt kể cho hân muốn làm gì thì làm, cô vừa trải qua một giấc ngủ dài, bây giờ được ngắm người trong làn nước ấm quả thật là xua tan đi hết mọi sự mệt mỏi.

"Khoan đã, tại sao anh lại biết mẹ tôi đang nằm viện?"

Hân pha một ít nước hoa hồng vào bồn tắm, xoay lưng cô lại đối diện với mặt mình, nhẹ nhàng vuốt ve: "Chỉ cần là những thứ tôi muốn biết, thì tất nhiên tôi sẽ điều tra cho đến cùng."

Mạch Linh hít sâu một hơi, cô thật không biết hân đã đi đâu và có ngã đập đầu hay không, nhưng xem ra thái độ của hân bây giờ có thể giúp cô không còn những pha thất tim nữa.

Tắm xong, Lục Thiên Mặc giúp cô chọn một bộ quần áo thoải mái nhất rồi mặc vào. Cô cầm lấy túi xách, cùng hân đi xuống cầu thang.

"Qua bàn ăn hết bát cháo đi, tôi sẽ đưa em đến bệnh viện."

Hân kéo cô tiến đến ngồi vào bàn ăn, bà quân gia bê lên một bát cháo đầy hun hút khói, mùi cháo toả ra thơm phức làm Mạch Linh bỗng chốc có cảm giác như bao tử của mình đang biểu tình đòi ăn.

Cô đưa tay móc lấy một muỗng đầy đưa lên miệng, một giây sau cô đã hét toáng lên: "A...!"

"Sao thế? Nóng sao? Bà còn đứng đó làm gì, mau lấy cốc nước lạnh lại đây!" Lục Thiên Mặc nghiêng đầu xem xét vẻ mặt cô, đưa tay nhận lấy cốc nước từ bà quân gia, nâng đầu Mạch Linh lên đỡ cho cô uống hết.

"Xin lỗi anh, tôi làm đó rồi."

Mạch Linh nhìn muỗng cháo rơi vụn vãi trên sàn, cảm giác nóng ở đầu lưỡi vẫn còn tê tê.

Hân hừ lạnh một tiếng hướng đến bà quân gia, bà ta lập tức hiểu ý liền lau dọn ngay, tô cháo trên bàn đã bị Lục Thiên Mặc kéo đi, lần này là hân đích thân thổi nguội cháo trước khi để Mạch Linh nuốt vào.

"Mở miệng ra!"

Mạch Linh nhìn muỗng cháo được đưa đến miệng mình, cô nhăn mặt nhủ mày, cô là bị thiếu máu chứ có phải là bị liệt tay chân đâu mà hân lại tỏ ra quan trọng hóa vấn đề như thế này.

Cô định mở miệng nói gì đó nhưng bất gặp ánh mắt tràn đầy mùi súng đạn của hân thì liền lập tức im miệng, ngoan ngoãn mà ăn hết bát cháo kia.

Cảnh tượng vừa rồi cũng làm cho bà quân gia vô cùng bất ngờ. Bà ta làm quân gia ở đây đã gần mười năm thế nhưng chưa bao giờ nhìn thấy Lục Thiên Mặc đặc biệt quan tâm đến ai. Vậy mà ngày hôm nay hân lại hạ mình để đút cháo cho một người phụ nữ.

"Hai người muốn chọc mù mắt tôi hay sao?"

Một giọng nói truyền đến từ phía sau lưng, Mạch Linh giật mình quay đầu lại, hoá ra là Doãn Phi. Cô ta mặc một chiếc đầm bó theo lối cổ điển Trung Hoa màu xanh xám, mái tóc được chải chuốt rất sành điệu, Doãn Phi bước đến ngồi xuống bàn ăn, phất phất tay về hướng quân gia.

"Đói quá, mau chuẩn bị gì đó cho tôi ngay đi."

Lục Thiên Mặc vẫn không ngừng lại động tác của mình liên tục đút cháo đến miệng Mạch Linh, cô vốn dĩ chưa kịp nuốt thì hân đã đưa muỗng khác đến.

Hân dứt xong muỗng cháo cuối cùng rồi quay lại hỏi: "Mọi chuyện như thế nào rồi?"

Doãn Phi cầm lấy lọ gia vị mà bà quân gia vừa mới đem đến, cô vừa rắc lên lớp trứng sốt vừa trả lời: "Đã xong rồi, chỉ còn chờ ngày xuất phát nữa thôi!"

Mạch Linh nghe qua cũng không hiểu gì, cô đứng lên tiến đến hộp khăn giấy kéo ra một miếng để lau miệng, Doãn Phi xé một miếng sandwich bỏ vào miệng nhai nhòn nhòn: "Tôi nghĩ lần này cô nên đi theo lão đại sẽ tốt hơn."

"Sao cơ?" Mạch Linh vẫn chưa hiểu gì, cô quay lại bàn ăn, thối mắt nhìn chằm chằm Doãn Phi.

"Lão đại có vài nhiệm vụ cần làm, lần này bay khá lâu đấy. Tôi nghĩ lad cô nên theo ánh ấy, nếu cô ở lại đây, tôi e là cô sẽ gặp nguy hiểm."

Doãn Phi nói xong nhìn Lục Thiên Mặc cười cười, cô xoay người uống lấy một ngụm nước cam, lập tức đứng lên: "Tôi ăn xong rồi, tôi có việc phải đi trước đây."

Dường như Doãn Phi và Bạch Phụng đã có hẹn đi đâu đó với nhau. Mạch Linh dõi theo bóng dáng của cô ta ra đến cổng rồi nhanh chóng leo lên xe của Bạch Phụng phóng đi mất hút.

Lục Thiên Mặc nhướn mày nhìn Mạch Linh cười cười: "Em thấy thế nào, có muốn đi theo tôi không?"

Cô có thể nói là không sao?

"Nếu như lão đại muốn tôi đi, tôi làm sao dám chống chứ?"

Hắn trầm ngâm một lúc, rồi đi lần này sẽ là một chuyện đi về cùng nguy hiểm, nhưng cũng đúng như lời Doãn Phi đã nói, nếu để cô lại thì mọi chuyện có lẽ sẽ còn rắc rối hơn.

[...]

Thẩm Mạn Quyên ngồi gác chân lên ghế da, trên tay bà ta cầm một lọ son móng màu đỏ, bà ta quẹt vài cái lên chân của mình, hướng mắt sang ti vi trên tường.

Bản tin đầu nhanh chóng được truyền đến với một tiêu đề cực kì sốt dẻo: "Hàn Ung - Thiếu gia của Hàn tộc sắp sửa lấy vợ."

Thẩm Mạn Quyên vội vàng lòi khe Nguyệt Cầm trong phòng ra, vui mừng hỏi: "Hàn Ung đã đồng ý lấy con làm vợ rồi có đúng hay là không?"

Nguyệt Cầm buông đi động trong tay ra, cô ta ngồi bẹp xuống chiếc ghế sofa bên cạnh Thẩm Mạn Quyên, cô ta đưa tay chỉ vào tờ giấy siêu âm mới lấy được từ bệnh viện.

"Con của mẹ đã ra tay thì anh ấy làm sao chạy thoát được, lúc đầu thì anh ấy không tin và đưa con vào phòng siêu âm mới lấy được từ bệnh viện."

Thẩm Mạn Quyên sung sướng đến cười híp cả mắt, quả là không nằm ngoài dự đoán của bà ta, Nguyệt Cầm đã có thai với một người đàn ông khác trước khi gặp Hàn Ung một vài ngày, nhân cơ hội này bà ta muốn danh chính ngôn thuận để Nguyệt Cầm bước chân vào Hàn gia. Đúng lúc đó Mạch Linh nghe thấy, bà ta vốn thừa biết dù Mạch Linh có thay đổi như thế nào thì trong cô vẫn còn tồn tại một thứ tình cảm gia đình, nếu như cô biết em gái mình có thai với Hàn Ung thì cô sẽ lập tức không làm phiền hẳn nữa. Và quả nhiên, mọi chuyện đều diễn ra một cách vô cùng thuận lợi.

Hàn Ung nằm dài trên sofa nghịch nghịch điện thoại. Mọi chuyện chỉ là mới bắt đầu thôi, nếu như không phải vì muốn làm lành với Mạch Linh thì còn lâu Hàn Ung hẳn mới đồng ý cưới Kiều Nguyệt Cầm.

Hàn Lâm tức giận cầm tờ báo đi đến quảng mạnh xuống bàn, ông gằn giọng lên tiếng: "Cái tên tiểu tử này, con đang làm cái gì vậy hả? Tại sao ra ngoài ăn chơi rồi để lại hậu quả như thế này!"

Hàn Văn ung dung lướt lướt đi động, nhàn nhật trả lời: "Con có lí do của mình, ba cứ yên tâm đi con sẽ không để mất mặt Hàn gia đâu."

"Hừ! Thật là không thể chấp nhận nổi!"

Hàn Lâm giận dữ xoay người đi lên lầu, đứa con trai độc nhất của gia tộc này ăn chơi đàn đúm như thế nào trước giờ vẫn chưa từng công khai là muốn lấy vợ, bây giờ dùng một cái tin tức lan tãi nhanh chóng trên báo lẫn truyền thông như thế này, từ lúc trang đầu của bài báo được đăng tải thì tập đoàn Hàn thị đã bị phóng viên vây kín để phỏng vấn, cũng chính vì lí do đó mà hẳn mới trở về biệt thự Hàn gia.

Hàn Ung đã hoài nghi về đứa con bỗngưng từ trên trời rớt xuống kia vốn dĩ chẳng liên quan gì với mình, nhưng khi hẳn mang kết quả xét nghiệm đến để gặp riêng bác sĩ thì ông ta lại báo rằng thai còn quá nhỏ và không thể xét nghiệm ADN. Nên cách tốt nhất để hoàn bình là hẳn đành phải chấp nhận cưới cô ta, chờ đợi một thời gian rồi tìm cách giải quyết.

Hắn đưa tay ấn đến con số trên màn hình nhưng chân chữ rất lâu vẫn không bấm gọi, số di động này từ lâu hẳn đã thuộc lòng và nó đã in sâu trong tâm trí hẳn, nhưng giờ phút này khi nhìn đến danh sách cuộc gọi đã được gọi đi, đã hơn bốn mươi cuộc gọi nhưng người bên kia vẫn không bắt máy, thậm chí là không cho hẳn một lời hồi âm nào khiến trong lòng lo lắng không thôi.

Hàn Ung xoay người bước lên phòng thay vội bộ quần áo khác rồi cầm chìa khoá xuống gara khởi động chiếc ô tô của mình phóng thẳng đến phía bệnh viện Vinh Dân nằm toạ lạc ở ngay trung tâm thành phố Đài Bắc để tìm người phụ nữ đang cố tình trốn tránh hẳn kia.

Bạn đang đọc truyện *Súng Vết Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Lão đại lại biến thành tên điên?

Mấy hôm nay bệnh tình của Lam Ân Tinh đã có những tiến triển tốt hơn, Lục Thiên Mặc đưa Mạch Linh đến bệnh viện rồi phái quay về công ty để giải quyết vài chuyện quan trọng cần hẳn có mặt. Mạch Linh ngồi trong phòng hồi sức gọt lấy trái cam trên tay, nói chuyện vô cùng vui vẻ với Lam Ân Tinh và Hiếu Đồng em gái của mình.

"Nào, mẹ ăn cam đi."

Mạch Linh bê đĩa cam đến trước mặt bà, lấy cho bà một miếng rồi lại chia qua cho Hiếu Đồng.

"Cám ơn chị."

Hiếu Đồng tươi cười nhận lấy, sau chuyển cấp cứu vừa rồi thì cả gia đình cô đã được đoàn tụ rồi, tuy Mạch Linh không phải là chị ruột cùng ba cùng mẹ với cô nhưng cô vẫn luôn xem Mạch Linh như là chị ruột của mình, hơn nữa cũng phải nói là ông trời có mắt nên mới khiến Mạch Linh xuất hiện đúng lúc để cứu lấy tính mạng của Lam Ân Tinh, quả là người ở hiền thì luôn gặp lành mà.

Điện thoại trong túi xách bỗngưng reo lên, Mạch Linh cầm lấy điện thoại, cô chân chữ vài giây rồi đứng lên khỏi ghế: "Mẹ, Hiếu Đồng! Con ra ngoài một chút."

"Ừ, con đi đi." Lam Ân Tinh mỉm cười gật đầu nhìn Mạch Linh xoay người khuất sau cánh cửa lớn.

Cô đứng bên ngoài hành lang của dãy phòng bệnh, đưa tay nhận lấy máy.

"Anh tìm tôi có chuyện gì?"

"Tôi...A! Hân thiếu kia, mau đến để phỏng vấn đi..." Một loạt âm thanh nhiễu cùng với những bước chân từ bên kia điện thoại truyền đến, Mạch Linh vẫn giữ máy, cô đi tìm xung quanh xem đã xảy ra chuyện gì, vừa bước vào hành lang ở dãy khoa phụ sản thì có một bàn tay từ đằng sau bụm chặt lấy miệng cô rồi kéo cô vào một góc két.

"Anh làm cái quái gì thế?"

Hàn Ung tháo cặp kính râm bản to màu đen ra, hẳn ngó nghiêng xung quanh, đưa ngón tay trỏ lên một tạo ra một động tác im lặng: "Suyt! Em nhỏ tiếng một chút, hiện tại phóng viên đang ở đây rất nhiều."

Mạch Linh liếc nhìn hẳn với một thái độ nghi hoặc, cô đưa đầu ra khỏi vách tường để quan sát xung quanh, sau đó quay lại nói với Hàn Ung: "Anh đã gây ra chuyện gì nữa đây?"

Hàn Ung nhún vai, tỏ thái độ vô tội: "Còn không phải vì chiều ý em mà tôi đã đồng ý lấy Kiều Nguyệt Cầm đấy sao?"

"Anh nói thật không?"

Hắn bắt lực dựa người vào thành lang can, xoay người nhắm một liều thuốc.

"Có điều, chuyện này em phải tin tôi. Đứa bé trong bụng cô ta tuyệt đối không phải là con của tôi."

Mạch Linh giờ nắm đầm hù dọa: "Anh ngang nhiên làm chơi mà không dám nhận?"

"Rồi tôi sẽ cho em thấy sự thật. Cô ta và em không phải là chị em cùng cha khác mẹ gì đó. Em là con riêng của Lam Ân Tinh và người đàn ông khác. Chẳng lẽ chuyện này em không hề hay biết gì hay sao?"

Mạch Linh có vốn không hề biết chuyện này, cô chỉ biết rằng Thẩm Mạn Quyên không phải là mẹ của cô, bà ta chỉ là người thứ ba xen vào cuộc sống gia đình cô, nhưng khi cô vừa nhận thức được mọi hành động của gia đình thì mẹ cô đã rời đi, năm đó cô chỉ mới tròn hai tuổi.

"Ý của anh là...Tôi và Kiều gia không có quan hệ gì sao?"

Hàn Ung vút liều thuốc thẳng xuống lầu, khẽ gật đầu: "Hai mẹ con cô ta luôn muốn hãm hại em vậy mà em còn có ý tốt đối với họ, tôi nên nói về em như thế nào đây, em đúng là ngu ngốc."

Mạch Linh hoàn toàn bị á khẩu, thì ra thân thể của cô từ lâu đã bại lộ, những người bên cạnh cô đều biết hết duy nhất chỉ có cô là không hề hay biết chuyện gì. Có lẽ đây cũng là lý do mà mấy hôm nay Lục Thiên Mặc thay đổi thái độ với cô đến chóng mặt như vậy.

"Vây Nguyệt Cẩm..."

Hàn Ung nhàn nhạt dứt hai tay vào túi quần: "Cô ta muốn chơi tôi, đứa bé trong bụng cô ta tuyệt đối không phải là con của tôi."

Mạch Linh ngăn người một hồi lâu. Tuy cô chưa biết gì nhiều về Hàn Ung nhưng cô đã tiếp xúc với hắn hơn nửa năm nay, cô biết được hắn là người chính trực. Chuyện mà hắn làm hẳn nhất định sẽ nhận, lần này có phải là cô đã nghĩ sai cho hắn rồi hay không?

Nhóm nhà báo loay hoay một hồi không nhìn thấy được Hàn Ung nên cũng đành bất lực cảm máy quay ra về, Hàn Ung nhìn thấy không khí ở đây tựa hồ như muốn nổ tung lên, hắn hít thở một hơi thật sâu, nhìn đến phía Mạch Linh với một ánh mắt vô cùng phức tạp.

"Thôi được rồi. Tôi về đây."

Hàn Ung xoay người đi, bóng dáng hắn hiện lên và cô đọc được những bước dài trên đoạn hành lang vắng. Mạch Linh dõi theo tấm lưng rắn chắc kia, giọng nói nghẹn lại ở cổ họng: "Hàn Ung..."

Đôi chân dài khễ dừng bước, hắn xoay đầu lại nhìn cô với một khoảng cách rất xa, Mạch Linh có thể cảm nhận được rằng hắn đang mỉm cười.

"Tôi tin anh."

Hàn Ung thật sự đã mỉm cười khi nghe những lời nói này được phát ra từ miệng của cô, hắn gật đầu yên lòng rồi xoay người bước vào thang máy.

Đã hơn một tuần nay Mạch Linh cứ chạy ra chạy vào bệnh viện để chăm nom Lam Ân Tình, cũng vì vậy mà trong về mặt Mạch Linh tiêu tụy đi hẳn, hôm nay cô đích thân xuống nấu một ít cháo gà đến mang đến cho mẹ mình, nói cháo gà thơm phức bốc khói ngun ngút tràn ngập phòng bếp.

Mạch Linh với tay lấy chai dầu ăn trên kệ để ướp vào chảo vài quả trứng, cô mở chai nắp dầu ăn đổ vào chảo chống dính nhưng chẳng may lại làm mấy giọt dầu kia vurun vài trên áo, cô nhưn người lấy chiếc tạp dề đang treo ở gần kệ bếp muốn mặc vào, nhưng loay hoay mãi mà không thể nào mặc vào được.

"Đề tôi..."

Lục Thiên Mặc ở sau lưng khẽ chống tay ra trước bụng cô rồi luồn tay ra phía sau buộc lại sợi dây để cô định cái tạp dề sẽ không bị rơi đi, hôm nay hắn mới có cơ hội để nhận ra. Rằng cô gái trong lòng mình rất nhỏ nhắn, vòng eo của cô gọn đến mức hắn tựa hồ có thể dùng một tay mà bẻ gãy.

"Sao anh lại ở đây? Tôi cứ nghĩ là anh đã đến công ty rồi."

Lục Thiên Mặc bước đến tủ lạnh mở cửa lấy một chai nước ngọt, hắn nghiêng người dựa vào giàn bếp, nhìn cô cười cười.

"Chuyện ở công ty tôi đã giao lại hết cho Khương Hàn Nhật quản lý rồi. Thời gian này tôi sẽ đến bệnh viện cùng với em."

Mạch Linh nghỉ ngơi đầy hắn sang một bên để tiến qua moi để bắt lấy một cái khay đựng thức ăn sau đó quay lại dùng một chiếc thìa múc cháo đổ vào trong.

"Anh vào bệnh viện cùng tôi làm gì, bà ấy là mẹ tôi chứ có phải là mẹ anh đâu."

Trần Lục Thiên Mặc nổi dậy ba gach đen, hắn nắm chặt lấy cổ tay cô, giọng giọng hăm dọa: "Em dám nói chuyện với tôi như thế sao?"

Cô vẫn ung dung đóng lại nắp hộp cháo, chuẩn bị rời đi: "Tôi nói có gì không đúng à?"

Hắn nhếch môi phất ra một nụ cười đều, bước đến ép cả người Mạch Linh sát vào phía tủ lạnh, đưa tay nâng cằm cô lên khẽ thì thào bên vành tai cô: "Bây giờ là mẹ em, nhưng cũng biết đầu sau này lại là mẹ tôi!"

Mạch Linh trừng mắt nhìn hắn, đang tay muốn đẩy hắn ra nhưng không cách nào thực hiện được, cô nghiêng đầu né tránh sự va chạm của hắn nhưng lại đụng phải cốc nước trên bàn khiến cốc nước lập tức rơi xuống sàn vỡ tan.

"Hử, anh đừng có mà nói chuyện không có logic như thế."

"Ha ha ha." Hắn buông cô ra, ngửa đầu lên trần nhà cười lớn, vài giây sau lại luồn tay ra sau gáy, kéo chặt đầu cô hướng về phía đối diện mặt mình: "Không tin thì em cứ chờ xem."

"Anh đúng là đồ điên."

Mạch Linh mặc kệ hắn cầm lấy lồng cháo đi vội ra xe, lại có một người đàn ông nào đó lơ đãng đi theo sau.

Quả nhiên Lục Thiên Mặc lại đi theo cô đến tận bệnh viện, hắn để mặc cho cô gọi xe taxi để đi, còn bản thân cũng tùy tiện gọi một chiếc taxi khác để đuổi theo cô.

Lam Ân Tình đang đọc vài tờ báo trên tay thì thấy Mạch Linh đến, bà vội vàng kéo lấy ghế để cho cô ngồi, mỉm cười hiền lành lên tiếng.

"Con đến rồi hả? Nào, mau ngồi xuống đi con."

Mạch Linh cười híp mắt gio lên chiếc lồng cháo trên tay: "Mẹ xem con đem gì đến cho mẹ này."

"Woa! Chị, đây là chị làm sao? Thơm quá đi mất." Hiểu Đồng không biết từ đâu nhảy ra cướp luôn lồng cháo trên tay Mạch Linh rồi chạy vòng qua bên kia giường bệnh.

"Đúng vậy, chị nấu nhiều lắm, em mở ra cùng ăn với mẹ đi."

"Còn tôi thì sao?"

Cả ba người nghe giọng nói đàn ông truyền đến liền xoay đầu lại nhìn, Lục Thiên Mặc đứng chiếm chế trước cửa y như một vị thần, hắn dựa lưng vào cánh cửa, hai tay thả lỏng dứt vào túi quần khiến mọi người đều phải nhìn hắn như một tên bệnh hoạn ở đâu đó vừa chạy đến đây.

"Mạch Linh! Cậu ấy là..."

Mạch Linh đen mặt hướng đến phía Lục Thiên Mặc đang đứng, cô trừng mắt hét lên: "Anh đang làm cái trò gì thế hả?"

"Tôi bị bệnh, đến đây khám bệnh vậy không được hay sao? Em đứng là vô lý thật đó a."

"Anh..." Cô đã tức sôi máu lên nhưng không thể làm được gì khác, mà cũng đúng thôi, nhân lúc Lục Thiên Mặc hắn vẫn còn đối xử tử tế với cô thì tại gì cô không lật kèo chơi hắn lại một ván.

Lam Ân Tình nhìn kĩ người đàn ông đang tiến lại gần, chỉ vài giây sau bà đã nhận ra hắn ngay: "Cậu là Lục Thiên Mặc, tổng tài của Lục gia Hoàng thị đó sao?"

Hiểu Đồng nghe đến cái tên này cũng lập tức đứng hình, cô không ngờ rằng trong một khoảng thời gian ngắn như thế mà cô lại gặp hai người đàn ông hoàng kim số một ở Đài Loan này bằng da bằng thịt hơn nửa lại còn là bạn của Mạch Linh chị cô. Đây cũng được coi như là một điều đặc biệt.

Hắn ung dung ngồi lên chiếc giường bên cạnh, đưa tay vuốt lấy mái tóc của mình: "Mẹ à! Là con đây."

Cả ba người đều hoảng hốt chuyển ánh mắt về phía hắn, người đầu tiên nào đến bụm miệng hắn lại không ai khác chính là Mạch Linh.

"Anh đang nói bậy bạ gì với tôi vậy?"

Hắn đưa tay kéo eo cô xiết lại gần, thì thầm bên tai: "Tôi là đang chứng minh cho em thấy, những gì tôi đã nói với em lúc này là sự thật."

Bạn đang đọc truyện *Sống Vất Tình Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Bà ta đáng chết

Mạch Linh đó mặt kéo hần ra khỏi phòng, để lại phía sau lưng là hai mẹ con Hiểu Đồng vẫn ngỡ ngàng chưa biết là chuyện gì đang xảy ra.

"Này! Sẵn anh đang ở bệnh viện, chỉ bằng vào khám tổng quát một lần đi."

Cô mùa tay mùa chân làm ra động tác lắc lư của người máy, chỉ chỉ về căn phòng ở phía đằng sau.

Lục Thiên Mặc nhìn theo hướng cô chỉ. Ba chữ "Khoa thần kinh" đập thẳng vào mắt khiến cả gương mặt hần bỗng chốc tối đen.

"Dạo này em to gan nhì? Có tin là tôi sẽ giết chết em không?"

Mạch Linh bị hần đè chặt vào vách tường, đầu mũi cô vừa vận chạm phải khuôn ngực rắn chắc kia chỉ ần sau một lớp áo sơ mi mỏng, mùi hương nam tính quyền rũ trên người hần lập tức xộc vào mũi cô đã làm tắt cả các dây thần kinh trong đầu cô tê liệt.

Cô đưa mắt nhìn hần, ở góc độ từ dưới nhìn lên này, gương mặt hần hoàn mỹ đến không ngờ. Đó là một bức tranh chân dung vô cùng kiệt tác, đôi mắt sâu thăm sáng tựa như chim Ưng, sống mũi cao thẳng tắp. Tất cả ngũ quan trên gương mặt hần đã vượt quá xa những gì mà thượng đế cho phép rồi. Mạch Linh lúc này lại có một suy nghĩ điên rồ rằng phải chăng hần đã từng trải qua những lần phẫu thuật thẩm mỹ hay không nhì?

"Em nhìn đủ chưa?"

Lục Thiên Mặc cúi đầu nhìn chằm chằm người phụ nữ trong ngực, ánh mắt hần khẽ hip lại, mà cô gái nào đó cũng vì thẹn quá mà xoay mặt đi.

"Ai nói là tôi đang nhìn anh."

Hần bật cười, một nụ cười vô cùng tự nhiên. Mạch Linh phải kinh động một vài giây sau mới có thể tin đây chính là sự thật, hần nổi tiếng là một lão đại ác bá trong giang hồ, ngoại trừ những nụ cười đều nhếch môi hay những cái hừ lạnh lùng ra thì hần chưa bao giờ nở một nụ cười đứng nghĩa với ai khác. Mạch Linh ngây ngốc đứng nhìn, hoá ra người đàn ông này khi cười tươi lại đẹp đến thế. Chỉ tiếc là nó thật hiếm hoi, cô ở bên cạnh hần đã một năm nay và đây cũng là lần đầu tiên cô có thể nhìn thấy nó.

Mạch Linh tiến đến hàng ghế trước cửa phòng bệnh ngồi xuống, ở đây hành lang này rất ít người qua, cô đưa mắt nhìn về phía Lục Thiên Mặc đang đứng đối diện cô, lưng hần dựa vào vách tường, ánh sáng mờ nhạt của đèn bệnh viện hắt vào kéo dài bóng dáng hần lên trên nền gạch hiện rõ lên một nét cổ độc. Mạch Linh bất giác rung mình, cô như bị kéo sâu vào thế giới tâm tối của hần, trong đó cô phải cố hết sức vùng vẫy chiến đấu, đấu đó cứ phản phát mùi máu tanh, mùi thịt nát. Cô nhìn hần một hồi lâu, đôi môi không biết khi nào đã mấp máy nói ra những suy nghĩ trong lòng.

"Lục Thiên Mặc! Nếu như anh có thể chọn lại cuộc đời của mình... Vậy thì...Anh có chọn đi lại con đường này hay không?"

Trong mắt hần xet qua một tia bất ngờ, nhưng rồi rất nhanh sau đó hần đã tiến đến ngồi xuống bên cạnh cô, khoe miệng đẹp để cong lên một nụ cười.

"Tôi không tin vào chuyện có thể quay lại lúc xưa để chọn lại những thứ vô bổ này. Hiện giờ tôi là người có tiền, có quyền, và có cả em. Như vậy không tốt hay sao?"

Hần ngả lưng ra sau dựa vào cái ghế bằng nhựa đủ loại màu sắc ở bệnh viện này, tâm trạng Mạch Linh không biết từ khi nào đã chùn hần xuống. Lục Thiên Mặc có lẽ chỉ thích hợp với cuộc sống như bây giờ, quá khứ của hần hần là đã trải qua sóng gió rất nhiều cho nên hần mới có thường mạng sống của người khác đến như vậy. Cũng chính ngay tại lúc này, cô nhìn hần ngồi trên chiếc ghế tầm thường này cũng cảm thấy không thích hợp.

"Tại sao?" Mạch Linh hạ giọng, vì sao cô lại cảm thấy rất khó chịu trong lòng, cô là đang đau xót cho hần hay sao?

"Không ai sinh ra là được chọn số phận cho mình. Tôi thậm chí còn không biết ba mẹ của mình là ai, những gì mà tôi có được ngày hôm nay, đó chính là những thứ mà tôi tự giành lấy được, em nói xem cuộc sống như thế này rất sung sướng có đúng hay là không?"

Lục Thiên Mặc đứng lên đi về hướng lan can, nhàn nhạt rút ra một điều thuốc, cô y tá từ phòng bên cạnh nhìn thấy có ý muốn nhắc hần rằng ở bệnh viện không được hút thuốc nhưng chẳng biết vì lý do nào đó mà cô ta lại xoay người bỏ đi.

Mạch Linh đi đến phía sau lưng hần, hai bàn tay cô không tự chủ được đưa lên không trung, cô có thể biết rằng trong đầu cô là đang muốn ôm lấy hần, ôm lấy người đàn ông mà cô đã yêu. Nhưng dường như có một thứ gì đó khiến cô không thể tiến đến gần hơn, đó chính là một thứ khoảng cách vô hình. Trên đời này có rất nhiều thứ không phải bản thân muốn là sẽ làm được, mà cũng có đôi khi bản thân cô muốn gì chính cô cũng không thể xác định được.

Lục Thiên Mặc tuy không xoay đầu lại nhưng hần biết rõ cô đang ở sau lưng mình, hần rít mạnh điều thuốc sắp tàn trên tay, nhàn nhạt lên tiếng: "Em có hận tôi không?"

Cô cười nhạt, ánh mắt chỉ biết cúi xuống nhìn lấy mũi chân của mình: "Không, tôi không hận anh. Đó là do gia đình tôi nợ anh, tôi không có tư cách để nói lên từ hận."

Cả người cô bỗng rụng rơi vào một vòng tay vô cùng rắn chắc, sự lạnh lẽo từ nơi hần dường như giờ phút này chỉ còn lại một con số không. Mạch Linh có thể cảm nhận rõ sự ám áp đang lan truyền và chảy róc rách vào trong từng mạch máu nơi trái tim mình, cô đưa hai bàn tay đã tê cứng của mình ôm chặt lấy hần. Khoé mắt không biết từ lúc nào đã ướt đẫm những giọt lệ sáng long lanh vào trong ánh đèn mờ nhạt từ trên trần nhà hắt xuống.

"Đó không phải là gia đình của em."

Từ lúc mà hần biết rằng cô không có bất kì một mối quan hệ gì với Kiều gia thì mọi thù hận trong lòng hần đã hoàn toàn bị vứt bỏ, trong suốt mười hai tháng hần đã hành hạ người phụ nữ này như thế nào hần đều nhớ rất rõ. Hần từng chính tay giết chết đứa con ruột của mình chỉ vì một lời thề là sẽ không để bất kì người nào mang thai con của hần. Từ lâu hần đã cố giấu đi tình cảm của mình dành cho cô, cũng chỉ vì thù hận che lấp đi lí trí của mình.

"Tuy họ không phải là ba mẹ ruột của tôi, nhưng họ cũng đã nuôi nấng tôi suốt hai mươi năm qua. Tôi xem như là mang ơn họ, nên giờ trả lại họ cũng đúng mà."

Mạch Linh mỉm cười nhìn hần, trong lòng cô bây giờ thật nhẹ nhõm. Gia đình và cuộc sống hiện tại cũng êm đềm rồi. Cô có thể xem là bản thân cũng chưa đi đến mức đường cùng a.

Hai người chẳng biết đã đứng ở đó bao lâu, trời bên ngoài đã tối dần và có những dấu hiệu báo trời sắp mưa. Mạch Linh và Lục Thiên Mặc mới quay lại phòng bệnh Lam Ân Tĩnh để cáo từ một tiếng ra về. Cô vừa bước vào phòng thì đã thấy bà ngủ say, còn Hiểu Đồng thì đang chăm chú đọc vai tờ tạp chí còn đang dở.

"Chỉ, chị quay lại rồi sao?"

Vừa nhìn thấy Mạch Linh cô đã reo lên, cô thấy chị mình đi lâu như thế mà vẫn chưa quay lại, thật là làm cho người ta lo lắng chết đi được.

Mạch Linh đưa tay lên môi làm động tác im lặng: "Suyt! Em đừng làm mẹ thức giấc. Bây giờ chị phải quay về rồi, ngày mai chị sẽ đến làm thủ tục xuất viện cho mẹ. Tối nay làm phiền em chăm sóc mẹ nhé."

Hiểu Đồng chạy vòng qua giường bệnh đến nắm lấy cánh tay Mạch Linh lí nhí: "Được, ngày mai chị lại đem cháo đến cho em đấy, mấy hôm nay em thêm chết mất."

Cô cười xoa xoa cốc lên đầu đưa em gái không nhỡ của mình rồi gật đầu cùng Lục Thiên Mặc rời đi. Bên ngoài trời đã mưa to, hai người đứng dưới mái che của cổng bệnh viện một lúc lâu nhưng cơn mưa vẫn không có dấu hiệu dừng lại. Lục Thiên Mặc cầm di động trong tay, ần số gọi cho Rob.

"Mau đem xe đến bệnh viện."

Mạch Linh nhìn về mặt hần thật rất buồn cười, ai biểu hần cứ lơ đãng theo cô, thấy cô đi taxi cũng bắt chước kêu taxi đi. Bây giờ thì lại gọi về kêu người mang xe đến. Quá thật là mất mặt.

Rất nhanh, chỉ chưa đầy năm phút thì Rob đã đánh xe đến trước cổng bệnh viện, hần cầm chiếc ô bước xuống đi đến bên cạnh Lục Thiên Mặc, cung kính lên tiếng: "Lão đại, xe đến rồi."

Lục Thiên Mặc gật đầu, xoay về phía Mạch Linh: "Mau lên xe đi."

"Ai bảo với anh là tôi muốn đi xe đấy. Tôi vẫn thích đi taxi hơn cơ." Người phụ nữ nào đó tuyệt nhiên không biết điều lại đưa tay vẫy vẫy chiếc taxi vừa thả khách xuống bệnh viện, Mạch Linh đội mưa chạy ra, trong lúc cô đang muốn leo lên xe thì Lục Thiên Mặc đã xoay sang đoạt lấy chiếc ô trên tay Rob rồi tiến đến che cho cô.

"Em muốn đi taxi, được thôi..." Hần gõ nảy ngón tay lên cửa sổ xe phía trước, tài xế vừa hạ kính xuống thì ngay lập tức hần đã chìa hòng súng vào trong: "Một là tự nguyện xuống xe, hai là tôi cho người mang xác cậu xuống."

Tên tài xế ngang nhiên bị khủng bố ở một nơi công cộng như thế này cũng sợ run người, hần ta lập tức xuống xe bỏ chạy thực mạng. Trong lòng khóc không ra tiếng, cuộc đời lái xe chờ khách coi như chấm dứt kể từ đây.

Lục Thiên Mặc mở cửa xe, hướng Mạch Linh cười đều: "Đi xe taxi, đúng ý em rồi, còn không mau lên đi."

Mạch Linh cũng cạ lỏ với người đàn ông này, cô nhún vai leo lên xe.Lục Thiên Mặc đi vòng qua đầu xe mở cửa bên tay lái ngồi vào, chiếc ô đáng thương kia cũng bị hần tùy tiện quăng luôn xuống đường.

Rob mếu máo dờ khóc dờ cười, cuối cùng hần lái xe đến đây chỉ là công cốc thôi sao? Hai người bọn họ đúng thật là quá đáng.

Sau khi Lam Ân Tình đã xuất viện về nhà, Lục Thiên Mặc hần đã đặc biệt mua một căn nhà rộng rãi khác ở ngay bờ biển phía Đông ngoại ô Đài Bắc để hai mẹ con bà và Hiểu Đồng sinh sống. Bà cũng đã nghe qua hết câu chuyện về Kiều Sở Nghiệm và Mạch Linh, về lí do tại sao ông ta chết và tài sản Kiều gia lại bị chính phủ thu hồi.

Nhiều hơn sự oán trách, bà cảm thấy thật có lỗi với Lục Thiên Mặc. Bà có hỏi thăm mộ của chồng ở đâu và nhờ Mạch Linh đưa bà đến đó.

Phản hồi cốt của ông ta đang được chôn cất ở khu nghĩa trang cách ngôi biệt thự không xa. Lục Thiên Mặc lái xe cùng đưa Mạch Linh và Lam Ân Tình đến đó.

Xe đỗ lại trước cửa nghĩa trang, Mạch Linh cũng muốn vào với mẹ nhưng đã bị bà cản lại.

"Con cứ ở ngoài đây với Lục tổng đi. Mẹ muốn tâm sự với ông ấy một chút."

Mạch Linh gất đầu để mẹ một mình vào bên trong. Cô đứng bên ngoài cùng với Lục Thiên Mặc, đưa mắt nhìn dòng người tấp nập vội vã đi qua.

Hần đứng dựa người vào đầu xe, nhàn nhạt lên tiếng: "Em không có ý định tìm lại ba ruột của mình hay sao?"

Mạch Linh lắc đầu: "Mẹ tôi nói ông ấy cũng đã lập gia đình và chuyển đi một nơi xa sinh sống rồi, tôi không muốn quấy rầy gia đình họ."

Hoàng hôn chiều vừa buông xuống, ánh mặt trời ánh lên một màu đỏ lấp lánh khuất sau mặt nước của sóng biển ở phía xa xa thật làm cho con người ta thoải mái hơn hẳn. Đây là lần đầu cô được ngắm hoàng hôn với một người đàn ông, trong tim cô bỗng dưng cũng dâng đến một cảm xúc cô cũng khó tả.

Cô đưa di động lên xem, thời gian đã trôi qua rất lâu rồi mà vẫn không thấy bóng dáng của Lam Ân Tình, linh cảm cho cô biết đã có chuyện không hay gì đó xảy ra, cô lập tức kéo lấy ống tay áo của Lục Thiên Mặc vội vàng lên tiếng: "Chúng ta mau vào trong xem đi."

Hai người vào vào cổng và đi được vài bước chân thì cách đó không xa cô đã thấy mẹ mình và Thẩm Mạn Quyền đang nói chuyện gì đó với nhau, cô định đi đến xem như thế nào thì đã bị Lục Thiên Mặc kéo lại.

"Em không muốn biết họ đang nói gì sao?"

Mạch Linh chần chờ một chút nhưng cuối cùng cô đã chọn cách ở lại và nấp ở phía sau đám cây lớn gần đó để xem hai người họ nói gì.

Thẩm Mạn Quyền cầm trên tay một bó hoa, bà ta cúi người đặt lên phần bia mộ của Kiều Sở Nghiệm rồi đứng dậy nói với Lam Ân Tình: "Ông ta chết là đáng đời đấy thôi. Tuy nhiên tôi vẫn phải làm tròn vai một người vợ tốt, mỗi tuần lại đến đây đem hoa đến viếng a."

Lam Ân Tình đưa tay nắm chặt lấy nếp áo lên của mình, trông mắt đã ánh lên tia hận: "Tôi không ngờ cô có thể nói ra những lời như vậy đối với người đàn ông mà cô đã chung sống hơn mười tám năm qua, cô đúng thật là lòng dạ ác độc."

"Ha ha ha!" Thẩm Mạn Quyền phát lên cười lớn, bà ta trợn mắt nhìn chằm chằm tẩm di ảnh được khắc trên bia mộ: "Kể thức thời mới là trang tuần kiệt, nếu một năm trước tôi không đồ hết mọi tội lỗi lên đầu ông ta thì có phải bây giờ người nằm dưới này là tôi hay không?"

Lam Ân Tình nghi hoặc hỏi lại: "Ý cô là sao?"

Thẩm Mạn Quyền ung dung đặt móng lên tẩm bia mộ bên cạnh ngôi xuống, đưa tay vuốt lấy mấy lọn tóc mới làm của mình.

"Thật ra người lái xe đụng chết em trai của Lục Thiên Mặc là tôi. Người đàn ông này..." Bà ta đưa tay chỉ lên tẩm di ảnh rồi nói tiếp: "Ông ta vì bị sốc nên đã phát điên, tôi thừa cơ hội đã đồ hết mọi tội lỗi lên đầu ông ta, để ông ta phải vào tù. Còn tôi thì đem con gái của cô đi bán cho Lục Thiên Mặc để lấy một mớ tiền cao chạy xa bay. Bây giờ tôi đã có những thứ tôi cần, tôi cũng không nhất thiết phải giấu cô làm gì. Chẳng phải đứa con gái yêu quý của chị cũng đang sống trong vinh hoa phú quý đây hay sao?"

Mạch Linh và Lục Thiên Mặc ở phía sau đã nghe được hết toàn bộ cuộc trò chuyện. Lam Ân Tình quá kích động mà đã gơ tay tát Thẩm Mạn Quyền một cái vào má, bà giận dữ rít lên: "Cô đúng là một người đàn bà lòng lan dạ sỏi, cô cướp chồng tôi cũng chỉ vì tài sản của Kiều gia hay sao hả?"

Thẩm Mạn Quyền vì bị đánh mà cũng nổi đóa, bà ta đứng dậy đẩy Lam Ân Tình ngã xuống thảm cỏ, lớn tiếng nói: "Cô nghĩ tôi yêu ông ta hay sao, tôi chung sống mấy chục năm bên cạnh ông ta là chỉ chờ ngày cho ông ta chết đi và đóng gia tài kết xù đó sẽ thuộc về tay của tôi. Nhưng chẳng may đứa em trai khốn nạn của Lục Thiên Mặc là chết và mớ tài sản đó lại rơi vào tay chính phủ. Tôi cũng cần phải lấy lại công nuôi nấng con gái cô, cô nên cảm ơn tôi vì tôi đã đem nó bán cho một người có gia thế tẩm cỏ ở Đài Loan này..."

"Dừng lại đi." Mạch Linh thật không thể kiên nhẫn nghe bà ta nói thêm bất cứ lời nào nữa, cô chạy đến đỡ lấy Lam Ân Tình, dịu bà lùi về phía sau: "Mẹ, mẹ có bị làm sao không?"

Lam Ân Tình vỗ vỗ nu bàn tay cô, khẽ lắc đầu: "Mẹ không sao."

Thẩm Mạn Quyền vừa định mở miệng nói thêm điều gì đó nhưng bà ta vừa nhìn thấy Lục Thiên Mặc đã lập tức cứng họng. Lần này thì toang rồi, những gì bà ta nói vừa rồi có phải là hần đã nghe được hết hay không?

Lục Thiên Mặc tiến đến gần, hần tiến một bước thì Thẩm Mạn Quyêmlùi một bước, trên tay hần đã nổi đầy gân xanh.

"Thì ra là bà đã tống chết em trai tôi!"

Hần nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra từng chữ, hần quá là đã xem thường người đàn bà này rồi.

Thẩm Mạn Quyền không rét mà run, bà ta vội vàng quỳ gối xuống trước mặt hần, giọng nói run rẩy lên tiếng: "Tôi...Tôi...Tôi biết sai rồi...Xin cậu hãy nể tình tôi đã đem con bé Mạch Linh đến cho cậu mà hãy tha cho tôi một con đường sống có được không?"

"Đến giờ phút này mà bà còn nói được những lời bi ối như thế nữa hy sao?" Lần này Mạch Linh đã thật sự mất bình tĩnh, cô đoạt lấy khẩu súng từ thắt lưng của Lục Thiên Mặc, hướng thẳng về hướng của Thẩm Mạn Quyền.

Bà ta bỏ đến chân cô van xin nài nỉ thảm thiết: "Mẹ biết mẹ sai rồi, con niệm tình trước đây mà tha thứ cho mẹ đi con..."

"Bà không phải là mẹ tôi!"

Mạch Linh kích động đẩy tay bà ta ra khỏi người mình, cô gơ súng đến phía bà ta mà tay run lấy bầy. Lục Thiên Mặc vội vàng tiến đến ôm lấy vai cô, nhẹ nhàng trấn an.

"Bình tĩnh, em đừng giết bà ta, sẽ làm bản tay em đấy."

Hần nhanh tay cầm lấy khẩu súng trên tay cô, thoáng một giây đã lập tức bóp cò.

Xung quanh chỉ nghe "Đoàng" một tiếng, viên đạn không được ngắm kĩ kia đã xuyên qua tim người đàn bà lòng dạ độc ác kia khiến bà ta chết trùng ngay tại chỗ.

Lam Ân Tình há hốc mồm chứng kiến cảnh tượng này, bà liền ngã nhào xuống bãi cỏ. Mạch Linh tức tốc chạy đến, ôm chặt lấy mẹ.

"Không sao đâu mẹ. Bà ta thật sự đáng chết." Trong mắt Mạch Linh tràn đầy sự căm hận, cô không còn sợ tiếng súng nữa, chính tay cô cũng đã từng cầm súng giết rất nhiều người, lúc đầu cô cứ nghĩ rằng họ vô tội, nhưng hoá ra tất cả bọn họ đều đáng chết. Là một sát thủ trong giới Hắc đạo, điều mà Lục Thiên Mặc đã căn dặn cô đó chính là không được mềm lòng và tuyệt đối không cho phép bất kì thứ tình cảm nào làm ảnh hưởng đến lí trí của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Sिंग Vịt Tình Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 66: Có làm thì phải nhận

Mấy hôm nay Hàn Ung hoàn toàn biệt vô âm tính, hẳn ta không đến công ty đã làm xáo trộn mọi thứ lên hết. Hân Lâm phải đứng ra thay mặt hẳn để giải quyết mọi chuyện, ông ta đã dàn xếp lại nhóm phóng viên và cho thu hồi những bài báo tấy nhiên tin tức trong giới thượng lưu lan truyền không phải là chậm. Trên trang chủ của mỗi diễn đàn đều được đề cập đến chuyện Hàn Ung sắp kết hôn.

Sức khoẻ của Lam Ân Tinh cũng đã khỏi hẳn, hôm nay Hiểu Đồng quay lại Hân thị để làm việc, cô phụ trách quản lí phòng marketing. Đang làm việc mãi mà thì ai đó đã nhanh chóng vào phòng thông báo một tin sốt dẻo.

"Mọi người ơi, giám đốc quay lại công ty rồi."

Hiểu Đồng còn nghĩ là có chuyện gì quan trọng, hoá ra là việc Hàn Ung đến công ty làm việc thì có gì mà mọi người phải lấy làm lạ, đây là công ty của hẳn thì hẳn có quyền tự do ra vào, nhân viên phòng này thật cũng là kì quặc quá đi a.

"Anh ấy còn dẫn theo một cô gái, dường như là người mà mấy hôm nay xuất hiện trên báo đấy."

"Sao cơ, cô ta ở đâu? Tôi phải đi xem một chút đã."

Cả văn phòng cứ nhaoáng nhào lên ủa ra xem, chỉ riêng Hiểu Đồng là vẫn thắc mắc không hiểu. Có vốn nghĩ Hàn Ung có tình cảm với chị cô, mấy hôm trước còn đi chung với chị cô vậy mà bây giờ lại công khai lấy vợ là như thế nào.

Cô đưa tay cầm lấy điện thoại di động trên bàn, ấn đến số điện thoại của Mạch Linh, chỉ vài giây sau ở đầu dây bên kia đã nhanh chóng nhận máy: "A lô."

"Chị, chị đã biết Hân tổng sắp làm đám cưới hay chưa?"

Mạch Linh thả cây bút trên tay xuống, cô xoay chiếc ghế da quay một vòng, vui vẻ lên tiếng: "Chị biết rồi."

Hiểu Đồng vô cùng bất ngờ, vội hỏi lại: "Vậy mối quan hệ của chị với anh ấy...Là...?"

"Chuyện này dài dòng lắm khi nào có cơ hội chị sẽ nói cho em nghe. Mà sao hôm nay em gái chị lại đặc biệt quan tâm đến anh ta nhỉ?"

"Em...Em...Mà thôi, em làm việc tiếp đây. Em không nói với chị nữa."

Hiểu Đồng vội vội vàng vàng cúp máy khiến Mạch Linh lắc đầu cúi mặt, cô quay lại với mở hồ sơ trên bàn làm việc của mình, chăm chú đọc qua.

"Chăm chỉ làm việc như vậy sao? Ừm..." Lục Thiên Mặc xoay nắm đấm cửa bước vào, hẳn nghiêng người nâng cằm cô lên, khẽ phun ra vài câu: "Tháng này tôi sẽ thưởng cho em một món quà."

"Quá?" Mạch Linh nhu chặt mày nghĩ hoặc, cô phải xem xét kĩ xem hẳn đang định giờ trò gì.

Lục Thiên Mặc xoay người ngồi luôn lên bàn làm việc của cô, đưa tay kéo mặt cô lại gần: "Phải! Là một món quà."

Mạch Linh trừng mắt nhìn hẳn, hẳn cũng giữ nguyên tư thế như vậy mà cúi đầu chạm môi mình lên đôi môi mềm mại kia, bàn tay trượt ra sau gáy giữ cho đầu cô được cố định.

Từng nhịp chuyển động của hẳn lan truyền khoang miệng cô mang theo từng thước tất ngọt ngào hiếm có. Hân ôn nhu quấy rối đầu lưỡi cô một lúc lâu, sau cùng nhẹ nhàng đặt một nụ hôn dài lên trán cô. Bóng dáng hai người trong căn phòng được tia nắng bên ngoài hắt vào in hẳn lên vách tường, ánh mắt trời bị vướng lại nơi tấm kính dày kia chỉ có thể phát ra một tia hào quang ở trên đỉnh cô tạo ra một khung cảnh ngược nắng vô cùng đẹp để.

"Các người nhìn cái gì, có tin là tôi móc mắt các người ra hay không?"

Nguyệt Cẩm ý có Hàn Ung làm chỗ dựa nên đã tự thể làm náo loạn cả công ty. Hàn Ung không thèm nói gì chỉ liếc mắt nhìn đến đám người đàn thấp thò ngoài cửa. Bọn người trong phòng maketing lẫn phòng tài vụ đều vội vã quay về chỗ ngồi của mình. Duy nhất chỉ có Hiểu Đồng là đang tò mò áp tai vào vách màn ngăn để nghe hai người bên ngoài nói gì.

"A! Hân thiếu à. Hôm nay anh đưa người ta đến đây không phải là để vui chơi hay sao, thật là mất vui quá đi à." Nguyệt Cẩm nùng nịu đu bám lấy cánh tay Hàn Ung, cô ta vốn nghĩ đến được đây là sẽ ra oai được với mọi người rằng mình sẽ đường đường bước chân vào Hân gia để trở thành thiếu phu nhân sánh vai bên cạnh Hàn Ung, đến lúc đó thì cô cần tiền có tiền, cần địa vị có địa vị. Để xem còn ai dám khinh thường cô nữa hay không.

Hàn Ung dứt hai tay vào túi quần, lạnh nhạt quay sang: "Có muốn vui không?"

Nguyệt Cẩm tất nhiên là muốn rồi, nhưng lời nói chưa kịp thoát ra đã bị nghẹn lại ở cổ họng, cô ta nhìn đến vẻ mặt hung dữ của hẳn thật không dám nói thêm bất cứ lời nào, đôi mắt sâu hút nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống nếu như cô có ý định muốn trèo lên đầu hẳn mà ngồi.

Cô ta nhanh chóng lắc đầu, dù sao thì nên giữ lại chút thể diện cho bản thân thì tốt hơn. Cô ta vẫn luôn nhớ đến came giác khi ở dưới thân Hàn Ung, tuy đã không ít lần cô ta qua lại với những người đàn ông khác nhưng duy nhất chỉ có Hàn Ung là cô muốn ở bên nhất. Xét về gia thế, hẳn là thiếu gia độc nhất của một gia tộc lớn ở Đài Loan và trên toàn thế giới, hẳn có xuất thân rõ ràng và cũng là mẫu người mà biết bao cô gái hằng mong ước có được. Còn nếu như xét về ngoại hình, Hàn Ung cũng chẳng thua kém gì Lục Thiên Mặc, lại nói kỹ năng ở trên giường cũng tuyệt đối là thuận thực nha.

Hắn xoay người đi vào thang máy, Nguyệt Cẩm thấy vậy cũng mặt mày đi theo sau, cửa thang máy vừa được mở ra thì Hàn Ung đã nhanh chóng vờ về phòng làm việc của mình.

Nguyệt Cẩm đưa mắt nhìn xung quanh căn phòng lớn này mà gương mặt không khỏi toát lên vẻ trầm trồ tán thưởng, so với căn nhà mà bây giờ hai mẹ con cô đang ở thì phòng làm việc của Hàn Ung lại rộng hơn gấp mười lần. Trước đây khi tập đoàn Kiều thị còn chưa phá sản, tuy cũng là một công ty có chỗ đứng trong thương trường, nhưng xem ra đem so sánh với tập đoàn của Hàn Ung thì quả thật là thua kém rất nhiều.

Hân tiến đến ngồi lên chiếc ghế salon, đưa tay xoay xoay di động cầm trên tay, khoe môi nhếch lên nở một nụ cười vô cùng đều cáng: "Kiều Nguyệt Cẩm, cô đừng nghĩ rằng cô là em gái của Linh Linh thì tôi sẽ nương tay. Suy cho cùng thì các người chẳng có mối quan hệ gì cả."

Nguyệt Cẩm thoáng sựng người, cô ta vẫn đinh ninh trong đầu rằng Hàn Ung chưa hề biết chuyện của gia đình cô như thế nào, hoá ra là hẳn đã biết mọi chuyện, vậy thì nhân cơ hội lần này chỉ bằng cô làm loạn lên để đẩy Kiều Mạch Linh rời xa Hàn Ung cũng là một suy nghĩ không tồi.

"Chị ta à! Anh xem đi, chị ta bây giờ cũng đang rất vui vẻ bên cạnh Lục tổng rồi đấy hay sao, chị ta đúng là có mà không biết đủ lại được voi đòi tiên. Đã có Lục tổng rồi lại còn quyến rũ anh, đúng thật là trơ trên..."

"Chát." Nguyệt Cẩm chưa nói dứt lời thì đã bị một cái tát như trời giáng xẹt ngang má mình, gương mặt cô ta bỗng chốc nóng lên, cô chỉ biết đứng nhìn Hàn Ung đang nổi trận lôi đình.

"Cô cầm miệng lại cho tôi, Linh Linh là người như thế nào cũng hơn cô, loại đàn bà rẻ mạt như cô thì làm sao có tư cách miệt thị người khác."

Nguyệt Cẩm nước mắt chảy dài, cô đưa tay bưng mặt, nước nở lên tiếng: "Sao anh lại đánh em, em đang có thai đấy, lỡ đứa bé có chuyện gì thì phải làm sao?"

"Thai? Huh!" Hàn Ung xoay người gọi điện thoại đến một số máy lạ: "Mau đem người vào đây."

Hiểu Đồng nép ở bên ngoài tựa hồ có thể nghe thấy hết mọi chuyện. Cửa thang máy vừa "Ting" một tiếng mở ra, cô đã vội vàng nép lại vào vách tường để người bên ngoài không thể nhìn thấy cô. Có hai người mặc đồ đen đang áp giải một người đàn ông đến rồi mới hút sau cửa phòng giám đốc. Hiểu Đồng quan sát xung quanh rồi tiến đến khẽ áp tai vào cánh cửa lớn kia.

Hàn Ung quăng mạnh tờ giấy xét nghiệm ADN vào người Nguyệt Cẩm. Lúc đầu vốn dĩ thai còn quá bé nên không thể nào xét nghiệm được. Hân đã căn dặn bác sĩ vào lần xét nghiệm sau nhất định phải lấy được mẫu nước ói của cô ta để tìm ra ba đứa bé. Và tất nhiên những chuyện con con này Hàn Ung hẳn có thể hoàn toàn giải quyết được. Nguyệt Cẩm đọc qua tờ xét nghiệm, gương mặt đã nhanh chóng tối sầm.

"Chuyện này..."

Hàn Ung hướng đến người đàn ông kia, lạnh lùng cười lạnh.

"Nói, anh biết cô ta hay không?"

Người đàn ông kia run rẩy trả lời: "Hân thiếu, cô ta là người đàn bà đã ân ái cùng tôi suốt hai tuần qua, tôi tất nhiên là biết rồi."

"Rất tốt." Hàn Ung nhoen miệng cười, hẳn xoay người về phía Nguyệt Cẩm, bóp chặt lấy cổ cô ta: "Cô biết hậu quả dám bịa chuyện đến lừa tôi là như thế nào hay không?"

Nguyệt Cầm bị hấn bóp đến máu chảy không thông, cô ta nhấn mặt nhũ mày, méo mó lắp lững lên tiếng: "Hân tổng, anh mau buông em ra đi, em sắp thở không được rồi."

Hân Ứng quăng thẳng cô ta lên ghế salon, phất tay đến hai tên thuộc hạ.

"Đem cô ta đi, sau khi cô ta sinh đứa bé xong thì lập tức giết chết đi." Hân quay sang người đàn ông đang quỳ gối dưới chân mình: "Còn anh, đã chơi thì phải nhận, đứa bé sau khi sinh ra anh phải đến đón nó về."

"Được được." Người đàn ông kia dập đầu liên tục xem như là tạ ơn Hân Ứng đã không giết mình, cũng tại vì hân ta vương phải con à tiện nhân kia mà mới xảy ra cơ sự như thế này. Hân hoàn toàn tâm phục khẩu phục với cách xử lí của Hân Ứng, ở đời mà gặp được những người như hân thật quả là may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Súng Vết Tình Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Myanmar

Chiều tối, ánh đèn neon sáng rực nhuộm một màu huyền ảo lên toàn bộ thành phố Đài Loan như những chốn thiên đường lộng lẫy xa hoa đầy màu hoa lệ. Hân Ứng ngồi riêng một mình trên góc quầy bar, tay nâng ly rượu đỏ ông ánh lên uống cạn.

Hân vốn dĩ biết rõ tình cảm của mình dành cho người phụ nữ kia ra sao, trước đây hân không đành lòng nhìn Mạch Linh phải chịu sự hành hạ từ Lục Thiên Mặc, bây giờ khi sự thật được phơi bày, hân lại không muốn nhìn thấy cô lại bên hân, bởi vì hiện tại Lục Thiên Mặc đang rất cứng chiều cô, hân rất sợ một ngày nào đó cô vì hân mà động lòng.

Vài chai rượu mạnh lần lốc nằm trên bàn, Hân Ứng thống khổ đưa tay lên màn hình di động, nhưng chần chờ một lúc rồi lại tắt đi.

Quản lí thấy hân đã say mềm, hân ta cũng không dám lên tiếng nói gì, một cô gái làm vũ công múa ở đó thấy vậy liền đi đến, kẻ người áp sát vào Hân Ứng.

"Hân thiếu, sao lại một mình ngồi ở đây, em mời anh một ly nhé?"

Hân Ứng liếc mắt đến cô gái bên cạnh, hân nhìn vào cô áo sêu hút của cô ta đang ép sát vào người mình, hân tùy tiện vung tay rút một sắp tiền mặt dày cộp nhét vào khe ngực đầy dâ của cô ta, lạnh lùng cất tiếng:

"Cầm tiền rồi biến đi."

Cô gái kia nũng nịu như chưa vừa ý, lập tức nín lấy cánh tay Hân Ứng: "Nhưng mà đêm nay em muốn phục vụ cho anh cơ."

"Tôi bảo cô cút!"

Hân đã mất hết bình tĩnh nắm mạnh tóc của cô ta giật mạnh, cô gái vì bị đau mà méo mó ngay cả kêu la cũng không dám. Mấy người quản lí quán bar liền chạy đến can ngăn, rất lâu sau đó Hân Ứng mới chịu bỏ qua: "Tốt nhất là từ nay về sau các người đừng để cô ta xuất hiện trước mặt tôi."

"Vâng vâng." Người quản lí vui mừng nhanh chóng gạt đầu lia lịa, hân có ăn gan hùm gan gấu cũng không dám động đến đại nhân vật lớn này. Huống hồ gì chức quản lí nhỏ nhoi của hân cũng có thể mất mọi lúc mọi nơi.

Trong cơn say, Hân Ứng đã ấn gọi đến đây số mà hân đã thuộc nằm lòng kia. Mạch Linh đang bên chỗ của Lam Ân Tình và Hiểu Đồng, vừa thấy tên Hân Ứng hiển thị trên màn hình, cô đã nhanh chóng nhận máy.

"A lô."

Hân Ứng nghe được giọng nói quen thuộc, khoé môi chọt nở một nụ cười nhạt.

"Tôi nhớ em."

Mạch Linh sững sờ im lặng một lúc lâu, sau cùng mới lên tiếng: "Anh đang ở đâu, lại say rồi có phải hay không?"

Hân không trả lời cô, điều hân cần đó là muốn nghe được giọng nói dịu dàng của cô, vậy là đủ rồi.

"Hân thiếu, Hân thiếu!"

Tiếng nhân viên phục vụ vang lên, Hân Ứng đã say đến không biết trời trăng mây gió gì, điện thoại trên bàn được Mạch Linh gọi lại, người phục vụ kia hết cách đánh mạo phạm nhận điện thoại.

"Hân Ứng, anh đang ở đâu?"

"Vị tiểu thư ở bên kia có phải là người quen của Hân thiếu không ạ?"

Phục vụ nhanh chóng lên tiếng, những người dám kêu cả họ và tên Hân Ứng trên đời này quả thật không nhiều, tên phục vụ vừa thấy có một cô gái dám gọi họ tên hân mà còn ra lệnh trấn áp như thế như bắt được vàng, biết đâu sau khi cô đưa hân về, hân lại quên đi chuyện tên phục vụ kia đã tự ý dựng đến di động của mình.

"Phải, cho hỏi hiện giờ anh ấy đang ở đâu vậy?"

"Hân thiếu đang ở quán bar Luyến Vũ, tiểu thư nhanh đến đón anh ấy về nhé. Hiện tại quán của chúng tôi sắp đóng cửa rồi."

"Được, tôi đến ngay."

Mạch Linh vốn dĩ định ở lại ngủ qua đêm với mẹ mình một hôm nhưng bây giờ thì không thể nữa rồi. Cô vội vàng nói với mẹ và em gái vài câu rồi đón một chiếc taxi đến thẳng bar Luyến Vũ.

Cô vừa bước vào quán đã thấy Hân Ứng ngồi một mình ở bên quầy, cô bước đến gần, đưa tay vỗ vỗ vào má hân: "Hân Ứng, anh tỉnh lại đi. Tôi đưa anh về."

Đáp lại lời nói của cô chỉ là những tiếng nhạc sập sinh từ bốn cái loa phát ra, Mạch Linh hết cách đành nhờ phục vụ giúp cô dìu hân ra xe, đưa hân về biệt thự riêng của hân.

"Ting...Ting!"

Hai tiếng chuông cửa vang lên, bà quản gia vội vàng chạy ra mở cổng, vừa nhìn thấy cô bà ta đã reo lên.

"Cô Kiều, lâu quá không gặp."

Mạch Linh cười cười gạt đầu, bà fa không thấy cô đang vất vả dìu Hân Ứng trên vai đến sắp chết rồi hay sao mà còn đứng đó chào hỏi nữa.

"Mau giúp con một tay để đưa anh ấy lên phòng."

Lúc này bà ta mới để ý đến thiếu gia của mình, bà lập tức đỡ lấy một bên cánh tay Hân Ứng, phối hợp cùng với Mạch Linh để đưa hân vào trong.

Mạch Linh và bà quả gia khó khăn lắm mới dìu hân qua mấy chục bậc thang dài, cô đưa tay mở cửa phòng, dùng hết sức để quăng hân lên. Bà quản gia tuổi đã cao nên vừa đưa được Hân Ứng lên được phòng thì lập tức thở phào, Mạch Linh mỉm cười quay sang, lên tiếng.

"Không sao rồi, đi xuống dưới trước đi, một lát con xuống sau."

Bà ta gạt đầu rồi quay đi. Mạch Linh tiến đến đặt hai chân hân lên giường cho ngay ngắn rồi giúp hân cởi giày, cô vào phòng tắm lấy một chiếc khăn bông nhỏ thấm vào nước ấm. Ngay khi bàn tay thon thả của cô vừa định cầm chiếc khăn kia lau người thì cô tay đã bị người đàn ông nào đó nắm chặt.

"Linh Linh! Em đừng đi. Anh thật sự rất nhớ em."

Trong cơn mê sảng hân không ngừng gọi tên cô, Mạch Linh nghe qua thoáng chút sững sờ. Giữa hai người đàn ông, một người cô yêu còn một người thì cô lại nợ. Bây giờ cô nên làm sao cho đúng đây, đâu ai ngờ rằng một người có

gia thế hào môn như Hàn Ứng lại để mất đến cô, hẳn thừa biết cô là người phụ nữ của Lục Thiên Mặc nhưng vẫn chấp nhận bà đối tốt với cô. Cả cuộc đời này, chắc chẳng có ai khác đối xử như thế với cô nữa.

Mạch Linh ngồi thẩn thờ tại chỗ, đến lúc cô cảm nhận được người mình rất nặng như có gì đó đè lên thì cô mới nhận ra rằng Hàn Ứng đã kéo cô xuống giường từ lúc nào, ánh mắt hắn mờ màng nhìn cô, tựa như những chú mèo con đang đòi thức ăn: "Linh Linh."

Cô xoay người, tránh né cái ôm của hắn, theo kinh nghiệm của cô với Lục Thiên Mặc thì những hành động như thế này một khi đã xảy ra, cô thừa biết tiếp theo hắn sẽ làm gì.

"Anh say rồi, dừng động nữa. Mau ngủ đi."

Hàn Ứng tựa hồ như nghe được những lời cô nói, hắn nhếch môi cười khổ rồi ngã ra giường, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Ánh nắng buổi sáng hắt vào cửa kính đã nhanh chóng xua tan nhiệt độ lạnh giá ở bên trong. Hàn Ứng xoay người tỉnh giấc, cơn đau đầu lập tức ủa đến như búa bổ, hắn vừa trượt xuống giường, ánh mắt đã nhanh chóng chuyển tâm điểm đến người phụ nữ đang ngồi trên ghế sa long.

Hắn tiến đến gần, đưa tay vuốt nhẹ vài sợi tóc rũ xuống má cô.

"Cả đêm hôm qua em đều ở đây sao?"

Hàn Ứng khẽ thờ dài, hắn xoay người bước vào phòng vệ sinh rửa mặt đánh răng rồi nhanh chóng đi tắm. Hôm nay ở công ty có một buổi họp rất quan trọng, hắn đang suy nghĩ sẽ đưa Mạch Linh đi ăn sáng trước rồi sau đó mới trở về công ty.

Tiếng nước chảy va vào vách tường truyền đến lỗ tai Mạch Linh làm cô cũng nhanh chóng thức giấc, cô vừa nhòม dậy đã thấy Hàn Ứng thay đồ sạch sẽ bước ra, vừa nhìn thấy cô hắn đã mỉm cười: "Em dậy rồi sao?"

"Anh đúng thật là sống bê bối mà, lại cư nhiên uống rượu đến mức say bí tỉ như thế." Cô bĩu môi, đứng lên đi vào phòng vệ sinh để rửa mặt.

Hàn Ứng đứng bên ngoài nhìn cô cười lớn, giọng nói mang theo vài phần trêu ghẹo: "Nếu như hôm qua anh không uống say, thì làm sao biết được là em lo lắng cho anh đến mức cả đêm cũng không về a."

Mạch Linh bị chặn cứng miệng không thể nói được gì, nếu không phải bà quản gia nhờ cô ở lại thì cô cũng chẳng thêm ở lại đâu nhà.

"Không nói với anh nữa, em đói quá, chúng ta đi ăn thôi."

"Được được!"

Hàn Ứng gật đầu cười cười cùng cô đi xuống gara, chỉ vài giây sau cực kì ngắn ngủi chiếc xe mui trần sang trọng đã lập tức được phóng đi.

Nhà hàng hoa lệ nằm tọa lạc ở giữa thành phố Đài Loan cao lớn mới sáng sớm đã đông khách đồ đến thưởng thức các món ăn độc nhất vô nhị tại đây, Mạch Linh theo Hàn Ứng bước vào trong, tiến đến một cái bàn được trải khăn trắng muốt, giai điệu của nhạc giao hưởng nhẹ nhàng được truyền đến màng nhĩ thật khiến cho tâm tình người ta vô cùng dễ chịu.

Phục vụ đem menu lên, Hàn Ứng chỉ nhìn sơ qua rồi hỏi cô ăn gì, tùy ý chọn hai phần mì ý sốt bò và salad trộn. Hắn đưa tay vào túi áo, nắm chặt lấy hộp quà màu đỏ ở trong, mãi chẳng có cơ hội để đưa cho cô.

Món ăn được đưa lên bàn vài phút, hắn nhìn Mạch Linh chăm chú ăn, dường như là cô rất đói bụng, có lẽ cả đêm hôm qua cô vẫn chưa ăn gì mà lại chăm sóc hắn suốt nên hiện tại cơ thể cô đã mất khá nhiều sức lực. Hàn Ứng rút tay ra khỏi túi, hắn chỉ ăn một chút phần salad của mình, rồi lại chăm chú nhìn cô.

"Ngon không?"

Mạch Linh chỉ lo ăn cũng chẳng quan tâm đến việc là hắn đang nhìn mình, cô vừa nhai vừa trả lời: "Ừm...Mùi vị cũng không tệ, chỉ có điều là vẫn không bằng mẹ tôi làm."

"Ha ha ha..." Hắn nghe cô nói xong thật không nhịn được cười, hẳn lại một lần nữa đưa tay vào túi áo, chậm chậm cảm lấy hộp quà nhỏ ra, hắn nắm chặt nó trong lòng bàn tay mình: "Linh Linh! Em..."

"A! Tôi có điện thoại."

Hàn Ứng chưa nói hết câu thì chuông điện thoại của cô reo lên, Mạch Linh buông cái đĩa trong tay xuống, vội vàng lấy điện thoại từ trong túi xách ra: "A lô."

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói quen thuộc: "Em đang ở đâu? Tôi lái xe đến đón em, chúng ta chuẩn bị bay sang Myanmar trong chiều hôm nay."

"Được, tôi đang ở nhà hàng Cao Nhất."

Mạch Linh vừa nói xong thì xe của Lục Thiên Mặc đã đỗ lại ở trước cửa nhà hàng, cô xoay người, hướng đến phía Hàn Ứng.

"Xin lỗi anh, em có việc phải đi rồi."

Hàn Ứng nở một nụ cười nhạt, xua tay: "Không có gì. Em đi đi. Lát nữa anh về sau."

Cô gật đầu rồi xoay người bước đi, thân hình nhỏ bé của cô đã nhanh chóng mất hút vào ghế phụ của chiếc ô-tô đầy sang trọng. Nụ cười trên môi Hàn Ứng chợt tắt, hắn mở hộp quà trong có tay ra, ngắm nghía rất lâu thứ đồ vật trong đó.

Mạch Linh ngồi trên xe, nhìn từng nơi vọt qua mắt mình, cô hình dung được Lục Thiên Mặc đang đưa cô đến căn biệt thự lần trước sau cuộc khủng bố đưa xe kia, chẳng lẽ hắn muốn xuất phát ngay tại đó hay sao a.

"Chúng ta không về nhà sao?"

Hắn buông vô lăng, đưa tay bật chiếc la bàn lên xem, hai cây kim xanh đỏ cứ chạy lên xuống màn hình, hắn khẽ nhủ này, rẽ thẳng vào đường mòn trên dọc lên núi.

"Ta sẽ xuất phát ở biệt thự khác, máy bay của tôi gặp một số trục trặc rồi."

Lần này xem ra nhiệm vụ rất quan trọng, Lục Thiên Mặc bay sang châu Á, nơi không thuộc quyền quản lí của hắn, nếu vô cớ đến gây sự hay khủng bố gì đó thì chắc không toàn mạng quay về mất. Hơn nữa chuyến bay sang Myanmar này chỉ đi duy nhất bốn người, ngoài hai người họ ra thì còn có Doãn Phi và Bạch Phụng, hai người đó đi máy bay riêng cho nên hiện tại chỉ có cô và Lục Thiên Mặc cùng đi với nhau. Xe của hắn vừa đỗ lại vào gara, hắn đã nhanh chóng kêu cô lên máy bay. Nếu như theo thời gian mà hắn suy tính thì tầm hai giờ chiều máy bay sẽ hạ cánh tại quốc gia Myanmar, phòng trừ trường hợp ảnh hưởng của thời tiết mà có sự thay đổi chút ít.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Vật Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Bảo vệ cô đến phút cuối cùng

Máy bay của Bạch Phụng và Doãn Phi đã bay trước cách đó ước chừng khoảng ba mươi phút. Trong máy bay của Lục Thiên Mặc chỉ có mình Mạch Linh và hắn, loại máy bay tư nhân này đã được tân tiến với chế độ không người lái. Lục Thiên Mặc chỉ cần đưa bản đồ đường bay vào máy tính của thiết bị lưu trữ, máy bay sẽ tự động bay đến nơi đã được yêu cầu.

Mạch Linh tiến đến phòng bếp trên máy bay pha lấy một tách cà phê đen không đường, cô đem đến chia ra trước mặt hắn.

"Anh uống một chút cà phê đi."

Lục Thiên Mặc quay đầu nhận lấy hộp một ngụm, hắn cầm cái la bàn trên tay, nhàn nhạt nói.

"Còn hơn sáu giờ nữa máy bay mới hạ cánh, em ngủ một chút đi."

Cô nghe hắn nói mới chợt nhận ra rằng bản thân cũng đã mất ngủ suốt đêm, nhưng trong vẻ mặt của hắn lúc này dường như đang lo lắng về một vấn đề nào đó, Mạch Linh ngồi xuống bên cạnh hắn, nhẹ giọng: "Hình như anh đang

bất an?"

Hắn mỉm cười, vài phút sau mới lên tiếng: "Chính phủ Myanmar cùng với lực lượng của Bangladesh đang tăng cường triệt phá tổ chức của chúng ta và buộc ta phải rút khỏi địa phận châu Á."

"Nhưng chẳng phải anh đã nắm chủ toàn bộ châu Á rồi hay sao?"

Lục Thiên Mặc xoa xoa đầu cô, khoe môi đẹp để mở một nụ cười: "Châu Á tuy là nơi tôi lớn lên nhưng chỉ có Đài Loan là tôi đang thống trị. Ngoài ra các châu lục khác như châu Âu và châu Mỹ thì hoàn toàn nằm trong tay của Hắc đạo rồi. Em cũng biết rằng châu Á là quốc gia rộng lớn, nếu như tôi có thể nắm được toàn bộ quyền lực ở châu Á vậy thì chuyến bay lần này chúng ta cũng không cần phải đi nữa."

Mạch Linh chỉ biết gật đầu, quả thật là cô chưa từng thấy Lục Thiên Mặc lo lắng như thế bao giờ, trước khi đi Doãn Phi đã từng nói rằng có thể chuyến đi lần này rất nguy hiểm, Lục Thiên Mặc rời khỏi Đài Loan thì Hắc đạo như rắn mất đầu, so với việc để cô ở lại thì chọn cách để cô đi cùng cô sẽ an toàn hơn. Dù sao thì Lục Thiên Mặc hẳn cũng có thể bảo vệ cô, ít nhất là như vậy.

Mạch Linh thở dài, cô rất hoài nghi về những dự định lần này, khuôn miệng chỉ vừa vận thốt ra câu hỏi: "Thuộc hạ của anh không ít, tại sao không cho người theo cùng. Chúng ta chỉ đi có bốn người, như vậy liệu có ổn không?"

"Bứt dây chỉ khiến rừng thêm động mà thôi."

Hắn đặt cái bàn đang chỉ loạn xạ trên tay xuống ghế rồi đứng dậy tùy ý thả hai tay vào túi quần, đi đến bên cạnh cửa sổ.

Những đám mây ở bên ngoài nhanh chóng bay qua rất nhanh rồi tan vào không khí, Mạch Linh có thể nghe rõ tiếng ù ù của gió và vào thành máy bay, và cô cũng tựa hồ như nghe thấy nhịp tim của mình, nó báo rằng trong lòng cô đang có một linh cảm rất bất an.

Lục Thiên Mặc xoay đầu lại nhìn cô, hẳn đưa tay kéo người cô lại gần. Gương mặt đẹp đẽ đã bị nỗi lo lắng mơ hồ làm nhợt nhạt đi.

"Tôi biết lần này mang em theo sẽ rất nguy hiểm, nhưng nếu em ở lại Đài Loan, các tổ chức kia sẽ sang phục kích và sẽ làm hại em. Rob và Lô Tấn không thể nào đảm bảo sẽ bảo vệ em an toàn được."

Mạch Linh để mặc cho hắn ôm mình, cô cúi đầu vào ngực hắn để cảm nhận hơi thở ấm áp kia, cái thứ cảm giác mà rất lâu cô vẫn mong có được.

"Rất cuộc là anh đang lo lắng cho tôi sao?"

Hắn dịu dàng cười, bàn tay càng xiết chặt lấy thắt lưng cô: "Ừ! Tôi sẽ không để em phải chịu bất kì một tổn thương nào nữa, dù chỉ là một sợi tóc cũng không được."

Mạch Linh cảm động đến không thôi, hoá ra hẳn đang lo sợ cô sẽ xảy ra chuyện, đó là điều mà từ trước đến nay hẳn chưa từng làm cho bất kì ai. Đó là người đàn ông cô yêu, và dù như thế nào thì sự việc được tiến triển đến ngày hôm nay cũng là một phần của duyên số.

Qua một lúc lâu cho đến khi hai bàn tay cô buông lơi phía sau vạt áo complet của hắn, Lục Thiên Mặc ôm lấy cô đặt lên giường trong phòng riêng, nhẹ nhàng vuốt qua vài sợi tóc ông mượt trên mái.

Hắn nhìn lên đồng hồ, thời gian đã trôi qua bốn tiếng rồi, máy bay chỉ bay một đường thẳng và chỉ còn bốn giờ mười phút nữa sẽ hạ cánh tại Miến Điện - Myanmar, hẳn rời giường của Mạch Linh đang ngủ say, quay trở lại về màn hình chính trên hàng ghế ngồi, nhìn từng trung tâm đang bay qua.

Doãn Phi và Bạch Phụng đã hạ cánh tại một trụ sở tuyệt mật cách vùng ngoại ô khoảng hai mươi ki-lô-mét. Bọn họ sẽ dừng ở đây để chờ chỉ thị tiếp theo của Lục Thiên Mặc.

Bạch Phụng đi vào bên trong khu căn cứ bí mật, mở sòng rada lên dò đường bay của Lục Thiên Mặc đã được cài sẵn từ trước, trên màn hình rộng của thiết bị vi tính hiện đại xuất hiện một dấu chấm đỏ nhấp nháy liên tục, Bạch Phụng đã nhanh chóng xác định được thời gian sau khi Lục Thiên Mặc và Mạch Linh đến đây.

"Còn hai giờ nữa." Hắn xoay người lại ngồi lên sofa, mười ngón tay linh hoạt gõ tí tách trên bàn phím của chiếc laptop mắc tiền, hướng đến phía Doãn Phi lên tiếng: "Em đói không? Anh đi mua thức ăn về nhé?"

Doãn Phi đứng khoanh tay trước ngực, cô đưa mắt nhìn ra phía xa phía xa của bờ biển dài, trong lòng cũng dâng lên một nỗi mơ hồ bất an.

"Được, anh cẩn thận đấy."

Bạch Phụng gật đầu, đóng lại laptop. Hắn đi xuống tầng hầm để để gara xe, do ở đây chỉ là một căn cứ nhỏ nên trong gara chỉ có duy nhất hai chiếc xe, một chiếc Lamborghini và một chiếc mô tô MV Agusta F4 1000R để phục vụ cho những cuộc truy đuổi và bỏ chạy. Bạch Phụng lái con mô tô của mình theo đường quốc lộ đến một cửa hàng bán thức ăn nhanh gần đó mua vội một vài thứ dự trữ cho đến tối rồi nhanh chóng quay về căn cứ của mình.

Hôm nay ở Myanmar đang diễn ra một cuộc tổng quét các lực lượng và tổ chức không rõ nguồn gốc đến đây để định cư hoặc sang Miến Điện có một mục đích nào khác, Bạch Phụng gần ống giảm tiếng ồn của mô tô vào sau bó xe, hẳn tăng hết tốc lực kéo ga đến con số hai trăm chín mươi chín ki-lô-mét trên giờ, chiếc xe phản khối lớn kia đã nhanh chóng rẽ vào đường của một ngọn núi rồi lao nhanh xuống phía bờ biển, chỉ trong giây lát hẳn đã an toàn trở về được căn cứ của mình.

Bạch Phụng đem một đồng thức ăn nhanh bày ra bàn, còn một vài thứ hẳn tiện tay quăng vào tủ lạnh.

"Nào! Mau đến đây ăn đi."

Doãn Phi mới từ trong phòng tắm bước ra, ở đây cô không đem theo quần áo để mặc, trên người chỉ quấn duy nhất một chiếc khăn tắm màu trắng.

"Bạch Phụng, ở đây anh có quần áo không? Em không mang theo đồ."

Hắn nhìn thân thể ngọc ngà của cô đến mức ngây người, làn da trắng sáng không tỳ vết, chiếc khăn bông chỉ dài đến độ ngang đùi cô, đôi chân trần thon thả vẫn còn vương vài giọt nước mát lạnh.

"Được rồi. Em chờ một chút, anh đi lấy ngay." Bạch Phụng mở cửa phòng của mình tiến đến tủ quần áo tìm kiếm vài thứ bên trong đó, sau cùng hắn quay lại với một chiếc áo sơ mi màu trắng.

Doãn Phi mỉm cười cầm lấy mặc vào, chiếc áo dài đến độ gần chạm đầu gối của cô, trong dáng vẻ một người phụ nữ khoáng áo của đàn ông thật sự quyến rũ đến mê người.

Cô ngồi vào bàn, Bạch Phụng bày ra nào là mì ăn liền, cá hộp đóng nắp, bò kho, canh hầm và những loại thức uống khác như sữa và rượu nho, tất cả đều được hắn mua đầy đủ đem về đây. Bây giờ chỉ cần hâm nóng lại là sẽ ăn được.

Doãn Phi đứng dậy bê mấy hộp thức ăn định đi vào bếp thì đã nhanh chóng bị Bạch Phụng cản lại.

"Để anh."

Hắn giành lấy đồng hồ trên tay cô rồi xoay người đi vào phòng bếp, Doãn Phi nhìn theo bóng lưng hắn chỉ khẽ mỉm cười rồi lắc đầu. Cô đã lớn lên cùng hắn ở bên cạnh Lục Thiên Mặc từ năm chín tuổi. Nếu xét về tình cảm nam nữ, cô lẽ là cô yêu Lục Thiên Mặc, nhưng cô thừa biết vị trí của mình chỉ là một thuộc hạ đi theo bên cạnh hắn mà thôi, hơn nữa năm lần bảy lượt người quan tâm và lo lắng cho cô đều chỉ có duy nhất Bạch Phụng. Lúc cô đẩy đưa một chỗ với Lục Thiên Mặc, Bạch Phụng đã một mình uống đến thật say, nhưng sao trải qua rất nhiều thời gian như vậy mà hắn và cô đều không chịu thừa nhận tình cảm của mình, là vì cái tôi cá nhân hay là bởi vì sự ràng buộc của tổ chức?

Doãn Phi đưa tay sờ lại rada, chăm chú trên màn hình nhấp nháy và báo động liên tục. Cô hốt hoảng lên tiếng gọi, ngón tay không ngừng rà chuột theo dấu chấm đỏ kia: "Bạch Phụng, xảy ra chuyện rồi."

Bạch Phụng buông cái thìa trong tay xuống, vội vàng tắt bếp rồi chạy ra xem. Chấm đỏ hiển thị cho máy bay của Lục Thiên Mặc càng ngày càng nhỏ dần rồi rơi xuống phía dưới, chỉ ba giây sau đã lập tức biến mất. Hắn cảm đến đi động trên bàn, ấn đến số của Lục Thiên Mặc.

"Thuê bao quý khách vừa gọi..."

Sau cuộc gọi chỉ có tiếng lạnh lẽo của máy móc phát lên để trả lời hắn, Doãn Phi dùng lấy đi động của mình gọi lại vào số của Lục Thiên Mặc cũng không được, cô liền ấn số của Mạch Linh, nhưng cả hai đều đã bị ngắt kết nối.

"Không hay rồi, chúng ta mau đi tìm họ thôi."

Bạch Phụng nhanh chóng kéo Doãn Phi định lên máy bay để trở lại nơi vừa xảy ra chuyện tìm Lục Thiên Mặc và Mạch Linh, Doãn Phi dường như chợt nhớ ra điều gì đó, cô nắm lấy vạt áo của Bạch Phụng, lắc đầu: "Lão đại có dặn, dù xảy ra bất cứ chuyện gì chúng ta cũng phải cố thủ ở đây, tuyệt đối không được làm vỡ kế hoạch."

"Nhưng mà..."

"Anh yên tâm. Nếu như lão đại không nắm chắc được phần thắng trong tay thì làm sao lại tiếp nhận đợt tổng quét lần này."

Doãn Phi mặc dù nói vậy nhưng cô biết rằng chuyến đi lần này là lãnh it dữ nhiều, máy bay của bọn họ vô duyên vô cớ gặp trục trặc thì chắc chắn là đã có một thứ gì đó tấn công.

Máy bay bỗng dừng chao đảo rồi rung lắc dữ dội đã khiến Mạch Linh tỉnh giấc, cô vội vàng đi ra khỏi phòng để tìm Lục Thiên Mặc. Hắn đang ngồi trên ghế lái, ấn nút tắt chế độ tự điều khiển, cổ gồng hướng đầu máy bay để có thể bay lên cao.

Mạch Linh chạy đến bên cạnh, nhìn trán của Lục Thiên Mặc đã lấm tấm mồ hôi, cô không khỏi lo lắng lên tiếng: "Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Máy bay chúng ta bị một luồng súng hơi ngăn cách và bị đẩy ra xa rồi. Cứ theo đây đầu máy bay sẽ bị lệch mà đâm thẳng vào đỉnh núi phía trước mắt." Lục Thiên Mặc đang cố gắng gạt cản điều khiển lên phía trên nhưng hình như máy bay đã bị trục trặc và hư hỏng một số thiết bị trên bàn lái. Đầu máy bay chỉ còn cách đỉnh núi kia hai trăm mét, mà trong khoảng mấy giây cũng chẳng còn đủ dụng cụ để sửa chữa những thiết bị hư hỏng kia nữa.

"Chúng ta đã bị đánh lén!"

Mạch Linh nhìn ở trên camera được gắn ở sau đuôi máy bay, cô phát hiện được một chấm tròn mà xanh phát ra ở cường độ khá gần, đó là kí hiệu đèn của một loại máy bay đặc vụ của SWAT Myanmar, có lẽ nguồn không khí mạnh mẽ kia là từ ống đạn của chiếc máy bay ở phía sau được phóng đến.

Đầu máy bay của Lục Thiên Mặc đã sát gần bên đỉnh núi, với độ cao và tốc độ này mà đâm vào thì chỉ có tan xác, hắn buồng cản điều khiển, đứng lên ôm chặt lấy người cô, gấp gấp lên tiếng hỏi.

"Em có biết bơi không?"

Mạch Linh lắc đầu, lần trước cô bị Lục Thiên Mặc hắn kéo xuống hồ bơi một lần đã xem uống nước mà chết đuối rồi, vậy mà hắn còn không nhận ra là cô không biết bơi hay sao?

Lục Thiên Mặc đưa tay kéo lấy băng học phía trên đầu lấy ra một ống thở dùng để đi lặn biển. Hắn nhanh chóng đeo vào miệng cô. Ôm cô xoay đến phía cửa lớn.

"Lục Thiên Mặc! Anh...Anh muốn nhẩy xuống sao?"

Hắn xoa xoa đầu cô, gương mặt méo mó có nặn ra một nụ cười: "Chúng ta chỉ còn cách này. Em hãy nhớ lấy những gì tôi nói hôm nay, dù có xảy ra chuyện gì thì em cũng phải sống, tôi sẽ bảo vệ em đến khi chúng ta an toàn trở về Đài Bắc."

Những lời này...sao lại hiện lên về thế trong chưa từng có.

Như là báo hiệu cho một việc khủng khiếp sắp xảy ra...

Nhưng không sao! Cô sẽ nghe lời hắn mà cố gắng sống sót để quay về, vì cô biết rằng hắn sẽ không dễ dàng để cho cô phải bỏ mạng ở đây.

Chỉ còn ba mươi giây cuối cùng, Lục Thiên Mặc đưa tay mở cửa, hắn hôn nhẹ lên trán cô: "Chuẩn bị nhé! Một...Hai...Ba!"

Khi số ba vừa dứt, tay hắn đã đẩy Mạch Linh phóng xuống, hắn ôm cô ở trong lòng, đầu máy bay va chạm mạnh với đỉnh núi mà nhanh chóng phát nổ, mấy mảnh thủy tinh và sắt nhọn bay đến như mưa cầm chặt vào lưng của Lục Thiên Mặc, lúc nguy hiểm này trái tim Mạch Linh chợt nhói lên, thì ra hắn đã dùng thân thể của mình để che chắn sự va chạm của vụ nổ kia vì cô. Con gió vũ vù thổi qua bên tai đã làm cho đôi mắt Mạch Linh đau rát, cô không thể mở miệng nói chuyện vì đang đeo đồ thở trên mặt mình, Lục Thiên Mặc vẫn ôm chặt lấy cô mặc cho vết thương ở sau lưng đã nhuộm đỏ cả áo.

"Em giữ chặt lấy ống thở nhé, có thể chúng ta sẽ bị chìm xuống rất sâu."

Cô nhanh chóng gạt đầu, một tay giữ lấy ống thở, một tay ôm chặt lấy mu bàn tay hắn giống như cho hắn một lời hứa rằng bản thân sẽ làm được, cô sẽ an toàn cho đến khi được nói câu: "Em yêu anh."

Hai người nhanh chóng rơi xuống biển, đợt sóng mạnh cuốn tới làm bắt vòng tay của Lục Thiên Mặc ra khỏi người Mạch Linh và đẩy hai người đi rất xa. Mạch Linh chìm sâu xuống phía dưới, cô nhanh chóng khởi động ống thở và đeo cặp mắt kính lặn được trang bị sẵn trên đó vào mắt, giây phút cô không nhìn thấy bóng dáng của Lục Thiên Mặc ở bên mình cô dường như là oà khóc, cô cảm thấy rất sợ, một nỗi sợ hãi vô cùng tột đỉnh truyền đến lồng ngực, cô đã mất đi vòng tay bảo vệ của hắn giống như là mất đi cả thế giới của mình. Mặc dù hắn có bơi giỏi cỡ nào nhưng với độ cao như thế mà rơi xuống thì cũng phải bị chìm rất sâu, hơn nữa hắn không có ống thở và bình tiếp hơi, cộng thêm những vết thương nặng trên lưng thì làm sao mà hắn có thể cầm cự nổi, đầu phải cô không biết, khi vết thương hở mà lại quá sâu khi lặn vào nữa chỉ càng làm cho máu chảy ra nhiều hơn. Lúc hai người rơi tóm xuống biển hoà lẫn cùng xác máy bay rơi theo. Bọn đặc nhiệm SWAT định ninh rằng Lục Thiên Mặc và Mạch Linh đã chết, máy bay của bọn chúng vẫn không chịu bỏ qua, còn hướng súng nỏ lớn bắn xuống biển ba phát, những trận sóng mạnh mẽ ồ ạt ập đến khiến cả hòn đảo bị nhấp chìm.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Vật Tinh Nhân 999* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**Net.

Chương 69: Không tìm ra được tung tích

Mạch Linh có nhưn người để bơi lặn trên mặt nước nhưng với thể lực của cô vốn dĩ là không đủ, cô quần quai ở dưới dòng nước lạnh rất lâu, cũng chẳng biết là thời gian đã trôi qua nhanh như thế nào, cô mơ màng nhìn thấy bóng dáng Lục Thiên Mặc đi đến bên cạnh mình, hắn đưa tay ra nắm lấy tay cô, cùng cô chơi đùa trên bờ biển dài trải đầy ánh nắng..

Cô chớp chớp hàng mi cong vút của mình rồi mờ mắt ra, bầu trời hiện tại đã mờ tối hắt ra, nơi hoang vu này có chẳng cách nào tìm ra được một ánh đèn, hướng hồ gì là tìm người đến cứu.

"Lục Thiên Mặc, anh đang ở đâu?"

Cô đi vòng quanh nẩy mồm đá nhấp nhô và lên tiếng lên tiếng gọi tên hắn. Tiếng cô vang vọng ra xa rồi vọng lên hiện lên một vè u buồn cô độc đến đáng sợ, hoá ra trong giờ phút chúng ta chỉ có một mình, dù bên cạnh xuất hiện bất kì một người nào đó cũng đủ làm bản thân cảm thấy yên lòng hơn.

Mạch Linh cứ ngỡ là trời sắp tối nhưng hoá ra bình minh đang dần chạy lên phía bên kia của chân trời, ánh mặt trời chiếu vào bờ cát vàng óng ánh lên như hàng ngàn hạt kim tuyến lấp lánh, cô đã ở đây và tìm kiếm Lục Thiên Mặc suốt đêm, cái lạnh giá và cơn đói đã từ từ hành hạ cơ thể mỏng manh của cô, nhưng Mạch Linh vẫn nhất quyết không cho phép bản thân mình gục ngã, cô đưa mắt quan sát xung quanh, theo như địa phận ở nơi này mà cô từng nhìn thấy trên bản đồ thì đây chính là hòn đảo Bắc Sentinel cách đất liền Myanmar sáu trăm bốn mươi bốn ki-lô-mét. Nơi này hoàn toàn độc lập với thế giới bên ngoài, các nguồn sóng điện tử và internet không thể nào truyền đến đây được, hơn nữa phía trên đảo này còn có một nhóm người sinh sống nhưng họ tuyệt đối không bao giờ hiểu khách, nếu như bọn họ ngửi thấy có dấu vết của người lạ lui tới thì họ sẽ lập tức giết chết.

Mạch Linh lết từng bước đi dài trên bờ cát để tìm bóng dáng của người đàn ông kia, thời gian cứ như thế trôi qua thoảng một cái mặt trời đã đứng bóng trên cao. Cô cảm nhận được cái nóng rất trên da mình, nhưng vẫn cố gắng đi tìm Lục Thiên Mặc trong sự vô vọng tột cùng.

Phía xa xa kia có gì đó đang chuyển động, Mạch Linh tựa hồ như tìm thấy được một tia hi vọng, cô mặc kệ bản thân đang đói khát như thế nào vội vàng chạy đến, cơn sóng mạnh ập thẳng vào chân cô khiến cô ngã nhào xuống nền cát ướt sẫm, Mạch Linh chống tay đứng dậy tiếp tục hướng đến phía hiện vật đang cử động kia, trong lòng vẫn rất mong đó là Lục Thiên Mặc.

Băng qua bốn mồm đá to, Mạch Linh dừng lại trước một khe hở nhỏ, cô nhìn xuống hai chân mình thì nhìn thấy một bàn tay, cô lật đật quỳ xuống, đưa tay đào bới đóng cát xuống để kéo Lục Thiên Mặc ra.

"Lục Thiên Mặc! Anh mau tỉnh lại đi, anh đừng làm em sợ mà. Lục Thiên Mặc."

Mạch Linh dùng hết mọi cử động để giúp cho hắn có thể hô hấp bình thường trở lại, cô đặt môi mình lên môi hắn, cố gắng truyền hơi thở vào trong cổ họng, hai bàn tay cô đặt trên ngực hắn ra sức làm động tác ép tim để hắn có thể nhanh chóng tỉnh lại.

Đã hơn hai mươi phút trôi qua, lúc Mạch Linh buông tay và nghĩ rằng Lục Thiên Mặc sẽ chẳng bao giờ tỉnh lại nữa thì hắn lại cử động ngón tay rồi từ từ mở mắt. Mạch Linh quỳ rạp xuống bên chân hắn, cô dùng sức để đỡ cho đầu hắn bật dậy để dựa vào ngực mình, vừa nhìn thấy thân thể kia cử động cô đã vui mừng đến mức nước mắt tém lem.

"Anh tỉnh lại rồi, anh cảm thấy trong người như thế nào? Còn vết thương sau lưng anh nữa. Anh..."

Một ngón tay được đặt lên môi cô, Lục Thiên Mặc nhíech môi khẽ mỉm cười: "Anh chưa chết nhưng vì bị em hành hạ tự nãy đến giờ cũng sắp chết rồi đây."

Mạch Linh vừa khóc vừa méo máo nói: "Anh còn có tâm trạng để đùa được hay sao? Nếu không phải vì mấy cơn sóng lớn kia đẩy chúng ta vào bờ thì có lẽ bây giờ em và anh đã làm mồi cho cá ăn rồi."

Hắn nhưn người ngồi dậy, vết thương ở sau lưng đã làm đỏ thắm một mảng cát vàng mà hắn đã nằm lên, Mạch Linh vừa nhìn thấy đã vội vàng xoay người hắn lại xem, cô vòng tay ra phía trước cời ra chiếc áo complet màu đen đã bị nhào nát.

"Em muốn làm gì? Đừng nói với anh là em muốn làm chuyện đó ở đây nhé?"

Mạch Linh mím môi, có một kệ tên điên trước mặt đang nói bừa đã nhanh chóng còi lấy áo hần ra, sau đó cô chạy đo vốc một ít nước biển vào lòng bàn tay, nhẹ nhàng rửa sạch vết thương trên lưng hần. Lúc này cô mới có thể nhận ra rằng, vết thương trên lưng hần rất nhiều, lớn có bé cũng có, cũ có mới cũng có. Cô nhìn đến những vết máu dài đã sớm lan rộng trên làn da màu đồng kia mà không ngăn nổi bản thân vô cùng đau đớn.

"Tại sao anh lại đỡ giúp em, nếu như anh có mệnh hệ gì thì làm sao em có thể quay về Đài Loan được nữa!"

Lục Thiên Mặc nhủ chặt đầu lông mày để kìm nén cơn đau từ sau lưng truyền đến, hần mím môi, sau cùng mới nhẹ nhàng nở ra một nụ cười: "Vậy em nói xem vì sao anh lại không thể giúp em, nếu như báo vệ người phụ nữ của mình mà anh còn không thể làm được, vậy sao anh có thể là lão đại của cả Hắc đạo được đây?"

Mạch Linh cứng miệng, cô chỉ hận là không thể một cước đá văng người đàn ông này xuống biển. Cô xé một vạt vải dài trên tay áo của mình rồi nhẹ nhàng băng bó lại vết thương cho hần.

"Chúng ta không có cách nào để trở về đất liền." Cô ngồi bẹp xuống trên cát, chống tay lên cằm như đang suy nghĩ vài điều gì đó. Nhưng bản thân cô đã hiểu rằng chỉ cần có tìm được hần, chỉ cần người đàn ông này luôn ở bên cạnh mình thì mọi hi vọng đều có thể sẽ hoàn thiện.

Lục Thiên Mặc đứng dậy đi xung quanh một lúc, hần có thể điều chỉnh độ chính xác của la bàn bằng mắt thường cho dù trong tay không cầm một chiếc la bàn nào, hần đưa hai ngón tay cái và trò đặt vuông góc hướng lên ánh mặt trời để điều chỉnh ánh nắng và xác định phương hướng của các đám mây trên bầu trời, Mạch Linh chăm chú nhìn đến bóng dáng cao ráo của Lục Thiên Mặc được ánh sáng mặt trời ngược nắng chiếu vào, tuy rơi vào hoàn cảnh khốn đốn như thế này nhưng phẩm chất cao quý của hần vẫn toát lên và hiện hữu rõ như những bậc đế vương cao ngạo vẫn quyền quý dù đang ở trong bất kì hoàn cảnh nào.

"Anh có nhận ra phương hướng hay không?"

Hần xoay người về phía cô, nhìn nhặt lên tiếng: "Xác định phương hướng dựa theo những áng mây đứng im và vị trí của mặt trời thì anh có thể tìm được vị trí của chúng ta bây giờ, nhưng làm cách nào để có thể trở về đất liền thì đó lại là một ẩn số."

Mạch Linh khẽ thở dài, cô ngồi lên móm đá nhỏ gần đó, hướng đến phía hần lên tiếng: "Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?"

"Vẫn còn."

Mạch Linh hớn hờ hỏi lại: "Là cách nào?"

Hần ngồi xuống bên cạnh cô, xoay người nâng lấy chiếc cằm nhỏ của cô lên: "Chỉ cần em bơi một đoạn hơn sáu trăm cây số để vượt biển là có thể về đến đất liền rồi."

Cô nữa khóc nữa cười nhìn hần, cái tên này quả thật là chẳng hề biết sợ gì cả, đến giờ phút này mà hần còn có tâm trạng để đùa ghẹo cô. Quả thật là làm cho người ta tức đến điên đi mà.

Hai người loay hoay trên bờ biển đã qua một ngày, chiều tối ở bên dãy núi kia bỗng dưng có đèn phát sáng, Mạch Linh nhìn thấy đã vội vã kéo lấy tay Lục Thiên Mặc, chỉ tay về hướng ánh sáng lập loè kia: "Đó là thứ gì thế?"

Lục Thiên Mặc tiến lên vài bước trên móm đá cao rồi nhìn sang phía xa xăm kia, chỉ vài giây sau hần đã có câu trả lời: "Hòn đảo này quả thật là có người sống. Chỉ có điều..." Hần ngập ngừng vài giây rồi nói tiếp: "Những người này hoàn toàn không hiểu khách."

Mạch Linh khẽ gật gù, cô đưa tay ôm lấy người mình: "Điều này em cũng từng nghe qua, nhưng giờ chúng ta chỉ còn cách này để trở về thành phố. Có lẽ ta nên đến đó xem sao?"

Lục Thiên Mặc gật đầu nắm lấy tay cô đi về hướng có ánh đèn mờ kia, hai người phải đi vòng qua một ngọn đồi nhỏ để đến phía dãy núi trên hòn đảo này, ánh trăng sáng chiếu xuống mờ ảo nhưng vẫn đôi lần làm bước chân của cô bị hụt xuống những chòm đất bị lún sâu.

Trong rừng hiện giờ không lấy được một thứ ánh sáng nào ngoài những tia sáng mờ nhạt xen qua những tán cây chiếu xuống, hai người cứ như thế đi thẳng đến nơi phát ra ánh sáng, chẳng biết đi được bao lâu cho đến khi có một thứ gì đó xẹt qua cổ chân Mạch Linh rồi nhanh chóng cắn miết vào đau đớn.

"A...!"

Lục Thiên Mặc nghe tiếng rên của cô đã lập tức quay sang vừa vặn nhìn thấy cặp mắt màu đỏ sáng bùng trước mặt, trong bóng tối mờ ảo hần đã mạo hiểm đưa tay mình xuống chân cô bóp chặt lấy thân con rắn còn chưa thể xác định giống loài kia quất mạnh vào cái cây ven đường, chỉ sai vài ba cái va chạm, đầu của con rắn kia đã bẹp đi rồi nhanh chóng bị Lục Thiên Mặc quăng ra xa.

"Em cảm thấy thế nào rồi?"

Mạch Linh chỉ cảm thấy đau nhức ngoài ra cũng chẳng cảm nhận được thứ cảm giác nào lạ hơn, cô nghĩ rằng loài rắn này không có độc nên đã mỉm cười lắc đầu, xua xua tay đến trước mặt Lục Thiên Mặc: "Em không sao! Chỉ là bị rắn cắn một chút thôi, chúng ta đi tiếp đi."

"Hiện tại thì anh chưa xác nhận được nó thuộc loài rắn nào nhưng tốt nhất là em không nên cử động chân của mình. Mau leo lên, anh cõng em."

Lục Thiên Mặc ngồi xổm xuống trước mặt cô, hần vỗ tay lên vai mình, chờ đợi cô trèo lên.

Mạch Linh nhủ mảy, cô đứng im tại chỗ không hề cử động, khẽ mím môi: "Không được, vết thương trên lưng anh tuyệt đối không được va chạm, nếu không sẽ chảy máu không ngừng đấy."

Hần mặc kệ cô làm nhắm những thứ vờ vẩn bên tai mà đã vội vàng vòng tay ra phía sau nắm lấy cổ tay cô kéo về trước cổ mình. Mạch Linh cũng theo quán tính mà ngã nhào lên lưng hần, Lục Thiên Mặc cắn chặt môi chịu đau, hần đứng lên cõng cô ở phía sau lưng mình.

"Em yên tâm đi, máu của anh nhiều lắm, nhiều đến mức em có thể tập bơi đấy."

Tâm trạng của cô bây giờ chỉ có xúc động không thôi, chân cô đã dần dần dâng lên cảm giác bị tê cứng và đã hoàn toàn không thể cử động được nữa, còn người đàn ông ngang ngạnh cao ngạo kia cũng đang cố hết sức để kìm nén nỗi đau thể xác của mình. Vậy mới nói đến, khi hai người yêu nhau và vì nhau mà làm tất cả thì những nỗi đau này có xá là chi. Mạch Linh cắn chặt môi để không phải bật ra tiếng rên rỉ của mình từ cơn nhức ở chân truyền đến, cô biết rằng bây giờ chỉ có cô và Lục Thiên Mặc đang dựa dẫm vào nhau mà sống trong thời gian này, nếu như có than thở với hần rằng bản thân sắp không chịu nổi thì cũng chỉ khiến hần lo lắng thêm mà thôi.

Phía trước ngực Mạch Linh bỗng dưng ướt một mảng, cô có thể biết được đó là máu của Lục Thiên Mặc đang chảy ra, cô chần chờ vài giây sau đó mới áp ứng lên tiếng: "Lục Thiên Mặc, anh có sao hay không? Vết thương của anh lại chảy máu rồi."

Giương mặt của hần lúc này đã trở nên trắng bệch, bước chân cũng đã dần dần mất đi phương hướng đến bước tiếp đi: "Anh không sao! Chúng ta sắp đến nơi rồi, chỉ cần vượt qua được đỉnh đồi này."

[...]

Bên phía của Đoàn Phi và Bạch Phụng vẫn đang liên lạc về trung tâm của Rob và Lô Tấn để tăng cường điều tra nơi mà Lục Thiên Mặc xảy ra tai nạn, sau đợt tổng căn quét vừa rồi thì lực lượng SWAT đã quay về và đã cho thu hồi giám sát, đã hơn hai ngày nay tất cả lực lượng đã bay vòng quanh để theo dõi tình hình của và phục vụ điều tra vụ việc mất tích của Lão đại và Mạch Linh nhưng vẫn chưa tìm thấy được tung tích của hai người.

"Shit! Tình hình này nếu như chúng ta còn ngồi ở đây thì hai người họ đã chết mất xác ở đâu đó rồi."

Bạch Phụng nóng ruột chờ đợi tin tức đã sắp phát điên lên, hần liên tục gọi điện vào số của hai người nhưng vẫn không được, Đoàn Phi vừa nói chuyện điện thoại với Rob xong liền quay sang nói với Bạch Phụng.

"Chúng ta mau quay về Đài Loan, ở tổ chức xảy ra chuyện rồi."

"Mẹ kiếp, bọn chúng lại ngang nhiên lợi dụng cơ hội này để phục kích chúng ta sao?"

Đoàn Phi gõ gõ mấy ngón tay lên bàn phím, cô đánh dấu một vài kí hiệu trên đó rồi vội vàng kéo Bạch Phụng lên máy bay: "Chúng ta xuất phát thôi."

"Được, ta đi."

Bạch Phụng xoay người cầm lấy áo khoác của mình rồi xoay người đi theo Đoàn Phi bước lên máy bay, bọn họ trong đêm đó đã nhanh chóng có mặt ở Đài Bắc để phối hợp với tổ chức vừa tìm tung tích của Lục Thiên Mặc vừa đánh trả lại bọn người hèn hạ của Hắc bang kia.

Bạn đang đọc truyện *Sिंग Vật Tình Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\).Net](http://Ebook-Full(cham).Net).

Chương 70: Con muốn lấy anh ta

Mọi lực lượng ở hải quân cũng được triệu tập đến truy tìm tung tích của Lục Thiên Mặc và Mạch Linh. Biệt thự chính của hắn đã bị nhóm tổ chức của Giáo hội bao vây nhưng chỉ sau hai tiếng bọn họ đã tự động đầu hàng. Rob giải quyết mọi chuyện êm xuôi ôn hòa cả rồi mới tập trung đề cho thuộc hạ rời khỏi căn cứ để quay về địa phận của mình. Doãn Phi vừa về, cô đã nhanh chóng tiến đến màn hình quan sát của vệ tinh nhân tạo mà Lô Tần vừa cho phóng ra để dò tìm đến vùng biển mà hai người đã gặp tai nạn. Trên vệ tinh có gắn một thiết bị cảm biến có thể dễ dàng để tìm ra xác của chiếc máy bay đã bị nổ tung kia, bọn họ chỉ cần xác định đúng phương hướng chính xác mà máy bay rơi thì sẽ dễ dàng hơn trong việc tìm người.

Tìm tức tai nạn cũng nhanh chóng được truyền đến tai Hàn Ung, hắn vừa nghe tin đã đứng ngồi không yên, vội vàng nắm lấy cổ áo người trợ lý "Cậu nói cái gì, những thông tin cậu nghe được có đúng sự thật hay không?"

Người đàn ông kia bị nắm cổ áo giật mạnh đến mức sợ run người, hắn giật đầu, hướng đến Hàn Ung áp ứng: "Đúng vậy thưa giám đốc, bây giờ cả Hắc đạo đang rối tung lên chỉ vì lao đại của họ không rõ sống chết như thế nào?"

Hàn Ung cúi chân đá mạnh đến chân bàn, lạnh giọng ra lệnh: "Mau về đem người điều tra đi, nhất định phải tìm được bọn họ càng sớm càng tốt."

"Vâng, tôi lập tức làm ngay đây ạ!"

Người trợ lý vừa xoay người bước ra khỏi cửa phòng thì Hàn Ung cũng vội vàng mặc lấy áo khoác, hắn vừa xoay người đã chạm phải Hàn Lâm.

"Con muốn đi đâu, chỉ còn mười phút nữa thì cuộc họp sẽ bắt đầu!"

Hắn thật không còn thời gian để đứng đây đòi cơ với ba mình nên đã nhanh chóng nói vài lời rồi xoay người rời đi: "Con đang có việc bận, con sẽ giải thích với ba sau."

Chiếc xe đua thể thao siêu tốc của Hàn Ung trực tiếp được phóng đi rất nhanh về sân bay tư nhân của mình, hắn đã liên tục gọi điện thoại để liên lạc với Mạch Linh nhưng vẫn bật vô âm tính, chuyện này gia đình cô vẫn chưa hề hay biết gì, hắn đã một mình rời Đài Bắc để theo hướng thông tin nhận được mà sàg vùng đảo vắng kia để tìm cô.

Lục Thiên Mặc cũng Mạch Linh trên lưng cứ như thể trượt xuống dốc đồi, hai người không biết đã va chạm những gì nhưng hiện tại bản thân khắp nơi đều đau nhức và bị thương. Hai người đứng trước cửa một ngôi nhà nhỏ, chặn chừ một vài giây sau đó Lục Thiên Mặc mới giờ tay lên gõ cửa.

"Ai đó?"

Có tiếng người từ bên trong truyền đến, nhanh chóng vài giây sau cánh cửa được mở ra, hai vợ chồng tầm tuổi năm mươi vừa nhìn thấy Lục Thiên Mặc và Mạch Linh thì đã nhanh chóng đưa tay thu sẵn thanh giáo nhon, trong mắt bọn họ có vẻ rất đề phòng.

"Hai người là ai?"

Lục Thiên Mặc cười cười, làm ra vẻ chẳng biết gì, chỉ nhân nhạ trả lời: "Chúng tôi muốn tìm cách quay về đất liền."

"Vậy hai người đến đây bằng thứ gì?"

Mạch Linh nhận thấy hai người này không phải là loại người không hiểu khách gì mấy, có thể một trong số bọn họ cũng đã từng bị lạc đến đây và không thể nào tìm được đường quay về nên đã sống cùng với bộ tộc ít người trên hòn đảo này.

"Chúng tôi đang trên đường bay đến trung tâm của Miến Điện thì bị sự cố máy bay nên đã trôi dạt vào đây."

Người đàn bà dò xét từ trên xuống dưới của Lục Thiên Mặc và Mạch Linh một lúc rồi mới để cho hai người vào trong. Bà ta đi ra phía nhà sau và đã nhanh chóng quay lại với một ấm nước nóng trên tay.

"Hai người may mắn gặp được vợ chồng nhà tôi nên tạm thời có lẽ tính mạng hai người sẽ không bị ảnh hưởng."

Hắn đưa tay rót lấy một cốc nước rồi đưa đến dứt cho Mạch Linh uống, lên tiếng hỏi lại: "Ý của bà là sao?"

Chồng bà ta vội và đáp: "Trên hòn đảo này, chúng tôi chỉ sống dựa vào những mớ cá mà thuyền đánh cá bắt được sau ba tháng thuyền về. Từ xa xưa nơi đây vốn dĩ là một thành phố nhưng đã bị nước biển nhấn chìm, chỉ còn lại một vài người may mắn sống sót và họ đã thế độc rằng những nguyên nhân mà sống thân gây ra đều là do tác nhân của con người truyền đến. Họ đã đánh đuổi hết những người không may mắn giống như hai người khi lỡ trôi dạt đến đây."

Lục Thiên Mặc vừa nghe vừa gật gù, lúc này Mạch Linh đã hoàn toàn mất đi ý thức, cô cảm thấy cả thân thể mình như nhẹ bẫng đi, phía trước mắt chao đảo vài ba bóng hình rồi cô ngã ngang xuống đất.

"Mạch Linh, em làm sao vậy hả? Mau tỉnh lại đi."

Lục Thiên Mặc hốt hoảng nhào đến đỡ lấy cô, lúc này hắn mới để ý rằng cổ chân cô đã bị bầm tím, nơi vết cắn còn hiện rõ lên hai dấu răng nhọn hoắc của con rắn kia.

Người đàn bà vừa nhìn thấy đã sợ hãi la hét một tiếng, bà ta lật dật chạy ra trước cửa tìm đến vài bụi cỏ dưới chân đồi rồi vội và quay lại đem chúng giã nhuyễn.

"Mau đặt cỏ ấy lên giường."

Lục Thiên Mặc nhanh chóng ôm cô đặt lên giường, hai vợ chồng nọ đắp một ít lá thuốc lên chân Mạch Linh rồi xé một miếng vải trắng có định lại.

"Đây là loài rắn độc, nọc độc của nó không lan truyền tức thời mà cần một thời gian để chạy vào tĩnh mạch, chồng tôi trước đây từng là một thầy thuốc nhưng về sau lại lưu lạc ở trên hòn đảo này, đã rất nhiều người kho đến đây đều bỏ mạng vì bị rắn cắn đây."

"Vậy cô ấy hiện tại có sao hay không?"

Bà ta nhìn về mặt của Lục Thiên Mặc lo lắng đến chẳng thêm quan tâm đến vết thương trên người mình, khuôn mặt đã hiện lên vài vết chân chim kia khẽ bật cười: "Cậu yên tâm, cỏ ấy không sao đâu, cũng may là phát hiện kịp thời đây. Cậu cũng bị thương rồi, vậy thì hãy để chồng tôi giúp cậu đắp thuốc."

Hắn tạm thời có thể yên tâm vì tình hình của cô không sao, người đàn ông kia từ nhà sau bưng đến một chén ding dịch có xác màu nâu sẫm có mùi thơm nhẹ nhẹ của cây cỏ núi rừng, ông ta ngồi lên ghế, nhẹ nhàng quét vài đường thuốc lên vết thương của Lục Thiên Mặc.

Đêm đó, lại là một đêm khó ngủ...

Sáng hôm sau, Mạch Linh vừa mở mắt đã thấy Lục Thiên Mặc ngồi ngay bên cạnh mình, hắn không ngủ mà mở mắt nhìn cô chăm chăm đến mắt hết tự nhiên, hắn vừa thấy cô tỉnh dậy đã vội và lên tiếng hỏi thăm.

"Em tỉnh rồi à, cảm thấy cơ thể như thế nào?"

Cô đưa mắt nhìn xuống chân mình đang được băng bó trắng hoàng, con đau dường như cũng tan biến đi: "Em không sao đâu, vết thương đã hết đau rồi."

"Vậy thì anh đã đỡ lo lắng hơn, đợi em hồi phục hoàn toàn thì chúng ta sẽ tìm cách để rời khỏi hòn đảo này."

Hai vợ chồng người đàn bà kia từ dưới bếp bê đến hai tô cháo đặt lên bàn, bà ta xoay sang nói với Mạch Linh: "Cô mau sang đây ăn chút cháo đi, vết độc của rắn đã được hút hết ra rồi, chân cô sẽ có thể đi lại được vào ngày mai."

"Vâng, thật cảm ơn hai vị đã giúp đỡ."

Lục Thiên Mặc đỡ lấy đề cô bước qua bàn, căn nhà nhỏ này tuy đơn sơ và cũ kĩ nhưng rất sạch sẽ và ngăn nắp, bên trong nhà không có gì khác ngoài một chiếc giường ván đã cũ và vài ba chiếc ghế cây, trước nhà bày một chạp chống tre và trồng vài cây lá thuốc. Mạch Linh cô ăn được vài muỗng cháo, cô hướng đến hai người họ cất tiếng: "Nếu như con may mắn có thể rời khỏi đây, con nhất định sẽ tìm cách để báo đáp hai người đã cứu mạng con và anh ấy trong tai nạn lần này."

Người đàn ông xoa tay trả lời: "Cô không cần phải đặt nặng vấn đề này ở trong lòng, tôi là thầy thuốc, cứu người là chuyện nên làm thôi mà."

Lục Thiên Mặc hóp nhanh vài ngụm cháo, hắn đưa mắt nhìn ra phía bầu trời, ở chỗ này hoàn toàn không thể tìm thấy được một thứ hi vọng nào để có thể quay về, dường như người đàn ông kia đoán được suy nghĩ của hắn, ông ta

đã nhanh chóng cất tiếng trước: "Tàu đánh cá vào ngày kia sẽ về, hai người có thể đi nhờ với họ để tìm cách cập bến nơi đất liền, cậu thanh niên này không cần phải lo lắng nữa nhé."

Bốn người bọn họ cứ trò chuyện như thế suốt buổi sáng cho đến tận trưa. Mạch Linh ngồi trên chiếc giường nhỏ đưa mắt nhìn đến vết thương của Lục Thiên Mặc, khoẻ miệng cô không thể ngừng xuýt xoa.

"Tôi khi anh nằm ngủ phải cẩn thận đấy, vì ở nơi này không giống như lúc anh còn ở biệt thự mà được ngã lưng vào chiếc đệm êm ái kia đâu."

Lục Thiên Mặc đề cho cô chạm tay vào vết thương sau lưng mình, nhẹ nhàng lên tiếng: "Vết thương nhỏ này không làm khó được anh đâu, em đừng lo lắng nữa."

Ánh sáng nơi cửa nhà chính đột nhiên bị che khuất đi, Mạch Linh và Lục Thiên Mặc cùng đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên, phía trước của là một người đàn ông cao to với bộ râu dài hình quai thau màu đen nhánh, ông ta vừa nhìn thấy Lục Thiên Mặc và Mạch Linh thì đã lập tức tròn trắng cặp mắt, hướng đến phía hai người cất giọng hào hùng truy cứu.

"Các người dám đến đây mà chưa qua trình kiến của ta, trừ những người trên đảo ra thì tất cả những ai lui đến đều sẽ phải chết."

Người đàn ông cầm lấy thanh giáo chìa thẳng đến phía hai người, trong lúc mũi giáo nhọn vừa sắp chạm vào khuôn ngực rắn chắc của Lục Thiên Mặc thì đã có tiếng từ bên ngoài truyền vào.

"Đợi đã."

Một cô gái mặc trên người bộ quần áo dân tộc xuất hiện, cô ta vừa nhìn thấy Lục Thiên Mặc đã chớp lấy chớp để đôi hàng mi cong vút của mình, gương mặt đã phát ửng hồng cả lên.

"Con gái, sao con lại chạy đến đây?"

"Cha, con muốn lấy anh ta." Ngón tay thon dài của cô gái kia dũi đến chỉ thẳng vào người Lục Thiên Mặc khiến Mạch Linh vô cùng bất ngờ, cô định mở miệng nói gì đó nhưng đã bị Lục Thiên Mặc lên tiếng can lại.

"Cô muốn lấy tôi?"

Cô gái kia lập tức gật đầu.

"Vậy cô có biết là sau khi hai người lấy nhau sẽ làm gì hay không?"

"Sanh con đẻ cái."

Lục Thiên Mặc hip mắt nhìn đến cô gái trước mặt, trong vóc dáng thì cũng không tệ, ước chừng cô ta chỉ mới mười bảy, mười tám tuổi. Trên hòn đảo này không có thanh niên trai tráng, theo tục riêng của những người nằm trong bộ tộc nơi đây thì con gái vừa tròn mười bốn tuổi là đã có thể lấy chồng, và người chồng mà cô ấy thấy thích hợp nhất định phải chấp nhận cưới cô ta làm vợ. Nếu như phản kháng thì sẽ lập tức bị giết chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Súng Vết Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Rời khỏi đảo (1)

Người đàn ông kia xem xét qua vóc dáng Lục Thiên Mặc một vài giây rồi gật đầu: "Được, ta chấp thuận cho con lấy hắn, ngày kia sẽ cử hành hôn lễ."

"Này, các người đang nói ngông cuồng gì thế hả? Anh ấy là...Um um..." Mạch Linh vừa mới mở miệng nói được vài câu thì đã bị bàn tay to lớn của Lục Thiên Mặc chặn lại. Hắn nhìn ha cha con người đàn ông trước mặt, vui vẻ cười đùa.

"Cưới cô ta thì cũng được, nhưng mà nếu như tôi phát hiện cô ta không còn trinh trắng, thì các người định giải quyết ra sao đây?"

"Thật vô lý, con gái ta từ bé đến lớn đều ở trên đảo, hơn nữa nơi đây không có trai tráng qua lại, vậy làm sao lại không còn trong sạch?"

Nhìn về mặt người đàn ông kia tức giận đến đỏ cả mang tai, Lục Thiên Mặc vẫn ung dung khoanh tay trước ngực: "Chuyện này còn chưa nói trước được đâu, cha vợ tương lai à!"

Người đàn ông kia cùng cô gái nhũn mày chuyển tầm mắt đến phía Mạch Linh, một giây sao cô ta đã hung dữ lên tiếng: "Cha, người con muốn lấy là anh ấy, còn con gái này con không muốn nhìn thấy ở đây nữa."

Nếu đúng như tuột lệ từ xưa đến giờ kho những người lạc đến đây mà không được hoan nghênh sẽ bị bỏ vào một chiếc bao lớn rồi buộc chặt lại, tiếp theo đó họ sẽ bị quăng xuống biển và mặc kệ cho sóng cuốn đi, nếu may mắn trôi dạt vào bờ thì còn ở cơ hội sống sót. Nhưng trường hợp đó lại rất ít xảy ra, lệnh lệnh trên dòng biển lạnh này chỉ cần qua một đêm là sẽ bị nhiễm phong hàn hoặc là kiệt sức mà chết đi.

Người đàn ông tiến đến muốn kéo Mạch Linh đi, nhưng cánh tay đã bị Lục Thiên Mặc chặn đứng: "Cô ấy là em gái tôi, nếu như ông không muốn con gái mình phải thủ tiết đợi chồng thì chớ có đụng vào người cô tôi."

"Cậu..." Đây là lần đầu tiên có người đặt chân đến lãnh địa của ông ta mà lại còn ngang ngược như thế, nhưng xem ra con gái ông ta rất thích Lục Thiên Mặc, mà cơ hội để gặp được một người đàn ông phong lưu tuấn nhã như thế này thì chắc là ngàn năm chỉ có một. Lục Thiên Mặc cũng lợi dụng cơ hội lần này tìm lân nước, tìm cách để quay về trụ sở Myanmar, công việc của hắn còn đang ứ đọng rất nhiều nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa thể rời khỏi được cái nơi quái quỷ này.

"Tôi đã đồng ý với ông rồi, hơn nữa tôi cũng không thể bỏ trốn được. Ông quay về đi, ngày kia tôi sẽ đến làm lễ cưới."

Người đàn ông kia hừ lạnh rồi kéo con gái mình xoay người bước đi, trước khi khuất khỏi bóng cây lớn trong đồi, cô gái còn kịp nháy mắt về phía Lục Thiên Mặc.

Mạch Linh kéo mạnh ống tay áo của hắn, cô mím môi: "Ai là em gái của anh?"

Hắn xoay đầu, khoẻ môi treo đúng đỉnh một nụ cười: "Chẳng phải là em sao?"

"Hử...Lục Thiên Mặc! Anh được lắm, anh thấy cô gái kia xinh đẹp lại là xử nữ cho nên muốn nhân cơ hội này ném thử mùi vị có phải hay không?"

"Ha ha ha..." Hắn ngửa đầu lên trần nhà cười lớn: "Phụ nữ đối với anh thì không thiếu, nhưng người mà anh đặc biệt có ấn tượng...Thì chỉ có duy nhất một mình em"

Hắn đưa tay ôm lấy thắt lưng cô đẩy vào vách tường, đôi môi mòng khê chạm đến vành tai: "Em đang ghen hay sao?"

"Em mới không thèm ghen với anh." Mạch Linh hơi nghiêng đầu, thật ra cô biết rõ là hắn đang muốn cứu cô. Nhưng sao nghe được những lời nói treu ghẹo cô gái kia được phát ra từ miệng hắn thì cô lại cảm thấy vô cùng khó chịu.

Lục Thiên Mặc dòi môi trượt xuống môi cô, hắn dùng lưỡi tách hai hàm răng cô ra rồi tùy ý xen vào quấy rối. Bàn tay hắn đan chặt vào năm ngón tay thon dài của cô đặt trên vách tường, hai người cứ như thế dây dưa với nhau, cảm nhận được thứ tình cảm đang trào rạo rục. Mà lần này, Mạch Linh cũng rất hợp hợp. Chỉ vài giây sau cô đã thờ dộc, dường như đây là nụ hôn mà cô cảm nhận được nó không mang theo sự thù hận, hơi ấm còn vương lại trên khoẻ môi cô đan xen với một thứ tình cảm quyền luyến nào đó cực kì khó tả.

Bọn người của Lô Tấn cũng đang tăng cường rà soát nhưng khi máy bay vừa đến địa phận biên giới Myanmar và Bangladesh thì đã bị mất hết tín hiệu, hòn đảo Bắc này được cách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài, các nguồn thức ăn và nước uống đều dựa vào vùng biển mà người ta có thể sống sót qua ngày.

Đã hai ngày nữa trôi qua, hôm nay Lục Thiên Mặc phải đến nhà hai cha con tộc trưởng kia để làm đám cưới cho con gái ông ta. Vợ chồng người dân đã cứu giúp Mạch Linh và Lục Thiên Mặc tỏ ra về hết sức lo lắng, trước khi hắn rời đi, bà đã căn dặn vài câu: "Cậu hãy cẩn thận, bọn họ trước giờ chưa từng để bất kì ai xa lạ rời khỏi được hòn đảo này."

Lục Thiên Mặc vuốt vuốt tóc Mạch Linh, giọng nói thốt ra âm trầm: "Đó là khi họ chưa nhìn thấy súng đạn của Hắc đạo rồi."

Hai vợ chồng bà ta cũng chẳng hiểu Lục Thiên Mặc đang nói gì, hắn xoay người bước ra khỏi cửa, trước khi rời khỏi hắn vẫn còn kịp căn dặn Mạch Linh một vài thứ: "Anh đã nhìn thấy dấu hiệu của máy bay, em cứ yên tâm, người của ta đã tiếp cận được khu vực an toàn rồi, nếu theo như suy đoán của anh thì sáng mai bọn họ sẽ đến đây để cứu em"

Mạch Linh ôm chặt lấy người hắn, cô dụi đầu mũi vào trong lồng ngực ấm áp kia: "Vậy còn anh thì sao? Nếu như anh không rời khỏi thì em cũng không muốn quay về nữa."

"Đầu đất này, anh tất nhiên sẽ quay về. Anh đường đường là một lão đại, anh sẽ không bao giờ chôn vùi tâm thân này ở cái nơi khi ho có gáy như thế này đâu." Hắn cốc nhẹ lên đầu cô một cái, đôi môi mòng chạm lên vành môi cô

lưu huyền không rời: "Anh đi nhé, em hãy nhớ lời anh vừa nói đấy."

Mạch Linh gật đầu nhìn theo bóng dáng của hần dần khuất đi theo lối của con đường nhỏ, cô khẽ thờ dài quay vào trong nhà bởi hồi chờ đợi tin tức.

Hoàng hôn buông xuống trải đầy một thảm đỏ lấp lánh trên mặt biển, Mạch Linh buồn chán đi dạo vài vòng ra đó theo một con đường gần hơn mà không cần phải vượt đồi, Lục Thiên Mặc đã đi từ sáng đến giờ nhưng vẫn chưa về khiến trong lòng cô lo lắng không thôi. Đòi chân trần bước đi trên cát, từng đợt sóng vỗ đến mang theo một vật gì đó khá cứng và chạm vào chân cô, Mạch Linh liếc mắt nhìn xuống, trong giây phút tuyệt vọng đó cô dường như là bắt được vàng. Dưới chân cô là một khẩu súng

Mạch Linh cúi người nhặt lấy khẩu súng lục lên xem, trên đó có khắc kí hiệu của Hắc đạo thì không còn nghi ngờ gì nữa đây là súng của Lục Thiên Mặc đã bị rơi ra khi hần cùng cô từ máy bay nhảy xuống. Cô ngược mắt nhìn lên trời, hơn bốn đường vân mây của máy bay tạo thành một hình thù không thể nhận dạng được trên bầu trời đã sắp ngã tối. Mạch Linh hít một hơi thật sâu, cô kiểm tra băng đạn ở bên trong rồi lên đạn, hướng họng súng lên trời "Đoàng" một tiếng, viên đạn đã bay vút trên không trung rồi mất dạng.

Ở một nơi gần đó, Đoàn Phi nghe được tiếng đạn phát ra, cô đã phóng to màn hình quan sát của camera trên máy bay, xuyên qua lớp mây mù cô có thể tựa hồ nhìn thấy được hòn đảo phía dưới, mà loại máy bay này không thể bay thấp, xung quanh khu vực này đến khi tiếp giáp đất liền đều được cảnh giới của bọn đặc nhiệm SWAT bao bọc bởi một lớp lưới tàng hình có cường độ rất cao và chỉ có loại máy bay tân tiến như thế này mới có khả năng xuyên vào được. Đoàn Phi vẫn đề nguyên màn hình theo dõi, cô chạy vào khoang sau tìm Bạch Phụng: "Đã tìm thấy rồi."

Bạch Phụng buông máy dò tìm xuống, vội vàng chạy đến màn hình chính để xem xét, lát sau hần kết nối máy rada và tai nghe bluetooth để liên lạc với bên trung tâm của Lô Tấn và Rob. Chỉ vài giây sau, hai bên đã bắt được tín hiệu.

"Đã tìm thấy dấu vết của lão đại, mau chuẩn bị cho chúng tôi một chiếc phi cơ F1-K đến ngay địa phận Andaman ngay lập tức."

"Được, tôi và Rob sẽ đến ngay, hai người nhớ giữ liên lạc nhé."

Lô Tấn và Rob ở trung tâm điều khiển đã nhanh chóng nhảy sang chiếc phi cơ riêng kia rồi bay nhanh đến chỗ mà Đoàn Phi và Bạch Phụng đã làm dấu trên bản đồ. Mạch Linh ngồi một mình trên mỏm đá, cô vẽ vài vòng nguyệt xích lên cát, trong lòng hiện tại đã bộn bề biết bao nhiêu là suy nghĩ.

Tiếng trực thăng từ trên đầu truyền đến, chẳng mấy chốc Mạch Linh đã nhìn thấy chiếc máy bay từ trong sương mù hiện ra rồi đáp lại trên mặt nước, đây là một loại thủy phi cơ có khả năng đáp được trên mọi địa hình, xung quanh thân máy còn có nhiệm vụ chống đạn, Đoàn Phi bật ống nhòm hướng xuống phía Mạch Linh, chỉ vài giây sau máy bay đã được hạ cánh trên nền cát dài lạnh ngắt của sông biển.

Bọn người của Lô Tấn từ trên máy bay bước xuống, Mạch Linh vừa nhìn thấy bọn họ cũng vui mừng không thôi, cô vội vàng chạy đến: "Cuối cùng thì mọi người cũng đến rồi."

Bạch Phụng nhìn xung quanh không thấy Lục Thiên Mặc đâu, giọng nói mang theo phần nóng vội: "Lão đại đang ở đâu?"

Mạch Linh theo đó kể lại mọi chuyện, cô cũng đang rất lo lắng không biết hiện tại Lục Thiên Mặc đang như thế nào, cô chỉ tay về hướng mấy ngôi nhà bên kia, chỉ nhàn nhạt lên tiếng: "Anh ấy đã đoán được là các người sẽ tìm được đến đây nên bảo tôi ở đây chờ, còn anh ấy sẽ tự tìm được cách quay về đất liền."

Rob gật đầu, xoay người đi đến bật cửa máy bay xuống: "Mọi chuyện cứ nghe theo lời của lão đại đi, chúng ta lên máy bay. Sau khi rời khỏi đây trước đã, hiện tại vị sĩ của Hắc đạo vẫn đang tăng cường dò xét trên vùng biển này nên mọi người đừng lo lắng nhiều nữa."

"Pháo rồi, Mạch Linh! Tại sao máy bay của hai người lại gặp sự cố?" Đoàn Phi thật sự không hiểu, rõ ràng là họ xuất phát chỉ sau cô và Bạch Phụng chỉ ba mươi phút nhưng lại xảy ra tai nạn nghiêm trọng đến như vậy, trong khi đó chuyến bay của họ ngay cả lần đi và lần về đều rất an toàn, đó cũng là một mối hoài nghi lớn mà suốt những ngày hôm nay cô đều không thể tìm trả được câu trả lời.

Mạch Linh xoay người cùng bọn Lô Tấn bước lên máy bay: "Có một đội đặc nhiệm cảnh vệ biển đã bắn hơi vào cánh máy bay và làm nó bị mất lái, đầu máy bay đâm vào một ngọn núi lớn mà dẫn đến phát nổ."

Mọi người nghe xong chỉ gật gù chứ không nói gì, bọn họ đều là người ở trong tổ chức lâu nhất cho nên biết rõ mối thù hiểm khịch của cả hai bên, chỉ riêng Mạch Linh là vẫn chưa biết gì, cũng vì do tranh giành địa bàn mà bọn họ lại xảy ra xung đột. Nếu như lần này Mạch Linh và Lục Thiên Mặc không may mắn phúc lớn mạng lớn thì đã sớm tìm thấy xác trôi dạt ở đâu đó trên biển rồi.

[...]

Đám cưới của Lục Thiên Mặc và cô gái kia chỉ diễn ra vồn vện trong vòng chừng hai mươi phút. Buổi tối ở đây chỉ ánh lên một nhóm lửa bập bùng của bếp củi, Lục Thiên Mặc ngồi bất chéo chân trên giường đưa mắt nhìn cô gái kia tùy ý lột quần áo.

Cô ta chỉ mặc duy nhất một chiếc đầm thổ dân một vài màu đỏ, ngoài ra ở bên trong hoàn toàn cũng không mặc đồ lót, trong ánh lửa mờ mờ tỏ tỏ kia, Lục Thiên Mặc chỉ nhìn thấy gương mặt mê mẩn của cô ta từ từ tiến đến phía mình.

Hần vươn tay nắm lấy eo cô gái vụt đến bên cạnh, đưa tay xoa nắn khuôn ngực đầy da kia: "Cô có biết thế nào là chết trong sự sung sướng không?"

Cô gái nhỏ kia khẽ khẽ cảm giác này, đây là lần đầu tiên cô ta được gần gũi với đàn ông, tâm trí đã hoàn toàn mất đi ý thức: "Không biết."

"Đó là một loại chơi đùa trên thân thể, lúc chơi thì rất thú vị, nhưng kết quả thì sẽ rất là đau đớn."

Bàn tay của hần càng lúc càng tăng lực mà bóp mạnh bầu ngực của cô gái kia khiến cô ta phải rên lên và tiếng đầy mê mị, trong cơn kích tình đó, cô gái hoàn toàn không nhận ra ánh mắt sâu thẳm của người đàn ông vừa trở thành chồng mình, giọng nói càng lúc càng khó chịu mà ngắt quãng đi: "Là thứ gì?"

Lục Thiên Mặc xoay người đặt cô ở dưới thân, giọng nói lạnh lẽo như phát ra từ kẻ răng: "Nô lệ tình dục."

Đối với người ở một nơi biệt lập cách xa với thế giới bên ngoài như cô thì hoàn toàn không biết cụm từ "Nô lệ tình dục" là như thế nào, hiện tại cô chỉ đang chờ vật nóng bỏng kia tiến đến để khóa lấp lấy dục vọng của bản thân: "Em chưa từng nghe qua."

Hần khuyến mãi thêm vài câu giải thích: "Là làm tình cho đến chết."

Cô gái kia nghe xong những lời nói này thì đã hoàn toàn run sợ, cô ở gần người đàn ông này cũng thấy có một nỗi áp bức vô cùng mạnh mẽ, điều đó là nhiều lần làm cô run sợ nhưng bản thân vẫn không thể chống nổi với bản thân mình, cô khao khát được gần gũi với một người đàn ông, để không phải ôm sự cô độc mà sống mãi trên hòn đảo này.

Lục Thiên Mặc thấy trán cô ta đã đỏ đầy mồ hôi, hần nhoen miệng cười, thanh âm lạnh lẽo khô khốc phát ra: "Cô đang sợ hay sao? Tôi sẽ không làm hại cô nếu như cô biết nghe lời."

"Vây...Anh muốn gì?"

"Chuẩn bị cho tôi một chiếc thuyền, tôi muốn ra biển."

"Được, em sẽ nói với cha chuẩn bị ngay." Cô gái kia sợ hãi lập tức trượt xuống giường rồi vội vàng mặc lại quần áo, trước lúc cô ta rời khỏi, Lục Thiên Mặc còn phun thêm vài lời.

"Cô nên nhớ kĩ, nếu cô có ý nghĩ muốn giam giữ tôi ở đây thì cô nên cẩn thận cái mạng của mình."

Cô ta gật đầu rồi vội vàng chạy đi, ở gần người đàn ông này quả thật là vô cùng nguy hiểm

Bạn đang đọc truyện *Sủng Vật Tình Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Rời khỏi đảo (2)

Sáng hôm sau, một chiếc thuyền đã được chuẩn bị sẵn và đang neo đậu ở phía bờ biển. Cô gái kia cùng cha của mình và một số người tụ họp sống gần đó cũng kéo nhau đi theo cô ta và Lục Thiên Mặc. Lúc vừa dừng chân ở bờ cát, người đàn ông kia đã lên tiếng trước: "Sao đột nhiên con lại muốn ra biển đánh cá thế con gái yêu?"

"Con muốn đổi không khí một chút, với lại con cũng muốn đi dạo với chồng con." Cô ta nhún vai, vòng cánh tay qua ôm lấy thắt lưng của Lục Thiên Mặc.

Hần khẽ mặc cho cô ta làm loạn, nhoen miệng cười: "Tiễn đến đây được rồi, các người quay về đi."

Nhóm người kia từng thường quay về nhà của mình, Lục Thiên Mặc đưa tay đẩy mạnh cô gái đang dính chặt mình sang một bên, hần xoay người đặt chân lên thuyền.

"Còn không mau lên, có muốn tôi giết chết cô hay là không?"

Hần xoay người lại nhìn cô gái kia đang đứng im trên bãi cát, mục đích ra khơi của hắn bấy giờ là muốn tìm đến vị trí địa đạo nơi đặt bẫy của ranh giới phòng chống các máy bay bay xuyên vào đây, hắn cần một người có thể lái thuyền, và không ai khác người đó chính là cô gái trên đảo kia.

Lục Thiên Mặc có nghe qua người trên đảo gọi cô ta là Sanyu tuy nhiên hắn cũng chẳng quan tâm gì mấy đến chuyện đó. Cô ta leo lên phía đuôi thuyền nơi chỗ điều khiển: "Anh muốn đi đâu?"

"Tôi muốn hỏi cô một chuyện."

"Là chuyện gì?"

"Cô có biết những chuyện kì lạ xảy ra trên vùng biển này hay không?"

Sanyu vừa chăm chú lái thuyền vừa kể: "Cách đây ba năm vùng biển này đã từng bị khủng bố do một nhóm người ở nơi xa lắm tới, lần đó thiệt hại tài nguyên ở đây rất nhiều dẫn đến chính phủ ra lệnh cấm những máy bay và tàu thuyền lạ lui đến nếu như chưa gửi đơn xin phép trước."

Mũi thuyền bỗng "Kịch" một tiếng vừa va chạm phải một vật vô hình nào đó khá mạnh, lúc này mũi thuyền bị lệch sang hướng bên cạnh làm cho cả chiếc thuyền xoay một trăm tám mươi độ hướng đến phía Nam của khu vực lân cận. Sanyu vội xoay vô lăng điều khiển thuyền một vòng, nhìn đến ngọn sóng đang từ xa vọng tới: "Chúng ta vừa chạm phải vạch ngăn cách biển rồi."

Lục Thiên Mặc đứng ở trước khoang thuyền, con gió nhẹ khẽ lướt qua làm tung bay vài sợi tóc trước trán hắn: "Làm cách nào để vượt qua chúng."

Sanyu lắc đầu: "Em không biết."

Phía trên màn hình hiển thị của rada dò tìm đã truyền đến thông tin trên máy ba của nhóm người Lô Tấn, hắn vừa nhìn thấy tín hiệu đã lập tức cho máy bay hạ thấp xuống, Lục Thiên Mặc từ xa đã nghe được tiếng phi cơ riêng của mình, hắn nhíu mày cười, yên lặng chờ đợi.

"Lão đại." Bạch Phụng thoắt đầu qua của sổ máy bay hét lên, những người ở bên trong cũng vui mừng không kém khi tìm lại được Lục Thiên Mặc. Hắn ở bên dưới vẫy vẫy tay, hạ lệnh cho máy bay đáp xuống mặt nước.

"Lão đại, anh không sao chứ?" Bạch Phụng nhảy qua chiếc thuyền, tầm mắt cũng dời sang phía Sanyu.

"Đã phát hiện được ranh giới của bẫy tầng hình rồi, các người mau kích hoạt hệ thống phá bẫy đi, tôi sẽ làm đầu lại nơi đó." Lục Thiên Mặc vốn dĩ không có ý định giết chết cô gái kia, dù sao thì cô ta cũng là cô bé vừa mới lớn còn hồn nhiên và ngây thơ. Hắn nghiêng người nhảy qua phía máy bay, phất phất tay giao lại Sanyu cho Bạch Phụng.

"Cô mau quay về bờ đi, càng nhanh càng tốt."

Sanyu gật đầu, hướng mắt nhìn đến phía sau cánh cửa sổ lớn của máy bay, cô chỉ thấy thấp thoáng bóng dáng của Lục Thiên Mặc bên trong. Cô xoay cần điều khiển lái con thuyền quay lại vào bờ, Bạch Phụng nhìn thấy thuyền của Sanyu đã an toàn cập bến, hắn vội vàng leo lên máy bay. Chiếc thủy phi cơ bay vòng quanh địa đạo vùng biển một vòng, chờ chỉ thị của Lục Thiên Mặc.

"Chuẩn bị bom công kích."

"Lão đại, anh muốn cho nổ hết vùng biển này sao?" Lâm như vậy sẽ chấn động đến đội vệ binh quốc gia..."

Lục Thiên Mặc vỗ vỗ vai Bạch Phụng, giọng nói nhàn nhạt cất lên: "Bọn họ đã không nể tình chúng ta, vậy thì việc gì ta phải nhường họ?"

Bạch Phụng gật đầu rồi cùng Lô Tấn và Đoàn Phi đi xuống hầm kho của máy bay để chuẩn bị một số bom nổ lớn, Mạch Linh vì quá mệt mỏi cô đã ngủ thiếp đi bên trong phòng nghỉ của nhóm, cô vừa nghe tiếng nổ đã lập tức giật mình thức giấc, phía bên ngoài đã bắt đầu ném bom, những quả bom này có sức công phá lớn đến mức có thể làm sập cả trụ sở quân đội.

"Lục Thiên Mặc!" Mạch Linh từ bên trong chạy ra, vừa nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của hắn cô đã vội vàng lao đến dang tay ôm chặt: "Anh về rồi, anh có bị làm sao hay không?"

Hắn mỉm cười, vuốt nhẹ lấy mái tóc óng mượt của cô: "Anh không sao, chỉ có điều...Ừm, không biết anh có nên nói với em không?"

"Là chuyện gì?"

"Cô gái kia quả thật còn hơn cả những thứ mà anh mong đợi."

Mạch Linh sa sầm mặt mày, cô nhíu chặt đầu lông mày: "Anh và cô ấy đã làm những gì thể hả?"

Lục Thiên Mặc nhún vai, xòe hai tay ra làm vẻ mặt vô tội: "Thì làm chuyện mà vợ chồng mới cưới nên làm."

"Anh..."

Mạch Linh gần đến đó mặt, cô mặc kệ hắn lách qua đồng bom đang chất ngồn ngang trên sàn tiến đến phía bọn người của Bạch Phụng, hắn ném quả bom đã được cày gờ sẵn xuống phía dưới đã ước tính được vạch ranh giới kia, quả bom vừa chạm phải hơi nước đã lập tức phát nổ. Sau gần ba mươi phút phá bỏ ranh giới chặn đứng các tàu bè và máy bay kia thì nhóm người của Lục Thiên Mặc đã thuận lợi vượt được qua biên giới Myanmar. Ngay lúc máy bay của bọn họ đang chuẩn bị bay đến căn cứ bí mật của mình thì máy bay lại bị khủng bố. Rob quan sát ở phía trước có hơn mười chiếc máy bay của quân đội và những chiếc tàu của bọn hải quân đang tăng cường chạy đến. Trong tình huống bị bao vây, về mặt của người nào đó vẫn bình tĩnh đến lạ lùng.

"Tiêu diệt toàn bộ kẻ nào dám cản đường."

Rob đang đứng ở phía ống súng điều khiển của máy bay, loại thủy phi cơ này đã được tân tiến tới ưu việt sáu khẩu súng có mã lực tuyệt đối ở bốn phía gần bánh xe, Rob xoay ống nhòm phóng đại lên, chiếc máy bay của quân đội vừa xuất hiện trong tầm ngắm hắn đã gạt mạnh cần máy, một trận nổ kinh hoàng phát ra sau đó, chỉ cần hai giây những chiếc máy bay lần cận kề bên đều nổ tung.

Những chiến hạm phía dưới cũng bị tấn công tương tự, bọn chúng giương súng trường mạnh nhất của quân đội bắn đến phía máy bay của Lục Thiên Mặc, viên đạn lớn kia cũng có sức công phá khủng khiếp, Mạch Linh nhìn thấy tình thế hiện tại người thiệt chí là người của ta, bọn chúng có hơn một trăm người còn bên ta chỉ có vốn vốn sáu người, nếu như tình hình này kéo dài sẽ nguy hiểm mất.

Lục Thiên Mặc dường như nhìn thấu được nỗi lo lắng của cô, hắn lên tiếng trấn an: "Em đừng sợ, bọn chúng chỉ là một lũ chuột nhắt mà thôi."

"Nhưng bọn họ đông quá."

Cô đưa mắt nhìn xuống dưới, lực lượng vệ binh của hải quân đến càng lúc càng đông, bọn chúng lái tàu nhanh như cắt đã tạo nên những làn sóng trắng xóa.

"Lô Tấn, khai hỏa đi." Lục Thiên Mặc ôm lấy vai Mạch Linh xoay người đi đến phía điều khiển máy bay, hắn gạt cần, cầm vô lăng xoay thẳng ba trăm sáu mươi độ, chiếc máy bay xoay tròn trên bầu trời xanh kết hợp với hỏa lực liên tiếp được phóng ra tạo nên một khung cảnh cực kì diễm lệ.

Tiếng nổ vang vọng cả bốn góc trời, màn xà súng kinh hoàng được chấm dứt sau mười phút, các chiếc tàu và hạm của bọn hải quân đã tan xác nằm rải rác trên mặt nước, từ trên máy bay nhìn xuống có thể thấy rõ một mảng nước màu đỏ đang bấp bênh ở nơi vừa mới xả súng.

Những chiếc máy bay của bọn quân đội cũng bị tổn thất nặng nề, do thành giáp của chiếc thủy phi cơ có khả năng chống được tất cả các loại đạn nên bọn chúng không thể làm gì bọn người Lục Thiên Mặc, bọn chúng nhận được lệnh của cấp trên truyền xuống, chỉ trong vài phút chúng đã nhanh chóng rút lui.

Bên trong phía điều khiển, Mạch Linh tìm đến vài phần tài liệu có liên quan đến căn cứ chính của bộ trụ sở thủ tướng, cô quan sát từ phía trên cao xuống đã có thể phác thảo ra được hệ thống xây dựng căn cứ quân của kẻ địch.

"Rob, tôi cần một chiếc laptop có thể kết nối internet."

Rob nhìn thấy vẻ mặt cô khá là căng thẳng, hắn xoay mặt nhìn về phía Lục Thiên Mặc, cũng vừa vận nhìn thấy được cái gật đầu từ hắn.

"Cô đã phát hiện được những gì?"

Mạch Linh đưa cho Rob tờ giấy mà cô vừa vẽ phác thảo được, chỉ đến mấy điểm chính đã được khoanh tròn: "Tôi đã phát hiện ra trọng tâm của trụ sở chính quân rồi. Bấy giờ tôi cần một thiết bị để phá bẫy."

"Được, tôi sẽ lên hệ chuẩn bị ngay."

Rob xoay người rời đi, lúc này Lục Thiên Mặc đã giao lại quyền điều khiển máy bay cho Lô Tấn, hần tiến đến gần cô, đặt móng ngồi xuống ghế.

"Em vẫn còn giận anh à?"

Mạch Linh trề môi, cô không thềm nếm xia hần nữa.

Lục Thiên Mặc quay đầu hôn lên môi cô, giọng nói phát ra mang theo ý trêu đùa: "Nếu như em đã ghen như vậy, chỉ bằng chúng ta làm ngay ở đây đi."

"Anh bị điên rồi." Cô vỗ mạnh lên vai hần, cái tên này chỉ sau một ngày không gặp mà tâm tính hần thay đổi thật quá là đáng sợ nha. Lại còn nói gì chứ? Làm ngay trên máy bay sao? Đúng là là một ý nghĩ điên rồ.

Đổi với biểu hiện của cô, Lục Thiên Mặc chỉ phát ra một điệu cười lớn, máy bay được hạ cánh sâu trong rừng rậm, nơi đây cũng rất thích hợp để che giấu đi vị trí mà chiếc máy bay này được hạ cánh xuống. Đoàn Phi lái xe từ căn cứ tuyệt mật của mình đến nơi để đón bọn người Lục Thiên Mặc, chỉ trong chiều hôm đó, tất cả bọn họ đã an toàn quay về căn cứ.

Rob đem đến cho Mạch Linh một chiếc laptop đã được cài đặt sẵn hệ thống internet truyền thông có thể nói mạng dù ở một nơi rất xa thành phố. Cô buông tách cà phê trên tay xuống, lập tức mở đến phần dữ liệu để truy cập vào phần mềm bảo mật của trụ sở.

Đoàn Phi ngồi bắt chéo chân trên ghế, nắm ngón tay thon dài đẩy đến một chiếc USB.

"Tôi đã thu nhập được trong lúc về lại căn cứ, sáng ngày mai ông ta sẽ có chuyến đến thăm tổng tư lệnh vào lúc mười giờ."

Lục Thiên Mặc xoay xoay USB trong tay, khoé môi khẽ nhếch lên: "Cơ hội đến rồi."

"Đã tìm ra rồi!" Mạch Linh nhấp chuột vào hệ thống gỡ lỗi báo xâm nhập hiển thị trên màn hình, cô vui vẻ xoay laptop về phía bọn người Lục Thiên Mặc: "Đã tìm được nơi an toàn để tấn công."

"Cô đã từng đến đây?" Bạch Phụng nghi hoặc nhìn cô, nếu như cô chưa từng đặt chân đến đây thì làm sao cô lại có thể dễ dàng tìm được sơ hở của một khu trụ sở đồ sộ đến như vậy.

Mạch Linh lắc đầu, ngón tay chỉ lên màn hình: "Tôi đã quan sát được khi máy bay bay sang trụ sở của hần, cả khu quân đội này được xây dựng theo một hình thể lập phương, nó còn được gọi là khối vuông của Rubik, người ngoài nếu như có ý định đột kích vào trong thì chỉ có một con đường là phải chết."

"Đó giống như là một mê cung có đúng hay là không?" Lô Tấn híp mắt nhìn chăm chú lên màn hình, các thanh sắt được mô phỏng như một sợi dây phát quang hiện lên các mạng lưới chằng chịt khắp nơi trên màn hình, đối với loại thiết kế giống như khối rubik này chắc hần bên trong có rất nhiều đường đi, nhưng những người không thuộc được bản đồ phía bên trong chỉ cần ăn nhầm một số mật mã nào đó là có thể bị lạc vĩnh viễn ở đó bởi vì các khối vuông kia có khả năng di chuyển đến bất kì địa điểm nào mà nó cảm thấy là có thể.

Lục Thiên Mặc đưa tay cầm lấy áo khoác của mình quăng sang một bên, nhấp chuột vào hệ thống báo động của trụ sở trên màn hình.

"Anh làm gì vậy?"

Hần ngẩn đầu nhìn cô gái đang hốt hoảng bên cạnh, giọng nói âm trầm thốt ra: "Kích hoạt hệ thống báo động."

Mạch Linh nghi ngờ nhìn hần, cô đang xâm nhập bí mật vào trung tâm của kẻ địch, bây giờ Lục Thiên Mặc lại kích hoạt báo động, làm như vậy có khác nào là bứt dây động rừng.

Nhìn thấy vẻ mặt dăm chiêu của Mạch Linh, Đoàn Phi đã lập tức lên tiếng: "Lão đại đang muốn tìm ra đường xuống tầng hầm."

"Sao cơ?"

Mạch Linh bỗng dưng im bất, cô đã hiểu ra mọi chuyện. Hoá ra Lục Thiên Mặc nhấn nút kích hoạt hệ thống báo động như vậy với mục đích là làm cho phía hần ta bị rối loạn, nhanh chóng vài giây sau đã thấy rất nhiều chấm tròn đỏ tượng trưng cho đám binh sĩ lần lượt đổ ập xuống tầng hầm. Lục Thiên Mặc ấn nút cho bộ nhớ tự động sao lưu lại toàn bộ dữ liệu, ung dung nhìn bọn chúng từng bước từng bước vạch ra đường đi của mình

Bạn đang đọc truyện *Sिंग Vật Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Xâm nhập trụ sở chính quân

Tình hình hiện tại thì bọn người Lục Thiên Mặc đã nắm trong tay toàn bộ bản đồ về các ngõ ngách phía bên bên trong. Hần chỉ cần chờ đợi thời cơ vào sáng hôm sau sẽ có thể ra tay. Nhóm người của Lô Tấn quay trở về nơi đáp máy bay của mình ở trong rừng, ở khu căn cứ chỉ còn lại Mạch Linh và Lục Thiên Mặc.

Buổi tối, Mạch Linh mở tủ lạnh lấy ra một vài hộp thức ăn nhanh mà trước đó Bạch Phụng đã mua về, cô hâm nóng lại một lần rồi đổ ra đĩa.

"Anh ăn sủi cào chứ?"

Lục Thiên Mặc đang chăm chú nhìn lên màn hình laptop vừa nói: "Em cứ ăn đi, anh không thấy đói."

Cô lắc đầu, bỏ cái thìa trên tay xuống, tiến đến đóng luôn laptop lại: "Cả ngày hôm nay anh đã không ăn gì rồi, bây giờ thì ăn một chút đi."

Hần ngẩ người ra sau ghế nhìn cô, hai thái dương bây giờ đã căng thẳng đến mức sắp nổ tung: "Được rồi!"

Mạch Linh xoay người đi vào phòng bếp bê ra hai đĩa thức ăn đã được cô chế biến kĩ càng, mùi hương thơm phức đang bốc lên nghi ngút làm cho cả khoang bụng cô nổi đóa đánh cồ cào.

Quả thật là mấy ngày nay hai người họ ở trên đảo thì toàn ăn được vài ba miếng cháo để lót dạ, sức khoẻ và thể lực cũng đã giảm sút đi rất nhiều, nhân cơ hội đang tạm thời yên ổn này cô cũng muốn tận hưởng một bữa ăn ngon trước khi xả thân vào mưa bom bão đạn a.

Lục Thiên Mặc ăn được vài miếng đã buông đũa đứng lên tiến đến quầy rượu, hần đồ đẩy cho mình một chiếc ly cao chân, nhẹ nhàng xoay người lại phía cô.

"Cũng lâu rồi..." Hần đưa tay nâng cầm co lên, ngắm nghía từng bộ phận trên đó, thanh âm phát ra mang theo vài phần yêu nghiệt: "Anh chưa chạm vào em."

Mạch Linh phát giác đó mật, cô đưa tay đặt lên ngực hần muốn đẩy hần ra xa, nhưng bàn tay nhỏ của cô đã bị hần kéo thẳng về phía sau, ép cô choàng tay qua cổ.

"Anh...Anh không định làm ở đây đấy chứ?"

"Ý của anh là vậy đấy." Lời nói vừa dứt, Lục Thiên Mặc ngửa đầu đổ hết ly rượu vào miệng mình, hần tìm đến đôi môi mềm mại kia chạm vào, Mạch Linh có thể dễ dàng cảm nhận được từng dòng chất lỏng như nhừ băng đang chảy vào trong khoang miệng cô, tràn đầy mùi ám đục.

Cô ép bụng nuốt thứ chất lỏng trong miệng xuống, hơi thở gấp gáp và nóng hời của Lục Thiên Mặc phả vào bên vành tai cô khiến cả người cô bỗng chốc run lên. Lục Thiên Mặc lập tức xoay người đặt cô dưới ghế sofa, bàn tay to lớn kia tiến đến thắt lưng của cô, nhẹ nhàng kéo xuống.

"A..."

Tiếng rên ri yếu đuối của Mạch Linh vừa vụt phát ra khi bị hần chạm đến nơi nhạy cảm của mình, Lục Thiên Mặc dòi khỏi môi cô, hần cúi đầu dùng miệng để tách mấy chiếc cúc áo trên sơ mi trắng cô đang mặc.

"Cơ thể của em lúc nào cũng sẵn sàng chào đón anh nhỉ?"

Mạch Linh vận người, cổ uốn ngược lên cao để làm giảm đi sự va chạm của hần nhưng lại vô tình đẩy nó vào sâu hơn: "Anh đừng ghẹo em nữa...A..."

Trong cơn kích tình nóng bỏng, Mạch Linh bị hần đè chặt dưới thân, nhưng lần này cô không còn cảm thấy cảm giác áp bức như những lần trước nữa. Thay vào đó, cô cảm nhận được rất nhiều sự ôn nhu trong từng cử chỉ và động tác của Lục Thiên Mặc trên người mình, hần dụi mặt trước ngực cô, đưa lưỡi liếm vòng quanh nơi đỉnh đồi, sau đó liền ngậm chặt.

"Úm..." Mạch Linh cảm thấy thật khó chịu nhưng cũng không giấu nổi sự khoái cảm đang dâng trào, cô ôm lấy cổ hắn, tự nguyện cùng hắn đẩy đưa.

Đêm nay, là lần đầu tiên mà cô chủ động phối hợp với hắn. Đó cũng là lần đầu cô cảm nhận được tình yêu là như thế nào.

Hắn cởi bỏ hết những thứ cản trở trên người cô ra, đôi môi mông khê nhấp máy: "Bảo bối, nếu như anh muốn có lại một đứa con, em sẽ đáp ứng cho anh chứ?"

Mạch Linh nghe qua phải chấn động mắt vài giây, sau cùng cô vẫn mỉm cười gật đầu.

"Tại sao?"

Lục Thiên Mặc tìm đến hoa huy*ti kia, tùy ý dùng tay chơi đùa: "Anh sẽ lấy em."

Cô mơ to mắt nhìn đến người đàn ông trước mặt, cô có nghe nhầm hay không? Người đàn ông này vừa thốt ra câu nói rằng muốn lấy cô, muốn cô sinh cho hắn một đứa con khoẻ mạnh, cô đưa tay tự đánh vào mặt mình để chứng minh rằng mình không phải nằm mơ, con dau truyền đến trên má cô, nhưng rồi cũng nhanh chóng được lấp đầy bởi một cái hôn ấm áp được phủ lên má.

"Anh không phép em tự đánh mình."

Mạch Linh nhìn thẳng vào mắt hắn, khoé môi chợt giật lên: "Những lời anh vừa nói là thật sao?"

Hắn gật đầu, đặt vật to lớn kia trước cửa nu hoa đã sớm bị ướt: "Nếu như chúng ta còn sống sót sau nhiệm vụ này, anh nhất định sẽ cho em một hôn lễ mà chưa có người phụ nữ nào được hưởng trong toàn lịch sử Đài Loan."

Đó là một lời hứa vô cùng chắc chắn, là về mặt của hắn hoàn toàn nghiêm túc, cô tin tưởng hắn, và cũng phải tin tưởng chính mình. Rồi cô sẽ là người phụ nữ may mắn đó, con cháu sau này sẽ nhớ đến những gì mà cô và hắn đã từng trải qua.

Lục Thiên Mặc đắm sâu vào người cô, hai thân thể quấn chặt vào nhau không chừa ra một khe hở nào, từng động tác ra vào nhịp nhàng của hắn vào trong người cô khiến cả hơi thở của cô bỗng chốc đảo ngược đi. Giờ phút này Mạch Linh chỉ cảm thấy rất hạnh phúc, nếu như đây chỉ là một cơn mộng mị của những kẻ say tình thì cô cũng ước rằng mình sẽ không bao giờ tỉnh lại.

Hắn đặt môi lên môi cô, cảm nhận từng hương vị ngọt ngào trong khoang miệng, hắn quấn lấy cái lưỡi nhỏ linh hoạt kia, dây dưa không dứt.

Trên miền suốt đêm, đến khi Mạch Linh tỉnh giấc thì đã nhìn thấy được ánh nắng mặt trời chiếu xuyên qua rèm cửa hắt vào không gian bếp của căn nhà, cô mơ màng nhìn thấy bóng dáng Lục Thiên Mặc đang nghe điện thoại của ai đó, chốc chốc lại ra lệnh "Tiêu diệt, tấn công, giết hết..." Mạch Linh run người, cô bước xuống ghế sofa tiến đến vòi nước đến rửa mặt.

Lục Thiên Mặc nghe tiếng động liền xoay người, hắn dập điện thoại, tiến đến ôm lấy eo cô: "Tôi hôm qua ngủ có ngon không?"

Mạch Linh đưa tay vốc lấy ngụm nước hắt vào mặt mình, cảm nhận được từng lỗ chân lông đang lạnh đi: "Thật là đau lưng nha."

Hắn vừa nghe cô than thở đã đen mặt, hỏi cô đau chỗ nào rồi đưa tay lên bấm bóp cho cô.

"Anh sẽ bảo bọn thuộc hạ thay hết những loại ghế sofa ở những nơi mà chúng ta sắp đến, như vậy em sẽ không phải chịu đau nữa."

"Vậy anh định để em ngủ trên sofa đến suốt đời có đúng không?"

"Em to gan nhì, hôm nay lại dám làm anh mất mặt?" Hắn nghiêng mặt, trừng mắt nhìn cô, người phụ nữ này càng lúc là gan càng lớn, xem ra sau này có nhiều thời gian hơn hắn sẽ chinh đồn cô cho đến nơi đến chốn.

Mạch Linh nhún vai, cầm lấy miếng bánh ngọt trên bàn ăn ngon lành: "Anh còn sợ mất mặt sao? Em thì thấy liêm sĩ của anh đã mất lâu rồi cơ đấy."

Trán Lục Thiên Mặc nổi lên ba gạch đen, một giây sau hắn liền ép sát người cô vào tường: "Em mà còn nói nữa, anh lập tức quăng em vào Casino đấy."

Cô trông về mặt hắn then quạ hóa giận thật không nhìn nổi sự buồn cười, nhưng bên ngoài lại có tỏ ra sự phẫn nộ: "Em biết là anh đang muốn tống em vào một nơi nào đó cho khuất mắt anh để anh đi tìm cô gái trên đảo kia có đúng hay không?"

"Hừm..." Lục Thiên Mặc nghiêng người, chăm chú nhìn người phụ nữ không biết sống chết kia: "Em nhìn thấy anh thiếu phụ nữ như vậy sao?"

"Phải phải! Lão đại thì phụ nữ không thiếu, nhưng dù sao thì cô ấy cũng danh chính ngôn thuận là vợ anh, còn em thì không phải!"

Lục Thiên Mặc hắn quả thật không phải là người chịu được kiên nhẫn quá lâu, lúc nhìn thấy gương mặt cô hóng hách như thế này hắn chỉ hận là không thể một tay bóp chết cô.

Di động vừa reo lên, hắn đã nhanh chóng hạ lệnh sang phía đầu dây bên kia: "Xuất phát đi."

Bên phía Lô Tấn nhận được lệnh lập tức khởi động con xe đã được chuẩn bị sẵn, chiếc xe nhắm ngay đường quốc lộ chặn sẵn ở đó.

Tên Thủ tướng tham mưu hồi lộ kia mặc một bộ vest đen leo lên xe riêng của mình đến khu biệt thự của tổng tư lệnh Myanmar. Hai hôm nay ông ta đã nghe tin tư lệnh bị ốm nặng nhưng vẫn chưa có có hội đến thăm, bây giờ kim đồng hồ đã chạm mốc mười giờ, chiếc xe ô tô sáng bóng kia cũng được khởi động lăn bánh đều đều hướng ra quốc lộ.

Phía Hắc đạo chia ra làm ba nhóm, nhóm chặn đường tên Thủ tướng là Lô Tấn và Rob, Đoàn Phi cùng Bạch Phụng trực tiếp lên vào trung tâm của trụ sở chính quân. Mạch Linh ở lại căn cứ để điều khiển mọi người thông qua máy tính trên bàn. Cô ngồi vào ghế, nhanh chóng mở sáng màn hình, ngón tay thon dài đeo lên một chiếc tai nghe bluetooth.

Lục Thiên Mặc cúi người cầm lấy chìa khoá xe: "Em cứ ở đây hỗ trợ bọn họ, anh sẽ trực tiếp đến trụ sở chính quân."

Mạch Linh gõ ngón tay trên bàn phím, về mặt ánh lên sự lo lắng: "Anh nhất định phải cẩn thận."

Hắn gạt đầu rồi nhanh chóng đi ra xe, Mạch Linh bật lên bộ điều khiển cảm ứng được nối thông qua dây micro phía bên má mình, gấp gáp cất giọng: "Doãn Phi, Bạch Phụng! Đừng chạm tay vào chốt cửa."

Phía bên Doãn Phi đã lập tức nhận được tín hiệu, cô và Bạch Phụng mới vừa đột nhập toà nhà thành công bằng đường cửa sổ, phía bên trong có rất nhiều người canh gác, tất cả bọn chúng đều mang gắng tay cách điện và đeo một cặp mắt kính màu đen trong có vẻ rất khác thường. Bạch Phụng nhìn xung quanh một lượt, thì thào vào micro: "Tiếp theo chúng tôi nên đi hướng nào?"

"Rẽ phải." Mạch Linh nhìn lên màn hình, hai người bọn họ đang đứng trước một ngã năm trong toà nhà chính phủ, hàng ngàn bẫy điện được phát quang chiếu sáng một thứ màu xanh chói mắt đến màn hình vì tính bỗng chốc khiến Mạch Linh nhũn nhũn: "Khoan đã."

"Xảy ra chuyện gì?"

"Hai người hãy mau đánh ngã hai tên ở phía trước đi, chúng ta cần gắng tay và kính để bảo vệ khỏi tác động của tia điện từ."

Doãn Phi nháy lên thành cửa sổ bay đến gần cô tên vệ sĩ đang đứng ở phía góc tường, chỉ với một cú lật người thì tên xấu số kia đã phải bỏ mạng. Bạch Phụng cũng nhanh chóng đánh một phát vào gáy tên vệ sĩ kia, chỉ trong chớp lát hai người đã lấy được gắng tay và kính đen mang vào.

Hoá ra cặp kính này có khả năng nhìn thấy được những tia huỳnh quang từ những cái bẫy tạo ra, nhưng việc phải đi như thế nào để đến được tầng hầm thì còn cần phải chờ thông báo của Mạch Linh từ phía bên kia.

"Kittt...!!!!" Tiếng thắng xe gấp gấp truyền đến bên tai tên Thủ tướng kia, ông ta bị bật ra khỏi ghế rồi chúi người về phía trước, gương mặt đã nổi gân gân hằm hằm: "Cậu lái xe cái kiểu gì thế hà, cậu có muốn tôi đuổi cậu ngay lập tức hay không?"

Tên lái xe đầu đó đầy mồ hôi hột, áp ứng lên tiếng: "Thưa...Thưa thủ tướng, chúng ta bị chặn xe."

"Chặn xe? Là kẻ nào lại dám to gan như vậy?"

Tên thủ tướng tức tối mở cửa xe bước xuống. Lô Tấn và Rob đã chờ sẵn hắn ở đoạn đường này, Rob dựa người vào đầu xe ô tô, khoé môi đẹp dễ khê cong: "Mới có nửa năm không gặp, không ngờ ngài lại quên nhanh như thế a."

Vừa nhìn thấy Rob và Lô Tấn, sắc mặt của ông ta đã trở nên cực kì méo mó.

"Các người muốn gì?"

Lô Tấn xoay xoay khẩu súng trên tay, hần không lên tiếng chỉ nhìn đến tên Thủ tướng kia mỉm cười, tròn nụ cười ấy ẩn chứa đầy mùi thuốc súng.

Ông ta nháy mắt cho tên tài xế trong xe, chiếc xe vừa lăn bánh định quay đầu đến để ông ta lên xe thì Lô Tấn đã lập tức nổ súng bắn xi lốp xe của tên đàn ông kia khiến thân sắc của hần méo xệch.

Lô Tấn giương súng định bắn đến phía hần thì hần đã giờ hai tay đầu hàng, cất giọng van xin: "Tôi muốn thương lượng với lão đại các người."

Lô Tấn cùng Rob chần chờ hồi lâu, sau cùng mới cảm thấy ấn đến số của Lục Thiên Mặc.

"Nói!" Lục Thiên Mặc dừng xe ở ngay cửa chính trụ sở chính quân, hần vừa xuống xe thì đã lập tức nhận được điện thoại.

Phía bên Lô Tấn truyền đến: "Lão đại, ông ta muốn thương lượng."

"Nói máy," Lục Thiên Mặc chuẩn bị khẩu súng lục F9 mang theo bên mình, xoay người hướng vào bên trong.

Ở đầu dây bên kia đã nghe tiếng cù tên Thủ tướng vọng vào: "Lục Thiên Mặc, tôi biết ý đồ của cậu lần này đến đây là muốn lấy lại số vũ khí của mình, chỉ cần cậu báo người đừng quấy rầy tôi. Tôi sẽ trả lại hết toàn bộ số vũ khí mà cậu đã mất."

"Ha ha ha." Lục Thiên Mặc nhả giọng cười lớn: "Ông hiện tại không có tư cách nói chuyện với tôi, hơn nữa...Trụ sở của ông cũng sắp bị tôi dỡ bỏ rồi."

"Cậu...Tút TUT TUT..."

Người đàn ông kia chưa kịp lên tiếng phản bác thì Lục Thiên Mặc đã lạnh lùng ngắt máy, khẩu súng cũng lập tức được khởi động hướng đến mấy tên lính gác xa một tràng dài.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Vật Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Chuẩn bị kế hoạch cuối cùng

Lục Thiên Mặc cúi người lấy đà bay đến hành lang phía trước rồi lộn nhào một vòng nắm lấy thanh xà ngang trên vách tường để leo lên tầng hai của trụ sở chính quân, hần nhét lại khẩu súng vào thắt lưng, bay vào đã một cước lên tường rồi tiếp đất với một cú chạm trông rất đẹp mắt. Bên phía Đoàn Phi và Bạch Phụng vẫn đang theo chỉ dẫn của Mạch Linh mà hành động, bọn họ đã đi đến được bậc hầm thứ ba trước khi đến nơi chôn cất vũ khí đã trộm được của Lục Thiên Mặc. Mạch Linh nhìn lên màn hình, chăm chú hiển thị cho Đoàn Phi và Bạch Phụng biến mất ở phía bên phải màn hình, rồi nhanh chóng lại xuất hiện ở phía sau bên trái.

"Cẩn thận, bức tường đang di chuyển."

Mạch Linh hoảng hốt hết lên, cô có thể nhìn rõ các khối tường kia đang di chuyển theo một hình zig zác xung quanh hai người, Đoàn Phi dựa lưng vào tường để cho bức tường kia lướt qua, cô nghiêng rắng mắng chửi một câu: "Shit! Bạch Phụng, chúng ta phải tìm hệ thống đồng chốt sự di chuyển tự động này."

Bạch Phụng phóng đến bên cạnh cô, lập tức gạt đầu rồi kéo sát micro trên miệng nói khẽ: "Mạch Linh, chốt khoá của toà nhà đang nằm ở đâu?"

Mạch Linh nhấp chuột phóng to xung quanh một lát, cô nhìn thấy được một khối hình vuông nhỏ đang chiếu sáng ở sau vách tường đang di chuyển kia, cô ấn mạnh vào nút F, nhưng bức tường vẫn không dừng lại: "Không xong rồi, tôi không thể vô hiệu hoá nó được, hai người mau tránh ra đi, nó sắp đâm vào rồi."

Giọng nói của Mạch Linh gấp gấp đến mức Bạch Phụng và Đoàn Phi chẳng có kịp thời gian để tránh sang một bên, ngay lúc bức tường lớn kia sắp đâm đến để bẹp hai người thì Bạch Phụng đã nhanh chóng đẩy Đoàn Phi sang một bên.

"Bạch Phụng." Đoàn Phi sững sốt quay đầu lại nhìn, trên trần nhà đã đỏ xuống đầy đất cát, đúng lúc cô nghĩ rằng Bạch Phụng đã nằm gọn dưới chân bức tường kia thì có một giọng nói truyền đến.

"Dừng lại gần nó."

Đoàn Phi quay đầu lại nhìn, Lục Thiên Mặc đã đứng ngay ở sau lưng cô, trong khoảng vài giây cuối cùng hần đã nhanh chóng ấn vào nút dừng hoạt động của hệ thống, Bạch Phụng cũng may mắn được an toàn nhưng bên cánh tay dường như đã bị nát một phần thịt.

"Lão đại, anh đến rồi." Đoàn Phi tiến đến đỡ lấy Bạch Phụng rồi đi tới trước mặt Lục Thiên Mặc, bọn họ đang ở giữa một ngã bảy của tầng hầm, bên trong lúc này hoàn toàn không có vệ sĩ, chỉ có thể nghe được tiếng "Cách cách" vọng từ phía vách tường đang vỡ vụn kia.

"Bây giờ chúng tôi nên đi hướng nào?" Đoàn Phi hướng đến micro lên tiếng, vài giây sau cô chỉ nhận được mấy tiếng TUT TUT của thiết bị: "Mạch Linh, cô còn ở đó không? Mạch Linh!"

Thiết bị kết nối với bộ đàm đã mất kết nối.

Đoàn Phi lo lắng quay mặt đến phía của Bạch Phụng và Lục Thiên Mặc, cô nhu mày lắc đầu: "Không liên lạc được nữa."

Lục Thiên Mặc vẫn ung dung dứt hai tay vào túi quần, đưa mắt nhìn xung quanh: "Chúng ta đã đi quá xa nơi mà micro cho phép kết nối, bây giờ thì chúng ta chia nhau ra mà đi tìm."

"A lô, Đoàn Phi! A lô!" Mạch Linh đã liên hệ lại rất nhiều lần nhưng vẫn không thể liên lạc được với bọn người Đoàn Phi, trong khi đó thì điện thoại di động của cô và Lục Thiên Mặc đã bị rơi mất trong lúc nhảy xuống máy bay. Mạch Linh nhìn thấy dấu hiệu trên màn hình mỗi lúc một xa rồi bỗng dừng biến mất, cô sốt ruột đến mức đứng ngồi không yên, thời gian đã trôi qua gần mười phút mà tín hiệu vẫn chưa thể kết nối lại được. Mạch Linh đứng dậy khỏi ghế, cầm lấy áo khoác chống đạn Lục Thiên Mặc để lại lập tức chạy đi.

Lục Thiên Mặc mơ hồ có thể nhớ rõ từng đường đi ở căn hầm này, nhưng đó chỉ là hần nhìn bao quát trên bản đồ mà màn hình Mạch Linh đã mô phỏng ra, phần còn lại thì phải dựa vào chính sự may mắn của hần để có thể an toàn đến được khu trung tâm.

Mạch Linh chạy một mạch đến phía tòa trụ sở ở trong gara bây giờ hoàn toàn đã không còn một chiếc xe nào, cô phải tăng hết tốc lực lên đôi chân của mình, lúc vừa đến nơi cũng kịp nghe được một vụ nổ từ bên trong phát ra. Hòn mấy chục tên áo đen từ bên trong chạy ra bao vây lấy cô, bọn họ vốn đang định chạy trốn vì biết rằng toàn nhà đang bị khủng bố, nhưng vừa gặp phải Mạch Linh thì đã lập tức tấn công cô, lúc này trên người cô hoàn toàn không có một thiết bị phòng thân nào ngoại trừ chiếc áo khoác có khả năng chống đạn kia.

Một tên to con nhào đến tung cước đá vào vai cô, Mạch Linh bị bao vây tứ phía mà không thể nào ngăn nổi nên đã đành phải một cước của hần mà ngã nhào ra đất, cô đứng dậy nhảy đến mũ xe ó tỏ được đậu gần đó để lấy đà bay đến kẹp chặt cổ hần rồi nhanh chóng xoay mạnh chân, tiếng "Rắc" cùng tiếng rền ri chói tai phát ra, tiếp theo sau đó là người đàn ông kia đã nằm bẹp dí dưới chân cô.

Mạch Linh định lịch qua đám người đang cản trở kia mà trực tiếp chạy vào trong, nhưng chân cô vừa nhấc lên thì đã bị một cú đánh mạnh vào sau gáy.

Rob và Lô Tấn cũng kịp lúc chạy đến, hần lòi tên thủ tướng kia xuống xe, tay cầm súng chìa thẳng đến bên trái đương ông ta.

"Đứa nào dám động vào người của tao thì hần sẽ chết."

Lô Tấn vừa nhìn thấy Mạch Linh đang nằm sõng soài trên đất thì đã hướng đến Rob đỡ cô lên xe, hần lòi xềnh xệch tên thủ tướng từng bước tiến đến gần cửa chính. Lúc này đám thuộc hạ chỉ có thể tách sang hai bên đường để cho họ đi.

Lô Tấn vừa đi qua thì một tên trong đám áo đen kia định giờ trở rút khẩu súng ra khỏi thắt lưng mình, trong lúc đó Lô Tấn đã nhanh tay bắn một phát lên trời, nghiêng rắng: "Khôn hồn thì lui ra, nếu không tao sẽ không nương tay đâu."

Tên thủ tướng kia mặt mày tái mét vội xua xua tay, giọng nói phát ra vài phần run rẩy: "Mau lui ra hết đi."

Bọn vệ sĩ nghe lời lùi bước, Lô Tấn kéo ông ta đi vào trong, hòng súng vẫn còn kề cận trên đầu hần: "Mau dẫn tôi đi đến tầng hầm."

Lô Tấn cùng ông ta tìm đường đến tầng hầm để lui ngoài xe là Rob và Mạch Linh đang bất tỉnh nhân sự, bên trong phía của Lục Thiên Mặc hiện tại dường như cũng đã tìm ra được vị trí mật đạo của căn hầm này. Vì nắm rõ trong lòng bàn tay đường đi nước bước của toà nhà, Lô Tấn đã nhanh chóng tìm được nhóm người Lục Thiên Mặc, cùng họ đến thẳng căn phòng chứa số vũ khí mà trước đây tên thủ tướng kia đã cướp lấy.

Bọn người Lục Thiên Mặc đứng trước cửa căn phòng, lúc này Lô Tấn mới hạ súng, lên tiếng: "Mở cửa."

Tên đàn ông kia bị dọa đến mức tay chân run rẩy, ông ta đập lên vách tường ba cái, mọi người chỉ nghe được tiếng "Tít" vang lên rồi bức tường được đẩy sang một bên. Bên trong căn phòng lớn kia chỉ treo mỗi chiếc đèn nhỏ phát ra thứ ánh sáng mờ mờ hắt xuống vài thùng hàng bằng gỗ được đặt ở vách tường, Lục Thiên Mặc liếc nhìn ông ta rồi tiến đến mở nắp thùng hàng, phía bên trong chứa đựng rất nhiều vũ khí bao gồm súng lục và những băng đạn của Tân Phong chuyển đến cho Lục Thiên Mặc. Và số hàng lần đó khi chuyển qua biên giới của Myanmar thì đã bị tên thủ tướng này chặn đứng và tịch thu hết, sau đó Lục Thiên Mặc đã cho người điều tra và biết hết toàn bộ âm mưu từ trước của hắn. Do trước đó hắn có nhận hối lộ của tên tổng tư lệnh kia để nhập về một lô hàng cấm, và không may mắn lần đó hắn bị tuột mất số tiền trong tay nên đã tìm người đang vận chuyển thay thế một mớ hàng khác vào, nhưng quả thật là ông trời không thể nhìn được ông ta nên đã cho ông ta chạm phải vào số hàng của Lục Thiên Mặc, bây giờ lại không may mắn rơi vào tay hắn, cuộc đời của ông ta xem như phải kết thúc tại đây rồi.

"Lục Thiên Mặc, hàng của cậu tôi đã trả rồi. Bây giờ...Cậu có thể để cho tôi đi có được hay không?"

"Cho ông đi?" Lục Thiên Mặc cúi xuống cầm lấy khẩu súng trong thùng hàng rồi nhấc lên xem xét qua một lượt, khoe mỗi mòng khe cong: "Nếu như sau phát súng này mà ông vẫn còn mở miệng nói được với tôi câu hãy tha mạng cho ông thì tôi sẽ xem như chưa có chuyện gì xảy ra, ông thấy thế nào?"

Người đàn ông nào đó bỗng đứng đó đầy mồ hôi, hai đầu gối lập tức quỳ xuống: "Tôi đã làm những gì mà cậu muốn rồi. Tôi xin cậu hãy tha cho tôi một con đường sống, tôi còn vợ và hai đứa con nữa..."

"Cảm miệng." Thanh âm lạnh lẽo được phát ra từ miệng Lục Thiên Mặc, hắn cúi xuống nắm lấy cổ áo ông ta, ánh mắt loé lên sự kinh tởm: "Đáng lẽ ra trước khi ông hành động những điều ngu ngốc này thì ông nên biết rằng cái giá phải trả nó đắt như thế nào."

"Pằng!" một tiếng, họng súng đã bốc lên một làn khói trắng, người đàn ông kia đã bị viên đạn đâm toạt qua ngực mà chết ngổ tại chỗ, phía bên trong căn phòng này còn có một cánh cửa khác dẫn đến lối ra ngoài. Doãn Phi cùng với Lô Tấn đi đến đó, ấn vào công tắc mở cửa. Rob đứng ở bên ngoài xe vừa chấm một điếu thuốc thì đã nhìn thấy bọn người của Lục Thiên Mặc từ bên trong bước ra, hắn dụi điếu thuốc trong tay xuống, lập tức tiến đến xem xét tình hình.

"Lão đại, các người không sao chứ?"

"Không sao?" Doãn Phi trả lời, bước đến ô tô còi chiếc áo khoác đã bị nhấn nhúm quăng sang một bên rồi vươn tay mặc chiếc áo khác vào.

Lục Thiên Mặc xoay đầu nhìn thấy Mạch Linh đang nằm trong xe, trên trán hắn liền nổi lên ba gạch đen, vẻ mặt trong tối đi: "Cô ấy bị gì?"

Rob nhìn theo ánh mắt của Lục Thiên Mặc, hắn liền cười cười rồi đưa tay gỡ đầu: "Cô ta chỉ bị đánh ngất thôi, lão đại không cần lo lắng đâu a."

"Hừm."

Rob nín bật sau tiếng cáo cáo kia nhưng không giấu được sự buồn cười, từ lúc nào mà lão đại của bọn họ lại tỏ ra lo lắng với một người phụ nữ trong khi đồng đội của mình vẫn đang bị thương như thế kia. Lục Thiên Mặc cất bước đi thẳng đến cửa xe ô tô, cất giọng khàn khàn: "Mau chuyển các thùng hàng về lại căn cứ đi, chúng ta quay về."

"Vâng." Bọn người Lô Tấn cùng gỡ đầu rồi liền hệ với bọn thuộc hạ cho vận chuyển hàng về Đài Loan. Lục Thiên Mặc cũng nhanh chóng leo lên xe đánh thẳng tay lái về khu căn cứ riêng của mình để chuẩn bị tiến hành bước tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Sिंग Vặt Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Những kẻ dám đứng gần cô ấy, một là người tôi tin tưởng, hai là phải chết

Mạch Linh mở mắt sau một chuyến đi dài, cô phát hiện mình đang ở trên máy bay, bên cạnh là Lục Thiên Mặc đang ôm chăm lấy eo mình, cô xoay người vừa định ngồi dậy thì đã làm hắn tỉnh giấc.

"Em làm anh thức giấc rồi."

Mạch Linh đưa mắt nhìn xung quanh, chỗ này chắc là phòng riêng của họ, cô có thể thấy được cả tủ quần áo trong phòng.

Lục Thiên Mặc vẫn nằm dài trên giường, hắn vươn tay kéo cả người cô lại gần, giọng nói nóng hổi thì thảo bên vành tai: "Ai cho phép em tự ý chạy đến trụ sở chính quân thế hả?"

Cô nằm im trong lòng hắn, cảm nhận từng nhịp tim của hai người: "Bởi vì không nhận được tín hiệu nữa cho nên..."

"Nên em đã mạo hiểm chạy đến đó?"

"Nếu như mọi người đã có mặt để tiến hành mục tiêu rồi, vậy thì anh nói xem em làm sao lại có thể trốn ở nhà được chứ."

Hắn ngồi dậy, đưa hai tay ấn chặt mí mắt, giọng nói không giấu đi được sự mệt mỏi: "Những nơi nguy hiểm như vậy anh nhất định sẽ không để em đi đến một lần nào nữa, bởi vì trên đời này chỉ có anh mới có quyền giết em. Những kẻ khác đừng bao giờ mơ tưởng đến điều đó."

Mạch Linh nằm im đưa mắt nhìn hắn, hai má cô lúc này đã ứng hồng: "Anh lúc nào cũng nuôi ý nghĩ là sẽ giết em đấy à?"

"Nếu em làm chuyện gì khiến anh chương mất, nói không chừng anh sẽ một tay bóp chết em."

Cô bủi môi, dúi thẳng chân đá một cước, tên đàn ông khôn kiếp nào đó đã lập tức bay luôn xuống sàn.

"Kiểu Mạch Linh, em dám đá anh?"

"Em thì lại làm sao không dám đá anh, anh có giỏi thì giết chết em đi, chẳng phải anh vừa nói mạnh miệng lắm hay sao?" Mạch Linh ngồi chồm dậy lấy cái gối chặn trước người mình, vẻ mặt vẫn tỏ ra rất tức giận.

Lục Thiên Mặc lồm cồm bò dậy, hắn tức tốc kéo lấy cái gối trong ngực cô ra, dùng hai tay để đè chặt cô xuống giường: "Em có biết vừa rồi em mà đá lệch vài mi-li-mét nữa là anh đã tuyệt từ tuyệt tôn rồi hay không?"

Mạch Linh trừng mắt nhìn hắn: "Hừ, đó là chuyện của anh, em chẳng thèm quan tâm"

"Được được, xem như ah chịu thua em. Bây giờ thì dậy rửa mặt đi, chúng ta ăn tối đã."

Mạch Linh bò dậy trượt xuống giường, cô đến mở tủ quần áo lấy ra một bộ đồ thoải mái để mặc ở trong phòng rồi bước vào nhà tắm mở nước từ vòi xịt hoa sen ra, máy bay dường như cũng bay với một tốc độ chậm nên tựa hồ bên trong không nghe thấy những tiếng gió va đập vào cửa ô ngoài. Mạch Linh tắm nhanh rồi bước ra khỏi phòng thì đã thấy Lục Thiêng Mặc và mọi người ngồi sẵn ở trên bàn, cô tiến đến kéo ghế ngồi xuống, đưa mắt nhìn một loạt sơn hào hải vị đã được đầu bếp nâng bày ra.

"Cho tôi một ly nước cam." Doãn Phi gõ gõ ngón trỏ xuống bàn, cô đẩy đĩa thịt bò về phía giữa bàn ăn, hiện tại thì cô chỉ cần một ly nước cam đến lột dạ trước đã.

Lục Thiên Mặc bắt đầu động đũa, bọn người Lô Tấn thấy thế mới dám gấp thức ăn, thật ra bọn họ đã rất đói nhưng vì đợi người phụ nữ nào đó mà phải nhịn đến bây giờ.

Hắn đẩy một phần bít tết về phía Mạch Linh đang ngồi bên cạnh, còn chu đáo lau lại muỗng đĩa cho cô một lần nữa: "Em ăn đi."

Mạch Linh âm ừ, vài giây sau liền xụ mặt xuống: "Không ăn."

"Làm sao lại không ăn? Có phải là không hợp khẩu vị của em hay không?"

Lục Thiên Mặc lo lắng nhìn cô, đám người Lô Tấn cũng linh cảm là có chuyện sắp xảy ra trong bữa ăn của mình nên vội vàng ăn lấy ăn để.

"Ừm...Món này vừa nghe mùi đã thấy cay, còn món này thì quá nhiều dầu mỡ, món này nữa..."

Nhìn thấy có một tràng dài chê trách các món ăn trên bàn mà mọi người đều đổ mồ hôi, họ nghĩ tiếp theo lão đại sẽ nổi giận mà huỷ luôn bữa ăn này, nhưng sự thật thì...

"Mau đồ hết những đồ thức ăn này đi, chuẩn bị cho tôi những món khác."

Người đầu bếp vội cúi người bước ra bàn thu dọn mấy đĩa đồ ăn phải được gọi là sơn hào hải vị kia xuống, bọn người Lô Tấn khóc dở mếu dở, ngậm ngùi lên tiếng: "Lão đại à, cô ấy không ăn thì để cho bọn tôi ăn chứ, anh muốn cắt luôn phần ăn của chúng tôi hay sao à?"

Ánh mắt lạnh lẽo của Lục Thiên Mặc phóng đến phía Lô Tấn, Rob, Bạch Phụng và Doãn Phi, sau cùng hần dừng lại trên chiếc đĩa của Rob, phía đầu đĩa còn cầm lấy một miếng pa-tê.

"Cô ấy không ăn thì không ai được phép động đĩa."

Lục Thiên Mặc vừa nới đứt câu thì miếng pa-tê trên đĩa Rob cũng vừa vụn rơi xuống. Cả bọn đều đồng loạt đưa mắt nhìn về phía Mạch Linh giống như là cầu cứu cô để cho bọn họ ăn đi, máy bay cũng sắp hạ cánh rồi a.

Đầu bếp mang ra các món ăn khác đặt lên bàn, mùi thơm nghi ngút bốc lên khiến bụng của những người đáng thương nào đó ồ ồ, Lục Thiên Mặc nhìn lướt qua một vòng, rồi dừng lại trên mặt Mạch Linh.

"Những món này có hợp với em không?"

Mạch Linh ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, bọn người kia thì trong lòng đánh trống, rất muốn nhìn thấy một cái gật đầu từ cô.

Người phụ nữ kia lắc đầu.

Rob lúc này chỉ muốn đập đầu chết quách đi cho xong. Cả nhóm chỉ còn trông chờ vào quyết định từ cô, vậy mà bây giờ ngay cả cơ hội được ăn cũng bị cô tiết đường mất.

"Lại không hợp khẩu vị nữa sao?"

Lục Thiên Mặc lo lắng nhìn cô, tại sao đột nhiên cô gái này lại không muốn ăn thứ gì, các món bày ra trên bàn đều là những món ăn hằng ngày mà cô rất thích, bây giờ cô lại bảo không muốn ăn. Thật khiến cho người ta lo lắng mà.

Mạch Linh chống một tay lên cằm, tay còn lại tùy ý xoay xoay lộn tóc: "Mọi người cứ ăn đi, đừng để tâm đến những lời cảnh cáo vô nghĩa kia nữa."

Bọn người kia tuy cũng rất muốn nhưng không ai dám nhích nhích, Lục Thiên Mặc lúc này mới phát tay để cho bọn họ tự nhiên, còn mình thì mặt dày đi năn nỉ: "Ngoan, em ăn chút gì đi."

Cô xoay người, đẩy bát cơm về phía hần: "Cũng được thôi, anh dứt em đi."

Hần nhủu mày, kẻ sát vánh tai cô: "Em là đang muốn trả thù anh có phải hay không?"

Mạch Linh nhún vai đứng lên xoay người đi, giọng nói phát ra oanh oanh liệt liệt: "Thôi vậy, anh không đồng ý thì em không ăn."

Trong lúc hai người bọn họ đầu võ mồm với nhau thì đám người kia đã ăn no cả bụng lại kéo vài phút sau lão đại lại đối ý, Lục Thiên Mặc chịu hết nổi cô rồi, hần hít một hơi thật sâu rồi đứng dậy khỏi bàn tiến đến nắm lấy tay cô, kéo cô quay lại bàn ăn.

"Được rồi, anh đồng ý."

"Xì..." Bạch Phụng nhìn cảnh tượng này lập tức phì cười, quả thật hần theo Lục Thiên Mặc đã hơn mười năm thế nhưng chưa bao giờ hần nhìn thấy lão đại phải hạ mình trước bất cứ một người nào, mà hiện tại bây giờ về mặt của Lục Thiên Mặc lại rất đáng thương. Đây đúng là hình ảnh ngàn năm mới có một a.

Bọn họ nháy mắt với nhau rồi lập tức bay vọt khỏi bàn ăn để lại không gian riêng cho hai người. Lục Thiên Mặc đưa tay gấp lấy miếng sandwich cá hồi đưa đến miệng cô, động tác trông chẳng khác gì một người cha đang bón cho con mình ăn dặm.

Mạch Linh vừa nhai vừa hỏi: "Quên mất, chúng ta đang đi đâu thế?"

"Nhật Bản!"

"Sao cơ? Em cứ nghĩ là ta đang trở về Đài Loan."

Hần vẫn đều tay dứt cho cô ăn, giọng nói mang theo vài phần thoải mái: "Người của Tần Phong vừa phát hiện một thành phố cổ ở Nhật Bản, nơi đó chứa rất nhiều nguyên liệu để chế tạo thuốc nổ, lần này chúng ta sang đó để đào tẩu một mớ, sau này cô thế tự thiết kế vũ khí cho riêng mình."

"Nói như vậy, là chúng ta không cần phải nhập vũ khí từ phía Tần Phong về nữa sao?"

"Ừ! Cậu ta đã gửi địa chỉ cho anh rồi đã quay về để xử lí công việc riêng của mình rồi, máy bay chỉ còn hai mươi phút nữa là hạ cánh. Chúng ta sẽ lập tức đến đó."

Mạch Linh gạt đầu rồi vội vàng ăn nhanh để còn chuẩn bị xuất hành, cô rất mong có thể nhanh chóng quay về Đài Loan để thăm mẹ và em gái mình, đã hơn một tuần này cô gặp nạn nên đã không thể liên lạc gì với gia đình, chắc là cả nhà cô đang rất lo lắng.

Ở một nơi nào đó, tên thuộc hạ mặc đồ đen từ bên ngoài đi vào, cúi người cung kính trước người đàn ông đang ngồi trên sofa: "Thiếu gia, đã nhận được tin tức từ phía Hắc đạo, bọn họ đang trên đường đi đến đường hoa oải hương."

"Đường hoa...Lẽ nào họ muốn vào thành phố dưới lòng đất. Không xong rồi, mau chuẩn bị máy bay, chúng ta nhanh chóng đuổi theo họ."

"Dạ."

Tên thuộc hạ lập tức chạy ra ngoài, từ hôm mà Hần Ứng sang Myanmar để tìm tung tích Mạch Linh thì đến nay cũng đã được một tuần, tiếc là lúc hần đến nơi thì cô đã được đám người của Lô Tấn cứu đi, hần vốn nghĩ sau đó bọn họ sẽ trở về nhưng không ngờ rằng họ lại muốn đến cái thành phố quái quỷ kia. Nơi đó không phải ai muốn đặt chân đến là đến, nếu như xử lí không khéo rất có thể bọn họ sẽ một đi không thể trở về.

Máy bay đã hạ cánh toàn, bọn người của Lục Thiên Mặc phải lên xe để di chuyển đến phía ngoại ô nội thành, ở từ rất xa Mạch Linh đã nghe được tiếng gió thì thảo, một mùi hương thơm nhẹ nhàng nhưng tràn đầy quyến rũ kéo đến trên đầu mũi cô tạo nên một cảm giác vô cùng dễ chịu.

Ngồi ở bên trong xe nhưng những hàng cây lướt qua bên đường vẫn vừa vịn đập vào mắt Mạch Linh, cô đã thích loài hoa này từ rất lâu thế nhưng vẫn chưa có được cơ hội đến Nhật Bản, hai hàng cây từ đằng lướt nhanh qua cửa sổ xe làm cô chỉ muốn mang cả con đường này về nhà.

Khoảng mười phút sau, chiếc ô tô dừng lại tại một biển hoa trái đầy bát ngát, mọi người cùng bước xuống xe, một mùi hương thoang thoảng kéo đến đã làm cô ngất ngây, trước mặt cô là những khóm hoa oải hương màu tím xen lẫn với những bụi hoa cải vàng đẹp đến mê mẩn người nhìn, cô cúi người xuống bên vệ đường đưa tay ngắt lấy một cành hoa, nhẹ nhàng đưa lên mũi.

"Thơm quá."

Lục Thiên Mặc nhìn thấy tâm tình cô phấn khởi như thế tự nhiên trong lòng cũng vui lây, hần tiến đến ôm lấy vai cô, ánh mắt hướng về phía trước: "Đó là lối dẫn xuống lòng đất, nhưng dường như đã bị chặn lại rồi."

Một cơn gió thổi ngang qua khiến chiếc khăn lụa trên tóc cô bay mất, Mạch Linh đưa tay định giữ lấy nhưng nó đã nhanh chóng bay đến ngực của một người đàn ông bán xù nơi đây.

Hần ta tiến đến gần, dùng tiếng anh để nói chuyện với cô: "Chiếc khăn này bay từ tóc của cô xuống?"

Mạch Linh nở một nụ cười, khẽ gật đầu: "Phải, cảm ơn anh vì đã nhặt nó!"

Người đàn ông kia không trả khăn lại cho cô mà lại trực tiếp giúp cô đeo lại nó ở trên đầu, hần ta nở nụ cười tươi rói, trầm trầm đến nhan sắc diễm lệ kia: "Cô rất đẹp, xin hỏi nên xưng hô như thế nào?"

"Tôi họ Kiều, anh cứ gọi tôi là Kiều Mạch Linh được rồi."

"Chào cô, tôi là Kintawasi Augurto, rất hân hạnh được làm quen." Hần đưa tay ra phía trước mặt tỏ ý chào hỏi cô, Mạch Linh cũng định giơ tay đến chạm vào tay hần ta thì cả người cô đã lập tức bị Lục Thiên Mặc chắn ở đằng sau.

"Đây là..." Augurto nhìn thấy Lục Thiên Mặc đã vội vàng hướng đến Mạch Linh lên tiếng hỏi.

"Anh ấy là..."

"Tôi là chồng của Kiều Mạch Linh, chẳng hay anh muốn chạm vào vợ tôi để làm gì?"

Lục Thiên Mặc bỏ hai ta vào túi quần, gương mặt vẫn lạnh lẽo như băng. Mà người đàn ông kia hình như vẫn chưa phát giác được mùi nguy hiểm đang bao lấy mình, vẫn còn vô tư lè tiếng.

"Ồi không, tôi chỉ là muốn làm quen với cô ấy một chút thôi!"

"Anh có biết là, những kẻ dám đứng gần cô ấy với khoảng cách này. Một thì phải là người tôi tin tưởng, còn hai là phải chết."

Augurto nghe xong liền phát run, Mạch Linh ở sau lưng Lục Thiên Mặc nhận thấy tình hình không ổn nên đã nháy ra giải vây cho hắn ta: "Xin lỗi anh, anh ấy chỉ đùa một chút thôi. Bây giờ chúng tôi có việc phải đi rồi, hẹn gặp lại nhé."

Cô lúi lúi kéo kéo Lục Thiên Mặc đi về hướng của bọn người Lô Tấn, về mặt chỉ còn nổi một sự bất lực.

Bạn đang đọc truyện *Sिंग Vất Tình Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Hai người đàn ông xông ra để cứu lấy mạng cô

Bọn Lô Tấn đã đợi sẵn ở lối dẫn vào thành phố bí ẩn kia, nơi đây có một vài người đi qua đi lại tự nãy đến giờ vẫn dõi mắt nhìn theo nhóm người Lục Thiên Mặc rồi lúc đầu ngán ngấm bỏ đi, nhưng vì nhóm người Lục Thiên Mặc là người ở nơi xa đến nên bọn họ cũng chẳng muốn gây thêm rắc rối cho bản thân làm gì, những người dân ở đây hầu hết ai cũng biết được chuyện kinh hoàng khi đặt chân xuống thành phố cổ đại dưới lòng đất kia, tuy nhiên đối với một mảnh đất đẹp như thế này thì chẳng ai có thể dễ dàng bỏ qua mà đến đây đầu tư để xây dựng một vài công trình, bọn họ luôn nghĩ rằng mình không động vào cư dân ở đây thì họ cũng sẽ để cho mình được làm ăn yên bình.

Lục Thiên Mặc ôm Mạch Linh đi vào bên trong con đường ống được lót bốn bề bằng gạch ống và đá vôi, kiến trúc của nơi này nhìn tựa hồ như một ngôi mộ kim tự tháp cổ, Lô Tấn, Bạch Phụng, Rob và Đoàn Phi cũng theo chân Lục Thiên Mặc đi vào bên trong, lúc sắp khuất bóng lưng sau vách tường kia thì Lô Tấn bỗng dừng nhận được một cuộc gọi.

"A lô."

"..."

Chẳng biết ở đầu dây bên kia là ai gọi đến, nhưng hắn liền chuyển máy sang cho Lục Thiên Mặc: "Lão đại."

Lục Thiên Mặc đưa tay nhận máy, thanh âm lạnh khốc phát lên: "Là ai?"

"Mặc, tôi vừa nhận được vài thông tin ở khu thành phố đó, cậu đã đến nơi chưa. Mau quay về chỗ đó không thể khai thác được nữa."

Phía bên kia đang rất nóng ruột bởi vì một lí do nào đó mà ngăn bước chân của Lục Thiên Mặc lại, điều kì lạ đó thật sự không tránh được cho hắn một sự hiểu kì.

"Tần Phong, xảy ra chuyện gì?"

"Chuyện này không tiện nói qua điện thoại. Bây giờ cậu hãy rút khỏi đó đi, sau khi về Đài Loan tôi sẽ trực tiếp sang nói cho cậu rõ."

Lục Thiên Mặc âm ừ vài tiếng rồi tắt máy, hắn thật là rất muốn biết phía bên trong có gì mà Tần Phong lại lo lắng như thế a, đường càng vào sâu lại càng tối và lạnh đi, nơi này trông y hệt một hang động thời đồ đá trước công nguyên, chỉ còn lại vài tàn tích cũ cùng những đồng bột trắng xoá trên nền đất.

Bạch Phụng tiến đến ngồi xổm xuống dùng ngón tay trở để quệt một ít bột từ dưới đất lên, hắn ngắm nghía một hồi lâu, giọng nói bỗng dừng đứt đoạn: "Là xương người?"

"Cái gì? Xương...Xương người?"

Mạch Linh là người đầu tiên phát quát kêu lên, ở nơi này làm thế nào lại có xương người rơi vụn như vậy, hơn nữa bọn họ còn chưa nhìn thấy được cái thành phố gì đó ra làm sao vậy mà lại phát hiện một mớ xương trắng đã rã bột tại đây. Ánh mắt Lục Thiên Mặc dần trở nên tối đi, những lời Tần Phong nói lúc này hắn là có một ấn ý sâu xa gì đó cho sự việc sắp sửa xảy ra, hắn đưa mắt liếc nhìn xung quanh chỗ đang đứng, lập tức lên tiếng: "Mau ra xe chuẩn bị một ít bom khói màu, nếu như không làm dấu đường đi, có thể chúng ta sẽ bị lạc ở trong hang động này."

Số lượng bom khói được trang bị mang theo đều được Đoàn Phi cất giữ, có gạt đầu rồi nhanh chóng xoay người chạy ra phía cửa hang, đúng lúc có vờ chạy qua khói thì cửa hang động lại "Àm" một tiếng đóng lại.

"Lão đại!" Cô gạt mình quay đầu lại đáp lấy mấy thanh gỗ được chèn trên cánh cửa kia nhưng lại không có cách nào để mở ra, bọn người bên trong đưa mắt nhìn nhau, thẩm hiểu nôm na là nơi này hoàn toàn không đơn giản như những gì mà bọn họ đã nghĩ ngay lúc ban đầu, Bạch Phụng hướng về phía Đoàn Phi đang ở ngoài cửa, gạt đầu tỏ ý không sao.

Vậy là cũng chẳng còn cách nào để bọn người Lục Thiên Mặc có thể thoát ra ngoài được ngoại trừ bọn họ phải đi sâu vào trong để tìm ra một lối thoát hiểm khác, Mạch Linh càng đi càng lạnh, cô đưa hai tay ôm lấy người mình, ngay cả đôi môi cũng sắp sửa bị khô nứt.

"Linh! Em không sao chứ?" Lục Thiên Mặc cời lấy áo khoác choàng lên vai cô, hắn dang tay ôm lấy cô bên cạnh, tay còn lại ấn ấn lên mấy phiến đá trên vách tường. Bọn họ đã đi càng lúc càng sâu, đến khi phía trước phát ra một tiếng "Xột xoạt" gì đó thì bước chân của mọi người mới dừng lại.

Rob cúi người đưa tay chạm xuống đất, ở nơi này rất tối, hầu như là bọn họ nhìn nhau chỉ thấy thấp thoáng vài cái bóng đen chứ không thể hình dung ra là phía dưới chân có gì. Rob đưa tay sờ sờ, dưới chân hắn bây giờ toàn là cỏ, phía trước mặt hình như là một khu rừng.

"Lão đại! Chúng ta đến nơi rồi."

Lục Thiên Mặc xoay người ôm Mạch Linh, khoe môi khê cong: "Đã đến rồi thì thử xem phía bên kia là xảy ra chuyện gì, mau đi."

Bọn người Lô Tấn gạt đầu rồi tiến từng bước bằng qua khu rừng rậm kia, bọn họ thật không ngờ rằng ở dưới lòng đất mà lại có một môi trường sống hi hữu như thế này, chắc hẳn người tạo ra nó cũng phải là một người phi phạm xuất sắc a.

Tiếng xột xoạt càng lúc phát ra càng nhiều, Mạch Linh bỗng dừng dừng lại, mắt cô chăm chú nhìn đến một thứ hình thù không xác định đang chườn thoăn thoắt từ những sợi dây thừng trên các nhánh cây cổ thụ cao to.

"Mọi người có nhìn thấy gì không?"

Qua một thứ ánh sáng mờ ảo thì đám người kia cũng nhìn thấy được vật kì lạ kia đang tiến gần lại phía mình, Lục Thiên Mặc cảm nhận có điều chẳng lành, giọng nói liền gấp gáp hẳn đi: "Lập tức động thủ."

Tiếng súng nháy lửa nhanh chóng nổ lên, Lục Thiên Mặc ôm lấy Mạch Linh nhào lộn một vòng, khẩu súng trong tay hắn rất chuẩn sát đã bắn ngay vào phía đầu thứ hình vật chưa thể xác định kia, trong bóng tối, mọi người đều nghe rõ tiếng "Om" rất lớn. Một giây tiếp theo bóng đen kia nhào ập đến phía bọn người Lục Thiên Mặc. Mạch Linh qua tia nháy lửa của phát súng mà có thể nhìn rõ hình thù đáng sợ kia, cô không nhận được nổi bất ngờ, khoe môi run run.

"Quái nhân."

Tất nhiên Lục Thiên Mặc cũng nhìn thấy được điều đó, đã hơn mười vết bắn thế nhưng tên quái nhân cao to kia chẳng hề bị sa sút gì, hắn giơ cánh tay to khoe rắn chắc của mình ra, cùng với một nhóm đồng bọn khác đến. Chỉ sau một vài giây đã dễ dàng bắt gọn được nhóm người của Lục Thiên Mặc.

Phía bên ngoài, Đoàn Phi đã hỏi được những người qua đường, một trong số bọn họ vừa kể lại vừa sợ hãi đến mức hai đầu gối khụy xuống, về mặt trông vô cùng đáng sợ.

"Bọn chúng là những kẻ ăn thịt người, những ai đặt chân đến đó đều trở thành tù binh của chúng. Từ hơn bảy tháng nay, các lượng mò dầu và sắt đều bị bọn chúng mang về nơi ở của mình để chờ đợi mục tiêu tiếp theo đến lấy. Chúng mạnh lắm, ngay cả đạn bom của chính phủ cũng chẳng thể làm gì được chúng."

Đoàn Phi nhận được đáp án liền rút trong túi ra một ít tiền cho người phụ nữ kia rồi cô quay lại đứng trước cửa hang động, thời gian đa trôi qua gần hai tiếng rồi mà cô vẫn chưa thấy bóng dáng người của mình bước ra, cô đã liên lạc về bên tổ chức để huy động thêm người đến ứng cứu, sự việc bây giờ chỉ còn chờ vào vận may của nhóm người Lục Thiên Mặc mà thôi.

"Doãn Phi, sao cô lại ở đây? Mạch Linh hiện giờ như thế nào rồi?"

Doãn Phi định quay lưng đi xung quanh xem một vòng thì bỗng dừng nghe được một giọng nói đàn ông từ phía sau, cô quay đầu lại nhìn, vừa vận nhìn thấy Hàn Ứng đang đứng trước mắt mình, hần vừa mới từ trên xe bước xuống, dường như là đang rất nóng lòng muốn đến đây.

Cô lắc đầu, chỉ tay vào bên trong: "Có ấy đi cùng với lão đại chúng tôi vào đó đã gần hai giờ đồng hồ rồi, còn tôi thì bị kẹt lại ngoài đây."

"Mẹ kiếp! Lại đến trễ." Hần đá mạnh mũi chân vào đám hoa cài vàng bên đường đến mức đám hoa kia nát bầy, còn bắn vài giọt dầu màu vàng nhọt nhọt lên mũi của đôi giày mắc tiền kia.

"Anh biết được gì về bọn người kì lạ đó không?"

Hàn Ứng lo lắng đến đứng ngồi không yên, chỉ có thể phớt lờ đi vài câu: "Bọn chúng không phải loại người tầm thường, chúng ta cần phải hành động thôi, nếu không sẽ không kịp mất."

"Hành động? Nhưng bằng cách nào?"

"Cô đi theo tôi."

Hàn Ứng bỏ lại câu nói đó rồi vội vàng chạy đến phía hướng Tây của đoạn đường hầm, khuất sâu trong ngôi nhà gỗ không có người ở kia có một chiếc cầu thang bí mật dẫn đến một nơi rất sâu, toàn bộ khung cảnh ở đây tối đen, Doãn Phi phải dựa vào ánh sáng từ di động để tìm được leo xuống.

Bọn người Lục Thiên Mặc được đưa về một nơi sáng hơn, chỗ này nhìn qua có thể tạm gọi là một bản làng, trước mắt bọn họ là một lò lửa không lồ với hơn năm tên quái nhân đang đứng tròn xung quanh, Lục Thiên Mặc có thể thấy rõ trong số đám quái nhân đó còn có tên mà hần đã khuyến mãi cho hơn mười phát đạn. Chúng có một gương mặt nửa người nửa vượn, cơ thể vô cùng rắn chắc và cao to với bàn tay có thể to hơn cái đầu của một con người bình thường, nửa thân trên hoàn toàn là bằng da bằng thịt nhưng từ thắt lưng trở xuống thì toàn thấy những toàn là lông lá và mấy móng chân sắt nhọn. Trước ngực tên quái nhân kia còn bị hõm sâu vào vài vết đạn còn lưu lại trên đó, máu đen chảy ra đã vón lại thành từng khối tròn dày.

Bạch Phụng đôi mắt theo từng cử chỉ của bọn họ, một tên trong đám đó lòi đến một người dân thường đã bị đánh gãy xù, tay hần cầm lấy một con dao lớn đã được nung nóng trên lò lửa không nói không rằng chặt đứt cánh tay người đàn ông kia.

Một tiếng hét chói tai vang lên, cánh tay người đàn ông kia đứt lìa, máu đỏ lập tức trào ra như thác chảy chỉ trong vòn vẹn vài giây đã lan chảy cả sàn đất.

Đám người Lục Thiên Mặc ngồi tùm lại thành một nhóm dựa lưng nhau, lúc này Mạch Linh đã tìm tòi một mảy, cô thật không thể nhìn nổi cảnh tượng ghê rợn kia thêm một phút giây nào nữa, mũi máu tanh nồng truyền đến xộc vào cảnh mũi lăm cô liên tục muốn buồn nôn.

"Bảo bối! Em không sao chứ? Nghe lời anh nhắm mắt lại, cố gắng hít một hơi thật sâu."

Mạch Linh nghe theo lời hần hít thở đều đều, một mùi thịt khét lẹt bốc lên rồi nổ tí tách trong đồng lửa lớn, cô mò to mắt nhìn đến bọn quái nhân kia, hần đã quăng một vài bộ phận trên cơ thể người đàn ông đáng thương kia vào lò lửa rồi lấy ra bốc ăn ngon lành, ở một vài nơi cô còn nhìn thấy những mảnh thịt sống còn chảy máu nhễ nhại trên miệng hần ta khi hần cắn vào.

Lục Thiên Mặc và cả Mạch Linh đều hoàn toàn không hiểu được bọn chúng đang dùng ngôn ngữ gì để nói chuyện với nhau, cô chỉ nghe bọn chúng xì xầm to nhỏ gì đó với nhau rồi vài phút sau lại phát lên cười lớn.

Một tên trong đám quái nhân đó bỗng dừng trừng mắt nhìn đến phía bọn người Lục Thiên Mặc, hần khẽ híp đôi mắt đẹp lại, xoay mặt về phía Mạch Linh thì thào: "Xem ra con mồi kế tiếp của bọn chúng là một trong số chúng ta."

"Vậy...Bây giờ phải làm sao đây?"

Mạch Linh thật sự rất sợ hãi, cô không sợ đến cái chết, cô chỉ sợ sau khi chết đi vẫn không được nắm tay Lục Thiên Mặc mà cùng nhau rời đi, cô vừa mới cảm nhận được hạnh phúc ngắn ngủi như vậy, bây giờ ngàn vạn lần không muốn phải chết một cách tức tưởi như thế này a.

Lục Thiên Mặc lắc đầu, nhân nhạ: "Không biết, cứ chờ xem tình hình như thế nào."

"Lão đại, bọn chúng bỏ đi rồi." Tiếng của Lô Tấn phía sau khẽ vang lên, mọi người đều đồng loạt đưa mắt nhìn đến bọn quái nhân kia đang quay đầu bỏ đi về hướng của khu rừng rậm, Lục Thiên Mặc có thể nhận ra bọn chúng đã quá no, và hiện tại đang quay về "Nhà" để nghỉ ngơi lấy sức.

Một trận nổ lớn bỗng bùng vang lên, ở phía vách đá đối diện tầm nhìn Mạch Linh đã bị hòng một lỗ tròn lớn, thông qua nhóm lửa sáng rực kia mọi người đều nhận ra ngay đó là Doãn Phi và Hàn Ứng, cùng với hơn bốn mươi tên thuộc hạ nhảy vào từ lỗ hòng vừa mới nở kia, Hàn Ứng vội chạy đến, dùng một con dao nhọn cắt dây trói cho cô.

"Linh Linh! Em có sao không?"

Mạch Linh lắc đầu, tâm trạng vô cùng lo lắng: "Sao anh lại đến được đây? Còn nữa, bọn quái nhân kia..."

"Chúng ta rời khỏi đây trước, bọn chúng đang quay lại đây."

Hàn Ứng cắt dây trói hết cho mọi người rồi nhanh chóng để bọn họ chui qua khe hở vừa rồi để ra ngoài, bọn quái nhân kia vừa lúc đuổi đến, đám thuộc hạ của Lục Thiên Mặc và Hàn Ứng thay phiên nhau nổ súng kịch liệt vào đám quái nhân kia nhưng tỏ cũng chỉ là để giúp bọn chúng giải ngửa, một tên quái nhân kia tùm được cổ chân Mạch Linh rồi kéo mạnh khiến cô ngã nhào xuống đất, Hàn Ứng với Lục Thiên Mặc lúc này hoảng hốt cùng nhau nhào đến đẩy mạnh tên quái nhân kia ra khỏi chân cô, Lục Thiên Mặc kéo Mạch Linh ra sau lưng mình, giọng nói pha vài phần gấp gáp.

"Mau, em mau ra ngoài đi."

"Nhưng mà...Còn hai người..."

Nhìn thấy Mạch Linh chần chừ, Hàn Ứng vừa chống tay lên ngực tên quái nhân kia để đỡ lấy nẩy đòn tấn công của hần, khoe miệng Hàn Ứng lúc này đã đầm máu: "Linh Linh, nhanh lên. Chúng kéo đến càng lúc càng đông rồi."

Cô quả thật là rất cảm động, trong giờ phút nguy hiểm như thế này lại được hai người đàn ông nổi tiếng tàn nhẫn ở Đài Loan không màng tính mạng mà cứu cô, Mạch Linh khóc lóc đến bù lu bù loa cả mắt, cô theo Rob chui qua lỗ hòng, trước khi khuất khỏi cô đã vội vàng để lại vài lời: "Hai người cẩn thận, em sẽ đợi hai người ở bên ngoài."

Bạn đang đọc truyện *Súng Vết Tình Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Một người yêu nhiều, một người nợ cũng rất nhiều

Tên quái nhân kia lao đến tấn công Hàn Ứng điên cuồng, Lục Thiên Mặc dùng một đòn tấn công đến mặt hần, tiếng súng nổ ra vang dội kịch liệt, Lục Thiên Mặc kéo Hàn Ứng từ trong đám quái nhân kia trở lại, gấp gáp hỏi thục.

"Mau rời đi."

Hàn Ứng nhếch môi, đưa ngón tay cái lau vết máu ở khoe miệng: "Có đi thì cùng đi, tôi không muốn Linh Linh trách tôi vì đã để anh ở lại nơi này."

"Hừm!" Lục Thiên Mặc hừ lạnh rồi ném vài quả bom mù cùng thuốc pháo về phía bọn quái nhân kia, trong lúc khói bay ra làm nghẹt cả đường hầm, hần đã cùng Hàn Ứng nhảy qua lỗ hòng kia đào tẩu mất.

Bọn thuộc hạ của hai bên cũng thiệt hại khá nhiều, đám quái nhân trong này chỉ chờ người đến rồi bất chừ tuyệt đối bọn chúng không ra ngoài. Vì nhiều lần người địa phương đến đây để tìm kho báu mà đã một đi không trở lại, từ đó chính phủ đã cho lệnh điều tra, sau khi phát hiện ra sự việc chấn động này thì đã chẳng còn ai dám vào chân tới nữa. Mạch Linh ở bên ngoài lo lắng đến mức tay chân run rẩy, vừa nhìn thấy Lục Thiên Mặc và Hàn Ứng bước ra cô đã mừng đến nước mắt giàn giụa.

"Hai người có sao hay không?" Ánh mắt Mạch Linh xem xét qua cả người Lục Thiên Mặc rồi dừng lại ở vết thương trên mặt Hàn Ứng: "Hàn Ứng! Anh bị thương rồi!"

Hần xoa tay, gương mặt nở một nụ cười méo mó: "Không sao, chỉ là vài vết thương nhỏ thôi."

Doãn Phi chạy đến, cô chắc rằng tất cả mọi người đều không sao mới nhẹ nhàng thở ra một hơi: "Hàn thiếu, cảm ơn anh đã đến kịp thời."

"Tôi đến đây là vì Linh Linh, cô không cần cảm ơn đâu."

Hàn Ứng lạnh lùng nói xong liền quay lưng trở lại vào xe ô tô, hắn biết rằng ở đây đã có người bảo vệ cho cô rồi, sự có mặt của hắn cũng chỉ là kỉ đã cần mồi bọn họ mà thôi, một trận đau nhói từ sau lưng truyền đến, Hàn Ứng cúi chiếc áo đã nhuộm máu vứt vào ghế phụ, hắn khởi động xe xoay vô lăng rời đi.

Mạch Linh đứng ở phía xa vẫn dõi mắt theo người đàn ông kia, cô biết là hắn đã bị thương rất nặng, chỉ vì cái tôi của mình mà đã kìm nén lại. Cô quay đầu sang Lục Thiên Mặc, trên mặt hắn lúc này cũng ẩn hiện lên vài dấu bầm tím xanh.

"Lão đại, bây giờ chúng ta có về Đài Loan hay không?" Bạch Phụng quan sát về mặt của mọi người, khí căng thẳng bao trùm khắp mọi nơi. Nhưng đối với câu hỏi của hắn thì Lục Thiên Mặc chỉ khẽ gật đầu, sau đó liền xoay người ôm Mạch Linh rời đi.

Máy bay vừa hạ cánh an toàn ở sân bay riêng của Lục Thiên Mặc thì đã lập tức có xe đến đón, về đến biệt thự, Mạch Linh đã vội vàng xuống bếp tìm một quả trứng gà rồi đem đi luộc chín.

Bọn người Lô Tấn bình thường không ở tại đây nên đã về nhà riêng mà Lục Thiên Mặc đã sắp xếp sẵn. Hắn vào phòng, tiến đến tủ quần áo lấy ra một bộ quần áo thoải mái để mặc ở trong nhà rồi bước vào phòng tắm tùy ý mở vòi nước. Mạch Linh đưa tay gõ cửa phòng, rất lâu sau cô vẫn không nghe được tiếng trả lời từ phía trong nên đã tự ý xoay nắm đấm cửa bước vào, trên tay cô bê một cái đĩa bằng sứ trắng.

"Cạch" một tiếng, cánh cửa phòng tắm mở ra, Lục Thiên Mặc không lấy bất ngờ mấy khi thấy cô đang ngồi ở trong phòng mình, hắn đưa khăn lau lau mái tóc thơm ngát vừa mới gội, khoe mới nở một nụ cười.

"Em không về phòng nghỉ ngơi sao? Hay là mới đó đã không muốn rời xa anh rồi?"

Mạch Linh đưa tay kéo hắn ngồi xuống giường, cô bêu môi: "Em mới không thèm ở cạnh anh đấy, em co mạng trứng gà luộc đến cho anh, nó sẽ giảm vết bầm."

Hắn nhìn bàn tay thon dài của cô cầm lấy quả trứng nhẹ nhàng lăn trên má, tâm tình không khỏi vui vẻ: "Những vết bầm nhỏ này cũng không làm mất đi gương mặt đẹp trai này của anh có đúng không?"

Cô bật cười, tay vẫn đều đều lăn quả trứng còn nóng ắm lên vết thương: "Đứng đúng, anh thì lúc nào cũng đẹp trai cả."

"Ha ha ha." Lục Thiên Mặc phá lên cười lớn, hắn xoay người, kéo mặt cô lại gần: "Anh đói rồi."

"Anh muốn ăn gì, em xuống bếp nấu nhé!"

"Anh...muốn...em!" Ba chữ ngắn gọn được phát ra từ miệng hắn với thanh âm kéo dài, Mạch Linh dò mặt đầy hắn ra, cô vội vàng đứng lên, nhún vai nhìn đến tên đàn ông thích chọc ghẹo kia.

"Trứng nguội rồi, anh mau ngửi đi, sau khi thức dậy những vết bầm sẽ lập tức biến mất. Em về phòng đây."

"Được rồi! Vậy em để anh đói chết đi cũng được."

Hắn nằm dài trên giường, giường ánh mắt vô cùng yêu nghiệt về phía cô, Mạch Linh liếc hắn một cái, cô mặc kệ bước đến mở cửa phòng rồi mất hút sau cánh cửa gỗ lớn.

Buổi tối, bọn người Lô Tấn cùng nhau đến hộp đêm để thay đổi không khí, Lục Thiên Mặc cũng đưa Mạch Linh đến đó, bên trong quán bar sập sinh tiếng nhạc sôi động làm cho mọi người cũng cảm thấy cơ thể nóng lên, người quán li vừa nhìn thấy Lục their Mặc đã lập tức cản dặn người sắp xếp lại phòng Vip rồi dẫn đường đưa hắn đến.

Một vài tiếp viên bồi rượu được đưa vào, nói là tiếp viên nhưng bọn họ chung quy cũng chỉ là gái bao cao cấp của hộp đêm này, những cô gái này tuổi ước chừng cũng chỉ mười lăm mười sáu thế nhưng cơ thể lại rất là "người lớn". Lục Thiên Mặc nhũn chặt hai đầu lông mày, lạnh lùng lên tiếng.

"Tôi có bảo cậu đêm người vào đây?"

Tên quán li vừa nghe qua thanh âm kia đã sợ đến tay chân sắp dính chặt dưới sàn nhà, hắn vội vàng cúi đầu xin lỗi lấy xin lỗi dề: "Thật là xin lỗi ngài, tôi sẽ bảo bọn họ rời đi ngay." Nói đoạn hắn quay sang ba cô gái kia: "Còn không mau ra ngoài."

Mấy cô gái kia dù không cam tâm nhưng cũng phải lập tức đứng dậy xoay người đi, tên quán li kia méo mớ rót rượu, hắn cũng chẳng hiểu cái tên Lục Thiên Mặc này muốn gì, chẳng phải những lần trước hắn cũng tìm phục vụ nữ để bồi rượu hay sao a.

Rob xoay người thì thầm gì đó với Lô Tấn rồi hai người cùng nhau bật cười, Lục Thiên Mặc nhăn mặt, trên trán đã nổi lên ba gạch đen: "Cười cái gì? Hai người muốn chạy bộ về không?"

Lô Tấn vội vàng xoa tay: "Không...Tất nhiên là không rồi."

Tuy nói vậy thế nhưng bọn họ vẫn không giấu nổi vẻ buồn cười trên mặt, mọi người ở đây ai cũng thừa biết lí do Lục Thiên Mặc vô duyên vô cớ nổi giận với tên quán li kia, mục đích không phải vì sợ người phụ nữ nào đó ghen hay sao?

[...]

Hàn Ứng ngồi một góc trong quán bar, ngón tay cứ chần chờ ở số điện thoại của Mạch Linh nhưng chẳng thể nào liên lạc được với cô, vì sau vụ tai nạn máy bay ở Myanmar thì điện thoại của cô đã rơi mất, hắn rất muốn tìm cô thế nhưng lại không thể nào có can đảm đó.

Di động trong tay bỗng rung reo lên, Hàn Ứng đưa mắt nhìn đến đây số lạ nhấp nháy trên màn hình, một vài giây sau mới đưa tay nhận máy.

"Là ai?"

"Hàn Ứng! Là em đây, em muốn gặp anh một chút có được không?"

"Quán bar Dạ Lâm, anh đợi em."

Một tiếng thờ dài vang lên, hắn dập máy rồi đưa tay uống cạn ly rượu màu đỏ đang sáng óng ánh kia. Gương mặt vẫn hiện lên nét buồn bã thế lương.

Chỉ khoảng mười phút sau Mạch Linh đã gọi được taxi đến nơi, cô đứng bên ngoài hít thở thật sâu rồi bước vào, nhân viên ở cửa vừa thấy cô đã cúi đầu chào hỏi.

"Tiểu thư, xin hỏi cô đi mấy người?"

Mạch Linh cầm chặt túi xách trong tay, nhẹ nhàng trả lời: "Xin lỗi anh, tôi đến để tìm người."

Người phục vụ vẫn kính cẩn cúi đầu: "Chẳng hay tiểu thư muốn tìm ai ạ?"

"Là Hàn Ứng."

"Vâng! Hàn thiếu đang ở bên kia, xin mời."

Mạch Linh theo hướng cánh tay của phục vụ mà đưa mắt nhìn qua góc bàn đối diện, cô thấy Hàn Ứng đang ngồi một mình ở đó trông có vẻ rất cô độc. Cô sai bước đến gần, đặt mông ngồi lên chiếc ghế bên cạnh.

"Sao lại uống nhiều thế?"

Hắn nghe giọng nói quen thuộc liền ngảnh mặt lên, về mặt thoáng qua một nụ cười nhạt: "Em tìm anh có chuyện gì?"

Một cảm giác xa lạ bỗng dưng truyền đến, Mạch Linh ngồi trên ghế hồi lâu vẫn không thể mở miệng nói bất cứ một lời nào, cái cảm giác này giống như lúc mới đầu hai người gặp nhau, chỉ khác là bây giờ lại xa cách vô cùng.

Cô nhìn Hàn Ứng, ở góc nghiêng này gương mặt kia vẫn rất đẹp, ánh mắt sâu hút ẩn chứa dưới hàng lông mi dài khẽ động đậy, Mạch Linh đan chặt hai bàn tay vào nhau, sau cùng mới áp ứng lên tiếng.

"Vết thương của anh như thế nào rồi? Từ hôm đó về em không thể liên lạc với anh, cũng không biết tình hình của anh như thế nào."

Hàn Ứng đặt ly rượu trong tay xuống, hắn xoay mặt lại nhìn cô, giọng nói trở nên khàn đặc: "Em là đang lo lắng cho anh sao?"

"Em..."

"Linh Linh..." Hân bỗng dưng nắm lấy tay cô, ánh mắt loé lên tia buồn bã: "Em nói đi, đối với anh em có một chút tình cảm nào hay không?"

Cô để mặc cho bàn tay mình nằm gọn trong tay hân, trong lòng không tránh khỏi sự đắn đo.

"Thật ra thì..." Mạch Linh cứ do dự trong lòng, cô cũng không biết nên bắt đầu từ đâu: "Em rất quý anh, nhưng chúng ta chỉ có thể dừng lại ở mức tình bạn."

Hân Ứng cười nhạt, cầm lấy chai rượu tu nhanh một hơi: "Tại sao? Chẳng lẽ những chuyện anh làm cho em cũng không khiến em cảm động được chút nào hay sao?"

"Hân Ứng! Em biết là anh rất tốt với em. Nhưng em rất khó xử, giữa một người em yêu rất nhiều và một người em cũng nợ rất nhiều, em đã nhận ra được tình cảm của anh rất lâu, nhưng em thật sự không thể..."

Mạch Linh cứ xoay đầu đi để tránh né ánh mắt của hân, cô không thể cứ dầy dưa về mối quan hệ này, dần dần nó sẽ giết chết Hân Ứng, nó sẽ bào mòn đi nhiều tình cảm mà trước đây hai người vốn dĩ đã có. Cô cũng biết là mình rất ích kỉ khi chỉ biết nghĩ đến hạnh phúc cho mình, nhưng nếu cô cứ ép mình lấy người mà cô không yêu thì đó có phải là mang thêm tội lỗi rồi hay không?

Hân Ứng không nói gì, nụ cười nhạt trên môi cũng tắt ngấm, đã đã thừa biết câu trả lời của cô khi hân hỏi câu hỏi này. Nhưng hân luôn muốn cho bản thân mình một cơ hội để nghe được những lời mà hân vẫn thường ao ước, nhưng cho đến giờ phút này, có lẽ hân nên bỏ cuộc bà phải rút lui khỏi cuộc đời của cô...

Bạn đang đọc truyện *Sông Vọt Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Gặp lại bạn học cũ

Mạch Linh quay về nhà, cả đêm hôm đó cô cứ bồn chồn lẩn qua lẩn lại trên giường, cô thật sự không biết được mối quan hệ này sẽ đi về đâu, giá như ông trời đừng ưu ái cô quá đến mức cùng ban cho cô hai người đàn ông quá mức hoàn hảo như thế, nhưng cô chỉ có một, đầu thế nào phần thân ra để yêu cùng lúc hai người. Chẳng biết thời gian đã qua bao lâu thì đôi mắt cô mới nhắm lại rồi dần dần đi vào giấc ngủ.

Buổi sáng, Mạch Linh bị quấy rầy vài tiếng khỏi động xe bên ngoài mà làm cô thức giấc, cô ngồi dậy khỏi giường, xô chân vào đôi dép long mang trong nhà rồi bước đến kéo rèm cửa nhìn xem là chuyện gì đang xảy ra bên ngoài. Phía bên dưới là bọn người của Lô Tấn đang thử mấy chiếc siêu xe vừa mới nhập về, cô đếm qua phải hơn bảy chiếc ô tô thuộc phiên bản giới hạn ở trên thế giới vừa mới được ra mắt cách đây chỉ mới vài ngày, mấy chiếc xe đầy màu sắc dẫu trừ sân trải dài ra tận công chính của căn biệt thự mới nhìn đã khiến người ta cảm thấy choáng ngợp.

Cô xoay người đi vào phòng tắm rửa mặt rồi tắm rửa sạch sẽ, đã lâu rồi cô cũng chưa đến công ty, trong thời gian mà cô vắng mặt cùng Lục Thiên Mặc thì mọi việc đều được giao lại cho Khương Hân Nhật xử lí, có lẽ hôm nay cô nên đến để xem có việc gì cần mình giúp đỡ hay không.

Mọi người đã có mặt đầy đủ ở phòng bếp, quán gia đang bê lên vài phần ăn sáng cho đủ sáu người. Bạch Phụng xoay mặt nhìn mọi người cười cười, khoẻ mắt híp lại chứa đầy điều bí ẩn.

Mạch Linh từ trên lầu bước xuống, cô đã chuẩn bị đồ đạc để đến công ty, vừa nhìn thấy cô thì Rob đã lên tiếng: "Cô dậy rồi sao? Mau đến ăn sáng đi."

Cô tiến đến ngồi vào cái ghế quen thuộc bên cạnh Lục Thiên Mặc, hân đẩy qua cho cô một ly nước ép táo, tùy ý bỏ vài quả nho khô vào miệng.

"Em có nhớ là anh đã hứa tặng em một món quà không?"

Mạch Linh ngớ người, cô có moi móc lại kí ức của mình nhưng hoàn toàn không nhớ được chuyện đó: "Em không nhớ, nhưng tại sao anh lại tặng quà cho em?"

Lục Thiên Mặc cong hai ngón tay cái và giữa lại với nhau tạo thành một tiếng "Pắc" lớn, tên thuộc hạ ở phía sau đã đưa đến một chiếc hộp vuông dài, hân đưa tay cầm lấy rồi chuyển sang cho cô: "Nếu đã muốn tặng quà thì lúc nào cũng là cơ hội."

Cô đưa mắt nhìn vào bên trong, một giây sau liền phát hoá: "Chìa khoá xe? Nhiều quá!"

Bạch Phụng ngồi đối diện lúc này mới lên tiếng: "Lão đại đã đặt mua những chiếc ô tô ngoài kia và bắt họ phải chuyển hết về đây vào sáng nay, tất cả là mười một chiếc."

Mạch Linh há hốc mồm kinh ngạc, vậy thì ra những chiếc xe vừa rồi cô nhìn thấy đều là xe mà Lục Thiêng Mặc chuẩn bị để làm quà tặng cho cô sao, hơn thế nữa hiện tại trong gara xe của hân đã sắp chật luôn chỗ đậu rồi vậy mà hân còn nằng nhiều xe như thế về đây, theo đà này chắc tháng sau biệt thự này trở thành nơi trưng bày xe mất.

"Tất cả là cho em sao?" Mạch Linh đưa tay cầm vài chiếc chìa khoá thông minh lên xem, trên đó còn được khắc tên nhãn hiệu của xe và đó cũng toàn là những dòng xe cao cấp của Lamborghini, Mercedes, BMW, chúng đều được chạm khắc tinh xảo và sáng bóng.

Lục Thiên Mặc xoa xoa đầu cô, giọng nói không giấu được vẻ cưng chiều: "Ừ! Cũng không phải là gara anh không có xe, lại thấy em suốt ngày đi taxi, từ nay em không cần phải đi taxi nữa, thích chiếc nào cứ lấy chiếc đó sử dụng. Hừ hông thì bỏ đi là xong."

"Anh thật là phí mả..." Mạch Linh khẽ mỉm cười, ngấm ngấm nhiều lần mấy chiếc xe đang đậu ở ngoài sân.

"Anh cái gì cũng dư, dư nhất là tiền."

Woa!!!

Đúng là người có tiền, lời nói phát ra cũng nghe mùi rỗng phượng à nha.

Lô Tấn tru môi, ngã người ra phía sau ghé dũa: "Lão đại, tôi cũng muốn."

Lục Thiên Mặc lạnh lùng quay sang, khoẻ môi khẽ cong: "Muốn thì tự mua."

Bạch Phụng, Đoàn Phi và Rob không nhịn nổi ý cười đang truyền đến, họ quả thật không ngờ lão đại của mình lại vì một người phụ nữ mà đối xử tệ với thuộc hạ của mình như vậy, chuyện này mà để lọt ra ngoài thì Hắc đạo lại có một phen chấn động đấy.

Hôm nay Mạch Linh chạy thử con xe mới mà hôm trước Lục Thiên Mặc đã tặng cô hôm trước, cũng đã hơn hai tháng nay rồi, cô không có tin tức gì về Hân Ứng, có lẽ từ hôm gặp nhau ở quán bar thì hân đã hoàn toàn cắt đứt liên lạc với cô, đến một cuộc gọi cũng không có.

Mạch Linh thờ dãi bước vào ngồi xuống ghế lái, cô ấn nút trên phía vô lăng để mở mui xe ra rồi đưa tay đeo cặp mắt kính đen vào, trực tiếp lái xe đến khu trung tâm thương mại gần đó. Mùa đông đã trôi qua một cách êm đềm, mùa xuân cũng đã trôi qua gần ba tháng, cái nóng của thời tiết mùa hè đang thổi qua cùng với những làn gió mát lạnh đúng thật làm cho tâm trạng của cô vui đi nhiều.

Chiếc xe mui trần màu đỏ tươi dừng lại trước bãi đậu xe của trung tâm thương mại, Mạch Linh bước ra khỏi xe, trực tiếp đi vào trong. Cô muốn mua một ít thực phẩm về để nấu ăn, nãy hôm nay không hiểu sao khẩu vị của cô lại thay đổi thất thường chẳng còn muốn ăn thức ăn mà quán gia nấu nữa.

Cô đi dọc theo quầy thực phẩm tươi rồi dừng lại tại chỗ bán thịt cá và đậu phụ Tứ Xuyên, cô nhón chân, muốn lấy túi đậu phụ xuống thì bị một người nào đó đang đi ngang qua va vào, cả hai người cùng ngã sõng soài trên sàn nhà, có gái kia phúi phúi tay, lên tiếng.

"Xin lỗi, tôi không cố...Mạch Linh! Là cậu sao?"

Cô gái kia nói được giữa chừng thì bỗng dưng dừng lại rồi kêu vang lên, lập tức nhào đến ôm chăm lấy Mạch Linh vui mừng không thôi: "Đã năm năm rồi mình không gặp cậu, cậu dạo này như thế nào?"

Mạch Linh nhìn kĩ cô gái kia, vài phút sau mới có thể nhận ra được cô bạn đã học cùng mình hồi còn rất bé.

"Minh khoẻ, cậu đi đâu mà lâu quá chẳng thấy liên lạc gì với mình, mình còn tưởng là cậu quên mất người bạn này rồi đấy."

"Ày da, mình phải theo ba mẹ sang Mê-hi-cô để du học, mình vừa về lại Đài Loan được ba tháng nay, không ngờ rằng lại có thể gặp cậu ở đây."

Cô gái kia là bạn học cùng Mạch Linh suốt mười năm, sau khi cả hai tốt nghiệp cấp hai thì đã mất liên lạc đến tận bây giờ, Mạch Linh năm nay cũng đã hai mươi tuổi, thời gian vậy mà trôi qua nhanh quá, nhanh đến mức cô chỉ vừa mới chớp mắt đã chẳng còn dám tin rằng hiện tại mình có được những gì.

"Mạch Linh à! Cậu cho mình số điện thoại liên lạc nhé, ngày mai mình lại mời cậu đi cà phê."

"Được."

Mạch Linh đọc số điện thoại cho cô bạn kia lưu vào rồi cả hai ai về nhà nấy, hoá ra những người có duyên dù có đi đến chân trời góc biển thì vẫn sẽ là có duyên. Mạch Linh hít một hơi thật sâu, cô đem tất cả thực phẩm đến quầy tính tiền.

Bóng dáng quen thuộc nào đó khẽ lướt qua trước mắt cô rồi khuất sau thang cuốn của tầng hai, Mạch Linh vội vàng tính tiền rồi chạy theo, Hàn Ưng đang cùng một cô gái nào đó tình tứ dắt nhau vào cửa hàng bán quần áo ngủ, hẳn để mặc cho cô ta chọn đồ còn mình thì đứng ở bên ngoài hút thuốc.

Cô tiến đến gần, vừa nhìn thấy cô thì hẳn đã muốn xoay người bỏ đi. Mạch Linh vội vàng đưa tay ra kéo lấy hắn, giọng nói khẽ run lên: "Hàn Ưng! Anh đang muốn tránh mặt em có đúng hay không?"

Hắn nghiêng đầu, về mặt trở nên cợt nhả như lúc hắn gặp cô lần đầu: "Em gọi tôi?"

Mạch Linh chân đứng cũng sắp không vững nữa, cái cô muốn là tình bạn vui vẻ tốt đẹp với Hàn Ưng chứ không muốn hắn trở nên xa lạ với mình như thế này, tuy rằng nó không quá là ảnh hưởng đến cô, nhưng trong lòng vẫn như bị một vật gì đó đè chặt.

"Anh giận em sao? Tại sao lại muốn tránh mặt em?"

Hắn nghe cô nói xong dường như là muốn nói gì đó thì cô gái đi cùng hắn lập tức nhảy đến sà vào cánh tay hắn, cầm lấy vài chiếc đầm ngủ màu đỏ mỏng như lụa chia đến lác lư trước mặt hắn, giọng nói cũng trở nên yêu kiều.

"Ưng! Anh xem cái này có đẹp hay không a?"

Hàn Ưng xoay sang người phụ nữ bên cạnh, nhẹ nhàng đưa tay xoa xoa chiếc cầm nhỏ của cô ta: "Bảo bối! Em mặc gì cũng đẹp."

"Vậy em lấy hết cả thây nhé?"

"Ừ! Em cầm thế của tôi tính tiền đi." Hàn Ưng đưa chiếc card cho cô ta rồi quay đầu lại phía Mạch Linh, giọng nói vẫn lạnh lẽo mang theo vài phần cách trở: "Tôi sẽ không quấy rầy cuộc sống của em nữa, chúng ta...Xem như là chưa từng quen biết nhau."

"Nhưng mà..."

"Ưng! Em xong rồi, chúng ta mau về nhà đi."

Cô gái kia tay xách hơn năm, sáu túi đồ cao cấp đi đến chòng tay qua cánh tay Hàn Ưng, ánh mắt hướng đến phía Mạch Linh tỏ ý dò xét.

"Cô là ai?"

Hàn Ưng không để cho Mạch Linh có cơ hội trả lời, hắn liền xoay người ôm lấy thắt lưng cô gái bên cạnh, cúi đầu hôn lên môi cô ta một cái: "Cô ta hỏi chỗ mua đồ thôi, chúng ta mau về."

Mạch Linh vốn rất còn nhiều chuyện muốn nói rõ với Hàn Ưng, cô đứng chần trước mặt hai người, đưa tay kéo Hàn Ưng ra khỏi người cô gái kia.

"Anh muốn tránh mặt em đến bao giờ? Thật sự em cũng không muốn như thế, nhưng em rất khó xử, anh có hiểu không?"

Cô gái kia hung hãn nhào đến đẩy mạnh Mạch Linh ngã xuống sàn, còn trợn mắt chỉ tay vào mặt cô: "Ưng đã bảo không quen biết cô, cô đừng có mà ở đây đeo bám anh ấy."

Nói xong cô ta kéo tay Hàn Ưng quay đi, hắn vẫn ngoái đầu nhìn lại xem cô có bị làm sao hay không vì cú ngã vừa rồi không phải nhẹ, hắn đã thấy khuỷu tay của cô chống mạnh xuống sàn gạch, mặc dù trong lòng rất đau nhói nhưng bản thân hắn vẫn quyết tâm muốn cắt đứt mối quan hệ này để cho cô toàn tâm toàn ý ở lại bên cạnh Lục Thiên Mặc.

Vừa bước ra khỏi cửa trung tâm thương mại, Hàn Ưng đã tức giận quay sang bóp chặt lấy cổ tay người phụ nữ kia, nghiến răng phát ra từng chữ: "Ai cho phép cô dám động vào cổ ấy?"

"A! Ưng, anh làm em đau quá." Cô ta đau đớn đến nhăn nhó cả mặt mày, ngay cả giọng nói cũng trở nên đứt quãng.

Hàn Ưng đẩy mạnh cô ta xuống đất, hắn cao ngạo nhìn cô từ trên cao xuống, giọng nói không mang theo nửa phần thương xót: "Cô mau dọn đồ rút khỏi đây, tốt nhất đừng bao giờ để tôi gặp lại."

Cô ta lập tức bỏ chạy ôm lấy chân Hàn Ưng, khoe mắt đã lập tức rưng rưng: "Em đã làm gì sai chứ? Chẳng phải là anh nói không quen biết cô ta hay sao?"

Hắn ngồi xổm xuống, ngón tay luôn đến sau tóc cô ta giữ chặt: "Trên đời này bất kể là ai dám động vào cô ấy đều sẽ phải trả giá. Cô khôn hồn thì rút khỏi mắt tôi trước khi tôi đổi ý mà giết chết cô."

Người phụ nữ kia lập tức ba chân bốn cẳng chạy đi, hôm nay cô ta động phải Mạch Linh thì xem như số cô ta xui xẻo rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sông Vọt Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Cầu hôn

Hôm nay Mạch Linh có làm vài món ăn đem đến cho Lam Ân Tinh và Hiếu Đồng, mấy ngày qua cô cứ nghe em gái than thở suốt là thèm được ăn cháo do cô nấu nên hôm nay Mạch Linh đã đặc biệt mang cháo đến cho hai người, cô loay hoay trong bếp để hâm nóng lại thức ăn thì đã nghe thấy tiếng của Hiếu Đồng ở bên ngoài.

"Chị! Chị đến kìa nào? Woa, thơm quá!" Hiếu Đồng tiến vào bếp rồi đưa mũi vào ngửi, mùi khói bốc lên phả vào mặt cô nóng hổi.

"Chẳng phải là mang cháo đến cho em sao, mà hôm nay công việc như thế nào mà mẹ lại về sớm thế?"

Mạch Linh vừa nói vừa loay hoay đổ cháo ra tô, sau đó mới bê đến đặt trên bàn, cũng đúng lúc Lam Ân Tinh từ trên lầu đi xuống, vừa nhìn thấy cô bà đã lên tiếng: "Hai chị em con đang có chuyện gì mà huyền nào như vậy a?"

Hiếu Đồng ngồi xuống ghế, cô đưa tay chống lên bàn lăm lăm vào câu: "Giám đốc của con, tự dưng dạo gần đây tính tình thay đổi, anh ấy luôn nói câu với nhân viên, vừa rồi còn mắng con một trận."

Mạch Linh ngừng tay lại trên không trung, muốn cháo đang mức dở cũng bị đổ ập ra ngoài, cô vội vàng lấy khăn lau sạch, sau đó mới gấp lên tiếng hỏi: "Có phải em đã làm gì khiến anh ta trách phạt hay là không?"

Hiếu Đồng bĩu môi lắc đầu: "Không chỉ riêng em mà các nhân viên khác cũng đều như vậy, em cũng chẳng biết là xảy ra chuyện gì, hai tháng nay anh ấy luôn có thái độ thất thường như thế. Cũng may là em không bị bệnh yêu tim nếu không thì đã bị dọa cho chết ngắt rồi."

Cô ngẫm nghĩ hồi lâu, có lẽ nào tâm tính hắn thay đổi là vì chuyện của cô hay không? Suy nghĩ hồi lâu, Mạch Linh cũng xin phép mẹ ra về, cô thật sự chẳng muốn nghĩ nhiều nữa, có lẽ những việc xảy ra hiện tại cũng chỉ là thuận theo ý của cả hai mà thôi.

Tập đoàn Hàn thị

Một cô gái mặc trên người chiếc đầm trắng thanh thoát đang đứng ở trước cửa tập đoàn, mái tóc dài ngang lưng thẳng mượt buông xuống vừa chạm đến thắt lưng, gương mặt cô khuất sau một cặp mắt kính lớn chỉ còn thấy được khuôn miệng đẹp để được tô một lớp son đỏ cực kì quyến rũ, trên tay cô cầm một chiếc bóp tiền, mọi thông tin của chủ nhân nó đều được nằm ở đây.

Cô cúi đôi chân trắng nõn của mình đi vào trong, tiếng gót giày nhọn được giẫm xuống sàn nhà tạo ra vài âm thanh tí tách. Tiếp tân của tập đoàn vừa nhìn thấy cô đã lên tiếng chào hỏi: "Thưa cô, chẳng hay cô có việc gì cần giúp đỡ

ạ?"

Cô gái bí ẩn kia đưa tay tháo cặp mắt kính xuống, khoe môi chợt nhoen lên một nụ cười.

"Tôi muốn gặp giám đốc của các người."

Nhân viên lên tiếng hỏi lại: "Cô có hẹn trước hay không?"

"Không!"

"Vậy thì phiền cô ngồi đợi một lát nhé, hiện tại thì giám đốc vẫn chưa đến ạ!"

Cô đưa đồng hồ đang đeo trên tay lên xem, vài giây sau liền gạt đầu rồi đi đến bộ ghế salong đắt tiền đặt mõng ngồi xuống. Khoảng mười phút sau Hàn Ứng bước đến công ty, vừa nhìn thấy anh thì nhân viên đã nhanh chóng báo lại là có người cần tìm: "Giám đốc, có người cần gặp anh."

Hắn gạt đầu, tiến đến ngồi xuống đối diện với cô gái kia, nhàn nhả lên tiếng hỏi: "Cô tìm tôi?"

Cô gái kia đẩy bộp tiền trên bàn về phía hắn, trông mắt như ẩn như hiện lên ý cười: "Tôi hôm qua anh đánh rơi nó ở hộp đêm, tôi đã mạo phép xem chứng minh thư của anh ở bên trong, anh không trách tôi vì điều đó chứ?"

Hàn Ứng đưa mắt quan sát một lượt từ trên xuống dưới người phụ nữ đang ngồi trước mặt. Cô ta có mái tóc màu nâu trầm, gương mặt thanh tú với sống mũi thẳng tắp và một vóc dáng sang trọng, cô nhìn hắn nở một nụ cười đã làm hắn cảm thấy có chút quen mặt.

"Cô là người phụ nữ làm đổ rượu lên người tôi tối qua?"

"Anh sẽ không để bụng chuyện đó chứ?" Cô cười tươi, một nụ cười vô cùng xinh đẹp.

Hắn nhớ đến chuyện tối qua ở quán bar có một cô gái điên cuồng nhảy theo điệu nhạc nóng bỏng kia mà lỡ va phải vào người hắn khiến cả ly rượu trên tay cũng đổ luôn vào chiếc áo complet của mình, sau đó thì hắn có vào nhà vệ sinh để rửa sạch, thật không dễ ý đến việc đã đánh rơi bộp tiền từ lúc nào.

Hàn Ứng nhếch môi, dựa lưng vào tấm đệm dày được lót sau ghế, cọt nhả phun ra vài lời: "Đã để người đẹp đích thân đến đây trả đồ, chẳng hay tôi có thể mời cô một buổi ăn tối được hay không?"

Cô gái kia lắc đầu, gương mặt vẫn không chút biến đổi: "Chuyện này là tôi có lỗi trước, bữa ăn tối ấy nên để tôi mời."

"Được thôi! Tôi luôn tôn thờ phụ nữ đẹp, vậy thì tối hôm nay, đúng tám giờ tôi sẽ đến đón cô."

Hàn Ứng nhìn đến người phụ nữ trước mặt xem qua cũng có phần thú vị, hắn nghiêng người, trong đầu có vài phần phức tạp hiện lên.

[...]

Tối nay Lục Thiên Mặc có tổ chức một bữa tiệc tại biệt thự riêng của mình nhưng hắn cũng chẳng mời một vị khách nào khác ngoài bốn tay thuộc hạ thân tín của hắn đám người của Bạch Phụng, ở gần hồ bơi là một chiếc bàn được sắp xếp theo từng phân đường cong uốn éo của thành hồ, trên bàn bày đánh bánh ngọt và rượu nho.

Ở giữa sân là một hình trái tim được sắp xếp bằng nền sáp và hoa hồng đỏ, hơn ha trăm ngọn nến lấp lánh thấp sáng cả vòng tròn nơi mà mọi người đang tập trung đứng đó. Phía xa còn có cả bong bóng được tự ý thả rơi trên thảm cỏ trong sân vườn, khung cảnh của tối hôm nay cực kì lãng mạn.

Đúng lúc Mạch Linh từ ở bên ngoài vừa về, cô vừa chạy xe vào cổng thì liền phải thắng gấp lại. Lục Thiên Mặc đang cản trước đầu xe, trên tay đang cầm một bó hoa hồng lớn. Hắn tiến đến mở cửa xe cho cô, đầu cô bước xuống rồi tiến vào phía bên trong lòng của hình trái tim kia.

"Lục Thiên Mặc, anh đang làm gì vậy?"

Hắn đưa ngón trỏ lên môi cô "Suyt!" một tiếng im lặng. Bạch Phụng phía bên kia vừa nhìn thấy động tác của hắn thì liền bật nhạc, âm thanh du dương nhẹ nhàng của dương cầm được truyền đến từ sáu cái loa đặt khắp nơi trong sân càng khiến cho không khí trở nên lãng mạn hơn bao giờ hết.

Lục Thiên Mặc quý một chân xuống thăm cô, nắm lấy tay cô khẽ nói: "Bảo bối, gả cho anh có được không?"

Mạch Linh bắt ngờ đứng im tại chỗ, cô thật không ngờ rằng giây phút này lại thành sự thật, người đàn ông lạnh lùng này đang cầu hôn cô, đây hoàn toàn không phải là do cô nằm mơ a.

Cô đưa mắt nhìn, Lục Thiên Mặc vẫn đang quý dưới chân chờ đợi câu trả lời từ cô, Mạch Linh sau vài phút bất ngờ, sau cùng mới có thể lấy lại bình tĩnh.

"Vậy thì anh hãy hứa với em ba chuyện."

Lục Thiện Mặc hắn chưa nghe đã vội vàng gật đầu: "Được, anh hứa với em."

Mạch Linh nhún vai, nói ra yêu cầu của mình: "Chuyện thứ nhất, anh tuyệt đối phải nuông chiều em và sẽ không bao giờ làm chuyện gì có lỗi với em, còn hai chuyện còn lại em tạm thời chưa nghĩ ra, em sẽ cho anh nọ."

Hắn mỉm cười, mở lấy hộp quà được đặt trong bó hoa ra, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh, nó được thiết kế là một mẫu nhẫn cưới riêng cho cô, mặt trong còn được khắc tên của hai người.

"Lấy anh, cả hắc đạo này sẽ là của em, mọi chuyện sau này tùy em quản lí."

Nhìn thấy cái gật đầu từ Mạch Linh, hắn đeo chiếc nhẫn quý giá kia vào tay cô rồi cúi đầu khẽ đặt một nụ hôn lên trên đầu. Bọn thuộc hạ nhìn thấy cảnh này thì ai cũng đỏ mặt. Hắc đạo từ trước đến nay chỉ có một mình Lục Thiên Mặc thôi bọn họ đã sống dờ chết dờ, nay lại thêm một Lục phu nhân nữa, lần này thì bọn họ khó sống hơn rồi.

Mạch Linh ôm chặt lấy người đàn ông trước mặt, cô đã đợi chờ phút giây này rất lâu, cho đến cuối cùng thì cô cũng đã chờ đợi được. Khi gặp nạn ở Myanmar, hắn đã hứa sẽ cưới cô nếu như hai người an toàn quay trở về, và sự thật thì hắn đã giữ lời hứa. Bây giờ đã cho cô một cái kết thật ngọt ngào. Cô cúi đầu vào ngực hắn, thì thào.

"Em yêu anh."

"Ừ! Anh cũng yêu em."

Hai người cứ thế ôm nhau rất lâu, để cảm nhận được thứ tình cảm mà từ lâu bọn họ đã chẳng thể nào có được...

Hàn Ứng đưa cô gái kia đến một nhà hàng vô cùng sang trọng ở giữa thành phố Đài Loan đây sa hoa tráng lệ này, phục vụ đưa menu đến, hắn lập tức đẩy sang phía cô.

"Cô gọi đi."

Cô gái kia nhìn sơ qua một lần rồi gọi vài món ăn cổ điển của châu Âu cùng với một chai Sâm banh, Hàn Ứng móc trong túi ra một món đồ, đẩy đến trước mặt cô.

"Đây là chút thành ý của tôi để cảm ơn cô, cô xem có thích hay là không?"

Cô cung đầu ngón tay bật nắp cái hộp gấm đỏ trên bàn, bên trong là một sợi dây chuyền rất đẹp, trên mặt dây chuyền còn có một hình bóng tuyết màu xanh nhạt, đôi mắt đẹp tựa như liễu ngọc của cô gái kia híp lại, khuôn miệng nở một nụ cười: "Không ngờ Hàn thiếu anh lại là một người ga lăng như thế a, lại bỏ ra một số tiền lớn để tặng tôi món quà này."

Hàn Ứng nhìn cô, khoe môi khẽ nhếch lên: "Cô thích là được, Hàn Ứng tôi từ trước đến nay không muốn mắc nợ bất kì ai."

"Chúng ta cứ trả qua trả lại như thế này mãi thì cho đến bao giờ mới hết đây?"

Hắn nghiêng đầu dựa vào thành ghế, hai tay khoanh lại trước ngực: "Đừng rồi! Tôi chưa biết tên cô."

"Lâm An Thư." Cô gái kia đưa tay vuốt lấy lọn tóc dài, đôi môi đỏ như quả đào chín đẹp đến khẽ cong

Chương 80: Lễ cưới hoàng gia

Chỉ trong ngày hôm sau, trên dưới Hắc đạo đều đã lan truyền những tin tức về việc lão đại của họ sẽ kết hôn với Mạch Linh, điều đó đã gây cho bọn họ một phen náo loạn, mọi người cũng đang cùng nhau gấp rút để chuẩn bị cho lễ cưới sắp được tổ chức.

Hàn Ung quăng tờ tạp chí xuống bên ghế phụ, hần đánh vô lăng chạy đến công ty, một bản hợp đồng của hần vừa bị công ty đối phương hủy đi vì nghi ngờ có sự gian lận, hiện giờ ông ta đang ở phòng chờ đợi Hàn Ung có mặt để tiến hành giải quyết tranh chấp. Hần đồ xe lại vào bãi đỗ rồi ung dung bước vào trong, hai tay tùy ý thả vào túi quần.

"Chẳng phải tôi đã nói với ông rồi hay sao, hợp đồng nếu như muốn hủy, thì bên phía ông phải chịu toàn bộ tiền bồi thường." Hàn Ung đặt mông ngồi xuống ghế salong, gương mặt không một chút biểu cảm nhìn đến người đàn ông mặc vest đen sang trọng đang ngồi trước mặt, ánh mắt chợt dừng lại trên người cô gái đang đứng bên cạnh ông ta.

"Hàn tổng, không phải là bên tôi tự ý hủy bỏ hợp đồng, mà là chúng tôi phát hiện được hồ sơ của Hàn thị các người có liên quan đến vấn đề hối lộ và phạm pháp, tập đoàn Mai thị của chúng tôi không thể nào mạo hiểm lớn như thế."

Hàn Ung nhếch môi cười đều: "Ông lấy bằng chứng gì để khẳng định rằng hợp đồng của tôi có vấn đề."

Người đàn ông kia hướng về phía người phụ nữ bên cạnh, nhân nhạ nói: "Luật sư Lâm, cô hãy trình bày đi."

Lâm An Thư đưa mắt nhìn Hàn Ung, lại vừa vận bất gặp hần cũng đang nhìn cô, trên khoé môi còn treo đuôi đình một nụ cười.

"Hoá ra là cô, chúng ta cũng thật có duyên!"

Cô nhún vai, đưa tay vuốt lấy lọn tóc của mình: "Hàn thiếu, tôi cũng không ngờ rằng anh lại vướng vào vụ việc hối lộ lần này...Nhưng mà hợp đồng..." Lâm An Thư quay sang thân chủ của mình, cúi người đặt sấp hồ sơ xuống bàn: "Tôi xin phép rút khỏi vụ kiện."

"Cò...Cò vì tư tình cá nhân mà dám hủy hợp đồng hay sao?"

Nhìn đến vẻ mặt người đàn kia tức giận đến tím tái thì cô chỉ nhẹ nhàng mỉm cười. Vốn dĩ cô chỉ nghe qua về thông tin vụ kiện nhưng hoàn toàn không biết chủ nhân bị khởi kiện là ai, sáng nay khi cùng ông ta đến Hàn thị cô đã sớm đoán được sẽ có chuyện hay để xem rồi.

"Hợp đồng bị hủy, tôi sẽ trả lại cho ông gấp đôi số tiền tôi đã nhận. Chỉ có điều...Ông đừng phí công vô ích làm gì, cả Đài Loan này ngoài tôi ra thì chẳng ai dám nhận vụ khởi kiện này đâu. Mai tổng à!"

Người đàn ông kia hừ lạnh một tiếng rồi đứng dậy rời đi, thật ra thì vụ này hoàn toàn không phải lỗi do bên Hàn Ung, mà là hợp đồng ấy ngay từ đầu đã có vấn đề, còn vụ hối lộ kia là do đã có người sắp xếp từ trước. Trên thương trường Hàn Ung nổi tiếng là không thiếu tiền, vì vậy hần cũng không cần vì một bản hợp đồng mà mua chuộc đối phương. Hần vỗ tay, bắt chéo chân ngồi trên ghế, ánh mắt thoáng qua vài tia phức tạp.

"Cò lại vì một người mới quen biết như tôi mà chịu bồi thường một số tiền lớn như vậy cho ông ta sao?"

Lâm An Thư tiến đến phía trước ngồi lên ghế, gương mặt xinh đẹp được ẩn một nửa sau phần mái thẳng dài đủ chỉ để người đối diện nhìn thấy được những biểu cảm của cô: "Tôi không báo với hần là tiền của tôi..." Cô dừng lại vài giây rồi đưa ngón tay chỉ thẳng đến mặt Hàn Ung, giọng nói thanh mảnh nói tiếp: "Anh! Giúp tôi bồi thường cho hần."

Hàn Ung bất ngờ ngồi thẳng dậy, nụ cười trên khoé môi vẫn còn treo: "Tôi thì liên quan gì đến chuyện của cô và ông ta?"

"Lại còn hỏi, chẳng phải tôi đã vì anh mà hủy bỏ hợp đồng rồi hay sao? Với lại như những lời mà tôi đã nói lúc này, ngoài tôi ra thì chẳng còn ai dám nhận vụ kiện này, anh cũng chẳng phải mất tiền để tìm luật sư riêng à."

"Hừm." Hàn Ung lạnh lùng liếc nhìn cô, vài giây sau đặt vài cọc tiền lên trên bàn: "Ba tỷ, đã đủ cho cô bồi thường hợp đồng hay chưa?"

Lâm Ân Thư đứng người nhìn đến số tiền không lồ trước mặt rồi cúi tay cầm lấy: "Quả thật là danh tiếng đồn xa, Hàn thiếu ra tay thật hào phóng nha. Vậy đi, tôi nay nếu anh không bận thì cùng tôi đi ăn, sẵn đó chúng ta cùng nhau bồi đắp tình cảm"

Hần dựa lưng vào ghế salong, lông mày khẽ nhướn lên: "Bồi đắp tình cảm, cò nên nhớ rằng giữa tôi và cô hoàn toàn không tồn tại bất kì một mối quan hệ nào!"

Cô không nói gì, nụ cười trên miệng vụt tắt ngấm, im lặng vài phút sau, cuối cùng Lâm An Thư bỏ lại vài lời: "Ồ Đài Loan này ngoại trừ Mạch Linh ra thì tôi chỉ quen biết mỗi anh, nếu như anh đã tuyệt tình như vậy thì tôi xin phép đi trước." Cô đứng dậy, xoay người rời đi: "Còn ba tỷ này, tôi không thể cầm. Số tiền bồi thường kia tôi sẽ tự có cách để giải xếp. Chào anh!"

Vừa nghe qua cái tên quen thuộc, Hàn Ung đã không kìm chế được bất ngờ: "Cò có quan hệ như thế nào với Linh Linh?"

Lâm An Thư cười nhạ, nghe cách xưng hô này, có lẽ hần mà Mạch Linh có một mối liên kết khá là chặt chẽ.

"Là bạn học." Nói rồi đối chân thon thả kia bước nhanh ra khỏi công ty.

Hàn Ung nhìn theo bóng lưng người phụ nữ kia khuất sau cánh cửa lớn, hần nhìn lại số tiền trên bàn rồi lại bật cười. Nhiều tiền để làm gì, chẳng phải cuối cùng cũng không mua nổi một tình yêu hay sao?

Mà những người phụ nữ dám chē tiền của hần, ngoài Mạch Linh ra thì người thứ hai lại là cò.

Buổi tối, Mạch Linh thong thả cúi từng bước chân đi dạo dọc theo bờ biển dài, cô sắp kết hôn rồi, đó là một kết quả xứng đáng mà cô đã phải trả giá quá đắt trong khoảng thời gian vừa qua. Bây giờ cô có gia đình, có mẹ và em gái rồi lại sắp có thêm một người chồng mà biết bao người phụ nữ khác vẫn ao ước muốn có, mọi chuyện có lẽ nên kết thúc ở đây, đó cũng là một loại kết cục tốt đẹp.

Một cơn gió lạnh thổi qua khiến mái tóc dài của Mạch Linh tung bay, hôm nay Lục Thiên Mặc phải hợp suốt đêm ở công ty, cô vốn định đi dạo một lúc sẽ mang thức ăn khuya đến cho hần, cô đặt mông ngồi lên chiếc ghế dài, từ xa có sáu tên gang hồ đang lên con nghiện vừa nhìn thấy cô đã nháy mắt nhau thì thầm.

"Chúng mày nhìn xem, ở phía trước có con nhỏ nào đó đang ngồi hóng gió kia, mau đến vò tiền đi."

"Chà chà, xem ra cũng ngon đấy mày à!"

Bọn chúng thì thầm vài câu rồi lao đến chỗ cô, hung hăng bao vây cô lại vào một góc.

"Cò em, có tiền không?"

Mạch Linh lạnh nhạ liếc mắt nhìn đến từng tên, một giây sau đã đứng dậy cong đầu gối đá đến hạ bộ tên gần nhất: "Mau cút khỏi chỗ này."

Tên vừa bị đá đau đặng đến ngã quật người xuống bãi cát, nắm tên còn lại thấy vậy lập tức xông đến tấn công cô, giọng nói phát ra kêu ken két: "A! Ranh con, mày dám chống cự hạ, xem hôm nay ông đây dạy dỗ mày thế nào."

Hần giờ nắm tay hướng đến mặt cô, Mạch Linh nhanh chóng tránh được, nhưng lại bị một tên phía sau đánh tới, cô xoay người đã thẳng chân một góc bốn mươi lăm độ về phía sau. Bởi vì lên con nghiện nên bọn chúng có thể bắt chấp tất cả đến việc có thể giết người, một tên to con trong đám người bọn họ rút trong túi quần bỏ thụng ra một cây kim tiêm chứa đầy máu, hùng hổ đâm về phía cô.

"Ranh con, đã thế thì ông cho mày một mũi tiêm để mày biết cảm giác khi lên con nghiện là như thế nào."

Mạch Linh vội đẩy mạnh tên đàn ông ở trước mặt ra rồi quay đầu bỏ chạy, tên đàn ông kia cứ sát sát đuổi theo cô, cánh tay vừa vận đâm mạnh mũi kim nhọn xuống sau gáy cô. Lúc cô nghĩ là mình đã bị đâm trúng thì lại chẳng cảm thấy có cảm giác gì lạ, cô xoay đầu lại nhìn, một người đàn ông mặc đồ complet đang đứng trước mặt cô, hần chỉ cần dùng một tay đã dễ dàng bẻ gãy cổ tay của tên nghiện ma túy kia.

"Đã chán sống rồi?"

Cả đám sáu tên vừa nhìn thấy gương mặt đầy mùi thuốc súng kia đã lập tức ba chân bốn cẳng bỏ chạy, Hàn Ung dõi theo cho đến bị bọn chúng bỏ đi xa rồi mới xoay người cất bước.

Mạch Linh vốn chưa kịp nói gì thì hần đã bỏ đi, lúc này cô mới lên tiếng gọi với theo: "Hàn Ung!"

Hắn dừng chân nhưng đầu thì không hề quay lại, Mạch Linh chạy đến trước mặt hắn, cô nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lẽo kia, giọng nói thốt mang theo vài phần chua xót.

"Anh đừng như vậy nữa có được không? Em thật sự không muốn mọi chuyện tồi tệ như thế này."

Khoé miệng người đàn ông kia nhếch lên, nụ cười nhạt nhẽo phóng đến phía cô: "Anh đã hứa sẽ luôn bảo vệ em, cho nên bất kể khi nào em gặp nguy hiểm thì anh sẽ có mặt."

Cô mỉm cười, hai bàn tay nắm chặt lấy vật áo khoác: "Chúng ta có thể làm bạn được hay không?"

Hàn Ung đưa tay khẽ vuốt lấy mái tóc cô, nhẹ nhàng gật đầu: "Ừ, chúng ta sẽ làm bạn."

Mạch Linh thả lỏng ra một hơi, cuối cùng thì mọi chuyện cũng được giải quyết một cách êm đẹp rồi, cô tiến đến ôm lấy Hàn Ung, giọng nói thấp thoáng truyền đến bên tai: "Em và anh ấy sắp kết hôn. Anh...Có thể đến dự không?"

Hắn choàng tay ra sau lưng cô, hít sâu lấy một hơi: "Anh sẽ đến, em và anh ta nhất định phải hạnh phúc đấy."

"Vâng, cảm ơn anh."

Mạch Linh thu lại vòng tay vừa rời của mình, cái ôm đó xem như là cô cảm ơn Hàn Ung vì hắn đã không giận cô, và cũng thay cho tình bạn tri kỉ của hai người.

Không khí của hôn lễ được bao trùm khắp bãi biển ở vùng ngoại ô, hơn ba mươi chiếc siêu xe nối đuôi nhau từ biệt thự chạy đến địa điểm tổ chức lễ cưới rồi đậu lại thành dòng, các vòng hoa hồng đã được đan thành một hình trái tim lớn đến bốn mươi bốn mét dựng thẳng ở lối dẫn đến sân khấu, thảm đỏ trải dài một đường từ mép cát đến thẳng vào trong để nhường lối cho cô dâu và chú rể. Lục Thiên Mặc sợ đi không tổ chức lễ cưới ở nhà thờ là bởi vì hắn không tôn thờ bất kì một tôn giáo nào cả, đối với hắn một hôn lễ để xứng đáng cho vợ mình là một hôn lễ phải thật hoành tráng và đặc biệt có một không hai ở Đài Loan này.

Ở trong một căn biệt gần đó cũng được trang hoàng lộng lẫy không kém, Mạch Linh mặc chiếc váy cưới trắng ngồi trước bàn trang điểm, người thợ làm tóc đang đánh rối lên mái tóc dài mượt của cô.

"Tiểu thư, hôm nay cô rất đẹp, chúc mừng cô nhé, tôi rất hâm mộ hai người đó."

Mạch Linh nhìn gương mặt mình ở trong gương tràn đầy sức sống, cô nhoen miệng cười, đưa tay đeo chiếc khuyên bạc sáng lấp lánh vào vành tai: "Cảm ơn cô, tôi và anh ấy đã trả qua rất nhiều thử thách mới đi đến được ngày hôm nay, sau này chúng tôi nhất định sẽ hạnh phúc."

"Phải đó phải đó, cô xem cô đã xinh đẹp như thế này rồi, tôi tin chắc rằng con của con về cũng sẽ giống cô mà cực kì xinh đẹp."

Cô híp mắt mỉm cười, cùng lúc Đoàn Phi và Hiểu Đồng bước vào, nhanh chóng thông báo một tin rất gấp.

"Cô dâu đã xong chưa nào, hôn lễ sắp đến giờ tiến hành rồi." Đoàn Phi hôm nay làm dâu phụ cho Mạch Linh, cô diện trên người một chiếc đầm bó sát màu trắng, ở phía sau còn đính thêm một lớp vải lưới lụa mỏng kéo dài để tận gót chân, phần lưng được hở táo bạo để lộ một hình xăm vô cùng đẹp mắt.

"Xong rồi đây." Người thợ làm tóc xoa ghế da mà Mạch Linh đang ngồi quay về phía hai người, vừa nhìn thấy chị mình trong bộ áo cưới trắng đính đầy những viên đá ruby sáng lấp lánh, đây là chiếc áo mà Lục Thiên Mặc đã căn dặn thợ may giỏi nhất ở Thụy Diên may theo số đo của cô, tuyệt đối là có một không hai trên thế giới này, phần tóc của cô được búi lên gọn gàng để làm sáng thêm cho gương mặt vốn đã đẹp tuyệt mỹ kia, phía sau đính một chiếc khăn trắng bằng vải lụa satinh với những họa tiết hoa đào nổi, cuối cùng là một chiếc vương miện bằng kim cương đính hơn hai nghìn viên đá quý, trong đó có bảy mươi tám viên ngọc trai, một nghìn ba trăm bảy mươi một viên kim cương trắng và tám trăm bốn mươi lăm viên đá quý tím, chiếc vương miện này đã được Lục Thiên Mặc cho chế tác cách đây bốn tháng kể từ lúc hắn chuẩn bị cùng cô sang Myanmar. Với tổng số đá quý là hai nghìn hai trăm chín mươi bốn viên, giá trị riêng của chiếc vương miện đã lên đến một con số khổng lồ: Sáu trăm tám mươi chín tỷ đài tệ.*

*689 tỷ Đài Loan đổi ra tiền Việt = 686.984.627.081.000.00 VNĐ >

Bạn đang đọc truyện *Sừng Vịt Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Sự quấy rối không đúng lúc

Xe hoa đã chờ sẵn ở trước cổng, Hiểu Đình cùng Đoàn Phi giúp Mạch Linh tóm gọn đuôi áo cưới dài ở phía sau để cho cô dễ đi, ở thắt lưng còn được đính một chiếc nơ bản to rải đầy các hạt ngọc trai cao cấp.

Ở bãi biển, khách khứa đã đến đủ hết rồi chỉ còn chờ sự xuất hiện của cô dâu. Các quan khách ngày hôm nay đến dự lễ cưới đều là người trên dưới Hắc đạo và các cô đồng của tập đoàn Lục gia Hoàng thị, chỉ với một cái hôn lễ mà người người đặc biệt như kiến, khắp cả bãi biển bình thường chẳng thấy một bóng người nào hôm nay lại đông đến mức chẳng còn chỗ chứa. Lúc mọi người vừa bước vào cổng, Rob và Khương Hàn Nhật là người trực tiếp đứng ra kiểm tra hiện vật trên người khách đến dự, bởi vì hôm nay là ngày cực kì quan trọng nên Lục Thiên Mặc hẳn tuyệt đối sẽ không cho phép ai có ý định phá hỏng.

Lục Thiên Mặc đang cùng vài người nâng ly rượu chúc mừng thì Bạch Phụng đi đến kể miệng vài tai hán thì thăm vài câu, ngay sau đó hắn liền cáo bạn rồi đi, cùng Bạch Phụng đi ra công hoa hồng, trên mặt hắn đã hiện rõ vẻ lo lắng.

"Cậu nói cái gì, không liên lạc được? Các cậu ăn ăn như thế nào vậy hả?" Lục Thiên Mặc tức giận đập tay lên trụ cột sắt đã được dựng sâu bên cạnh đến mức khớp xương ở năm đầu đốt tay bị trầy xước đến rướm máu.

Bọn người Bạch Phụng chỉ biết cúi đầu, chỉ còn sáu phút nữa là hôn lễ đã đến giờ bắt đầu nhưng hiện tại chẳng ai liên lạc được với Mạch Linh hay là Đoàn Phi, Lục Thiên Mặc rất sốt ruột điều động cả tổ chức cho người đi tìm, trong lòng hắn cũng đứng ngồi không yên.

Xe của Đoàn Phi bỗng dừng lại giữa đường, cô cùng Hiểu Đồng bước xuống xem xét tình hình bên ngoài như thế nào, nhưng loay hoay một lúc hai người cũng không thể tìm ra nó bị trục trặc ở đâu, lúc này Đoàn Phi mới đưa tay vào túi xách lục tìm di động, nhưng nó đã được để quên lại tại biệt thự cùng với di động của Mạch Linh rồi, bởi vì cô đang mặc áo cưới rất bất tiện cho việc mang theo điện thoại di động. Đoàn Phi tức giận đá chân vào cửa xe, miệng thốt ra một câu chửi thề: "Mẹ..." Cô chợt quay sang Hiểu Đồng, đôi mắt đỏ cong lên: "Hiểu Đồng! Có có mang di động không? Mau gọi người đến đổi xe đi."

Hiểu Đồng gật đầu, cô lấy di động từ trong túi ra nhưng nguồn mở mãi lại không lên, cô đưa tay lắc lắc điện thoại, về mặt bất lực nhìn đến Đoàn Phi: "Sập nguồn rồi."

"Asiaaa!"

Mạch Linh ngồi trên xe cũng sốt ruột không kém, cô thấy nếu cứ kéo dài thì khách khứa sẽ hiểu lầm rồi gây thêm phiền phức, Mạch Linh đẩy cửa xe bước xuống, đi đến trước mặt Hiểu Đồng cùng Đoàn Phi hỏi há lên tiếng: "Bây giờ tôi sẽ chạy đến đó trước, rồi sẽ bảo người quay lại đón hai người có được hay không?"

Hiểu Đồng lo lắng nhìn xung quanh để tìm taxi, nhưng cũng chẳng nhìn thấy được một chiếc xe ó tô nào chạy qua, cô mỉm cười, nắm chặt lấy tay Mạch Linh: "Nhưng mà liệu như vậy có ổn không?"

"Không sao, nếu như chị không đến thì sẽ trễ giờ làm lễ mất."

"Được rồi, có đi đi. Cần thận đấy nhé!" Đoàn Phi gật đầu để cho Mạch Linh rời đi, còn mình với Hiểu Đồng thì ở đó đợi xe khác đến đón.

Mạch Linh choàng tay qua ôm lấy đuôi váy một mạch hướng đến đường dẫn đến bãi biển chạy đến, cô chẳng biết thời gian đã qua bao lâu, đến khi Mạch Linh vừa đến nơi thì không khí toàn bãi biển đã trở nên cực kì náo loạn. Cô đứng ở từ xa đã thấy Lục Thiên Mặc đang nằng chừ bọn thuộc hạ của mình, cô lập tức tiến đến bên cạnh hắn, dựa vào ngực hắn thở dốc.

"Em xin lỗi, tình hình như thế nào rồi."

Lục Thiên Mặc vui mừng ôm lấy cô, giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng hơn: "Bảo bối, em đã chạy đi đâu vậy. Có biết là anh lo lắng lắm hay không?"

Mạch Linh với tay uống cạn ly rượu trên bàn, cô xua xua tay với Lục Thiên Mặc: "Xe của Đoàn Phi bị hư giữa đường nên em phải chạy đến đây một mình, anh hãy cho người đến đón có ấy đi."

Hắn đưa tay ấn ấn lau vài vết mồ hôi trên trán cô, giọng nói thể hiện rõ mười phần ôn nhu: "Em đừng lo, anh sẽ cho người đến đón họ ngay. Còn bây giờ thì hãy mau vào trong, anh đã hoãn lại hơn mười phút rồi đấy."

Cô gật đầu, khoác tay lên cánh tay hắn tiến đến đứng ở trước công hoa hồng, người dẫn chương trình thấy cô dâu và chú rể đã xuất hiện cũng liền cầm mic lên tiếng: "Kính thưa quan khách đã có mặt trong ngày hôm nay để chúc mừng cho hạnh phúc của Lục tổng và tiểu thư Mạch Linh, xin mời mọi người cùng đứng lên để đón nhận vật chính của chúng ta tiến vào lễ đường."

"Woa...Bụp...Bụp...Bụp..."

Hàng ngàn tiếng vỗ tay vang lên truyền đến từ hơn ba trăm chiếc bàn cười dành cho khách đến tham dự, mỗi bàn gồm mười người, hơn ba trăm bàn vậy ắt hẳn phải hơn ba nghìn người, tất cả bọn họ đều vỗ tay để chào đón Lục Thiên Mặc và Mạch Linh đang sải bước dầm lên thảm đỏ trải dưới nền cát mịn đi vào, trên gương mặt Mạch Linh vẫn treo một nụ cười tươi như hoa, mà người đàn ông nào đó đang đi bên cạnh cũng hạnh phúc không kém.

Suốt đường đi từ cổng hoa vào tận sân khấu lớn ngoài trời kia cũng phải mất gần ba phút, Lục Thiên Mặc đã dẫn người đứng ở hai bên mép thảm đỏ rải hoa hồng theo từng động tác mà Mạch Linh đi qua, cánh hoa bay tán trong gió phát phối đẹp để kia lại đáp vào ly rượu trên tay Hàn Ứng, khỏe mỗi hân cũng nở một nụ cười bỏ cuộc.

Phía trên bậc cao, một chiếc bàn tròn rất lớn được đặt ở đó, phía trên gồm có bảy mươi chín chiếc ly cao chân đang xếp vào nhau thành một chiếc tháp khổng lồ, phía bên cạnh có có một chiếc bánh kem rất lớn mười hai tầng, tất cả đều được trang trí đến sắp xếp một cách tuyệt vời nhất, màn che phía sau sân khấu được dựng lên là một tấm màn bằng dây ruy-băng kim tuyến màu bạc sáng lấp lánh, bảy giờ đã là năm giờ chiều, không khí ở ngoài biển thổi vào càng làm cho người ta cảm thấy rõ nên vô cùng phấn khích. Người dẫn chương trình lại cầm micro nói tiếp.

"Bây giờ, xin mời Lục tổng và Lục phu nhân cùng chung tay rót rượu đi a."

Lục Thiên Mặc nhận lấy chai rượu từ tay thuộc hạ của mình, hân nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Mạch Linh vào trong lòng bàn tay của mình, cùng nhau nâng chai rượu khổng lồ kia lên rồi đổ xuống từ chiếc ly cao nhất.

"Bảo bối, hôn lễ này em thấy có vấn y hay là không?" Hàn ôn nhu quay sang thì thầm nói nhỏ bên vành tai cô, cánh tay còn lại vòng qua eo cô siết chặt.

Mạch Linh mỉm cười, nhìn dòng chất lỏng sáng óng ánh đang thì nhau truyền từ chiếc ly này sang chiếc ly khác: "Thật là quá sức tượng tượng của em, em không ngờ rằng anh có thể mới hơn ba nghìn người đến đây như thế."

"Đây sẽ là hôn lễ đi vào thế kỉ của cả Hắc đạo, bà xã à."

Chai rượu vừa cạn, bảy mươi chín chiếc ly kia cũng vừa vụn được đổ đầy, không dư không thiếu dù chỉ một hạt nước.

Phía dưới hàng ghế dành cho bạn cô dâu, Lâm An Thư vẫn đưa mắt dõi theo người đàn ông đang ngồi xéo có khoảng vài ba bước chân, cô vẫn chăm chú nhìn hân, vẻ mặt kia thật rất bình thường, bình thường đến mức hân đã xem như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì. Lâm An Thư có cũng không lí giải được tâm tình của mình ra sao, nhưng cô cảm nhận rằng cô muốn người đàn ông này luôn vui vẻ và quay trở lại đúng với bản chất yêu nghiệt của hân giống như những gì mà cô đã được xem qua trên báo chí và truyền thông.

Lục Thiên Mặc rút trong túi áo ra một cái hộp gấm màu đỏ, bên trong là một bộ trang sức đá quý cao cấp được đúc luyện cực kì tinh xảo. Hân cầm lấy sợi dây chuyền được thiết kế theo hình dạng của một thác nước hình chữ V được đính đầy những hạt hồng ngọc sáng lấp lánh cùng với một chiếc vòng tay nhún người đeo vào cho có trước sự tán dương của mọi người.

"Hôn đi, hôn đi, hôn đi!"

Hàng loạt tiếng hò reo từ bên dưới phát lên, Hàn Ứng bỗng dừng đứng dậy khỏi ghế ngồi rồi lẩn vào dòng người đông đúc, Lâm An Thư cũng vội vàng chạy theo phía sau, cô rời khỏi lễ cưới trước đã rồi sẽ gọi điện tạ lỗi với Mạch Linh sau vậy. Ở trên sân khấu, Lục Thiên Mặc tiến đến gần luôn tay vào tóc Mạch Linh, giữ cho đầu cô được cố định.

"Bảo bối, anh yêu em"

Lời nói vừa dứt, đôi môi của hân cũng vừa vụn muốn chạm vào môi cô, nhưng đã bị một giọng nói khác truyền đến: "Dừng lại."

Mọi người cùng nhau ặt quay đầu lại phía cổng hoa rải đầy cánh hồng kia liền bắt gặp một người phụ nữ mặc trên người một chiếc đầm trắng ôm trọn lấy cơ thể cùng đường cong nóng bỏng, cô ta có một mái tóc dài màu vàng tây đến thắt lưng được uốn xoắn sóng phần đuôi tóc, gương mặt xinh đẹp cùng một cặp kính mắt bản to đang mang chỉ để lộ đi phần dưới của khuôn mặt. Từ xa, Lục Thiên Mặc nhìn đến cô cũng phải hoảng hốt vài giây, cô gái kia nện từng gót giày nhọn xuống tấm thảm đỏ rồi tiến đến chỗ hai người, cô ta chen vào ở giữa khoảng trống mà Mạch Linh và Lục Thiên Mặc đang đứng, đưa ngón tay đầy gọng kính lên phía đỉnh đầu.

"Em không ngờ anh lại thay đổi lời hứa của mình mà đi lấy người phụ nữ khác, em vẫn luôn thắc mắc rằng em mất tích đi mấy năm tại sao anh lại không đi tìm, hoá ra là vì cô ta, anh vì cô ta mà phản bội em hay sao?"

Cả khán đường xôn xao lên inh ỏi, mọi người hoàn toàn không biết cô gái này là ai và có quan hệ gì với Lục Thiên Mặc, bọn họ chỉ biết rằng tình hình hiện tại của bọn họ rất căng thẳng, mà Lục Thiên Mặc cũng ngập ngừng không nói ra được lời nào. Mạch Linh bất ngờ bị đẩy về sau, cô chỉ có thể đứng nhìn hai người bọn họ nói chuyện.

Người phụ nữ kia tiến đến dầm túi bụi vào người Lục Thiên Mặc, lời nói không giấu đi được sự trách hờn: "Lục Thiên Mặc! Anh nói đi, tại sao anh lại đối xử với em như vậy hả?"

"Tur Duệ, em vẫn còn sống sao? Thật sự là năm đó em đỡ đạn giúp anh, anh vốn đã nghĩ em chết rồi. Nhưng tại sao bây giờ lại..." Lục Thiên Mặc ngăn người, hân dường như đã quên mất rằng cô dâu của hân đang đứng đằng sau, khách khứa cũng thì nhau làm ồn lên, đến khi bọn người Lô Tấn và đám thuộc hạ của hân chạy đến thì gần xếp lại cho mọi người giải tán thì đám đông kia mới ổn định.

Châu Tư Duệ vừa khóc vừa gật đầu như kiểu chấp nhận số phận, cô đưa cặp mắt đỏ hoe lên nhìn hân: "Em may mắn thoát chết rồi phải rồi đi một thời gian vì không muốn liên lụy đến anh, nhưng rồi sau đó vài trận nổ súng ập đến đã khiến em phải sang Thụy Điển, bốn tháng trước em vô tình nhìn thấy được bản vẽ của chiếc vương miện này nên đã hỏi được tung tích của anh. Nhưng không ngờ anh lại kết hôn cùng với một người phụ nữ khác."

Ánh mắt Lục Thiên Mặc nhìn cô ta tràn đầy sự thương xót, Châu Tư Duệ nhào vào lòng hân rồi bật khóc nức nở, Mạch Linh cũng đỏ hoe mắt lủi về sau mấy bước, Rob và Lô Tấn muốn chạy đến đỡ cô nhưng bàn tay nhỏ bé đang run kia đã gờ ra chặn lại.

Mạch Linh tiến đến gần Lục Thiên Mặc, bắt hân phải nhìn vào mắt mình, trong lòng hân vẫn ôm chặt cô gái kia, cô chớp hân mi dài cong vút, một giọt nước lấp lánh cũng từ khoé mắt chảy ra.

Lục Thiên Mặc đưa tay muốn lau nước mắt cho cô, hân đẩy Châu Tư Duệ sang một bên, xoay hai vai cô về phía mình: "Bảo bối, anh xin lỗi! Em đừng khóc nữa, đừng khóc nữa có được không?"

Cô vẫn không chịu lên tiếng nói gì, nước mắt vẫn chảy dài, hai bàn tay thon thả đưa lên tháo chiếc vương miện trên đầu xuống, mạnh tay quăng đi trước sự ngỡ ngàng của mọi người, chiếc vương miện đắt giá kia đáng thương bị quăng đến bung trục vài viên đá trên đó. Mạch Linh nắm chặt hai tay thành nắm năm lấy chiếc áo cưới của mình rồi xoay người chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Vật Tinh Nhân 999* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Không bỏ cuộc - Quyết tâm giành lấy hạnh phúc

Cả hôn lễ lập tức được giải tán, nhiều đám đông vẫn con nán chân ở lại để xem tiếp theo câu chuyện của Lục Thiên Mặc và Châu Tư Duệ như thế nào, hân hoảng hốt cho người chạy theo tìm cô, rất nhanh sau đó toàn bộ bãi biển đã lần lượt được giải tán.

Hàn Ứng châm một điếu thuốc, lững dựa vào thành ghế đá ở phía bên kia bãi biển, hân đưa ánh mắt nhìn về một phía xa xăm, cũng mặc kệ cho những trận gió lạnh của biển ủa vào.

Lâm An Thư dõi theo hân ở phía sau, cô cũng không biết rằng bao giờ mình lại có một cảm xúc đặc biệt với người đàn ông này, trước đây cô từng xem nhiều bài báo viết về hân - tổng tài của Hàn thị lại cư nhiên quan hệ với rất nhiều người phụ nữ đến mức báo chí đua tin liên tục, cô cũng đã từng suy nghĩ lệch lạc về người đàn ông, mẫu người mà cô sẽ theo đuổi sau này chắc chắn ngược lại hoàn toàn với hân.

Nhưng giờ phút này...Cô lại không thể cách nào ngăn được bản thân mình dõi mắt khỏi hân. Bóng dáng hân có độc kéo dài trên nền cát vàng qua ánh đèn đường, không khí bảy giờ thật vắng vẻ, chỉ còn có thể nghe được những âm thanh rì rào của sóng biển từ xa vọng lại.

"Có theo dõi tôi?"

Một giọng nói đầy lạnh lùng vang lên, Lâm An Thư giật mình nhìn người đàn ông trước mặt, hân vẫn xoay lưng về phía cô, chưa từng có một cái liếc mắt để về tâm.

Cô vòng qua ghế đi đến ngồi xuống bên cạnh hân, nét mặt có chút dờm buồn: "Xin lỗi, tôi..."

Những lời mà cô muốn nói thật sự rất nhiều, cũng đã hơn mấy tháng nay cô vẫn luôn dằn vặt thủ tình cảm trong lòng mình, đối với một người có địa vị trong xã hội như hân, cô thật sự cũng không dám mơ có thể trở được tới, nhưng cô vẫn luôn mềm lòng khi ánh mắt của mình va chạm vào hân, cô không muốn hân phải buồn vì người phụ nữ khác, cô muốn được nhìn thấy Hàn Ứng giống như là hân trước đây.

Trên bãi biển vắng đã dần về khuya, Hàn Ứng bỗng dừng đưa tay xoay cầm cô lại đối diện với mình, đáy mắt sâu thẳm chợt loé lên một tia sáng: "Mục đích của cô là muốn trèo lên giường của tôi có đúng hay không?"

Lam An Thư tránh né cái nhìn bức bách của hân, cô nhu chặt đầu lòng mày, trong lòng cảm giác vô cùng bị si nhục: "Tôi không phải là loại người giống như anh nghĩ đâu."

Hàn Ứng nhếch môi nói một nụ cười đều, ngón tay nâng cằm cô vẫn không dời: "Hu! Những người phụ nữ muốn quyến rũ tôi đều nói câu này, nhưng khi có cơ hội thì bọn họ đều bộc lộ sự thèm khát của mình ở bên trong ra ngoài."

Cô cắn chặt môi, bàn tay đặt trên ghế bầu chặt vào da thịt của mình: "Tôi biết anh là loại người không thiếu phụ nữ, nhưng tại sao anh lại không thể suy nghĩ rằng tôi khác họ..." Cô dừng lại, hướng ánh mắt long lanh của mình nhìn thẳng vào mặt hắn: "Tôi không có ý định gì xấu với anh cả."

"Huh! Vậy thì cô chứng minh cho tôi xem là cô không có ý nghĩ đó đi"

Hắn Ung xoay người ôm cô đặt lên chiếc ghế dài, hắn đè chặt lên người cô ở phía trên, hai thân thể dính chặt vào nhau chỉ còn có thể cảm nhận sự nóng bỏng của da thịt qua từng lớp quần áo. Hắn cúi đầu, đặt một nụ hôn lên môi cô, giây phút này, Lâm An Thư bỗng dưng cảm thấy vô cùng nhục nhã, một giọt nước trong suốt từ khoé mắt cô chảy ra rồi rơi ngược xuống ghế. Đây không phải là một nụ hôn, hắn dường như đang dày vò bản thân mình và rút hận lên người cô, khuôn miệng hắn ghi chặt đôi môi đỏ mọng, đầu lưỡi mạnh mẽ khuấy mạnh bên trong rồi mất mạnh, Lâm An Thư cảm nhận được cảm giác đau nhói truyền đến. Cô nằm im trên thanh ghế lạnh mặc kệ người đàn ông kia đang như đã thú lao tới.

Bàn tay hắn chạm vào mép váy của cô rồi từ từ trượt lên trên, cả người của Lâm An Thư cũng theo đó mà run lên từng nhịp, đến khi tay hắn vừa vận chạm đúng vào nơi nhạy cảm của mình thì cô mới vội vàng đẩy hắn sang một bên.

"Tôi không muốn phải làm tình nhân hề của anh."

Hắn Ung nhếch môi cười, trực tiếp ôm cô vào trong chiếc xe ô tô đang đậu gần băng ghế, qua ánh sáng mờ ảo của ánh đèn đường, khoé miệng hắn khẽ cong: "Cô nghĩ là cô có thể yêu cầu nhiều hơn?"

Hắn cúi áo complet của mình quăng sang một bên, đóng chặt lại cửa xe rồi sẵn tay xé nát một mảng trên vai áo Lâm An Thư, ánh mắt tràn đầy sự điên cuồng, chẳng ai biết được hắn đã vì người phụ nữ kia trả giá như thế nào, hắn đã cãi nhau với bà ruột của mình chỉ vì cô ấy, hắn bên ngoài luôn tự dằn lòng là sẽ quên được cô, thế nhưng bên trong lại cân bản không thể nào xoá được hình ảnh của cô ra khỏi tâm trí.

Lâm An Thư im lặng rất lâu, cô không thể mở miệng thốt ra được lời nào, người đàn ông đang ở trước mặt cô thật sự quá cao, mà cô thì có mơ cũng chẳng thể nào mơ với đến được. Hắn nhanh chóng cúi bó đi chường ngay vật cuối cùng, vật to lớn chứa đầy đức vọng kia đem đặt ở giữa đùi của cô, hắn chỉ đặt ở đó rồi cúi người ngậm lấy vành tai trần cảm, trong lòng của cô bây giờ đang đánh trống thùm thụp, khoé môi cũng theo đó mà mấp máy được vài lời: "Tôi thích anh, tôi cũng yêu anh, chẳng lẽ suốt hơn hai tháng qua anh chẳng hề có một chút tình cảm gì với tôi hay sao?"

Hắn Ung dừng lại động tác trên người cô, hắn nâng người cô dậy rồi luồn thân thể của mình vào giữa hai chân cô, hắn trượt tay xuống hông cô rồi nắm hai đùi của cô đặt lên hông mình. Động tác này càng khiến cho nơi nhạy cảm của hai người va chạm vào nhau, hắn đưa tay bóp nắn nơi đầy dạt tròn mịn trên ngực cô, tay còn lại luồn vào mái tóc sau gáy cô giữ chặt.

"Tôi tưởng cô có chút thú vị, hoá ra cô cũng chỉ là một người đàn bà bình thường."

Lời nói vừa dứt, vật to lớn kia cũng tìm được lối vào, không màn dạo đầu tiến sâu vào người cô.

Một tia sung sốt xẹt qua đầu hắn Ung, hắn có phần dừng lại, gương mặt nhìn người phụ nữ đang cắn răng chịu đựng để không phải bật ra tiếng rên.

"Cô còn là xử nữ?"

Lâm An Thư nhếch môi nở một nụ cười nhạt: "Còn xử nữ hay không thì đã sao, dù gì thì anh cũng không chấp nhận tình cảm của tôi, vậy xem ra hôm nay là tôi thuê anh làm rách đi nó."

Hắn hip chặt đôi mắt đẹp để của mình, cảm giác vừa rồi khi hắn tiến vào bên trong thật sự rất khó, nơi đó bị càn trở bởi một tấm màn chắn mỏng manh, lúc hắn cố ý đâm vào, cơ thể của Lâm An Thư cũng run lắc dữ dội, thậm chí bàn tay cô đang đặt trên cổ của hắn cũng vtu chặt.

Nhưng khoé môi lại không hề thốt ra bất kì một tiếng rên gì nào.

Là chịu đựng, hay là đang kìm nén sự chưa xót?

Hắn Ung rời khỏi thân thể cô, xoay đầu nhìn đến chiếc váy được quăng trên ghế, hắn tựa hồ có thể nhìn thấy được vài giọt máu vừa mới rơi xuống trên đó, đáy mắt chợt thoáng qua tia âm trầm, hắn xoay người, chăm lấy một điều thuốc: "Cô đang mơ mộng gì ở tôi? Phụ nữ còn trinh đến với hắn Ung tôi có đêm cũng không xuê, cô cũng đừng nghĩ mình có cơ hội dùng sự trong trắng giả tạo kia để lấy được một chút xót thương từ tôi"

Đôi mày xinh đẹp nhíu chặt lại, cô nhặt lại quần áo của mình rồi mặc rồi, chớp mắt trần đầy mùi cay xè đau khổ: "Được! Anh muốn nghĩ về tôi như thế nào cũng không sao, nhưng nếu một ngày tôi còn sống, tôi nhất định sẽ không từ bỏ anh." Cô nói xong lập tức rời khỏi xe, bóng dáng cô bước dài trên đoạn đường đã không còn một chiếc xe nào qua lại. Hắn Ung đập mạnh nắm tay lên vô lăng, trong lòng vô cùng mâu thuẫn...

"Các người đi tìm tiếp cho tôi, tìm không được người thì cũng đừng đem mạng về đây."

Lục Thiên Mặc tức giận quát mắng đám thuộc hạ vô dụng kia, đã năm tiếng trời quá vẫn không thể nào tìm được Mạch Linh, hắn sốt ruột cảm chìa khoá đi ra xe nhưng đã bị một bàn tay khác chặn lại.

"Anh còn muốn đi tìm cô ta?"

Châu Tư Duệ chặn ở trước cửa xe, cô ta đã theo anh từ hôn lễ về đến đây, đã nhiều năm như vậy trôi qua rồi, có lẽ nào tình cảm của Lục Thiên Mặc đã dành cho cô sắp sửa vơi đi, khi gặp lại cô hắn chỉ bất ngờ chứ cũng không nở một nụ cười vui mừng nào. Còn người phụ nữ kia chỉ rời đi vón vẹn được năm tiếng đồng hồ đã khiến hắn sốt sắn đến mức huy động cả Hắc đạo để đi tìm, rốt cuộc thì trong lòng của Lục Thiên Mặc hắn còn tồn tại bóng hình của Châu Tư Duệ cô nữa hay không?

Hắn đẩy cô sang một bên, muốn mở cửa xe bước vào: "Tư Duệ, anh phải đi tìm cô ấy, một mình cô ấy ở bên ngoài sẽ rất nguy hiểm."

Châu Tư Duệ vẫn một mực cản đường, cô nắm lấy cánh tay hắn, khoé mắt lại rung rung: "Váy em ở bên ngoài thì không nguy hiểm hay sao? Em đã ở bên ngoài suốt năm năm, anh có bao giờ lo lắng cho em hay không? Hơn nữa trước đây chúng ta đã từng rất yêu nhau, anh còn nói sẽ cưới em, chiếc nhẫn nể anh đã cầu hôn em, em vẫn luôn mang theo bên cạnh, chẳng lẽ nào bây giờ anh lại vì một người phụ nữ khác mà muốn vứt bỏ em?"

Lục Thiên Mặc nhìn vào ngón tay áp út của cô đặt trên tay mình, ngón tay ấy vẫn đeo chiếc nhẫn kim cương sáng bóng mà hắn đã tặng cô, một tia phức tạp xẹt đến, hắn không thể phủ nhận rằng hắn không còn tình cảm với Châu Tư Duệ, nhưng có lẽ người mà hắn yêu nhất bây giờ chính là cô gái kia, là người mà hắn vừa yêu vừa nọ.

"Chuyện này anh sẽ nói rõ với em sau, còn bây giờ anh phải tìm bằng được cô ấy, em mau tránh ra đi."

Nhìn thấy thái độ cương quyết của hắn, Châu Tư Duệ cầm lấy con dao trên đĩa trái cây ở ngoài chiếc bàn đặt gần xích đu, cô ta kẻ dao vào cổ mình, giọng nói lạnh khốc phát lên: "Nếu anh còn rời đi nữa bước, em sẽ chết trước mặt anh."

Lục Thiên Mặc dừng lại hành động của mình, hắn bó lại chìa khoá vào túi quần, lên tiếng trấn an: "Tư Duệ, em bình tĩnh, mau bỏ dao xuống đi."

"Chỉ cần anh hứa với em là sẽ không đi tìm cô ta nữa, em sẽ lập tức nghe lời anh mà bỏ dao xuống."

Hắn chán chừ giãy lất, Châu Tư Duệ liền ấn mũi dao rạch một đường vào cổ mình, máu tươi lập tức ứa ra, Lục Thiên Mặc trừng mắt gắt đầu, tiến đến gạt phắt con dao trên tay cô ra, cúi đầu xem xét vết thương: "Anh sẽ không đi nữa, em bị thương rồi, mau vào trong xử lý đi."

Châu Tư Duệ lúc này mới hài lòng mỉm cười, cùng Lục Thiên Mặc xoay người vào trong...

[...]

Mạch Linh ngồi một mình trên bãi cát, cô đã quay lại nơi तो chức lễ cưới sau khi mọi người đã về hết, trong lòng cô tràn đầy sự thất vọng. Nhưng khi suy nghĩ thông suốt rồi thì cô mới biết, có lẽ tình cảm của cô và hắn chỉ bấy nhiêu đó thôi vẫn chưa đủ, hắn từng nói sẽ lấy cô, và hắn cũng đã thực hiện được lời hứa của mình. Sự xuất hiện của người phụ nữ đó đối với Lục Thiên Mặc cũng là một sự bất ngờ, nhưng cô chỉ cần biết hiện tại hắn muốn lấy cô, vậy thì cô phải tự đứng dậy để giành lấy hạnh phúc cho riêng mình.

Một chiếc xe ô tô đỗ lại ngoài lề của đường quốc lộ rộng lớn, một tên áo đen chạy đến chỗ cô, cúi người cung kính: "Cô Kiều, lão đại đang rất lo lắng cho cô, cô hãy lên xe cùng chúng tôi quay về đi ạ?"

Mạch Linh xoay đầu nhìn tên vệ sĩ trước mặt, khoé môi khẽ cong lên: "Ai bảo với cậu là tôi sẽ cùng cậu về?"

Tên vệ sĩ kia chưa kịp hiểu được ý của cô là như thế nào thì cô đã đi đến bên cạnh chiếc ô tô kia, một giây sau liền phóng vọt đi, mặc kệ tên vệ sĩ đáng thương nào đó đang í ới gọi theo phía sau.

Biệt thự Lục gia.

Mạch Linh nhắc chiếc áo cưới bước vào, vừa vận nhìn thấy Lục Thiên Mặc và Châu Tư Duệ đang ngồi ở sofa, hắn đang không ngừng chửi mắng thuộc hạ vì không tìm được cô, còn người đàn bà kia thì ung dung ngồi nghịch di động.

Vừa nhìn thấy Mạch Linh về, Lục Thiên Mặc đã nhanh chóng nhào đến ôm chặt cô, lời nói mang hết mười phần ôn nhu: "Bảo bối, em đã đi đâu vậy? Em có biết là anh lo lắng cho em như thế nào hay không?"

Mạch Linh gạt mạnh tay hất ra, cô không nói bất cứ một lời nào. Lúc này Châu Tư Duệ tiến đến bên cạnh Lục Thiên Mặc, cô ta đứng trước mặt Mạch Linh hóng hách lên tiếng: "Cô quay về để dọn đồ rồi khỏi đây co đúng hay không, vậy thì mau mau thu xếp nhanh đi a."

Khoé môi cô chợt bật lên một nụ cười khinh bỉ, cô giơ ngón tay đeo nhẫn cưới của mình lên, nó còn sáng gấp mười lần chiếc nhẫn trên tay Châu Tư Duệ: "Tuy lễ cưới không thành, nhưng tôi mới là người vợ danh chính hôn thuận với Lục Thiên Mặc, cô ăn nói cho tự tế vào, kẻo phải rời khỏi đây..." Mạch Linh dừng lại rồi liếc nhìn sang Lục Thiên Mặc, sau cùng mới knot ngang vai Châu Tư Duệ, bỏ lại vài chữ: "Là cô đó!"

Bạn đang đọc truyện *Súng Vết Tình Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Đùng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi

Mạch Linh với cánh tay ra sau lưng kéo khoá cây áo cưới nhưng trông nó cực kì khó khăn, cô loay hoay cả buổi nhưng vẫn không thể nào tự cởi được chiếc áo nườm rã kia. Một bàn tay bỗng dưng chạm vào làn da mịn màng của cô khiến Mạch Linh bất giác tê người, giọng nói của Lục Thiên Mặc vang lên bên vành tai.

"Anh giúp em."

Cô không nói gì để mặc cho hắn kéo xuống dây khoá rồi mở từng nấc của sợi dây nhỏ đan thành hình thang ở sau lưng.

Chiếc áo cưới được buông xuống, cô xoay người đi thẳng vào phòng tắm, gương mặt vẫn không chút cảm xúc nào. Lục Thiên Mặc rất khó chịu vì thái độ của cô, cùng cô vào phòng tắm.

"Bảo bối, em đừng giận anh nữa, thật sự thì Tư Duệ trở về anh hoàn toàn không biết."

Lúc này Mạch Linh mới ngẩng mặt lên nhìn hắn, trông mắt sáng trưng một màu trong suốt: "Anh nói đi, giữa em và cô ta, anh muốn chọn ai hả?"

Lục Thiên Mặc ôm cô vào lòng, hắn đưa tay vuốt lấy mái tóc rối bù của cô: "Anh yêu em, em tuyệt đối phải tin điều đó."

Cô đang tay đẩy anh ra, bước chân vào bồn tắm tự ý tắm rửa: "Ra ngoài."

Giọng nói lạnh lùng của cô phát lên như một mệnh lệnh, Lục Thiên Mặc đứng lì tại chỗ, lông mày khẽ nhíu lại. Hắn đã hứa với cô như thế rồi mà cô vẫn còn giận hay sao a.

Mạch Linh với tay cầm chai dầu gội ném về phía hắn, gầm gừ: "Em bảo anh ra ngoài."

Lục Thiên Mặc bất được, cúi người đặt chai dầu gội lên kệ, hắn xua xua tay, nở một nụ cười méo mó: "Được, được rồi. Anh ở bên ngoài đợi em"

Hắn nói xong rồi xoay người bước ra khỏi cửa phòng tắm. Mạch Linh phi môi liếc hắn một cái rồi bỗng dưng mỉm cười. Tiểu tam a, cô hãy đợi đó, tình cảm của tôi và Lục Thiên Mặc khó khăn lắm mới có thể đi được đến ngày hôm nay, tôi sẽ không dễ dàng để cô cướp mất anh ấy đâu.

Gần ba mươi phút sau cô mới bước chân trở ra phòng ngủ của mình, Lục Thiên Mặc vẫn đang ngồi ở ngoài ghế salon đợi cô, vừa nhìn thấy cô hắn đã dang tay kéo cô đến gần: "Bảo bối!"

Mạch Linh nhu mày nhìn hắn, đưa tay gỡ tay hắn ra: "Chẳng phải em đã bảo anh ra ngoài rồi hay sao?"

Lục Thiên Mặc đặt cô ngồi lên đùi mình, vòng tay qua ôm lấy vòng eo mảnh khảnh, hắn cúi đầu đặt cằm lên đỉnh đầu cô, giọng nói phát ra rất ôn nhu cung chiêu: "Em đừng như vậy nữa mà, anh phải làm như thế nào thì em mới bình thường lại đây?"

Mạch Linh vừa thấy bóng dáng của người phụ nữ nào đó đang đứng trước cửa phòng, cô nhoen miệng cười chោng tay qua ôm cổ Lục Thiên Mặc, cất giọng dụ dỗ: "Mặc, vậy anh nói xem anh yêu em là thật hay là không?"

Hắn hôn lên trán cô, mỉm cười trả lời: "Ừ! Anh chưa từng đem tình yêu ra để nói đùa."

Châu Tư Duệ ở bên ngoài tức tối quay về phòng, vừa nhìn thấy cô ta rồi đi thì Mạch Linh cũng nhảy xuống khỏi người Lục Thiên Mặc: "Em sẽ xem thành ý của anh như thế nào?"

"Vậy thì tôi nay anh ngủ lại đây, xem như là thành ý vậy?"

Cô đưa mắt nhìn hắn nằm trườn trên giường, khoé môi còn treo một nụ cười trên ghẹo làm cô tức đến mức muốn chạy đến đâm cho hắn một phát dao vào ngực.

"Đây là phòng của em, anh không được ở lại, anh qua mà ngủ với Tư Duệ của anh đi."

Hắn cong môi méo mó nặn ra một nụ cười: "Thôi mà thôi mà, anh và Tư Duệ hiện tại không còn tình cảm gì nữa, em có phải không là đang ghen a?"

Cô nhún vai, làm ra vẻ mặt không quan tâm hướng đến hắn: "Tư Duệ Tư Duệ, suốt buổi anh cứ gọi tên cô ta ngọt ngào như thế là chẳng phải có ý định muốn vứt bỏ em để ở bên cạnh cô ta hay sao?"

Hắn lẩn người, kéo cái chăn dày lên trùm kín mít, âm thanh ở bên trong chăn phát ra ồm ồm: "Anh đi ngủ đây, không nói với em nữa."

Mạch Linh thẹn quá hoá giận lao đến lật tung chiếc chăn rồi kéo hắn xuống giường, cô hướng ra cửa hét lớn: "Người đâu. Mau vào đây."

Lập tức có hai tên thuộc hạ chạy vào, cũng đúng lúc bọn họ thấy một cái bóng đen bay qua rồi ngã nhào trên ghế salon, hai vệ mặt sững sốt nhìn lẫn nhau của mình mặt mày đen thui đang thống khổ vì vừa bị người phụ nữ nào đó đá bay.

Cô liếc mắt đến hai tên thuộc hạ, dúi thẳng ngón tay chỉ về phía Lục Thiên Mặc: "Các người mau đem anh ta ra, nhanh."

Hai tên kia đứng chôn chân nhìn nhau rồi nhìn đến lão đại và vợ lão đại ở trước mặt, gương mặt cực kì khó xử. Lục Thiên Mặc nhún vai, đứng lên phất tay cho hai tên thuộc hạ lui đi, hắn xoay lại làm ra vẻ mặt vô tội nhìn cô, trông thật đáng thương: "Thân thù em càng ngày càng tiến bộ rồi, anh thật sự sợ một ngày nào đó bị em đánh chết mất."

Mạch Linh trèo xuống giường, đẩy hắn ra ngoài cửa: "Vậy thì anh liệu mà đối xử với em từ tế một chút." Nói xong liền đóng cửa cái "Rầm" bỏ người đàn ông kia lại bên ngoài.

Lâm An Thư ngồi ở quán bar quen thuộc nhắm nhai vài ly Wickky sủi bọt, cô chớp hàng mi dài của mình hướng về phía vô định trước mặt, trong lòng tràn đầy cảm giác áp bức.

Phía bên kia truyền đến tiếng cãi nhau và mắng nhiếc náo nhiệt, Hàn Ứng đã say bí tỉ ngồi vào một góc, bên cạnh là một người đàn ông trung niên khoảng hơn năm mươi tuổi, ông ta dường như có ý muốn dụ dỗ Hàn Ứng rồi đi nhưng đã bị hắn gạt phất tay, chỉ thẳng mặt đay nghiến: "Ba buông con ra, ba tới đây làm gì?"

Hàn Lâm phát tay với người phục vụ thanh toán tiền rượu rồi quay sang phía đứa con trai đang say sưa kia: "Công ty còn biết bao nhiêu là việc, mấy ngày nay con lại đắm đầu vào uống rượu. Con làm việc nên nghỉ cho ba một chút đi."

"Ba thì biết gì, chuyện của con ba không cần quan tâm. Ba về đi, con không về."

"Con..." Hàn Lâm tức giận đến mức không thốt lên được lời nào, vài phút sau ông ta mới ôm hận rồi đi: "Con có giỏi thì đừng về Hàn gia nữa."

Lâm An Thư dõi mắt theo phía người đàn ông trung niên kia, đến khi bóng ông ra khuất sau cánh cửa kính sang trọng cô mới bước xuống chiếc ghế cao, nhẹ nhàng tiến đến bên cạnh Hàn Ứng.

"Hàn Ứng! Anh uống say rồi, tôi đưa anh về."

Hắn quay đầu lại nhìn cô, khoé miệng chợt nhếch lên: "Huh! Lại là cô? Tôi không muốn bị quấy rầy, cô mau cút đi."

Cô mặc kệ những lời hắt hủi, dùng hết sức để đỡ lấy người của Hàn Ứng đứng lên rồi hỏi quản lí để thuê một phòng Vip để đưa hắn vào trong. Lâm An Thư cô phải rất vất vả mới có thể đưa được người đàn ông kia lên giường, cô giúp hắn tháo bỏ giày và áo khoác ngoài, dùng khăn ướt lau mặt cho hắn.

Ngón tay cô dừng lại trên đầu mũi cao thẳng kia, gương mặt điểm lệ của cô khẽ mỉm cười: "Anh cần gì phải dầy vò bản thân như vậy? Sống cho hiện tại chẳng phải là tốt hơn nhiều hay sao?"

Một tiếng thở dài khẽ cất lên, cô ngồi đó suốt đêm để canh chừng hân, người đàn ông kia trong mơ vẫn hay gọi tên Mạch Linh, nhiều lần còn nắm chặt lấy tay cô, biến cô trở thành người thay thế.

Lâm An Thư phát giác cười nhạt, cảm giác thể lương dâng đến trong ngực, cô tiến đến mở rèm cửa, hướng mắt nhìn xuống thành phố rực rỡ ánh đèn sáng bên dưới.

Giá như cô có thể gặp được Hàn Ứng trước khi để hân gặp Mạch Linh..

Thì mọi chuyện có lẽ sẽ khác...

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, đến lúc bốn giờ sáng, cô xoay người cầm lấy túi xách, cúi người xuống cạnh người đàn ông đang ngủ say, nhẹ nhàng đặt lên môi Hàn Ứng một nụ hôn.

...

Ánh nắng mặt trời hắt vào phòng nóng ẩm đã khiến nhiệt độ của máy lạnh hạ xuống một cách đáng kể, Hàn Ứng mở mắt, cảm thấy đầu đau như búa bổ, hân nhìn một lượt qua căn phòng, rồi dừng lại ở mảnh giấy trên bàn. Trước khi rời khỏi, Lâm An Thư đã viết lại vài dòng gửi cho hân, Hàn Ứng đọc qua, trong lòng bỗng dưng phức tạp. Người phụ nữ này rốt cuộc là có mục đích gì, tại sao cứ mãi theo phiên nhiều cuộc sống của hân.

Lâm An Thư sai chân đi dạo ở bờ hồ gần công viên, cô hít thở vài hơi thật sâu, cô vừa nhận được hợp đồng ở Pháp nhưng vẫn đang đắn đo không biết rằng mình có nên nhận lời hay không, bởi vì ở Đài Loan cô còn một nỗi bận tâm rất lớn, đó cũng là thứ mà cô đã tìm kiếm rất lâu trong cuộc đời mình.

"Cô ta ở đằng kia."

"Mẹ kiếp! Lần này xem cô còn chạy đi đâu."

Một loạt tiếng thất thanh vang lên, Lâm An Thư quay đầu nhìn lại đã thấy một đám giang hồ đang cầm dao đuổi đến phía cô, mà người cầm đầu lại là thuộc hạ thân tín của Mai Hằng Quốc, người mà cô đã từ chối vụ kiện của Hàn Ứng.

Cô biết hân đến đây để tìm cô đòi tiền bồi thường, nhưng bọn chúng hung hăng đến thế đứng lại thương lượng cũng chẳng được gì, cô xoay đầu bỏ chạy về hướng thành phố, bọn người kia vẫn một mực đuổi theo sát có.

Một chiếc xe mô tô bỗng dưng chạy đến trước mặt cô, theo quán tính cô lao đến trước mặt người đang cầm xe, bánh xe trước đập mạnh vào đầu gối cô làm cô lập tứ ngã nhào xuống đường.

"Đề xem cô còn chạy đi đâu."

Mai Hằng Quốc tiến đến nắm lấy tóc cô kéo ra phía sau, hân ra lệnh cho thuộc hạ tiến đến kề dao vào mặt cô hù dọa.

"Cô nghĩ ba tỷ của tôi có dễ dàng nuốt trọn được hay sao?"

Lâm An Thư cắn chặt môi, bàn tay để dưới đường cung lại thành nắm đấm: "Cho tôi một tuần nữa có được không?"

Người đàn ông kia nghiêng răng cầm con dao nhọn để lên má cô, đưa tay nâng cằm cô lên: "Tôi đã cho có quá nhiều thời gian rồi, nếu như hôm nay cô không đưa tiền, vậy thì gương mặt xinh đẹp này tôi đành hạ tay hủy hoại đi rồi a."

Cô nhắm môi, hất mặt tránh sự đụng chạm của ông ta lại vô tình chọc cho ông ta nổi giận, dang tay tát thẳng vào mặt cô.

"Ranh con, nếu như mày đã không biết điều vậy thì tao cũng chẳng cần nhiều lời với mày làm gì nữa."

Con dao nhọn đưa đến mặt cô, Lâm An Thư có thể cảm nhận được vị lạnh của đồng thau trên má mình, Mai Hằng Quốc xoay lưỡi dao lại, hạ tay xuống.

"Dừng lại."

Một giọng nói cao ngạo từ phía sau vang lên, mọi người cùng nhau đồng loạt quay đầu lại nhìn, Hàn Ứng bước xuống xe cùng với hai tên thuộc hạ, ung dung đi về phía bọn họ.

"Hàn Ứng...!" Khoé môi Lâm An Thư khẽ giật, cô đưa mắt nhìn hân, trong lòng không khỏi hoài nghi.

Hân đến cả nhìn có cũng chẳng thèm liếc nhìn một cái, phất tay đến bọn thuộc hạ của mình, bọn chúng liền quăng đến một chiếc cặp táp nhỏ, Hàn Ứng lạnh lùng thả hai tay vào túi quần, bất cần lên tiếng: "Ba tỷ, cầm và rút!"

Mai Hằng Quốc vừa thấy Hàn Ứng đã hiện ra nét lo sợ, sau khi cầm được số tiền muốn có trong tay, hân ta liền nở một nụ cười đầy kiêu ngạo: "Hoá ra đến cuối cùng người chịu chi tiền lại là Hàn tổng đây, xin đa tạ."

Bọn người của Mai Hằng Quốc nhận được tiền không chần chừ rời đi. Lâm An Thư có lồm cồm bò dậy, giọng nói có vẻ đứt quãng: "Sao anh biết tôi ở đây?"

Hàn Ứng châm một điếu thuốc, nhả ra một làn khói dài mờ ảo: "Vô tình đi ngang qua."

Cô nhẹ nhàng nở một nụ cười nhạt, quên mất cả vết thương đang sưng tấy trên đầu gối mình: "Cảm ơn anh đã cứu tôi."

"Cô đừng nghĩ điều gì quá xa vời, Hàn Ứng tôi là người không thích mắc nợ người khác, chuyện lần này là tôi trả công cho cô vì cô đã hủy bỏ vụ kiện."

Nụ cười trên đôi môi kia liền tắt ngấm..

Cô giương đôi mắt sáng long lanh của mình nhìn hân, khoé mắt đã tràn đầy hơi nước: "Là thật sao?"

Hàn Ứng phá một vòng khói đến trước mặt cô, ánh mắt hân hip hờ: "Nếu cô vẫn còn tự tôn của mình thì đừng bao giờ xuất hiện trước mắt tôi, bằng không thì đừng trách vì sao tôi tàn nhẫn."

Vì sao tàn nhẫn?

Chẳng lẽ bây giờ hân còn không đủ tàn nhẫn sao?

Lâm An Thư hít một hơi thật sâu, cô chớp chớp hàng mi dài, vài giọt nước mắt óng ánh chảy ra: "Được, nếu như anh muốn như vậy. Tôi sẽ rời khỏi đây."

Cô xoay người, một cái quay đầu cũng không có. Bước chân đai nặng trĩu giẫm đạp lên đường, trong cơn gió mùa hè mát rượi, những giọt nước mắt trong suốt kia cứ mãi rơi ra, rồi thấm đẫm cả gương mặt xinh đẹp đã mờ nhạt..

Bạn đang đọc truyện *Sùng Vật Tinh Nhân 999* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Châu tư duệ - người phụ nữ không biết xấu hổ

Đạo gần đây công ty của Lục Thiên Mặc trở nên trúng một số lượng lớn hợp đồng của các công ty đối tác nước ngoài, hân vì không muốn ở nhà chạm mặt Châu Tư Duệ nên đã cùng Mạch Linh ở công ty suốt, thời gian sau khi buổi kết hôn kia không hoàn thành kể đến nay cũng đã được hai tuần.

Mạch Linh ngồi ở ghế thư kí chăm chú ki vài bộ hồ sơ thay cho Lục Thiên Mặc, hân đang trong phòng họp bàn một số vấn đề cho dự án sắp tới, cô không muốn đi theo quấy rầy nên đã ở lại phòng làm việc để làm cho xong phần công việc của mình, cô nghĩ người ra sau ghế khẽ nhắm mắt lại, hai bả vai lúc này đã đau nhức.

Một bàn tay ai đó đặt lên vai cô rồi xoa bóp nhẹ nhàng, Mạch Linh mở mắt nhìn đến người đàn ông sau lưng mình qua chiếc gương lớn, cô đưa tay đám đám lên vai mình, giọng nói trong trẻo vang lên: "Bên này."

Lục Thiên Mặc nhích tay sang phía cô chỉ, hai bàn tay to lớn của hân dường như xuyên qua lớp áo sơ mi mỏng của cô, làn da cô có thể cảm nhận được những vết nhám chày sần trên lòng bàn tay hân, cô bỗng dưng muốn bật khóc, cũng chẳng hiểu lí do tại sao.

"Anh quay lại lúc nào?"

Hắn ôm cô đặt lên đùi mình, về mặt có vài phần tiêu tụy đi: "Anh vừa mới hợp xong, em thấy mệt sao, anh đưa em về nhé."

Cô lắc đầu, tự nhiên muốn tựa đầu vào vai hắn khóc thật to: "Em có chuyện muốn hỏi anh."

"Em hỏi đi."

Mạch Linh ngược đôi mắt đã tràn đầy hơi nước lên nhìn anh, khoé môi cô run run: "Bây giờ Châu Tư Duệ về rồi, còn chuyện của chúng ta sẽ như thế nào? Hôn lễ và cả những chuyện sau này nữa?"

Lục Thiên Mặc trầm ngâm hồi lâu không nói một lời, hắn cũng đang rất khó xử, trước đây Châu Tư Duệ từng cứu hắn mà không màng đến mạng sống của mình, hắn đã hứa với cô ta rằng sau này nhất định sẽ cho cô ta một hôn lễ hoành tráng. Nhưng sau bao năm mất tích, bây giờ Châu Tư Duệ trên tay vẫn còn đeo chiếc nhẫn cầu hôn kia, hoá ra trong hai người. Mạch Linh vẫn còn không thể biết được sau cùng hắn sẽ chọn ai.

Sau một lúc lâu nhưng hắn vẫn không trả lời, Mạch Linh bước xuống khỏi đùi hắn, cô tiến đến bên cửa sổ kính to trong suốt, đưa hai tay ôm lấy người mình: "Nếu như câu trả lời đối với anh khó như vậy..." Cô xoay mặt lại phía hắn, đôi mắt đã đỏ hoe: "Vậy thì anh không cần trả lời nữa."

Lục Thiên Mặc nhìn thấy cô khóc quả thật trong lòng cũng không cách nào chịu được, hắn bước đến ôm cô, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng nhỏ của cô: "Anh yêu em, nhưng hiện tại anh vẫn còn một số chuyện phải nói rõ cho cô ấy hiểu. Trước đây cô ấy đã theo anh hơn tám năm, đã vì anh mà xem chút mất mạng. Bây giờ anh không thể nào không có một chút trách nhiệm gì với cô ấy được."

Mạch Linh đưa tay lau khoé mắt, cố nặn ra một nụ cười nhạt: "Anh cần thời gian bao lâu?"

"Hai tháng!"

"Được, em sẽ chờ anh hai tháng!"

Cô nói xong liền rời khỏi vòng tay của hắn. Thời gian trước hắn từng đối xử với cô như thế nào, chẳng lẽ còn không bằng những gì mà người phụ nữ kia đã làm cho hắn hay sao? Cô cũng sắp mất mạng, sắp thai, nhiều lần bị hành hạ đến thân tàn ma dại, gia đình thì phá sản, bấy nhiêu đó vẫn không đủ để hắn tuyệt tình với người phụ nữ kia. Nhưng mà cũng đúng, nếu như nói rõ hơn thì cô lại chính là kẻ thứ ba, là người đến sau trong lúc mọi sự thù hận và hiểu lầm trong lòng Lục Thiên Mặc đang đổ dồn về phía ba cô, mà lúc đó Châu Tư Duệ ở trong thâm tâm hắn thì đã chết.

Buổi tối, trên bàn ăn có mấy người gồm Lục Thiên Mặc, Mạch Linh, Châu Tư Duệ, Doãn Phi và Bạch Phụng. Lô Tấn và Rob đã bận một số chuyện nên đã ra ngoài, thức ăn được mang lên, Châu Tư Duệ nhìn lướt qua một vòng, rồi chép miệng: "Mặc, những món ăn này không hợp khẩu vị của em, chẳng lẽ anh đã quên những món em thích rồi hay sao?"

Lục Thiên Mặc lúc này mới nhìn đến các món ăn trên bàn, suốt gần hai năm nay đầu bếp và quản gia luôn làm những món mà thường ngày Mạch Linh đều ăn, khi Châu Tư Duệ quay về, hắn cũng quên dặn lại người làm chế biến thêm những món ăn khác, Mạch Linh ngồi bên cạnh chỉ nghe rồi chăm chú ăn cơm, cùng bọn người Doãn Phi nói chuyện cực kì vui vẻ.

Hắn phát tay kêu người đến dọn mau chuẩn bị các món ăn mà Châu Tư Duệ yêu cầu, hắn vẫn chưa kịp ăn gì đã buông đũa xuống: "Đã lâu rồi, em vẫn không thay đổi khẩu vị hay sao?"

Cô ta liền nhảy đến bên cạnh hắn, cong cánh tay vòng qua ôm lấy hắn: "Bởi vì đó là những món mà anh và em cùng thích."

Doãn Phi cười lạnh, cô nhấp cạn ly nước lọc trên bàn, khoanh tay nhìn người phụ nữ trước mặt: "Chỉ cả à, đã nhiều năm như vậy rồi, lão đại cũng chẳng còn muốn ăn những món đó nữa, tôi nghĩ là cô sẽ phải ăn một mình đó a."

"Cô..."

Châu Tư Duệ giận đến mức tím mặt, mà quả thật khi thức ăn được đem ra chỉ có một phần, Lục Thiên Mặc vẫn đang ung dung ăn những món cũ. Mặc dù rất âm ỉ nhưng cô ta cũng phải cúi đầu ăn cho xong bữa cơm, trong lòng không thoát khỏi cơn giận dữ.

Sau bữa cơm đó thì ai đều về phòng nấy, duy chỉ có Doãn Phi và Bạch Phụng là vẫn còn ở phía sân để hóng gió một lúc. Không biết từ bao giờ cô lại có cảm giác rất đặc biệt với Bạch Phụng, đó không phải là cảm giác mà từ trước đến đây cô đã có với Lục Thiên Mặc, mà cảm giác lần này nó khác vô cùng.

Bạch Phụng cúi lấy áo khoác choàng lên vai cô, giọng nói nhàn nhạt truyền đến: "Trời bắt đầu lạnh rồi, em nhớ phải giữ ấm cơ thể đấy nhé."

Doãn Phi cười cười, hướng đến Bạch Phụng lên tiếng: "Em biết rồi."

"Doãn Phi..." Bạch Phụng bất chợt xoay mặt cô lại, lời nói phát ra mang theo vài phần áp úng: "Chúng ta theo lão đại cũng đã hơn mười năm rồi. Bây giờ...Nếu như em đồng ý theo anh, chúng ta sẽ rút khỏi Hắc đạo, tìm một nơi yên ổn để sống, chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu sau khi đã kết hôn. Em thấy như thế nào?"

Nụ cười trên môi cô cứng đờ, đôi mắt xinh đẹp nhìn về hướng xa xăm: "Anh đã quên rồi sao, trước đây là lão đại đã cứu mạng chúng ta, bây giờ không phải nói đi là được, hơn nữa Hắc đạo vẫn chưa ổn định, em không thể rời khỏi."

Khoé mắt Bạch Phụng có chút ánh lên tia buồn bã, nhưng hắn đã cố giấu đi: "Ừ! Anh luôn tôn trọng quyết định của em."

Doãn Phi hít một hơi thật sâu, cô choàng tay qua thắt lưng hắn giữ chặt: "Chúng ta ở đây vẫn có thể hạnh phúc mà, không đúng hay sao?"

Bạch Phụng mỉm cười hôn nhẹ lên trán cô, gật đầu chấp thuận: "Được, mọi chuyện đều theo ý em."

"Bộp! Bộp! Bộp!"

Một tràng tiếng vỗ tay từ sau lưng hai người vang lên, Châu Tư Duệ bước đến, nhìn Doãn Phi và Bạch Phụng một cách đầy xảo quyết: "Hoá ra sau một thời gian không gặp thì hai người lại yêu nhau đến như thế a, quả thật là bất ngờ."

Doãn Phi nhếch môi, nở một nụ cười khinh bỉ: "Chuyện của tôi, không phải phiên chị cả đây xen vào."

Châu Tư Duệ tiến đến ngồi lên chiếc xích đu gần đó, cô ta ngồi bất chéo chân, tay cầm lấy quả táo đỏ trên bàn: "Bây giờ tôi về rồi, sớm muộn gì tôi cũng sẽ là phu nhân của Hắc đạo, đến lúc đó cô không cần xin rút khỏi, tôi cũng sẽ lập tức đuổi cô đi."

Bạch Phụng ôm lấy vai Doãn Phi, ánh mắt khê híp lại: "Ở đây vẫn chưa đến lượt cô lên tiếng quyết định đâu."

Doãn Phi cùng Bạch Phụng quay đi, trước khi mất hút cô cô để lại vài lời: "Cuộc đời tôi đi theo lão đại lâu như vậy, cũng chỉ công nhận Kiều Mạch Linh là chị dâu củ Hắc đạo, còn cô thì đừng có mơ mà chạm tay đến vị trí đó."

Châu Tư Duệ nắm tay thành nắm đấm, cô ta tức giận giáng một đấm lên bàn, trông mất ánh lên tia đỏ ngầu của máu. Cô ta ngồi đó vài phút rồi cất bước vào trong, muốn tìm Lục Thiên Mặc bồi đắp tình cảm.

Trước cửa phòng hắn bây giờ đang có hai tên vệ sĩ đang canh gác, cô ta đi đến ung dung định mở cửa bước vào thì đã nhanh chóng bị vệ sĩ cản lại.

"Hai người làm gì vậy? Có biết tôi là ai không mà dám cản đường?"

Một trong hai tên lên tiếng trả lời: "Cô Châu! Lão đại có dặn không được để bất kì ai vào trong làm phiền, lão đại đang rất bận."

Châu Tư Duệ nghiêng răng nghiêng lợi, gạt phất tay tên vệ sĩ đang chặn trước cửa, lời nói phát ra vô cùng chua ngoa: "Nói cho các người biết, tôi sau này sẽ là vợ của Mặc, các người liệu hồn mà tránh sang một bên, nếu không thì..."

"Nếu không thì sao?" Mạch Linh thì đang sau đi đến, trên tay cô còn bế một tách trà gừng.

Hai tên vệ sĩ vừa nhìn thấy Mạch Linh đã cúi đầu một góc sáu mươi độ chào hỏi: "Cô Kiều!"

Mạch Linh nhếch môi khẽ cười, cô đưa mắt nhìn Châu Tư Duệ bên cạnh: "Cô muốn gặp anh ấy?"

Châu Tư Duệ khoanh tay trước ngực nhìn Mạch Linh, thái độ hoàn toàn không muốn trả lời.

"Vậy được rồi, tôi sẽ thông báo lại với Mặc, nhưng tôi không chắc là anh ấy sẽ có thể gặp cô."

Mạch Linh vừa xoay đi thì thuộc hạ đã mở cửa, Châu Tư Duệ tức tức kéo tay Mạch Linh lại, tách trà nóng liền rơi xuống đổ đầy trên cánh tay cô.

"Cô là cái gì mà bọn họ lại chịu mở cửa cho cô, còn tôi thì lại không? Tôi nói cho cô biết, tôi mới là người mà Mặc yêu nhất, cô chỉ là kẻ chen vào giữa tôi và anh ấy, cô mau rút khỏi đây đi, chỉ có tôi mới xứng đáng làm vợ của Mặc. Cô nghe rõ chưa?"

"Chuyện gì mà ồn ào quá vậy hả?"

Lục Thiên Mặc từ bên trong phòng mở cửa bước ra, hần nhủu mày nhìn hai người phụ nữ trước mặt, cánh tay Mạch Linh lúc này cũng dâng lên cảm giác đau rát, mông đỏ phồng lên ở giữa khớp tay cô.

Hắn đưa mắt nhìn, vừa thấy vết phỏng kia đã lập tức hốt hoảng hỏi cô: "Bảo bối, em bị làm sao vậy, em bị bỏng rồi."

Mạch Linh là đầu, nhỏ nhẹ đáp: "Em không sao, chỉ là do em bắt cần làm rơi tách trà."

Lục Thiên Mặc vốn dĩ hoài nghi nhưng vẫn tạm thời gác qua chuyện lí do vì sao cô lại bị phỏng nặng như vậy, hần cho người lau dọn nước trà và các mảnh sứ trên sàn, quay sang hỏi Châu Tư Duệ: "Em tìm anh có chuyện gì?"

Cô ta nhún vai, nhào đến ôm chặt lấy hần: "Tôi nay người ta muốn anh."

Lục Thiên Mặc đẩy cô ta ra, lạnh lùng lên tiếng: "Hôm nay anh Linh sẽ ngủ ở phòng anh, và về sau cũng sẽ như vậy."

Châu Tư Duệ nghe như sét đánh ngang tai, cô ta lập tức giằng hỏi lại: "Ý của anh là sao?"

"Ý của anh là, anh và Linh đã lấy nhau, tuy lễ cưới không thành nhưng anh và cô ấy đã là vợ chồng, cô ấy ngủ ở phòng anh thì cỡ gì gọi là không đúng?"

"Anh..." Châu Tư Duệ nghiêng rặng nghiêng lợi, chuyển ánh mắt sang phía Mạch Linh: "Đều là tại cô, cô đi chết đi."

Cô ta hung hần đến đến nắm lấy tóc Mạch Linh rồi rất nhanh tay đập đầu cô vào thành lan can của dãy ngăn cách cầu thang, Mạch Linh vì bị bất ngờ nên không đỡ kịp, cô bị đập đầu khá mạnh khiến máu trên trán lập tức tuôn ra, cô ngã xuống nền nhà, cảm giác được chân tóc bồng bung ướt sũng.

Lục Thiên Mặc vội vàng cúi xuống ôm lấy Mạch Linh, hần dang tay tát lên má của Châu Tư Duệ, giọng nói đã hoàn toàn giận dữ đến mức cực hạn: "Ai cho phép em làm tổn thương cô ấy hả?"

Châu Tư Duệ đưa tay ôm lấy má, nướu má khóc lóc: "Anh chưa bao giờ động tay với em, vậy mà hôm nay anh vì cô ta mà đánh em?"

Hần tức giận đến mức có thể giết người, hần đưa tay bóp lấy cổ cô ta, lời nói phát ra từ kẽ răng: "Anh nói cho em biết, ngoại trừ anh ra thì bất cứ một ai trên đời này cũng không được phép động vào cô ấy dù chỉ là một sợi tóc. Cút!"

Châu Tư Duệ phát sốt đến mức đứng chôn chân tại chỗ, thái độ này...trước đây hần chưa bao giờ đối với cô ta như vậy, cô ta chần chừ vài giây rồi bùng mặt chạy đi. Lúc này Lục Thiên Mặc mới đưa Mạch Linh vào phòng, quay ra nói lại vài lời với hai tên vệ sĩ.

"Bất cứ ai cũng không được phép cho vào."

"Dạ, thư lão đại!"

Thời gian cứ thế trôi qua, nhanh đến mức Hàn Ứng có thể nghĩ là mình đã quên sự hiện diện của người phụ nữ kia cách đây hơn hai tháng, hần ngả đầu lên ghế lái, đưa hai ngón tay vuốt mạnh sống mũi ở gần hai đầu lông mày, từ hôm đó, sau khi hần về lại và chủ tâm để quản lí công ty thì hần cũng chẳng còn nhìn thấy Lâm An Thư nữa, sự biến mất bất ngờ của cô không khiến hần cho hần mang theo vài phần phức tạp.

Điện thoại trong túi được cầm lên, ấn đến một dãy số quen gọi đi.

"Hần thiếu, có chuyện gì?"

Hàn Ứng để tay lên vô lăng, giọng nói trở nên vô cùng mệt mỏi: "Cậu đi điều tra tất cả thông tin về Lâm An Thư cho tôi, càng nhanh càng tốt."

Đầu dây bên kia "Vâng dạ" vài tiếng rồi dập máy, Hàn Ứng thất lại dây an toàn, rời khỏi khu chung cư mà người phụ nữ kia đã ở.

Hần không biết vì sao mình lại lái xe đến đây rồi đậu dưới chân khu chung cư vài tiếng đồng hồ dài, đến khi hần biết được người phụ nữ kia rời đi, chiếc xe ô tô sang trọng cũng được lăn bánh.

Hàn Ứng quay trở về công ty, cũng đã lâu hần không hề gặp lại Mạch Linh, hai người cũng chẳng hề liên lạc với nhau dù chỉ một cuộc gọi nhưng chỉ cần hần biết cô vẫn sống tốt... Vậy là đủ!

Di động treo lên, Hàn Ứng đưa tay nhận lấy máy: "Mau nói!"

"Hần thiếu, những thứ anh muốn tôi điều tra, tôi đã gửi toàn bộ sang laptop cho anh rồi, nếu anh còn cần thêm gì cứ việc gọi điện cho tôi."

"Ừ!"

Hần tắt di động, đưa tay mở laptop trên bàn lên, hồ sơ mà Hắc Khuyển gửi đến đã nằm trong tài liệu của hần. Hần nhấp chuột đến mở ra xem, toàn bộ thông tin của Lâm An Thư đều hiện rõ trước mắt hần. Người phụ nữ này có xuất thân cũng là thiên kim tiểu thư của một hào môn giàu có nhưng lại bị thất lạc từ bé, đến khi học xong cấp ba, cô nhận lại được ba mẹ ruột của mình và quay về Mê-hi-cô để học tiếp, sau khi tốt nghiệp, cô đã lấy được bằng luật sư cao cấp của chính phủ Mê-hi-cô trao tặng và thắng nhiều vụ kiện lớn, sáu tháng trước cô về Đài Loan, nhưng lại vừa mới rời khỏi để sang Pháp tiếp nhận một vụ kiện khác.

Nhưng lí do thật sự...Có lẽ chỉ Hàn Ứng mới hiểu.

Thủ đô Paris.

Phía Bắc nước Pháp, nơi dọc theo hai bên bờ sông Seine chảy dài theo vòng tay của thành phố, một trung tâm phồn hoa đông đảo của giới chính trị và văn hoá xã hội, cũng không ít nơi mọc lên rất nhiều các hộp đêm, Lâm An Thư ngồi cùng một cô bạn gái trong quầy bar, đưa bàn tay thon dài cầm lấy ly rượu Vodka đưa lên môi nhấp lấy một ngụm.

"Thư Thư, cậu sang đây vậy còn công việc ở Đài Loan thì như thế nào?"

Lâm An Thư nhoen miệng cười, chạm ly với cô bạn bên cạnh: "Mình sang đây để làm việc đấy thôi."

"A! Hoá ra là cậu trúng một vụ kiện ở đây nên mượn cơ qua thăm mình luôn có đúng hay là không?" Đường Nhã Ninh trung ra bộ mặt hờn dỗi, bữu môi uống cạn lấy ly rượu vừa chạm

Lâm An Thư cười xoà xoà: "Không phải không phải, vì nhớ cậu nên mình mới nhận vụ kiện lần này đó a."

Thật ra thì cả hai lí do... Đều không phải.

Cô chỉ là muốn tránh mặt Hàn Ứng, lại trùng hợp có người gọi, nên cô quyết định sang đây một thời gian cho thư thả lại đầu óc. Đối với người đàn ông kia cô đã mạnh miệng lập một lời thề: Rằng! Bản thân sẽ không bao giờ từ bỏ hần.

Bạn đang đọc truyện *Súng Vặt Tình Nhân 999* Ngày được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 85: Bày mưu bắt cóc

Thủ đô về đêm ánh lên một màu huyền ảo giữa phố xá đông đúc, trên trời cao nhấp nháy đèn của một chiếc máy bay vừa chạy qua mấy đỉnh cao nhất của toà nhà, rồi hai cánh tại một sân bay tư nhả riêng biệt. Hàn Ứng bước xuống máy bay, đưa tay lấy cặp kính đen bản to đeo vào, không khí ở Paris quả thật là vô cùng mát mẻ, một chiếc xe ô tô lập tức chạy đến rồi thắng lại bên chân Hàn Ứng, người trên xe bước xuống cúi đầu, cung kính lên tiếng.

"Hần thiếu, xe anh cần đã được mang đến."

Hàn Ứng gạt đầu một cái rồi xoay người bước lên xe, hần đánh tay lái chạy quanh một vòng thành phố rồi cuối cùng mới quay về biệt thự riêng của mình.

Những người như hân và Lục Thiên Mặc thì bất kì đi đến đâu cũng có nhà riêng, có xe và vệ sĩ luôn kề cận. Tuy Hân Ứng không chính thức gia nhập Hắc đạo nhưng tiếng nói của hân lại rất có giá trị. Ở Đài Loan, hân và Lục Thiên Mặc chính là hai người đàn ông hoàng kim độc thân của giới tài chính, sau vụ lễ cưới kia không thành, Hân Ứng hân cũng đã nghe qua, nhưng Lục Thiên Mặc đã nhanh tay cắt đứt mọi thông tin của báo chí và những người có mặt chứng kiến sự việc ngày hôm đó cũng không được phép tiết lộ nửa lời ra bên ngoài. Đã hai tuần trôi qua rồi, hân đã phải suy nghĩ rất nhiều, người phụ nữ kia bây giờ cũng đã hạnh phúc như ý muốn của hân rồi, hân còn gì mà cần vương bận?

Tốc độ hơn hai trăm ki-lô-mét trên giờ, hân từ từ hạ xuống còn đến mức một trăm năm mươi, hân đưa tay ấn nút gần vô lăng để mở cửa xe và thu xếp gọn gàng lại nằm trong cốp sau. Trên đường quốc lộ phía Bắc này là nơi đô thị sầm uất nhất, hàng loạt các quán bar sang trọng thay nhau lướt ngược qua mắt hân, bên tai tựa hồ còn nghe được tiếng gió vi vu.

Một bóng dáng rất quen thuộc từ trong bar bước ra, người phụ nữ mặt trên người chiếc quần da bóng bó sát người để lộ hoàn toàn đường cong của cơ thể, chiếc áo hai dây màu đen ở bên trong kèm với một áo khoác da lộn mặc kềm ở bên ngoài, Hân Ứng chỉ cần nhìn qua đã có thể nhận ra đó là ai, không nói gì về quần áo, chỉ riêng mái tóc dài thẳng mượt kia hân đã chắc chắn rằng cô ta chính là người phụ nữ mà hân đang muốn tìm.

Nhưng tại sao hân lại sang tận đây để tìm cô?

Chính hân cũng không biết điều đó, hân chỉ biết rằng hân đã quen với sự xuất hiện của người phụ nữ ấy, bây giờ lại bỗng dưng không còn nữa, điều đó đã không khỏi làm hân phải thấy trống rỗng và nặng trĩu một cái gì đó giống như là nỗi áp bức vô hình. Hân Ứng đuổi theo chiếc xe taxi mà Lâm An Thư vừa bước lên rồi chạy một mạch đến đến vùng ngoại thành cách trung tâm khá xa.

Qua thông tin điều tra, Hân Ứng đã biết rằng Lâm An Thư vẫn đang ở tạm nhà thân chủ của mình cho đến khi vụ kiện kết thúc, thời gian để khởi kiện phải còn đến hơn một tháng nữa. Khi Hân Ứng rời khỏi Đài Loan để sang đây hân đã sắp xếp công việc của mình lại ở tập đoàn, những phản rắc rối phát sinh trong khoảng thời gian mà hân đi vắng sẽ được Hắc Khuyển thay.

Chiếc xe taxi dừng lại trước một căn biệt thự khá lớn, để vào được bên trong nhà thì cần phải vòng qua hồ bơi, Hân Ứng đổ xe lại bên lề đường, đưa mắt chăm chú nhìn Lâm An Thư bước ra khỏi xe rồi khuất dạng sau cánh cửa. Hân đành xe quay về biệt thự của mình nghỉ ngơi, trong đầu vẫn còn đung đung hỏi rằng tại sao hân lại quan tâm người phụ nữ kia như thế.

"Cái gì? Lỗ vớt?" Một người đàn ông tầm ngoài ba mươi đang ngồi ở trên ghế da xoay sau bàn làm việc của giám đốc hướng mắt về thuộc hạ của mình quát lớn: "Một lũ vô dụng, tổn thất lần này có thể dẫn đi tập đoàn chúng ta phải sụp đổ, các người có biết hay không?"

Quản lí của người đàn ông kia cúi người lên tiếng: "Thưa giám đốc, sự việc lần này là do tập đoàn Lục gia Hoàng thị đã nhúng tay vào, bọn họ đã cắt đứt con đường chuyển giao giấy tờ của chúng ta chỉ với một buổi tối ở bên cạnh."

Mai Hằng Quốc tức giận đập tay lên bàn, nghiến răng nghiến lợi: "Trước đây họ tác với Hân Ứng thì thất bại, bây giờ lại bị Lục Thiên Mặc đâm sau lưng, mày được lắm, tao sẽ lấy lại hết những gì mày đã lặt đổ của tao."

Một số hợp đồng bên công ty của Mai Hằng Quốc đã bị hủy bỏ, các đối tác thì lại liên tục kéo hết sang tập đoàn của Lục Thiên Mặc khiến cho Mai thị phải tổn thất rất lớn, hân trùng to mắt, khoé miệng nhếch lên, lăm lăm và lòi trong miệng.

Buổi tối, Mạch Linh vừa cùng Lục Thiên Mặc ở công ty bước ra thì di động của cô lại reo lên inh ỏi.

"A lô."

"..."

"Anh nói cái gì? Mẹ của tôi bị như thế nào?"

"..."

Chẳng biết đầu dây bên kia nói gì nhưng trông về mặt của Mạch Linh bỗng chốc sa sầm đi, cô đứng trơ ra đó nghe những gì truyền đến ở phía đầu dây bên kia, cho đến khi Lục Thiên Mặc lên tiếng hỏi cô thì ba hồn bảy vía cô mới nhập lại vào xác: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Mạch Linh nói nhanh vài câu, bây giờ cô chỉ muốn gấp gấp chạy đi: "Mẹ em xảy ra chuyện rồi, anh về nhà trước đi."

Lục Thiên Mặc đưa tay nín lấy tay cô, cũng lo lắng không kém: "Đợi anh lấy xe, anh đưa em đến đó."

"Không cần đâu, anh cứ về nhà trước đi, cô chuyển gì em sẽ gọi điện thoại cho anh. Với lại chỗ mẹ em cũng không cùng đường về đến biệt thự."

Hân thấy cô có vẻ rất gấp nên đã gạt đầu đồng ý, trước khi cô bước lên chiếc taxi vừa mới gọi được, hân còn dụi dằm cắn dằm vài lời: "Em phải cẩn thận, có chuyện gì báo ngay cho anh."

"Vâng." Mạch Linh gạt đầu rồi nhanh chóng leo lên chiếc taxi phóng đi. Hân cũng xoay đầu đi lấy xe, quay trở về biệt thự.

Mạch Linh ngồi ở phía sau xe taxi, nói với tài xế là đưa cô đến bệnh viện Vĩnh Dân ngay nhưng hân ta làm như hoàn toàn không nghe thấy, hân đưa cô đến một đoạn đường cách rất xa trung tâm của Đài Bắc. Mạch Linh lúc này mới cảm thấy có điều gì đó không đúng, cô lập tức đẩy cửa xe để nhảy ra ngoài, nhưng từ đằng sau lại xuất hiện hai tên đàn ông đàn ông nhào đến chụp lấy tay cô rồi khóa trụ lên sau lưng.

"Cô biết khôn thì hãy ngoan ngoãn nghe lời, chống cự sẽ không có kết quả tốt đẹp đâu."

Mạch Linh biết có đang ở trên xe nên không thể làm gì được bọn chúng, cô không phát ra một tiếng la hét nào, chỉ lạnh lùng hỏi bọn chúng: "Ai sai các người làm chuyện này?"

Một tên ở sau lưng cô mờ mịt: "Cô không cần phải biết nhiều." Hân nói xong liền đưa tay đánh mạnh vào sau gáy cô, chiếc xe ô tô mang biển hiệu taxi kia lập tức tăng tốc rồi dừng lại một căn nhà hoang nằm ở rìa phía núi Tây khuất sau ngoại thành, một người đàn ông mặc bộ âu phục đắt tiền trên người phát phát tay để bọn thuộc hạ họ Mạch Linh vào trong, xống xuôi mọi việc, ông ta liền quay lại nói với người phụ nữ bên cạnh.

"Cô Châu, tôi đã làm theo kế hoạch của cô rồi, bước tiếp thế nào?"

Châu Tư Duệ vuốt vuốt lọn tóc của mình, liếc mắt nhìn phía Mạch Linh đang nằm trong nhà kho, khoé môi nhếch lên mở một nụ cười độc ác: "Tiếp theo thì..." Cô ta kẻ mệnh sát đến gần lỗ tai người đàn ông kia, thì thầm điều gì đó, sau cùng còn đặc biệt căn dặn vài câu: "Tuyệt đối anh không được làm hại Mặc, đây là năm mươi phần trăm số tiền tôi đặt trước cho anh, số còn lại sau khi xong việc tôi sẽ chuyển sang tất cả. Nên nhớ là anh đừng làm điều gì liên lụy đến Mặc, bởi vì số tiền này có thể cứu cả công ty của anh đấy."

Mai Hằng Quốc cầm chiếc vali mini lên tay rồi mở ra xem, bên trong chứa đầy biết bao là tiền mặt, các cọc tiền được sắp thành lớp dày đến mức chỉ có thể đưa vào máy đếm, giá trị số tiền trong vali cũng tương đương ba mươi tỷ đô la Đài tệ.

"Được được, cô cứ tin tưởng ở tôi."

Hân ta cong miệng cười, chính hân cũng không ngờ rằng Châu Tư Duệ lại chủ động liên hệ với hân với yêu cầu rằng không cho phép hân đụng vào Lục Thiên Mặc, thành công bắt cóc Mạch Linh và gài xếp thành một vi phụ trà thù, thì cô ta sẽ cho hân sáu mươi tỷ để cứu lại công ty. Nhưng hân lại không nghĩ rằng, nếu như thất bại, chính hân sẽ phải trả giá rất đắt khi đối đầu trước họng súng của Lục Thiên Mặc.

Mạch Linh mơ màng tỉnh dậy, cô cảm nhận được phía sau gáy mình truyền đến một trận đau nhức, lúc cô ý thức được thì mới nhận ra rằng tay chân mình đang bị trói chặt, miệng cũng bị dán một miếng băng keo đen, cô chỉ có thể "Ưm ưm" lên được vài tiếng, đưa mắt nhìn xung quanh căn nhà một vòng, lại bất chợt nhìn thấy Châu Tư Duệ cũng bị trói ở phía trụ cột đối diện cách cô tầm ba mét, cô ta cũng đang bị trói chặt, và dường như còn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Lục Thiên Mặc chờ đợi hồi lâu nhưng vẫn chưa thấy Mạch Linh gọi điện về thông báo tình hình, hân đã lo lắng gọi điện cho cô nhiều lần nhưng vẫn không thể nào liên lạc được, cũng trùng hợp một điều rằng từ khi này đến giờ cũng không thấy Châu Tư Duệ đâu, hân cảm theo chìa khóa xe xuống lầu, vừa bước đến cầu thang đã gặp được Lô Tấn.

"Lô Tấn! Cậu có nhìn thấy Tư Duệ không?"

"Tôi không thấy."

"Rìng...rìng..." Âm báo tin nhắn truyền đến, Lục Thiên Mặc đưa di động lên xem, người gửi tin nhắn cho hân đã lấy di động của Mạch Linh để gửi, nội dung chỉ là muốn hân đến nơi cứu người và yêu cầu là chỉ đi một mình. Hân tức giận đập mạnh di động xuống sàn nhà, miệng phát ra câu chửi thề: "Shit! Mẹ...Chúng nó dám bày ra trò này!"

Lô Tấn nhìn thấy biểu hiện của hân cũng không khỏi lo lắng: "Lão đại, có chuyện gì thế?"

"Mạch Linh và Tư Duệ đang nằm trong tay bọn bắt cóc." Lục Thiên Mặc chỉ trả lời qua loa rồi nhanh chóng rời đi: "Tôi chưa cho phép, bất cứ ai cũng không được động thủ."

Hân bỏ lại câu nói đó rồi lập tức leo lên xe đến ngay chỗ hẹn ngay trong đêm.

Chương 86: Có chết thì chết cùng nhau

Căn nhà hoang này có vẻ như đã bị bỏ dỡ rất lâu, hầu hết khắp nơi đều là các trụ cột và không có vách tường, duy nhất chỉ có mỗi vách tường sau lưng Mạch Linh để ngăn cách ra đây trụ cột ở phía trước. Cô ngồi trên đất đưa mắt nhìn xung quanh, mong rằng có thể tìm được thứ gì đó để cắt dây trời, phía dưới đất từ chỗ của cô có hai sợi dây, một màu đỏ một màu xanh được nối liền dài đến chỗ Châu Tư Duệ, cô dựa lưng vào tường, lúc này mới biết sau lưng cô một vật gì đó cứng cứng, nhưng cô không cách nào có thể quay đầu lại để xem là gì.

Hai tên canh giữ mặc đồ đen mặt này bậm trợn nghe tiếng động liền chạy vào, vừa nhìn thấy Mạch Linh tinh lại đã lập tức lên tiếng cảnh cáo cô: "Cô biết điều thì đừng có động đấy, bằng không tôi bán cho nát sọ."

"Um um..."

Bọn chúng đưa mắt nhìn nhau, rồi cúi xuống đưa tay tháo miếng băng keo đang dán trên miệng cô ra.

Mạch Linh lúc này hít thở nhanh một hơi sâu rồi mới đưa mắt nhìn bọn chúng: "Rốt cuộc thì các người là ai? Tại sao lại bắt cóc tôi?"

"Cô muốn biết thì chờ xuống Diêm Vương mà hỏi Lục Thiên Mặc đi." Mai Hằng Quốc từ bên ngoài đi vào, hần ta ngồi xổm xuống nâng mạnh cằm cô lên, ánh mắt sâu hút khẽ hip lại, hần kẻ miệng vào sát vành tai cô, thì thầm: "Ngày này năm sau, sẽ là ngày gổ của cô và hần."

Mạch Linh nhìn gương mặt người đàn ông này hiển nhiên lại có chút quen mặt, vài bộ hồ sơ cô đã kí duyệt gần đây hầu như đều từ công ty hần chuyển sang, những bản hợp đồng đó được Lục Thiên Mặc thu mua lại giá rất cao, nhưng cuối cùng hần cũng quẳng hết vào đầu tư của chính khoáng.

Cô xoay đầu, tránh né sự đụng chạm của hần trên mặt mình, thanh âm lạnh lẽo phát lên: "Không có năng lực, công ty phá sản thì lại bày mưu bắt cóc tôi, đàn ông như anh đúng là một kẻ hèn nhát."

"Chết...!"

Một cái tát như trời giáng rơi xuống bên má Mạch Linh, vì lực từ trên cao truyền xuống rất mạnh nên phần đầu phía sau của cô bị đập vào vách tường, vết thương cũ hôm trước bị động mà bắt đầu chảy máu, thêm vết thương mới ở sau đầu và khoe mới cô bị xướt một nắng dài do va chạm với chiếc nhẫn phong thủy đeo trên tay Mai Hằng Quốc, Mạch Linh cắn chặt môi, gương ánh mắt lạnh lẽo đến tột độ đến người đàn ông hèn hạ trước mặt.

"Anh càng ra tay, thì càng làm cho tôi thấy sự hèn nhát của anh càng cao mà thôi! Haha."

Mai Hằng Quốc tức giận đưa tay bóp lấy cổ cô, lời nói phát ra từ trong từng kẽ răng: "Câm miệng!"

Châu Tư Duệ ở phía đối diện cảm thấy tình hình không ổn, nếu Mai Hằng Quốc cứ tiếp tục kích động như thế này thì đến lúc Lục Thiên Mặc đến nơi có lẽ chẳng còn gì hay để xem nữa, cô ta cúi thẳng chân đá mạnh lon nước rỗng trên sàn. Nghe tiếng động, Mai Hằng Quốc mới giật mình buông tay đang bóp chặt cổ Mạch Linh ra, hần ta quay đầu lại nhìn Châu Tư Duệ, thấy ánh mắt của cô liếc ra ngoài, hần lập tức đứng dậy rời đi.

"Cô khôn hồn thì đừng có chọc giận tôi."

Mạch Linh cắn phần cắn chặt môi, trên đầu từ từ truyền đến cảm giác đau nhói trầm trọng.

"Kéttttt..."

Tiếng thắng xe bên ngoài gấp gấp đến mức có thể làm lệch bánh xe phía sau và tạo ra một vòng tròn trên cát, Lục Thiên Mặc nhanh chóng bước xuống ô tô, một thân áo phuc đen tiến vào bên trong. Lúc này bên ngoài canh gác có khoảng hai mươi tên thuộc hạ đang đứng lại thành một nhóm, trên tay bọn chúng đều cầm sẵn vũ khí, Mai Hằng Quốc ung dng ngồi trên một chiếc ghế cũ mà căn nhà hoang này còn sót lại, hần đưa bật lửa lên, châm một điếu thuốc.

"Lục tổng đến hơi muộn rồi a, có phải hay không là cậu không muốn cứu hai người bọn họ?"

Lục Thiên Mặc cung tay thành nắm đấm, gương mặt lạnh lẽo đến mức khiến cho người đối diện vừa rét vừa run: "Nói! Máy muốn gì?"

Mai Hằng Quốc nhún vai, phà một lần khói trắng đặc vào không trung: "Bình tĩnh nào, cậu đừng dạy đột mà động thủ với tôi, bằng không hai người phụ nữ mà cậu yêu sẽ chết một cách rất đau đớn đó!"

Giọng nói của hần ta truyền đến mang theo vẻ bồn chột chưa từng có, Lục Thiên Mặc dỗi mắt vào bên trong, thấy Mạch Linh đã mê man bất tỉnh, mái tóc dài của cô được phủ lên bên tựa hồ không thể nhìn thấy được gương mặt hiện tại ra sao, duy nhất chỉ có chiếc áo sơ mi trắng tinh kia là thấm đầy máu đỏ.

"Mẹ kiếp! Máy dám xuống tay với cô ấy?"

Lục Thiên Mặc kích động đến mức nhào đến nắm một cước mạnh vào mặt Mai Hằng Quốc, đám vệ sĩ đứng bên cạnh liền giơ họng súng chia về phía Lục Thiên Mặc, lúc này Mai Hằng Quốc mới đưa tay lên xoa xoa vết thương trên mặt mình, khoé môi nhếch lên một nụ cười đều sáng.

"Tôi đã bảo cậu rồi, nếu cậu kích động như vậy, thì tôi đành phải cho kích nổ quả bom bên trong vậy!"

Bom... Nghe được những lời này, Mạch Linh biết ngay rằng Lục Thiên Mặc đã đến, hoá ra cái vật cứng cứng đằng sau lưng cô chính là bom hẹn giờ, cô ngánh đầu, hướng đến Lục Thiên Mặc hét lên.

"Mặc, anh đừng vào đây, nếu không chúng ta sẽ chết hết đó!"

Lục Thiên Mặc gạt lời cảnh báo của cô lập tức chạy vào, hần đưa tay ôm lấy cô, giọng nói không giấu đi được sự lo lắng: "Bảo bối, anh xin lỗi, anh không nên để em rơi đi một mình."

Mạch Linh lắc đầu liên tục, cô bây giờ chỉ lo lắng cho sự an toàn của hần, còn mình có ra sao cũng không quan trọng nữa: "Là lỗi của em, là em tự ý rời đi, anh mau rời khỏi đây đi, ở chỗ này đang rất nguy hiểm!"

Hần ôm cô vào lòng, để lưng cô song song với vách tường, ở phía thất lưng cô được cài một quả bom nhỏ đầy đủ màu sắc, mà loại bom này ngay cả từ trước đến nay Tần Phong cũng chưa hề có, nó được sáng chế ra từ một nhà vật lí nào đó nhưng chưa hề được công bố ra bên ngoài, Mai Hằng Quốc bước vào, lạnh giọng thốt lên vài lời.

"Bây giờ tôi cho cậu hai sự lựa chọn, cậu chỉ được cứu một người, một là Kiều Mạch Linh, hai là Châu Tư Duệ..." Mai Hằng Quốc dừng lại rồi quẳng xuống đất một con dao nhọn loại cầm tay, nói tiếp: "Một sợi dây an toàn, còn một sợi dây sẽ kích giờ quả bom, mau chọn đi."

Lục Thiên Mặc hần thừa biết loại bom này rất khó để tháo ra, sức công phá của nó không lớn nhưng có thể giết chết đi những người ở gần đó từ hai mét đồ lại. Hần đưa tay cầm con dao lên, đúng lúc bọn người Lô Tấn cũng đến nơi. Bạch Phụng xông vào, chìa súng vào đầu Mai Hằng Quốc: "Mẹ kiếp! Máy dám?"

Hần ta hoảng sợ đưa hai tay lên, hướng mắt đến phía đám thuộc hạ của mình ở ngoài, hơn hai mươi tên ở ngoài đều đã nằm dưới gót giày nhọn của Doãn Phi. Bạch Phụng cùng Rob vừa chạy đến đã bị Lục Thiên Mặc ngăn đỡ chửi mắng.

"Tôi đã bảo không được phép của tôi, bắt cứ ai cũng không được chạy đến đây, các người không xem lời nói của tôi ra gì hay sao?"

Mọi người sau khi biết tin lão đại của họ một mình chạy đến đây mà không mang theo bất kì một thứ vũ khí nào thì đã lo lắng đến mức lập tức đuổi theo, Lô Tấn hần vẫn giữ yên họng súng trên phía đầu của Mai Hằng Quốc, giọng nói phát ra không giấu đi được sự quan tâm: "Lão đại, tôi biết là anh không muốn lên lự chúng tôi, nhưng thân là sát thủ của Hắc đạo, chúng tôi không thể đứng nhìn lão đại của mình đi vào nguy hiểm."

Lục Thiên Mặc cắn chặt môi, cung tay thành nắm đấm giáng mạnh một cú xuống đất, khuôn miệng đẹp để nhếch sang một bên: "Đây là chuyện riêng của tôi, không phải của Hắc đạo!"

"Nhưng chúng ta là người một nhà."

Rob lên tiếng, hần luôn là người có trách nhiệm với tổ chức của mình, mặc dù chuyện phát sinh không từ tổ chức nhưng Lục Thiên Mặc lại là lão đại của hần. Lần này nếu chỉ là Mai Hằng Quốc thì không có gì đáng ngại, thậm chí là một tên thuộc hạ của hần cũng có thể giết chết Mai Hằng Quốc một cách dễ dàng. Nhưng ở đây có bom, và bom thì từ trước đến giờ chỉ có thể dùng cách cắt dây để cho quả bom kia ngừng nhảy giờ. Mà chính lúc này cả hai quả bom được nói với cả hai người đều được liên kết với nhau, cứu một người, hi sinh một người, thậm chí là có thể chết hết mọi người, tên đàn ông khôn nạn Mai Hằng Quốc kia thì có thể giết, nhưng quả bom này thì không có cách nào để dừng lại.

Lục Thiên Mặc bật lực ngồi xồm trên đất, Châu Tư Duệ nhìn đến thái độ của hắn, cả cô ta và Mạch Linh đều bị trời bởi sợi dây đen được nối qua cầu chì của quả bom, loại dây trời này khi mờ cũng rất phải cẩn thận để tránh phải bị thương. Miệng cô ta không bị dán băng keo nên cô thể dễ dàng lên tiếng nói chuyện: "Mặc, cứu em"

Hắn cầm con dao ngồi xồm ở giữa hai người, một nửa đoạn dây đỏ được nối với một nửa đoạn dây xanh, nếu hắn cắt dây xanh thì dây đỏ sẽ kích giờ nổ của quả bom còn lại, còn cắt dây đỏ thì dây xanh sẽ lập tức hoạt động, hắn đưa mắt nhìn Mạch Linh, cô mỉm cười nhìn sâu vào mắt hắn, đôi môi đỏ khẽ mỉm cười.

"Anh hãy cứu cô ấy đi."

Lục Thiên Mặc chần chờ hồi lâu, bọn người Lô Tấn cũng đứng ngồi không yên, sau cùng Lục Thiên Mặc mới gạt đầu, xoay đầu lại nói với Châu Tư Duệ: "Anh sẽ cứu em..." Hắn dừng lời, Mạch Linh vẫn cười nhưng trong tâm như đang cào xé, hẳn quả thật là muốn cứu Châu Tư Duệ, hẳn luôn tỏ ra quan tâm cô nhưng cuối cùng lại chấp nhận hi sinh cô để cứu người phụ nữ khác.

Khoẻ miệng Châu Tư Duệ nhếch lên một nụ cười, trong lòng đã biết chắc rằng Lục Thiên Mặc sẽ cứu mình, nhưng thật ra thì hắn có cắt sợi dây đen nào thì quả bom ở sau lưng Mạch Linh vẫn nổ, đó là cái giá cho việc Mạch Linh dám giành mất Lục Thiên Mặc của cô ta.

Và câu nói tiếp theo của Lục Thiên Mặc thốt ra đã làm cho nụ cười thoải mái trên miệng của cô ta tắt ngấm.

"Anh cứu em, nhưng anh sẽ nguyện chết cùng cô ấy."

Mạch Linh bật khóc, cô khóc vì lời nói ngày hôm nay mà mình nghe được, cô phải là trước khi sắp chết cô đã bị lãng tai rồi hay không? Người đàn ông tàn nhẫn thường ngày mà cô thấy bây giờ lại chính miệng nói rằng sẽ chết cùng với cô nếu như cô không thể sống nữa. Châu Tư Duệ cảm thấy một cảm giác chua xót trào đến cổ họng, hóa ra sau năm năm cô ta rời khỏi, tình cảm của Lục Thiên Mặc dành cho cô cũng dần dần cạn đi. Cô ta ngược đời mất đó hoe lên, ngập ngừng hỏi.

"Anh tha chết cùng cô ta, anh yêu cô ta đến như thế hay sao? Anh cứu em, rồi để em sống một mình, chẳng lẽ những gì em đã làm cho anh còn không đủ để anh cảm động hay sao hả?"

Lục Thiên Mặc im lặng vài giây, bàn tay siết chặt mũi dao nhọn, máu từ lòng bàn tay hắn không ngừng trào ra: "Hôm nay anh sẽ trả lại hết cho em, trước đây anh muốn lấy em, là bởi vì anh thấy mình nợ em...Còn tình yêu thì...Anh chưa từng rung động."

"Ha ha ha." Một tràng cười đau khổ truyền đến, Châu Tư Duệ như điên dại, cô ta ngửa đầu lên trần nhà lẩm bẩm "Em tốn công bày mưu, cuối cùng anh lại chọn cô ta, ha ha."

Mạch Linh sững sờ, ngay cả bọn người của Lô Tấn cũng không khỏi ngạc nhiên, lúc này Lục Thiên Mặc mới dễ ý đến, chỉ có duy nhất Mạch Linh là bị thương nặng, còn Châu Tư Duệ cô ta lại chẳng bị một vết trầy xước dù là nhỏ nhất, hẳn nhiên rằng, đưa tay bóp lấy cổ cô, gương mặt đã trầm xuống đến mức đen mặt đi, ánh mắt của hắn hiện đầy tia đỏ ngầu của máu, đồng tử nhìn gần giãn ra đến mức người đối diện nhìn vào sắp nổ tung. Hắn trợn mắt, vẻ mặt vô cùng đáng sợ nhìn Châu Tư Duệ, đó cũng là gương mặt mà từ trước đến nay chưa từng một ai nhìn thấy.

"Cô dám?"

Châu Tư Duệ phát điên phát dại, cô ta tự tháo bỏ sợi dây đang quấn trên người mình, đứng lên cầm lấy khẩu súng đã được vắt sau lưng.

"Đến nước này rồi, nếu như vẫn không lấy được tình cảm từ anh, thì em còn gì mà không dám làm!"

Nói xong liền bắn đứt sợi dây đang nằm trên đất kia.

Hai tiếng "Tít...Tít" vang lên, quả bom ở sau lưng Mạch Linh đã nhanh chóng được kích hoạt, Lục Thiên Mặc điên tiết tát mạnh một cái lên mặt Châu Tư Duệ, bàn tay to lớn của hắn bóp chặt lấy cổ cô ta, lực trong tay tăng mạnh.

"Mẹ kiếp! Là cô đang ép tôi giết cô."

Giọng nói, ánh mắt, hành động của hắn lúc này giống như một con dã thú thật khiến cho người đối diện phải khiếp sợ, gương mặt của Châu Tư Duệ vì thờ không được mà đỏ lên, đến lúc cô ta tưởng như mình chỉ còn các một mi-li-mét nữa là xong đời thì giọng nói của Đoàn Phi từ phía Mạch Linh hét lên.

"Lão đại, chỉ còn một phút, chúng ta mau tháo quả bom ra khỏi người chị dâu."

Muốn tháo bom...Không phải là chuyện dễ.

Lục Thiên Mặc quát mạnh Châu Tư Duệ sang một bên, hắn giao cô ta lại cho Bạch Phụng xử lý rồi nhanh chóng quay lại ôm Mạch Linh vào lòng, hắn đưa tay xoa đến lưng cô, đồng hồ hiện vài con số đang nhảy nhanh trên mặt quả bom chỉ còn lại năm mươi giây.

Hắn tìm đến sợi dây liên kết cầu chì, nó là chuỗi mười hai sợi dây dày đủ màu sắc, chúng được quấn vào nhau chặt đến mức dùng tay cũng không thể nào có thể tách ra được. Thời gian chạy càng ngày càng nhanh, Đoàn Phi cùng Rob cùng giúp Lục Thiên Mặc tìm mối tháo gỡ, nó đã được tháo lỏng ra một chút, nhưng vẫn không thể nào tách khỏi người Mạch Linh. Đồng hồ trên mặt chỉ còn lại mười giây, bóng đèn nhỏ màu đỏ nhấp nháy điên cuồng, lúc này Mạch Linh đã hoàn toàn ngất xỉu do mất máu quá nhiều. Lục Thiên Mặc ôm chặt cô, hướng giọng nói đến phía Đoàn Phi và Rob.

"Hai người mau tránh ra!"

"Nhưng mà..." Rob do dự, án mắt lo lắng nhìn đến Đoàn Phi, rồi nhìn xuống màn hình của chiếc đồng hồ đang giảm đi từng số.

"Mau lên."

Nhìn thấy thái độ bất lực của Lục Thiên Mặc, Đoàn Phi nhanh chóng kéo Rob lùi ra xa, đúng lúc này tiếng kêu bip bip dừng lại, một trận nổ phát lên đánh bay Lục Thiên Mặc và Mạch Linh văng ra khá xa, máu trên đầu hai người thấm đẫm cả nền đất cát đến ướt sũng.

Bạn đang đọc truyện *Sिंग Vật Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Làm bạn gái của tôi

Mọi người hốt hoảng cùng nhau đưa Lục Thiên Mặc và Mạch Linh đến bệnh viện, Bạch Phụng quát Châu Tư Duệ và Mai Hằng Quốc cho đám thuộc hạ đem về giam giữ lại rồi quay đầu xe đến ngay bệnh viện. Bọn người Lô Tấn huy động cả lực lượng đội người bác sĩ trong bệnh viện lại và cản dận bằng mọi cách phải cứu được mạng của hai người bọn họ.

Bác sĩ gạt đầu rồi nhanh chóng vào phòng tiến hành cấp cứu, vết thương của cả Mạch Linh và Lục Thiên Mặc rất nặng, lúc quả bom phát nổ, Lục Thiên Mặc đã xoay lưng để ôm cô, phần lưng của hắn trực tiếp va chạm với luồng khí nổ. Tuy vậy, Mạch Linh có cũng bị ảnh hưởng, không nhiều thì ít, mọi người cùng nhau ngồi ở bên ngoài chờ, tất cả đều rất sốt ruột...

Paris về đêm

Lâm An Thư vừa mới từ văn phòng luật sư bước ra, cô thả bộ trên đường để quay về căn biệt thự của thân chủ mình, vừa đi ngang qua một cửa hàng bán cún con, cô phải dừng chân lại mất vài phút.

Bên trong cửa hàng có rất nhiều giống chó khác nhau, chúng được nằm trong một chiếc lồng lớn rất đẹp, Lâm An Thư đôi mắt đến phía chú chó lông xù được đặt ở gần cửa, nhìn nó với một vẻ mặt cực kì say mê.

Hắn Ứng đi theo phía sau cô, hẳn lẫn vào giữa dòng người đông đúc đang qua lại, mãi cho đến khi rời khỏi trung tâm và đến vùng ngoại thành vắng vẻ hơn, Lâm An Thư mới phát hiện ra hắn. Mà cũng không đúng, cô chỉ biết rằng có người đang theo dõi mình, mà người này cô lại có cảm giác vô cùng quen thuộc.

Bước chân của Lâm An Thư mỗi lúc một nhanh, cô bước đi vài chục bước rồi quay đầu bỏ chạy, Hàn Ứng vẫn đuổi theo cô, chỉ vài giây sau thì hắn đã hoàn toàn chặn đứng cô ở trước mặt.

"Là anh?"

Lâm An Thư bất ngờ nhìn người đàn ông trước mặt, cô có nằm mơ cũng không nghĩ rằng hắn lại sang tận đây để tìm cô, hay phải chăng là hắn còn một mục đích nào khác?

Hàn Ứng thông thả bỏ hai tay vào túi quần, khoé môi đẹp khẽ cong lên: "Tại sao lại không phải là tôi?"

Cô mỉm môi, nhích chân tránh sang một bên, có ý định muốn đi tiếp: "Tôi phải về nhà, phiền anh nhường đường."

"Em không thể nói chuyện với tôi một chút hay sao?"

Hắn nhún vai, từ từ tiến đến mặt cô, đưa tay luôn ra sau gáy cô rồi kéo cả người cô lại gần: "Tôi đã gác lại hết công việc để bay sang đây, ai cho phép em tự ý rời khỏi Đài Loan? Hửm?"

Lâm An Thư nhủ thầm, cô phải mất vài giây để định hình lại rằng người đàn ông đứng trước mặt mình đích thật là Hàn Ứng, chỉ hơn hai tuần không gặp mà hắn lại thay đổi thái độ với cô, hơn nữa trước đây là hắn đuổi cô đi, bây giờ lại nói chuyện vô lý như thế a.

"Chẳng phải anh đã nói rằng tôi đừng bao giờ xuất hiện trước mặt anh sao? Nếu như tôi còn ở lại đó, bất kể lúc nào cũng sẽ đối mặt với anh!"

Hắn cúi đầu, chau chặt hai đầu lông mày và đôi mắt lại, thanh âm khàn khàn phát ra: "Lời tôi nói lúc đó, xem như là không tính. Còn những lời nói bây giờ, từng chữ từng câu, em tuyệt đối không được quên đi."

Lâm An Như trung ra bộ mặt hoài nghi, cô không tin rằng người đàn ông này lại nói được những lời vô si đến như thế.

"Đó là chuyện của anh, còn bây giờ tôi muốn về nhà."

Cô đẩy hắn sang một bên rồi sai bước nhanh về biệt thự, Hàn Ứng đứng lại dõi theo cô, hắn bắt giác mỉm cười, cũng chẳng cần biết lý do.

Sáng hôm sau, Lâm An Thư được nghỉ một ngày, chỉ còn hôm nay nữa thôi là vụ kiện kia sắp được khởi tố ra toà, cô mặc một bộ quần áo thể thao gồm chiếc áo T-shirts ngắn tay và chiếc quần bó lưng thấp, mái tóc được cột thành hình đuôi gà, trên đầu còn đội một chiếc mũ nửa đầu màu hồng nhạt. Tám giờ sáng, cô rời khỏi nhà rồi ra công viên chạy bộ, thường thức bản nhạc giao hưởng êm a từ tai phone được cắm trong điện thoại di động phát ra.

Cô chạy hơn ba vòng quanh công viên, ngồi xuống băng ghế dựa để nghỉ ngơi một chút, ngón tay vừa chạm đến nắp chai nước suối thì cô đã cảm thấy có gì đó nhột nhột dưới chân, cô đưa mắt xuống nhìn, hoá ra là một chú cún.

Mà nếu cô nhớ không nhầm, thì nó là chú cún hôm trước ở cửa hàng mà Lâm An Thư có ngắm nghía rất lâu.

Cô cúi đầu ôm lấy chú cún nhỏ có bộ lông màu trắng tinh, đôi mắt to tròn như hai viên bi, nó có bốn cái chân lùn cùn trông đáng yêu vô cùng.

"Chú của mày đâu, sao lại một mình chạy đến đây?"

"Em đang tìm tôi?"

Hàn Ứng từ đằng xa đi đến, chú cún con vừa nhìn thấy hắn đã lao nhanh ra khỏi vòng tay cô, chạy đến quẩn lấy bên chân hắn rồi kêu lên vài tiếng "ằng ằng" cực kì dễ thương.

Lâm An Thư đưa mắt liếc Hàn Ứng một cái, cô đứng dậy, xoay đầu bước đi thì cánh tay lập tức bị nắm lại, cô xoay đầu, giật mạnh tay mình ra khỏi tay hắn: "Anh đi theo tôi để làm gì?"

Hắn nhún vai, cười xoa xoa: "Tôi không theo em, mà là nó."

Cô nhìn theo hướng tay của Hàn Ứng, chú cún nhỏ đang chạy vòng quanh chỗ của hai người, vui vẻ vẫy đuôi.

"Ý của anh là như thế nào?"

Hàn Ứng khò0ng nói gì, hắn cúi xuống ôm chú cún trao cho cô, bỏ lại vài lời: "Phiền em chăm sóc nó giúp tôi, tối nay tám giờ, tôi lái xe đến đón em, chúng ta cùng đi bồi đắp tình cảm."

"Nhưng mà..." Lâm An Thư cô chưa kịp nói thêm gì thì hắn đã lập tức xoay người bỏ đi, cô dõi mắt theo hắn, bóng dáng đàn ông cao ráo sáng trọng kia đi càng lúc càng xa, trên khoé môi của cô cũng nở một nụ cười tràn đầy sự vui mừng hiếm có.

Đúng tám giờ tối hôm đó, xe của Hàn Ứng quá thật là đồ trước cổng biệt thự, Lâm An Thư cầm lấy túi xách rồi nói vài lời với quản gia rồi vội vàng bế theo chú cún con ra xe, Hàn Ứng đã đứng trước ở bên ngoài, dựa lưng vào thành xe để đợi cô.

"Lên xe đi." Hắn dang tay mở cửa, sau khi thấy Lâm An Thư đã an vị ngồi vào ghế phụ, hắn mới xoay đầu đi vòng qua ghế lái của mình, nhanh chóng khởi động xe.

"Chúng ta đi đâu vậy?"

Lâm An Thư hiểu kì nhìn hắn, bỗng dưng có đang trốn tránh hắn thì hắn lại xuất hiện trước mặt cô, còn đối xử với cô một cách rất tử tế, lại còn chủ động hẹn cô đi chơi, chuyện này có vẻ rất xa vời.

Xe của Hàn Ứng đỗ lại tại một nhà hàng rất nổi tiếng ở Paris, trước khi bước vào hắn đã mang chú cún con kia giao cho quản lý trông hộ, sau đó liền cùng Lâm An Thư cô tiến đến ngồi vào chiếc bàn đã được đặt sẵn. Hắn kéo ghế cho cô, rồi quay lại chỗ của mình, phát tay với nhân viên phục vụ để bọn họ đem menu lên, hắn ngã người ra sau ghế, chăm chú nhìn về phía người phụ nữ kia, trùng hợp thay, chính cô cũng đang nhìn hắn.

"Anh rốt cuộc muốn làm cái gì đây?"

Hàn Ứng nhoen miệng cười cười đầy gian xảo, hắn chống tay lên cằm, nhìn cô: "Muốn đưa em đi ăn tối thôi, có gì lạ đâu nhỉ?"

Cô hừ lạnh hắn một tiếng rồi hướng phục vụ gọi thức ăn, hắn đổi xử tốt với cô như thế này quả thật là như những gì mà cô muốn, chỉ là hơi bất ngờ một chút.

Mười phút sau thức ăn được dọn lên, Hàn Ứng cất lấy phần bít tết trên đĩa của mình rồi đẩy sang phía cô, sau đó lấy phần của cô kéo đến phía mình: "Em ăn đi."

Lâm An Thư cô mặc kệ hắn muốn làm gì thì làm, dù sao có người cắt sẵn thức ăn cho cô cũng vẫn tốt hơn là bản thân tự làm lấy. Cô cúi đầu gặm lấy miếng thịt bò để vào miệng, mùi vị ở đây cũng không tệ.

Hàn Ứng bỗng dưng buông cái đĩa trong tay ra, hắn nâng ly uống cạn thứ chất lỏng óng ánh trong ly, bỗng dưng nghiêm túc hỏi cô: "Trước đây, em từng nói rằng không muốn làm tình nhân hồ của tôi có phải hay là không?"

Cô giật mình, nuốt luôn miếng thịt bò vào trong bụng, cô đưa mắt nhìn hắn, ngập ngừng trả lời: "Đúng là tôi đã từng nói như thế, nhưng có chuyện gì hay sao?"

Hàn Ứng kéo ghế đến ngồi sát bên cô, hắn đưa tay nâng cằm cô lên, giọng nói hoàn toàn là nghiêm túc: "Vậy thì bây giờ em sẽ chính thức trở thành bạn gái tôi, em thấy như thế nào?"

Lâm An Thư trợn to mắt nhìn hắn, vài phút sau cô mới lên tiếng hỏi lại: "Anh đang nói điên cái gì thế?"

"Tôi không điên, tôi đang rất nghiêm túc với em."

Trông mặt hắn trong suốt nhìn cô, gương mặt không có một chút biểu cảm nào cho thấy hắn đang đùa giỡn. Lâm An Thư bấu chặt mấy ngón tay lên khăn trải bàn ở phía dưới, trong lòng cô đánh ló tò đến mức tim sắp sửa rơi ra ngoài, cô bắt giác mỉm cười, gật đầu đồng ý.

"Được, những gì anh nói ngày hôm nay, anh phải giữ lời đấy!"

Cái gật đầu của Hàn Ứng đã thay lời hứa dành cho cô, Lâm An Thư nhoen miệng cười, có lẽ hôm nay cô là ngày mà cô hạnh phúc nhất.

Lục Thiên Mặc cứ động ngón tay tinh lại, hắn là người được đưa ra khỏi phòng cấp cứu trước Mạch Linh, vừa tỉnh lại đã thấy Bạch Phụng và Lô Tấn đang ngồi tựa lên trên ghế sofa trong phòng, hắn liền kích động lên tiếng: "Mạch Linh, cô ấy sao rồi?"

Bạch Phụng và Lô Tấn giật mình tỉnh giấc, bọn họ bước đến ấn người Lục Thiên Mặc xuống giường, cất giọng trấn an: "Lão đại, vết thương của anh rất sâu, thời gian này cần hạn chế cử động mạnh."

Hắn dang tay đẩy Lô Tấn ra, giọng hỏi lại: "Tôi hỏi hai người Mạch Linh như thế nào rồi?"

"Cô ấy..." Bạch Phụng hơi chần chờ, vài giây sau mới trả lời: "Vẫn chưa ra khỏi phòng cấp cứu."

"Mẹ kiếp!" Lục Thiên Mặc đưa tay bẻ gãy mũi kim tiêm truyền nước biển trên tay, nhanh chóng nhảy xuống giường chạy đến trước cửa phòng cấp cứu, đúng lúc này bác sĩ cũng vừa từ bên trong bước ra, Doãn Phi và Rob cũng đang ở đó. Hắn tiến đến nắm xác lấy cổ áo blouse trắng của tên bác sĩ, kích động đến mức gương mặt đỏ bừng: "Cô ấy ra sao rồi, mau nói đi."

Tên bác sĩ sợ đến mức toát cả mồ hôi hột, hai hàm răng va đập vào nhau kêu lên tiếng "Cách cách."

"Hiện tại thì cô ấy đã qua con nguy kịch rồi, nhưng khả năng trở thành người thực vật là rất cao."

Lục Thiên Mặc như điên tiết lên xông đến muốn đánh cho tên bác sĩ kia một trận, bọn người Lô Tấn thấy mọi chuyện không ổn nên đã nhanh chóng nhào đến cản hấn, gương mặt hấn đen mịt, ánh mắt nổi đầy tia máu: "Tôi nói cho ông biết, nếu cô ấy không thể hồi phục lại như ban đầu, tôi sẽ san bằng cái bệnh viện này, ông nghe rõ chưa?"

"Vâng vâng." Tên bác sĩ gạt đầu lia lịa, đưa tay gạt hết tầng tầng lớp lớp mồ hôi nhễ nhại trên trán.

Băng ca được đẩy từ phòng cấp cứu ra rồi chuyển đến phòng hồi sức đặc biệt, theo như hồ sơ bệnh án thì Mạch Linh bị va chạm đầu quá mạnh, trong lúc quả bom kia nổ và lực đẩy hai người ra quá xa, khi quả bom kia chỉ còn lại hai giây cuối cùng, hấn đã đưa tay gạt lấy quả bom quảng ra sau vài mét, nhưng vì thời gian có hạn nên cả hai vẫn bị thiệt hại về thân xác của mình, một phần thể lực của Mạch Linh đã giảm sút đi, phần đầu của cô có thể hủy hoại toàn bộ khả năng của cơ thể.

Lục Thiên Mặc thức cả đêm để ở bên cạnh cô, hấn không ăn không uống, ngồi bên cạnh giường nắm lấy bàn tay đang buông lỏng kia, gương mặt của cô lúc này trông rất nhợt nhạt, hai mắt nhắm nghiền, trên miệng còn gấn một bình thờ ó xí. Hấn đưa tay vuốt tóc cô, ôn nhu lên tiếng: "Bảo bối, em mau tỉnh lại đi, chúng ta sẽ kết hôn lại, chúng ta sẽ đi du lịch, sẽ đi đến những nơi mà em thích, em thấy có được hay không?"

Đáp lại lời hấn chỉ là một sự im lặng.

"Anh xin em, xin em hãy mau tỉnh lại đi."

Một nỗi thống khổ trống rỗng trào đến, Lục Thiên Mặc nắm chặt lấy tay cô đưa lên mặt mình, khoé mắt hấn đã tự dung tuôn ra vài giọt nước mắt trong suốt.

Bàn tay cô khẽ cử động, hấn vội vàng ngảnh đầu lên, giọng nói có phần phấn khởi: "Bảo bối, em tỉnh rồi có đúng không?"

Đôi mi dài cong vút khẽ chớp, Mạch Linh đưa mắt nhìn xung quanh trần nhà, mũi hắc tía của bệnh viện xộc thẳng vào mũi cô, cảm giác khó chịu làm cô bồng chốc chau mày.

Mạch Linh đưa tay tháo lấy ống thở trên miệng, cô xoay mặt nhìn người đàn ông bên cạnh, khẽ mỉm cười: "Em cứ nghĩ là mình đã chết rồi."

"Không! Em nhất định phải sống, chúng ta còn phải lấy nhau, em còn sinh con cho anh nữa." Lục Thiên Mặc vui mừng ôm chầm lấy cô, mặc kệ cho vết thương ở sau lưng bị cấn chỉ mà đau nhói.

Doãn Phi cùng Bạch Phụng từ bên ngoài mang cặp lồng đựng cháo vào, vừa thấy Mạch Linh tỉnh lại đã vui mừng đặt khay thức ăn xuống bàn, Doãn Phi lên tiếng hỏi thăm

"Cuối cùng thì cô cũng tỉnh rồi, cô đã hôn mê ba ngày rồi đấy."

Mạch Linh nheo mắt cười cười, con dâu từ trên đầu cũng giảm đi.

Bạch Phụng xoay đầu sang phía Lục Thiên Mặc, nhìn thấy đáng vẻ tiêu tụy của hấn, cảm đã kún phún mọc đầy râu: "Lão đại, anh đã ở đây được ba ngày rồi, anh quay về biệt thự tắm rửa nghỉ ngơi một chút đi, chị dâu cứ để chúng tôi lo."

"Tôi không sao, các người không cần bận tâm"

Nghe Lục Thiên Mặc cứ nhất quyết không chịu về, Mạch Linh mới vỗ vỗ nhẹ vào mu bàn tay hấn, nhẹ nhàng khuyên như: "Anh về nghỉ ngơi đi, xem anh kia. Đã già đi rồi đấy."

"Hừm, có phải bây giờ anh xấu lắm đúng không?" Hấn nhìn cô, trong mắt ánh lên một sự yêu chiều vô bờ bến.

Mạch Linh gạt đầu, cười tươi rói: "Đúng vậy, bây giờ nhìn anh rất tệ đấy."

Thật ra thì cô chỉ nói vậy để hấn về nhà nghỉ ngơi, chứ trong mắt cô thì hấn vẫn luôn là người đàn ông đẹp trai và phong độ nhất mà cô từng gặp.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Vật Tinh Nhân 999 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 88: Hàn chân bảo vương - quay về đài loan

Lục Thiên Mặc ẩn ừ vài cái rồi mới chịu cất bước quay về biệt thự, hấn chỉ có thời gian ba mươi phút để tắm rửa và thay quần áo, xong xuôi lại lập tức quay trở lại bệnh viện để chăm sóc cho Mạch Linh, tuy bác sĩ bảo rằng cô tỉnh lại đó là một kì tích, nhưng vết thương rất nặng nên cần một khoảng thời gian dài để tĩnh dưỡng và tắm bó đầy đủ mới hồi phục lại bình thường. Hấn vừa bước chân xuống cầu thang đã thấy Rob cũng mới vừa bước vào phòng khách, trên tay còn cầm một sợi roi da.

"Lão đại!"

"Chuyện gì?" Lục Thiên Mặc đưa tay mặc vội chiếc áo khoác bên ngoài vào, giọt nước trên mái tóc còn ẩm ướt vừa vụn chảy xuống.

Rob không làm mất nhiều thời gian của hai người, trực tiếp lên tiếng: "Châu Tư Duệ và Mai Hằng Quốc, anh định xử lí như thế nào?"

Hấn nghiêm mặt, vài giây sau không kiên nhẫn mà lên tiếng: "Mọi chuyện cứ đợi đến khi Mạch Linh khoẻ lại rồi hằng nói."

"Được!"

Mặc dù biết Châu Tư Duệ trước đây đã từng cứu mạng hấn, nhưng nếu nói về ân nghĩa, năm hấn mười ba tuổi, hấn đã cứu cô ta thoát khỏi cảnh đói nghèo mà phải đi làm thuê cho một cửa hàng tạp hoá nhỏ trong thành phố, cô ta về và đi theo hấn đến tận năm hai mươi hai tuổi, sau đó liền mất tích đến bây giờ. Hóm xảy ra vụ bắt cóc, hấn đã lựa chọn cứu cô, đó cũng xem như là trả hết món nợ ân tình này rồi. Kể từ lúc hấn biết Châu Tư Duệ là chủ mưu hãm hại Mạch Linh, mọi sự tin tưởng đã hoàn toàn mất sạch.

Mà kể nào dám động vào người phụ nữ của hấn, bất kể là thuộc hạ thân cận nhất, cũng không ngoại lệ sẽ phải trả một cái giá rất đắt...

Vụ kiện của Lâm An Thư hôm nay đã chính thức bắt đầu sau một tháng cô và Hàn Ứng cùng nhau tìm kiếm chứng cứ để giúp bảo vệ thân chủ của mình, kể từ lúc Hàn Ứng muốn cô làm bạn gái hấn đến nay thì mối quan hệ của hai người rất tốt, đây cũng là kết quả mà cô thật sự mong muốn.

Cô mặc trên người bộ vest riêng của luật sư, xe của Hàn Ứng đã chờ cô trước cổng biệt thự, vừa thấy bóng dáng người phụ nữ nào đó bước ra, hấn đã chạy đến ôm lấy eo cô, nhoen miệng cười cười: "Hôm nay trông em có vẻ rất vui nha."

Lâm An Thư đưa tay vuốt vuốt tóc, ánh nắng buổi sáng chiếu xuyên qua mấy sợi tóc mai trước trán hất lên làn da trắng mịn của cô một màu ửng hồng: "Em tin chắc rằng vụ kiện lần này sẽ hoàn toàn thuận lợi."

Hấn xoay người, mở cửa xe: "Anh tin em."

Cô cười cười leo lên xe, Hàn Ứng đi vòng qua ghế lái, hấn nhướn người thắt dây an toàn vào cho cô, giọng nói có chút trách mắng: "Em lúc nào cũng không chịu cài dây an toàn vào."

Lâm An Thư cúi đầu nhìn xuống tay Hàn Ứng đang nắm đầu sợi dây rồi cài chặt vào cho mình, cô lắc đầu, nhìn hấn tỏ ý cười: "Em muốn anh làm giúp em."

Hàn Ứng gõ nhẹ đầu cô, hai đầu lông mày khẽ nhúu lại nhưng vẫn lộ ra vẻ mặt cưng chiều: "Anh tất nhiên sẽ làm giúp em, nhưng nếu em lái xe một mình thì phải làm sao?"

"Lúc đó em sẽ tự làm"

Hai người cứ như vậy chạy đến toà án ngay chính giữa trụ sở của Paris, xe vừa đỗ lại đã có người từ bên trong chạy ra mở cửa. Đôi chân thon dài của Lâm An Thư từ trong xe bước xuống, mái tóc dài được là gó buổi sáng từ biển trần vào hất tung, cô xoay người, vẫy vẫy tay với Hàn Ứng rồi bước vào trong: "Xong việc chúng ta đi ăn nhé?"

Hàn Ứng gạt đầu, mỉm cười dịu dàng đáp: "Được, anh đợi em."

Chỉ ba từ "Anh đợi em" đơn giản như thế nhưng cô nghe qua đã thấy vô cùng cảm động. Thời gian cô và hân ở bên nhau chưa nhiều, nhưng dù sao Hân Ưng vẫn là một người đàn ông vô cùng biết quan tâm và nuông chiều phụ nữ, hơn nữa từ lúc hân công khai quan hệ với cô, chẳng bao giờ thấy hân còn để tâm đến những người phụ nữ khác. Ngay cả Mạch Linh cũng chưa từng nghe hân nhắc lại.

Cô bước vào bên trong phiên toà, ở nơi này được canh gác rất nghiêm ngặt, những người không có phận sự tuyệt đối là không được vào, do vậy mà Hân Ưng phải đợi cô ở bên ngoài, hân nhìn theo bóng lưng cô khuất sau cánh cửa lớn rồi xoay người đi lên xe, đánh tay lái đến một câu lạc bộ nghỉ ngơi gần đó.

Một tháng nay vắng mặt của Hân Ưng, ở tập đoàn đã xảy ra khá nhiều chuyện cần hân giải quyết, Hân Lâm lại lên con đau tim phải nhập viện cấp cứu, công việc ở Hân thị ông nội hân - Hân Kha Vũ cũng không thể nào quản lí được vì ông tuổi đã cao, Hắc Khuyển đành phải gọi cho Hân Ưng, hân chỉ thấy một dãy số nhấp nháy trên màn hình, một môi đưa tay nhận máy: "Có chuyện gì?"

"Hân thiếu, lão gia lên con đau tim, hiện tại tình trạng đang rất nguy kịch, anh về ngay đi."

"Cậu nói sao? Ba tôi, ông ấy như thế nào rồi?" Hân Ưng lập tức kích động ngồi bật dậy, giọng nói gấp đến mức có thể khiến đầu óc hân nổ tung.

"..."

Bên kia truyền lại vài lời rồi dập máy, Hân Ưng nhanh chóng ấn số gọi đến cho ông nội hân nhưng vẫn không cách nào liên lạc được. Đúng lúc này Lâm An Thư cũng rời khỏi toà án, thấy cô đang đứng ở trước cổng. Hân lập tức lái xe đến, hỏi thúc giục cô lên xe: "Thư Thư, em mau lên xe đi. Chúng ta phải về Đài Loan ngay."

Lâm An Thư vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra nhưng cô vẫn nhanh chóng leo lên xe, Hân Ưng vẫn không quên thắt dây an toàn cho cô, xong xuôi mới khởi động xe rồi đi đến sân bay riêng của mình.

"Ưng, đã xảy ra chuyện gì, về mặt của anh bây giờ rất tệ."

Cô đưa mắt nhìn hân, gương mặt đẹp trai đến từng góc nhỏ ấy bây giờ đen mặt, ánh mắt hiện lên một sự lo lắng sâu thẳm nào đó. Hân không nhìn cô, đạp chân ga tăng tốc trên đường quốc lộ: "Ba anh! Bệnh tim của ông ấy tái phát!"

"Vậy, có nghiêm trọng không?" Khi nghe Hân Ưng nói xong, cô cũng lập tức lo lắng theo không kém, nhìn thấy thái độ Hân Ưng gấp gáp như vậy, tâm tình cô cũng bất an, cô thật sự rất muốn quan tâm đến gia đình của hân nhiều hơn.

"Anh không biết, chúng ta phải về ngay!"

Xe của Hân Ưng đúng lúc cũng dừng lại ở sân bay tư nhân của mình, hai người lập tức bay về Đài Loan ngay trong đêm đó.

Đài Bắc.

Vừa hạ cánh xuống thì đã có xe đến đón Hân Ưng và Lâm An Thư, hân không hề về biệt thự mà trực tiếp chạy đến bệnh viện, Hân Lâm đã tạm thời qua con nguy kịch và đang nằm trong phòng hồi sức, hân vừa thấy Hắc Khuyển và vài đám thuộc hạ đứng ở trước cửa phòng bệnh đã lập tức kích động nhào đến.

"Tình hình như thế nào rồi?"

Hắc Khuyển vẫy vẫy tay cho đám thuộc hạ giải tán, cúi người nói với Hân Ưng: "Hân thiếu, lão gia đã qua con nguy hiểm rồi, hiện tại cứ nằm lại bệnh viện theo dõi vài ngày là có thể xuất viện rồi ạ!"

"Tại sao ba tôi lại kích động đến mức tái phát bệnh tình?"

Ánh mắt Hân Ưng nghi hoặc nhìn Hắc Khuyển, Hân Lâm không thể tự nhiên lại lên con đau tim mà không có nguyên do, Hắc Khuyển ngập ngừng vài giây rồi mới nhàn nhạt trả lời.

"Đại thiếu gia quay về rồi, anh ấy còn dẫn theo cả hai cô gái về biệt thự làm loạn."

"Cậu nói cái gì, anh ta chịu quay về rồi sao?"

Hân Ưng từ trước đến nay chưa từng nhắc đến người anh trai này của mình, thậm chí là Hân gia cũng không muốn nhắc đến, bởi vì Hân Chấn Bảo Vương từ trước đến nay sống ở Ba Lan, hân đã phá hơn nửa số tài sản mà Hân gia có được trước đây chỉ vì gái già và làm ăn thua lỗ, sau đó Hân Kha Vũ và Hân Lâm đã để hân sang nước ngoài để định cư và tự lập nghiệp, hơn hai năm nay, tập đoàn Hân thị đều do một tay Hân Ưng xây dựng lại, Hân Lâm - ba hân chỉ ở sau để giúp đỡ những lúc hân cần, thời gian sau một năm nay lúc hân đã gặp Mạch Linh thì công việc công ty liền bỏ bẻ. Nhưng lần này Hân Chấn Bảo Vương đột ngột quay về, chắc là đã phá nát công ty ở Ba Lan rồi, giờ muốn quay về quậy nát luôn Hân gia đấy mà.

Sau hơn vài tiếng đồng hồ hôn mê, Hân Lâm cuối cùng cũng tỉnh lại, ông vừa nhìn thấy Hân Ưng đã lập tức lên tiếng: "Ưng, con mau về biệt thự, xem thằng nghịch tử kia đã phá cái gì ở nhà rồi, két sắt của ba, ba vẫn chưa đổi mật mã."

Hân Ưng híp mắt nhìn ông, về mặt thoáng ra vài tia nghi ngờ: "Ba vẫn nghĩ anh ấy về đây để vờ tiền nữa hay sao?"

"Chẳng phải con không biết, nó là đứa ăn chơi lêu lổng. Trước đây vì nó mà mẹ con mới bị xe đụng chết, cũng may là còn con không đi theo con đường giống nó, gia sản của Hân gia chỉ còn có thể trông chờ vào con."

Hân trầm ngâm một chút, lát sau phát ra vài câu giễu cợt: "Vậy ba đánh giá con là người không ăn chơi?"

Quả thật, Hân Ưng hân tuy là một người không tốt lành gì, nhưng chưa bao giờ lấy một đồng nào từ gia đình để ra ngoài chơi gái hay là làm những chuyện trời không dung đất không tha, tiền mà hân làm ra nhiều đến mức đã cứu được cả Hân gia hai năm trước khi đứng giữa sự sụp đổ của tập đoàn, hân chỉ mới hai mươi bảy tuổi, kém hơn Lục Thiên Mặc một tuổi nhưng ở trong giới tài chính này, so sánh về thực lực và uy tín, cũng chẳng có người thứ ba.

Lâm An Thư từ bên ngoài tiến vào, cúi người chào Hân Lâm rồi quay sang nói nhỏ gì đó vào tai Hân Ưng. Sắc mặt hân vốn xet qua và tái tía thay đổi, rồi nhanh chóng quay sang nói với Hân Lâm vài lời: "Ba! Con có chút chuyện phải đi, chuyện ở nhà ba cứ yên tâm, con sẽ có cách giải quyết."

Hân Lâm gật đầu, phất phất tay: "Hai đứa đi đi."

"Con sẽ cần dặn người chăm sóc ba."

Hân Ưng cùng Lâm An Thư bước ra khỏi phòng. Hân Lâm vẫn dõi theo bóng hai người dần khuất khỏi, quả thật ông ta chưa từng thấy Hân Ưng có bất kì một mối quan hệ nghiêm túc với một người phụ nữ nào, trước đây ông ta biết hân yêu một người phụ nữ có tên là Kiều Mạch Linh, về sau ông ta mới biết rằng cô là người của Lục Thiên Mặc, nên đã kịch liệt phản đối mối quan hệ của Hân Ưng và cô, bây giờ ông ta thấy con mình lại đi cùng với người phụ nữ khác, lần này lại có vẻ nghiêm túc, điều đó cũng khiến ông ta rất an tâm.

"Em gặp Linh Linh sao?"

Hân Ưng quay sang hỏi Lâm An Thư, hai tay buông lỏng đút vào túi quần. Cô gật đầu, nhìn hân với đôi mắt thăm dò.

"Em vừa thấy cô ấy cùng với Lục Thiên Mặc rời khỏi, không biết là cô ấy bị bệnh như thế nào!"

Hân không nói gì, tuy không nhìn nhưng hân vẫn biết rằng Lâm An Thư có muốn hỏi hân câu tiếp theo là gì, hân xoay người, đưa tay nâng cằm cô lên, tự ý cúi xuống hôn vào: "Anh biết em đang sợ anh gặp lại Linh Linh rồi lại rung động sao! Bảo bối, em yên tâm, anh bây giờ chỉ xem cô ấy như là một người bạn mà thôi."

Lâm An Thư gật đầu, khoé môi nở nụ cười: "Em tin anh mà."

Hân Ưng đưa tay ôm lấy eo cô, nụ cười hiếm có suốt mấy hôm nay cuối cùng cũng xuất hiện trên môi hân: "Anh đưa em về thu xếp quần áo, dọn qua chỗ anh ở."

"Nhưng còn công việc của em..."

Chưa kịp để cô nói hết thì hân đã cắt ngang: "Anh nuôi em."

Mặc dù khu chung cư trước đây Lâm An Thư ở rất thuận tiện cho việc đi làm hằng ngày của cô. Nhưng đó là chuyện trước đây, còn bây giờ cô chính thức đã là người phụ nữ của hân, về chỗ của hân tuyệt đối là cô sẽ không bao giờ chịu thiệt.

Lâm An Thư không giấu nổi vẻ mặt hạnh phúc của mình, cô đang tay ôm chăm lấy thắt lưng hân, dụi mặt vào lồng ngực rắn chắc kia mà cảm nhận từng nhịp tim của mình.

Hân Ưng lái xe đưa cô quay về chung cư rồi chờ cô thu xếp hành lý, hân đưa cô trực tiếp qua về quay về biệt thự Hân gia để kiểm tra két sắt mà ba hân đã căn dặn.

"Thiếu gia, cậu về rồi!" Vừa thấy xe Hàn Ứng đỗ trước cổng, quản gia từ bên trong đã lập tức chạy ra mở cửa rồi cúi người chào. Hàn Ứng không chạy luôn xe vào trong gara mà chỉ dừng lại ở bên ngoài rồi bước chân cùng Lâm An Thư trực tiếp đi vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Vật Tinh Nhân 999* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.